

ANUL 57

Nr. 1—3

IAN. — MARTIE 1945

15. Aprilie 1945

Prof. N. H. Ionescu

REVISTA PADURILOR



con-
tinată
anile în

afieii inter-
a dela Lon-
ucercării pla-

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL” al lemnului, din
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III. elor. Pregătirea
din diferite țări.

R E V I S T A P Ă D U R I L O PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul
S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — Bucu

ANUL 57, Nr. 1—3

IANUARIE—MARTIE

S U M A R U L :

Studii:

Ghelmeziu N.: Incercarea rezistenței încleieturilor la placaje — — — — —

Comentarii—Insemnări:

Vintilă Eug.: Stadiul actual al folosirii lemnului la construcțiile aeronautice
Pașcovici N.: Ameliorarea arboretelor de molid, prin elagarea crăcilor uscate
Constantinescu, N. A.: Pe marginea noii reforme agrare — — — — —

Haralamb At. și Alexandrescu Liviu: Regenerare naturală de douglas la
C. Lung—Muscel — — — — —

Pavelescu, I. M.: Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de lucru de
fag (II) — — — — —

Sabău V.: Anularea reformei agrare române în Ardealul de Nord de către
regimul maghiar — — — — —

Vânătoare și Pescuit:

Ardeleanu, Gh. T.: O stațiune de cervidee: Săvârșin — — — — —

Cronica internă (pag. 52), Acum 50 ani (pag. 54), Cronica cinegetică (pag.
Jurisprudență (pag. 59), Cărți (pag. 63).

Études:

S O M M A I R E

Essais sur la résistance des collages du bois contreplaqué Ghelmeziu N.

Commentaires:

Etat actuel de l'utilisation du bois dans les constructions
aéronautiques — — — — — Vintilă Eug.

Amélioration des peuplements d'épicéa à l'aide des élagages
artificiels des branches séchées — — — — — Pașcovici N.

Aspects de la nouvelle réforme agraire — — — — — Constantinescu N.

Regeneration naturelle de douglas à C. Lung (départ. Muscel) Haralamb At.
et Alexandrescu Liviu

Utilisation en forêt des manches pour outils — — — — — Pavelescu I

Application de la réforme agraire roumaine par le régime
maghiar dans la partie Nord de la Transylvanie — Sabău V.

et Pisciculture:

Chasse aux cerfs à Săvârșin — — — — — Ardeleanu G

(Cronica cinegetică et cynégétique), Il y a 50 ans, Jurisprudence, Livres

INCERCAREA REZISTENȚEI INCLEIETURILOR LA PLACAJE

INCERCĂRI COMPARATIVE CU PIESE DE PROBĂ UMEZITE ÎN APĂ
LA TEMPERATURA CAMEREI SAU PRIN FIERBERE ÎN APĂ

de Dr.-Ing. N. GHELMEZIU

I. INTRODUCERE.

Prescripțiunile după care se fac încercările însușirilor placajelor variază mult în diferite țări, din care cauză rezultatele încercărilor nu pot fi direct comparabile. În general, prescripțiunile privesc până acum doar placajele pentru construcții aeronautice.

Nevoia unei normalizări a încercărilor placajelor pe plan internațional a fost subliniată în diferite congrese de specialitate¹⁾. Ceea ce trebuie menționat este faptul că diversele prescripțiuni de azi au încă imperfecțiuni, din care cauză rezultatele încercărilor făcute după ele nu reprezintă totdeauna însușirile respective ale materialului. Aceasta constituie una din piedicile mari în calea normalizării internaționale a încercărilor, fiindcă de o astfel de normalizare nu poate fi vorba decât după ce problemele puse de încercările materialului au ajuns la un stadiu de clarificare cât mai înaintat și, ca urmare, diferențele între procedeele adoptate în diferite țări sunt mult reduse.

Deaceia, sunt necesare încă o seamă de încercări comparative pentru lămurirea problemelor pe care le pune măsurarea însușirilor placajelor.

Calitatea placajelor, în special a celor ce se folosesc în construcțiile pretențioase, cum sunt cele aeronautice, este determinată în mare măsură de puterea de lipire a cleiului și de condițiunile în

1) Comisiunea pentru încercările lemnului din cadrul Asociației internaționale a institutelor de cercetări forestiere, în ședința de lucru dela Londra, în 1939, a pus în programul discuțiilor viitoare și problema încercării placajelor.

Deasemenea, Comisiunea internațională pentru utilizarea lemnului, din cadrul Centrului internațional de silvicultură (CIS), în ședința de lucru dela Stresa, în 1943, a hotărât să se ocupe și de încercările placajelor. Pregătirea lucrărilor se va face prin adunarea materialului informativ din diferite țări.

16.10.1945
N. Ghelmeziu

care s'a făcut înclieierea, deci de calitatea înclieieturilor realizate între foile de furnir.

În cele ce urmează ne vom ocupa de încercările înclieieturilor la placaje și anume de influența pe care o are umezirea pieselor de probă în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenței înclieieturii dintre foile de furnir.

II. DISPOZIȚIUNILE DIFERITELOR CAIETE DE SARCINI ȘI INDICAȚIUNILE DIN LITERATURĂ

Încercările calității înclieieturilor dintre foile de furnir ale placajelor se pot împărți în două categorii.

Încercări sumare, care se fac cu mâna, prin încovoierea, răsucirea, etc. a plăcilor, spre a provoca desprinderea foilor de furnir. Calitatea înclieieturilor se apreciază prin efortul ce trebuie depus spre a se desface foile de furnir și prin aspectul rupturii (proporția de fibre rămase lipite, uniformitatea lor, etc.).

Încercări mecanice efectuate în mașini, în care se măsoară rezistența înclieieturilor cu ajutorul pieselor de probă confecționate special ca în fig. 1 și 2²⁾, pentru a se produce o forfecare în planurile de înclieiere.

În ambele categorii, încercările se fac cu piese uscate (adică cu umiditatea obișnuită de atelier sau laborator (8...14^{0/0}), umede, reuscate sau uscate prin încălzire la temperaturi ridicate. Umezirea se face fie prin ținerea pieselor în apă rece (la temp. camerei), fie prin fierbere în apă un anumit timp. Piese se denumesc reuscate când, după ce s'au umezit într'unul din felurile arătate mai sus, s'au uscat un timp oarecare în aerul din camera de lucru, în cameră cu aer condiționat (cu temperatură și umiditate constantă) sau în etuve la o anumită temperatură.

Piese uscate prin încălzire se țin în etuve la temperatura de cca 100° C un timp diferit după grosimea placajului, fără a fi în prealabil umezite.

Caietele de sarcini prevăd încercări cu piese aduse în una sau mai multe din stările arătate mai sus prin diferite procedee.

Caietele de sarcini franceze pentru placajele folosite în construcțiile aeronautice [10] prevăd o încercare fizică a înclieieturii și una mecanică. Prima constă în ținerea placajului timp de 10 zile în apă curată la temperatura ambiantă sau fierberea acestuia timp de 6 ore³⁾ la 100° C. Placajele se usucă apoi până la umiditatea de 15% fie în aer liber, fie la o temperatură de max.

2) V. nr. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 și 15 din lista de literatură folosită.

3) Timp de 8 ore, în caietul de sarcini din 1926.

care s'a făcut înclieirea, deci de calitatea înclieieturilor realizate între foile de furnir.

În cele ce urmează ne vom ocupa de încercările înclieieturilor la placaje și anume de influența pe care o are umezirea pieselor de probă în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenței înclieieturii dintre foile de furnir.

II. DE

Incerca
cajelor se p
Incerca
cirea, etc.
Calitatea in
a se desfa
fibre răma
Incer
zistența în
special ca
de înclieiere.

În ambele categorii, încercările se fac cu piese umiditate obișnuită de atelier sau laborator (8...14%), umede, reuscate sau uscate prin încălzire la temperaturi ridicate. Umezirea se face fie prin ținerea pieselor în apă rece (la temp. camerei), fie prin fierbere în apă un anumit timp. Piesele se denumesc reuscate când, după ce s'au umezit într'unul din felurile arătate mai sus, s'au uscat un timp oarecare în aerul din camera de lucru, în cameră cu aer condiționat (cu temperatură și umiditate constantă) sau în etuve la o anumită temperatură.

Piesele uscate prin încălzire se țin în etuve la temperatura de cca 100° C un timp diferit după grosimea placajului, fără a fi în prealabil umezite.

Caietele de sarcini prevăd încercări cu piese aduse în una sau mai multe din stările arătate mai sus prin diferite procedee.

Caietele de sarcini franceze pentru placajele folosite în construcțiile aeronautice [10] prevăd o încercare fizică a înclieieturii și una mecanică. Prima constă în ținerea placajului timp de 10 zile în apă curată la temperatura ambiantă sau fierberea acestuia timp de 6 ore²⁾ la 100° C. Placajele se usucă apoi până la umiditatea de 15% fie în aer liber, fie la o temperatură de max.

2) V. nr. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 și 15 din lista de literatură folosită.

3) Timp de 8 ore, în caietul de sarcini din 1926.

40° C. După acest tratament nu trebuie să se observe o separare a foilor de furnir. Incercarea mecanică se face cu piese de probă ca în fig. 1 A. Rezistența nu trebuie să fie mai mică de 14 kg/cm², iar în unele cazuri, pentru furnituri destinate hidroaviației, de 25 kg/cm², dacă placajele sunt din lemne dure 4) sau puțin dure 5). Nu se menționează că aceste piese trebuiesc umezite în vre-un fel, deci ele se încearcă uscate.

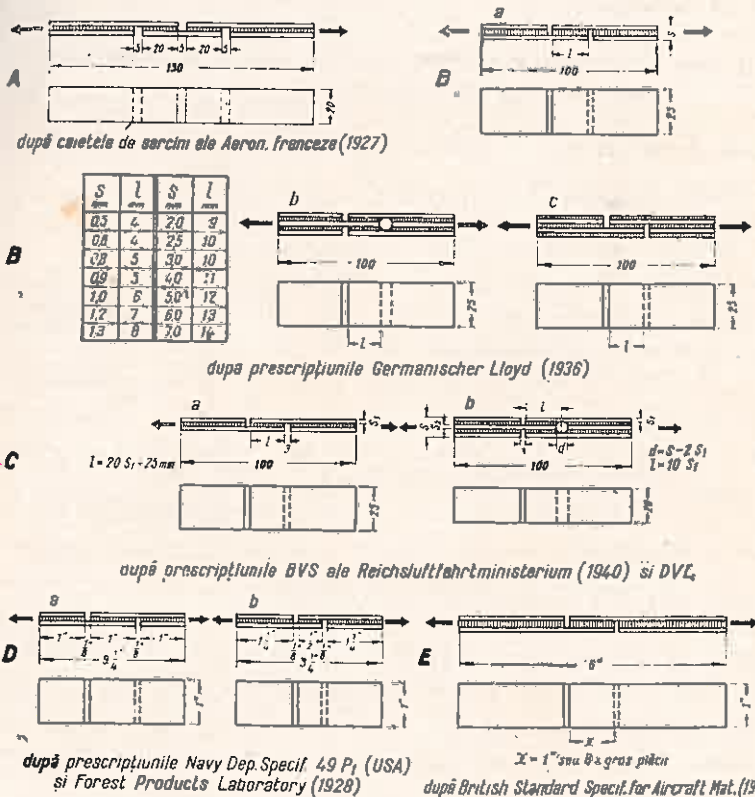


Fig. 1. — Piese de probă folosite pentru determinarea rezistenței incleieturii la placaje.

În caietele de sarcini ale aeronauticii americane [4] se prevăd încercări cu piese de probă ca în fig. 1 D și anume 5 buc. în stare uscată (umiditatea obișnuită) și 5 buc. după 48 ore de staț în apă la temperatura camerei. Rezistența pieselor umede trebuie să fie cca 55% din aceea a pieselor uscate, cca 19 kg/cm² în stare uscată 6) (265 pounds/inch pătrat) și cca 10 kg/cm² în stare umedă (145 pounds/inch pătrat).

În prescripțiunile engleze pentru placajele folosite în construcțiile aéro-

4) Paltin, nuc, frasin, platan, fag, etc.

5) Mesteacăn, cireș, etc.

6) Între cleiurile menționate în normă nu sunt trecute cleiurile pe bază de rășini sintetice.

nautice, se face o distincție între placajele destinate pieselor nesupuse sau supuse la eforturi mici și acelea pentru piese importante din construcție.

Primele se încearcă astfel: o piesă de $9/4$ inch se fierbe 3 ore și apoi se pune în apă rece până ajunge la temperatura camerei; altă piesă, după fierbere, se usucă 72 ore în aer la temperatura ordinară și umiditate relativă care să nu depășească 75%; a treia piesă se usucă cca 3 ore⁷⁾ la temperatura de $100-105^{\circ}$ C și se răcește până la temperatura camerei. După aceste tratamente piesele nu trebuie să prezinte deslipiri ale foilor de furnir.

Pentru placajele din categoria doua, în afară de încercările menționate mai sus, se prescriu și încercări mecanice cu piese de probă ca în fig. 1 E. Trei piese (cel puțin) se încearcă în stare uscată și trebuie să dea o rezistență minimă de cca 14 kg/cm^2 (200 pounds/inch patrat), iar alte trei piese se

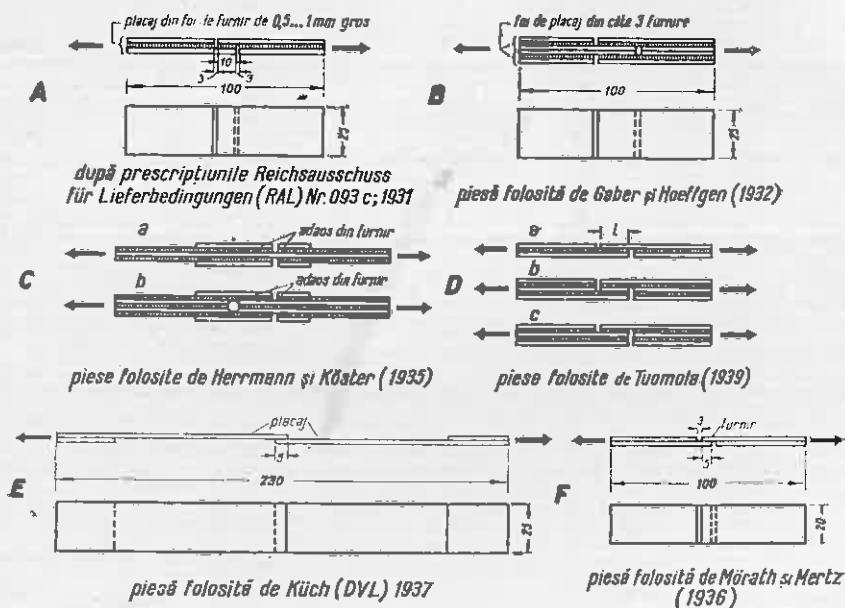


Fig. 2. — Piese de probă folosite pentru determinarea rezistenței încheieturii la placaje.

încearcă după ce sunt fierte în apă 3 ore și apoi sunt puse în apă rece pentru a ajunge la temperatura camerei. Rezistența minimă în acest caz trebuie să fie cca 7 kg/cm^2 (100 pounds/inch patrat).

Caietele de sarcini ale aeronauticii germane [14] prescriu încercări cu piese de probă ca în fig. 1 C, după ce sunt ținute 40 ore în apă la temperatura camerei. Rezistența trebuie să fie min. 20 kg/cm^2 . Deasemenea, piese de $100/100 \text{ mm}$, după ce sunt ținute 5 zile în apă și reuscate 2 zile la temperatura camerei, nu trebuie să prezinte vre-o deslipire a foilor de furnir. Deslipirea foilor de furnir nu trebuie să se producă nici la încercarea prin încovoiere.

Instrucțiunile referitoare la încercările placajelor pentru construcțiile

7) 3 ore pentru piese până la cca 8 mm și câte $\frac{1}{2}$ oră în plus pentru fiecare majorare a grosimii cu cca 1,5 mm (1/16 inch).

aeronautice scoase de Germanischer Lloyd în Ianuarie 1936 [1]. Înercarea rezistenței încheieturii dintre foile de furnir se face cu piese de probă ca în fig. 1 B și anume, după ce acestea au fost ținute 24 ore în apă la temperatura camerei, dacă placajele sunt groase până la 2 mm și 48 de ore, dacă ele sunt mai groase.

Instrucțiunile adaugă că, în cazul când în comandă se prevede, umezirea pieselor ca mai sus se poate înlocui cu fierberea lor timp de 3 ore. Rezistența minimă impusă este 20 kg/cm² (placajele sunt încheiate numai cu cleiuri pe bază de rășini sintetice, Tego și Kaurit).

Prescripțiuni asemănătoare cuprind și caietele noastre de sarcini pentru placajele destinate construcțiilor aeronautice, confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

III. INCERCĂRI COMPARATIVE CU PLACAJE UMEZITE ÎN APĂ RECE SAU PRIN FIERBERE ÎN APĂ

Prevederea caietelor de sarcini [1], de a putea înlocui umezirea pieselor de probă din placaje prin ținerea lor în apă la temperatura camerei cu fierberea lor timp de 3 ore (dacă se menționează special în comandă), nu este însoțită de fixarea unor rezistențe admisibile deosebite.

Pentru a vedea diferențele între rezistențele pe care le prezintă încheieturile foilor de furnir din placaje, după ce au fost umezite prin cele două procedee, am făcut mai multe serii de încercări comparative.

1. Incercări cu placaje fabricate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Din foi de placaj de diferite grosimi, confecționate din 3, 5 sau 7 foi de furnir lipite cu clei pe bază de rășini sintetice, s'au confecționat câte 5 piese de probă pentru fiecare procedeu de umezire. Piesele de probă au avut formele și dimensiunile din fig. 1 B.

Comparația rezistențelor s'a făcut între mediile rezultate pentru fiecare foaie de placaj. Diferențele între rezistențele obținute după ambele feluri de umezire s'au raportat la rezistențele pieselor ținute în apă la temperatura camerei.

În tabloul 1 am dat rezultatele încercărilor a 88 foi de placaj (880 piese de probă).

Din aceste rezultate se deduc următoarele:

a) Rezistența pieselor de probă fierse în apă timp de 3 ore este, în general, mai mică decât aceea a pieselor ținute în apă la temperatura camerei 24 sau 48 ore (după grosimea placajului). Asemenea deosebire în rezultate s'a observat și la încercările cleiurilor cu piese de probă din lemn masiv [6].

b) Diferența între rezultatele celor două încercări variază în limite largi. Această variație se explică prin deosebirile de calitate a cleiului, de condițiuni în care s'au făcut încheierea și de însușiri ale furnirului.

TABLEAUL 1. — Influența procedurii de umezire asupra rezistenței încleie turitor foilor de furnir din placaje confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Nr. Ct.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența încleieturii după:			Diferența rezist. pieselorținute în apă rece sau fierie raportată la rezist. pieselorținute în apă % 9)	Specia	Cleiul	Forma piesei (d. fig. 1)	Numărul de foilor de placaj încercate 10)
			3 ore de fierbere în apă (kg/cm ²) 8)							
			24 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm ²) 8)	48 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm ²) 8)	3 ore de fierbere în apă (kg/cm ²) 8)					
1	0,6	3	53...56	38...42	21...26...32	fag	clei din rășini sintetice	Ba	2	
2	0,8	3	36...44	28...34	16...22...25	"	"	Ba	4	
3	1,0	3	35...60	22...46	8...24...48	"	"	Ba	19	
4	1,5	3	30...50	26...45	0...12...34	"	"	Ba	24	
5	1,2	5	23...37	18...29	3...19...28	"	"	Bc	17	
6	1,5	5	29...35	24...29	17...18...20	"	"	Bc	4	
7	2,0	5	28...34	20...22	51...33...35	"	"	Bc	2	
8	2,5	5		20...21	23...24...26	"	"	Bc	2	
9	3,0	5		19...23	14...18...26	"	"	Bc	4	
10	4,0	7		17...40	9...17...26	"	"	Bb	5	
11	6,0	7		30...39	20...26...32	"	"	Bb	5	

8) Cifrele reprezintă mediile rezultatelor încercărilor a 5 piese de probă. S'au dat numai valorile extreme.

9) Cifra dela mijloc reprezintă valoarea medie.

10) Pentru fiecare foaie de placaj s'au încercat câte 10 piese de probă.

- c) La 51% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 16 la 26%;
- La 20% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 10 la 26%;
- La 17% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 27 la 48%;
- La 12% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 0 la 9%.

d) Este bine ca în caietele de sarcini să se stabilească limite admisibile deosebite pentru rezultatele încercărilor cu piese de probă umezite prin cele două procedee. Această diferențiere are importanță atunci când rezistența încleieturii pieselor ținute în apă la temperatura camerei este cu puțin superioară limitei admisibile, astfel că rezistența pieselor fierte scade sub limită. În acest caz același placaj încercat după un procedeu de umezire se recepționează, iar după celălalt se respinge.

e) Diferența între cele două rezistențe fiind mai ales funcție de calitatea cleiului și felul în care s'a făcut lipirea, ea trebuie fixată ținându-se seama de rezultatele cele mai frecvente ce se pot obține cu materiale bune și manoperă corespunzătoare. În general se poate admite o diferență maximă de 25%.

2. Incercări cu placaje fabricate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri.

Din 17 foi de placaj de fag și anin, groase de 3...8 mm, din 3,5 sau 7 foi de furnir lipite cu clei pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri, am făcut încercări comparative în aceleași condițiuni ca la prima serie.

Rezultatele a 170 piese de probă sunt cuprinse în tabloul Nr. 2.

Din examinarea lor se observă că:

a) Rezistențele pieselor de probă fierte 3 ore în apă sunt cu mult scăzute față de cele obținute cu piese ținute în apă la temperatura camerei. La unele piese s'au deslipit foile de furnir în timpul fierberii.

b) Diferența între rezistențele pieselor ținute în apă rece și a celor fierte variază foarte mult.

c) După rezultatele încercării pieselor de probă ținute în apă rece, placajele sunt recepționate (limita admisibilă fiind 20 kg/cm²) iar după rezultatele pieselor fierte, ele sunt respinse. Deci, un asemenea procedeu de umezire a pieselor de probă nu poate fi folosit la placajele confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri. Desigur că plăcile încercate au fost făcute cu cleiuri cărora li s'au adăugat alte substanțe necorespunzătoare sau în proporții prea mari, fiindcă un adaos de 100% față de secară la cleiul Kaurit, de exemplu, dă rezultate foarte bune [12].

d) Procedeu de umezire prin fierbere ar putea fi folosit la identificarea foilor de placaje care nu sunt confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice curate sau amestecate cu adaosuri care să nu le micșoreze însușirile.

3. Incercări cu piese de probă după diferite durate de umezire.

Incercările făcute de Tuomola [15] cu piese de probă din placaje de 4 mm grosime, din 3 foi lipite cu clei Tego sau din albumină și

TABLOUL 2. — Influența procedurii de umezire asupra rezistenței încleieturilor foilor de furnir din placaje confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența încleieturii după:		Diferența rez. pieselor finute în apă rece sau fierte raportată la rez. pieselor finute în apă (%) ¹²⁾	Specia	Cleiul	Forma piesei de probă (d. fig. 1)	Numărul foilor de placaj încercate ¹³⁾
			48 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm ²) ¹¹⁾	3 ore de fierbere în apă (kg/cm ²) ¹¹⁾					
1	3,0	3	34...69	9...14	59...71...87	fag	clei. din rășini sint. cu div. adaosuri	Ba	9
2	3,0	5	22...52	2...11	64...81...87	anin	"	Ba	8
3	4,0	5	23	2	91	anin	"	Bb	1
4	4,5	5	10	deslipite		fag	"	Bb	1
5	5,0	5	31	deslipite		fag	"	Bb	1
6	8,0	7	30...36	deslipite		fag	"	Bb	3

11) Cifrele reprezintă mediile rezultatelor încercărilor a 5 piese de probă. S-au dat numai valorile extreme.

12) Cifra dela mijloc reprezintă valoarea medie.

13) Pentru fiecare foaie de placaj s-au încercat câte 10 piese de probă.

caseină, după ce au fost ținute în apă rece 1/4 zi până la 7 zile, au arătat (fig. 3) că durata de umezire cea mai potrivită este de 48 ore.

Pentru a vedea influența duratei umezirii atât prin ținerea pieselor de probă în apă rece, cât și prin fierbere la placaje de diferite grosimi, din 3 sau 5 foi lipite cu diverse cleiuri, am făcut o serie de încercări cu 9 foi de placaj.

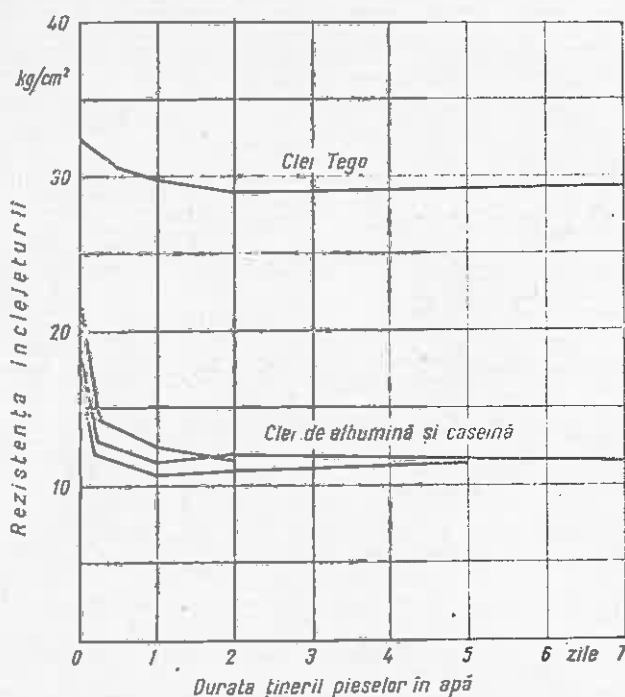


Fig. 3. — Legătura între durata ținerii pieselor în apă la temperatura camerei și rezistența încheieturii la placaje de 4 mm grosime, din 3 foi (după Tuomola).

Rezultatele se văd în tabloul 3 și în fig. 4. Din examinarea lor se deduc următoarele:

a) Rezistența încheieturilor scade cu cât durata de umezire crește.

b) Scăderea este mai mică la placajele fabricate cu cleiuri curate din rășini sintetice, decât la cele cu cleiuri amestecate. La aceste placaje rezistența scade brusc după un timp destul de scurt de umezire, urmând foarte repede deslipirea tuturor foilor de furnir (fig. 5 c) sau numai a celor exterioare (fig. 5 b). Piesele care aveau numai foile exterioare deslipite nu au fost încercate, deși rezistau încă în planurile de încheiere nedesfăcute (la placajele din 5 sau 7 foi).

c) La placajele fabricate cu clei din caseină, fără adaosuri care să-l facă mai puțin sensibil la umezeală, scăderea rezistenței este foarte mare. La aceste placaje timpul de umezire trebuie redus mult sau se renunță la o asemenea încercare.

d) La unele piese de probă ținute în apă rece s'a rupt foaia de furnir în timpul încercării (fig. 6 a), astfel că rezultatul reprezintă rezistența la în-

ținere a furnirului iar nu aceea a încheieturilor. Aceste rezultate nu au fost luate în considerație decât ca indicațiuni că rezistența încheieturilor este superioară. După fierberea pieselor, ruptura s'a făcut prin forfecare chiar dacă umezirea nu a durat decât $\frac{1}{2}$ oră. Se vede deci, încăodată, că fierberea este un procedeu foarte dur de umezire a pieselor.

e) Echivalența între durata de fierbere și de ținere a pieselor în apă nu se poate face decât după un număr mare de încercări cu placaje de aceeași fabricație.

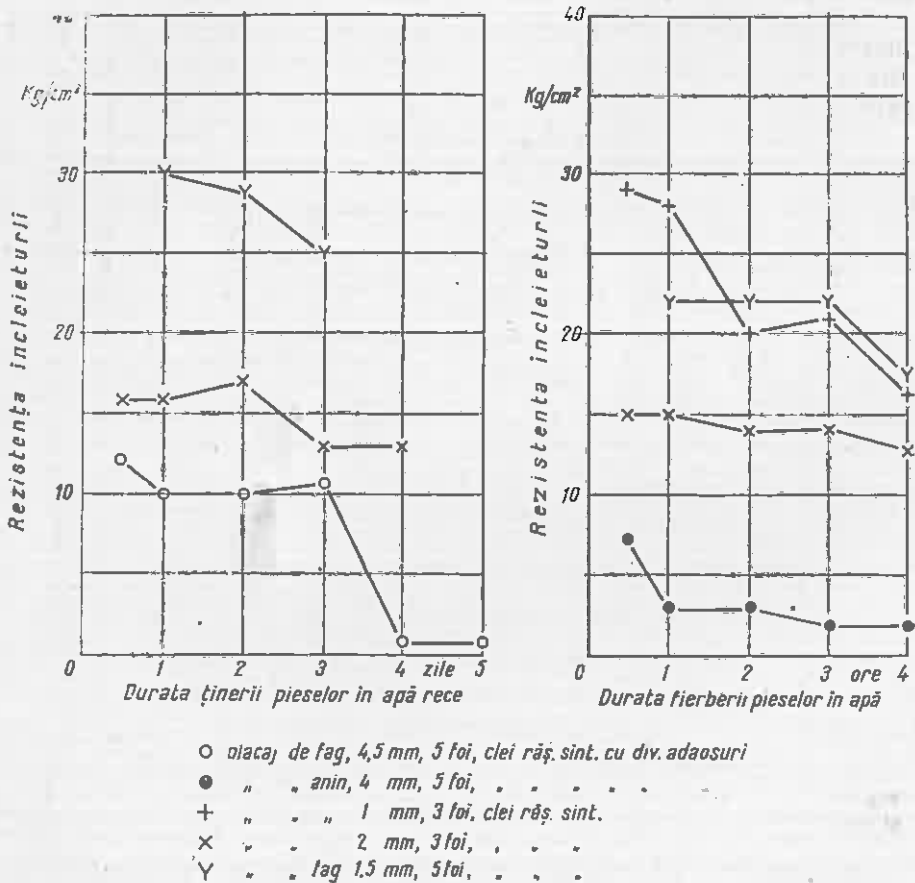


Fig. 4. — Influența duratei umezirii pieselor prin ținere în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenței încheieturii.

IV. CONCLUZIUNI.

Rezistența încheieturii foilor de furnir din placaje fabricate cu cleiuri curate din rășini sintetice, măsurată cu piese de probă fierte 3 ore în apă, este mai mică decât aceea a pieselor ținute în apă la temperatura camerei 24 sau 48 ore, după grosimea placajului. Dife-

TABLEUL 3. — Influența duratei umezirii pieselor de probă asupra rezistenței incleieturilor foilor de furnir la diferite placaje.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența incleieturilor (kg/cm ²) după:										Specia	Cleulul	Forma piesei de probă (a. fig. 1)	
			Tinerea pieselor de probă în apă la temperatura camerei timp de:					Fierberea pieselor de probă în apă timp de:								
			1/2 zi	1 zi	2 zile	3 zile	4 zile	5 zile	1/2 oră	1 oră	2 ore	3 ore				4 ore
1	1,0	3	s'a rupt foaia de furnir					29	28	20	21	17	anin	rășini sint. curat	Ba	
2	2,0	3	16	17	13	13	13	15	15	14	14	13	"	"	"	
3	1,5	5	30	29	25	25	22	22	22	22	22	10	fag	"	Bc	
4	4,0	5	s'a rupt foaia de furnir					7	3	3	2	2	anin	rășini sint. cu div. adaos.	Bb	
5	4,5	5	12	10	10	11	1	1	deslipite				fag	"	"	
6	5,0	5	s'a rupt foaia de furnir					10	2 *	3 *	deslipite		"	"	"	
7	4,0	3	7							4				caseină	Ba	
8	4,0	3	9 *							1 *				"	"	"
9	5,0	3	3 *	3 *	4 *	4 *	deslipite							"	"	"

Pentru fiecare durată de umezire s'au încercat câte 10 piese de probă. În tablou s'au dat mediile rezultatelor.

*) O parte din piese s'au deslipit în timpul umezirii. Cifrele sub medii ale rezultatelor obținute cu piesele nedeslipite.

rențele sunt variabile cu însușirile cleiurilor și condițiunile în care s'a făcut înclieirea.

În caietele de sarcini s'ar putea introduce ca admisibil o diferență în minus a rezistenței pieselor încercate după fierbere de max. 25% față de rezistența pieselor umezite în apă rece.

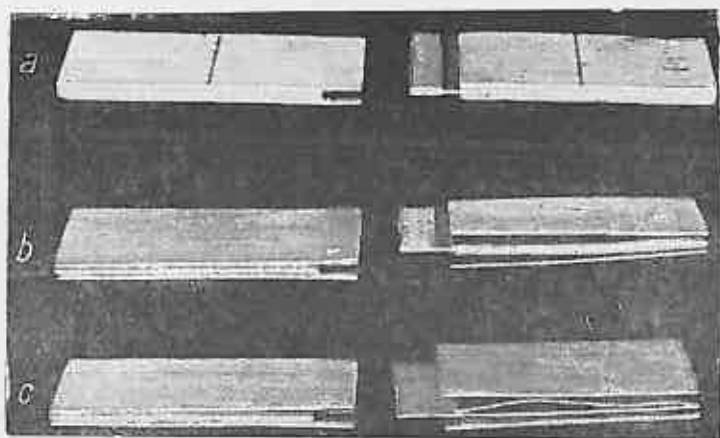


Fig. 5. — Piesă de probă cu ruptură normală și piese cu foile de furnir deslipite.

La placajele fabricate cu cleiuri din rășini sintetice amestecate cu alte materiale în proporții mari sau cu cleiuri de caseină, încercarea cu piese de probă umezite prin fierbere dă rezultate foarte scăzute față de aceea cu piese ținute în apă rece. Uneori la fierbere

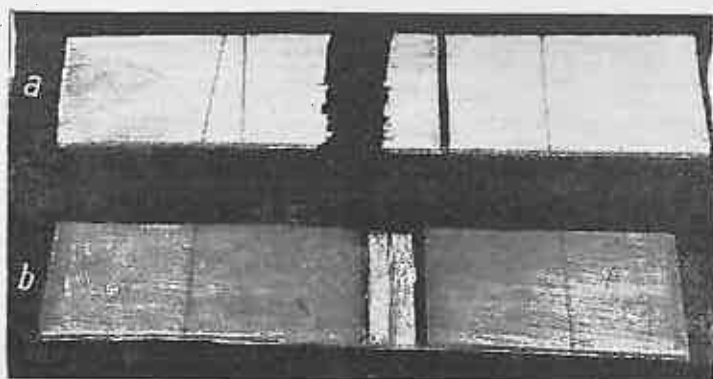


Fig. 6. — Două aspecte ale rupturii pieselor de probă din placaj de trei foi.

se deslipesc total foile de furnir. În general, acest procedeu de umezire nu poate fi aplicat la astfel de placaje sau durata umezirii trebuie mult redusă.

Pentru a găsi duratele echivalente de umezire prin ambele

procedee, spre a obține aceleași rezultate, sunt necesare încă încercări în număr mare cu placaje de aceeași fabricație.

LITERATURA FOLOSITĂ

1. Abnahme- und Prüfvorschriften des Germanischen Lloyd für Sperrholz des Luftfahrzeugbaues. Ian. 1926.
2. British Standards Institution: Plywood for unstressed and lightly parts of aircraft. V. 34, Dec. 1922 London.
3. British Standards Institution: Plywood for structurally important parts of aircraft. 4.V.3 Dec. 1922 London.
4. Forest Products Laboratory [and Navy Department, Bureau of Aeronautics]: Manual for the inspection of aircraft wood and glue for the United States navy. Washington, 1923.
5. Gaber, E. und Hoeffgen, H.: Prüfung der Festigkeit von Sperrholzleimen. Die Holzindustrie, 1932, H. 24 u. 25, S. 324—325; 335—336.
6. Ghelmeziu, N.: Incercări comparative pentru determinarea rezistenței incleieturii pieselor de lemn din diferite specii. [Comunicare la Grupul român de încercări de materiale, București, 1944 (în curs de publicare în Buletinul Societății Politehnice)].
7. Hermann, A. und Köster, J.: Aus der Praxis der Leimfestigkeitsprüfung von Sperrholzplatten. Maschinenbau, Der Betrieb. 14 (1935), H. 5/6, S. 161—162.
8. Kraemer, O.: Der Einfluss der Leimung auf die Güte von Flugzeugsperrholz. DVL. Jahrbuch 1930, S. 434—442.
9. Küch, W.: Heimische Werkstoffe des Holzflugzeugbaues. Jahrbuch 1937 der deutschen Luftfahrtforschung, S. 1551—1573.
10. Min. Trav. Publics, Serv. Techn. de l'Aéronautique: Cahier des charges spéciales provisoire pour la fourniture des placages et bois contreplaqués destinés aux appareils volants. Paris, 1927.
11. Mörath, E. und Mertz, H.: Untersuchungen über die günstigsten Bedingungen bei Leimverbindungen. Mitt. d. Fachauss. f. Holzfragen, H. 14. Berlin, 1936.
12. Mörath, E.: Eigenschaften und Verwendung von Kunstharzleimen. Holz als Roh- und Werkstoff 1 (1937), pag. 21—26.
13. Reichsausschuss für Lieferbedingungen (RAL): Lieferbedingungen und Prüfverfahren für pulverförmige Kasein-Kaltleime. Nr. 093 C. Ausg. Juli, 1931. Berlin, 1931.
14. Reichsluftfahrtministerium: Bauvorschriften für Segelflugzeuge (BVS). H. 2, Baustoffe. Berlin, 1940.
15. Tuomola, T.: Ueber die Festigkeitsprüfung des Sperrholzes. Helsinki, 1939 [litografiat].

Essais sur la résistance des collages du bois contreplaqué.

Essais comparatifs avec des éprouvettes immergées dans l'eau à la température ambiante ou ébouillantées dans l'eau.

Quelques uns des cahiers des charges stipulent que l'essai de la résistance des collages des feuilles de placage constituant les bois contreplaqués fabriqués

à l'aide de colles à base de résines synthétiques, soit faite avec des éprouvettes immergées dans l'eau à la température de la chambre pendant 24 à 48 heures (en fonction de la grosseur des bois contreplaqués) ou à la suite d'un bouillonnement de 3 heures dans l'eau, sans faire une différence entre les résultats qu'on obtient par ces deux procédés d'immersion.

Pour voir la différence entre les résistances des collages, après avoir immergé les pièces soumises à l'épreuve par les deux procédés, on a fait trois séries d'essais comparatifs.

Les essais ont démontré que chez les bois contreplaqués fabriqués à l'aide de colles pures venues de résines synthétiques, la résistance des éprouvettes bouillies trois heures dans l'eau est inférieure à celle des pièces tenues 24 ou 48 heures dans l'eau à la température de la chambre. Les différences varient entre des limites très larges. Dans les cahiers de charges, on peut admettre, en général, une différence de maximum 25%.

Le procédé d'immersion dans l'eau bouillante ne peut pas être appliqué aux bois contreplaqués fabriqués à l'aide de colles des résines synthétique, mélangées avec divers ingrédients en grande proportion, ou avec des colles de caséine, parce que les résultats sont très inférieurs comparés à ceux obtenus par les pièces tenues dans l'eau froide. Quelquefois quand on les bouillent, les feuilles de placage se décollent dans un délai de temps très court.

Pour trouver les durées équivalentes d'immersion en utilisant les deux procédés, en vue d'obtenir les mêmes résultats, il est absolument nécessaire de faire un nombre beaucoup plus grand d'essais, avec des placages de même fabrication.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

1. N. Ghelmeziu: Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică
1943; 36 pagini+54 figuri; 300 lei.
 2. At. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial
1944; 56 pagini; 300 lei.
 3. M. Ene: Păsările în protecția pădurilor
1944; 26 pagini+10 figuri; 300 lei
-

COMENTARII — INSEMNAȚII

STADIUL ACTUAL AL FOLOSIRII LEMNULUI LA CONSTRUCȚIILE AERONAUTICE

de Ing. Dr. E. VINTILĂ

I. CONSIDERAȚIUNI GENERALE.

Lemnul a fost printre primele materiale întrebunțate în construcțiile aeronautice. El a fost în deosebi apreciat până în zilele noastre pentru unele însușiri prețioase ale lui ca: rezistența mare în raport cu greutatea mică, ușurința la prelucrare, faptul că este greu atacat de agenții corosivi și a. Avionul de lemn are în plus avantajul că i se pot face pe loc și cu mijloace simple eventuale reparații. Cu toate acestea, a fost o vreme când firmele constructoare din diferite țări, au căutat să limiteze folosirea lemnului numai la anumite tipuri de avioane, în general la avioane mici de școală, sport, poștă, etc., îndreptându-se pentru rest la folosirea unei construcțiuni pur metalice. La aceasta a contribuit pe de o parte ieftinirea cheltuielilor de producție și prelucrare ale metalelor ușoare și pe de alta două inconveniente ale lemnului masiv: neomogenitatea de structură — respectiv de rezistență — și hygroscopicitatea. Problema orientării industriei aeronautice spre o construcție pur metalică a fost pusă și la noi acum 15 ani în urmă, din aceleași considerațiuni [9].

Iată însă că în ultimul deceniu se realizează o îmbunătățire considerabilă a acestor defecte ale lemnului prin fabricarea placajelor și a lemnului lamelat, înclieiate cu cleiuri din rășini sintetice. Grație progresului realizat prin aceste noi procedee de prelucrare ale lemnului, asistăm la o reîntoarcere la construcțiile de lemn. În adevăr, placajele și lemnul lamelat au însușiri superioare de rezistență (tabl. Nr. 1) și datorită cleiului pe bază de rășini sintetice, nu sunt influențate de apă și nu sunt atacate nici de ciuperci.

Astfel, în evoluția construcțiilor de avioane din lemn, se pot deosebi două faze bine distincte: prima, a folosirii lemnului masiv sau înclieiat cu cleiurile obișnuite și a doua, cea actuală, în care se folosește pe lângă lemn masiv, în cantitate mare placajul și lemnul

îmbunătățit, realizate cu ajutorul cleiurilor pe bază de rășini sintetice.

În această a 2-a fază s'au realizat însemnate progrese care au făcut posibilă construirea din lemn chiar și a avioanelor celor mai pretențioase, folosite în războiul actual. Aceste progrese tind să asigure și în viitor un câmp sigur de folosire a lemnului.

TABLOUL 1. — Date comparative între însușirile lemnului masiv și lemnul lamelat de fag și mesteacăn după Egner [1937].

Natura materialului	Densitatea g/cm ³	Direcția de solicitare	Rezistența kg/cm ² la				Modulul de elasti- citate
			Întindere	Compre- siune	Încovoiere	Torsiune	
Fag, lemn masiv . . .	0,65		1400	600	1300	200	150.000
		⊥	100	—	120	110	3.000
Fag, lemn lamelat . . .	0,94		1290	1360	2200	320	185.000
		⊥	215	540	360	200	34.000
Mesteacăn lemn masiv .	0,67		1380	700	1400	200	160.000
		⊥	75	90	100	—	5.800
Mesteacăn, lemn lamelat	1,00		1280	1150	2200	—	215.000
		⊥	383	540	550	—	48.000

În cele ce urmează, vom înfățișa stadiul actual al fabricării avioanelor din lemn și câteva din caracteristicile acestor construcțiuni, după date din literatura de specialitate avută la dispoziție.

II. FABRICAREA ELICELOR DIN LEMN.

Problema fabricării elicelor de avioane a preocupat fabricile constructoare încă dela primele începuturi ale aviației. Astfel, la începutul aviației în Anglia s'au construit mulți ani de-a rândul numai elice din lemn și numai ulterior, datorită cerințelor tehnice mai pretențioase și pe care lemnul nu le putea îndeplini, s'a trecut la o construcție metalică. Lemnul era între altele apreciat pentru rezistența relativ ridicată față de greutatea mică, precum și pentru așa denumită „histerese elastică“ care contribuie la amortizarea vibrațiilor periodice ale motorului [7].

Până acum circa 15 ani în urmă, în Anglia, după Gough [1], 90% din elicele avioanelor erau de lemn. După apariția elicelor cu brațe mobile și cu pas schimbător, acestea au continuat totuși să fie întrebuințate încă într'un procent de circa 50%, 45% fiind elice metalice și circa 5% elice de lemn lamelat.

Desavantajul pe care-l prezenta lemnul masiv, în comparație

cu metalele, era că nu se puteau realiza cu lemnul obișnuit profile atât de subțiri și margini atât de ascuțite, din care cauză așa numitul factor de urcare era mai scoborît. Pe de altă parte, din cauza higroscopicității, lemnul nu își menținea bine nici forma. Ameliorarea acestui din urmă inconvenient s'a realizat prin îmbrăcarea elicei, după procedeul firmei Schwartz, cu un strat de nitroceluloză. Asemenea elice erau întrebuințate în 1938 în mare măsură și în Anglia, atât în aviația civilă cât și în cea militară [11].

În Germania, Lufthansa întrebuința aproape exclusiv asemenea elice, denumite „Schwarzschen Leichholz-Mantelpropeller“ pe linia de navigație aeriană Sudatlantică, cunoscută ca una din cele mai grele din lume [2]. (În fig. Nr. 1 este arătată o elice cu 4 brațe în timpul prelucrării).



Fig. 1. — Fabricarea unei elici din lemn. (Hadert, 1938).

Realizarea unor profile mai subțiri, în deosebi la elicele cu brațe reglabile (fig. Nr. 2), nu a fost posibilă la început decât cu

metale. Lemnul masiv avea desavantajul că prezenta o rezistență prea mică la forfecare în partea dela bază, unde se fixează de arborul motorului.

Un prim pas pentru înlăturarea acestui inconvenient, s'a făcut prin construirea rădăcinii aripelor din lemn comprimat și împregnat cu rășini sintetice, după procedeul „Samsonow“. Restul aripelor eliceilor se confecționau tot din lemn simplu, din care cauză elicele erau relativ ușoare și totuși cu însușiri de rezistență dinamică foarte bune. Greutatea unor astfel de elice cu pas reglabil era numai 65% din greutatea unei elice metalice de aceeași capacitate. Această economisire în greutate poate fi și mai însemnată, ajungând în cazul unei puteri de 2000 P. H., până la 50% [11].

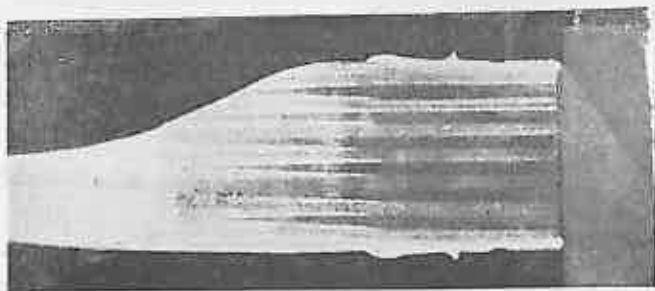


Fig. 2. — Secțiune prin piciorul unei elici cu pas reglabil. (Hadert, 1938).

Un alt tip de construcție la elice, menționat în revistele de specialitate, este și acela produs de fabrica Heine-Berlin. Corpul elicei, făcut din lemn, era îmbrăcat la acest tip cu o plasă de sârmă de oțel care la rândul ei era acoperit cu un lac elastic și transparent de rășină sintetică. Acest tip de elice s'a dovedit a fi foarte bun și s'a întrebuințat în Germania la aparatele LZ 129, la sboruri de 2000 de ore fără nici un defect chiar în cele mai grele condițiuni climatice [2].

Abea după apariția lemnului lamelat, denumit și lemn îmbunătățit, s'au putut realiza aceleași profile ca la elicele metalice, fără nici un inconvenient. Lemnul lamelat, înțeliat cu cleiuri pe bază de rășini sintetice, prezintă în adevăr însușiri tehnologice mult superioare lemnului obișnuit. Rezistența la despicare s'a ridicat la acest material cu 300% față de lemnul simplu. Mai departe, deosebirile de rezistență dela un punct la altul din masa lemnului, s'au redus la abia 4% din valoarea maximă găsită la lemnul masiv (cazul unui lemn lamelat din straturi de furnir de 0,6 mm grosime). Profilele noi ce au putut fi realizate, cu linii ascuțite de racordare, au făcut să se obțină la încercările din tunelele aerodinamice, o urcare a gradului de influență asupra aerului dela 78 la 81,9% [10].

Un alt avantaj îl prezintă un astfel de lemn, prin duritatea mărită în comparație cu lemnul simplu, ceea ce îi asigură o uzură redusă la suprafață.

Din lemn lamelat s'au putut construi și elicele cu pas reglabil, care se confecționau până atunci numai din metal. Aceasta a făcut ca din nou fabricile constructoare să se îndrepte spre construcția din lemn a elicelor. Un avantaj în plus al construcției din lemn îmbunătățit, în afară de greutatea mică și preț relativ scăzut, este și ușurința de prelucrare. Chiar pentru cazul străbaterii gloanțelor, lemnul stratificat nu prezintă nici un pericol pentru echipaj. Se pare că azi, datorită acestor mari avantaje ale lemnului lamelat în construcția elicelor, în foarte multe țări s'a trecut din nou dela metal la lemn și numai în țările în care această nouă tehnică de prelucrare a lemnului lamelat nu s'a dezvoltat, construcția elicelor a rămas tot metalică. Este o părere pe care o găsesc formulată încă din 1937 [2].

Ca materie primă pentru construcția elicelor, în trecut se întrebuința: lemn de frasin, nuc, mahon și a., încleiat la rece cu caseină și prelucrat de mână. Azi se folosește lemnul așa numit lamelat sau îmbunătățit, încleiat cu clei de rășini sintetice (Tego-film sau Kaurit), perfect stabil la apă și nsafacabil de ciuperci sau bacterii. Speciile lemnoase cele mai întrebuințate sunt mesteacănul (în deosebi în Finlanda, Canada, etc.) și fagul. Această din urmă specie se găsește și la noi. La construcțiile recent menționate în literatură, se găsesc întrebuințate și metale și anume alama sub forma unei fășii care acoperă numai bordurile de atac. În orice caz, consumul de metal este extrem de redus și elicea în întregime realizează o economisire importantă de metal și o micșorare a greutății.

III. FABRICAREA ARIPELOR ȘI A FUSELAJELOR DIN LEMN.

Multă vreme s'a crezut că materialele lemnoase nu sunt apte pentru construirea de avioane cu viteze mari, avioane cerute atât pentru nevoile de transport rapid, cât și pentru nevoi de războiu. Aceasta era de altfel situația până când s'a început folosirea placajelor și a lemnului îmbunătățit la construirea celulelor de avion. Ideea realizării de avioane cu viteză mare cu aceste noi produse a preocupat firmele constructoare, chiar dela început. O primă realizare o găsim menționată încă din anul 1937, este cazul avionului Hawkers — „Time flies“, a cărei viteză — la un motor de 1150 HP. era socotită de 612 km/oră. Fuselajul acestui avion — al cărui schelet era din oțel sudat — era acoperit, spre a opune o rezistență mai mică la lunecare, în loc de pânză, ca de obicei, cu placaj de

lemn. Deasemenea o aripă era complet construită din lemn și acoperită la fel cu placaj [3].

O dată importantă, în această evoluție, o marchează însă apariția avionului Mosquito, confecționat din lemn și caracterizat tocmai prin viteza sa superioară, neegalată încă. Ceea ce trebuie remarcat este că construirea acestui avion s'a realizat într'un timp foarte scurt.

În construirea avionului din placaje și lemn îmbunătățit s'au folosit două procedee. Unul — și cel mai vechi — consta în aplicarea placajelor pe scheletul avionului, construit mai dinainte. Partea respectivă de avion, aripa sau fuselajul, era realizată într'un prim stadiu, cu ajutorul longeroanelor și nervurilor și acestea erau apoi îmbrăcate cu placaj. Operațiunea aceasta din urmă avea loc prin înmuierea placajului și îndoirea lui pe aripă sau fuselaj. Foile de placaj puteau fi eventual înădite anterior, spre a se realiza suprafața necesară. Numărul înădirilor întâlnite la o suprafață de aripă, poate fi uneori destul de mare, cum este de ex. în cazul avioanelor cu deschidere mare. Zonele înădite sunt în general mai îngroșate, constituind un dezavantaj aerodinamic. Aceasta este forma de construirea mai cunoscută și întrebuințată în cele mai multe din țările europene (Fig. 3).

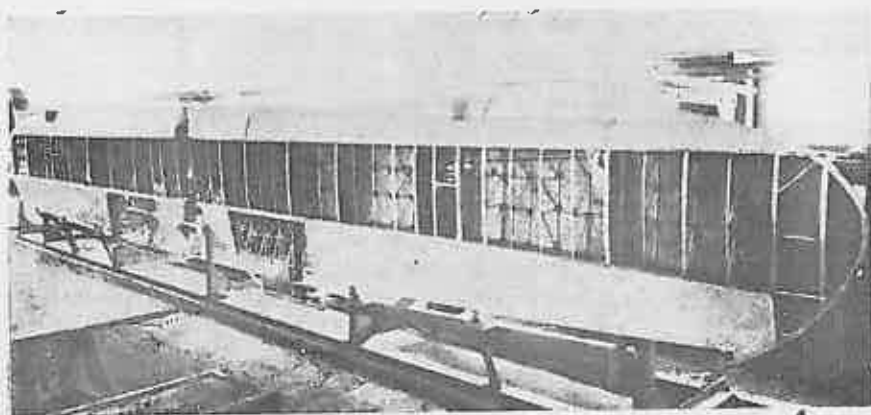


Fig. 3. — Aspectul unei aripi de avion în timpul aplicării placajului.
(După H. Hadert, 1938).

O formă de construcție pe care o putem considera intermediară, este aceea realizată la fuselajul avionului italianesc „Zappata”. Scheletul fuselajului la aceasta este îmbrăcat cu fâșii de furnir subțire așezate încrucișat și înleiate pe loc, așa că se obține forma ovală perfectă fără înădiri [4].

Procedeul cel mai nou de construcție, folosit în deosebi în

ultima vreme în Statele Unite și Anglia, este caracterizat prin realizarea dintr'odată, prin încheiere și presare, a unei părți întregi de avion. Aripile, fuselajul și gondolele sunt obținute pe această cale ca piese unitare și complete, care se montează apoi la avion. Se folosesc pentru aceasta matrițe din metal sau lemn, exact după forma piesei corespunzătoare de avion, în care se așează furnire tăiate după mărimea necesară. Foile de furnir sunt orientate alternativ cu fibrele sub diferite unghiuri, având foi intermediare de clei, întocmai ca la fabricarea placajelor. Spre deosebire de aceasta însă, placajul care se realizează, ia dela început forma și mărimea aripei de avion sau a fuselajului. Fuselajul se construște de obicei din 2 jumătăți care se încheie în lungul axului longitudinal. Tipul acesta de fuselaj este denumit „cocă” și este caracterizat printr'o comportare foarte bună la torsiune.

Să vedem acum mai amănunțit acest nou procedeu de construcție.

O patriță elastică exercită presiunea asupra formei în care sunt așezate furnirele și foile de clei. Totul se petrece la o anumită temperatură în niște cuptoare speciale în care intră în întregime o aripă sau un fuselaj de avion. Astfel, această parte de avion se obține dintr'odată în forma definitivă, fără înădiri, deci cu un profil și o linie aerodinamică perfectă. Suprafețele, fie ele plane sau curbate, se obțin cu aceiași ușurință.

Spre a pune în evidență progresul realizat cu acest nou procedeu, este citat în literatură următorul exemplu: un avion normal care are o viteză de 153 km/oră, prin construirea lui pe această nouă cale (după procedeul numit Vidal), cu același motor, a atins viteza de 201 km/oră, adică s'a realizat un spor de aproape 50 km/oră [8].

Se cunosc mai multe procedee de construcție cari fac parte din această categorie și cari sunt cunoscute sub denumirile: Vidal, Airmold, Duramold, Bellanca, etc. Realizarea acestui nou procedeu de construcție începe să fie cunoscut chiar în publicațiile de specialitate din 1937. În Statele Unite ale Americii au existat patru firme constructoare de avioane, cari erau interesate la realizarea acestui nou material. La baza încheierii era tot cleiul din rășini sintetice ale căror însușiri au fost menționate. Una din aceste firme, Fairchild Engine and Airplane Corp., realizase deja în 1937 un avion care posedea fuselajul presat și aripile din lemn cu placaje încheiate cu cleiuri din rășini sintetice. De acest nou material realizat se interesau în America, în afară de cele două grupări științifice de cercetare — una din Institutul Mellon, iar cealaltă din Plastics Section des National Bureau of Standards — și alte două instituții tot atât de importante, ca: Army Air Corps și Navy Bureau of Aeronautics.

Army Air Corps construisie chiar un avion de războiu cu acest material, după procedeul numit Vidal.

Procedeul „Airmold“, folosit de Timm Aircraft Co., se deosebește de procedeul Vidal prin folosirea furnirelor nelăcuite, care, după așezarea în forme, erau sprițuite cu un întăritor pe bază de rășină sintetică.

Procedeul „Duramold“ care în urma unei convențiuni de licență cu Huges Aircraft Division, a fost preluat în 1939 de Hughes Tool Co., se caracterizează prin folosirea unor forme din duralumin pe care se așează cruciș straturile de furnir. Incleierea se face cu Tegofilm sau cu clei lichid, pe bază de rășini sintetice. Temperatura fosită este de 150° C.

Insfârșit, la procedeul Bellanca, menționat mai înainte, încleierea se realizează la temperaturi mai joase (circa 60° C.), presiunea făcându-se cu șuruburi de strâns. Se folosește deasemeni cleiul provenit din rășini sintetice la care se adaugă un accelerator care are de scop grăbirea încleierii [5].

Procedeele, cele perfecționate în ultimii ani, nu pot fi cunoscute în amănunt din lipsa publicațiilor de specialitate din ultima vreme. Toate însă se bazează în fond pe realizarea directă a părților componente ale unei celule de avion — (aripă, fuselaj sau gondolă) — prin încleierea furnirului cu cleiuri de rășini sintetice în matrițe speciale.

În concluzie se poate spune că aceste procedee noi de fabricație au asigurat un viitor sigur avionului de lemn, care poate sta pe aceeași treaptă cu avionul metalic, în unele împrejurări putând fi chiar superior acestuia.

Pentru țara noastră, bogată în lemn de calitate, crearea și dezvoltarea unei asemenea industrii aeronautice este de mare importanță. Problema lemnului de aviație, așa cum se pune la noi, sub diferitele ei aspecte, a fost deja schițată în linii mari în paginile acestei reviste [6].

LITERATURA FOLOSITĂ

1. Gough H. J.: Aircraft materials. Flight 33, Nr. 1536, pag. 552/553 și Nr. 1537, 1938 (H. a. R.-W. 1930, Nr. 1).
2. Hadert, H.: Holz oder Metallpropeller? Gelatine, Leim u. Klebstoffe 5, H. 5/6 pag. 87/90, 1937 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 5).
3. * * *: Hawkers-Rennflugzeug „Time flies“. Flugsport 29, Nr. 1 p. 3, 1937 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 1/2).
4. Küch, W.: Holz im italienischen Flugzeugbau. H. a. R.-W., 1942, Nr. 4, pag. 122—124.

5. * * * : Kunstarze im Flugzeugbau. Automobiltechn. Z. H. 14, pag. 394/396, 1942 (H. a. R.-W., 1943, Nr. 7).
6. Livada, M. G.: Evoluția întrebunțării lemnului ca material de construcții aeronautice. Revista Pădurilor, 1944, Nr. 1—2.
7. Lynam, F. C.: Wood ...the ideal material for airscrews. Wood 2, H. 2, 1937, pag. 51/55 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 1/2).
8. * * * : Molded airplanes for defense. Mod. Plastics 17, Nr. 11, p. 25/31 și 76/82, 1940 (H. a. R.-W., 1942, Nr. 4).
9. Nicolau, C-tin D. cpt. av. ing.: Contribuțiuni la studiul orientării construcției avioanelor în România. București, 1931.
10. Orth, H.: Vergütetes Holz als Baustoff für einstellbare Holz-Luftschrauben. Dtsch. Luftwacht, Luftwiss. 4, Nr. 8, p. 256/258, 1937. (H. a. R.-W., 1937, Nr. 5).
11. * * * : Wooden blades for V. P. airscrews. Air. Engr. 13, Nr. 145 (Flight Lond 35, Nr. 1522) pag. 9/12, 1938, (H. a. R.-W., 1938, Nr. 14).

L'état actuel de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques.

L'étude traite l'évolution technique des constructions aéronautiques en bois et les réalisations des dernières 15—20 années à la fabrication des hélices et des cellules d'avion.

Grâce au bois lamellé préparé à l'aide des matériaux de collage à base de résines synthétiques ont été fabriqués des hélices aux bras réglables et des sections très fines, semblables aux hélices métalliques.

L'étude expose encore les procédés de construction des cellules d'avion en bois à l'aide des placages et les nouveaux procédés: Vidal, Airmold, Duramold et Bellanca. On met en évidence les avantages de ces procédés grâce auxquels on peut réaliser des avions en bois aux profils aérodinamiques parfaits et à grande vitesse, utilisés par les alliés dans la guerre actuelle.

AMELIORAREA ARBORETELOR DE MOLID, PRIN ELAGAREA CRĂCILOR USCATE

de Ing. N. PAȘCOVICI

În cuprinsul României, molidul ocupă 1.041.000 ha, adică 22,9% din întreaga suprafață păduroasă ce o posedăm (4.551.000 ha). Dacă socotim creșterea medie anuală a molidului la 2,5 m³ de fiecare ha, atunci suprafața de mai sus ne aduce un venit în materie de 2.602.500 m³ lemn de molid exploatabil. Aceasta, transformată în bani, valorează circa două miliarde și jumătate lei. Credem că valoarea lemnului de molid se poate dubla dacă s'ar da o atenție mai mare culturii molidului în zona optimă de vegetație.

Ce s'a făcut în trecut pentru cultura și îngrijirea arboretelor de molid.

1. La starea de desis, s'au extras speciile nedorite, copleșitoare, ca plopul tremurător, salcia căprească, zălogul (*Salix cinerea*), apoi catrafoiul, socul și scorușul de munte. Pe cale de curățiri, s'au extras toate aceste specii invadante, favorizând creșterea pură a molidului.

2. La starea de păriș, în ultimul timp s'au executat în unele păduri ale Fondului Bisericesc din Bucovina rărituri slabe, la cari s'au scos și s'au valorificat bine exemplarele prea dese, cele cu două vârfuri, cu coronamentul slab dezvoltat, arborii dominați, cât și unii codominanți, ce erau de prisos la alcătuirea arboretului de viitor. Prin această operațiune, prea îndrăzneată față de preceptele silviculturii din trecut, s'au sporit veniturile proprietarului și s'au satisfăcut cerințele pieței în lemn subțire, ca manele, drugari, lemn de celuloză, lantene, sfichiuri, etc.

3. La starea de prăjiniș mare — stâlpiș, inclusiv codrișor, arboretului pur de molid i s'a dat liniștea necesară pentru a-și împlini creșterea în înălțime, iar la starea de codru mijlociu, creșterea în grosime. La această stare de dezvoltare se extrage cel mult arborii accidentați, spre o bună valorificare, evitând în acelăș timp înmulțirea insectelor.

Aceasta e cultura clasică a arboretelor de molid până la vârsta de exploatare, când urmează apoi tăierile rase, fie în culise, în tăieri marginale, sau pe subparcele.

Aici credem că e locul să amintim că s'a neglijat aplicarea elagajului artificial la crăcile uscate de molid, cari formează nodurile negre (căzătoare) atât de supărătoare la o mai bună folosire a lemnului.

Curățirea crăcilor uscate („cepuri ciunte”) trebuie să se facă dela starea de prăjiniș, până la starea de codru mijlociu:

Ce sunt „cepurile ciunte” la molid și cum depreciază ele lemnul cel mai valoros.

La starea de prăjiniș și până la cea de codru mijlociu, inclusiv, se observă sub coronamentul viu al molidilor crescuți în masiv plin, o serie de cepuri uscate, mai lungi sau mai scurte. Acestea ocupă uneori 4—5 m din lungimea fusului necăzând niciodată singure, ci numai prin lovire îndesată din lături, cu care prilej se rup tocmai alături cu trunchiul, fără a produce vre-o leziune în coaja vie.

Dacă arborele nu e șters de crăcile unui alt arbore în cădere,

atunci crăcile uscate rămân pe trunchiu mai mulți ani, se înegresc și an de an se învelesc cu un nou inel anual, formând astfel fiecare cep câte un nod căzător.

Aceste noduri negre depreciază lemnul cel mai valoros al trunchiului, pătrunzând adânc în lemn pe o grosime de 10—30 cm (dela starea de prăjiniș, până la starea de codru bătrân). Ele depreciază lemnul cel mai prețios al trunchiului, adică bușteanul al doilea și al treilea dela tulpină în sus.

Răul se localizează mai ales pe partea de miazăzi a arborelui, unde elagajul natural se face mai anevoie, unde crăcile cresc mai groase, trunchiul fiind expus la mai multă lumină. Din contră, pe partea de miazănoapte trunchiul e mai limpede, mai curat, fără noduri, scurgeri de rășină, coajă crăpată, etc.

În ce privește expoziția stațiunii, cepurile uscate le aflăm la molizii de pe versanții însoriți și mai puțin sau de loc la cei de pe fundul văilor și de pe așezături, unde molidul prezintă o coroană simetrică, iar elagajul natural se face fără excepție în bune condițiuni.

În ce privește expoziția stațiunii, cepurile uscate le aflăm la molizii de pe versanții însoriți și mai puțin sau de loc la cei de pe fundul văilor și de pe așezături, unde molidul prezintă o coroană simetrică, iar elagajul natural se face fără excepție în bune condițiuni.

Lemnul de molid prevăzut cu asemenea noduri negre (căzătoare) e depreciat cu 30—60% din valoarea ce ar trebui să o prezinte în mod natural, căci în acest caz e clasat la categoria a IV—V de bonitate, cu toate că în unele cazuri prezintă o creștere regulată, inele anuale dese și uniforme.

Cum se poate împiedica formarea nodurilor căzătoare (negre) la molid.

1. La starea de prăjiniș, în timp ce se execută răriturile, crăcile uscate de sub coroana vie a molidului să se curățe, fie prin lovire din lături, fie retezându-le alături de trunchiu cu un ferăstrău de mână, fără a vătăma coaja.

2. La starea de codrișor, operațiunea curățirii crăcilor uscate și a cepurilor ciunte va continua, lucrătorii urcându-se pe trunchiurile arborilor cu ajutorul unei scări ușoare.

3. La starea de codru mijlociu, se va repeta aceeași operațiune. În felul acesta, arborii, în cursul creșterii lor în grosime, vor avea trunchiuri curate, nodurile de jos fiind demult timp acoperite.

Munca necesară la curăţirea trunchiurilor de cepuri uscate.

1. La starea de prăjiniş, unde arboretul prezintă un număr considerabil de arbori la ha, sunt necesare circa 45 zile de lucru. Curăţirea crăcilor uscate se face în acelaş timp, de către lucrătorii angajaţi la răritură. Deci, operaţiunea nu cere o cheltuială deosebit de mare.

2. La starea de codrişor, crăcile uscate se află la o înălţime mai mare pe trunchiu, din care pricină se vor curăţa mai anevoie. Se vor angaja lucrători bine instruiţi, care urmează să se urce pe trunchiul arborilor cu ajutorul unor scări. Fiind la ha un număr restrâns de arbori cari să necesite a fi elagaţi artificial, lucrarea se va putea executa cu circa 30 zile de lucru.

3. La starea de codru mijlociu, crăcile uscate se află şi mai sus, sub coronamentul viu al trunchiurilor şi deci operaţiunea urmează să se repete ca la starea de codrişor. Numărul arborilor s'a redus mult faţă de arboretul în stare de prăjiniş sau codrişor. La această stare de dezvoltare nu toţi arborii merită să fie curăţaţi de crăci, astfel că lucrarea cere cel mult 25 de zile de lucru la ha.

În total, operaţiunea curăţirii crăcilor uscate de pe trunchiurile de molid, la ha, nu poate să ceară mai mult de 100 zile, de lucru, cu o rotaţie de 10—15 ani.

Avantajele curăţirii cepurilor uscate în arboretele de molid.

Bunele rezultate obţinute prin elagarea cepurilor uscate depăşesc însutit costul lucrării. Prin această operaţiune culturală — ce nu s'a aplicat până în prezent decât sporadic, se vor obţine următoarele avantaje:

a) se extrag la timp toţi arborii ce nu pot forma arboretul de viitor;

b) se curăţă la timp toate trunchiurile de crăci uscate şi se obţin trunchiuri curate, fără noduri;

c) se sporeşte în largă măsură volumul lemnului de mare valoare pentru marfă curată, marfă semicurată, marfă de clasa I-a şi de tâmplărie;

d) Arboretele din zona molidului de rezonanţă vor spori mult volumul lemnului pentru avioane şi pentru instrumentele muzicale.

Concluziuni.

Elagarea crăcilor uscate la molid trebuie să se execute la timp, începând cu starea de prăjiniş, până la starea de codru mijlociu, apă-

rând că o lucrare de primă necesitate, care sporește în largă măsură calitatea tehnică a lemnului și ameliorează arboretele de viitor.

Lucrările să se execute primăvara, înainte de darea sevei, cu multă atențiune și sub control, fără a răni coaja vie a arborilor.

Cu titlul de experiență, ar fi bine să se delimiteze loturi de potrivită întindere (5 ha) în diverse regiuni ale Țării [deal, coline mari, zona moildului de rezonanță (800—1200 m) și munte], unde lucrările să fie conduse cu cea mai mare atenție — servind drept model — iar rezultatele să se treacă într'un registru special, publicându-se periodic în revistele de specialitate.

Să se distribuie premii de încurajare pentru executarea celor mai bune lucrări în acest domeniu, arătându-se apoi deosebirea între arboretele unde s'a practicat curățirea crăcilor uscate la timpul potrivit și unde s'a neglijat această operațiune.

L'amélioration des peuplements d'épicéa à l'aide des élagages artificiels des branches sèches.

Les branches sèches persistantes sur les fûts des épicéas, déprécient, par leurs noeuds, le bois souvent le plus précieux.

L'auteur montre que les forestiers doivent intervenir en les élagant, à l'aide des outils, à partir de l'état de perchis jusqu'à la futaie moyenne. A l'état de perchis, cette opération, qui demande 45 jours de travail à l'ha, se pratique en même temps que l'éclaircie. Plus tard, la même opération ne demande que 25—30 jours à l'ha.

L'élagage doit être exécuté au printemps, avant le départ de l'activité végétative.

PE MARGINEA NOUEI REFORME AGRARE

de N. A. CONSTANTINESCU

Forurile conducătoare ale țării discută o nouă reformă agrară. Prin cuvântul autorizat al reprezentantului guvernului, s'a arătat că, prin reforma ce se studiază, se urmărește îndreptarea tuturor erorilor comise cu ocazia înfăptuirii celorlalte reforme de acest fel, dela 1864 până azi.

În această ordine de idei, nu găsesc fără interes, ca tocmai în timpul acestor discuțiuni, să scot în evidență o seamă de astfel de erori, care, prin natura lor, au avut o influență dăunătoare asupra economiei naționale în general și asupra pădurilor în special.

1. Cele mai mari greșeli sunt acelea care s'au făcut prin defrișarea unor întinse suprafețe de păduri, care acopereau soluri tipic forestiere și afectarea acestor terenuri altor culturi și mai ales pășunatului. Consecințele nefaste ale acestor greșeli n'au întârziat să se arate prin provocarea spălării solului, prin inundații, alunecări de pământ, etc. Aceste dezastre s'au făcut atât de simțite în ultimii ani, încât consider că nu este necesar să le mai evidențiez. Terenurile respective, care, înainte de defrișare, produceau venituri importante și furnizau și economiei naționale materii prime de valoare însemnată, acum, nu numai că nu mai produc venituri, iar piața este lipsită de lemnul produs de ele, dar au devenit dăunătoare și altor ramuri ale economiei naționale, provocând împotmolirea terenurilor agricole vecine, distrugând căi de comunicație (căi ferate, sosele) etc.

Este deci în interesul economiei naționale ca, prin reforma ce se proiectează, toate aceste terenuri tipic forestiere, a căror destinație greșit a fost schimbată, să fie redat pădurii trecându-se în patrimoniul Statului. Prin pădure ele pot fi făcute deocamdată inofensive, iar ulterior, din nou producătoare de venituri.

Lucrarea tehnică pe teren acum este grea și costisitoare, dar este posibilă. Dacă tot se mai întârzie, ea poate deveni și imposibilă.

A se mai repeta și acum greșeli de asemenea natură prin noi defrișări de păduri, acum când se cunosc urmările greșelilor vechi, însemnează a atenta la existența neamului.

2. Lunca Dunării, regiune periodic inundabilă, are suprafața de cca. 1.000.000 ha. Din acestea cca. 50.000 ha sunt folosite prin cultură agricolă, cca. 70.000 ha sunt acoperite de păduri cca. 360.000 ha sunt valorificate ca pășune, iar restul este acoperit de bălți, ce se valorifică prin pescuit.

În anii fără inundații mari și de lungă durată, iarba dată de aceste terenuri este de foarte bună calitate. Dat fiind suprafața imensă a acestei regiuni și calitatea deosebită a pășunilor ce ea oferă, s'a dezvoltat aici o importantă economie a creșterii vitelor. Se hrănesc aici anual, după unele aprecieri, peste 300.000 vite mari și 1.500.000 vite mici, care dau importante materii prime pentru economia națională: lână, brânzeturi, animale de tracțiune, carne, grăsimi, etc., în cantități însemnate.

Cum însă, regiunea respectivă este periodic inundată, în anii cu inundații mari, toate terenurile folosite ca pășune sunt acoperite cu apă. În acest timp, întreaga această mulțime de vite este lipsită de hrană, iar întreaga economie a creșterii lor este dezorganizată. Acum începe exodul acestor animale în căutarea altor terenuri de pășune, pe care însă nu le găesc, multe mor de foame, iar, proprie-

tarii lor, pentru a nu le pierde pe toate, fac presiuni pe la autorităţi ca să li se dea soluţia care să le salveze vitele.

În regulă generală, pădurea este chemată să salveze aceste vite, aprobându-se păşunatul în păduri, prin călcarea dispoziţiunilor categorice ale Codului Silvic. Două categorii de păduri plătesc tributul cel mai greu. Sunt pădurile naturale din antestepă şi cele create artificial pe dunele de nisip din lunca Dunării şi care nu se inundă. Şi unele şi altele, luptă din greu cu condiţiunile staţionale, fiind aşezate într'o regiune unde aceste condiţiuni sunt puţin prielnice vegetaţiei lemnoase. La aceste condiţiuni vitrege, adăogându-se şi păşunatul cu influenţa lui dăunătoare chiar pădurilor situate în zona forestieră, degradarea acestor păduri se realizează într'un timp scurt şi într'un grad foarte înaintat.

Prin acţiunea păşunatului, producţia în lemn a acestor păduri scade dela 2,0—2,5 m³ anual pe hectar, cât produce aici o pădure bine îngrijită, până la 0,25—0,50 m³ şi chiar mai puţin. Pe lângă aceasta, prin păşunat, datorită agravării condiţiunilor staţionale de vegetaţie prin accentuarea tasării şi înţelenirii solului şi așa destul de grele, se ajunge chiar la desfiinţarea pădurii.

Cum aceste păduri sunt situate într'o regiune cu un mic procent păduros, cu populaţie deasă, înstărită, unde lemnul este mult căutat pentru satisfacerea a numeroase nevoi şi unde vegetaţia lemnoasă este indispensabilă pentru protecţia agriculturii contra secetei, degradarea acestor păduri şi mai ales micşorarea şi mai mult a suprafeţei păduroase are o influenţă dăunătoare întregii economii a regiunii. Degradarea pădurilor create pe cale artificială, cu sacrificii mari de fonduri băneşti şi energie umană, pentru fixarea dunelor de nisip care ameninţau cu distrugerea întinse regiuni şi aşezări omenşti, echivalează cu deslănţuirea din nou în mod conştient a dezastrelui abia stăvilît.

Deci, a continua practica actuală, înseamnă a lipsi câmpia ţării şi de puţinele păduri ce i-au mai rămas, păduri care, în timpuri grele ca cele de azi, când nu se pot face transporturi dela distanţe mari, scot din mizerie şi oraşele mari ale ţării. Prin aceasta, pe de o parte, se lipseşte cea mai fertilă regiune a ţării de lemnul indispensabil gospodăriilor ţărăneşti, iar pe de alta, se periclitează şi agricultura, prin accentuarea extremelor climatului, într'o regiune unde această ramură a economiei naţionale găseşte solul cel mai fertil.

Pentru a se veni în ajutorul economiei creşterii vitelor din lunca Dunării, care este de mare folos economiei naţionale şi pentru a lăsa pădurile, producţiei lemnoase şi rolului lor de apărătoare ale agriculturii, căilor de comunicaţie, fixării solului, etc. este necesar a se crea terenuri de refugiu în câmpia neinundabilă, din apropiere.

rea Dunării. Aceste terenuri, în anii fără inundații, ar fi folosite pentru producerea de nutrețuri de rezervă. În anii cu inundații mari, ele ar fi folosite ca pășune pentru vitele mici, vitele mari fiind hrănite cu nutrețul de rezervă, produs aici în anii fără inundații.

Aceste terenuri de rezervă urmează să se creeze din moșiile ce se vor expropria prin reforma ce se studiază. Acum aceste moșii sunt cultivate agricol aproape în întregime.

Din datele statistice ale Ministerului Agriculturii și Domeniilor, se poate vedea că suprafața ocupată în câmpia română cu culturi agricole s'a dezvoltat disproporționat de mult în dauna pășunilor și a pădurilor. Este timpul să se restabilească echilibrul cerut de interesele imperioase ale economiei naționale, iar noua reformă agrară oferă cel mai bun prilej pentru atingerea acestui scop.

3. Din cercetările făcute în stepa rusească, rezultă că așa zisele perdele de protecție au o influență salutară asupra culturilor agricole, în special în anii secetoși. Din încercările făcute și în câmpia română în anii din urmă, s'a ajuns la concluziuni asemănătoare. Aceste perdele de protecție înlătură în parte influența dăunătoare a vântului, micșorând astfel evaporarea apei din sol. Prin aceeași acțiune contra vântului ele contribuie la o mai uniformă repartizare a zăpezii pe suprafața supusă influenței lor; măresc umiditatea atmosferică în timpul verii prin transpirația frunzișului arborilor, ceea ce are o influență binefăcătoare asupra culturilor agricole.

Cu toate că această influență binefăcătoare a vegetației arborescente asupra agriculturii în stepă și antestepă a fost cunoscută de mult timp, în ultimii ani fiind numai scoasă în evidență cu mai multă claritate, totuși prin niciuna din reformele agrare din trecut nu s'a rezervat nicio suprafață pentru crearea de noi păduri sau perdele de protecție în câmpie. Nu numai atât, dar prin aceste reforme nu s'au respectat nici perdelele create anterior pe moșiile ce s'au expropriat, înglobându-le în terenurile de cultură și fiind astfel distruse de noii lor proprietari. Proprietarii terenurilor agricole neadmițând să afecteze creerii perdelelor de protecție nicio suprafață din proprietatea lor, crearea acestor perdele ulterior nu s'a putut realiza decât în foarte rare cazuri.

Pentru prima dată, prin legea 418/943 s'a încercat a se corecta în parte lipsurile vechilor reforme agrare. Prin această lege, recunoscându-se că, în țara noastră, suprafața păduroasă a fost redusă sub minimumul necesar unei producții agricole regulate și că suprafața păduroasă rămasă nu este uniform repartizată pe întreg teritoriul, cum cer interesele agriculturii din câmpie, fiind defrișată pădurea fără nicio limită, se caută să se dea soluții prin care să se mărească suprafața păduroasă a țării, prescriind și crearea de perdele de pro-

tecție în câmpie. Pentru crearea acestora, se legiferează exproprierea pentru utilitate publică a suprafețelor necesare. Date fiind însă greutățile întâmpinate cu formalitățile exproprierilor și fondurile mari ce ar fi necesitat aceste exproprieri, fonduri greu de găsit mai ales în timp de războiu, nu s'a putut realiza nimic din această prevedere a legii.

Este deci indicat ca cel puțin acum, când se proiectează o nouă reformă agrară, să se găsească soluțiile practice pentru corectarea erorii făcute în trecut și să se rezerve suprafețele necesare creerii pădurilor-perdele de protecție în câmpie.

Prin cele de mai sus am urmărit să arăt numai un număr restrâns al greșelilor făcute prin vechile reforme agrare și numai pe acelea care au fost în legătură cu pădurea. Din cele relatate reese că asupra pădurei s'au făcut atâtea amputări prin defrișeri nechibzuite, încât nu numai că s'a luat producției forestiere terenuri ce nu pot fi altfel puse în valoare și care, din cauza acestei schimbări de destinație, au fost transformate în terenuri degradate ce se întind ca niște pecingini pe pământul țării, dar că, ceea ce este chiar și mai grav, suprafața păduroasă a țării a fost micșorată sub minimumul necesar agriculturii.

Deci, noii reforme agrare îi revine datoria, pe de o parte de a reîntregi domeniul forestier prin afectarea suprafețelor necesare pentru a fi împădurite, iar pe de altă parte, să rezerve creșterii viteilor suprafețele indispensabile hrânirii lor, pentru ca pădurea să nu mai fie solicitată sub nicio formă pentru a suplini aceste lipsuri, lăsându-i-se astfel liniștea necesară refacerii ei, pentru a răspunde în mod satisfăcător adevăratei ei meniri: producție lemnoasă, protecția solului, îndulcirea extremelor climatice.

A propos de la nouvelle réforme agraire.

A l'aube d'une nouvelle réforme agraire en Roumanie, l'auteur attire l'attention des autorités sur quelques fautes commises à l'occasion de l'antérieure réforme, en ce qui concerne la création des pâturages communaux dans la plaine roumaine, et demande:

1. Que les forêts ne soient plus défrichées; au contraire, il leur faut donner de nouveaux territoires.
2. D'assurer des pâturages de réserve pour le bétail qui pendant l'été pâture dans la région inondable du Danube et qui, à l'occasion des grandes eaux, doit la quitter.
3. D'assurer le terrain nécessaire pour la création des rideaux-abris contre le vent pour la protection des cultures agricoles.

REGENERARE NATURALĂ DE DUGLAS LA C. LUNG-MUSCEL.

de Ing. AT. HARALAMB
și
Dr. LIVIU ALEXANDRESCU

Incepând cu multe decenii în urmă, silvicultura europeană s'a preocupat de introducerea speciilor exotice. Teama împuținării lemnului, a făcut pe forestierii europeni ca, în afară de alte măsuri, să caute, dincolo de granițele Europei, specii repede crescătoare, oferind în același timp un lemn bun și capabil de cât mai multe întrebuințări.

Una dintre speciile exotice care s'a bucurat în țările Occidentului Europei de o atențiune deosebită, a fost duglasul. Incercări numeroase de cultură — uneori pe întinderi mari — au fost făcute în țările din Apus. Asupra rezultatelor acestor experimentări s'a scris mult și uneori destul de amplu în publicațiile de specialitate.

Congresele internaționale forestiere nu s'au interesat mai puțin de duglas, recomandând, prin moțiuni, urmărirea cultivării lui în diferitele țări și comunicarea rezultatelor ¹⁾).

Și în țara noastră problema exoticelor a format subiect de discuțiuni și experimentări, stabilindu-se azi atitudini aproape categorice, atât în ce privește chestiunea în general, cât și unele specii în particular ²⁾). Astfel, s'a arătat că avem și interesul și posibilitatea să ne preocupăm de cultura exoticelor.

În ce privește duglasul, încă din 1911 îl găsim cultivat în pepinieră cu indicațiuni de creștere care „dădeau dreptul a spera... că se poate conta pe naturalizarea lui... în marea cultură forestieră“ ³⁾). Îl mai aflăm, în 1915, cultivat în pepiniera Școalei de Silvicultură dela Brănești „pentru a fi cunoscut de elevi“ ⁴⁾). În anul 1924 s'a făcut, pe domeniul Coroanei dela Cobia (Jud. Dolj), o plantație de pin austriac în amestec cu diferite specii exotice, între care și duglasul. În anul 1930, arboretul dela Cobia se prezenta frumos, închegat, cu trunchiuri curate, la a căror elagare — se precizează — a contribuit și duglasul. Întrucât în acea plantație s'au folosit atât duglasul verde, cât și cel albastru, se arată că duglasul verde suferă cel mai mult din cauza

1) Menționăm în acest sens hotăririle recente ale Congr. internațional de silvicultură, care a avut loc la Paris în 1921.

2) A se vedea: a) Lucrările Congresului ing. silvici, care a avut loc la Cernăuți în 1923 (Rev. Păd. 1923, p. 197—213); b) Exoticile în silvicultura românească (Rev. Păd. 1927, pag. 124—227).

3) P. Antonescu: Pădurile în România. Rev. Păd. 1911, pag. 259.

4) P. Antonescu: Câteva cuceriri ale științei silvice. Rev. Păd. 1915, pag. 316.

zăpezii și a gerurilor târzii, decât duglasul albastru⁵⁾. Cu aceste trei exemple nu s'a terminat însă numărul încercărilor de cultura duglasului în țara noastră, căci nenumărate sunt parcurile, grădinile și chiar pădurile unde îl găsim introdus (Fântânele, Posada, Sinaia, Solca (Bucovina), Gurghiu, Satu-Lung, Casa Verde, etc.). La această difuzare au contribuit și pepinierele Știrbei, dela Buftea, prin cataloagele cărora se recomandă cu căldură cultivarea acestei specii.

În America de Nord, țara de baștină a duglasului, trăesc două specii deobite: *duglasul verde* (*Pseudotsuga toxifolia* Britton syn. *Pseudotsuga Douglasii* Carrière syn. *Pseudotsuga viridis*) și *duglasul albastru* (*Pseudotsuga glauca* Mayr).

Duglasul verde aflându-se pe coasta vestică (regiune cu multă umiditate) a părții centrale a Americii de Nord, a mai fost numit și duglas de coastă.

Duglasul albastru crește la Est de primul, în ținutul mai puțin umed, mai continental, al munților Colorado și Stâncoși, din care pricină este numit și duglasul de Colorado.



Fig. 1. — În dreapta figurii, grupul de duglași din parcul Golescu (C. Lung).

Despre condițiile staționale ale celor două specii, s'a scris în această revistă⁶⁾. Ținem totuși să reamintim următoarele:

Duglasul verde, în țara lui de baștină, se găsește în părțile mai reci ale castanetumului și în fagetum, urcând până 'n piccetum, regiuni caracterizate printr'un climat umed, printr'o lungă perioadă de vegetație, prin lipsa gerurilor prea mari în timpul iernii. În Europa, aceste condițiuni sunt reunite în părțile

5) Valeriu Dinu: Excursia Soc. elevilor ing. silvici dela Șc. Politehnică în Oltenia. Rev. Păd. 1930, pag. 896.

6) M. Drăcea: Speciile exotice și naturalizarea lor în țara noastră. Rev. Păd. 1923, pag. 197—213.

ei vestice. Pământurile argilo-nisipoase sau nisipo-argiloase, humoase, fresce, sunt cele cari îi convin. Nu suportă solurile prea umede, prea compacte, pe cele nisipoase sărace, sau sărate. Este o esență cu temperament eminent de umbră, ca și bradul nostru și poate și mai mult. Deaceia arboretele de duglas cresc strâns, bogate în indivizi și în material, umbrind foarte puternic solul. Puieții se instalează și vegetează bine câțiva ani în umbrișul puternic al arboreiului de deasupra. Creșterea duglasului verde este foarte puternică, atingând 80—90 m înălțime. Această însușire unită cu faptul că are temperament delicat, formând masive cu mare consistență, fac ca această specie să fie una dintre cele mai productive în material. Dacă se ține apoi seama de excelentele calități ale lemnului (trunchiuri drepte, frumoase, cu puțin alburn, lemn cel puțin tot așa de bun ca și al molidului cel mai bun), de repede la creștere se poate conchide că, acolo unde este posibilă, cultura duglasului este una dintre cele mai rentabile. De aceea, în Germania, s'a putut spune despre el că promite să despăgubească cheltuielile imense, făcute de silvicultura acelei țări, pentru încercări de exotice 7).

Duglasul albastru crescând într'un climat mai continental decât primul, rezistă, în Columbia engleză și în Alberta, la geruri mari, cum și la călduri mari în Colorado, unde pluviozitatea este mică. În Europa, cu cât ne depărtăm de regiunile cu climat oceanic, se recomandă a se folosi în deosebi duglasul albastru. Lemnul lui este tot așa de bun ca și al duglasului verde. Crește însă mai puțin înalt, atingând abia 45 m. În tinerețe (până la 10 ani) crește relativ încet (ca și bradul), având deci nevoie de îngrijiri, de degajări. Dela această vârstă în sus, creșterea lui se activează, egalând aproape creșterea bradului sau a molidului.

Dată fiind atențiunea lumii forestiere europene și a celei românești față de duglas, date fiind recomandările ce se fac chiar pentru cultivarea lui în mare la noi, credem util să semnalăm aci observațiunile noastre făcute asupra-i la C. Lung (Muscel).

În ziua de 17.XI.1944, unul dintre noi, cu prilejul unei recunoașteri dendrologice a parcurilor publice și a grădinilor particulare din C. Lung, a cercetat și parcul vilei D-nei Alexandrina Goleșcu, soția fostului silvicultor V. A. Goleșcu 8), situat în str. Soldat voluntar

7) M. Drăcea: op. cit.

8) Descendent din marea și vechea familie a Goleștilor, silvicultorul V. A. Goleșcu și-a făcut primele studii la Paris, după care a urmat cursurile Școlii Naționale de Ape și Păduri de la Nancy. Venind în țară a funcționat câțiva vreme ca șef al ocolului silvic C. Lung, după care a demisionat din serviciul Statului. În cadrul Soc. „Progresul Silvic” a fost un timp secretar al ei, participând activ la debaterile adunărilor generale și colaborând atât la Revista Pădurilor, cât și la alte reviste științifice franceze.

Pasionat dendrolog, a introdus în parcul vilei sale din C. Lung — frumos amenajat în terase accesibile prin serpentine largi — parapetuite cu piatră calcaroasă cioplită — multe specii exotice, dintre cari unele se mai găsesc și azi.

A murit în anul 1920, fiind înmormântat în București. În memoria lui, familia a instituit la Societatea „Progresul Silvic” un premiu pentru a lucrare botanică, premiu încă nedecernat. În plus, familia a donat Facultății noastre de Silvicultură, Herbarul privind flora din Jud. Muscel, întocmit de V. A. Goleșcu.

Golescu D-tru Nr. 3, parc în care se află o întregă colecție de plante exotice, dintre care cităm: *Liriodendron Tulipifera* L., *Ginkgo biloba* L., *Picea alba* Ait.

În acest parc se mai găsește un frumos și impozant buchet de trei duglași verzi (*Pseudotsuga taxifolia* Britton).

Vila Golescu este situată la poalele dealului Gruiu pe dreapta Râului Târgului, deal care limitează extinderea spre Vest a orașului. Altitudinea locului unde se află cei trei arbori, este de circa 600—630 m, gara orașului găsindu-se la 578 m. Expozițiunea este sud-estică, astfel că exemplarele de duglas se găsesc expuse în plin soare. Tere-nul, în pantă destul de accentuată, este de natură argiloasă, conținând multe pietrișuri.



Fig. 2. — În stânga figurii, regenerarea naturală de duglas sub masiv de plop și de mesteacăn în dreapta, vedere parțială a celor trei mari duglași.

Acești 3 duglași au dimensiunile următoare, diametrele fiind măsurate la 1,30 m dela sol, iar înălțimile totale luate cu dendrometrul: primul, 18 m înălțime și 41 cm diametru; al doilea, 20 m înălțime, 52 cm diametru; cel de al treilea, 20 m înălțime și 45 cm diametru. Toți trei au fusuri drepte acoperite cu crăci bogate până aproape de sol, fără cioturi uscate, marcând vigoare de creștere. Au fost plantați în anul 1914, puieții fiind aduși de proprietar din Franța, din regiunea Orléans dela pepinierele Barbier.

La data când au fost plantați, aveau înălțimi de circa 50 cm. La vârsta lor actuală de 35 ani, aceste exemplare, cu diametre de 41—52 cm și înălțimi de 18—20 m, confirmă și la noi însușirile lui de a atinge dimensiuni mari la vârste relativ mici.

Dar ceea ce face ca aceste trei exemplare de duglas să prezinte

un interes și mai mare pentru noi, este faptul că se și regenerează pe cale naturală, abundant și viguros. Intr'adevăr, atât sub poalele lor, cât mai ales în spate, pe o distanță de circa 10 m în partea umbrită, sub un nueliș destul de des de mesteacăn și plop alb, (arboret conviețuitor făcând parte din porțiunea necultivată naturală, a măgurii pe care este instalat acest grup de arbori), duglasul s'a regenerat abundant pe cale naturală. Actualmente, se găsesc acolo circa 100 exemplare puieti de duglas, de toate vârstele și taliile, dela 30 cm la 4 m înălțime și grosimi de 2—6 cm diametru la colet. Doi dintre puieti sunt înalți de mai bine de 5 m, având diametre de 6 cm la 1,30 m dela sol. Plantația, ca și regenerarea, ar fi fost și mai întinse, dacă D-na Goleșcu, soția distinsului forestier, n'ar fi avut și n'ar avea parte de condițiuni vitrege: furturile de puieti în scopuri decorative sau mercantile, de către oameni neînțelegători ai păstrării unui patrimoniu dendrologic și de importanță experimentală, pentru țara noastră, ca cel de care ne ocupăm.

Vigoarea de creștere și regenerarea naturală a duglasului verde la C. Lung, dovedesc adaptarea lui la condițiunile staționale ale regiunii.

Régénération naturelle de douglas à C. Lung (dép. Muscel).

Dans le parc de l'ancien forestier roumain V. A. Goleșco, situé à C. Lung (dép. Muscel), il y a trois exemplaires de douglas (*Pseudotsuga taxifolia* Britton), lesquels, à l'âge actuelle de 35 ans, mesurent 18—20 m d'hauteur et 41—52 cm en diamètre à 1,30 m du sol. Ces trois douglas offrent, en même temps, une belle et abondante régénération naturelle. En effet, à l'abri d'un gaulis de peuplier blanc et de bouleau, situé dans la partie ombragée par les 3 arbres, il y a environ 100 plants de douglas ayant 30 cm jusqu'à 4 m d'hauteur et 2—6 cm diamètre au collet.

La ville de C. Lung — chef lieu du département Muscel — se trouve dans la Valachie, à l'entrée d'une petite dépression souscarpathique.

CÂTEVA PRELUCRĂRI LOCO PĂDURE ALE LEMNULUI
DE LUCRU DE FAG

de Ing. I. M. PAVELESCU, Mihăești-Muscel

II. Coade pentru unelte (lopeți, sape, coase, topoare, târnăcoape).

1. Coade pentru lopeți.

Dimensiuni și caracteristici. Obișnuit coadele pentru lopețile de fer au lungimea de 1,30 m, sunt rotunde (secțiune

circulară), la capul gros având diametrul de 5—5,5 cm, iar la capul subțire de 2,5—3 cm. Greutatea unei coade, complect lucrată și afumată este de 1—1,2 kg.

Alegerea lemnului și tehnica prelucrării. Coadele de lopeți se lucrează din lemnul de lucru de fag de calitate specială și de calitate a I-a, încercat și ales după aceleași reguli ca în cazul prelucrării în lopeți de lemn¹⁾.

Pentru fasonarea acestor coade, se folosesc trunchi de grosime începând dela 10 cm în diametru la jumătate. Se caută și se preferă trunchii mai groși, de 40—70 cm, deoarece diametrele mici prilejuind o mai multă cioplire, pretind o muncă mai mare și conduc și la pierderi de material mai însemnate.

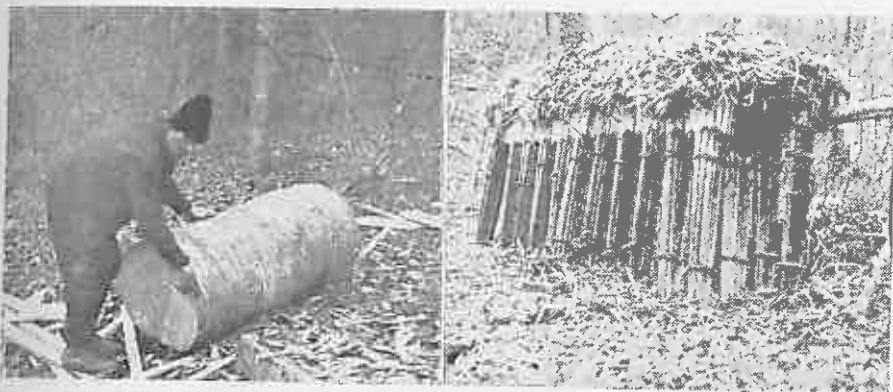


Fig. 1. — Buștean de fag, retezat la 1,40 m, din care, prin despicare, se fac lopeți de lemn. Mai scurt cu 10 cm, bușteanul folosește la facerea diferitelor cozi de unelte.

Fig. 2. — Stivă de lopeți de lemn (după ce au fost afumate) gata de a fi ridicate din pădure.

Trunchii scurtați în lungimi de 1,30 m, se sparg în jumătăți (spărturi de primul ordin); fiecare jumătate apoi, se împarte, mărșurându-se pe coaje cu palma în părți aproximativ egale, de 21—24 cm, rezultând astfel din fiecare jumătate, spărturi de arc de cerc de 21—24 cm și de raze egale cu raza trunchiului (spărturi de al doilea ordin). De bună seamă că aceste spărturi sunt mai subțiri, când diametrul trunchiului este mic, coadele putându-se fasona, după cum am văzut, din trunchi de diametre dela 10 cm.

Spărtura de o palmă (spărtura de al doilea ordin) se crapă apoi — pe direcția inelelor de creștere — în părți convenabile, astfel ca să rezulte bucăți brute prismatice (spărturi de al treilea ordin),

1) Vezi: I. M. P.: Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de fag. L. Lopeți. Rev. Pădurilor No. 10—12/944 pag. 271—275.

care să dea prin spargerea aproximativ pe direcția razei, ultimile spărturi (tăndări), prismatice cu laturile de 5,5—6 cm. Acestea sunt coadele brute. Ordinea și direcțiile în care se produc spărturile, se pot vedea și din figura Nr. 3.

Coadele brute se ușurează, se cioplesc și se netezesc, folosindu-se ca unelte: toporul, barda, cuțitoaia dreaptă și cuțitoaia ochi.

Interesant de menționat este că adesea se întâmplă ca trunchii de fag aleși pentru lopeți să prezinte la inimă părți răscoapte, putregaiuri sau alte defecte, care fac impropriu lemnul pentru fasonarea în lopeți.

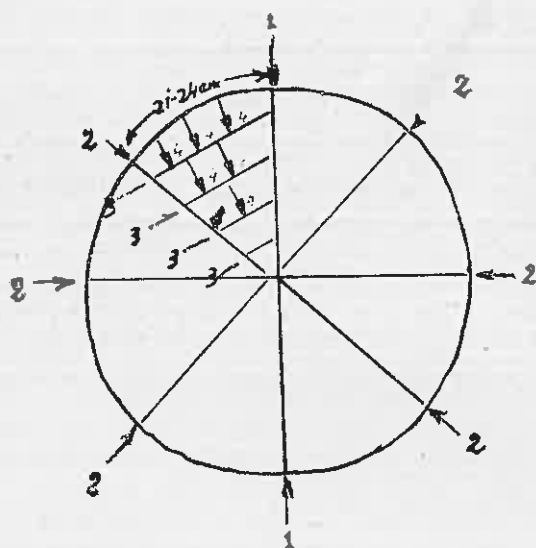


Fig. 3. — Fasonarea cozilor. Trunchiul se sparge în ordinea și pe direcțiunile indicate în figură.

Înlăturarea acestor părți din lemn reduce lățimea spărturilor și deci nu s'ar mai putea obține o lopată de dimensiunile cerute. Pentru a nu se perde acest lemn, sau în loc de a-l destina pentru foc, spărturile îngustate prin înlăturarea defectelor se fasonază în coade, perzându-se astfel doar 10 cm din lungimea trunchiului.

Manipularea și conservarea. Coadele fasonate, se strâng în legături de câte 10 bucăți. Legăturile se așează orizontal unele lângă altele și mai multe rânduri pe un pat, până la 100 legături (1000 coade). După ce se țin la fum circa 12 ore, legăturile se întorc și se inversează așezarea (cele de deasupra trec dedesubt), după care operațiune se mai țin la fum încă circa 10 ore.

Fumul se obține cu ajutorul așchiilor și talajului, rezultate din prelucrările descrise.

Dela fum legăturile de coade se iau și se stivuesc în stive mai mari sau mai mici, după cantitățile fasonate în puncte apropiate.

Alte date; rentabilitate.

Un lucrător fasonază 60—70 coade pe zi; pentru o coadă lucrată, legată în legături, afumată și depozitată se plătește 15 lei.

Dintr'un mc. de lemn de lucru de fag de calitate specială și calitatea a I-a de dimensiuni potrivite, rezultă 300—350 coade.

O coadă, loco pădure, în raza ocolului silvic experimental Carol I dela Mihăești-Muscel, în luna Septembrie 1944, s'a putut vinde cu 25 lei exclusiv taxele legale; ceea ce revenia pentru un m³ în piciorare,

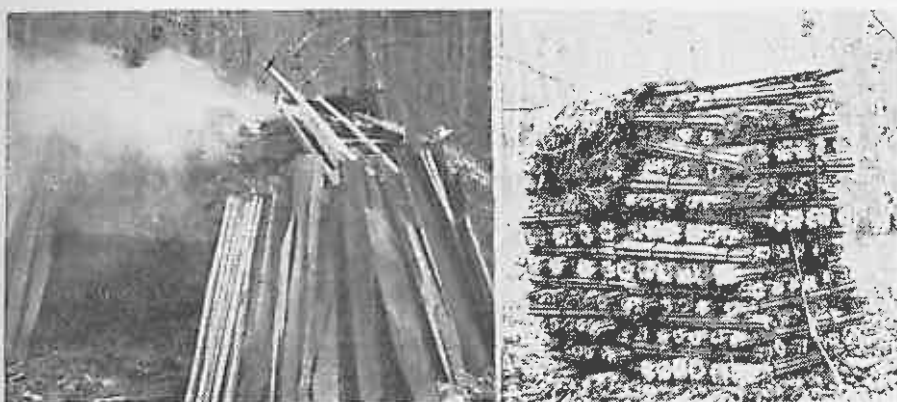


Fig. 4. — Afumarea cozilor, în pădure.

Fig. 5. — Stive de cozi gata de a fi ridicate din pădure.

suma de lei 3.000—3.500, în vreme ce prețul oficial de vânzarea lemnului de fag bun de placaș era 3.600 lei/mc. franco vagon, iar din alte prelucrări obișnuite: traverse, ulucă, etc., nu se putea realiza mai mult de 2.500 lei/mc. loco pădure.

2. Coade pentru sape, coase, topoare, târnăcoape.

După aceleași reguli și practici generale, se fac coadele de sapă, de coasă, de topor și târnăcop. Deaceea nu mai insistăm asupra tehnicii prelucrării fiecăreia în parte. Menționăm numai, că în ce privește coporiile (coadele de coasă), fasonarea are două faze:

a) În pădure coporiia se fasonază până la aproape dimensiunile ei.

b) În această stare se transportă într'un adăpost, unde după 2—3 luni, timp în care coadele s'au uscat, se procedează la definițivarea coporiiei: scobindu-se locașul călcâiului, montându-se acest călcâi și netezindu-se apoi în întregime coporiia.

Călcăile (mănerile) se fasonază și se aduc în depozit odată cu coporile.

Coporile nu se afumă.

Coadele de topor și târnăcop, lungi de 0,95—1 m de secțiune ovală, cu diametrele de 6,5/4 cm la capul gros și de 3,5/2,5 cm la capul subțire, se caută, după cum se știe, mai ales de carpen. Totuși se fasonază și din fag, în cantități mai mici și anume în măsura în care rezultă din marginile spărturilor dela fasonarea lopeților.

Unele folosite. În descrierea prelucrării lopeților și coadelor, în afară de joagăr (fer), topor și maiu, s'au menționat:

barda pentru ușurat, cioplit și ajustat;

tesla pentru ușurat, cioplit în adâncime (leafa lopeților);

cuțitoaia dreaptă pentru ajustat și luatul muchiilor;

cuțitoaia-ochi (rotundă și ovală) pentru rotunjit coadele;

dalta și sfredelul pentru făcutul locașului și fixatul călcăului la coporii.

Deșeurii. Din aceste prelucrări s'ar părea că rezultă cantități mari de resturi, dat fiind că produsul finit are dimensiuni reduse, la care se ajunge numai pe calea spargerii și a ciopririi.

Dar pentrucă, după cum am arătat, alegerea lemnului se face tocmai prin stabilirea calității de crăpare, aceste resturi se reduc la tândări, așchii și talaj, materiale care se folosesc pentru focul necesar lucrătorilor și producerii fumului.

Talajul mai mărunț și mai subțire, se utilizează apoi încă la acoperirea stivelor, fiind în plus și un bun așternut pentru paturile lucrătorilor din colibe din pădure.

Concluzii.

Am indicat în cele de până aci, în parte, elementele care pot duce la concluzii asupra rentabilității prelucrărilor descrise.

Rezultatele, au un caracter local, însă din acest punct de vedere pot fi socotite ca minime, date fiind condițiile de transport la centrele de consum ale acestor fabricate din Septembrie 1944 încoace, cât și câștigurile mari care trebuiesc să mulțumească intermediarii dela pădure până la consumator.

Nu se poate generaliza și recomanda intensificarea unui astfel de producții, care avizează la un consum limitat, intern, sezonier, regional, etc.

Totuși când lemnul de fag nu poate căpăta destinații mai rentabile decât pentru foc, trebuie rezervat cel apt acestor prelucrări. Se știe cu trunchi sănătoși, de foarte bună calitate, nu pot fi folosiți la traverse pentrucă sunt prea groși; și nici nu se scot din pădure

la gări pentru a fi trimiși în fabrici, pentrucă ori crapă, ori sunt de un volum prea mare pentru lungimile minime cerute și iarăși nu se pot transporta.

Prelucrările loco pădure combinate și în acelaș timp și cu fasonarea lemnului de foc, conduc la pierderi minime în material și măresc simțitor procentul lemnului de lucru.

Putința de conservare și păstrare a acestor produse fabricate, este un element de mare valoare, care anulează în mare parte caracterul limitativ al producției de care ne-am ocupat.

Specificul acestor industrializări implică o muncă mai avansată și deci folosiri de brațe cu posibilități de câștig mai mare.

La confection en forêt des manches pour outils.

A la suite d'un article publié par l'auteur dans le précédent cahier de cette revue, il en publie un autre dans lequel il montre la technique utilisée par les ouvriers roumains dans le cantonnement forestier de Mihăești (dép. Muscel), pour la fabrication des manches d'outils (bêches, faux, cognées, haches, pelles, pioches, etc.).

Ainsi débité, le prix d'un m³ de bois d'oeuvre est beaucoup plus grand que dans le cas où le même matériel est vendu tel quel, ou est transformé en traverses de voie ferée. En débitant le bois en manches d'outils, on a obtenu, en Septembre dernier, 3000—3500 lei par m³, tandis que le prix de vente du meilleur bois d'oeuvre, transporté à la gare et chargé en wagon, est fixé à 3600 lei par m³. Débité en traverses, le même bois n'obtient que 2500 lei par m³, en forêt.

ANULAREA REFORMEI AGRARE ROMÂNE ÎN ARDEALUL DE NORD DE CĂTRE REGIMUL MAGHIAR

de Ing. V. SABĂU

Cedarea temporară a ținuturilor românești de peste munți, impusă prin dictatul dela Viena, a creiat o nouă soartă pădurilor din Ardealul de Nord, expropriate prin reforma agrară română din anul 1921.

Dealtfel, era de așteptat ca odată cu trecerea acestor păduri în stăpânirea guvernanților feuzi dela Budapesta, aceștia să facă tot ce le sta în putință pentru a-și recâștiga latifundiile de odinioară și a deposeda astfel țărani români de drepturile în care au fost investiți de către autoritatea română de stat.

Privite prin prisma evoluției istorice, legiuirile și ordonanțele

maghiare, cari au răpit bunurile forestiere ale țaranului român de peste munți, s'au elaborat și de astă dată în spiritul actelor de autoritate de pe vremurile străvechi, prin care instituțiile românești a cnezatelor au fost treptat supuse satrapiei năvălitorilor. Prin asemenea acte s'au smuls comunităților de viață ale cnezatelor dreptul de proprietate asupra terenurilor stăpânite, împreună cu rodul pământului cari au trecut în stăpânirea nobililor cuceritori.

Modul cum s'a făcut după dictatul dela Viena spoliatațiunea elementului român de teritoriile forestiere de către nobilimea maghiară este de o palpitantă actualitate în special acum când, se discută o nouă reformă agrară. De aceea, vom rezuma în cele de mai jos procedura urmată de vecinii dela Vest, pentru a cunoaște gradul de dreptate și obiectivitate cu care s'a lucrat.

Două ani și jumătate au trebuit să chibzuiască feuzii maghiari cum să anuleze măsurile sociale ale reformei agrare românești cu atât de adânci rezonanțe în viața economică a Europei.

După acest interval de timp, la 19 Februarie 1943, s'a publicat „Ordonanța Consiliului de Miniștri regal ungar Nr. 970 privitoare la reglementarea problemelor silvice conexe cu reformele agrare din teritoriile alipite”¹⁾. În expunerea de motive a acestei ordonanțe samavolnică se afirmă că stăpânirea străină prin repetate reforme agrare din Ardealul de Nord, a expropriat în mod ilegal 827.000 jugh. cad. de terenuri supuse regimului silvic cu toate că legea agrară nu permitea transformarea acestor suprafețe în alte terenuri de cultură. Această procedură după legiuitorul ungar s'ar fi aplicat numai în Transilvania fiindcă în Vechiul Regat nu ar fi existat nici o dispozițiune legală care să permită asemenea transformări de culturi pe cale de expropriere.

În afară de această pierdere imensă, pădurile din Transilvania au suferit și din cauza exploatărilor neraționale, pe urma cărora suprafețe întinse s'au despădurit sau defrișat, irosindu-se astfel o imensă bogăție națională și provocându-se un dezechilibru în regimul climatic al acestor ținuturi.

Aceste acte de devastări și exploatări neraționale săvârșite sub regimul românesc ar mai fi creiat în Ardeal și alte stări îngrijorătoare și anume „s'au îngreuiat aprovizionările cu lemne” și „micșorat puțința de a creia posibilități de câștig pentru muncitori”. S'a creiat prin aceasta politică economică a Românilor, o situație grea populației ardeleni, prin faptul că acesteia i s'au restrâns posibilitățile de trai și volumul de viață.

1) A. m. kir. miniszterium 970/1943 M. E. számu rendelete „Budapesti Közlöny” Monitorul Budapestan) Nr. 40 din 19 Februarie 1943.

„Pășunile vechi au fost neîngrijite, iar teritoriile defrișate au fost transformate în pășuni“ spune expunerea de motive. Aceste anomalii, spune legiuitorul maghiar, au fost săvârșite de stăpânirea străină din Transilvania în totală „contradicție cu principiile sociale și economice corecte“. Conducerea maghiară de stat în marea ei înțelepciune și grije pentru binele obștesc a înțeles să le remedieze situația imposibilă creiată de guvernarea română, prin următoarele măsuri de politică forestieră luate după o îndelungată chibzuială:

1. Să se regenereze toate pădurile defrișate sau distruse în bazinele de colectare a apelor sau ale râurilor și prin o bună administrație a pădurilor să se pună stavilă procesului de despădurire provocat de reforma agrară română.

2. Să se asigure țării o aprovizionare normală cu lemne prin întronarea principiului de a raționaliza tăierile.

3. Pădurile transformate în terenuri de cultură agricolă sau pășuni să se cultive și pe mai departe ca atare. În schimb, se vor lua măsuri de îngrijirea acestor terenuri pentru a le menține puterea de producție și creia posibilități raționale de dezvoltare a zootehniei.

4. Să se confirme achizițiile de păduri făcute de biserici și școli în timpul stăpânirii românești. În schimb, vor trebui despăgubite bisericile și instituțiile susținătoare de școli cari, prin reforma agrară română și-au pierdut pădurile.

Aceste instituții au pierdut în total o întindere păduroasă de 75.000 jug. cad.

5. Din motive de ordin social, să se mențină, în cadrul dispozițiilor Ordonanței, toate achizițiile de păduri făcute de personale fizice, rezultate din aplicarea reformei agrare române.

6. Composesoratele silvice și de pășuni formate în mare parte din mici proprietari, se vor despăgubi pentru cele 131.000 jughere cadastrale de pășuni cari li s'au expropriat prin reforma agrară română fără ca aceasta să fi ținut seamă de principii raționale de politică agrară.

7. Locuitorii comunelor interesate își păstrează și pe mai departe drepturile la lemnărit și pășunat dacă aceste drepturi nu sunt în contradicție cu principiile mai sus enunțate.

Prin îngrijirea pădurilor, prin exploatarea de lemne și replantări de păduri, spune legiuitorul, se vor creia noi posibilități de muncă și trai pentru populația locală, fiindcă dacă nu s'ar face asemenea lucrări, actualele posibilități de muncă ale populației din Ardealul de Nord vor scădea și mai mult.

8. Toate bunurile silvice rămase disponibile după satisfacerea intereselor publice arătate mai sus, vor fi restituite foștilor proprie-

tari, expropriati fără să se fi ținut seama de principiile sănătoase de politică agrară sau socială.

Atât din textul expunerii de motive, cât și din dispozițiunile Ordonanței No. 970, rezultă că Guvernul maghiar a justificat nevoia de a anula Reforma agrară română din motive de înaltă politică socială de natură a redresa stările imposibile de lucruri din Ardealul de Nord provocate de această reformă.

Motivele invocate cu exces de stăruință sunt în realitate numai pretexte, fiindcă este pueril a justifica necesitatea reimpăduririi terenurilor agricole rezultate din defrișările de păduri făcute pe cale de expropriere, în scopul de a creia venituri sau posibilități de câștig pentru populația locală.

Este prea cunoscut faptul că agricultura ocupă întotdeauna incomparabil mai multe brațe de lucru decât cultura forestieră ca să poată argumenta că pădurea asigură posibilități de trai mai bogate decât ogorul.

Deasemenea, nu stă în picioare nici pateticul argument că aceste împăduriri ar fi necesare pentru a asigura cu ajutorul lor acoperirea nevoilor de consum, într'un ținut în care procentul de împădurire este de 32%, iar suprafața de pădure ce revine pe cap de locuitor 0,36 hectare.

Asemenea argumente sunt de rea credință și absurde.

Cât privește argumentul invocat de a anula reforma agrară română din Ardealul de Nord pentru a întrona raționalizarea tăierilor iarăși nu este convingător, întrucât evenimentele ulterioare au dovedit cu prisosință că principiul raportului susținut a fost nu numai abandonat de guvernarea maghiari în toate teritoriile anexate, inclusiv în Ardealul de Nord, dar au depășit cu tăerile anticipate însăși ritmul defrișărilor făcute de români pe baza reformei agrare. Pădurile Fondului grăniceresc năsăudean sunt o eclatantă dovadă a măsurii în care s'a încălcat în picioare de către aristocrația unguri, acest principiu cardinal de politică economică.

Imboldul dela care a pornit legiferarea de anulare a reformei agrare română a fost unul singur: milenara ambiție și spiritul de nedreptate a nobililor și aristocraților unguri de a deposeda pe valahi de drepturile lor strămoșești asupra pământurilor și a rodului pădurilor.

Dovada cea mai bună a acestor intenții de spoliațiune și trai imbelșugat pe socoteala altora o servește dispozițiunile articolului I al Ordonanței. Această ordonanță exceptează dela anularea reformei agrare române toate bunurile forestiere atribuite de Guvernul Român.

a) celor confirmați anterior prin ordonanța maghiară anterioară Nr. 8430 din 1940, cari sunt: „vitejii” sau „eroii” națiunei maghiare;

luptătorii cauzei promaghiare, aceia cari sau expus pentru această cauză sau au suferit condamnări: secuii, etc.;

b) autorităților, școlilor, bisericilor și altor persoane fizice maghiare;

c) acelora pe care îi scutește ordonanța prezentă Nr. 970/943.

Acestor favorizați, ordonanța caută să le asigure bunuri forestiere chiar dacă din motive de ordin forestier nu li s'ar putea da, asemenea bunuri, aceștia urmând a fi împroprietăriți din alte păsuri, cu excepția pădurilor Fondului grăniceresc secuiesc din Ciuc.

Românii nu fac parte din acest lot de privilegiați, fiindcă, potrivit ordonanței, aceștia își pierd dreptul de proprietari ai lotului de pădure cu care au fost împroprietăriți împreună cu orice drept de despăgubire de valorile investite în bunul forestier.

Conduși de milenarul spirit de justiție și obiectivitate, nemeșii dela Budapesta nu deposedează pe Români de pădurile lor fără a-i despăgubi. Și în această privință, vecinii noștri au fost cât se poate de largi dispunând (art. IV) să li se restituie celor deposedați de bunurile lor suma pe care aceștia sau antecesorii lor au achitat-o statului român sau proprietarului ungur dela care ar fi cumpărat pădurea prin buna învoială.

Este nevoie să ne reamintim sumele simbolice pretinse de statul român dela cei împroprietăriți pentru pădurile ce li s'a atribuit pentru a putea aprecia generozitatea latifundiarilor unguri față de țaranii români în ce privește basmul despăgubirilor cari li s'au acordat.

Dobinzile după valoarea de cumpărare sunt iarăși excluse. În schimb, se restituiesc investițiile utile dacă acestea nu ar fi amortizate prin folosință. Ordonanța maghiară care detaliază toate amănunțele posibile acolo unde este vorba de a favoriza pe conaționali, nu precizează ce înseamnă „investiție utilă” cu vădită intenție de a lăsa organelor de aplicare aprecierea, a căror bunăvoință sau spirit de dreptate față de români este binecunoscută.

Astfel se petrec lucrurile în cazul în care pădurea a fost exploatată de cel împroprietărit cu respectarea raportului susținut, adică a făcut o „cultură normală” — cum spune ordonanța în această pădure. Dacă nu s'a respectat acest principiu sau dacă din anumite motive s'au tăiat anticipat adică s'a atacat fondul, Ordonanța prevede ca valoarea sumelor încasate din produsele realizate din aceste tăieri să se scadă din despăgubirile ce ar trebui să primească fostul împroprietărit. Ordonanța nu stabilește nimic ce se întâmplă cu acel deposedat care a tăiat produse anticipate în valoare mai mare decât totalul despăgubirilor. Socotind după spiritul de echitate în care s'a

legiferat, desigur că aceștia, pe lângă faptul că li s'a luat pădurea, trebuie să mai achite și diferența foloaselor în plus.

Mai mult, art. 14 decretează decontarea gospodăririi bunurilor expropriate și dispune restituirea tuturor veniturilor realizate sub regimul românesc.

Deci, comunele române pe lângă că au fost expropriate au fost scoase până la urmă și datoare prin acest „înțelept“ act de legiuire cu efect retroactiv, care deposedează aceste comune de toate veniturile realizate din uzufructul bunului cu care au fost împroprietărite de români.

În schimb, comuna respectivă nu primește nimic pentru eventualele parchete restante din pădurea cu care a fost împroprietărită.

Din sumele încasate din aceste despăgubiri se recompensează foștii proprietari expropriați de pierderile suferite prin Reforma Agrară Română. Se exceptează dela aceste despăgubiri, evreii cari nu au dreptul la aceste recompense în afară de sumele primite dela Statul Român.

Ce se face cu pădurile astfel expropriate dela comunele românești?

Acestea trec în proprietatea statului. Intrucât însă interese de ordin obștesc ar reclama, aceste păduri pot fi atribuite de Ministerul Agriculturii altor persoane; desigur comunelor ungurești sau altor instituții șvoniste sau „vitejilor“. Tot din interese de ordin obștesc, ordonanța permite ungurilor folosirea ca islazuri a fostelor păduri transformate în pășuni.

Deasemenea pot cultiva agricol și fostele terenuri supuse regimului silvic sau păduri transformate prin Reforma agrară română în terenuri agricole.

Prin urmare ungurii pot folosi sau cultiva și pe mai departe bunuri forestiere în scopul determinat de Reforma Agrară Română fără a periclita cu nimic realizarea marilor principii de politică socială enunțată în expunerea de motive a Ordonanței. Mai mult chiar conform art. VII al Ordonanței terenurilor despădurite prin Reforma din 1921 pot fi și colonizate; desigur de coloniști unguri. Iată consecvența actului de legiuire promulgat de unguri pentru a reîmpăduri terenurile defrișate și a creia astfel ocupație pentru mâna de lucru.

Mai interesant este faptul că în rândurile ungurilor privilegiați cari se pot bucura astfel și mai departe de binefacerile Reformei agrare românești din 1912, intră și unii cetățeni ne maghiari cari pot dobândi titluri de proprietari ai pădurilor luate dela români. Ordonanța vizează pe cetățenii străini cari au ajutat pe Unguri să-și alipească Ardealul de Nord pentru care sprijin li se acordă ca plocon pădurile răpite dela țărani români. Din câte știm, printre alți cetățeni străini,

cari au agitat problema reîntregirii Ungariei, au fost împrăprietăriți autorii dictatului dela Viena: defunctul Conte Ciano și v. Ribentrop.

În schimb, cetățenii maghiari cari au admis Reforma agrară română și argumentat necesitatea ei, nu-și mai pot dobândi fostele proprietăți. Este cazul contelui Karalyi M. așa poreclitul „contele roșu” care prin legea XXVII/936 a fost exclus dela dreptul de a-și reprimi pădurile ocoalelor silvice Borlești Sâi etc. din jud. Satu-Mare.

Nu mai continuăm comentarul nostru asupra ordonanței fiindcă din cele arătate se poate vedea clar câtă consecvență, logică și spirit de echitate a stat la baza acestei legiuiri promulgată în scopul de a favoriza maghiarimea nobilă pe socoteala țaranului român.

Un lucru rămâne bine stabilit, ordonanța maghiară întocmită cu atâta furie împotriva Reformei agrare române, prin faptul că a considerat ca un privilegiu pentru cetățenii „aleși” ai națiunii maghiare menținerea împrăprietării acestora sub regimul românesc, implicit a recunoscut, atât utilitatea cât și înaltul spirit de dreptate socială care a stat la baza acestei reforme care nu a făcut nici o deosebire între cetățeni.

Rezonanțele europene ale Reformei agrare române le-au creiat tocmai acest temei de dreptate socială care i-a stat la bază, efectele cărei reforme nu se vor putea anihila prin meschine interese a clicei aristocraților dela Budapesta.

L'abolition de la réforme agraire roumaine par le régime hongrois dans la partie Nord de la Transylvanie.

Après la cession de la partie Nord de la Transylvanie à la Hongrie, imposée en 1940 par le dicté de Vienne, le gouvernement hongrois a abrogé toutes les dispositions de la loi agraire roumaine de 1921, concernant la transmission de la propriété agricole aux paysans, et a confirmé de nouveau les anciens nobles hongrois dans leur qualité de propriétaires de ces terrains. Quant aux forêts, du territoire desquelles on a défriché quelques milliers d'ha pour les transformer en terres agricoles, les dispositions hongroises d'abolition ont prévu le rétablissement du *statu-quo* de 1940.

L'auteur de cet article montre que les dispositions d'abolition de la réforme agraire roumaine, prises par les autorités féodales hongroises, ont eu comme point de départ la millénaire et bien connue attitude de la noblesse hongroise d'opprimer le paysan roumain et de lui enlever même le dernier coin de terre qu'on lui a donné les lois roumaines.

L'auteur démontre l'absurdité des arguments invoqués par le gouvernement hongrois dans le préambule de l'Ordonnance d'abolition et met en évidence le fait que les dispositions de cette réforme ont été maintenues dans le cas où les bénéficiaires auraient été de nationalité hongroise ou des combattants pour la cause hongroise. C'est ici la preuve éclatante de ces intentions antisociales et de la mauvaise foi hongroise. Par le maintien des dispositions de la réforme roumaine quand il s'agit des citoyens choisis de la nation hongroise, le gouvernement hongrois a démontré l'utilité et l'esprit de justice qui se trouvent à la base de la réforme agraire roumaine de 1921.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

O STAȚIUNE DE CERVIDEE: SĂVĂRȘIN-ARAD

de GH. T. ARDELEANU

Student la Facultatea de Silvicultură din București

În comuna Săvârșin, situată pe Valea Mureșului, cam la jumătatea distanței dintre Arad și Deva, se află Domeniul Regal, fost Domeniul Hunyady.

Acest domeniu cuprinde o pădure în suprafață de cca. 6.000 ha din raza comunelor Săvârșin și Trouași. Înainte de Reforma Agrară din 1920, suprafața era mai mare.

Pădurea dela Săvârșin și Trouași, împreună cu pădurile limitrofe, în majoritate proprietatea C. A. P. S.-ului, alcătuiesc un complex păduros de aproximativ 18.000 ha în care se făcea cultură vânătoarească intensivă.

Dreptul de vânat din pădurile Statului era arendat de către Administrația Domeniilor Hunyady.

Atenția era îndreptată asupra cervideelor și mai ales asupra cerbului ¹⁾.

Atât fostul proprietar, în trecut, cât și Casa Regală, actualmente, au făcut mari sacrificii pentru menținerea acestei specii, deși realizarea acestui fapt reclama sacrificii materiale, de multe ori, nerăsplătite de rezultate.

Pădurile de aici sunt, în general, păduri de foioase: Quercinee în amestec cu fag, carpin, paltin, tei, jugastru și altele, dintr'o regiune de dealuri mijlocii până la dealuri înalte. Altitudinile cresc dinspre Valea Mureșului spre lanțul de culmi ce desparte bazinul acestui râu de Crișul Alb. Liniștea merge crescând spre acest lanț de culmi, unde se mai întâlnesc aspecte de pădure virgină. Vârstele arborilor sunt extrem de variate și diversitatea amestecurilor procură în mod normal, o hrană destul de abundentă vânatului, conștând, în bună parte, din jir și ghindă. Mai jos, în locurile parcurse

1) Faptul este puțin cunoscut în literatura vânătoarească. Stațiunea este citată ca un loc cu cerbi de calitate inferioară, în Cursul de Vânătoare predat la Politehnică, al D-lui Conferențiar V. Cotta.

cu exploatare și regenerate natural sau artificial, vânatul a găsit, în perioadele de alimentație insuficientă, pueți tineri sau, obișnuit, ghinda din însămânțările, ce s'au executat cu mult timp în urmă în această regiune. Pe tot cuprinsul pădurei se află luminișuri ce produc iarbă pentru vânat, constituind locurile preferate de ieșire seara. Văile și vâlcelele sunt destul de numeroase și au un debit de apă aproape constant.

Indicii asupra existenței naturale a cerbului în această regiune nu sunt. Stocul de cerbi actual se datorește în mod sigur colonizării făcute în anul 1887 de contele Hunyadi și, probabil prezenții anterioare a unui număr redus de exemplare, asupra cărora nu am putut obține decât date vagi și discutabile.

Cerbul de aici, în tot timpul anului, este de o culoare mai roșie decât cel dela munte, adică decât adevăratul cerb carpatin. Ar fi interesant de văzut dacă această nuanță a culorii și dimensiunile mai mici ale animalului sunt consecințe și indicii ale degenerării sau pot fi considerate ca o tendință spre formarea unei varietăți în cadrul speciei.

O altă remarcă de făcut este aceea asupra perioadei boncănitului care începe, de obicei, la 1 Septembrie și ține până la 1 Octombrie. Această ultimă dată nu a fost depășită decât rar. În verile călduroase împerecherea începe chiar înainte de 1 Septembrie. Această decalare a perioadei boncănitului este greu de explicat și poate fi atribuită temperaturii medii mai mari și mai timpurii ce provoacă o grăbire a procesului fiziologic al cărui sfârșit este împerecherea, după cum poate fi atribuită unei influențe hereditare, așa cum s'ar deduce din discuțiile avute cu vânătorii mai bătrâni.

Toate celelalte însușiri sunt cele comune.

Dela data colonizării, ocrotirea lui s'a făcut în mod intensiv. Astfel, pentru a-i spori hrana și a-i asigura o dezvoltare favorabilă s'au plantat în păduri: castanul porcesc, teiul, frasinul. Iarna i se dădea hrană artificială constând din castane și ghindă. Au fost ani în care s'au recoltat special pentru acest scop până la 5.000 Kg castane și 5.000 Kg ghindă, ce se dădeau după cum cereau necesitățile. Sarea se punea din abundență sub formă de blocuri, asemănătoare unor cărămizi mai mari, ce se procurau direct din comerț. După războiu s'au făcut sărării în cadre de lemn, în care se punea sare pură amestecată cu lut. Fânul li se dădea în iesle acoperite, construite în mod obișnuit. Acest fân era natural și uscat la fel ca cel pentru vite. În cazul zăpezilor mari se deschideau cărări speciale, cu sania, creindu-se o rețea de părții ce conduceau la locurile unde era plasată hrana.

Rezultatul acestor investiții a fost obținerea unui stoc extrem

ste ridicat de cerbi, ce întrecea cu mult pe cel normal. Înainte de războiul celălalt, acest stoc era de circa 1.500 tauri și 2.500 ciute. Densitatea normală a unui teren de suprafața acestuia, este de 200—600 exemplare. După războiu acest stoc a scăzut prin accentuarea braconajului. În prezent stocul se ridică la circa 1.500 exemplare. E vorba deci de un teren suprapopulat.

O constatare de o deosebită importanță pentru cultura cerbului de aici este aceea că dela data colonizării și până în prezent s'a produs o degenerare continuă. Trofee scad în calitate din zi în zi. Prin 1912 ele au obținut mențiuni la expozițiile internaționale. Trofee capitale nu există. O idee despre această degenerare o putem face comparând carnea exemplarelor împușcate la două date diferite. Astfel un trofeu din 1928 a totalizat 165,5 puncte Nadler, iar în 1936, deci numai după 6 ani, altul n'a însumat decât 137,5 puncte. În măsurătorile făcute am luat pe cât a fost posibil trofee medii, adică cele mai frecvente. Desigur, evaluările a câtorva trofee nu sunt suficiente pentru a ne pronunța asupra gradului de degenerare; ele ne spun totuși că o degenerare există și ea progresează.

Din informațiile asupra motivului degenerării am ajuns la concluzia că ea se datorește nu atât unui element stațional ce ar prejudicia dezvoltarea lui, ci cauza trebuie căutată în suprapopularea terenului și în lipsa unei selecționări. Fostul proprietar al terenului nu admitea selecționarea și micșorarea stocului, deși dorea o ameliorare a calității; două lucruri incompatibile. Totuși unii, cred că se datorește lipsei unor elemente staționale care își găsesc expresia în structura și dimensiunile arboretului. Ceva precis nu se poate însă spune despre acest lucru, el rămânând să fie cercetat, după însăși părerea aceluia care a emis aceste idei. Opinia că tocmai ușurința traiului, mediul mai puțin vitreg și dușmanii nu atât de numeroși ca la cerbul carpatin, pentru a determina o selecție naturală care să-i mențină vigoarea fizică și calitatea, în general, cred că nu este verosimilă. E știut doar că vigoarea și trofee de calitate sunt indiciile cele mai sigure ale unor condiții de viață optime.

În orice caz acest neajuns trebuie înlăturat. Soluția rămâne să fie încercată. Dacă se persistă în ideea menținerii cerbului la Săvârșin, se impun, cred, una din următoarele două soluții:

1. O selecționare puternică prin împușcare.
2. O exterminare a actualului stoc și o recolonizare cu cerbi de bună calitate din Carpații noștri.

Efectele primei soluțiuni sunt problematice; ale celei de a doua prezintă mai multă siguranță, dar comportă cheltueli mari și o perioadă de timp de așteptare.

În ce privește căpriorul, el este destul de răspândit în pădurea Săvârșin-Trouași. Fără o ocrotire specială, această specie a ajuns la o dezvoltare foarte mare în trecut, producând trofee destul de frumoase. Ca dovadă a contingentului ridicat, este faptul că în intervalul 1930—1933 s'au împușcat pe acest teren 1.560 exemplare.

Date fiind condițiunile staționale, cultura căpriorului este foarte indicată și se pot obține rezultate frumoase fără prea multe cheltuieli. Unii cunoscători califică chiar această regiune drept o regiune specifică de căpriori. Părerea este justificată prin rezultatele din trecut, eu toate că a avut de suferit depe urma cerbului în număr așa de mare.

Interesantă și instructivă pentru încercările de viitor este colonizarea făcută cu lopătari. Ei au fost colonizați pe domeniul dela Săvârșin la 1900. Menținerea lor pe acest teren era explicabilă prin măsurile de ocrotire ce s'au luat. Acțiunea putea fi considerată ca reușită.

Au dispărut însă complect în urma războiului 1914—1918 și cu deosebire a revoluției din 1918, evenimente ce au dus la distrugerea lor prin braconajul intens din acea vreme.

O recolonizare nu s'a mai făcut. E probabil că existența lopătarului ar putea fi asigurată fără investiții prea mari; condițiunile staționale pledează pentru aceasta. Ar fi necesară o hrănire artificială în timpul iernilor grele, fără a avea caracterul celei practicate în trecut, și o pază bună.

În concluzie, colonizarea lopătarului este o acțiune care merită osteneala unei încercări.

Une station de cervidés à Săvârșin (Dép. Arad).

En Transylvanie d'Ouest, dans la partie basse du bassin de la rivière Mureș, il y a un complex forestier de 18.000 ha, situé sur le territoire des communes Săvârșin et Trouași (dép. Arad). Il s'agit ici d'une région de basses et de hautes collines, couvertes par des peuplements de feuillus. On y trouve surtout les chênes, suivis par le hêtre, le charme, le tilleul, des acériés, etc., à des âges très variés.

Depuis 1887 on a y introduit le cerf. Il y en a aujourd'hui 1500 pièces. Malheureusement le cerf marque une tendance de dégénérescence.

De même, on a tâché, vers l'an 1900, d'introduire le daim (*Cervus dama*). Les conditions stationales étant favorables, l'action a été jugée réussite. Mais, pendant la guerre de 1914—1919 tous les exemplaires ont été tués.

Enfin, on y trouve aussi, dans un grand nombre, le chevreuil. Il y est à l'état naturel. On peut dire, qu'il s'agit ici d'un territoire spécifique au chevreuil.

● Anul 1944.

Anul 1944 a fost, pentru neamul românesc și pentru Țara Românească, un an de imense încercări, suferințe și pierderi. Toți le-am simțit, toți le știm prea bine. Nu este aci locul să le reamintim.

Pădurea românească, la rândul-i, în anul expirat, a fost chemată să răspundă la foarte multe solicitări. Deaceia, a trebuit să se exploateze mai mult decât posibilitatea ei normală, atât ca lemn de lucru, cât și ca lemn de foc. În plus, ea n'a fost cruțată de pășunatul vitelor, care în acest an, a fost aprobat la tot mai mulți solicitanți.

Administrațiile silvice s'au achitat cu prisosință de însărcinările ce li s'au dat. Așa că, cu toate greutățile de tot felul întâmpinate, s'a putut face față cerințelor multiple.

În ceea ce privește lemnul de foc, în preajma iernii 1944-45, se găseau în păduri și pe râmpile gărilor cantități suficiente. Din păcate însă, dificultățile de transport, accentuate în jumătatea a doua a anului, au împiedicat aprovizionarea marilor populate și mai ales a Capitalei. S'a putut totuși suplini lipsa transporturilor pe căile ferate, cu cele cu tracțiune animală. Aceste împrejurări particulare au făcut însă să se intensifice cu mult prea mult exploatarea pădurilor din jurul Capitalei.

În materie de legislație forestieră, anul expirat a adus o lege a recoltării coajei de molid, stejar, gorun și a colțarilor (Mon. Of. 148/1944), precum și o modificare a legii pentru protecția pădurilor (Mon. Of. 144/1944). Nenumărate sunt deciziile ministeriale — emanând fie dela Ministerul de Agricultură și Domenii, fie dela Ministerul Economiei Naționale — privind intensificarea exploatărilor și reglementarea distribuirii materialelor lemnoase. În sfârșit, multe sunt deciziile referitoare la pășunatul vitelor în păduri.

Cu toată vitregia vremurilor, anul 1944 nu a fost lipsit de manifestațiuni culturale. În primele luni ale anului, Cercul de studii forestiere al Societății „Progresul Silvic” a organizat — ca și în anii precedenți — un ciclu de 8 conferințe, cu care prilej au putut fi ascultați d-nii: Prof. V. N. Stinghe (Amenajamentul nostru în viitor), M. Petcuț (Câteva din speciile nobile în trecut și azi), C. Dragu (Asigurările sociale și muncitorii forestieri), V. Filip (Industrializarea Țernului în Transnistria), Th. Bălănică (Meteorologie forestieră), I. M. Pavelescu (Problema sortării lemnului brut la foioase), N. Rucăreanu (Valabilitatea unui amenajament) și Eug. Vintilă (Cercetarea tehnico-biologică a lemnului).

Deasemenea, I. C. E. F.-ul a organizat, în zona sa de dispersare dela Mihăești-Valea Popii (jud. Muscel), un ciclu de 7 conferințe, unde au vorbit d-nii: M. Petcuț (Ce este pădurea?), Tr. Heroiu (Însemnătatea pădurii pentru

viața satelor), Prof. Gr. Eliescu (Dușmanii și apărarea pădurii), Eug. Vintilă (Considerațiuni de ordin practic din domeniul uscării și conservării lemnului), M. Ghelmeziu (Intrebunțări deosebite ale lemnului), At. HaraJamb (Pădurea și însănătoșirea pământului) și Ilie C. Demetrescu (Pădurea din punct de vedere particular și obștesc).

Pentru ambele cicluri pomenite s'au publicat dări de seamă în această revistă.

Trebue să mai amintim, despre comunicările făcute de d-nii prof. D. A. Sburlian și prof. C. C. Georgescu la Academia de Agricultură, unde au vorbit, primul, despre: Organizarea transporturilor de lemne privată prin prisma întreprinderilor silvice și agricole, cel de al doilea, despre: Pădurile din câmpia înaltă și joasă a Olteniei.

În cadrul Academiei de științe, Secția Botanică și Zoologică, d-nii prof. C. C. Georgescu și N. A. Constantinescu, au făcut o comunicare despre: Tipurile de păduri din regiunea șesurilor joase și înalte ale Olteniei.

D-l I. I. Marinescu a vorbit la C. Lung Muscel, în cadrul Căminului Cultural din localitate, despre: Muscelul geografic și silvic, iar d-l Cezar Cristea, în ciclul de conferințe Agir, despre: Tehnică și economie.

Nici în domeniul publicațiilor bilanțul nu este negativ.

Dintre revistele forestiere, n'a putut apare decât Revista Pădurilor, care în al 56-lea an de apariție (în realitate al 59-lea) a apărut doar în 4 numere, însumând 323 pagini, cu un foarte variat și interesant material.

Dintre revistele de popularizare, o mențiune se cade să se acorde revistei „Satul” care, atât cât a putut apare în acest an, a continuat a publica și articole forestiere.

Trecem cu vederea diferitele articole publicate în ziare, neavând la îndemână materialul complet de documentare.

În afară de revistă, Societatea „Progresul Silvic” a mai dat la iveală, în anul expirat, următoarele lucrări:

1. „A 57-a Adunare Generală”, un volum de 220 pagini, unde se găsesc ample tratate următoarele subiecte:

a) Liniile fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;

b) Opera instituțiilor forestiere la păstrarea, îmbunătățirea și restaurarea solului țării.

2. Două din conferințele ținute în anul 1943, la Cercul de Studii forestiere și anume:

a) At. HaraJamb: Pădurea și fenomenul torențial. (54 pagini).

b) M. Ene: Păsările în protecția pădurilor (24 pagini).

Institutul de Cercetări și experimentație forestieră a publicat lucrarea d-lui D. A. Sburlian: „Construcția și exploatarea jilipurilor și ulucelor (canalelor)” (100 pagini).

Editura „Viața Forestieră”, la rândul-i, a dat la iveală, volumul de 238 pagini al d-lui V. V. Vasiliu: „Legiuiri forestiere. Indicator cronologic și alfabetic. 1910—1943”.

D-l Ing. G. Pană, a publicat, cu concursul Casei Pădurilor Statului, lucrarea d-sale despre: „Uscarea artificială a lemnului” (100 pagini).

Demn de menționat este efortul făcut de d-nii Alex. Butoi și D. Burghilea, care au scos o mică agendă forestieră de buzunar, intitulată: Excelsior C. T. S. 1944/45.

Pe tărâm profesional, menționăm că Societatea „Progresul Silvic”, care din motive de forță majoră nu-și putuse ține „Adunarea generală” în luna

Mai, a ținut-o abia la 12 Noembrie. Cu acei prilej, la conducerea Societății s'a înscăunat un Comitet Provizoriu, cu misiunea de a gira afacerile Societății până la Adunarea Generală din anul următor.

T. H. Cr.

ACUM 50 ANI.

● In primul număr al anului 1895, Revista Pădurilor înscria mândră pe frontispiciu: al 10-lea an dela apariție. Asta înseamnă că în 1945 va trebui să sărbătorim 60 de ani de viață al Revistei. Este și acesta un eveniment de adăugat la capitolul realizării, de care Corpul Silvic Român poate fi mândru, căci în Societatea celorlalte periodice din cultura română, vârsta atinsă de Revista noastră impune respect. Ea a dobândit rang de Instituție de Cultură și trebuie tratată ca atare pentru contribuția deosebit de însemnată, adusă în paginile ei, și în afară de Școală, la propășirea Silviculturii în Țara Românească.

● Revista Pădurilor continuă să apară, în primul trimestru al anului 1895, lunar în 32 de pagini (deci 6 coale pe trimestru!). Inaugurarea primului număr nu se face cu „Anul Forestier 1894“, ci cu o chestiune la ordinea zilei atunci și anume: „Militarizarea agenților silvici“, despre care scrie un articol de 8½ pagini profesorul N. R. Danilescu. [Despre anul forestier 1894 au fost scrise considerațiunile respective în ultimul număr al Revistei din anul considerat. Acela este și primul „An forestier“, ca gen literar vorbind, scris în paginile Revistei Pădurilor].

Ideea centrală în articolul lui Danilescu este însă organizarea Corpului Silvic, care în administrația Țării Românești număra atunci abia 30 de ani de viață. Ceea ce înseamnă că avea destule deficiențe. Încât pentru motive de apărare națională, în sensul strict al cuvântului, dar mai ales pentru a întări disciplina de corp, preconiza militarizarea agenților silvici. De aci decurgea o întreagă altă serie de probleme, dintre care aceea a *uniformei* încă preocupa spiritele înaintașilor noștri. Merită să subliniem faptul că în sprijinul tezei susținute, N. R. Danilescu aduce o bogată documentare din administrația silvică franceză și germană, despre care se dau în Revistă chiar articole speciale, traduceri din literatura respectivă. Pentru cine urmărește problema organizării Corpului Silvic, articolul lui N. R. D. este o sursă de luat în seamă.

● In acelaș cadru al chestiunilor de Corp și administrație, subliniem o mică notiță cu un mare subiect: *Școala Superioară de Păduri*. Este vorba acolo, în paralel vorbind, ca despre o Școală Superioară de Răsboiu, din cariera militară, care însă la noi ar avea de scop să formeze dar și să promoveze elitele corpului silvic. Pentru grija de viitorimea silvică și dorința de ridicare a standardului spiritual al Corpului, manifestate în acest scurt comentariu al unui articol din *Revue des Eaux et Forêts*, înaintașii noștri înregistrează încă o notă pentru respectul ce li-l datorăm. Ei erau oameni înțelepți. Chestiunea nu a pierdut nimic din actualitate, în decursul timpului.

● Problemele de specialitate, de tehnică silvică, sunt de asemeni des-

bătute. De exemplu: „Experiențe asupra efectelor tăierilor de rărituri” serie 2½ pagini G. S. Autorul arată cum studiile din Franța au condus la concluzia că răriturile efectuate în etajul dominant („lămuririle de sus”, în terminologia epocii) dau rezultate mai bune decât cele în etajul dominant („lămuririle de jos”).

În „O privire asupra exploatărei pădurilor statului”, Marin Petrescu demonstrează în patru pagini că tăierea pădurilor cu rezerve (seminceri) nu este cea mai fericită metodă de exploatare, dar nu-i vina silviculturilor că nu se aplică alte metode. Și acest lucru este bine să se știe pentru bunul renume al Corpului.

În 8½ pagini în jurul subiectului „Tratamentul în codru și tăerile pe suprafață”, profesorul T. G. Pietraru face un amplu comentariu al conferinței lui N. G. Popovici, ținută la Soc. Progresul Silvic. Profesorul preconizează în sămânțările artificiale sub masiv atunci când sunt rari anii de sămânță.

„Revoluția cea mai potrivită pentru pădurile de brad” semnată de G. S. este tot un comentariu pe marginea experiențelor efectuate în acest sens la Stațiunea de Cercetări Forestiere de pe lângă Școala Silvică din Nancy.

Un gen nou întâlnit este acela al monografiilor. Il inaugurează El. Apostolescu cu 6½ pagini vorbind despre „Pădurile județului Dorohoi”.

Dacă subiectul interesa, nu erau disprețuite chiar traduceri pur și simplu ale articolelor din publicațiile de peste graniță.

Astfel s'a făcut cu „Procedee pentru extragerea semințelor din conurile rășinoaselor” așa cum sunt întrebuințate în Germania și „Temperaturile extreme anuale în pădure și la câmp” un articol al lui Schubert. Ceea ce însemnă că nu numai problemele de cultură silvică, ci și cele de meteorologie forestieră își aveau ecoul lor în preocupările înaintașilor.

● Dar Societatea „Progresul Silvic” înțelegea să trăiască prezentul (acei „vivre sur le vif”) și în altă formă și anume aceea a conferințelor. În adevăr, în cadrul solemn al auditorului bucureștean, la care — după cum se notează în Revistă — participa în număr din ce în ce mai mare și silvicultorii (!?) sunt dezbătute toate probleme de interes pentru pădurile noastre. Conferințele ținute în Februarie 1895 au fost trei la număr și anume: Dem. Ionescu-Zane: „Despre proprietatea rurală la munte și podgorie a foștilor ciăcași, împroprietăriți prin legea din 1864, din punct de vedere forestier”; N. G. Popovici: „Codrul și tăerile pe suprafață” și înfășșit D. Papinian: „Necesitatea organizării Corpului Silvic al Statului”.

● Din examinarea notelor și comunicărilor diverse, constatăm că fără a întreține o Revistă a Revistelor, cum am făcut noi în ultimii 15 ani, înaintașii noștri consultau multe reviste străine, ca: Revue des Eaux et Forêts (în primul rând), apoi Ciel et Terre, Revue Scientifique, Astronomie (pentru articole de meteorologie), Quarterly Review, Science Progress, Nature, Gardener's Magazine, Timber Trades Journal, etc. În felul acesta se putea afla și comunica și altora despre cercetările din Rusia în legătură cu „Pădurile și umiditatea solului”, ori întrebuințarea în Japonia a „Conductelor de lemn” pentru distribuția apei în localități, ori „Tuburi de pastă de lemn” întrebuințate în America pentru protejarea conductorilor electrici subterani, „Impuținarea pădurilor în Rusia” în regiunea industrială din Urali, „Din lucrările Societății forestiere americane”, făcând să circule numele lui Fernow, care arăta, în America, necesitatea intervenției Statului pentru a împiedica risipa pădurilor. „Des-

voltarea arborilor și precipitațiile atmosferice". „Mijloace pentru a populariza binefacerile pădurilor" sau „Chestiunea pădurilor în Englitera" „Laricele în Englitera", „Consumul lemnului în Englitera", despre „Tratamentul grădinăritului" în Jura, despre „Vânătoarea în Boemia" și „Piscicultura", în special în materie de salmenizi, în Anglia, Canada și St.-Unite. „Comerțul de lemne în Norvegia", etc.

● Relațiile cu lumea forestieră de peste hotare erau și în altă formă cultivate, mai ales datorită faptului că unii dintre ei își completau studiile din țară în special la Nancy, în afară de alții pe care li trimetea Administrația pentru specializare atât în Franța cât și în alte țări. În cadrul acestor relații, semnalam pentru perioada de care ne ocupăm, participarea la manifestațiuni de recunoștință față de un fost profesor, cotizând între ei pentru strângerea fondurilor necesare ridicării unui bust lui Mathieu (autorul Florei Forestiere).

● Concluzia examinării Revistei Pădurilor în primul trimestru al anului 1935, pentru noi cei de azi, este foarte prețioasă: Înaintașii noștri știau și ei „să facă" o revistă bună. În al 10-lea an de existență, Revista Pădurilor se prezintă într-o formă majoră. Tehnicește vorbind. Iar judecând după natura subiectelor, se dovedesc atenți și activi în probleme profesionale și de corp. Informați și familiarizați cu preocupările forestiere, chiar dincolo de orizonturile europene, pasionați foarte pentru chestiunile de silvicultură, pe care le țineau în mare cinste. Înaintașii noștri voiau să fie silvicultori!

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● Anul vânătoresc 1944.

Numeroase erau semnele care, la începutul anului 1944, ne dădeau speranța că acesta va fi anul păcii. Oameni politici și strategii cu renume mondial, examinând potențialul economic și militar al țărilor înclăștate în luptă, dădeau ca sigură începerea anului 1945 fără bubuit de tunuri. Și totuși, la sfârșitul anului 1944, nu am văzut decât zorile păcii, care de data aceasta erau tot mai clare și care trebuie să însemneze încetarea ostilităților cel puțin în al șaptelea an dela începutul lor.

Sub aspectul vânătoresc general, dintre cei patru ani de când Țara noastră se găsește în război, anul 1944 a fost cel mai greu. Deși iarna nu prea friguroasă din 1943/44 și vremea favorabilă din primăvara 1944 ne îndreptățiau să nădăjduim într-o sporire însemnată a efectivului de vânat mic, în special de iepuri, cum de altfel s'a și verificat în sezonul de toamnă, totuși împrejurările n'au permis vânătorimii să utilizeze acest frumos efectiv de vânat. Farmeclul vânătoarei la pasajul de rațe și de sītari din primăvară a fost umbrat de îngrijorarea cauzată de ajungerea războiului pe teritoriul țării, iar mugetul de cerb din toamna anului 1944 a fost înecat în ropotul de mitraliere și bubuitul de tunuri tocmai în regiunile noastre cu cei mai numeroși și mai puternici cerbi.

Ca totdeauna în vremuri tulburi, așa și în acest an, vânătorimea a trebuit să depună armele, care în multe regiuni n'au fost restituite până la încheierea sezonului de iepuri. Greutatea din ce în ce mai mare de a obține

cartușe de vânătoare a făcut să scadă și randamentul acelor vânători, care și-au putut păstra armele.

Încetarea legăturilor comerciale de până acum și faptul că Țara încă n-a reușit să încheie convenții comerciale cu țările, azi, amice, au făcut să nu mai avem pe piață arme de vânătoare noi, iar cartușele cu alice, tot mai rare, să ajungă la prețuri de 200 lei bucata. Adăugând la toate acestea greutatea de transport, ne explicăm de ce activitatea vânătoarească legală a fost redusă, rezumându-se la vânătorile organizate în apropiere de localitate, unde transportul încă mai era posibil. La aceste reuniuni vânătoarești, însă „tablourile” realizate au fost mai bogate ca în anul trecut.

Cu atât mai mare este meritul *Cooperativei vânătorilor*, care depunând mari eforturi la sfârșitul anului 1943 și începutul anului 1944, a reușit să facă un import însemnat de cartușe, pe care l-a distribuit acționarilor săi cu prețul de 22 și apoi cu 35 lei bucata, față de 80 și mai târziu 180—200 lei costul unui cartuș pe piață.

În ce privește *legiuirile vânătoarești*, în primele luni ale anului, în Consiliul superior al vânătoarei, au continuat discuțiunile asupra anteproiectului de lege al vânătoarei. Reprezentanții silvici în acest consiliu au combătut cu energie unele articole ale acestuia, care nu remediau situația dăunătoare în intereselor administrațiilor silvice, împotriva căreia se duce o luptă de peste 20 ani. Până la urmă anteproiectul a fost abandonat.

În sectorul *administrației vânătoarești* nu avem de înregistrat vreun fapt deosebit. Împrejurările create de războiu pe teritoriul țării, de bombardamentele aeriene și consecințele lor, — evacuarea și dispersarea serviciilor, — n'au fost prielnice realizărilor mari, sau întocmirii de planuri de durată. S'a căutat a se face cât mai puțin simțite efectele acestei stări excepționale. Înregistrăm doar urcarea costului permisului de vânătoare de la 1410 lei la 2240, prin care s'a urmărit crearea unui fond de cca 40 milioane lei (din suma de 1180 lei la fiecare permis) la dispoziția Uniunii Generale a vânătorilor din România și a Direcțiunii Economiei Vânătorului, în scopul acoperirii unor cheltuieli, considerate de inițiatori ca fiind de interes general vânătoresc. Nu știm în ce scop au fost întrebuițați acești bani. Fapt este însă că nici din acest fond, nici din acela cu afecțiune specială nu s'a dat nimic în anul financiar 1943/44 pentru întreținerea terenului didactic de vânătoare de la Brănești și nici pentru alte scopuri vânătoarești urmărite în cadrele administrațiilor silvice (școli, excursiuni, etc.), deși Direcțiunea Economiei Vânătorului a fost sesizată din timp asupra acestei chestiuni. Acest teren a fost subvenționat în acest an, numai de Casa Pădurilor Statului.

Salmonizii din apele de munte au avut de suferit, poate, mai mult decât vânatul, din cauza întrebuițării de explosivi rămași de la trupele în retragere. Faptul că, spre deosebire de vânat, peștele este localizat pe o suprafață mică, face ca efectul acestor mijloace de distrugere să fie mai simțit.

Presa cinegetică a înfruntat bărbătește toate greutatea cauzate de lipsa de hârtie și de criza de colaboratori, precum și de scumpirea excesivă a tiparului. Dintre cele două reviste vânătoarești, „Carpații” și-a continuat apariția regulată, dându-ne doar o singură dată un caet pe două luni. Sistemul numerelor duble a fost mai frecvent la „Revista Vânătorilor”, care în treacăt amintim, în acest an împlinește 25 ani de apariție. În ce privește „Revista Pădurilor” din nici un număr al ei n'a lipsit articolul cu subiect vânătoresc și nici paginile cronice cinegetice. Apariția de noi nume de autori atât la articole cât și la cronica cinegetică și reproducerea de clișee reprezentând ceva din realizările breslei silvice în materie de vânătoare și piscicultură, ne face să

credem într-o creștere a interesului acesteia față de problemele de acest gen. Înregistrăm, în deosebi, numărul mare de elemente tinere, care deși se găsesc încă pe băncile școlii, au publicat totuși articole în revistele noastre vânătoarești.

La Facultatea de silvicultură, dacă partea teoretică a cursului de vânătoare a fost predată aproape ca în vremuri normale, în schimb, aplicațiile au fost stânjenite de lipsa mijloacelor de transport. Nici vizitarea unor terenuri de vânătoare și fonduri de pescuit bine gospodărite, din apropierea Capitalei și nici excursiunea de studii dela sfârșitul anului școlar n'au mai putut avea loc. Înregistrăm aci, însă, demersul făcut de Facultate pe lângă Direcțiunea Economiei Vânătoriei pentru a i se acorda un fond de pescuit, pe care să-l amenajeze în scop didactic. Nădăjduim că va găsi înțelegerea necesară, iar cronicarul din anul viitor va putea înregistra încă o înfăptuire.

La Casa Pădurilor activitatea cinegetică și piscicolă s'a resimțit din aceleași cauze. Deși toate pregătirile erau făcute, a trebuit totuși să se renunțe la colonizarea fazanului în două păduri, destinate să devină centre pentru răspândirea acestei frumoase și valoroase specii de vânat, în două provincii ale țării. Este vorba de pădurea Hotărani, Ocolul silvic Caracal și pădurea Bălteni, Ocolul silvic Vaslui, rezervate pe seama Casei Pădurilor Statului pentru cultura și valorificarea în regie și destinate a deveni terenuri model. Nu s'a mai putut da îngrijirea cuvenită nici altor două terenuri din Moldova, devenite teatru de război. În schimb, la vânătorile organizate în pădurile Albele și Manafu, jud. Vlașca, gospodărite deasemenea în regie de Casa Pădurilor, s'a obținut un frumos rezultat moral și material, prin participarea unor persoane distinse din viața noastră publică și prin rezultatul material de 329 iepuri, 46 fasan și 4 vulpi.

În ce privește *Societățile A.V.I.S.*, — nu avem decât puține știri din provincie. Multe din ele au fost împiedicate de împrejurări să culeagă rodul ostenețelor de un an în materie de îngrijirea terenurilor. A.V.I.S. București însă a dezvoltat aceeași rodnică activitate cu care ne obișnuise în trecut.

După cum vedem, anul 1944 a fost un an greu pentru vânători și vânat. Nici acest sector n'a scăpat urmărilor războiului. S'au depus totuși eforturi pentru a reduce la minimum posibil pierderile inevitabile în vreme de război. Dar anul 1944 a adus, de drept, în patrimoniul Țării frumoasele terenuri de vânătoare din Nordul Ardealului. Dacă împrejurările n'au permis vânătorilor români să le și ia în stăpânire până acum, este chestiune numai de timp de a se putea bucura de revederea locurilor, unde au trăit unele din cele mai frumoase clipe din viață și de a porni la lucru pentru vindecarea rănilor trecutului.

Știm că, în concepția modernă, sănătoasă, din ultima vreme, vânătoarea nu este un privilegiu al celor cu strălucită stare materială, deoarece încă de mult ea este accesibilă și celor cu punga mai modestă; vânătoare nu înseamnă numai ucidere, ci și grijă pentru făpturile lui Dumnezeu, iar ceea ce se împușcă reprezintă numai rodul muncii ocrotitorului. Vânătorul împlinește o poruncă a naturii, care a lăsat sălbătăciunile să servească trebuințelor omului; vânătoarea nu este un lux, ci o necesitate trupească și sufletească după o muncă încordată. Așa fiind, vânătoarea trebuie să intre în preocupările noastre chiar în vremurile grele pe care le trăim. Cu cât greutățile sunt mai apăsătoare, cu atât este mai mare și trebuința de refacere a forțelor fizice și morale, iar pentru aceasta vânătoarea bine înțeleasă și pescuitul de păstrăvi cu undița, constituie mijloace neîntrecute.

JURISPRUDENȚĂ

Temeiul legal al exproprierii golurilor alpine se găsește în dispozițiile art. 14 și 15 din legea pășunilor din 1920 și art. 23 din legea de reformă agrară din 1923. Ambele legi au fost declarate constituționale prin art. 137 din constituția dela 1923.

Prin aceste texte se admite exproprieria pentru cauză de utilitate națională a tuturor golurilor alpine proprietate particulară.

La exproprieria fiecărui gol în parte nu este necesară constatarea nevoii de pășune deoarece nici un text de lege nu pretinde aceasta ci numai instrucțiunile Ministerului Agriculturii și Domeniilor cari nu sunt obligatorii pentru instanțele de judecată.

C. Dragu

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA 5-a

Deciziunea Agrară No. 27. — Ședința publică dela 28 Decembrie 1943.

Pe rol termenul fixat pentru judecarea apelului făcut de A. C. și C. C.... în contra hotărîrii No. 4/932 a Comisiunii de Ocol pentru exproprierie depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

La apelul nominal s'au prezentat apelanții..., intimații Ministerul de Agricultură și Domenii... și Direcțiunea Generală a Casei Pădurilor Statului, lipsind apelanții G. Gr. C. și A. Gr. C.... și intimații Prefectura jud. Prahova și Obștea locuitorilor din com. Măneci-Ungureni Prahova.

Procedura completă.

Ministerul a cerut exproprieria golului de munte și prima instanță a ineuvințat această cerere; mai târziu s'a cerut o expertiză care să vadă dacă este cazul să fie expropriat acel gol de munte și expertul a conchis că este gol de munte și pășune de rezervă.

Pe baza art. 14, 15 și 16 din legea pășunelor comunale din 24 Septembrie 1920, a art. 3 din legea pentru administrarea pădurilor și 28 din Legea Agrară, cere respingerea apelului ca nefondat.

D-l avocat din partea apelanților declară că-și rezervă dreptul să facă recurs pentru neconstituționalitatea art. 14, 15 și 28 din legea pășunilor comunale și a art. 23 din Legea Agrară.

C u r t e a

Asupra apelului făcut de . . . , în contra hotărîrii Nr. 4/932 a Comisiunii de Ocol pentru exproprierie depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

Având în vedere actele și lucrările dosarului, . . . din care rezultă în fapt următoarele:

Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin adresa No. 1529 din 11 Ianuarie 1930 a ordonat Consilieratului Agricol jud. Prahova ca să solicite con-

stituirea Comisiunii de Ocol respective pentru exproprierea golurilor de munte din regiune, motivat fiind acest ordin de insuficiența izlazurilor în regiunile de munte, unde creșterea vitelor formează o bogăție principală pentru țară, astfel că aplicarea dispozițiilor art. 14, 15, 16 și 18 din Legea pășunilor comunale a devenit o necesitate imediată.

În urma acestei intervenții a Ministerului Agriculturii și Domeniilor, a fost constituită Comisiunea locală de expropriere Vălenii de Munte pe lângă Judecătoria Mixtă cu acelaș nume și printre altele a fost sesizată și cu exproprierea golului de munte „Ulița” situat pe teritoriul com. Măneci-Ungureni jud. Prahova.

Comisiunea de ocol prin hotărîrea No. 4 din 25 Mai 1932, a expropriat pe seama Statului acest gol de munte, lăsând proprietarului pentru vitele necesare exploatării pădurei 5,60 ha indicate pe schița de plan depusă de proprietar la dosar, a mai expropriat pentru drum o fâșie de 60 metri prin pădurea Ulița și 6 ha pentru pâlcuri de adăpost, indicând drumul de acces la golul acestui munte și fixând prețul la 1.000 lei ha.

În contra acestei hotărîri de expropriere proprietarii golului de munte expropriat au declarat apel, care prin sentința civilă No. 155 din 19 Aprilie 1940 a Tribunalului Prahova S. 4, a fost admis, reformându-se în totul hotărîrea apelată No. 4 din 25 Mai 1932 a Comisiunii de Ocol de exproprierea golului de munte „Ulița” susnumit, proprietatea apelanților,

Având în vedere că față de soluțiunea împărțită de Tribunal, Statul a declarat recurs, care prin deciziunea acestei Curți cu No. 38/942 a fost admis, casându-se sentința și reținându-se procesul pentru judecarea în fond.

Că deci urmează a se vedea azi, dacă soluțiunea primei instanțe care a fost atacată cu apel este bine pronunțată.

Că pentru a casa sentința Tribunalului s'a avut în vedere că din succesiunea legilor cu caracter de reformă agrară se vede că legiuitorul a urmărit prin aceste legi sporirea întinderii proprietății țărănești prin exproprierea terenurilor cultivabile din proprietatea rurală particulară, creindu-se astfel posibilitatea ridicării standardului de viață a păturei rurale.

Având în vedere că singura rațiune a succesiunii acestor legi a fost insuficiența fondului imobiliar în vederea scopului urmărit, ceea ce a determinat lărgirea treptată a bazelor de expropriere din care cauză fiecare din legile posterioare ratificând exproprierea din trecut, dispune noi exproprierea pe baze mai largi, fapt ce explică Legea Reformei Agrare prin art. 2 declara definitiv expropriate terenurile expropriate pe baza Decr. Lege 3637/1918, prin aplicarea scărei progresive anexate lui, prin dispozițiunile următoare stabilind principiile noulor exproprieri în complectarea celor deja efectuate, iar prin dispoz. art. 23 nu numai că nu desființează dispozițiunile legii pășunelor care era anterioare, ci din contră reduce în vederea facilitărei pășunelor comunale cota intangibilă a proprietarilor particulari chiar și sub 100 ha și la finele textului confirmă în mod special, că Legea pășunelor promulgată prin I. D. R. No. 3865 din 22 Septembrie 1920 se complectează cu dispozițiunile acestui text din legea agrară, cu alte cuvinte puterea legii pășunelor a fost menținută și pentru mai târziu, urmând să aibă aplicațiune concomitent cu legea reformei agrare, complectându-se una cu alta.

Având în vedere că art. 23 din Legea Reformei Agrare în baza art. 137 din Constituția anului 1923 a devenit Constituțional și că în consecință și

legea pășunelor comunale pe care acest text din legea reformei agrare o completează a căpătat și ea acelaș caracter constituțional și cum nici prin art. 23. suscitată și nici prin alte texte din legea reformei agrare nu s'a abrogat nici-o dispozițiune din legea pășunelor comunale, concluziunea logică și juridică care se impune este că legea pășunelor comunale a rămas în vigoare în totul, implicit deci și cu privire la înființarea pășunelor alpine, neputându-se susține nici măcar că ar fi fost abrogată în mod indirect și implicit prin dispoz. art. 157 din Legea Reformei Agrare, ca având dispozițiuni contrarii acestei legi, căci prin art. 23 din legea din urmă se declară, din contră că Legea pășunelor comunale se completează prin dispoz. acestui text și deci se menține.

Că deci urmează a se găsi în principiu ca potrivit dispoz. art. 23 din Legea Reg. Agrare și a celorlalte dispozițiuni din această lege, dispozițiile art. 14, 15 și 28 din Legea pășunilor comunale nu sunt abrogate.

Considerând pe de altă parte că legea pășunilor comunale prin dispoz. art. 14 și 15 comb. cu art. 28 în cazul când nu se vor putea constitui pășuni comunale, de șes, de munte și de deal, îndestulătoare pentru toate necesitățile comunei, dispune că pentru favorizarea creșterii vitelor să se exproprieze în favoarea Statului pe baza aceluiaș principiu de utilitate națională, toate golurile de munți pășuni alpine și pășunile din regiunea inundabilă ale Dunării și Prutului, aceste pășuni urmând să servească pentru vitele locuitorilor din comunele cari se găsesc într'o rază până la 80 km la munte și până la 50 km la baltă dându-se preferință crescătorilor de oi din regiunile muntoase.

Că este exact, după cum se arată de altfel și în apel, că în conformitate instrucțiunile Ministerului Agriculturii și Domeniilor publice în Mon. Of. 138/920 Comisiunile locale de exproprieri sunt organele cari erau obligate de îndată după apariția legii să adune materialul justificativ pentru exproprierea golurilor de munte, dresând la fața locului în comunele din raza golului respectiv procese verbale constatatoare de necesitățile comunelor în raport cu numărul vitelor existente, urmând ca apoi pe baza acestor date Comitetul Agrar să-și dea avizul și instrucțiunile necesare la exproprierea acestor pășuni alpine, ceea ce nu s'a făcut în cauză, fapt ce a determinat pe proprietari să susțină că exproprierea cerută azi ar fi inadmisibilă și că azi administrarea acestor dovezii ar fi neconcludentă întrucât n'ar fi posibil să se constate azi nevoile existente în anul 1920.

Având în vedere însă că instanța de casare a înlăturat această susținere, pe care de altfel o împărtășise prima instanță de apel, arătând că dacă este exact că în cauză nu s'a dat într'adevăr avizul Comitetului Agrar și că azi nu se poate obține un asemenea aviz, Comitetul Agrar fiind desființat, dar lipsa unui asemenea aviz cerut numai de instrucțiuni și nu de textul legii nu poate să facă inoperantă însuș legea pășunilor, mai ales că atribuțiunile Comitetului Agrar au trecut asupra Ministerului de Domenii, care s'a pronunțat în cauză în sens pozitiv asupra necesității acestei exproprieri afirmând în adresa către Consilieratul Agricol jud. Prahova, lipsa și insuficiența pășunilor îndestulătoare din regiune.

Că dacă este adevărat iarăși că în cauză nu s'au făcut nici constatările în fapt de către Comisiunea locală cu privire la insuficiența pășunilor în raport cu numărul de vite din comunele din raza de 80 km dela golul de munte al cărui exproprierie se cere, dar nici aceasta nu poate să aibă drept consecință imposibilitatea aplicării legii pășunilor ci în cel mai rău caz poate să ducă la obligarea Ministerului de a efectua cercetările necesare și a dovedi existența în cauză a condițiunilor cerute de art. 14 și 15 din Legea

pășunilor în vederea exproprierii, iar faptul că o asemenea dovadă ar fi în contradicție cu instrucțiunile Ministerului din 1920, care impunea efectuarea lor de îndată, ar putea să aibă de consecință cel mult o dificultate în administrarea acestor dovezi, iar nu decăderea Ministerului din acest drept, mai ales că din textul art. 14 și 15 din legea citată, rezultă că exproprierea golurilor de munte se va face treptat, fără ca să fixeze vre-un termen fatal pentru efectuarea acestor lucrări.

Având în vedere că în urma celor de mai sus s'a încuviințat probatoriile cerute de Minister, necesare pentru a stabili dacă golul de munte întrunește condițiunile legale pentru a fi considerat ca atare și pentru stabilirea dacă sunt întrunite celelalte condițiuni pentru expropriere și în acest scop s'a numit expert șeful Ocolului Silvic local pentru a constata și a se pronunța dacă muntele Ulița situat pe teritoriul comunei Măneci-Ungureni, Prahova, constituie un gol de munte susceptibil de a fi expropriat în conf. cu legea pășunelor comunale.

Având în vedere că prin raportul de expertiză întocmit de Inginerul Silvic Vasile Lazăr, și aflat la dosar, acesta conchide că golul muntelui „Ulița” proprietatea moșt. Cantacuzino situat pe teritoriul comunei Măneci-Ungureni jud. Prahova, fiind situat deasupra vegetației forestiere, este un gol de munte în sensul art. 15 din Legea pentru înființarea pășunelor comunale din 1920 și art. 3 din Legea pentru administrarea pădurilor din 1890;

Că este deasemenea o pășune de rezervă în sensul art. 43 din legea pentru organizarea pășunatului din 52 Aprilie 1928 și art. 4 din Legea pentru organizarea pășunelor din 19 Martie 1943 și deci susceptibil de expropriere,

Văzând și certificatul No. 226/1943 al Camerei de Agricultură Prahova, în satisfacerea art. 14 și 15 legea pășunelor.

Că în asemenea situație fiind satisfăcute toate dispozițiunile legilor citate, Curtea constată că bine Comisiunea de Ocol prin deciziunea atacată a pronunțat exproprierea și prin consecință apelul urmează a fi respins ca nefondat.

În ce privește declarațiunea apelanților că vor face recurs pentru neconstituționalitatea art. 14 și 15 și 28 din Legea pășunilor comunale și art. 23 din Legea agrară, urmează a se lua act de această declarațiune.

Pentru aceste motive,

Ascultând și concluziunile d-lui Locțiitor de Procuror

În numele legii, Decidem:

Respinge ca nefondat apelul făcut . . . în contra hotărârii Nr. 4/1932 a Comisiunii de Ocol pentru expropriere depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

În act de declarația numiților apelanți . . . că-și rezervă dreptul de a face recurs pentru neconstituționalitatea art. 14, 15 și 28 din Legea pășunilor comunale și art. 23 din Legea Agrară.

Data și citită în ședință publică azi 28 Decembrie 1943.

R E C E N Z I I

CĂRȚI

Ing. N. Chiriacescu și Ing. I. Lungu:
Tabele de cubaj pentru arborii doborâți și materialul lemnos din fabricile de cherestea.

Cartea ajutătoare de cea mai mare folosință în întreprinderile forestiere de orice fel este tabela de cubaj. Ocolul silvic, fabrica de cherestea, depozitul de cherestea nu pot trăi fără tabela de cubaj. Nici studentul dela Facultatea de Silvicultură sau elevul dela Școala de conductori sau dela cea de brigadieri silvici nu pot învăța meseria fără să aibă la îndemână tabela de cubaj. Totuși tabela de cubaj nu se găsește ușor în librăriile noastre. Așa se explică pentru ce și a treia ediție din „Agenda forestieră” a d-ilor Profesori Stinghe și Șburlean, lucrare care cuprinde aproape tot felul de tabele de cubaj, s'a epuizat chiar în primul an dela apariție.

În astfel de împrejurări, era firesc să se caute a se umplea golul ce în prezentă privință există încă în literatura noastră silvică. Colegii N. Chiriacescu și I. Lungu, ambii cu îndelungată practică în industria cherestelei, simțind cu deosebire nevoia unor tabele pentru calculul materialului lemnos fasonat și nefasonat din fabricile de cherestea, au întocmit și publicat în Editura „Vlăța Forestieră” niște tabele de cubaj, în 173 pagini, format 21×14,5 cm.

Lucrarea este alcătuită din două părți:

- I. Cubajul arborilor doborâți.
- II. Cubajul materialului lemnos din fabricile de cherestea.

Prima parte cuprinde două tabele: una pentru cubajul buștenilor, a doua pentru suprafața cercului.

Tabela pentru cubajul buștenilor, care se întinde pe 113 pagini, dă valori pentru volum corespunzătoare diametrelor din centimetru în centimetru și lungimilor din decimetru în decimetru. Diametrul este considerat în intervalul 8—120 cm, lungimea în intervalul 1,0—23,5 m. Este așa dar o tabelă cât se poate de completă, care răspunde perfect necesităților practice.

Tabela pentru suprafața cercului dă suprafața cumulată a 1—100 cercuri cu diametrul de 1—100 cm. Valorile sunt calculate în metri pătrați cu trei zecimale. Evident, tabela poate fi folosită și pentru cubajul buștenilor. Lămuririle și exemplele de calcul date în fruntea tablei înlesnesc utilizarea ei chiar de către oameni fără pregătire de specialitate.

Partea a doua cuprinde diferite tabele folosite în fabricile de cherestea, și anume: pentru calculul volumului buștenilor în funcție de lungime și diametrul la capătul subțire; pentru calculul diametrului la capătul subțire al unui buștean în vederea obținerii unei piese de o secțiune dată; pentru calculul lățimii unei piese de o înălțime dată, dintr'un buștean de diametru dat, apoi pentru cubarea cherestelei și a grinzilor; pentru aflarea numărului de scânduri la metru cub; pentru cubarea ciopliturii.

Lucrarea se sfârșește cu o anexă care cuprinde o serie de date necesare în practică: greutatea unui metru cub și a unui ster de diferite esențe; greutatea unui metru cub din diferite alte materiale; măsuri vechi de lungime și de suprafață.

Este o lucrare în adevăr utilă.

G. T. Toma

Uscarea naturală. Mk. d. G. f. Hz. Nr. 6/1943.

Cea mai mare cantitate de cherestea ce se produce, chiar în țările cu un foarte ridicat nivel de dezvoltare a industriei lemnului, se usucă natural, în aer liber sau în șoproane aerisite. Introducerea pe o scară tot mai mare a uscării artificiale nu va ajunge curând la situația să micșoreze prea mult câmpul de aplicare a uscării naturale.

Regulile uscării naturale a cherestelei trebuie să se aplice începând din fabrica de cherestea, să urmărească materialul în depozitele comercianților pentru a sfârși în fabricile și atelierelor de prelucrat lemnului; iar pentru a nu se diminuea sau anula rezultatele păstrării acestor reguli, este nevoie să fie completate cu măsurile de păstrare și întreținere a obiectelor prelucrate din lemn.

Una din cauzele care provoacă o mare pierdere de material lemnos este uscarea defectuoasă. De aceea, cunoașterea tehnicii uscării cherestelei se impune ca o necesitate de prim ordin.

Pentru a pune la îndemâna tuturor celor care lucrează cu lemn, dela fabrica de cherestea până la atelierul de prelucrat, un mănunchiu de reguli strict necesare în conducerea uscării naturale, Societatea germană pentru cercetarea lemnului a scos o broșură cu titlul „uscarea naturală”.

În primele capitole se arată pe scurt procesul uscării lemnului până la punctul de saturație al fibrei și în domeniul higroscopicității. Se analizează apoi influența factorilor de care depinde o bună uscare naturală și anume: mișcarea aerului, umiditatea și temperatura lui, ploaia, ceața și zăpada, expunerea la razele solare, solicitările mecanice, praful și atacurile de ciuperci. Raporturile între mișcarea aerului, umiditatea și temperatura acestuia și umiditatea lemnului sunt explicate într-o formă foarte ușor accesibilă. Aceste noțiuni pregătitoare sunt completate cu

prezentarea urmărilor unei rele uscări (crăpăturile, deformarea și colorarea) insistându-se asupra importanței lor în micșorarea posibilităților de folosire a cherestelei. Se întregeste astfel noțiunea de material bine uscat, înțelegându-se prin aceasta nu numai scânduri cu umiditate redusă, ci și fără defectele arătate mai sus.

Capitolele următoare se ocupă de măsurile ce trebuiesc luate pentru obținerea unei bune uscări naturale. Așezarea locului de stivuire (orientarea față de vânturi, felul pământului, împărțirea, drumurile, etc.), felurile stivuirii (stivuire deasă sau rară, în bloc, triumghiular, dreptunghiular, în foarfecă, etc., stivuirea scândurilor, frizelor, traverselor, etc.), platformele (socul, grinzile de sus, dimensiunile, etc.), stinghiile (dimensiunile, întreținerea, etc.), lucrul la stivuire (curățirea cherestelei, așezarea scândurilor și stinghiilor, dimensiunile stivelor, dispozitive de ridicare a scândurilor, etc.), acoperirea stivelor (construcția diferitelor învelișuri, șoproane deschise, etc.) sunt titluri după care se grupează măsurile recomandate. În figuri se prezintă exemple bune și rele, astfel că textul, format din reguli și date, devine mult mai convingător.

Nu facem o rezumare a celor expuse în capitolele de mai sus, deoarece nu am putea reduce prea mult din cuprinsul acestei broșuri, care constituie un exemplu de prezentare scurtă și clară a unor foarte bogate cunoștințe.

Un ultim capitol arată comportarea la uscare a lemnului câtorva specii (pin, larice, brad, molift, stejar, frasin, fag, paltin, carpin, tei, mesteacăn și anin) și măsurile speciale ce trebuiesc luate pentru a obține un rezultat bun.

Prin această broșură s'a reușit ca, în 62 pagini format mic cu 35 figuri, costând foarte puțin, să se dea celor interesați într-o formă accesibilă un număr însemnat de cunoștințe verificate ca bune pentru realizarea unei bune uscări naturale a cherestelei.

N. Ghelmezie

REVISTA PĂDURILOR

SUPLIMENT PROFESIONAL

Nr. 1—3/845

Redactor șef și responsabil: Prof. C. C. Georgescu

DIN EXPUNERILE FACUTE DE D-L ING. RODOTEATU, LA COMITETUL DE ÎNĂLȚĂRI 1945

„D-l Rodoteatu Stere, președinte al Comitetului de avansări, luând act și concretizând observațiunile ce se desprind din expunerile d-lor membri, arată că acestea se pot încadra în următoarele două categorii:

1. Observațiuni ce privesc structura generală a Corpului, adică forma mai mult sau mai puțin proporționată a ierarhizării gradelor în Corp.

2. Necesitățile de minimă satisfacere a aspirațiunilor în carieră, a recompensării muncii și funcțiunilor și concomitent a satisfacerii nevoilor de ordin material în greua situație financiară de azi a funcționarilor publici — cum sunt marea majoritate a inginerilor silvici.

Ocupându-se de prima chestiune, problema structurală a Corpului, socotește că aceasta interesează deopotrivă pe toți și rezultatele ar fi de dorit să reiasă din consensul și înțelegerea unanimă.

D-sa socotește că o lărgire a posibilităților de avansare în gradele superioare, nu trebuie să fie considerată așa cum s'a spus ca o „înghețare“ a cadrelor, pentru simplul motiv că evoluțiunea normală își are loc, chiar numai pe baza locurilor odată stabilite pe cadre, deci a procentului rezultat din stabilirea nevoilor pe cadre.

În această privință se alătură punctelor de vedere exprimate de d-l consilier Zeicu, în sensul că în prezent, față de sporul de locuri, dedus pe baza cadrelor administrative, ocuparea acestui spor, să nu se facă acum în mod complet, ci să se aibă în vedere și posibilitățile de avansare ale anului viitor, pentru care însă nu trebuie să uităm și vacanțele ce vor surveni prin pensionare. Este hazardat să mergem cu prevederile mai departe, căci față de epoca de mari prefaceri în care ne găsim și care va urma, devine cu totul îndoelnică orice presupunere. Ceea ce apare sigur este că mergem spre o lărgire a cadrelor, deci cu necesități mai mari, precum și că numărul

de 1012 ingineri arătați ca „necesari” este extrem de redus chiar pentru situația actuală.

Această sporire bazată pe cadre este o necesitate a vremurilor și a Corpului, în special, și nu numai noi Corpul silvic am simțit-o, ci și Corpul tehnic, aflat în serviciul Ministerului Lucrărilor Publice, care adoptă același sistem de fixare a cadrelor, adică situându-se în ipoteza că ar avea cadrele completate, căci o necompletare, consecință a împrejurărilor și cu caracter efemer, nu justifică o stagnare a evoluției normale a funcțiunilor și funcționarilor merituoși. În sprijinul celor afirmate, citește, după informări certe, situația reală din Corpul tehnic al Ministerului Lucrărilor Publice, la fiecare grad, punând în evidență diferențele și arătând că la total între „existenți” și „necesari” este o diferență de 560 ingineri — pe când la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, numai 334 ingineri, deși felul administrațiilor noastre este mai complicat și exigent în ce privește numărul unităților și deci a inginerilor.

Nu înseamnă însă, că prin lărgirea posibilităților de avansare scontăm asupra viitorului sau grevăm situația celor ce ar urma să intre în Corp, pentru că lipsurile și deci umplerea golurilor existente, se va face de jos în sus, fără a se întâlni nicio piedică în calea unei normale evoluțiuni; din contră locurile la cele 3—4 grade mai mici se eliberează.

Lăsând această primă chestiune, asupra căreia vom reveni pentru a pune concluziuni și trecând la a doua, aceia a minimeilor și îndreptățitelor satisfacții de carieră, d-l ing. Rodoteatu relevă, așa cum a făcut-o și alți membri, că nu avem rezolvată chestiunea gradatilor, menită să corespundă nevoilor materiale ce sporesc odată cu vârsta și cu greutățile familiare și să contribuie astfel la menținerea aceluși standard și confort de viață, pe care îl permitea salariul din trecut, când nevoile erau mai mici și traiul mai ușor.

Pe de altă parte sistemele diferențiate aplicate în trecut, în ce privește avansările au condus la inechități și la îndreptățite nemulțumiri care s'au manifestat accentuat în diferite forme și împrejurări.

Trecându-se în mod brusc dela normele prevăzute de lege, conform căreia criteriul de avansare se reducea exclusiv la aprecierea persoanei, a calităților candidatului, fără restricțiuni în ce privește numărul locurilor de fiecare grad și urmărind o limitare prea accentuată a locurilor, introducându-se cu alte cuvinte sistemul procentajului — deși n'are temei legal — în mod inevitabil s'a întâmplat că inginerii cu calități similare, parte au apucat și beneficiat de împrejurările mult mai favorabile ale epocii anterioare procenta-

jului, iar colegii lor sensibil egali în calitate sau chiar superiori n'au mai putut răsbate barajul procentajului. Acești ingineri defavorizați de sistemele diferențiate au fost puși consecutiv, ani de rând, în contracandidatură cu „recomandații“ anilor următori, cari, fiind mai tineri îi depășeau poate în puterea de muncă, dar care nu toți erau calificați să treacă înaintea celor mult mai vechi și care la timpul lor au corespuns cu aceiași râvnă și putere de muncă importantelor însărcinări ce au avut și au încă.

Resemnarea acestora este dureroasă, din punct de vedere al carierei în care mai au puțini ani de stat, cât și a greutăților financiare în care se găsesc și în care au fost lăsați poate pe nedrept.

Am impresia că în sufletul unora se petrec adevărate tragedii.

Nu vorbesc de aceia care realmente n'au conștiința inferiorității lor evidente, dar de aceia cari au purtat pe umerii lor răspunderi grele, care au corespuns complet, care se sbat în nevoi mari și care dau impresia că adresează un reproș Comitetelor de avansări, care n'ar înțelege nevoile lor și nu le dau posibilitatea să sfârșească cariera cu o pensiuine, mai corespunzătoare grelelor împrejurări de azi, probabil și mai grele mâine, din cauza unora prea grăbiți să atingă vârful piramidei, deși nu sunt mai merituoși și mai folositori pădurilor și Corpului, decât unii dintre cei mai vechi la timpul lor.

Un fenomen quasi similar se petrece și la gradele de mai jos, unde găsim adunați un mare număr de propozabili și multe elemente meritoase, rămași a fi înaintați la vechime.

Este prin urmare un comandament al situației din Corp și al vremii ca să lărgim puțin porțile înaintărilor, să înțelegem nevoile celor ce activează din greu și cu real folos, ca să nu lăsăm să se întetească și isbucnească aceste nevoi prea mult strâmtorate.

Avem deci obligația de a întoarce privirile și înspre trecut, spre a acorda acel minim de satisfacție, să restabilim încheități ce în mod inevitabil s'au produs. Va rămâne să se mărească exigențele și să se restrângă criteriile de avansare, exclusiv la acelea ale meritelor, atunci când chestiunea gradațiilor va deveni fapt împlinit.

Revenind la problema cadrelor, pentru considerentele ce a expus, ținând seamă de observațiunile și convingerile exprimate de domnia membrii ai Comitetelor și concretizând în cifre concluziunile, d-nul ing. Rodoteatu crede că ar corespunde în cea mai mare și armonioasă măsură la satisfacerea cerințelor de diferite ordine, dacă ne-am opri la următoarea situațiune, în ce privește locurile de ocupat pentru cadrele Ministerului Agriculturii și Domeniilor inclusiv a instituțiilor pendinte de acest Minister.

Gradul	Situatia			Propuneri de locuri		
	Propozabili	Existenți	Necesități arătate de cadre	M. A. D.	Diverse	Total
Consilier	65	44	85	15	4	19
Inspector general	90	96	101	20	3	23
Inspector	117	140	262	70	5	75
Subinspector	89	211	373	68	5	73

În ce privește celelalte instituțiuni și cadrul particular, este de observat că:

numai unele dintre ele se prezintă cu o organizațiune completă, dar de mai mici proporții, cum de exemplu:

Fondul Religionar, I.N.C.O.P., Domeniul Coroanei, Comunitatea de Avere Caransebeș, Eforia Spitalelor Civile; iar celelalte au ingineri silvici, ca specialiști, sau cari activează pe cont propriu în mod izolat.

Pentru primele, e cazul să se ia ca normă procentele stabilite pentru M. A. D., spre a nu se acredita, părerea, că la alte instituțiuni din afara M. A. D., se iau gradele cu ușurință și la minimum de stagi, grevând totodată situația în ansamblul a Corpului.

Pentru cei din a doua categorie arătată mai sus, e cazul să ne orientăm exclusiv după calitățile candidatului“.

*

Propunerea făcută de d-l Președinte, a fost susținută de majoritatea membrilor, ceilalți susținând propunerea pentru ocuparea următoarelor locuri:

Gradul	Propunerea a doua pentru stabilirea locurilor vacante		
	M. A. D.	Diverse	Total
Consilier	12	3	15
Inspector general	17	3	20
Inspector	58	2	60
Subinspector	54	6	60

S'a convenit apoi să se ceară decizia D-lui Ministru, care a aprobat propunerea majorității.

REDACTIA

INAINȚĂRILE ÎN CORPUL SILVIC

de I. ZEICU

Înaintările în Corpul Silvic, astăzi mai mult ca oricând, înseamnă răsplata muncii pentru o activitate depusă în mijlocul unor riscuri cu primejdii de nebănuit.

Dacă în serviciul militar riscurile primejdioase se rezumă la timpul de războiu, pentru slujitorii pădurilor riscurile cari pun în cumpănă sănătatea și viața sunt permanente, încât par a constitui o anexă a serviciului. Pe câmpul de luptă, curajul, priceperea și destoinicia, puse în serviciul patriei, sunt răsplătite nu numai cu distincții onorifice, ci și cu înaintări în grad. La fel se petrece cazul în cele mai multe țări și pentru cadrele Corpului Silvic, dacă vre-un agent silvic, prin tragere de inimă, abnegație și jertfă personală se dăruiește fără șovăire pentru apărarea patrimoniului forestier.

Astăzi, când viața democratică tinde a face cât mai invizibile plafoanele care despărțeau clasele, înaintarea în grade nu mai poate avea semnificația boeriei din trecut, ci mai de grabă recunoașterea unui mai mare potențial de muncă și implicit, atribuirea unei mai bune salarizări. Nimeni nu poate avea pretenția că, după ce a muncit cu răvnă într-o situație, sau într'un grad, să fie promovât la grad și leafă mai mare, dar în schimb să fie păsuît pentru a îndeplini o funcție mai ușoară, cam apropiată cu a pensionarului.

Pe cât de juste sunt înaintările și recompensele, ce se dau vitejilor, care se disting pe câmpul de luptă, tot astfel de indicate ar trebui să fie și promovările la aceia dintre membrii Corpului Silvic cari, deși mobilizați pe loc, lucrează, nu la birou, ci pe teren, înfruntând asprimea vremii și a oamenilor răi, puși în slujba reacțiunii. Într'o vreme se preconizase a se da adaos de leafă personalului ce activează în regiunea mizeră, dar primejdioasă a Moșilor. Nu ar fi oare justificat a se da recompensă specială acelor dintre membrii Corpului Silvic cari în chip de pioneri străbat cu mintea și cu aparatele de calcul prin bazine inaccesibile, de unde datorită unor studii migăloase și chibzuinți artistice, scot și redau economiei naționale zeci de mii de m. c. de materiale lemnoase, cari altfel ar fi sortite să putrezească în fiecare an pe sol? Oare, nu tot astfel ar trebui să fie recompensați aceia dintre membrii Corpului Silvic, cari sunt nevoiți a ataca, cu toate armele științei, câte un bazin de recepție a unor torenți sălbateci, care pustiesc tot ce este creațiune omenească mai de seamă și chiar ultimele rămășițe ale solului productiv?

Ce fel de distincții se poate da acestor pioneri viteji în slujba

domeniului forestier și a omenirii, alta, decât înaintarea în grad, care azi mai mult ca oricând însemnează o majorare de leafă?!

Structura ierarhică a Corpului ingineresc este una din cele mai ingrate. N'am avut o succesiune normală de tineri ingineri pe cari să ni-i fi dat Politehnica an de an pentru înprospătarea cadrelor. Avem un număr prea mic de ingineri silvici față cu suprafața pădurilor și cu nevoia imperioasă de a trece la exploatarea de regie, care ne impune a lucra cât mai intensiv și cu minimum de pierderi în lemn. Ori, cu acei 6—10 ingineri câți scotea Politehnica până acum 3—4 ani, nu puteam completa cadrele, mai ales la lucrările grele de teren, unde au rămas să activeze tot numai acele 3—4 serii, pe cari le-a dat Politehnica în primii ani de după primul războiu mondial. Am putea afirma că osatura Corpului Silvic ingineresc se sprijină pe aceste serii cari se găsesc în gradele de inspector și inspector generali, prea puțini reușind a atinge gradul ultim de inginer consilier.

Când am ajuns ca pe atâția colegi merituoși să-i avem masați la gradele de inginer subinspector și inginer inspector, iar în gradul imediat următor de inginer inspector general, să avem o suprasaturație de peste 10%, era firesc ca acei colegi cari au muncit din răsuputeri și au aprecieri elogioase din partea administrației, să fie profund nemulțumiți de faptul că ani de zile nu au primit singura răsplată ce li se cuvenea: înaintarea în grad. De 5—6 ani în șir, n'au ajuns să poată fi înaintați la gradul de consilier, decât 4—6 ingineri și câte 8—12 ingineri inspector generali, de teama ca să nu apărem cu aflux de grade mari în fața Corpului tehnic general, care-și pregătea un proiect de lege cu procente fixe pe grade. În această atitudine foarte grijulie am uitat însă esențialul corectiv pe care-l preconiza noul proiect al Corpului Tehnic: gradațiile, cari rezolvă în mare măsură problema salarizării. Deci, câtă vreme nu beneficiem de gradații și singurul mijloc de satisfacerea elementelor distinse nu este decât gradul, nu mai putem să ținem pe loc elanul oamenilor devotați pădurii, cari, muncind tocmai pentru idealul selecțiunii, nu mai găseau odihnă în drumul muncii pe care s'au angajat.

În primii ani de după criza economică din 1928—30, s'a pus de către cei în măsură a îndruma producția Politehniceii problema restrângerii cât mai mult a numărului studenților dela Secția Silvică pentru a nu creia din ingineri un proletariat intelectual, fără ca cei ce veneau cu acest argument să fi analizat dacă, față cu cadrele de activitate, avem numărul necesar de ingineri. Făcând atunci o sta-

istică a inginerilor silvici ce se găseau în serviciul Statului la pădurile din Ardeal, am găsit că numărul lor era mult mai mic decât al inginerilor ce au existat în serviciul în anul 1914, deși de atunci se mai înmulțiseră atât pădurile Statului, cât mai ales cele ale comunelor prin exproprierea și improprietările ce s'au făcut în cadrul legii de reformă agrară. Dacă pe lângă acest paradox mai luăm în considerare și faptul că în anul 1914 pădurile se exploatau numai prin antrepriză și nu prin regie proprie, care necesită personal tehnic majorat aproape cu 100%, ne putem da seama de greaua sarcină ce apasă asupra Corpului ingineresc care a fost supus la un efort, cel puțin de 3 ori mai mare față cu cerințele unei activități normale. Unde să mai amintim și de împrejurarea anormală, că ingineri cu vârstă medie în serviciu și casă grea, erau nevoiți a rămâne la țară, ca șefi de ocoale în luptă cu greutățile terenului, din lipsa inginerilor tineri, cari să le ia succesiunea?

Acestea sunt situațiile triste ale colegilor cari au fost sortiți a munci fiecare în locul altor 3 și în împrejurări vitrege de teren, pentru a vedea că singura recompensă mult așteptată: gradul și salariul mărit, nu mai vin din pricina unor procente dintr'un proiect de lege, ce va să vină — poate — cândva.

Din acest impas trebuia să eșim oarecum și salvarea ne-a dat-o refugiul la realitățile serviciului, adică fixarea gradelor în funcție de nevoile din cadrele serviciului, ceiace constituie nu numai un procedeu absolut legal, dar și unul echitabil, căci, indiferent de golurile din anumite celule, compartimentele mari, osatura serviciului, există, fiind chiar încadrată cu oameni cari prin dibăcia și străduința lor suplinesc și activitatea din micile celule văduvite azi de specialiști, iar complectarea din viitor a acestor cadre de jos, nu poate influența decât în bine, cadrele superioare și viceversa. Cu cât cadrele de sus vor fi completate mai din timp și nu se țin anumite plafoane rigide, cu atât se facilitează înaintarea celor din cadrul de jos.

Și acum, o subtilă remarcă asupra greșelilor inerente votării. O normativă cu procentaj pe puncte pentru cântărirea meritelor, pusă prima dată în aplicare, și atunci numai în mod parțial, sau informativ, nu poate să elimine toate greșelile din trecut și nici membrii noui aduși în Comitet, după cea mai strictă obiectivitate nu pot îndrepta toate greșelile vechi. Până la votare, în cadrul discuțiilor principiale și de procedură, fiecare dintre membrii unși de soartă cu acest har al votării, se găsește la largul judecății sale, pătruns de voința fermă de a ajuta pe colegii ce-i cunoaște plini de vrednicie și mereu nedreptățiți din trecut. Dar această judecată liniștită și hotărâtă în a nu comite nici o greșeală, mai ales când știe că este în

măsură a cântării totul, dintr'o dată, trece printr'o oarecare nevroză, atunci când individul se vede rămas singur stăpân cu creionul albastru în mână pentru a se transforma nu numai în duhovnic, ci și în judecător al colegilor, pe cari constată cu durere că nu-i poate încadra pe toți, pentru a-i strecura pe lista celor fericiți, din pricina numărului care îi plafonează voturile. Atunci intervine jonglarea chibzuinței, șovăiala și durerea de a fi nevoit să tace pe unii pentru a salva pe alții. Se petrece atunci acel proces al necunoscutului în luptă cu dorința de a face cât mai multora bine. Intervine lupta conștiinței cu judecata solomoniană: „nu-l votez pe ăsta, care are recomandarea unanimă și va reuși cu siguranță, tocmai pentru a putea salva și pe bietul prieten veteran, care altfel riscă a scăpa și acum ocazia”, și câte alte combinațiuni identice. Din acest joc al judecății secrete ce-și face fiecare, din această inspirație de moment, care stornește frământări adânci, din acest joc latent și orb al practicei votării secrete, răsar anomalii, aglomerări de voturi într'o parte absolut nebănuită și jenante lipsuri de voturi la alții cari la practica votării pe față nu puteau fi neglijați.

Să înțeleagă, deci colegii și mai ales acei cu drept cuvânt nemulțumiți, că pentru aceste anomalii ale votului secret nu numai votanții sunt vinovați, ci însăși practica votului secret, sau dacă vreți însăși structura sufletească a oamenilor. Cred că, până acum, nu există membru din comitetul de înaintări și mai ales dintre cei noi, care să se poată lăuda, cu conștiința împăcată, că n'au greșit în cursul votărilor restrânse la număr fix de candidați, pentru fiecare grad, dar mai ales la gradele mari.

FRĂMANTĂRI ÎN JURUL AVANSĂRIILOR

de Ing. VALER POPOVICI

Chestiunea avansărilor nu a fost până acum privită de cei competenți cu înțelegerea și bunăvoința cuvenită acestei probleme, care în timpul din urmă a devenit atât de dureroasă pentru slujitorii pădurilor, cu toate că de mult s'a dat strigătul de alarmă.

În zadar s'au produs protestele celor nedreptățiți, în zadar s'a discutat în comisii și congrese, în zadar s'au făcut în mai multe rânduri propuneri pentru ameliorarea situației, care în anii din urmă a devenit sufocantă.

Conducătorii administrațiilor forestiere, cari, în majoritatea lor sunt sortiți să blocheze gradele mari, timp de aproape 20 ani până

la pensionare, s'au mulțumit să dea stereotipul răspuns: Nu permite procentul de ierarhizarea gradelor! Ce va spune Corpul Technic?!

Acești conducători au uitat că chestiunea avansărilor inginerilor silvici, mai ales în vremurile grele de astăzi, este o chestiune mai mult de salarizare decât una de grad.

Acești conducători, închiși în zidul lor chinezesc și în fotoliile lor de directori, au uitat de cea mai elementară datorie a unui șef: să se îngrijească de soarta subalternilor și a colaboratorilor, cari, istoviți de munca grea a silvicultorului și împovărați de griji familiare, nu cereau altceva decât să li se asigure un trai omenesc, să li se asigure demnitatea de funcționar, printr'o salarizare echitabilă, mai ales la vârste mai înaintate când nevoile cresc.

3% consilieri, atât % inspectori generali, atât % inspectori! Atât și numai atât! Da, conducătorii instituțiilor noastre au socotit că și-au împlinit datoria când au considerat pe inginerii silvici ca pe niște simple cifre, pe care le-au turnat fără nicio frică de răspundere într'o formulă matematică. Cu formule matematice au înălțurat dela înaintări ingineri merituoși, funcționari cinstiți și capabili. În conducere, s'a deprimat și s'a demoralizat Corpul, s'a asasinat avântul tineretului. Cine le-a dat acest drept? Cine le-a dat dreptul ca din conducători să se transforme în impostori ai Corpului Silvic?

Au uitat că în celelalte sectoare ale Corpului Technic, în cari inginerii nu sunt avizați să ocupe funcțiuni la Stat, plătite cu salarii de mizerie, nu are prea mare importanță obținerea de grade.

Au uitat să țină seamă de structura specială a Administrațiilor forestiere cu multe unități și funcțiuni foarte importante și de mare răspundere, cari reclamă în fruntea lor și grade corespunzătoare. Și, pentru că le-au uitat toate acestea, sau nu au voit să le observe, nu s'au ostenit să găsească soluțiile, cu toate că acestea le-au fost sugerate în nenumărate rânduri de membrii Corpului și cu toate că aveau posibilitatea și puterea să o facă. Amintim numai două:

a) Înființarea gradațiilor, cari, pe lângă o justă scară de salarizare, ar fi putut da posibilitatea să se păstreze și ierarhia gradelor atât de mult trâmbițată. Uitați-vă cum s'a procedat la celelalte corpuri de funcționari publici în țară și să cercetați salarizarea din Corpul silvic a altor țări, unde inginerul șef primind opt gradații, atinge un salariu egal cu al consilierului silvic fără gradație.

b) Majorarea stagiilor de avansare, începând dela gradul de inginer șef și până la consilierul silvic, punând astfel stavilă unei înaintări prea rapide la gradele mari, ca să nu se ajungă la situația profund nedreaptă, ca inginerii ultimelor două grade să taie calea avansărilor generațiilor cari le urmează, timp de 15—20 ani.

Soluțiile se impuneau conducătorilor noștri. Le impunea nu numai datoria de șefi, responsabili, de buna stare a celor mulți a căror soartă era în mâinile lor și pe umerii cărora s'au ridicat; le impunea Legea de Organizare a Corpului Silvic care prin art. 26 le pretindea elaborarea unui regulament de modul de funcționare al Comitetului de avansări; le impunea obligația ce și-au luat în calitate de membrii de drept al Consiliului de Ad-ție al Societății Progresul Silvic ale cărui statute prin art. 4 al. h, îi obliga să apere interesele profesionale ale Corpului; îi obliga, în fine, un elementar sentiment de colegialitate, desconsiderat aproape în toate manifestările și acțiunile lor.

Dar, în loc de a primi sugestiile oamenilor de bine și a lucra în interesul Corpului și al pădurilor Țării, au recurs la așa zisul „procent ierarhic”, în care, se părea că nu se putea încadra, decât mănunchiul restrâns de partizani, cari țineau diapazonul conducătorilor! Să ne amintim de cel de al doilea Comitet, de pomină, al anului 1942, când conducătorii au forțat mâna ministrului, ca să anuleze avansările făcute de primul Comitet, care avusese curajul să avanseze printre alții și câțiva ingineri merituoși, dar cari nu aprobau regimul de teroare! Deasemenea și de palma ce s'a dat pe obrazul Corpului Silvic, când cei nedreptățiți au trebuit să fie puși în drepturile lor pe calea justiției. Vor fi simțit palma și aceia, care au provocat-o?

Comitetul de avansări al anului 1945 și-a dat seama că Corpul Silvic nu poate fi ținut în loc din cauza defectelor Legii de Organizare și din cauza câtorva oameni, cari s'au irijat în dictatori, oameni care timp de două decenii nu și-au făcut datoria de a ameliora inconvenientele legii pe care o aplicau.

Comitetul anului 1945 și-a dat seama că prin procedeele trecutului, prin neavansare, s'au scăzut condițiile de trai ale membrilor Corpului, mai ales astăzi, când viața a devenit atât de aspră.

Cerace nu s'a făcut pe cale de lege timp de 20 ani, s'a împlinit astăzi prin voința unui mănunchiu de oameni de inimă, care au avut în vedere mai mult decât interesele lor personale. Ne-am scutuzat de tiparele greșite ale trecutului, spre binele generațiilor cari de mult au așteptat acest moment de dreptate.

Desigur că și noi vom fi criticați. În primul rând, de înaintașii noștri, cari și-au văzut dărâmate principiile dictatoriale, în al doilea rând vom fi criticați și de câțiva propozabili la avansări, cari nu au avut norocul să se numere printre cei promovați. Primilor cred că le-am răspuns răspicat și desigur vom avea ocazia să le mai dăm și alte răspunsuri. Iar pe cei neavansați, îi rog să înțeleagă, că noi, Comitetul anului 1945, fără a avea posibilitatea să ameliorăm defectele

legii, a trebuit să îndreptăm prea multe nedreptăți, acumulate an de an, atât de multe nedreptăți încât a fost imposibil să le reparăm pe toate dintr'un singur condei.

Mai trebuie să se înțeleagă, că acest Comitet a fost un pionier al dreptății, supus și el greșelilor inerente ale începutului și defectuo- zității legii. În plus, de bună seamă că unii din membrii Comitetului de avansare, cari deși s'au angajat să facă dreptate, nu s'au integrat complet acestui postulat, neputându-se debarasa de o educație ne- fastă, moștenire a trecutului. La noi, urnele votului secret totdeauna au dat surprize!

Trebuie să se recunoască însă, că procentul celor nemulțumiți în anul 1945 este cu mult mai mic decât în anii precedenți și, că în acest an s'a făcut un mare pas spre o mai bună dreptate.

Procedura noastră este viu criticată de doctrinarii trecutului, cari dau alarma că prin avansările „în valuri“ se va tăia în viitor ca- lea înaintărilor la gradele mari. Să nu se ia în seamă aceste rele pre- ziceri, deoarece, pe lângă faptul că, în mod firesc pensionările succe- sive vor deschide în oarecare măsură poarta celor ce așteaptă, mai există o soluție: deblocarea.

Desigur, aceasta nu poate fi pe placul „mitropoliților“ Corpu- lui, cari și-au propus a ferici acest Corp, sugerând a se prevedea în viitoarea Lege de Organizare, ridicarea la 65 sau 68 ani a vârstei de pensionare. Voiau probabil, „mitropoliții“ să devină chiar „patriarhi“. Dar deblocarea trebuie să vină și, va veni fără voia lor!

Deblocarea celor cari nu înțeleg să respecte dreptul sfânt al se- menilor lor, deblocarea pentru binele Corpului Silvic și al pădurilor Țării, deblocarea potențaților cari până ieri au avut rolul de a face educația tinerilor, o educație făcută după chipul și asemănarea lor, deblocarea tuturor ce nu se pot adapta unui regim de dreptate și omenie.

† **GH. SĂNDULACHE**

Inginer inspector silvic

Șeful ocolului silvic Vintilă Vodă (Buzău)

Decedat în ziua de 21.I.1945

† **MIHAIL POENARU**

Inginer subinspector silvic

Decedat în ziua de 4.I.1945

† **C. N. PĂRVULESCU**

Ing. silvic

Mort eroic pe câmpul de luptă dela Budapesta
la 25 Ianuarie 1945

CASA DE PENSIUNI A COLEGIULUI INGINERILOR

În Mon. Of. Nr. 254 din 2. XI. 1944 s'a publicat legea Nr. 555 din 1944 promulgată cu Decretul-Lege Nr. 2071 din 31 Octombrie 1944, privitoare la înființarea Casei de pensuni a Colegiului Inginerilor. Prin creierea acestei Case de pensuni s'a rezolvat una din cele mai mari necesități sociale pentru ingineri aceea a asigurării lor pentru bătrânețe sau pentru invaliditate din cauza serviciului, asigurare care se întinde și asupra familiilor lor.

Publicăm, mai jos, elementele esențiale ale numitei legi.

Elementele esențiale ale legii No. 555 din 31 Oct. 1944 (Mon. Of. 254/944) și ale statutelor pentru înființarea Casei de pensuni a Colegiului Inginerilor:

a) Face parte din Casa de Pensuni, în mod obligatoriu, toți inginerii membri ai Colegiului. Inginerii funcționari de Stat au facultatea de a nu cotiza la Casa de Pensuni, fiind considerați în acest caz pe tot timpul funcționării lor la Stat ca membri necotizanți;

b) Contribuțiile la Casa de Pensuni sunt egale pentru inginerul salarizat la o întreprindere privată și pentru patronul său. Statutele prevăd o cotizație a membrului inginer de 8% asupra salariului tip de cotizare, contribuția patronală fiind de aceeași importanță. La aceste contribuțiuni se adaugă alte venituri ca: sporul de salariu pe o lună la înaintări ș. a.

c) Sumele asupra cărora se aplică procentul de cotizație sunt acele prevăzute într-o scară de „salarii-tip pentru cotizare” cu 12 clase. Tânărul inginer intră în prima clasă și poate trece în clasa superioară numai după un anumit timp de cotizare efectivă. Seria de salarii-tip adoptată în proiect corespunde cu curba de salarizare cea mai favorizată pentru funcționarii de Stat.

d) Curba salariilor-tip de cotizare va varia proporțional cu variațiunea curbei de salarizare cea mai favorabilă de fiecare dată a funcționarului de Stat.

După 15 ani de cotizare membrul Casei de Pensuni are drept la o pensune de 30% din salariul tip de cotizare procent care va crește cu 2,5% pe an, ajungând după 36 ani de cotizațiune, la o pensune egală cu 80% din ultimul salar-tip la care va fi cotizat;

e) Inginerii cari sunt proprii lor patroni vor plăti atât cotizația lor, cât și contribuția patronală;

f) Pentru a întări legătura naturală care trebuie să se stabilească între patroni și inginerii lor, se recunoaște drepturile pentru întreprinderile care au sau vor constitui case de pensuni, asigurând pentru ingineri cel puțin avantajele acordate prin prezentele statute, dreptul de a înscrie pe inginerul respectiv în casa lor de pensuni.

În cazul când inginerul membru al unei Case de Pensuni pe lângă o întreprindere particulară, părăsește serviciul acelei întreprinderi și intră la o altă întreprindere care are deasemeni o Casă de pensuni autorizată de Colegiul Inginerilor, prima Casă de pensuni va trebui să verse celei de a doua Casă de pensuni cotizațiunea și contribuțiunea patronală statutare, aferente inginerului respectiv.

În cazul însă că inginerul se va angaja la o întreprindere care nu are o Casă de pensii autorizată, sau va rămâne propriul său patron, cotizațiile și contribuțiunile respective dela Casa de pensii a întreprinderii private vor fi vărsate Casei de pensii a Colegiului Inginerilor, iar inginerul va continua să cotizeze la această Casă;

g) Inginerii funcționari de Stat vor avea dreptul să cotizeze, în afară de Casa de Pensii a Statului, și la Casa de pensii a Colegiului;

h) Inginerii cari încetează de a mai fi membri ai Casei de pensii a Colegiului (cu excepția celor excluși pentru condamnări infamante) înainte de a fi împlinit 15 ani de cotizare, vor avea dreptul la restituirea cotizațiilor capitalizate cu o dobândă egală cu scontul Băncii Naționale;

i) Vârsta dela care un membru al Casei de pensii poate cere lichidarea pensiei este de 55 ani;

j) Dacă inginerul membru al Casei de pensii suferă un accident în timpul și din cauza serviciului, care îl face înapt permanent a exercita profesiunea, dar poate munci în afară de profesiunea sa, va primi de îndată pensia cuvenită timpului efectiv de cotizare, plus o primă de 5 ani. În cazul când incapacitatea de muncă este totală și permanentă prima de mai sus se mărește la 10 ani. Dacă cu aceste prime inginerul nu totalizează 15 ani de cotizare, el va primi totuși o pensie corespunzând la 15 ani de participare;

k) Se rezervă inginerilor actuali membri ai Colegiului, dreptul de răscumpărare a unui număr de ani de participare, până la maximum numărului de ani de exercitare efectivă a profesiunii.

Într'un spirit de solidaritate se prevede că inginerii cari au 40 ani împliniți și vor să-și răscumpere mai mulți ani de participare la Casa de pensie, vor primi o bonificare asupra sumelor ce vor avea de plătit. Această bonificare va fi de 2,5% pentru primul an de răscumpărare și va crește cu câte 2,5% pentru fiecare număr din anii următori răscumpărați;

l) Soția și copilii minori (considerându-se ca atare și copiii care urmează cursurile unei școli de ingineri până la vârsta de 24 ani), sunt îndreptățiți la pensie ca urmași ai inginerului decedat, fost membru al Casei de pensii.

Văduva va avea drept la pensie după o convaleșcență de 5 ani cu soțul ei, primind în acest caz 40% din pensia ce constituia dreptul soțului ei. Această pensie crește cu 2% pentru fiecare an de căsătorie, până la maximum 60%.

Fiecare copil are drept la 20% din pensia tatălui decedat, suma pensiei soției și a copiilor neputând întrece 80% din totalul pensiei membrului decedat. În cazul însă că copilul este orfan de ambii părinți, pensia sa va fi de 40% din pensia tatălui, totalul pensilor tuturor copiilor neputând întrece totuși 80% din pensia membrului decedat.

† P. CAFEGIU
Ing. insp. silvic

La 19 Decembrie 1944 s-a stins din viață, în București, Petre Cafegiu Ing. inspector silvic în Direcția Persoanelor Juridice din Minister.

A pornit dela glie, din viața sănătoasă, fiu de arendaș, legat de pământ, în ținutul Dâmboviței unde el s'a născut în 1901. Liceul l-a făcut și absolvit la „Mihai Viteazu” în București, iar Școala Superioară Silvică în 1923.

Debutând ca stagiar la Țigănești, Petre Cafegiu a trecut pe la Direcția Cluj și Dej, spre a poposi îndelung, timp de 10 ani, ca șef al Ocolului Târgoviște, unde a lăsat frumoase urme.

În 1937 e adus în Centrala Ministerului, la Direcția Pădurilor Persoanelor Juridice, Serviciul Comercializării. Menționăm că, în 1940, e detașat temporar și pe lângă Serv. Silvic al jud. Dâmbovița, pentru intensificarea exploatărilor și a transportului de lemne.

Locotenent de rezervă, în cursul anului 1941 trece pe front cu o unitate operativă de transmisiuni, în care zelul și activitatea exemplară îi atrag distincția ordinului „Coroana României cu Spade și panglica de Virtute Militară”.

Se stinge discret și pur, ca lumina unei candelă la jertfelnic; așa cum a trăit.

Suflet larg, sensibil, atent la durerea celor mulți, nu numai cu familia de care era atât de iubit și răsfățat, ci și cu colegii, și norodul sărac, oferindu-se a activa dezinteresat, în cadrul operelor caritabile pe teren social. Petre Cafegiu, știa să se facă simpatizat, prin firea lui sinceră, comunicativă, în mod spontan, dăruindu-se natural și nu din calcule oportuniste, fiind prin excelență bun până la naivitate.

Fără de casă și familie, era un devotat și pilduitor soț și părinte. Iar după 20 de ani de carieră pădurărească, trece în lumea dreptilor, mult prea curând și fără asigurarea pentru sine și urmași a unei situații familiare strălucite care să-i pună la adăpost tovarășa de viață și pe odrasele lui scumpe.

La locul de veci a fost condus de mulți prieteni și colegi. Au cuvântat: d-l Ing. insp. g-1 silvic Ilie C. Demetrescu din partea colegilor de promoție și Ing. insp. g-1 silvic Cezar Cristea din partea Ministerului de Agricultură și Domenii, precum și din partea Soc. Progresul Silvic.

Să-i fie vecinică amintirea.

C. Cr.

† SABIN PELLE
Inginer inspector silvic

În ziua de 8 Februarie 1945, datorită unei surescitări excepționale provocată de vitregia vremurilor prin care trecem, a încetat din viață unul din aleșii noștri colegi, Sabin Pelle, inginer inspector silvic.

Regretul nu poate fi decât unanim, coresponzător firei sale de gentleman, gata a ajuta și a susține pe ori cine. Din el țâșnea un optimism robust și o voinție scăldată pe undele melodioaselor cântări pe cari le fredona cu măiestrie în grupul 3-4 prieteni cu cari s'a înfrățit din școală.

Din toată înfățișarea lui radia caracterul tipic al regiunii din care s'a ridicat. După cum podgoria Aradului apare maiestoașă, cu farmec suav când razele calde ale soarelui de primăvară desvelește călătorilor din tramvaiul electric, după fiecare mamelon de deal, vile cochete și grădini înflorite, deas-

pra cărora tronează bogatele vii ce îmbată ochiul și sufletul, tot astfel de bogat era și Sabinuț în exuberanta lui dăruire din toate manifestările de viață. Elegant, vecinic zâmbitor, voios de prieteni pe cari îi îmbrățișa cu dărnicie largă.

Născut în luna florilor (20 Mai 1898) sfârșitul războiului mondial din 1914—1918 îl găsește, ca fiu de preot, refugiat la Academia teologică, de unde, verințele largi ale României Mări pentru diferitele ramuri de activitate tehnică nu-l puteau atrage de cât spre cariera silvică, spre tainele falnicilor codrii de pe dealurile ce gâtuiesc apele Mureșului înainte de a atinge șesul Aradului.

Iubirea-i nemărginită pentru soarta pădurilor nu s'a manifestat numai în cadrul lucrărilor de amenajări la care a luat parte din 1925, când a intrat la Direcția Arad în serviciu, ci și mai târziu, când în calitate de șef de ocol la Lunca, Iacobinii, Vărădia de Mureș și Dorgoș, nu-i scăpa nimic din osebita grije ce trebuie dată lucrărilor de refacerea pădurilor pentru care simțea o atracție deosebită.

Dar, cea mai supremă patimă izvorită din adâncă atracție pentru tainele pădurilor ascunse, i-a rămas vânătoarea. Ochiul lui ager și mâna lui ajutată de un sistem nervos adecuat bunului țintaș l-a consacrat repede printre vânătorii de seamă a regiunii, iar alesele lui calități sufletești nu puteau să nu-l consacre printre cei mai deștepți cunoscători ai exigențelor vânatului, pentru crotirea căruia a înțeles să lupte cu adevărată pasiune.

Astfel se explică cum a fost ales la 1 Ianuarie 1935 pentru conducerea Ocolului Regal de Vânătoare Chișineu Criș. Sub conducerea lui a curîoscut acest Ocol nu numai cea mai prosperă dezvoltare a vânatului în fazani, potârnică, iepuri și căprioare, dar și desăvârșita armonie dintre gospodăria vânatului și economia forestieră.

La scurt timp, după 1939, când a trebuit să părăsească, din considerațiuni pentru creșterea copiilor, Ocolul Regal de Vânătoare, stocul vânatului cultivat ce atinsese apogeul, a început a înregistra jenante scăderi.

În schimb, în noua calitate de șef al Serviciului Silvic Județean din Bihor și-a dobândit, în scurtul timp cât a stat până la 30 August 1940, data cedării Oradiei Mari, ca urmare a nefastului dictat dela Viena, unanima recunoștință a populației, a autorităților locale și superioare pentru corectitudinea, priceperea și zelul depus în activitatea profesională desfășurată atât pe teren silvic cât și în domeniul cinegetic.

Refugiat la Timișoara, în cadrele Inspectoratului Silvic, noua tendință de reorganizarea economiei vânatului pe baze de descentralizare, nu putea să nu recurgă la serviciile lui, pentru postul important de inspector general al vânătoarei din regiunea Timișoarei. Și de această grea sarcină s'a achitat cu multă conștiințozitate și competență, fără a înțelege să-și îndeplinească fix numai obligațiunile oficiale de serviciu, ci, muncind și pe terenul scrisului publicistic, împărtășește prin revistele de specialitate cu largă bunăvoință și cu spirit fin, cunoștințele adânci ce și le însușise în tainicul labirint al vieții cinegetice.

Trecerea sa mult prea timpurie dintre noi și împrejurările critice ale zilelor de azi, nu au permis ca o gardă de onoare dintre vânători să descarce deasupra mormântului său proaspăt, salve de focuri pentru cinstirea omului și a faptelor, dar în schimb, alături de suspinele mamei sale care a înțeles a-l lansa în viață cu maniere de prinț, alături de doliul profund al soției și a celor doi copilași, ne asociem și noi în zmerenia clipei de reculegere care scrutează vecinicia, cu modesta crenguță a bradului verde, spre a slăvi memoria celui ce ne-a fost bun coleg și nețărmit prieten.

I. Z.

I N F O R M A Ț I U N I

— În guvernul constituit în ziua de 7 Martie a. e. de d-l P. Groza, conducerea Ministerului de Agricultură și Domenii a fost încredințată d-lui R. Zăromi, având ca subsecretar de stat pe d-l C. Agiu.

Secretar general pentru sectorul forestier a fost delegat d-l Ing. insp. gl. silvic C. Rachieru.

— Prin dec. min. Nr. 118.513 din 30 Dec. 1944, se menține la alegere, pe data de 1 Ianuarie 1944, la gradul de inginer insp. general silvic d-nii: Ivănescu Alexandru și Brețcanu I. Niculae.

— Prin dec. min. Nr. 117.707 din 29 Dec. 1944, D-l Heroiu Traian, ing. cons. silvic dela Inst. de Cercetări și experimentări forestiere, se repartizează pe data de 1 Ianuarie 1945 în cadrele Dir. P. P. J.

— Prin dec. min. Nr. 11 din 5 Ianuarie 1945, D-l inginer cons. silvic P. Ioan reîntră în cadrele Ministerului de Agricultură și Domenii, în calitate de consilier tehnic pe lângă cabinet, având a primi delegațiuni speciale.

— Prin dec. min. Nr. 117.577 din 28 Dec. 1944, D-l Spiridon Vasile, ing. insp. silvic, șeful ocolului silvic Furceni-Tecuci Caps, detașat prin d. m. Nr. 105.055 din 1944 până la 1 Aprilie 1945, la Direcția economiei vânatului, se repartizează pe lângă cabinetul ministrului, cu atribuțiuni de consilier tehnic.

— Prin dec. min. Nr. 1972 din Ian. 1945, d-l ing. cons. silvic Luțescu Gh. Dir. Reg. silvice Bacău, se transferă în interesul serviciului în Centrala Caps și se delegă la controlul general Caps.

— Prin decizia d-lui administrator al Casei Pădurilor Nr. 78.626 din 28 Dec. 1944, d-na ing. șef silvic Gruescu Aurora se detașează la cerere la fabrica Ucea, dela 1 Ianuarie 1945 până la 1 Aprilie 1945.

— Idem Nr. 78.688 din 29 Dec. 1944, d-l ing. șef silvic Agavriloaiei Teodor se detașează din Centrala Direcției Arad Arad în centrala Dir. reg. silvice Pitești, cu începere dela 1 Ianuarie până la 1 Iulie 1945.

— D-l D. Ivancea, ing. insp. general silvic, se numește, membru în comisiunea centrală pentru purificarea funcționarilor Ministerului Agric. și Domeniilor. (Monit. oficial Nr. 15 din 19 Ianuarie 1945).

— Prin decizia d-lui Administrator al Casei Pădurilor Statului Nr. 3609 din 20 Ianuarie 1945, d-l inginer șef silvic Vanîș Leonida, din Centrala Direcției regionale silvice Craiova, se transferă, în centrala Direcției silvice București. (Mon. Of. Nr. 18, 1945).

— Prin dec. min. Nr. 3148, 1945, d-l ing. subinsp. silvic Leescu Vasile se detașează dela oc. silvic Moreni, la oc. silvic Vălenii de Munte, cu începere de la 20 Ianuarie a. e. până la 1 Apr. 1945.

— Prin decizia d-lui administrator al Caps Nr. 3635 din 20 Ianuarie 1945, d-l ing. insp. silvic Popescu C. Sinaia, din Centrala Direcției reg. silvice Bacău, se transferă, din Centrala Casei Pădurilor Statului.

— Prin dec. min. Nr. 129, 1945, se revine asupra dec. min. Nr. 87148 din 1944, prin care d-l ing. subinspector silvic Petre Zaharia a fost numit director al școlii de brig. silvicei Gurghiu, d-sa rămânând să funcționeze mai departe ca profesor la școala de conductori silvicei Timișoara.

— Prin dec. min. Nr. 207 din 30 Ian. 1945, publicat în Monit. Of. Nr. 26 din 2 Febr. 1945, d-l ing. cons. silvic Calotescu Stelian, se reintegrează în serviciu în postul vacant de ing. cons. silvic la Casa Pădurilor Statului, repunându-se în situația și cu toate drepturile legale, pe data de 5 Martie 1945.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef: Redactor responsabil:
Prof. C. C. Georgescu Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacție:

Prof. Gr. Eliescu Ing. G. I. Ionescu
Prof. D. Sburlan Prof. Ilie C. Demetrescu
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:
Prof. C. C. Georgescu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU

ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.	Niculescu Iulian
Dăscălescu I.	Pană Gh.
Dumitrescu Ion	Popovici Valer
Georgescu C. C.	Predescu Ștef.
Nettea C.	Zeicu Ion
Nicolae Ion	Rodoteatu Stere

Cenzori: Pană Vasile, Sprangatte Șt. și Teodorescu Dem.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	4.000 lei
„ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ studenți, conducători și brigadieri	1.000 „
Un exemplar	500 „

Manuscrisele nepublicate se inapolează.

u apărut:

III. Seria C. — Tratatate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:

AMENAJAREA PĂDURILOR

un volum de 255 pagini, Epuizat.

**D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**

Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: Căi ferate înguste, funiculare
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 1.000.

GR. ELIESCU:

PROTECȚIA PĂDURILOR

un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:

**TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ**

un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

**EM. PROTOPOESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI**

Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

**NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA
SILVICĂ**

1943; 36 pag. + 54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

1944; 24 pag. + 10 fig.; 300 lei.

REVISTA PADURILOR



EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

R E V I S T A P Ă D U R I L O PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31. — București

ANUL 57, Nr. 4—6

APRILIE—IUNIE 19

S U M A R U L :

Studii:

C. C. Georgescu, I. Teodoru și M. Badea: Uscarea în masă a stejarului

Comentarii—Inesimnări:

Gr. Eliescu: Cercetarea forestieră în legăturile ei cu practica silvică

R. Râșcanu: Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor

G. Rusu: Statul în indiviziune cu păduri moșnenești — — — — — 1

N. Ghelmeziu: Cercetarea lemnului în expertizele juridice — — — — —

I. Zeicu: Poenile din păduri, golurile de munți și reforma agrară — — — — — 1

Vânătoare și Pescuit:

V. Cotta: Contribuțiuni la cunoașterea foloaselor mater. ale vânătoarei — — — — — 1

Cronica internă (pag. 113), Acum 50 ani (pag. 119), Cronica cinegetică (pag. 122), Jurisprudență (pag. 125), Cărți (pag. 128).

S O M M A I R E

Études:

Le dessèchement en masse du chêne — — — — — C. C. Georgescu
I. Teodoru et M.
Badea

Commentaires:

La recherche forestière et ses liaisons avec la pratique forestière — — — — — Gr. Eliescu

L'État en indivision avec des forêts appartenant aux petits propriétaires — — — — — G. Rusu

L'étude du bois dans les expertises juridiques — — — — — N. Ghelmeziu

Les clairières des forêts, les alpages et la nouvelle loi agraire — — — — — I. Zeicu

Chasse et pisciculture:

Contributions à la connaissance des bénéfices matériels de la chasse — — — — — V. Cotta

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y a 50 ans, Jurisprudence, Livres

S T U D I I

USCAREA ÎN MASSĂ A STEJARULUI

C. C. GEORGESCU, I. TEODORU și M. BADEA

I. Considerațiuni generale.

Economia noastră forestieră a înregistrat apariția unei grave calamități, căreia i s'a dat numele de „uscarea în massă a stejarului“, care bântue în pădurile de stejar depe terasele câmpiilor și dealurilor joase ale țării¹⁾. Această maladie s'a ivit încă din anul 1902 în pădurile Croației și Slovaciei, unde a adus în decursul anilor ruinarea totală sau parțială a unor masive întinse de păduri, care produceau un lemn de calitate excepțională și foarte prețuit de comerțul internațional²⁾. Există mărturii că maladia a apărut în pădurile noastre, încă din anii următori primului războiu mondial, succesiv: în Banat, Muntenia și apoi s'a răspândit în restul țării. Cu certitudine s'a identificat maladia — sub forma pe care o prezentăm în lucrarea de față — în anul 1938 într'un arboret de stejar din pădurea Cobia (la ca. 5 km N.-V. de Găești) și într'o plantație de stejar din pădurea Pustnicul (ca. 14 km Est de București). Uscarea a luat proporții catastrofale în pădurile ocolului silvic CAPS Nucet (jud. Dâmbovița), situate la Sud și Nord de gara Titu și în pădurea Șirăuți (ca. 25 km Vest de Lipnic-Hotin). Atacuri mai restrânse s'au produs în pădurile ocoalelor silvice

1) *Const. C. Georgescu*: Uscarea în masă a stejarului. *Revista Pădurilor*, București 54 (1942) 460—465.

Gr. Eliescu: Asupra uscării în massă a stejarului R. 'P. 55 (1943) 435—459.

S. Pașcovschi: „Efectele inundațiilor din 1940 în Câmpia Banatului“. *Rev. Päd.* (1942).

„In cheștiunea uscării stejarului“, lucrare în manuscris, care va apare în această revistă.

2) *P. Georgevici*: Bolest slavonschik hrastova. *Ceratostomella merolinsensis* n. sp. *Inst. za nont. sum. istv. polopriderung* Fac. Beograd (1900) 25.

A. Petracic: O uzrocima susenja hrastovik suma u. Hwatskoj i. Slavonij. *Glaznikza Sumanske Pokuse* (Ann. pro Exp. For.) Zagreb (1926) 119—127.

CAPS: Ploești, Slăvești (Teleorman), Craiova, Casa Verde (Timișoara), Părcari, Holercani și Văscăuți (Basarabia), etc.

Tabloul următor ne arată pentru pădurile ocolului silvic Nucet, cantitățile de materiale lemnoase rezultate din exploatarea stejarilor uscați în anii 1942 și 1943, în comparație cu extracțiunile de uscături pe o perioadă anterioară de 5 ani.

PĂDUREA	ANII 1937—1941		ANUL 1943	
	Nr. arborilor extrași	Volum mc.	Nr. arborilor extrași	Volum mc.
Iuda	2280	198	<u>3522</u>	<u>570</u>
Bolovani	3347	317	<u>2265</u>	<u>1131</u>
Titu	4589	201	1365	102
Jugureni-Văcăreasca	5563	1123	<u>3264</u>	<u>820</u>
Crețulești	175	100	895	242
Siliștea	1498	43	<u>3293</u>	<u>545</u>
Stejeret	5293	56	<u>28643</u>	<u>4552</u>

În tablou sunt subliniate uscările masive din anul 1942. Uscarea urmează evoluția sa în anul 1943 și se manifestă în același Ocol silvic foarte îngrijorător în pădurile Stejeret, Jugureni-Văcăreasca, Iuda-Mică, Crețulești și Siliștea; în anumite parcele din pădurea Crețulești, stejarul se usucă în proporție de 90%.

La ocolul silvic Lipnic (Hotin), în pădurea Șirăuți, s'au extras în anii 1942—43 de pe o suprafață de ca. 1500 ha un număr de 30190 stejari uscați, cu un volum total de cca. 14.000 m. c. ³⁾.

Uscarea stejarului începe dela vârful coroanei, are un mers mai mult sau mai puțin rapid și se manifestă dela stadiul de puet până la acel de arbore secular. Această maladie se deosebește de coronarea stejarului, adică uscarea vârfului coroanei, care apare periodic, atât la arborii izolați brusc la lumină după tăerea arboretului înconjurător, cât și la arborete după defolierea totală produsă de insecte, sau după secete prelungite de vară. În condițiunile obișnuite, arborii coronați se pot usca într'o anumită proporție, fără ca acest fapt să aducă vre-o

3) Date comunicate de D-I Ing. D. Sotiriu pentru Ocolul silvic Nucet și D-I Ing. Tarhon pentru pădurea Șirăuți.

ingrijorare. Uscarea în masă a stejarului, pe care o avem în vedere, este o maladie gravă, care periclitează arboretele de stejar ce trebuie exploatare înaintea prevederilor normale de folosință și împiedică regenerarea lor.

La procesul de uscare a stejarilor participă numeroși agenți, pe cari îi enumerăm, rămânând ca mai târziu să arătăm rolul acestora în acest proces; acești agenți semnalati de noi în pădurile contaminate sunt: omizile în special cele de *Lymantria dispar* ⁴⁾, ciuperca făinării stejarului: *Microsphaera abbreviata*, ciuperca de alterație cromatică a lemnului: *Ophiostoma valachicum* și *Ophiostoma roboris*, gheba de rădăcini: *Armillaria mellea*, Bureți roșii: *Fistulina hepatica*, bacteria stejarului: *Bacterium Quercus*, *Fusarium* sp. și în fine insectele xilofage: *Xyleborus dryographus* și *Platypus cylindrus*.

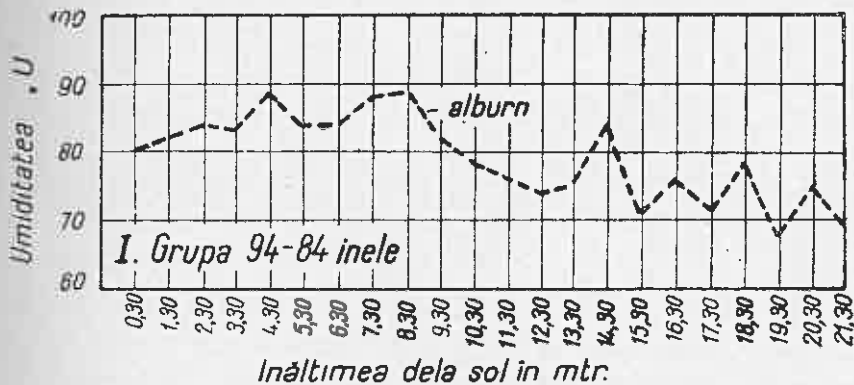


Fig. 1. — Variația umidității lemnului în alburn într'un arbore de stejar la diferite înălțimi de la sol.

Până acum atacul ciupercilor *Ophiostoma valachicum* și *roboris*, precum și al bacteriei *Bacterium Quercus*, a fost găsit pe stejar (*Quercus robur* L.) și pe stejarul brumăriu (*Quercus pedunculifera* C. Koch); la ultima specie s'a aflat acești agenți în pădurile Căineanca și Homu (Norudl jud. Vlaşca), în pădurea Udud (jud. Teleorman) și pădurea Șirăuți (jud. Hotin). Ceilalți paraziți se pot găsi pe toate speciile de *Quercus* din flora noastră.

În cele ce urmează, ne vom ocupa de maladia apărută la cele două specii indicate de *Quercus* fără a se avea în vedere alte uscări, cum sunt: uscarea gărneței (*Quercus Frainetto* Ten.) în pădurea Iuda Mică (jud. Dâmbovița), uscarea cerului (*Quercus cerris* L.) în pădurea Văcăreasca (jud. Dâmbovița), uscarea gorunului (*Quercus polycarpa*

4) Gr. Eliescu (op. cit.) mai enumeră și omizile de *Tortrix viridana*, *Malacosoma neustria* și de *Cheimatobia brumata*.

Schorr), în pădurea Gura Motrului (jud. Mehedinți), sau uscarea stejarului pufos (*Quercus pubescens* W.) în pădurea Vădăstrița (jud. Romanați).

II. Factorii debilitării stejarului.

Maladia produsă de speciile de *Ophiostoma*, combinată cu prezența bacteriei și a genului *Fusarium* este urmarea unei debilitări a stejarului. În adevăr, stejarul, ulmul și într-o măsură mai restrânsă frasinul, în condițiunile actuale de vegetație ale pădurilor, au o existență precară. Aceste esențe de lunci prosperă în condițiuni favorabile de umezeală în atmosferă și sol. În cazul ulmului, boala având un caracter prea general, nu s'au putut descifra până acum cauzele care au produs debilitarea sa, încât să poată fi decimat într-o proporție atât de mare de *Ophiostoma ulmi*. Pentru stejar în schimb, suntem în măsură a deduce o serie de împrejurări nefavorabile vegetațiunii sale prospere și care au avut de efect slăbirea vitalității sale și crearea unei stări dispoziționale, care a permis instalarea agenților maladiiei uscării în masă a stejarului.

Vitalitatea stejarului a putut fi slăbită, în unele teritorii, prin schimbarea condițiunilor de vegetație locale, în urma intervențiunei îndelungate asupra pădurilor. Masivele defrișări practicate în ultimul secol în pădurile țării au produs o schimbare a climatului din imediata apropiere a pădurilor de stejar. Astfel V. P. Negulescu⁵⁾ arată într-o hartă și un tablou, pe care-l recapitulăm mai jos, modul cum au decurs în cursul vremurilor, defrișările în teritoriul actualului ocol silvic Nucet, în cuprinsul căruia s'a semnalat boala uscării stejarului. Aceste defrișări, după calculul făcut pe hărțile întocmite la anumite perioade, au avut următorul mers:

T A B L O U I I

Harta alcătuită în anul	Suprafața păduroasă depe teritoriul actualului ocol silvic Nucet
1790	96.460 ha. ⁶⁾
1855	65.960 ha.
1900	24.440 ha.
1931	14.050 ha.

5) Monografia Ocolului silvic Nucet (1932). Manuscript aflat în Biblioteca ICEF. București.

6) La această dată pădurile acopereau aproape toată întinderea Ocolului Nucet.

În urma despăduririlor arătate, care au atins un procent de 80% față de întreaga suprafață, au rămas în acest teritoriu trupuri izolate de păduri cu întinderi variabile de 20—500 ha, care au forma unor fâșii lungi și înguste, mărginite de limite artificiale mai mult sau mai puțin drepte. Aceste petece izolate de păduri sufăr efectele dăunătoare ale insolației și ale vânturilor, care crează pentru stejar în mijlocul zonei forestiere, un complex climatic de limită asemănător cu acela pe care-l află acesta în apropierea antestepei. Este clar, că în asemenea condiții de vegetație, factori excesivi, ca și orice greșală de cultură comisă de noi, poate aduce un dezechilibru al condițiilor de climă locală defavorabilă vegetațiunii stejarului.



Fig. 2. — Uscarea ramurilor dela vârful coroanei Pădurea Stejeret (jud. Dâmbovița).

Fig. 3. — Uscarea vârfului coroanei la stejar. Pădurea Jugureni-Văcăreasca.

Prin urmare, mășorarea continuă a suprafețelor păduroase a creat condițiuni vătore de vegetație stejarului, care necesită, pentru buna sa dezvoltare un regim favorabil de umezeală în sol și atmosferă și în lipsa cărui este expus maladiilor ce invadează mai ales organismele slăbite.

Maladia studiată s'a manifestat în arboretele curate de stejar. Asemenea arborete le aflăm instalate pe lunci sau pe terase joase cu soluri grele și cu un regim convenabil de umiditate în sol în tot sezonul vegetativ. Pe locurile plane, fără scurgere, solurile aces-

tea grele tind să se podzolească și tocmai această podzolire a determinat nașterea arboretelor curate de stejar și eliminarea speciilor de amestec. C. Chiriță⁷⁾ ne dovedește că progresiunea procesului de podzolire a acestor soluri, pe care s'a instalat tipul de pădure al stejeretelor, este acum mai mult sau mai puțin defavorabilă menținerii lor. Solurile grele depe lunci pe terase mai mult sau mai puțin podzolate, pe care s'au aflat primele arborete îmbolnăvite, prezintă un orizont B foarte îndesat, compact și impermeabil pentru apă, care cauzează stagnarea mai mult sau mai puțin îndelungată a apelor provenite din topirea zăpezilor sau din ploii îndelungate; aceleași soluri, mai sunt expuse vara uscăciunii excesive, prezentând crăpături ± adânci. Soluri de acest fel se găsesc în cuprinsul Ocolului silvic Nucet, în toate pădurile contaminate situate în următoarele unități orografice:

a) Câmpia joasă de divagare Titu-Potlogi, cu prelungirea sa către râul Prahova (pădurile contaminate Varnița și Titu).

b) Câmpia dintre cursurile mijlocii ale râurilor Argeș și Neajlov din împrejurimile comunei Uliești (Jud. Dâmbovița), care formează tranziția între câmpia de divagare și câmpia Găvanu-Burdea, aflată mai la Sud de râul Neajlov (pădurile Stejeret și Jugureni-Văcăreasca).

c) Câmpia care acoperă conul de dejecție al râurilor Ialomița și Dâmbovița la ieșirea acestora din regiunea de dealuri (pădurea Iuda Mică, Bolovani, etc.).

d) Primele terase ale dealurilor joase dela Nord de linia Titu-Găești (păd. Crețulești, Cobia și Siliștea).

e) Câmpia Găvanu-Burdea în plantațiuni de stejar, făcute în arealul ceretelor (păd. Căineanca, Homu).

Solurile grele din teritoriile menționate, au suferit procese de degradare pentru explicațiunea cărora vom face câteva considerațiuni generale.

Este cunoscut, că sub influența mai întâiu a climei și apoi a vegetației, solurile sunt expuse unor procese de evoluare, care pornesc dela un stadiu inițial, când solurile se zic că sunt crude și se termină la un stadiu final, când solurile se zic că sunt mature. În fiecare zonă climatică sub influența neconținută a factorilor climatici, solurile ajung la o treaptă de evoluare, în care rămân atâta timp cât climatul nu se schimbă. Tipul de sol care se naște într-o anumită zonă climatică și reprezintă o treaptă în evoluția lui

7) Uscarea în masă a stejarului. Conferință ținută la Cercul de Studii al Societății Progresul Silvic; recenzată în Revista Pădurilor 55 (1943), pag. 170—171.

și o stare de echilibru față de clima și vegetațiunea zonală actuală, se numește „climax”. Pentru a ilustra cele expuse mai înainte, vom arăta că în zona climatică, din care fac parte teritoriile din cuprinsul ocolului silvic Nucet și în care s'a produs uscarea stejarului din arboretele naturale, tipurile de sol „climax” sunt solurile brun-roșcate de pădure. Factorii locali pot determina ca solurile de pe anumite suprafețe, să aibă o altă evoluție decât solurile „climax”. În mod frecvent, factorii edafici locali pot conduce evoluția solurilor pe întinderi mai mari sau mai mici, la o stare mai evoluată și chiar la starea finală de maturitate; în acest mod, apar sub forma unor insule de întinderi variate, în cuprinsul unor anumite soluri-climax și alte tipuri de soluri, care corespund unor alte zone climatice mai umede. Aceste insule de soluri deosebite de „climax” se numesc după R. Tuxen ⁸⁾ „paraclimax”. Revenind la teritoriul, care ne interesează pentru studiul boalei semnalate, constatăm că în „climax”-ul solurilor brun-roșcate de pădure, unele suprafețe cu soluri grele (terase cu argile, argile pe conuri de dejecție, etc.) din cauza stagnării temporare a apelor sunt supuse unor procese de spălare. Pe această cale, unele componente prețioase ale orizontului superior A sunt spălate și târîte în profunzime în orizonturile inferioare B și C, iar în același timp s'a format și un orizont de acumulare B bogat în argilă, cu o compacitate ridicată. Solurile spălate s'au degradat și tind să ajungă la stadiul final de evoluție, către podzoluri; insulele de podzoluri din regiunea de câmpie și de dealuri joase alcătuiesc soluri „paraclimax”. Podzoluri se formează însă nu numai pe soluri grele aluvionare, dar și în soluri mai ușoare în copci sau largi depresiuni fără scurgere de pe platourile joase ale câmpiei, cum s'a arătat cu alt prilej ⁹⁾.

Arboretele, la rândul lor, sufăr influența climei și solurilor. Într'o anumită zonă climatică se formează nu numai soluri „climax” și „paraclimax” dar și anumite asociații respectiv tipuri de



Fig. 4. — Uscarea vârfului coroanei într'un stadiu mai înaintat decât în fig. 2

⁸⁾ Klimax-Probleme des NW—Europäischen Festlandes Nederlandsch Kruidkundig Archief 43 Amsterdam (1933) 314.

⁹⁾ C. C. Georgescu: Ceretele ca tip de pădure I. Rev. Păd. 53 (1941) 444—457; II. Rev. Păd. 53 (1941) 505—518.

pădure „climax“, și „paraclimax“. Astfel în teritoriile ocolului Nucet contaminat, tipurile de pădure „Climax“, situate pe soluri climax sunt șleaurile; pe solurile forestiere „paraclimax“, din cauza degradării lor, cele mai multe foioase nu mai pot vegeta și rămân numai speciile de *Quercus*, care constituiesc arborele pure (stejerete, cerete, gârnițete și gorunete) sau în amestec (stejerete cu cer, cerete cu gârniță, gârnițete cu stejar și gorun, etc.).

După aceste câteva considerațiuni, să trecem la procesul de uscarea al stejarului. Solurile arboretelor de stejar aflate în curs de podzolire, au suferit o degradare pronunțată, care a grăbit evoluția lor de podzolire. Dacă până în prezent aceste soluri au permis vegetațiunea stejarului, acum se pot găsi într'un stadiu, în care stejeretele să fie înlocuite de cerete sau gârnițete, tipuri de pădure mai bine adaptate solurilor paraclimax podzolite; înlocuirea stejarului în regiunea de câmpie cu cerul și în regiunea de dealuri cu gârnițe, se poate observa în teritoriile arătate mai înainte, acolo unde ne aflăm în cuprinsul arealului cerului respectiv al gârniței. În lumina acestor deducțiuni, *uscarea stejarului, ne apare ca un proces de succesiune a vegetației forestiere, care evoluează dela tipul de pădure al stejeretelor, către tipurile de pădure al ceretelor sau gârnițetelor, adică către alte tipuri mai xerofite adaptate solurilor podzolite „paraclimax-e”*¹⁰⁾. Această succesiune se manifestă în pădurile din regiunile arătate și se îndeplinește, dacă și alți factori de succesiune sunt satisfăcuți, asupra cărora nu este cazul a stăruii aci.

Procesul de degradare a solurilor paraclimax către podzoluri, poate avea un mers mai încet sau mai repede. În general, vegetațiunea forestieră, alcătuită în condițiuni optime și care asigură formarea unei litiere bogate și a unui strat bine dotat cu humus, are proprietatea că împiedică procesul de podzolire și menține solul într'o treaptă de evoluare mai apropiată de solul „climax“, atât de favorabil dezvoltării foioaselor. Orice fenomen natural sau intervențiune a omului, care micșorează consistența plină a arboretelor, grăbește în același timp și podzolirea solurilor. În pădurile sau plantațiunile în care s'a semnalat uscarea stejarului pe soluri „paraclimax“ procesul de podzolire a fost grăbit de o serie de factori naturali sau artificiali, de care ne-am ocupat în studiul anterior¹¹⁾.

Pentru a ilustra procesul rapid de degradare semnalat, să cităm

10) În acelaș fel conchide pe bază de fapte cercetate și C. Chiriță (op. cit.); Gr. Eliescu (op. cit.) este de altă opiniune.

11) C. C. Georgescu (1942) op. cit. la pt. 9.

un caz din pădurea Stejeret. Într'o porțiune exploatată din această pădure în ultimele decenii, ca urmare a dispariției litierei, mai peste tot s'a răspândit flora de lacoviște (*Juncus effusus*, etc.); în restul ne-exploatat al pădurii, în aceleași condițiuni de relieft, aflăm o floră tipică de pădure cu dominanța gramineii *Brachypodium silvaticum*. Deci, exploatarea a avut de efect că a desvelit solul și a favorizat stagnarea apelor din topirea zăpezilor, care fenomen era mult stânenit mai înainte de litiera și humusul din stratele superioare ale solului, menținută la adăpostul arboretului.

Orizontul B compact al solurilor grele podzolite determină la stejar dezvoltarea unui sistem de rădăcini în orizontul A, făcând excepțiune numai pivotul, care pătrunde prin orizontul B. Stejarul având sistemul de rădăcini dezvoltat aproape de suprafață, sufăr atât în urma stagnării apelor, care se acumulează în orizontul A, cât și în urma secetelor prelungite de vară, care usucă o bună parte din acelaș orizont. Deci, în solurile podzolite, stejarul dezvoltând sistemul său de rădăcini în orizontul A, expus stagnărilor de apă și uscărilor puternice de vară, efectele dăunătoare asupra rădăcinilor de stejar sunt cu atât mai pronunțate, cu cât podzolirea este mai înaintată.

Arboretele de stejar, în care a apărut la început maladia noastră, nu aveau o alcătuire și o stare de consistență din cele mai favorabile bunei vegetațiuni a acestei specii. Mai târziu, este de observat că unele arborete sunt provenite din lăstari și că sunt aproape de limita longevității lor, când au o stare pronunțată de receptivitate pentru diferitele maladii. Cele mai multe din aceste păduri au fost în decursul vremurilor extrem de pășunate și ca urmare sunt aproape lipsite de subarboret, atât de necesar protecțiunii solului și care a fost înlăturat sistematic pentru a înlesni dezvoltarea covorului de iarbă și libera mișcare a vitelor. Prin măsuri culturale, pornite din un spirit de excesivă rentabilitate, s'au extras — acolo unde vegetau — toate speciile de amestec și chiar unde în mod natural s'ar fi putut avea un șleau, s'au îndrumat pădurile către tipul stejeretelor. Consistența acestor arborete curate a fost încontinuu micșorată prin exploatarea bazată pe extracția așa zișilor arbori deperisanți, ca și prin aplicarea metodei codrului regulat cu tăeri succesive într'o formă rigidă matematică, fără a ține seama, la aplicarea tăerilor, de mersul regenerărilor.

Toți acești factori au avut ca efect că au creat arborete pure de stejar, foarte rărite și în care stejarul are condițiuni vitrege de vegetație; luminarea prea puternică a masivului, ca și pășunatul excesiv au adus solul într'un stadiu de înaintată degradare. În arbo-

rețele rărite s'a constituit un covor de graminee, care concurează și sîmjeneste dezvoltarea arboretului.

Cu toate condițiunile de sol, climă și vegetațiune arătate, stejarul a avut până la ivirea calamității o dezvoltare mulțumitoare până la bună. El însă, se prezintă cu o stare de vitalitate scoborită, adică cu o dispoziție favorabilă invaziunii paraziților, care se instalează pe exemplarele aflate în stare de slăbiciune fiziologică, cum sunt ciupercile din genul *Ophiostoma*. La ivirea unor factori catastrofali constatăm că uscarea stejarului s'a produs în arborete pure de stejar, având condițiunile de vegetație arătate mai înainte și nu s'a întins și în alte arborete vecine cu stejar situate pe soluri brunroșcate de pădure, care au putut rezista acțiunii a tuturor factorilor dăunători, de care ne vom ocupa în cele ce urmează.

Mărturiile aduse de organele silvice ne arată că în toate pădurile, în care a apărut uscarea stejarului, s'au produs stagnări îndelungate ale apelor provenite din topirea zăpezilor după iernile bogate în zăpezi 1939/40 și 1941/42. Apele stagnante s'au menținut pe terasele fără scurgeri în anul 1940 până către finele lunii Mai, iar în anul 1942 până către finele lunii Iunie, din cauza primăverilor reci și ploioase următoare, care au împiedicat evaporarea apei ¹²⁾. Efectele stagnării apelor s'au putut vedea bine în pădurile de cer, unde în copci care au ținut apa timp mai îndelungat, s'au uscat pâlcuri de cer, de plantații de salcâm ¹³⁾ și de stejar. Asemenea uscări la cer au fost observate de noi în 1943, în mod frapant în pădurile Căineanca (jud. Vlașca), fără intervențiunea vreunui agent patogen.

Apele stagnante, care uneori au putut rămâne în orizontul A sub suprafața solului, au cauzat o asfixie pronunțată a rădăcinilor, în care s'a putut vedea crăpături ale scoarței mai mari sau mai mici. A. Petravic ¹⁴⁾ menționează în un pasaj al lucrării sale că în Slovacia uscarea stejarului s'a produs în luncile inundabile ale râurilor și că arboretele de stejar de pe solurile umede sunt cele mai expuse boalei. Cu toate acestea, la concluziuni, autorul nu crede că inundația să aibă vreo influență asupra producerii uscării. Deasemenea, Prof. Adolfo

12) C. C. Georgescu: Considerațiuni asupra răspândirii cerului și efectele gerurilor în cereturi. Rev. Păd. 53 (1941) 193—204.

13) Gh. Constantinescu: Observațiuni asupra lucrărilor de plantațiuni și regenerări naturale din ocolul silvic Slăvești (1941). Manuscript în Biblioteca I.C.E.F.

14) Op. cit.

Seiwerth¹⁵⁾ este de părere că pentru lunca inundabilă a Savei gradul de podzolire și reacția solului nu au nici o legătură cu uscarea stejarului. Cercetările autorului ultim necesită o revizuire; în interpretarea datelor va trebui să se țină seama de influențele dăunătoare ale orizontului B compact. Noi am constatat, că uscarea stejarului și-a făcut apariția pe terase fără scurgere cu solurile \pm podzolite, în care apele stagnante micșorează simțitor cantitatea de oxigen disponibilă pentru rădăcini. Adeseori, de ex. în pădurea Crețulești, uscarea stejarilor ne apare pe ultimele reliefuri ale dealurilor joase către câmpie, pe spinările înalte, plane, care reprezintă resturile teraselor cu argile, nespălate de ape, deci cu solul cel mai compact și podzolit, în timp ce pe planurile teraselor sau în locuri mai joase, cu soluri brun-roșcate puțin compacte stejarul nu se usucă. În Slovacia s'au avut în vedere numai soluri de lunci, podzolite sau nepodzolite, dar care sunt supuse inundațiilor apelor lin curgătoare ale râurilor, care fiind dotate cu oxigen nu dăunează rădăcinilor stejarului.

Rănile cauzate de asfixia rădăcinilor au fost porțile de intrare pentru paraziți din sol și anume pentru Armillaria mellea, Bacterium Quercus și Fusarium sp. care au fost printre agenții de îmbolnăvire și de uscare a stejarului.

Tot stagnarea apei primăvara în sol a avut asupra stejarului și alt efect fiziologic. Solul îmbibat cu apă s'a menținut rece, din care cauză rădăcinile — în bună parte asfixiate — nu au putut să absoarbă apa în cursul lunilor Aprilie și Mai. În același timp, însă, partea aeriană a arborilor a intrat în vegetație sub influența atmosferei încălzită și a intensității sporite a luminii. Mugurii și lujerii în dezvoltare au pierdut cantități apreciabile de apă, care nu au mai fost compensate prin o nouă absorbție prin rădăcini. Din această cauză, s'a produs în arbori un deficit de apă, care a făcut să se micșoreze debitul curentului de transpirație din alburn, în vasele de lemn s'a intercalat aer și arborii au intrat într'o stare de slăbire fiziologică prielnică, mai ales atacurilor speciilor de Ophiostoma¹⁶⁾, care parazitează în alburn și a atacurilor diferitelor Ipidee xylofage.

15) Suse li se slovanski krastovi zbog promjena tla? (Beruht das Eingehen der slawonischen Eichen auf der Bodenveränderung?) Glasnik za Sumske Pokuse (Ann. pro Exper. Foresticis) Zagreb I (1926) 128—148.

Prilozi za poznvanje tle hrastovih suma u Podruvinu (Beiträge zur Kenntniss der Eichenwaldböden der Drau-Niederung) (Glasnik za Sumske Pokuse Zagreb II (1927) 211—235.

Vezi și I. Vlad. „Rezistența la inundații a speciilor forestiere din bazinul inferior al Ialomiței”. Rev. Păd. (1944).

16) Munch E. Der Blaufäule der Nadelhölzer. Naturw. Zeitsch. f. Landw. u. Forstw. 5 (1907) 351—373.

Goidanich G. Le alterazioni cromatiche parassitarie del legname in Italia Bol. d. R. Staz. di Pat. veg. Firenze (1935) XIII 363—384.

Cercetătorii croați atribuesc uscarea stejarului defolierelor repetate ale omizilor urmate de atacul pe frunze al ciupercei fâinării stejarului¹⁷⁾. Aceste atacuri nu pot provoca însă singure moartea stejarului. În adevăr, nu trebuie să se uite că defolierile omizilor au loc în Maiu și începutul lui Iunie, că noile frunze apar pe la finele lunii Iunie și deci ele au tot timpul să activeze până la finele perioadei de vegetație, pentru ca să producă asimilatele necesare existenței arborilor atacați; asimilația se îndeplinește, în condițiuni mulțumitoare și în cazul, când frunzele sunt atacate de ciuperca fâinării stejarului. Paralel cu procesul de reparațiune al substanțelor asimilate pierdute prin defoliere, stejarul își economisește asimilatele disponibile în vederea refacerii rezervelor sale și prin micșorarea activității de producție a lemnului și fructelor; se știe, că după defolieri se reduce producția lemnului de toamnă din inelul anual, iar fructificația este oprită cu totul. Așa se explică, că deși s'au înregistrat la noi în țară, în perioada 1938—1942 defolieri repetate în mai toate arboretele pure ale speciilor de *Quercus*, urmate de atacul ciupercei fâinării stejarului, totuși nu s'a observat uscări ale stejarilor decât numai în anumite situațiuni și anume pe terase sau locuri joase, în care s'a putut aglomera apa provenită din topirea zăpezilor.

Este adevărat, că omizile defoliatoare și ciuperca fâinării stejarului provoacă o slăbire a vitalității stejarului, mai ales, când atacurile lor se succed mai mulți ani dearândul, cum a fost cazul în pădurile contaminate. Observați uni ale organelor silvice locale, care au fost menționate anterior¹⁸⁾, au arătat că în unele păduri stagnările de apă au pornit procesul de uscarea al stejarului numai în porțiunile de pădure, în care se produsese în anii anteriori defolieri totale de omizi, pe când în aceleași situațiuni nu s'au ivit în arboretele inundate, dar nedefoliate, uscări ale stejarului decât în un procent foarte redus.

*Defolierile produse de omizi au putut fi factorul hotărîtor în slăbirea fiziologică a stejarului din pădurile contaminate. Acest proces este și mai accentuat, când după atacul omizilor urmează fâinarea frunzelor produsă de *Microsphaera* abbreviata, care invadează de preferință aparatul foliaceu al lujerilor de rețacere, ce se nasc după defolieri. Acești factori însă, afară de cazuri cu totul excep-*

17) A. Langhofer. Guhar susenje nasih hlastovih suma (Der Schwammspinner und das Eingehen unserer Eichenwalder). Glaznik za Sumske Pokuse (Ann. pro Exper. Foresticis) Zagreb 1 (1926) 149—233.

Gr. Eliescu (op. cit.) se alătură opiniunii acestor autori. Vezi Gr. Eliescu: Supra uscării stejarului. Rev. Păd. (1944).

18) C. C. Georgescu (op. cit. 1942).

ționale, nu au provocat s'nguri uscarea în masă a stejarului; ca factor primar vom avea a considera tot stagnarea apei provenită din topirea zăpezii, iar ca factori secundari și uneori chiar c. caracter primar paraziții enumerați ai stejarului și anume speciile de *Ophiostoma*, *Bacterium Quercus* și speciile de *Ipidee xylofage*.

Stejarii, aduși în starea de slăbire fiziologică n'au opus o rezistență suficientă pătrunderii paraziților, care au provocat apoi uscarea în masă. Dintre paraziții semnalai în stejarii bolnavi și pe care i-am enumerat mai înainte, au avut rol hotărîtor în uscarea stejarului ciupercile de alterare cromatică a lemnului *Ophiostoma valachicum* și *O. roboris*, gheba de rădăcină *Armillaria mellea*, bacteria stejarului: *Bacterium Quercus* și într'o mai restrînsă măsură o specie de *Fusarium*, încă insuficient studiată. Seceta prelungită d'n vara anului 1943 a favorizat apariția unui atac în masă a insectelor xilofage *Xyleborus dryographus* și *Platypus cylindrus*, care au avut la dispoziție un mediu prielnic de dezvoltare în marele număr de arbori în curs de uscare, răspândiți în pădurile contaminate. Din acest moment, boala stejarului a luat un nou aspect; de unde, până la apariția *Ipidelor* xilofage arătate, atacurile microorganismelor, ciuperci și bacterie, erau localizate pe arbori bolnavi, după înmulțirea excesivă a acestor insecte, ele au început a invada deci a vehicula agenți patogeni dela arborii bolnavi la arbori absolut sănătoși. În acest mod, s'a produs de pildă uscarea unui arboret de stejar din pădurea Jugureni-Văcăreasca Seria Luncă (jud. Dâmbovița), etc. care înainte de apariția în masă a insectelor xilofage se afla în stare de perfectă sănătate.

Moartea stejarului este cauzată de atacul paraziților *Armillaria mellea*, *Ophiostoma valachicum*, *O. roboris*, *Bacterium Quercus*, la acțiunea cărora se asociază insectele xilofage *Xyleborus dryographus* și *Platypus cylindrus*. Insectele sunt agenții de răspîndire a microorganismelor vegetale și anume a ciupercilor din genurile *Ophiostoma* și *Ceratostomella* și a bacteriei stejarului; în cazuri de atacur în masă, insectele pot deveni agenți primari ai uscării stejarului.

După aceste discuțiuni a factorilor generali și speciali ai uscării în masă a stejarului, să recapitulăm în următoarele, concluziunile noastre.

Maladia uscării stejarului și-a făcut apariția în arboretele de stejar sau la exemplarele de stejar, debilitate, din una sau mai multe cauze. Factorul important, care a produs debilitarea stejarului, a fost stagnarea îndelungată a apelor provenite din topirea zăpezii, după iernile bogate în zăpadă ale anilor 1939/40 și 1941/42. Mai

ales, în primăvara anului 1942 stagnarea apei a avut un caracter catastrofal, deoarece a durat în păduri, din cauza timpului rece și ploios, până la finele lunii Iunie.

În acest mod se explică, pentru ce uscarea stejarului s'a ivit pe terasele fără scurgere. Au avut de suferit depe urma stagnării apei, în special arboretele situate pe podzoluri „paraclimax“ care sunt dotate cu un orizont B practic impermeabil pentru apă. Debilitarea a fost uneori mai accentuată la pâlcurile de stejar, care în anii anteriori primăverilor cu apă stagnantă arătate, au fost defoliate de omizi. Aceste stări, ce au creat dispozițiunea îmbolnăvirii stejarului, sunt în bună parte și urmarea unui proces îndelungat de degradare pe care l-au suferit și îl suferă adesea arboretele pure de stejar din pădurile noastre.

Stagnarea apei a provocat mai întâi o asfixiere a rădăcinilor, însoțită de o crăpare a scoarței, răni pe unde s'au putut introduce *Armillaria mellea*, *Bacterium quercus* și o specie de *Fusarium*, al căror atac în arbore progresează de jos în sus. În același timp, din cauza asfixiei și a solului rece, rădăcinile au fost stânjenite în funcțiunea lor de absorbție a apei, tocmai în epoca, când tulpină sub influența intensității luminoase sporite și a atmosferei calde a intrat în funcțiune și ca urmare a producerii de noi lujeri și frunze transpiră puternic. În felul acesta, ia naștere un deficit de apă în arbore, curentul de sevă ascendentă își scade debitul, în vase se introduc bule de aer și se crează condițiuni favorabile atacului speciilor de *Ophiostoma*. Aceste ciuperci, care viețuiesc în mod obișnuit în ramurile uscate ale coroanei, trec dela starea de saprofitism, la starea de parazitism și invadează arborii, urmând procesul de treptată scădere a cantității de apă din alburn dela vârf spre bază (cum ne arată fig. 1)¹⁹⁾. Infecțiunea reușită a unuia sau mai multora dintre paraziții semnalati, îmbolnăvește arborii debilitati, din cauzele arătate mai înainte și apoi se usucă. La un arbore uscat se pot vedea simptomele unuia sau altuia din paraziții stejarului. Arborii debilitati pot fi în aceeași măsură invadati și de insecte xilofage, care duc dela un arbore la celălalt agenți patogeni (speciile de *Ophiostoma*, *Bacterium*, etc.). În fine, boala ia un caracter foarte grav, când se ivește un atac în masă a insectelor xilofage, care pot duce boala dela arbori în curs de uscare la arbori perfect sănătoși.

După cum se vede, îmbolnăvirea stejarului este un proces foarte complex și în stadiul final al evoluției boalei este greu de aflat care

19) Ing. E. Vintilă. Cercetări asupra umidității lemnului de stejar în stare verde. Manuscript I.C.E.F. București 1943.

a fost cauza primară a maladiei. La aceasta se ajunge numai prin studiul comparat al locurilor unde s'a produs îmbolnăvirea și prin analizarea critică a factorilor accidentali, care au putut dăuna vegetațiunea stejarului, ceea ce ne-am străduit a face în cele mai dinainte.

Le dessèchement en masse du chêne.

Au cours des années 1940—1944 on a enregistré dans les forêts de chêne de Roumanie un processus de dessèchement surtout chez le chêne pédonculé et moins chez le *Quercus pedunculiflora* C. Koch et chez le chêne chevelu (*Q. cerris*). Sur les chênes malades ou desséchés on a trouvé les agents pathogènes connus du chêne, soit: *Lymantria dispar*, *Tortrix viridana*, *Malacosoma neustria*, *Cheimatobia brumata*, *Xyleborus dryographus*, *Platypus cylindrus*; et parmi les champignons: *Armillaria mellea*, *Fistulina hepatica*, *Fusarium*, etc. L'installation de ces parasites est favorisée par le processus de débilitation du chêne, due à des causes multiples, largement débattues dans la littérature. L'auteur met le centre de gravité de la débilitation sur les effets défavorables de l'horizont B du sol, pratiquement imperméable pour l'eau, qui prend naissance sur les sols compacts. Les sols en cours de se podsoliser, sur des alluvions ou sur les terrasses des rivières, maintiennent pendant longtemps l'eau provenue par la fonte des neiges.

Pendant l'été, les mêmes sols sont exposés aux dessèchements excessifs. En pareils conditions, le chêne disparaît, étant successivement remplacé par *Quercus cerris* et *Q. Frainetto*, mieux adaptés de végéter sur ces sols. La stagnation des eaux a pris un caractère de catastrophe pendant les printemps des années 1940 et 1942, à la suite des hivers exceptionnellement riches en neige. Aux effets domageables des eaux stagnantes prolongées s'ajoute la défoliation répétée des chênes, provoquée par les chenilles mentionnées.

Toutes ces causes, auxquelles s'en ajoutent d'autres déjà connues dans la littérature, n'auraient pas provoqué une si grande calamité si parallèlement n'avait pas surgi la maladie d'altération chromatique du bois, provoquée par *Ophiostoma valachicum* et *O. roboris*, deux espèces décrites par d'autres auteurs et sur lesquelles l'auteur reviendra à une autre occasion. A l'action de ces deux champignons s'associe aussi une bactérie (*Bacterium Quercus*). Les xylopages (*Xyleborus* et *Platypus*) sont les agents principaux de transport de ceux-ci.

CĂRȚI NOI

Ing. I. Rătan: Elemente de administrație forestieră.

Sibiu, 1945; 164 pag.; 800 lei.

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

CERCETAREA FORESTIERĂ ÎN LEGĂTURILE EI CU PRACTICA SILVICĂ

de Prof. GR. ELIESCU

În schimbul de păreri ce l-am avut cu unii din colegii noștri în legătură cu cercetarea forestieră, am constatat că, deși foarte mulți avem concepții asemănătoare în această privință, sunt totuși unele deosebiri — de nuanță, ca să spun așa — care fac ca unele concluzii să difere destul de puternic.

În această materie, după cunoștința mea, s'a publicat foarte puțin. De aceea am crezut necesar să expun în cele ce vor urma, unele păreri, unele axiome, cum cred că ar putea fi numite, ce socotesc că trebuiesc să stea totdeauna la baza oricăror discuții ce ar avea loc în legătură cu scopul și obiectul cercetării forestiere.

O primă întrebare pe care trebuie să ne-o punem, deși poate părea o inutilitate (se va vedea că din răspunsul acestei întrebări apare și caracterul cercetării) este: cercetarea forestieră este ea necesară?

Desigur că toți răspundem afirmativ. Practica silvică în tendința de a rezolva dorințele noastre în materie de pădure și lemn, se lovește de necunoscute — probleme — care trebuiesc rezolvate. Într'o administrație forestieră puțin pretențioasă, aplicarea practicii forestiere s'ar putea face cu cunoștințele căpătate în învățământul silvic sau, ulterior, în practică și în limita acestor cunoștințe. Dar o administrație rațională, ce își propune să dea un maxim de randament, care are deci pretenția de a fi pe picior de egalitate, în rezultate, cu alte instituții economice identice sau asemănătoare, nu se mai poate mărgini numai la a face față problemelor, ci de a le rezolva, de a găsi necunoscutele de care practica se împiedică. De aci necesitatea cercetării forestiere.

Cercetarea forestieră se deosebește însă profund de practica forestieră. Fiecare din aceste două activități are alt scop și utilizează

în vederea realizării lui alte tehnici, deși amândouă lucrează cu acelaș material: fenomenele forestiere.

Practica forestieră este activitatea ce are de scop realizarea cantitativă a unui fenomen natural, prin repetarea la infinit a unor tehnici oarecare, cu maximum de randament, odată ce a adoptat acele tehnici. Intocmai ca într'o fabrică unde, odată admis un procedeu de preparare a unui medicament, mașină, etc., procedeul se repetă continuu.

Activitatea de realizare a practicei este foarte complexă și e constituită din două tehnici: una prin care se realizează scopul (se referă la material), e tehnica de producțiune și o alta prin care se poate pune în mișcare prima, (se referă la personal, probleme financiare, etc.), tehnica administrativă. Fiecare din aceste două tehnici se rezolvă la rândul lor în metode și procedee de lucru. Intre aceste două tehnici este o legătură strânsă: tehnica administrativă trebuie să rezolve toate condițiile puse de tehnica de producțiune, să fie o slujitoare utilă, ea neavând alt scop decât să ordoneze mijloacele, pentru ca cealalta să dea maximum de randament. Cum prin natura lucrurilor între tehnica administrativă și cea de producțiune legătura este foarte strânsă, de multe ori tehnica administrativă, neînțelegătoare, poate deveni o frână a celei de producțiune.

Cercetarea forestieră¹⁾ este activitatea care are de scop aducerea la lumină a unor cunoștințe nouă în lumea fenomenelor: o clarificare, o precizare, un fenomen nou, etc.; în tehnică: o tehnică silvică necunoscută încă, modificarea vreunui procedeu pe care ulterior practica silvică îl poate adopta sau nu, după cum va fi găsit economic sau nu. (Ex. un sistem de semănare nou, de plantare, de măsurare, de regenerare, de distrugere a unui animal vătămător etc., tehnici bazate pe observare de fenomene noi descoperite).

Deci cercetarea se deosebește profund de practică, și nu numai prin scop, ci și prin tehnica ei, care e tot atât de complexă ca și a practicei. Ca și în cazul practicei, activitatea de cercetare se rezolvă în două tehnici: prima de cercetare propriu zisă (corespunzătoare celei de producțiune) și o tehnică administrativă. Și aci rostul celei din urmă este acelaș: de a pune toate cele necesare la dispoziția tehnicii de cercetare.

În rezumat, dacă în practică idealul este realizarea programului de lucru, cu randamentul și costul programat, în cercetare interesează

1) S'ar putea obiecta că termenul de „cercetare“ e foarte precis și orice comentariu e de prisos. Nuanțele de interpretare de care vorbeam în introducerea însă, mai ales asupra a celei ce trebuie să facă cercetătorul, duc uneori la concluzii prin care rolul acestuia poate fi denaturat.

căpătarea elementului nou, clarificarea necunoscutului, pentru care ideea de cost și timp nu e pe primul plan. Fără îndoială că atunci când se organizează cercetarea, aceste elemente intră în calcul, deoarece activitatea de cercetare nu se poate sustrage legilor activității umane; dar scopul nu e producțiunea cantitativă, ci găsirea unei necunoscute căutate.

Deosebirea adâncă între cele două tehnici: a practicei și a cercetării face ca paralel cu activitatea practică forestieră, să se nască și o activitate de cercetare forestieră. Cei ce se ocupă cu producțiunea nu pot îmbrățișa în acelaș timp și cercetarea. Desigur că ea poate apare în practică prin inițiativa particulară a inginerului silvic, care atunci trebuie să rupă din timpul activității practice pentru a lua firul tehnicii de cercetare. Aceasta e însă posibil numai în anumite limite și numai în anumite domenii. Când tehnica de cercetare necesită timp prea mult (observațiuni sistematice de ex.) sau aparatură și literatură de specialitate, etc., inițiativa particulară e nevoită să cedeze. Atunci trebuie să-i ia locul organizația specială de cercetare. Ținând de învățământul silvic sau independentă, cercetarea este una și are caracterele pe care le vom schița mai jos.

Am văzut că ceiace face obiectul cercetării și rațiunea de a fi a ei, este aducerea la lumină a unor noi cunoștințe care să poată fi utilizate de practică.

Fiarec este să punem întrebarea: ce se înțelege prin cunoștință nouă? Răspunsul diferă după cum se are în vedere practica sau cercetarea.

Pentru practică ideea de nou e legată de tot ceiace nu se cunoaște în practică, deci nu numai de fenomene necunoscute în știință, ci și de fenomene sau tehnici cunoscute acesteia, dar care sunt necunoscute, fie că cunoașterea necesită cunoștințe profunde de specialitate, fie că practicianul nu are aparatura necesară de cercetare, etc.

Pentru practică, o cercetare asupra acestor necunoscute cunoscute de știință, este o absolută necesitate. Ea e urmarea dorinței de a ști despre ce fenomen este vorba și, mai ales, ce tehnică poate fi aplicată, într'un caz oarecare. Această categorie de false necunoscute nu fac bineînțeles obiectul cercetării propriu zise, ci al primului pas în cercetare, al primului grad de cunoaștere, și pe care îl vom numi al analizei. Analiza poate fi de laborator sau de teren. Rezultatele fenomenelor analizate sunt consemnate în buletine de analiză iar prescripțiunile tehnice în instrucțiuni. Când fenomenele analizate sunt frecvente sau tehnicile sunt aplicate de mai mulți, buletinele sau instrucțiunile pot fi tipărite (instrucții, manuale, monografii, etc.).

Desigur că idealul ar fi, ca tot ceiace este comun și frecvent, să fie cu timpul cât mai bine cunoscut de practică, încât apelul la

analize să fie cât mai rar; un semn că, în anumite probleme cel puțin, practica a ajuns într'un echilibru perfect.

Analiza este însă izvorul de observațiuni a noi fenomene. De aceea fiind de o extrem de mare importanță, legătura organizației practice cu organizația de cercetare trebuie să fie cât mai strânsă. Ideea pentru cercetare e ca oridecâte ori se dă de o necunoscută în practică, ea să fie menționată pentru a putea fi pusă în studiu.

Deși, după cum am spus, analiza nu reprezintă decât primul pas în cercetare, deși cu alte cuvinte, ea nu este decât un drum spre știință, pentru practică este extrem de importantă, ba putem spune că de fapt, pentru practică, este calea cea mai frecventă de utilizare a științei.

În această funcțiune de analiză, cercetarea are deci rol de informare, de difuzare, de popularizare.

Iată de ce organizația de cercetare trebuie să aibă tot ce e necesar pentru această activitate: literatura, aparatul și personalul necesar executării analizelor.

Prin această funcție de analiză, cercetarea poate intra și în colaborare cu activitatea practică. De exemplu: dacă combaterea insectelor pe o suprafață mică, se poate face numai în urma cunoștințelor inginerilor silvici din practică, combaterea pe suprafețe mari, în cazul marilor calamități ce presupun de ex. prăfuiri din aeroplan și deci o tehnică mai rar utilizată, o colaborare își poate avea totdeauna locul, ba chiar se impune. Din acest punct de vedere, în toate sectoarele practice forestiere, credem că există puncte de colaborare. Aceasta trebuie să aibă loc totdeauna, atunci când problemele de rezolvat practic sunt de proporții mari.

Dar organizația de cercetare poate merge și mai departe. Ea poate nu numai să dea indicații, sfaturi sau să colaboreze, poate chiar să ia asupra ei anumite practici, care sunt strâns legate de cercetare și mai greu de realizat în serviciile administrative, de ex.: selecționare de semințe, (Ex.: Institutul de Cercetări Agronomice), preparări de seruri și vaccinuri, (Ex.: Institutul Pasteur), etc.

Dacă pentru practică ideea de nou e foarte largă, pentru cercetare și cercetător ea e mult mai restrânsă. Ea reprezintă pentru cercetător numai ceiace nu este încă intrat în domeniul științei și cum această intrare se face pe calea publicațiilor de specialitate, nou este numai ceiace nu a fost publicat. Asupra celor publicate, ce stau la îndemâna oricui în cărți și studii, constituind un bun universal, la care oricine care e interesat poate face apel, nu se mai revine, decât pentru a se aprofunda problemele, aducându-se la lumină adevăruri nouă.

Cercetarea propriu zisă începe și ea tot cu analiza, care este unica metodă de cunoaștere. Prin ea am văzut că se ajunge la recunoașterea de fenomene comune, cunoscute. Dar tot prin ea se ajunge la recunoașterea de fenomene mai rare, mai puțin cunoscute pentru o țară sau regiune oarecare, sau pentru o perioadă de timp oarecare. În fine, tot analiza e cea care duce la recunoașterea de fenomene cu totul necunoscute, deci fenomene absolut nouă.

Împreună cu metoda sintezai ea duce la recunoaștere de relațiuni de fenomene cunoscute sau relațiuni noi descoperite, de explicații sau interpretări de fenomene. Și tot analiza și sinteza poate duce la o nouă utilizare a fenomenelor sau relațiilor dintre ele în tehnică, deci la invențiuni.

Adevărurile, fenomenele, cunoștințele ordonate, sistematizate în vederea dirijării activității omenești ca aceasta să producă ceva, constituiesc ceia ce se obișnuiește a se numi o știință aplicată. Științele forestiere sunt toate științe aplicate.

Se obișnuiește a se opune științelor aplicate o știință „pură”. Această opoziție are o importantă urmare. Ea dă iluzia pentru unii că între știința „pură” și aplicată este o opoziție, ultima reprezentând știința în legătură cu practica, iar cealaltă adevăruri generale, etc. De aci și părerea că în știința pură se face un fel de cercetare iar în știința aplicată o altfel de cercetare, deosebită și poate de un alt grad. Ba se merge și mai departe, căutându-se să se determine chiar pentru cercetarea forestieră două categorii de organizații de cercetare una de știință „pură” alta de știință aplicată, cu justificarea că aceasta din urmă corespunde nevoilor practicii.

Argumentarea e o absurditate. Nu există o știință „pură” o pusă științelor aplicate ci o singură știință în care adevărurile cunoscute până azi pot fi înlănțuite după natura lor și din care se pot lua grupe de cunoștințe care se înlănțuiesc într'un scop oarecare pentru a forma o știință aplicată. Știința e una, iar științele aplicate sunt părți din ea. Acelaș fenomen, adevăr, cunoștință ce aparține științei, poate aparține și vreunei științe aplicate.

Voi da un exemplu de o cunoștință care deși e de știință „pură”, poate fi cu aplicație practică. Perii din regiunea anală a larvelor de diferite specii de *Melolontha* nae, sunt diferiți și diferit așezați după specie. Astăzi se poate bine determina larva de cărbuș de alte larve foarte asemănătoare. Este deci un fenomen cu aplicație practică. Ar avea vreun sens să ne întrebăm dacă acest fenomen este de știință pură sau de știință aplicată? Desigur că cele

arătate constituiesc un fenomen care în momentul descoperirii a fost înscris în patrimoniul științei. Dar este extrem de util pentru practică. Apartine deci și „științei pure“ și celei „aplicate“.

De aci rezultă următoarele concluzii:

În cercetarea forestieră, ori cât ar fi aceasta de aplicată — și prin definiție ea așa este — adevărurile ce trebuiesc găsite sunt adevăruri științifice și ca atare când sunt descoperite, ele aparțin implicit și științei generale.

Cum descoperirea a ceva nou presupune o amănunțită cunoaștere a fenomenelor unui anumit domeniu, cercetarea impune cercetătorului, implicit, o specializare și în același timp, disciplinarea acestuia de a nu se dispersa pe multe categorii de cunoștințe, ci de a aprofunda pe cele ce sunt asemănătoare și deci legate între ele. De aceea și specializările nu se pot face decât numai în științele de bază cunoscute: matematică, fizică, chimie, biologie, etc., sau în subdiviziunile lor, sau în tehnicile care se bazează pe aceste științe fundamentale (a se vedea tabloul de mai jos). Tot de aci decurge și obligația pentru cercetător de a arăta mai înainte ceiace cunoaște deja, și de a pune, separat, în lumină contribuția sa personală.

Tot de aci decurge și faptul că și în materie de cercetare aplicată forestieră cercetătorul are nevoie de aceleași cunoștințe de știință „pură“, de aceeași pregătire științifică, de aceeași disciplină metodologică, ca oricare alt cercetător, din ori ce domeniu.

Ținând seamă totuș de utilitatea cercetărilor, ar urma ca organizațiile de cercetare și cercetătorii să se deosebească între ei, după cum studiază fenomene utile și neutile. Această deosebire ar fi după noi tot atât de absurdă. Cine, cu bună știință, mai caută astăzi să studieze fenomene fără utilitate practică? Acel cercetător ar face-o fie că nu-și cunoaște domeniul de cercetare, fie că vrea cu bună știință să rămână necesar. Cunoscând însă firea omenească, ne întrebăm, cine e cel ce vrea să arate că nu e util? Dar o asemenea clasificare în materie de cercetare forestieră e și fără sens, căci cercetarea „forestieră“ prin definiție nu poate urmări decât adevăruri utilizabile în practica forestieră. Totuș dacă am vrea să facem o clasificare a organizațiilor de cercetare, ea s'ar putea face fie pe natură de fenomene cercetate (animală, vegetală, forestieră, agricolă, etc.) fie că sunt independente sau sunt pe lângă învățământ. Le-am mai putea împărți și după dotarea lor: organizații științifice cu mijloace și fără mijloace. Deși o asemenea categorisire teoretic n'ar avea sens, o organizație nu e făcută numai ca să fie, e bine totuș să o remarcăm. Urmarea în acest sens e că organizațiile dotate vor putea rezolva mai repede și din mai variate domenii de cercetări. Cele

mai puțin dotate (ex.: învățământul) mai încet și numai categorii de fenomene ce nu cer cheltueli sau personal. Dar calitativ rezultatul trebuie să fie același: cunoștințe nouă în legătură cu tehnicile forestiere. Nu există științe de grade diferite, ci adevăruri nouă mai importante sau mai puțin importante, din punct de vedere practic.

Cele arătate până aci ne permit să discutăm pe scurt chestiunea ultimă și cea mai impotantă a cercetării: ce trebuie cercetat? adică programul. Nu ne gândim deloc să epuizăm subiectul, ar fi o imposibilitate. Facem numai câteva observațiuni.

Cercetarea forestieră este o muncă de completare a unei clădiri constituită de cunoștințele actuale. Completarea necesită un plan bine fixat dela început, cu directive bine definite. Aceasta e cerută mai ales când organizația este special întemeiată pentru cercetare. Prin însăși actul de constituire a organizației independente, se subînțelege că există un program ce trebuie realizat. Deaceia dela început trebuie îndepărtată o eventuală nedumerire, cu foarte importante urmări practice. Ea este următoarea: dacă nu știm fenomenele ce vrem să le descoperim nici nu le vom putea programa și deci cerceta și vom aștepta să întâlnim descoperiri noi. Nu în felul acesta se pune problema programului. Dela început trebuie precizat că organizațiile de cercetare, mai ales cele a căror preocupare exclusivă e cercetarea, trebuie să ia în studiu fapte, fenomene sau tehnici insuficient cunoscute în practică, fapte pe care dacă le vor analiza, determina, măsura, etc. vor ști sigur că vor aduce ceva nou. Cu un cuvânt baza întregului program și permanența lui îl va constitui descrierea a ceea ce știm bine că există dar nu este suficient cunoscut. Cu un cuvânt, cunoașterea realității forestiere. Un asemenea program va da permanent de lucru colaboratorilor și va fi și util. Util prin cunoștințele care vin, util prin faptul că necunoscute noi vor fi puse, vrei nu vrei, sub ochii cercetătorului, care astfel va face și descoperiri nouă (că aceasta trebuie să aibă permanent și un interes special, e o chestiune de calitate ce trebuie să îndeplinească cercetătorul, chestiune ce nu ne interesează aci).

Trebuie să constatăm dela început că din cauza extrem de complexe activități, cum e activitatea forestieră, programul nu va fi uniform pentru toate domeniile de activitate. În Institute mai unitare (ex. Institutul Meteorologic, Geologic) problema e aproape aceeași pentru toți colaboratorii. În cercetarea forestieră lucrul acesta

e o imposibilitate. O privire asupra tabloului alăturat, arată că diferențele tehnicii forestiere duc la cercetări în domenii de știință foarte

TABLOUL TEHNICELOR FORESTIERE

Tehnica . . .	duce la cercetări din știința . . .
Creșterea pădurilor	} Biologiei (pentru chestiuni în legătură cu flora și fauna)
Protecția pădurilor	
Oerotirea vânatului	
Piscicultura în ape de munte	
Instalații de transport	} Mecanicei și
Construcții	
Exploatare	
Industrializare	
Corectarea torenților	} Rezistenței materialelor.
Măsurarea arborilor	
Măsurarea pământurilor	
Estimarea valorilor	
Ordonarea tăerilor	} Matematicii
Administrarea	
	} Științelor sociale și economice

variate, ba chiar, cred că nu e exagerat când spunem că absolut toate științele, sunt reprezentate la baza științelor forestiere: matematica-fizica-mecanica-chimia-biologia-științele sociale. În tabloul alăturat se poate ușor constata aceasta. De aceea un alt punct în determinarea programului este mărghinirea preocupărilor la cei care strict ne interesează, concentrarea asupra problemelor din miezul practicilor forestiere. Iată de ce cred că ar fi bine ca stabilirea problemelor să se facă și cu reprezentanții autorizați ai practicii forestiere și permanent, prin legăturile organizațiilor de cercetare cu organele practicii forestiere. Aceasta măsură va avea și o urmare în aprecierea lucrărilor științifice executate: nu din punct de vedere al lucrării în sine (dacă e metodologic lucrată) dar dacă lucrarea e utilă și trebuie să fie utilă de vreme ce e inspirată de practică. Fără îndoială că, în ultima instanță, tot cunoșcătorul problemei poate să arate ce se poate cerceta și cum, dar colaborarea cu practica se impune.

O ultimă problemă a programului este aceea a mijloacelor de realizare. Cum sunt de regulă mărghinite, cum activitatea de cercetare forestieră e multiplă, sigur că problema mijloacelor de realizare se va pune într-una dacă nu se face despărțirea de cei care am numit probleme permanente ale programului, de problemele venite accidental. Pentru problemele permanente, acceptate de toți (și de practicienii) se impune o completă finanțare, căci logic, dacă aceasta nu se face, cer-

cetarea încetează. Pentru problemele ce intervin neprogramate, finanțarea trebuie făcută după o apreciere a utilității lucrării.

*

În concluzie credem că cele arătate mai sus s'ar putea cristaliza astfel:

1. Cercetarea forestieră e o activitate prin care
 - a) se aduce cunoștințe informative din domeniul științelor actuale ori de câte ori practica le cere.
 - b) se aduc la cunoștință noi adevăruri din lumea fenomenelor sau tehnicii forestiere.
- 2) Cercetarea trebuie să aibă un program care să fie fixat, pe lângă durată, în probleme indicate de preferință de practicieni, probleme ce pot da de lucru în mod constant cercetătorilor.
- 3) Să aibă fără discuție dotația necesară (în bani, material, personal) urmării cercetărilor ce constituiesc programul de lucru.

La recherche forestière et ses liaisons avec la pratique forestière.

L'auteur examine les caractères qui doivent être réalisés par la recherche forestière, ayant comme point de départ ses liaisons avec la pratique forestière qui détermine la recherche forestière.

En conclusion:

- a) La recherche forestière doit accomplir la fonction d'apporter de connaissances informatives sur les réalités de notre pays et de découvrir de nouveaux phénomènes ou de nouvelles techniques forestières.
- b) Pour les problèmes indiqués par la pratique, elle doit avoir un programme fixé pour longtemps.
- c) Pour exécuter les recherches, il faut avoir le nécessaire (personnel, matériel et de l'argent).

ACORDUL MIC CA BAZĂ A LUCRĂRILOR ÎN EXPLOATAREA PĂDURILOR

Ing. ROMEO RĂȘCANU

Exploatarea pădurilor în regie este în general dificilă și încomodă, căci presupune foarte multă osteneală, un bagaj mare de cunoștințe teoretice și practice și angajează mari răspunderi bănești.

Este deajuns — de exemplu — să se proiecteze și să se construiască instalații de debit și transport greșit, pentru ca manipulația să se scumpească enorm și să devină nerentabilă. Ba chiar de multe ori materialul poate să rămână în parchet constituind astfel

o mare pierdere, atât pentru exploatator cât și pentru economia națională.

Mai ales în regiunile muntoase, unde intervine în cel mai înalt grad tehnica propriu zisă a exploatărilor, rezolvarea practică a problemelor de exploatare trebuie făcută cu mult calcul și curaj.

De aceia de obicei se predă lucrările de exploatare în antrepriză, mărginindu-se în cel mai bun caz să se execute în regie doar (cum numim noi) prima fază de manipulație, adică fasonatul.

Se mai adaugă și faptul că exploatatorul începător nu are la îndemână date statistice și norme științifice precise (literatura indigenă fiind foarte săracă la acest capitol), așa încât frumoasele lucrări de exploatare devin apanajul antreprenorilor empiriști și hrăpăreți, cari dețin cu multă strictețe secretul profesional. Antreprenorul are interesul să realizeze maximum de câștig cu minimum de osteneală pe spinarea proprietarilor de păduri, cât și mai ales pe aceia a lucrătorilor forestieri.

De aceia este o datorie tehnică-economică și socială să introducem lucrările în regie, iar aceasta nu o vom reuși decât detronând marea antrepriză și punând la loc de cinste acordul mic, lucrând cu companii de 2—10 oameni pentru ca eventualul beneficiu să satisfacă cât mai multă lume, nu să se acumuleze într'o singură pungă.

Însă nu este mai puțin adevărat că atunci când propunem o soluție, ea trebuie să fie constructivă și nu distructivă. În consecință trebuie mai întâiu să cunoaștem noi mai mult decât antreprenorul, adică să dominăm și să ne creștem datele statistice autohtone referitoare la randamentul lucrătorilor, pentru toate fazele de manipulație a diverselor produse exploatate; adică să cunoaștem perfect prestațiile zilnice ale lucrătorilor. Numai astfel vom putea introduce acordul mic.

Deasemeni pentru fixarea acordurilor mici pe teren trebuie să cunoaștem cât mai amănunțit topografia parchetului, cât și cantitățile și calitatea materialului, pe care dorim să-l exploatăm.

Ținem să precizăm încă dela început că, noi înțelegem prin exploatare întreaga gamă de operațiuni pe care trebuie s'o suporte lemnul din picioare până ce ajunge la o cale ferată industrială sau la o șosea pe care se poate practica tracțiunea automobilă sau hipomobilă, care să ducă materialul în centrele de industrializare sau de consum. Subliniem aceasta deoarece în contractele de vânzare de păduri — bazate pe condițiile generale de exploatare din 1912 — se face deosebire între exploatarea și scoaterea materialelor din pădure, făcând astfel termenul de exploatare sinonim numai cu

tăierea și curmarea, vorbind de lemn rotund, sau cu fasonatul, când se referă la lemnul de foc.

Totodată pentru ca interpretarea cifrelor, pe care le vom da mai jos și pe care se bazează acordul mic — privind prestațiile medii zilnice ale lucrătorilor — să fie cât mai luminoasă, vom lămuri sumar și succint ce înțelegem noi prin acea gamă de operațiuni pomenită mai sus, care pentru noi însemnează fazele de lucru sau de manipulație. Aceste faze de lucru nu sunt deci altceva decât componentele exploatării de pădure. Nomenclatura lor poate varia regional; noi vom întrebuința terminologia de pe valea Trotușului.

Pentru lemn rotund (rășinoase sau foioase).

a) Tăere și curmare. Prin această fază înțelegem doborîrea, curățirea de crăci (cepurirea), cojirea și curmarea la lungimile potrivite cerute de fabrică pentru comenzi (adică se face și sortarea brută). Se lucrează cu joagărul și toporul.

b) Corhănitul, este operația prin care se aduce lemnul dela cioată până la un drum de scoatere construit în pădure, sau la o altă instalație stabilă (care să conducă lemnul la o rampă de încărcare). Se întrebuințează ca unealtă țapina. De multe ori butucii se grupează mai mulți la un loc și de aici se bagă pe o construcție simplă (pe pământ sau căptușită cu butuci) numită plancă. Se recomandă ca planca să taie curbele de nivel sub un unghi potrivit pentru a nu se sparge lemnul. Nu se admite să se corhănească butuci pe plănci când plouă, din acelaș motiv.

Distanța medie pentru care vom da cifrele este de 150—200 m.

c) Datul după vite, sau prinderea la tânjeală, este aranjarea definitivă a butucilor într-o vale, unde este construit un drum în vederea prinderii lor cu ajutorul cioflincilor, penelor și cărșeilor în urma animalelor de tracțiune. Fază executată de țapinari.

d) Trasul. Scoaterea butucilor din parchet cu ajutorul animalelor de tracțiune pe un drum de scoatere construit în pădure. Aici cifrele vor fi numai aproximative, deoarece trasul este în funcție de distanță, de supra structura instalației, de sezonul de tras, de felul animalelor de tracțiune (cai sau boi), de sezon, etc. Noi am tras pe distanțe variind între 1,5—3,5 Km. în condițiuni foarte variate de supra structura instalației, sezon și animale. Aici ar fi interesant de făcut un studiu bazat pe tona-kilometrică în funcție de aceste variabile.

e) Intreținerea drumului de tras. Iarna se va curăți drumul de zăpadă și se presară pământ ars și piatră pisată pe drum

(în care scop se construiesc vetre dealungul drumului) pentru a împiedeca alunecarea puternică; iar vara se va uda drumul ca s'o înlesnească. Deasemenea se înțelege și reparațiile ușoare ale drumului în cazul când se strică.

f) Stivuirea este așezarea butucilor pe o rampă sau într'un depozit atunci când din anumite motive lemnul nu se poate transporta imediat. Tăierea de iarnă se stivuește la bălânci, pentru ca uscare să se facă în bune condițiuni: cea de vară nu, deoarece lemnul este uscat. Această fază este accidentală și se execută de țapinari.

g) Incărcatul la vagon este aranjarea butucilor ce vin pe rampă în vagoane c. f. i., fază ce se execută tot de țapinari.

Pentru lemn de foc.

a) Fasonatul. Doborîrea, curățatul de crăci, curmarea în bucăți de 1,03 m lungime, desplicarea în blâni și stivuirea în figuri. Se lucrează cu joagărul și toporul.

b) Corhănitul. Transportul lemnului din figuri până la un jilip. Se execută cu ajutorul unor construcțiuni foarte simple numite cușcaie sau portative, care pot fi purtate de oameni și care se înșiră cap la cap pe teren. Pentru ca alunecarea să se facă lesne se ung portativele cu parafină. Lucrătorii întrebunțează o unealtă numită oroc cu care trag blănille. Distanța la care se corhănește este 100—200 m.

c) Ulucăritul. Scoaterea materialului din parchet pe uluc (canal, jilip) uscat. Se întrebunțează parafina pentru alunecare. Distanța la care se ulucărește (dintr'o singură bătaie) este de 800—1200 m.

d) Plutitul. Scoaterea lemnului din parchet pe uluci de apă. Distanța de plutit 1000—3000 m.

e) Incărcatul la vagon. Aranjarea lemnelor pe platforme c. f. i. în vederea transportului în gări.

În sfârșit, dăm ultimile lămuriri asupra tabloului de prestații zilnice în exploatarea de pădure.

Acest tablou a fost alcătuit în anul 1943 la exploatarea Comănești-Bacău (pe Valea Troțușului) aparținând Soc. „Foresta Italo Română”. Marile lucrări s'au efectuat în regie și s'a ținut cu scrupulozitate evidența zilelor lucrate a cantităților manipulate.

Cifrele din rubrica „prestația zilnică” sunt cifre medii stabilite pentru întreg anul (deoarece lucrările au fost executate în mod continuu în toate sezoanele) și în toate condițiile de teren muntos. În cazuri particulare, adică pentru o lucrare care se execută într'un anumit sezon și într'o configurație definită a terenului, cifrele prestațiilor

vor suferi modificări în plus sau în minus, pivotând însă pe aceste medii anuale.

Caracteristicile pădurilor și ale exploatării.

Pădurile au fost cumpărate dela Principele N. D. Ghika-Comănești.

Volumul este cca. 300 m³ la Ha. Procentul rășinoaselor este de 50%. Procentul lemnului subțire 25%. Tăerile se execută ras.

Tablou de prestații zilnice în exploatarea de pădure

Felul manipulației	Faza de lucru	Prestația totală m ³ , mst, ml	Zile lucrate	Prestația zilnică m ³ , mst, ml
Lemn rotund brad	Tăere și curmare . . .	70.000	23.774,25	2,90
	Corhănit	99.000	15.700,25	6,30
	Tras la c. f. i.	65.801	6.557,25	11,80
	Dat după vite	65.801	3.746,50	17,60
	Intreținerea drumului.	65.801	5.462,25	12,00
	Stivuit	20.380	903,25	22,50
	Inc. vag. c. f. i.	63.144	3.441,—	18,30
Lemn rotund fag	Tăere și curmare . . .	7.511	1.637,—	4,60
	Corhănit	10.801	1.958,25	5,50
	Tras la c. f. i.	10.218	1.653,75	6,20
	Dat după vite	10.218	921,—	11,00
	Intreținerea drumului.	10.218	1.183,—	8,60
	Stivuit	3.029	252,75	12,00
	Inc. vag. c. f. i.	9.186	993,25	9,20
Lemn foc fag	Tăere și curmare . . .	122.092	48.054,—	2,50 ¹⁾
	Corhănit	92.182	10.404,50	8,80
	Tras la c. f. i.	6.604	828,50	8,00
	Intreținerea drumului.	6.604	251,50	26,20
	Ulucărit	91.337	8.613,—	10,60
	Plutit	15.870	2.024,50	7,80
	Stivuit	1.196	54,—	22,10
Inc. vag. c. f. i.	80.086	3.465,75	23,00	
Manele de brad	Tăere și curmare . . .	115.339	498,—	236,00
	Corhănit	136.539	415,—	329,00
	Tras la c. f. i.	197.539	142,50	1.386,00
	Dat după vite	197.539	104,—	1.900,00
	Intreținerea drumului.	197.539	58,—	3.405,00
	Inc. vag. c. f. i.	211.143	251,50	839,00

1) Înălțimea figurei de 1,30 m.

Alcătuirea unui deviz de exploatare de pădure.

Se face în prealabil estimația cantităților de materiale din parchet (K).

Se stabilește apoi simbria zilnică pentru pălmași (S) și cărăuși (S') corespunzătoare timpului în care se execută exploatarea.

Tabloul ne va da prestațiile zilnice mijlocii (p, p' p''), pentru diferite faze de manipulație pentru pălmași și P prestația pentru cărăuși.

Prețul unitar la o fază de manipulație va fi deci:

$$\frac{S}{p} \quad \frac{S}{p'} \quad \frac{S}{p''} \quad , \quad , \quad \dots$$

iar costul total al lucrării:

$$C = K \left(S \left(\frac{1}{p} + \frac{1}{p'} + \frac{1}{p''} + \dots \right) + S' \frac{1}{P} \right)$$

Le petit accord economie comme base des travaux dans l'exploitation forestière.

L'auteur montre la nécessité de remplacer, dans les travaux de l'exploitation des forêts, la grande entreprise, par le petite accord, en utilisant de petites équipes de 2—10 ouvriers.

Dans le tableau inclus dans l'article, on donne les prestations journalières des ouvriers dans les diverses phases de l'exploitation. Les données ont été obtenues en 1243 dans les forêts situées sur la vallée Trotuș (Moldavie), exploitées par la Soc. Foresta Italo-Română. On a obtenu 300 m³ à l'ha, dont 50% résineux et 25% bois de petites dimensions. La coupe a été exécutée à blanc-étoc.

STATUL ÎN INDIVIZIUNE CU PĂDURI MOȘNENEȘTI

de GEORGE RUSU
Avocat C. A. P. S.

Există o controversă în chestiunea administrării, în special a exploatării pădurilor, în cari Statul este în indiviziune cu cete de moșneni. Intr'o speță, Statul este coproprietar asupra 5/6 din pădure; se pretinde totuș, să se supună dispozițiilor luate de organele de conducere ale obștei moșnenilor în privința întregii păduri.

Mi-am propus a trata problema în mod public, în coloanele acestei reviste, pentru ca din discuțiile ce se vor ivi, să se poată ajunge la o soluție definitivă a litigiului.

În privința administrării pădurilor moșnenești, este cunoscută dispoziția din Codul Silvic, după care acestea se pot vinde pentru

exploatare numai prin licitație publică, prin mijlocirea Ministerului Agriculturii și Domeniilor, și că orice vânzare făcută contrar acestei prevederi este nulă de drept și de nul efect, putând invoca această nulitate orice persoană interesată.

De altă parte, există în Codul Silvic un text, care dispune, că „înstrăinările făcute de unul sau mai mulți moșneni sau răzeși a dreptului lor indiviz nu pot avea alt efect, decât a substitui pe cumpărător în aceleași drepturi indivize, pe cari le avea vânzătorul, rămânând cumpărătorul supus la toate restricțiunile acestei legi”.

S'ar părea, că din coroborarea acestor texte urmează a se trage concluzia, că și Statul aflat în indiviziune cu o obște a moșnenilor, ar fi obligat, să se supună regulilor de administrare prevăzute pentru moșneni, în special în cece privește vânzarea la licitație publică.

Această ipoteză s'ar baza pe presupunerea, că, toate pădurile Statului în indiviziune cu moșneni, sunt la origina lor păduri moșnenești, achiziționate prin cumpărări. O asemenea presupunere este contrazisă însă de o altă prevedere a Codului Silvic, conform căreia „în caz, când obștia se află în indiviziune cu o persoană morală sau cu particulari, cari ei sau autorii lor nu au făcut parte din obște, eșirea din indiviziune se va face conform dreptului comun”. (Art. 36 al. 4).

Din acest text reeșind, că însuș Codul Silvic recunoaște existența unor coproprietari nemoșneni, în indiviziune cu moșnenii, nu pare verosimil temeiul tras din dispoziția privitoare la subrogarea achizitorilor de păduri dela moșneni, în obligațiile acestor din urmă.

Dar, s'ar mai putea susține că, deși în Codul Silvic se prevede calea dreptului comun pentru eșirea din indiviziune între coproprietarii nemoșneni și moșneni, întrucât nu există nici o dispoziție legală privitoare la administrarea unor asemenea păduri, aceasta înseamnă, că numai eșirea din indiviziune se face după dreptul comun, administrarea însă pe baza normelor referitoare la pădurile cetelor de moșneni din Codul Silvic.

Nici acest argument nu poate rezista unei critici, tocmai fiindcă îi lipsește un fundament juridic, rezultat din un text de lege.

Un atare fundament este neapărat necesar. În regimul de proprietate individuală dreptul de administrarea a patrimoniului, fie al persoanelor particulare, fie morale, nu poate fi restrâns sau reglementat, decât prin legi anume.

Aceste restricții, în afară că sfera lor de aplicațiune este fixată prin textele de legi respective, își au justificarea specială pentru diferitele categorii de bunuri, încât numai în mod excepțional s'ar potrivi un caz cu celălalt. Dispozițiile privitoare la pădurile moșne-

nești își au explicațiunea în scopul de a se apăra cât mai bine interesele moșnenilor, cari nu pot participa direct la administrarea bunurilor lor, punându-i la adăpostul oricărei posibilități de abuzuri din partea conducătorilor obștiilor. În acelaș scop de apărare a intereselor Statului, în ceea ce privește bunurile sale, în speță a pădurilor, există alte dispoziții, cari iarăși trebuie să-și găsească aplicațiune în plinitudinea lor.

Restricțiunile prevăzute pentru o categorie de bunuri nu pot fi deci extinse pe cale de interpretare asupra altei categorii, nici pentru rațiune de text și nici pentru considerațiunile cari au determinat felul acelor restricțiuni.

Rămâne astfel stabilit, că în indiviziune cu păduri moșnenești pot fi coproprietari, — persoane fizice sau morale, între cari și Statul, — nemoșneni, cari nu pot fi supuse în mod obligator dispozițiilor de administrare și exploatare privitoare la pădurile moșnenești și cu atât mai puțin le sunt opozabile măsurile luate de către organele de conducere ale obștiilor de moșneni, fără participarea sau fără adeviziunea lor.

Pentru aceste păduri, în raporturile dintre proprietarii moșneni și nemoșneni, se va aplica, în lipsa unor dispoziții anume, în totul dreptul comun, atât în ceea ce privește eșirea din indiviziune, cât și în ceea ce privește administrarea și exploatarea.

Cum se traduce în fapt aplicarea dreptului comun, în cazul coproprietății Statului cu cete de moșneni, dela care am pornit și pe care trebuie să-l lămurim?

Evident, că cea mai ideală soluție ar fi eșirea din indiviziune, înainte de a se păși la întocmirea formalităților în vederea exploatării. Eșirea din indiviziune nu se poate face însă întotdeauna în mod practic, spre mulțumirea tuturor părților, sau alteori, nu este indicată tocmai din punctul de vedere al avantajelor de exploatare a suprafeței întregi. Este important deci de văzut, cum se procedează în cazul exploatării acestor fel de păduri, sub durata indiviziunii.

Întâiu, urmează a se examina dela caz la caz, chestiunea provenienței pădurilor Statului, aflate în indiviziune cu cele moșnenești.

Dacă vom constata, că sunt cumpărate dela moșneni, situație pentru care dispozițiile Codului Silvic sunt categorice în sensul, că cumpărătorul este supus la toate restricțiunile legii privitoare pe moșneni, este natural, ca și Statul să suporte aceeași consecință, ca și cumpărătorii particulari, neexistând în privința sa nicio excepție în dispozițiile codului.

Această origină poate fi descoperită, fără nici un dubiu, la cumpărările făcute dela moșneni sub regimul de aplicare a Codului Silvic.

La pădurile aflate deja în patrimoniul Statului la intrarea în vigoare a codului, problema este mai complicată. La acestea numai în puține cazuri va putea fi dovedită proveniența dela autori moșneni, și în acestea desigur s'a urmat cu normele de administrare privitoare la pădurile moșnenești, Statul fiind considerat ca participant cu parte indiviză în ceata moșnenilor. Astfel, că în privința lor nu poate exista nicio controversă.

Celelalte păduri, între cari și cele trecute asupra Statului prin secularizare, în general nu vor putea fi caracterizate ca păduri moșnenești și în privința acestora, pentru raporturile dintre Stat și obștile moșnenești vor fi valabile normele dreptului comun. Aceasta, după cum am văzut, și în cecece privește exploatarea.

O primă formă a acesteia va fi exploatarea în regie, prin o activitate comună a Statului și a obștei; mod de exploatare admis de lege pentru ambele părți; numai vânzarea, fie a pădurii pentru exploatare, fie a materialului lemnos exploatat, este condiționată de forma licitației. La o exploatare comună nu poate fi vorba de vânzare, fiecare parte atât Statul, cât și obștea moșnenilor, primindu-și în natură cota respectivă de lemne.

Dacă nu se cade de acord asupra exploatării în regie, se va putea scoate în vânzare prin licitație publică întreaga pădure, cu respectarea normelor prevăzute pentru ambele categorii de păduri, prețul împărțindu-se proporțional cu cotele de proprietate.

În cazul, că Statul nu înțelege, să vândă partea sa de pădure, iar obștea nu consimte la exploatarea în regie, această din urmă va trebui să-și scoată în vânzare prin licitație publică partea sa indiviză de pădure; caz, în care Statul va putea să cumpere partea de pădure a moșnenilor, pe prețul eșit la licitație. Dacă nu o face, urmează a se conveni cu cumpărătorul asupra exploatării.

Dacă nu s'ar putea ajunge la un consens asupra nici uneia din aceste forme, cecece este exclus, atât administrația pădurilor Statului, cât și a moșnenilor fiind pendinte de acelaș Minister, se va recurge la instituirea unui sechestră judiciar, cu aplicarea din partea acestuia a dispozițiilor privitoare la ambele categorii de păduri.

Prin acestea se epuizează toate cazurile, cari se pot ivi la exploatarea pădurilor moșnenești aflate în indiviziune cu Statul.

S'ar mai putea întâmpla, ca pentru acoperirea unor nevoi imediate, datorite împrejurărilor de războiu, Statul să nu poată aștepta împlinirea nici uneia din aceste forme, ci să procedeze singur la exploatare. Într'un asemenea caz Statul nu este obligat să pună la dispoziția obștei întreaga valoare a lemnelor, pentru ca aceasta să o

împartă și coproprietarilor moșneni, ci numai suma corespunzătoare cotei sale de proprietate, firește cu darea socoteilor.

L'Etat en indivision avec des forêts appartenant aux petits propriétaires.

En Roumanie, il y a une controverse dans la question de l'administration et surtout de l'exploitation des forêts dont la propriété est à l'Etat en indivision avec des petits propriétaires eux-mêmes en indivision.

Dans la lumière des dispositions du code forestier roumain, l'auteur examine les solutions qu'on peut adopter dans les divers cas possibles.

CERCETAREA LEMNULUI ÎN EXPERTIZELE JURIDICE

de Dr.-Ing. N. GHELMEZIU

În procesele ce se ivesc din cauza nerespectării condițiilor de livrare a materialelor lemnoase sau ca urmare a unor defectuoase întrebuițări a acestora în construcțiuni sau prelucrări diverse, sunt hotărâtoare, în cea mai mare măsură, concluziunile expertizelor tehnice. Ele trebuie să răspundă de cele mai multe ori la întrebări în legătură cu determinarea speciei, a epocii tăierii lemnului și a felului de manipulare a lui sau să stabilească, uneori în piese fabricate, calitatea materialului livrat, starea sănătății acestuia, cauzele care au condus la degradarea lui, timpul când s'a produs, defectele de folosire în construcții sau prelucrări, etc.

O altă categorie de procese au ca obiect furtul de materiale lemnoase. Expertizele tehnice au de stabilit, în general, proveniența materialului, data aproximativă a furtului sau tăierii arborilor, identificarea materialului în diverse obiecte presupuse ca fiind confecționate din el, determinarea valorii degradării materialului, etc.

Sunt însă crime sau furturi diverse, care nu au ca obiect lemnul, dar dela autorii cărora rămân uneori corpuri delictive din lemn. Problema fundamentală este aceea de a identifica pe baza lor autorii furtului sau crimei. Polițiștii, procurorii și apoi judecătorii fac atunci apel la experți, pentru ca din cercetarea corpurilor delictive să li se furnizeze elemente, care combinate cu alte informațiuni să-i pună pe urmele vinovaților. În asemenea cazuri colaborarea între experții tehnici și organele justiției este mult mai strânsă, rezultatele unora și altora trebuind să fie continuu discutate, coordonate, întregite.

Pentru rezolvarea problemelor ce se pun expertului tehnic, cunoștințele acestuia despre structura, însușirile fizice, mecanice și chi-

mice ale lemnului sau privitoare la procedeele de prelucrare și influența acestora asupra însușirilor lemnului, etc., trebuiesc temeinic completate de cunoașterea tehnicilor de observare, măsurare, analizare, desenare sau fotografiere a probelor. Procedeele și adaptările diverselor tehnici folosite în asemenea cercetări sunt deosebit de interesante, deși de foarte multe ori sunt extrem de simple.

În cele ce urmează, vom schița cum au fost făcute cercetările lemnului într'un caz citat în literatură și în câteva asemenea cazuri prezentate nouă.

Intr'un articol ¹⁾ publicat de Arthur Koehler, dela Laboratorul produselor forestiere din Madison-U. S. A., se arată tehnica folosită în cercetările care au condus la descoperirea răpitorului și ucigașului copilului col. Lindbergh, crimă ce a produs vâlvă foarte mare acum mai bine de un deceniu.

Scara folosită de cel ce a furat copilul a fost principalul corp delict și probele ce s'au putut produce din cercetarea ei au fost hotărâtoare pentru identificarea răpitorului în persona lui Hauptmann și dovedirea vinovăției acestuia.

Dela prima examinare a scării s'a văzut că ea nu era fabricată, ci lucrată de mână, deci putea da indicațiuni asupra particularităților celui ce o făcuse. S'a observat imediat că ea era lucrată de un nespecialist și că nu fusese folosită până la răpirea copilului. Prin determinarea speciei și sortimentelor din care erau făcute diversele părți ale scării s'a conturat în mare zona de unde proveneau materialele. La o cercetare mai atentă a pieselor scării, pe unele din ele s'au observat urmele cuțitelor mașinii de rindeluit, constatându-se că mașina avea opt cuțite, din care unul era defect și lăsa urme caracteristice (fig. 1 și 2). Pe baza lor s'a putut identifica firma dela care provenea materialul, firmă la care lucrase Hauptmann.

Alte urme caracteristice au fost observate pe părțile laterale și pe unele trepte ale scării și s'a determinat ca fiind provenite dela cuțitul unei rindele de mână. Mai târziu s'a descoperit rindeaua în garajul lui Hauptmann și o bucată de scândură pe care erau aceleași urme (fig. 3). După urmele lăsate de fierăstrăul cu care se făcuseră găurile pentru trepte și după unele tăieturi pe marginile câtorva trepte, s'a văzut că fierăstrăul lăsa o tăietură groasă de 0,035 inch, iar printr'un calcul matematic complicat, spune A. Koehler, s'a dovedit că fierăstrăul folosit avea 10 dinți pe inch. Două asemenea fierăstrăe s'au găsit apoi la Hauptmann.

1) Arthur Koehler: Technique used in tracing the Lindbergh kidnaping ladder. The Journal of Criminal Law and Criminology, Vol. 27, Nr. 5, 1937, pag. 712—724 [Extras].

Câteva găuri de cuie de pe o margine a scării au arătat că aceasta fusese făcută dintr'o scândură folosită anterior, iar faptul că pe marginile găurilor nu erau urme de rugină și că materialul era de

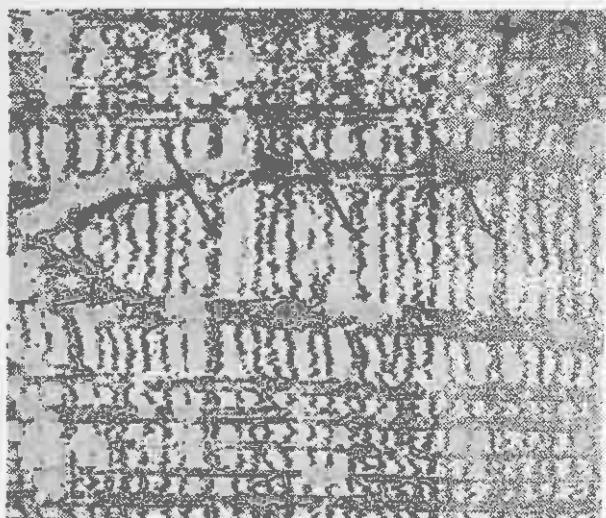


Fig. 1. — Urmele cuțitelor mașinii de rindeluit pe unele din piesele scării (săgețile indică urmele cuțitului defect).

calitate inferioară, a condus la ipoteza că scândura provenea din interiorul unei construcții din categoria hambare, garaje, mansarde, etc. Mai târziu s'a găsit că bucata de scândură fusese tăiată din dușu-

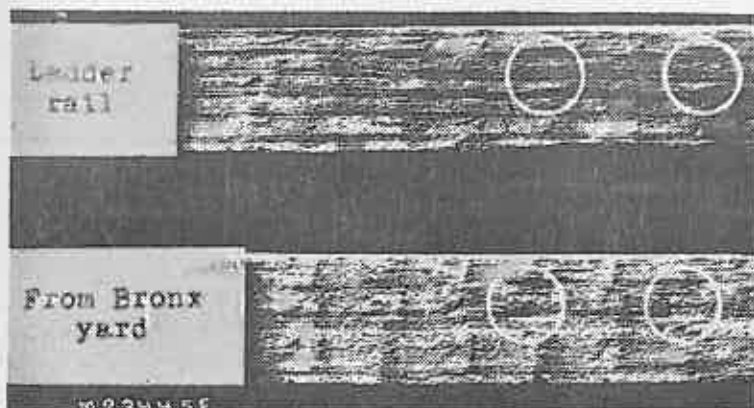


Fig. 2. — Comparație între urmele de pe scară și cele de pe materialul găsit la firma unde lucrase Hauptmann.

meaua mansardei lui Hauptmann. Dovada s'a făcut prin compararea inelelor anuale din secțiunile transversale ale bucăților (fig. 4) și cu

ajutorul locurilor și dimensiunii găurilor de cuie, etc. Au fost cercetate încă urmele dălții folosită la scobitura găurilor, ale ciocanului cu care s'au bătut cuiele, rumegușul din găurile cuielor, etc.

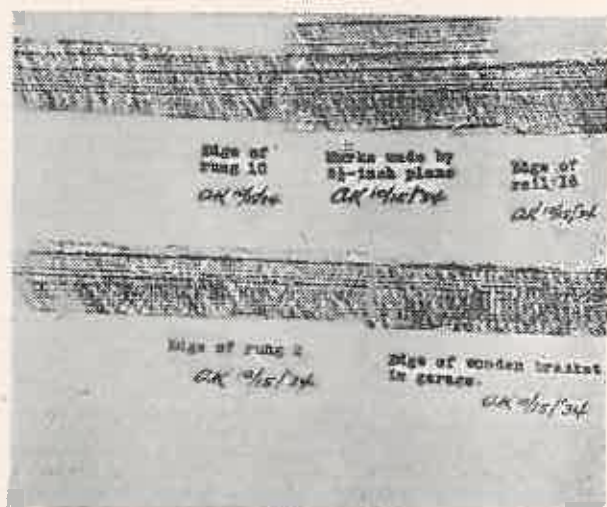


Fig. 3. — Comparație între urmele făcute de cuțitul rindelei de mână găsită la Hauptmann și acelea de pe scară și de pe scândura unui raft din garajul lui.

Observațiunile deduse din cercetarea scării au determinat organele poliției să dea atențiune deosebită rindelei, fierăstrăului, bucății de scândură găsită la Hauptmann, precum și lipsei unei bucăți din

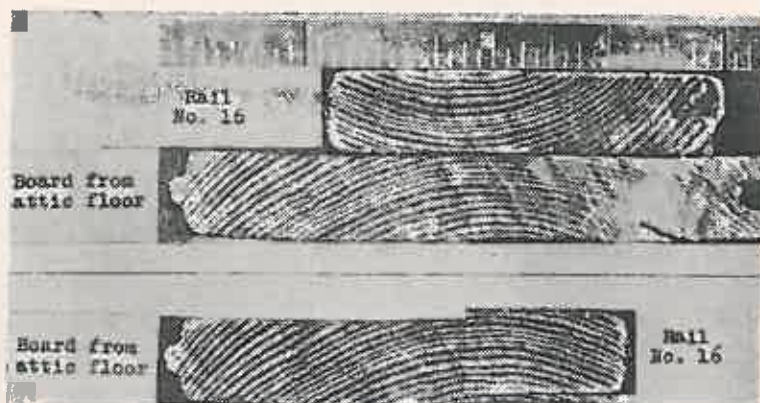


Fig. 4. — Comparație între inelele anuale din secțiunea transversală a unei piese din scară și acelea ale scândurii din podeaua mansardei lui Hauptmann.

podeaua mansardei acestuia, obiecte cu care s'a putut face foarte clar proba vinovăției lui.

Urmele cuțitelor mașinei de rindeluit ca și ale rindelei de mână nu au fost vizibile decât în camera neagră, în lumină venită dintr-o parte sub un unghiu foarte ascuțit. Pentru compararea urmelor lăsate de cuțitul rindelei de mână s'a folosit și o metodă foarte simplă. Pe piesele cu urme s'au așezat bucăți de hârtie subțire și s'au frecat apoi ușor cu un creion moale. Pe hârtie se imprimau urmele foarte clar și prin alăturarea lor s'a putut face o perfectă comparare a acestora (fig. 3). Compararea inelelor anuale din secțiunile transversale ale scândurilor s'a făcut cu ajutorul fotografiilor (fig. 4). Pentru stabilirea influenței contragerii asupra urmelor lăsate de cuțitele rindelei mecanice și de mână sau asupra dimensiunilor fiecărei piese din scară, au fost necesare măsurători foarte fine.

Urmărirea în amănunt a modului cum s'a făcut cercetarea este foarte instructivă pentru cei ce vor să vadă metoda de lucru într'un caz atât de dificil.

Să vedem acum câteva cazuri de asemenea cercetări care ni s'au cerut nouă.

Cele mai frecvente au fost acelea de a determina specia și sortimentul mater'alului presupus ca nefiind livrat conform convenției, ca de ex.: livrarea unor traverse sau doage de cer în loc de gorun, ori declararea la vamă sau la transportarea pe C. F. R. a unei specii exotice drept una indigenă sau a unui sortiment superior ca unul inferior (scânduri de claviatură drept material pentru lăzi) pentru a se obține un tarif redus.

Determinarea speciei s'a făcut în deosebi prin examinarea microscopică. Greutăți intervin în special la identificarea stejarilor, fiindcă sub microscop, cu posibilitățile de până acum, diferența între diversele specii de stejar este foarte greu de făcut.

Identificarea sortimentului real al materialelor se face pe baza determinării speciei, dimensiunilor și calității lor. Operațiunea este simplă când caietele de sarcini și tarifele vamale sau de transport nu dau suficiente precizii în definirea diverselor categorii de materiale.

Caietele de sarcini pentru traverse de fag prescriu ca arborii să se doboare în intervalul 15 Octombrie—15 Martie, considerând că acest timp corespunde în general perioadei de repaos vegetativ. Într'un proces pornit din cauza nerespectării termenului de 15 Martie, s'au analizat probele luate din traversele care se prelucraseră din arbori doborâți după această dată. Examinarea s'a făcut la microscop și a constatat în a vedea dacă s'au format celule de lemn timpuriu la limita ultimului inel anual, deci dacă doborârea s'a făcut după înce-

perea perioadei de vegetație. Lucrul se poate face, fiindcă între celulele lemnului târziu și timpuriu este o diferență sensibilă chiar la speciile cu vase mici și împrăștiate (fig. 5). Când doborîrea s'a făcut după mai mult timp dela începerea vegetației, formațiunea de lemn timpuriu se vede chiar cu un măritor mai puțin puternic (fig. 5 d). Evident examinarea probelor nu poate spune decât dacă materialul a fost tăiat înainte sau după începerea perioadei vegetative sau, cel

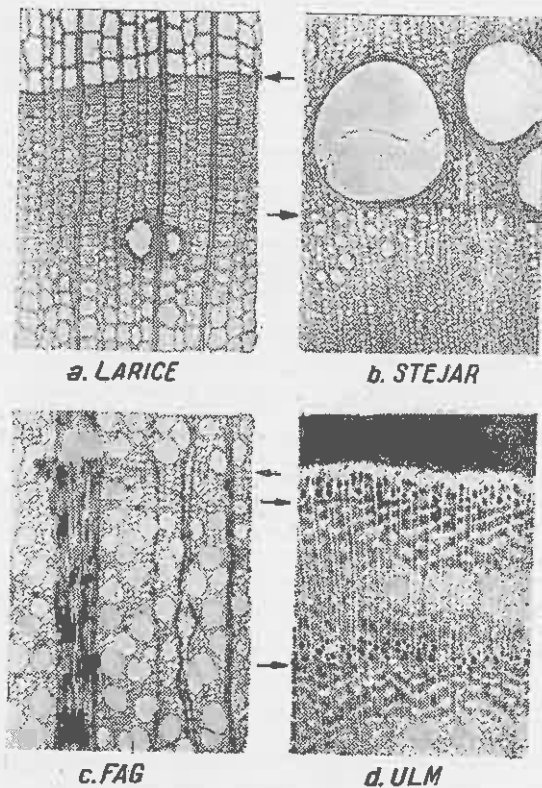


Fig. 5. — Diferența între aspectul lemnului târziu și timpuriu la câteva specii (săgețile arată limitele între lemnul târziu și timpuriu).

mult, dacă această limită s'a depășit cu mult, în fond deci tocmai aceea ce se voiește prin fixarea termenelor din caietele de sarcini. Pentru ca examinarea să fie posibilă, este necesar ca probele din traverse să cuprindă lemnul până la coaje. Dacă nu se găsesc asemenea traverse, probele se iau din cioatele arborilor doborîți după data fixată.

În anul 1935 ne-au fost trimise de către o judecătorie mai multe topoare și barde împreună cu câteva capete din bucățile arborilor

tăiați dintr'o plantație. Intrebarea era dacă vre-o bucată de lemn a fost tăiată cu una din uneltele trimise.

Sub lumină proiectată dintr'o parte, pe tăieturile pieselor s'au identificat câteva urme mai pronunțate la unele și abia vizibile la altele, după gradul de ascuțire a toporului. Urmele erau datorite știrbiturilor din tăișul topoarelor. Instrumentele de tăiere, oricât ar fi de ascuțite tot au în tăișul lor diverse neregularități, care pot lăsa urme caracteristice. Chiar tăișul unui brici de ras, dacă este privit sub un măritor puternic, apare ca un fierăstrău. Pentru comparația acestor urme cu acelea pe care le-ar face topoarele, am făcut cu ele tăieturi în parafină adusă la un anumit grad de înmuiere, pentru ca aceasta să nu se sfarme, dar nici să se prindă pe fier. La compararea distanțelor dintre urme s'a ținut seama de contragerea lemnului prin uscare. (Fig. 6).

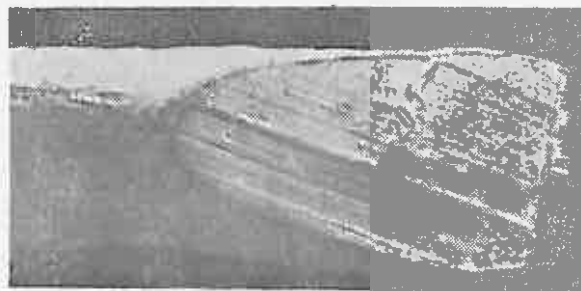


Fig. 6. — Urmele lăsate de topor pe o bucată de lemn (foto Gr. Eliescu).

Dela un presupus delicvent s'a confiscat un material lemnos sub învinuirea că fusese doborât și furat din pădure, să zicem, în anul 1944. Acuzatul a susținut că avea materialul cumpărat de doi ani. Din materialul confiscat s'au tăiat două probe (secțiuni transversale) și s'a cerut să se spună când au fost doborâți arborii respectivi. Numai cu aceste piese de probă lucrul nu era posibil. De aceea s'a propus următoarea metodă de lucru.

În pădurea din care se presupune că a fost tăiat materialul, se iau câteva runde dela d. verși arbori și se caută să se găsească un inel sau un grup de inele caracteristice prin mărime și asociație față de celelalte. Numărând inelele anuale din afară înăuntru se determină anul formării lor. Se caută apoi pe secțiunile din materialele confiscate inelul sau grupul de inele caracteristice și, numărând inelele dela acestea în afară, se stabilește anul formării ultimului inel anual, deci al doborârii arborilor (fig. 7).

Din exemplele acestea se vede că în cercetările justiției se pun uneori probleme de specialitate înaintată în studiul lemnului. Cola-

borarea între organele justiției și specialiștii respectivi devine deci o necesitate. Posibilitatea de a rezolva astfel de probleme depinde în mare măsură de felul în care sunt luate și întreținute piesele de probă. Deaceia, colaborarea trebuie să înceapă chiar dela acest moment al cercetărilor.

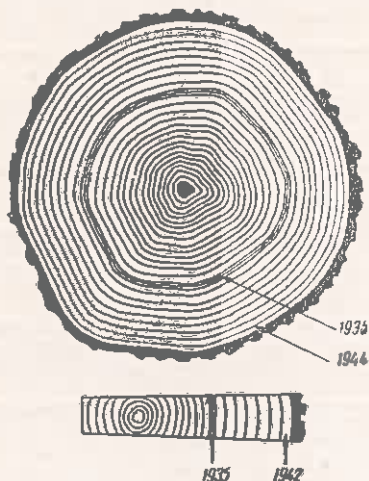


Fig. 7. — Determinarea anului tăierii arborelui pe baza unor inele anuale caracteristice arboretului din care provine.

Pentru cei ce lucrează cu lemnul, acest gen de cercetări este interesant și captivant prin problemele ce se pun și prin eforturile ce trebuiesc făcute spre a găsi calea de lucru care să conducă la rezolvarea lor.

L'étude du bois dans les expertises juridiques.

Dans les procès qui naissent du fait que les conditions de fourniture des matériaux en bois ne sont pas remplies ou dans les vols de semblables matériaux, les conclusions des expertises techniques sont décisives. De même, quand les corps du délit des crimes ou des vols sont en bois, l'étude de ceux-ci peut donner de précieux renseignements pour l'identification des coupables.

Pour résoudre les problèmes qui se posent à l'expert technique, les connaissances qu'il a sur la structure, les propriétés physiques et chimiques du bois, sur les différents moyens de travailler le bois ainsi que sur l'influence que ces moyens ont sur la structure du bois, etc., doivent être complétés avec de sérieuses connaissances sur les techniques d'observer, de mesurer, d'analyser, de dessiner ou de photographier les pièces à étudier.

Ce genre d'étude est très intéressant et captivant par les problèmes qui se posent et par les efforts qu'on doit faire pour trouver la voie qui peut conduire à leur résolution.

Dans cet article il est montré la technique employée par A. Kœhler dans les études qui ont conduit à l'identification de celui qui a enlevé l'enfant de Lindbergh, ainsi que les procédés utilisés par l'auteur pour la résolution de quelques cas spéciaux qu'il a rencontré.

POENILE DIN PĂDURI, GOLURILE DE MUNȚI
ȘI REFORMA AGRARĂ

de Ing. I. ZEICU

Legiunile de reformă agrară din trecut, fie cele din 1921 fie cele anterioare, au tratat domeniul forestier ca o anexă a domeniului agricol, fără a atribui pădurilor, cari se găsesc în majoritatea cazurilor la munte și la coline, însemnătatea pe care o au în viața economică a țării, neglijând astfel interesele populației, pripășită cu așezările ei în apropierea sau chiar în cadrele masivelor forestiere. Din acest punct de vedere trebuie să recunoaștem că făuritorul actualei legi de reformă agrară a fost mai grijuliu cu domeniul forestier, cu rolul lui în economia generală a țării și cu scopul ce trebuie să-l urmărească în primul rând pentru ridicarea standardului de viață a sătenilor dela munte și coline, stabilind prin alin. penultim al expunerii de motive, că regimul pădurilor va fi reglementat printr'o lege specială. Se pare, deci, că s'a urmărit o distincție între domeniul agricol și cel forestier, ceea ce noi nu putem decât să menționăm ca notă de reală înțelegere pentru nevoile pădurilor și a populației din jurul lor.

Totuși, se pune azi în discuție problema dacă, în sensul actualei legi a reformei agrare, nu ar fi cazul a se considera poenile interioare sau perimetrice din păduri, cum și golurile de munți, ca terenuri expropriabile, considerând că ele se folosesc prin cultura agricolă și ar putea intra în dispozițiile art. 3 alin. h, din lege.

Lăsând la o parte interpretarea juridică, nouă ne revine datoria a fixa rolul tehnic al poenilor și golurilor de munte pentru a trasa, dacă este posibil, o linie de separație între domeniul agricol și silvic.

A. — *Poenile din pădurile dela munte și coline, își datoresc origina în majoritatea cazurilor acțiunii vânturilor năprasnice cari au băntuit cu multă furie în trecut, desgolind versanți întregi de orice vegetație forestieră, peste care s'a instalat vegetația erbacee mai avantajată de natură și de cerințele pășunatului.*

Avem apoi poeni create de cerințele din trecut ale exploatării pădurilor. Muncitori specialiști aduși de prin Karintia, Slovacia și din alte părți, au fost instalați în pădurile virgine din lanțul carpatic (Maramureș, Baia Mare, Munții Cugirului și chiar în Clisura Dunării) la exploatări cari au durat zeci de ani, după care muncitorii au rămas pe loc ca embaticari ori și-au vândut căsuțele de lemn la populația săracă din jur, care împinsă de mizerie trebuia să accepte viața aspră de izolare.

Mai avem, apoi, poeni provenite pe urma exploatărilor, rămase de ani de zile neîmpădurite, fie din cauza pășunatului abuziv care nimicea plantația, fie din cauza altor factori naturali cari au contribuit în repețite rânduri la nereușita plantației sau, în sfârșit, datorită neplântării în termen a parchetelor exploatate.

Rostul poenilor în pădure este multiplu. Ele servesc mai întâi ca puncte de orientare în masivele forestiere întinse, apoi ca loc de instalarea cantinelor silvice, a caselor de adăpost pentru turism și în fine, ca teren de hrană pentru vitele personalului silvic sau pentru vitele folosite la cărăușitul produselor forestiere, fără a mai vorbi de cerințele vânatului din păduri.

Deci, un număr redus de poeni, repartizate uniform prin pădure, a căror suprafață în total să nu însumeze un procent mai mare de 3%, este

neapărat necesar gospodăriei forestiere. Iar acele care întrec aceste nevoi curente, de obicei sunt prevăzute, astfel după cum impune art. 8 din Codul Silvic, chiar prin dispozițiunile amenajamentelor, a fi împădurite în timpul când ajung la exploatare arboretele din jurul lor.

Datorită, însă, unei politici forestiere cu totul lipsite de înțelegere pentru progresul populației de munte, s'a admis a se instala la noi un procent prea mare de poeni mărunte în păduri, cari constituiesc nu numai tot atâtea „cuie de ale lui Pepelea“ pentru domeniul forestier, dar, cari au determinat ca personalul silvic de pază să-și recruteze, în mod regulat, delicvenții silvici din rândul acestor țărani instalați cu terenurile de cultură în inima pădurilor. Ca să dau exemplu, amintesc că pădurile Ocolului silvic (Caps) Moldova-Nouă sunt împesărite cu 370 poeni, în care se găesc instalate 847 proprietăți sătești, în majoritate cu case pe ele, însumând în total 625 ha. Rezultatul fireesc este că arborii mai de seamă din aceste păduri nu ajung nici când la maturitate, fiind furați de populație înainte de vreme, iar venitul pădurii se reazimă pe încasările din deliecte. Cazul nu este izolat, ci frequent chiar și în Munții Apuseni și în munții din județul Hunedoara.

O politică forestieră rațională trebuie să țintească a-i scoate pe acești săteni din mijlocul pădurilor, spre a se asigura liniștea atât de necesară dezvoltării normale a pădurilor. Nici economia agricolă nu poate susține sensul rațional al culturii poenilor. Este stabilit că arborii, prin umbra ce o fac în jurul lor, dar mai ales prin razele soarelui care se reflectează dela arbori asupra plantelor cultivate în apropiere, influențează defavorabil dezvoltarea acestora din liziera pădurii, până la adâncime egală cu de două ori înălțimea arborilor. Plantele care rezistă mai bine insolației sunt ierburile, cari înțelenind terenul, îl scutesc în acelaș timp și de spălăturile apelor provenite din precipitațiunile atmosferice atât de frecvente la coline și la munte. Producția ierbii din umbra pădurii este însă de calitate inferioară și redusă în cantitate.

Se impune, deci, neapărat, a se face o strictă delimitare între terenurile de cultură agricolă și cele de cultură forestieră, eliminându-se toate înclavele existente, nicidecum să se creeze altele noi.

În concluzie, poenile, chiar dacă s'ar cultiva cu plante agricole, trebuie privite ca anexe ale pădurilor cu cari constituiesc un singur corp și o singură unitate economică, iar infiltrarea proprietarilor țărani în poenile din pădure trebuie redusă, prin comasarea poenilor la marginea pădurilor și nici decum încurajată.

B. — *Golurile de munte sau zonele alpine ale munților înalți, sunt situate deasupra subzonei de vegetație a molidului (picetum).*

Zona superioară de vegetație a molidului nu constituie o linie izoipsă pentru toți munții, ci ea variază foarte mult dela munte la munte și chiar și la același munte după expoziția versanților și structura fizică a solului. În general putem spune că ea oscilează între 1.400 și 1.700 m altitudine deasupra nivelului mării. Ceva mai mult, limita aceasta superioară nu constituie aproape niciunde o linie fixă, ci ea prezintă o trecere lentă dela pădure la terenul înierbat. Această trecere se face prin slăbirea consistenței pădurii, care, pe măsură ce urcă spre vârful muntelui, devine mai pipernicită, până ce se reduce la grupuri de molizi. Printre aceștia se strecoară din ce în ce mai mult pătura ierbacee, până ce ea reușește să îmbrace suprafețe mai întinse, adică golul de munte propriu zis. Acesta, mai poate fi întretăiat de grohotișuri de stânci, în jurul cărora s'a instalat pinul tărîtor (jneapănul, jepul, jipul).

Aceste goluri de munți în cadrul legilor de reformă agrară din 1920, au fost foarte greșit tratate ca unitate aparte, căci prin împroprietărirea comunelor în goluri și menținerea pădurilor de sub ele pe seama altui proprietar, s'a dat naștere la o mulțime de conflicte între personalul silvic de peza pădurilor și între proprietarii vitelor dușe la pășunat. Nemulțumirea a luat naștere dela zona de protecție, care se întinde dela limita sinuoasă a golurilor până în jos la pădurea de raport pe adâncime de 150—500 m.

Pădurea cu drept cuvânt susține că are neapărată nevoie de această zonă pe care a constituit-o pădurea de protecție, cu regim de perpetuare, din mai multe motive:

1. Ea apără pădurea de raport în fața avalanșelor de zăpadă, care ar nimici în fiecare primăvară orice încercare de replantarea pădurii după exploatare, care la masivele de molid nu se poate face decât prin tăere rasă.

2. Ea constituie un baraj în calea vitelor cari pășunând în gol, cu greu pot fi reținute a nu străbate și în parchetele plantate dacă ele s'ar învecina direct cu golul.

3. Ea mai este și o perdea de protecție contra furiei vânturilor, ocrotind arboretele în vederea obținerii arborilor cu structură tehnologică de mare valoare.

De altă parte, golul de munte, cu economia pastorală, este și el avizat în zona împădurită din jur, căci:

1. Intemperii foarte frecvente la munte, împing vitele adeseori la adăpostul pădurii;

2. Materialul lemnos necesar, nu numai la construcția stănelor dar chiar pentru focul de toate zilele, folosit la obținerea produselor lactice, nu poate fi adus dela distanță mare;

3. Producția de iarbă la adăpostul zonei păduroase și dintre boschetele de molid este, contrar principiilor dela coline și șes, mult mai bogată, tocmai pentru că în atmosfera cu vânturile reci de la munte, insolarea dintre boschete avantajează creșterea ierbii în solul amendat de humusul acelor căzute. Acest fapt îl confirmă chiar vitele cari rod cu multă predilecție iarba din jurul boschetelor.

4. În fine, izvoarele reapar nu în gol, ci în pădurea de sub gol, care prin sistemul radicular adâncit până la rocă, readuce apa la suprafață.

Deci, zona pădurii de protecție servește deopotrivă pădurea de raport situată din jos de ea, întocmai după cum susține și economia pastorală a golului de munte, care se întinde în sus.

Pe măsură ce golul urcă spre vârfuri, el este întretăiat de tuferișurile de pin târîtor (jneapăn, jep) și de ienuper, cum și de zâmbrii (Pinus cembra), mai ales în Retezat, cari pun stăpânire pe blocurile de stânci desprinse de intemperii sutelor de ani din crestele pleșuve ale muntelui.

Rolul pinului târîtor este foarte important pentru că:

1. El apără golul de munte contra rostogolirii grohotișului de pietre care, luat de avalanșă, primăvara în timpul topirii zăpezilor, poate cauza distrugerii nebănuite;

2. El este primul pionier, care prin acele bogate ce le leapădă contribuie la formarea păturii vegetale potrivită economiei pastorale;

3. El reține apele din precipitațiunile atmosferice, pe care le strecoară printre stânci pentru a le reda la vale sub formă de izvoare.

Evident, pe cât de importantă este existența pinului târîtor și a ienu-

perului pe locuri stâncoase, pe atât de anti-economică devine prezența sau menținerea lui pe terenuri cari ar putea fi aservite culturii ierbacee ce se găsește la mare strămoare pe urma înmulțirii oilor.

Rezultă, deci, că zona alpină, împreună cu vegetația forestieră de tufe-rișuri (pin târîtor, ienupăr, smârdar și afinet) situată deasupra pădurii, joacă un rol foarte important de indiscutabilă protecție pentru existența și buna producție a gurilor de munte.

In concluzie, trebuie să accentuăm, că gurile de munți cu economia lor pastorală, nu pot constitui o unitate economică cu sorți de dezvoltare și propășire în viitor, decât dacă sunt tratate astfel cum le indică starea lor de interdependență față de pădure.

C. — Ca rezultat final al expunerii trebuie să accentuăm rolul tehnic important pe care-l au poenile în economia forestieră unde ele servesc ca auxiliare prețioase, iar dacă în unele păduri, suprafața lor depășește procentul maxim de 3%, roștul lor nu poate fi altul decât reimpădurirea pentru a le putea încadra din nou în masivele de producție lemnoasă, căci oricât de mare ar fi suprafața lor, ele s'au născut în contul și în dauna domeniului forestier care mai ales în subzona pădurilor de antestepă luptă încă cu o serie de factori necunoscuți care îngreuiază refacerea stejerișurilor dispărute.

Deci, chiar dacă poenile s'ar expropria în baza legii de reformă agrară, ca terenuri folosite pentru cultura agricolă, s'ar face cea mai mare greșală dacă ele s'ar da spre împroprietărire țăranilor. Ele s'ar putea da cel mult spre folosință interimară, până ce vine cu reforma anunțată pentru domeniul forestier.

Tot la fel se prezintă concluziunile finale și pentru gurile de munte cari se găsesc în strânsă interdependență cu zonele forestiere de a căror rațională existență și repartiție au neapărată nevoie pentru o prosperă producție în viitor.

Față de aceste concluziuni, atât în privința poenilor, cât și în privința gurilor de munți nu poate exista decât o singură concluzie finală: exproprieră, chiar dacă se face înainte de reforma forestieră, să rămână bine făcută în favorul Statului, urmând a fi folosite în sezonul de față de către acei crescători de vite cari le-au folosit și anul trecut, cu respectarea — bine înțeles — a contractelor vechi de arendare intervenite înainte de 23 Martie 1945, iar evidența de inventar și administrarea acestor bunuri nu poate fi incredințată, interimar, decât numai serviciului silvic (C.A.P.S.), care în regiunile respective dispune de personalul necesar urmând ca noua reformă ce se va legifera pentru domeniul forestier să se poată preocupa de viitoarea așezare a proprietății forestiere în fond și anexe, cu înglobarea poenilor și a gurilor de munți în roștul lor firesc, impus de o cumpănită exploatare a întregului complex forestier.

Les clairières des forêts, les alpages et la nouvelle loi de réforme agraire.

L'auteur montre que les clairières des forêts et les alpages ne doivent pas être considérées comme de terres agricoles.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA FOLOASELOR MATERIALE ALE VÂNĂTOAREI

de Ing. silvic VASILE COTTA

Foloasele pe care le aduce statistica într'o întreprindere economică sunt bine cunoscute. Activitatea întreprinderii nu poate fi îndreptată pe drumuri sigure fără jaloanele pe care ni le pun la dispoziție cifrele seci, dar care totuși spun așa de mult. Cu cât activitatea întreprinderii este mai întinsă, cu atât și statistica este mai folositoare. Acest lucru este în deosebi util, indispensabil chiar, în activitatea instituțiilor de Stat, care prin însăși natura lor se întind asupra țării întregi, iar la conducerea lor nu totdeauna există continuitate. Pentru dirijarea activității instituției și mai ales pentru a putea lua măsuri legislative judicioase, datele statistice sunt de un neprețuit folos pentru oricare conducător.

Referindu-ne la domeniul economiei vânatului, constatăm că date statistice avem extrem de puține. În ultimii cinci ani, nu am văzut nici măcar o statistică a vânatului împușcat anual, deși aceasta este cea mai simplă și cea mai ușor de întocmit. Cu atât mai puțin ne putem aștepta la o evaluare a efectivului de vânat stabil viu și a repartizării lui în țara întreagă.

Foloasele materiale ale vânătoarei, adică valoarea economică a vânatului, au fost adeseori scoase în evidență, în deosebi atunci când împotriva acestei nobile îndeletniciri se îndreptau atacuri din afară. Se știe că în această materie, foloasele imateriale covârșesc pe cele materiale, totuși latura prozaică nu trebuie neglijată, pentru a nu îndispune pe proprietarul de pământ. Într'adevăr, în economia forestieră s'a făcut de mult constatarea că proprietarul nu-și prețuiește pădurea și nu o conservă decât în măsura în care aceasta îi aduce un venit mulțumitor; caută să scape de ea, prin vânzarea în întregul ei, sau prin parcelarea și vânzarea la săteni, îndată ce nu mai este mulțumit cu venitul ce-i produce. Iar vânzarea în parcele mici către țărani, adică pulverizarea pădurii, însemnează desființarea ei, deoarece

mai curând sau mai târziu se ajunge la defrișare, oricâte legi i-ar sta împotriva. Lucrurile se petrec la fel și când este vorba de vânat: proprietarul nu va manifesta nici un interes față de un bun care nu-i produce un venit satisfăcător, sau asupra căruia nu poate dispune. De aceea, acordând foloaselor nemateriale toată prețuirea pe care o merită, nu trebuie să neglijăm nici latura materială pe care vânătoarea o poate avea și fără de care nu ne putem aștepta la concurs din partea proprietarului de pământ care nu este adept al zeiței Diana.

Sunt în situația de a putea da cifre asupra unui sector din valoarea economică a vânatului, anume arenda din dreptul de vânătoare dela pădurile Statului. Datele care urmează oglindesc situația dela 1 Martie 1942 și sunt culese dela toate ocoalele silvice Caps., în număr de 181. Toate cifrele sunt luate din contractele de arendarea dreptului de vânătoare ¹⁾.

Nr. curent	Direcțiunea regională silvică	Suprafața pădurii			Arenda anuală totală pe direcțiuni silvice Lei	Arendă anuală la hectar pe direcțiuni region. silv.		
		arendată	nearendată	Total		medie	minimă	maximă
1	Chișinău	51.171	109.686	160.857	156.299	3,05	1	66,66
2	Cernăuți	29.804	39.933	69.737	86.097	2,89	1	15,50
3	Iași	67.917	35.241	103.158	117.389	1,73	0,34	3,80
4	Bacău	153.075	67.869	220.944	155.550	1,02	0,35	11,00
5	Constanța	43.494	55.296	98.790	121.093	2,79	0,50	16,00
6	București	142.169	55.715	197.884	483.472	3,40	0,25	53,33
7	Pitești	96.611	75.350	171.961	212.638	2,20	0,41	47,50
7	Craiova	119.334	62.514	181.848	269.770	2,26	0,33	26,00
9	Lugoj	147.946	46.411	194.357	133.400	0,90	0,05	12,33
10	Arad	92.387	34.699	127.086	147.246	1,59	0,18	30,07
11	Sebeș	84.645	55.297	139.942	156.506	1,85	0,54	27,00
12	Cluj a Moșilor	27.007	41.621	68.628	10.210	0,38	0,25	0,56
	Total	1.059.560	879.632	1.735.192	2.049.670	1,94		

1) În prezent, dreptul de vânătoare din pădurile Statului este dat în arendă de către Direcțiunea Economiei Vânatului și nu de Casa Pădurilor Statului, cum ar fi normal.

Din examinarea acestui tablou, putem trage următoarele concluziuni, referitoare la situația dela data de 1 Martie 1942:

1. O suprafață păduroasă de 679.632 Ha, adică 39% din totalul de 1.735.192 Ha cât reprezentau pădurile Statului în granițele dela 1942, nu era arendată. Astăzi, situația ar putea fi ameliorată. Totuși, este sigur că o mare întindere păduroasă încă nu este dată în arendă, așa încât trebuințele de terenuri ale vânătorilor din centrele mari orășenești pot fi satisfăcute din acest prisoș, deci fără a prejudicia interesele localnicilor.

2. Venitul brut anual din arendarea dreptului de vânătoare era de 2.049.670 lei. Cifra aceasta reprezintă arenda înscrisă în contractele de arendare, deci care ar trebui plătită, iar nu suma efectiv încasată. În același an bugetar (1941/42), venitul brut din vânzarea pro-



Rezultatul unei vânători organizată de Soc. de vânătoare a inginerilor silvici din Arad.

duselor lemnoase și nelemnoase, fără arenda din dreptul de vânătoare²⁾, a fost de 2.770.550.000 lei. Așadar, venitul din vânat reprezintă 0,074% adică mai puțin de a mia parte din venitul celorlalte produse ale pădurii (lemn, iarbă, fructe, plante medicinale, etc.).

3. Arenda anuală medie la hectar raportată la suprafața arendată în țara întreagă, este de 1,94 lei, deci hectarul produce aproape 2 lei. Pe Direcțiunile regionale silvice, ea variază între 0,38 lei la Direcțiunea Cluj a Moșilor, care administrează numai păduri din Munții Apuseni și 3,40 lei la Direcțiunea

2) Contrar afirmațiunii din „Carpații”, Nr. 8/944, pag. 214, veniturile din dreptul de vânătoare nu intră sub nici o formă, în bugetul C. A. P. S., ci în acela al Direcțiunii Economiei Vănatului (Minist. Agr. și Dom.).

București. De remarcat, că cele mai mari arenzii au fost în regiunea de câmpie (București și Chișinău), iar cele mai mici în regiunea muntoasă: Munții Apuseni, Direcțiunile Lugoj și Bacău care administrează păduri, în covârșitoare majoritate, de munte.

4. Arenda anuală la hectar, calculată pe păduri, variază în limite foarte largi: 0,05 lei la Direcțiunea Lugoj și 66,66 lei la fosta direcțiune dela Chișinău. La nici o Direcțiune regională silvică, arenda minimă nu depășește 1 leu, pe când cea maximă este cuprinsă între 0,56 lei (Dir. Cluj a Moșilor) și 66,66 lei (fosta Dir. Chișinău). Această mare diferență între arenzile minime și maxime ne îndreptățește să presupunem că nu s'a urmărit o politică în ce privește fixarea arenzilor. Altfel nu ar fi posibil ca arenda la hectar să varieze dela 1 la 120 (0,56 față de 66,66) sau chiar dela 1 la 1300 (0,05 față de 66,66). Este greu de crezut ca un teren să fie de 1300 ori mai valoros decât altul.

Învățămintele pe care le putem trage din cele expuse mai sus sunt:

- a) Este necesar să se organizeze o statistică vânătorească;
- b) La 1 Martie 1942, mai mult de o treime din pădurile Statului nu era arendată; deci vânătorii fără terenuri pot fi satisfăcuți din plin;
- c) Dată fiind variația însemnată între arenda minimă și maximă în diferite regiuni, variație nejustificată de calitatea terenului, se impune o stabilire judicioasă a cifrei arenzii, ținând cumpănă dreaptă între interesele proprietarului de pământ și ale vânătorului.

Contributions à la connaissance des bénéfiques matériaux de la chasse.

L'auteur montre le montant réalisé en 1942 par l'Etat roumain de l'affermage du droit de chasse dans ses forêts. Il ne représente que 0,074% de la rente obtenue par la vente des produits ligneux des mêmes forêts. En moyenne, un ha de forêt affermée pour la chasse ne produit, par an, que 2 lei.

CĂRȚI NOI

Ing. At. M. Haralamb :

Pășunatul, capacitatea de absorbție a solului, scurgerea superficială a apelor și eroziunea.

București, 1945; 36 pagini.

(A se adresa la Soc. Progresul Silvic)

● Pădurea și tehnica silvică în planificarea folosirii spațiului național.

În ciclul de comunicări organizat de Academia de Agricultură dela noi, [1] Prof. M. Drăcea, membru titular al acestei Academii, a făcut, în ziua de 22-II-1945, o comunicare intitulată ca mai sus.

D-sa începe prin a arăta că acum un sfert de veac silvicultorii identificau o noțiune care a trăit și-și are azi existența asigurată: *conștiința forestieră*. De data aceasta, D-sa dă un trup, un conținător acestei noțiuni, recunoscând *lumea silvică* drept o entitate aparte. În centrul acestei lumi dăinuiesc și activează toți aceia dintre noi cari au raporturi imediate și strânse, de orice natură, cu pădurea și cu produsele acesteia: proprietarii, exploatații de păduri, industriașii și comercianții de lemn, corpul silvic, lucrătorii de pădure și populația care are raporturi imediate și strânse cu pădurea. Înăuntrul acestei lumi silvice mai stau toate organele de stat și toți factorii politici, cari prin chemarea lor au intervenit în raporturile dintre om și pădure.

După ce definește lumea silvică, conferențiarul arată importanța ei, expunând cum s'a prezentat și se prezintă în alte țări și la noi.

În a doua parte a comunicării, se arată diferitele stadii prin care a trecut pădurea, aurea și la noi, ca întindere, față de nevoile agricole ale omului, până la stabilirea unor *hotare precise*. Se stăruie asupra necesității fixării pentru totdeauna a acestor hotare, arătându-se avantajele ce decurg din această precizare.

În legătură cu hotarele de viitor ale pădurii, se relevă fenomenul imbușcător al revenirii arborilor pe locuri de unde a fost gonit: perdele de protecție în câmpie, reîmpădurirea nisipurilor și a terenurilor degradate, etc. Consideră definitiv procesul de cantonare a pădurii noastre naturale. Arătând că este cazul ca acest proces să fie susținut prin orice mijloace, indică unele din acestea.

În al treilea rând, d-l Prof. M. Drăcea se ocupă de un grup de fenomene intitulat ca un termen generic: *intensificarea solicitării poporului față de păduri și față de foloasele și de produsele acestora*.

Vremurile de după război vor necesita mari cantități de lemne pentru refacerea regiunilor pustiite de război. Surogatele acestuia vor avea deasemeni o mare căutare. În perioada de după războiul trecut, această solicitare nu am simțit-o din cauza marilor suprafețe de păduri defrișate pentru creiere de blazuri. Se va putea întâmpla chiar ca lemnul să se ia la întrecere și cu unele produse agricole, în ce privește procurarea fibrelor textile și a celulozei. Producerea gazului din lemn va cere la rândul-i mari cantități. Toate acestea vor face să crească enorm prețul lemnului, fapt care va duce la raționalizarea folosirii lui și la evitarea risipei de până acum. Tehnica exploatații și a industrializării, la rândul-i, se va raționaliza și mai mult.

Marile nevoi de lemne ne vor obliga pe alt plan, să ameliorăm masivele noastre forestiere, astfel ca să ne dea maximum de lemn și de cea mai bună calitate.

În a patra și ultima parte a comunicării, conferențiarul se ocupă de: *Mărimea unităților economice în economia forestieră*. Ca urmare a evoluției sociale și economice a popoarelor, domeniul forestier se descompune treptat în unități din ce în ce mai mici. Pulverizarea unităților forestiere are urmări foarte grave, atât în ce privește interesul individual al proprietarului, cât și în ce privește interesul general al comunității. În agricultură se mai poate polemiza asupra avontajilor micii proprietăți; în materie forestieră însă, polemica pe această chestiune este închisă de mult. Noțiunea de „întins”, de „întindere apreciabilă” este cuprinsă până și în definiția pădurii ca organism material. *Impărțirea pădurii, însemnează moartea ei*. Căile care duc la desființarea pădurii sunt multe; conferențiarul trece în revistă pe unele din ele. Se arată apoi dezavantajele micii proprietăți forestiere. În ultimă analiză: *gospodăria forestieră în micile unități se lovește la orice pas de greutăți, care o scumpesc, o fac neviabilă, ducând la defrișare, la desființare. Dintr'o unitate forestieră nu se pot face două mai mici*. În economia forestieră suma părților considerate aparate este mult mai mică decât totul.

În cazul unei noi întocmiri a rosturilor forestiere care să ceară pădurii, în orice mână s'ar găsi ea, să contribuie la consolidarea neamului, se impune categoric ca procesul de pulverizare al proprietății forestiere să fie sistat radical. Ceva mai mult, tot așa de necesar este să se facă chiar drumul înapoi, prin refacerea, din fâdări mărunte, a unor organisme forestiere sau unități economice forestiere, cari singure pot ameliora economia forestieră și economia lemnului în ținutul respectiv. *Acest principiu al sistării pulverizării și al reîntregirii acesteia în mai multe unități trebuie să stea hotărît la temelia viitoarei planificări a folosirii spațiului național*.

În legătură cu această planificare stă și ameliorarea raporturilor dintre silvicultură și economia lemnului. Pe viitor, trebuie să primeze ideea că industria este o anexă a economiei forestiere, iar nu că economia forestieră este o anexă a industriei și a economiei lemnului. Numai astfel se poate asigura permanența exploatărilor, căi de transport raționale și mai presus de toate un prilej permanent de muncă pentru populația locală.

● Ion Ionescu (dela Brad) și pădurile.

În ziua de 25 Ianuarie a. c., d-l prof. Ilie C. Demetrescu, membru corespondent al Academiei de Agricultură, a făcut în cadrul ciclului de conferințe organizat în acest an de această Academie, o comunicare tratând despre: Ion Ionescu delat Brad și pădurile.

Între marile personalități politice ale secolului al XIX-lea, care, cu multă jertfire de sine, au pus temelile României moderne, trebuie să așezăm, în cele dintâi rânduri, și pe Ion Ionescu (dela Brad). După ce a absolvit Academia Mihăileană dela Iași, a făcut studii la școli superioare din Franța, practică pe lângă felurite ferme și exploatațiuni agricole, și zootehnice și a călătorit pentru instruirea sa ca puțini oameni nu numai pentru timpul său, dar și față de proporțiile de astăzi. Lucrarea sa de agronom, economist și om politic s'a desfășurat din plin în sensul scriitoricesc, didactic și practic.

În toate acestea, De la Brad a arătat o dreaptă înțelegere a pădurii și

economiei forestiere și ori de câte ori a avut prilejuri — și le-a căutat adesea — s'a ridicat ca un înflăcărat apărător al pădurii. Multe dintre reformele și instituțiile forestiere care au luat naștere în a doua jumătate a secolului al XIX-lea le datorăm în însemnată măsură și ideilor lui De la Brad, semănate cu dărnicie în scrieri și prin fapta practică.

Pentru dânsul, pădurea este „un element prețios de putere și un izvor nesecat de bogăție”, „una dintre ramurile cele mai însemnate de bogăție”. El pretuia pădurea nu numai pentru bunurile materiale pe care ni le poate pune la îndemână, dar și pentru serviciile pe care ni le aduce prin simpla existență ca atare a pădurii în anumite locuri. În monografiile și, în general, în scrierile sale agricole sau de călătorie, De la Brad arată marile neajunsuri pe care le înțeacă climatul, regimul apelor, statornicia pământului și stările igienice prin nimicirea fără socoteală a pădurilor. Acolo unde s'au făcut greșeli, în această privință, stăruie pentru îndreptarea lucrurilor, prin reîmpădurire. În legătură cu acest din urmă gând, amintim că De la Brad a fost organizatorul și conducătorul primei mari campanii oficiale de creare a unor mari pepiniere forestiere pentru plantațiuni în stil mare în ținuturi lipsite de păduri. Inspirați din frumoasele succese ale împăduririlor cu pin marișan din Landele Gasconiei și pornită pe temeuri nesigure, atât din punctul de vedere al cunoașterii împrejurărilor noastre naturale, cât și din pricina lipșurilor financiare — este vorba de ultimii ani ai Domniei lui Vodă Cuza — acțiunea respectivă n'a dus la rezultatele urmărite.

În pădure De la Brad vede numai un element pentru întemeierea unei gospodării forestiere. Acestuia trebuie să i se adauge muncă și capital, sub forma drumurilor și altor instalații de transport, ordonarea arboretelor și tăerilor, ș. a. Cu deosebită căldură, pledează dânsul pentru pregătirea și folosirea de specialități înr'ale pădurăriei. „Cu toate legăturile care există... între agricultură și silvicultură, noi, cultivatorii, solicităm cu toate puterile noastre forestierii de profesie de a se ocupa de această însemnată materie”. Un principiu fundamental asupra căruia stăruie De la Brad de multe ori în scrierile sale, este acela al continuității producțiunii. Nici nu poate înțelege o exploatare a pădurii fără grija de viitorul acesteia.

Pentru concilierea conflictelor dintre interesele particulare și cele publice în materie de folosirea pădurilor, De la Brad recomandă stăruitor întemeierea unui învățământ de specialitate, emiterea unei legislații forestiere de ordonare a folosirii pădurilor și organizarea unei administrații silvice, în măsură să supravegheze aplicarea legilor respective și să facă o bună gospodărire a pădurilor Statului. În această ultimă privință, dânsul arată multele lipsuri — scuzabile față de cei numai câțiva ani de când pădurile mănăstirești ajunseseră în mâna Statului — și recomandă îndreptări.

Mari valori reprezintă scrierile lui De la Brad pentru posteritatea forestieră și din punctul de vedere al documentației. Într'adevăr, monografiile sale agricole asupra județelor Dorohoi, Putna și Mehedinți, în deosebi, dar și alte publicații, conțin o mulțime de date și indicațiuni asupra stărilor pădurărești și de economie forestieră, în înțeles larg, din a doua jumătate a secolului trecut.

De la Brad reprezintă, fără îndoială, un mare precursor și în materie forestieră, după cum a fost și în câmpul agronomic și politic democratic. Cercetarea operii sale și de către silvicultori este o datorie, deoarece ea oferă foarte puternice pârghii în străduințele noastre de apărare și ridicare a unei

ramuri de economie națională, atât de esențiale pentru buna stare obștească și atât de puțin cunoscută și înțeleasă în această Țară.

Comunicarea de mai sus se publică, în întregime, în Buletinul Academiei de Agricultură din România, caetul prim al anului 1945.

● Ape și păduri.

În cadrul Soc. Politehnica, a luat ființă, la începutul acestui an, un cerc al hidrotehnicienilor. Având a studia problema folosirii apelor sub diferite feluri, cercul nu este menit să cuprindă în el numai ingineri. Vor putea deveni în acest cerc, în afară de inginerii de toate specialitățile: biologii, meteorologii, agricultorii și oricine este preocupat de folosirea apei într'un fel sau altul. Este de la sine înțeles, că inginerii silvici, în ale căror preocupări este și aceia de a face ca prin păduri să se asigure ape cât mai curate și cât mai debit cât mai regulat, au în acest cerc posibilitatea să desvolte o activitate din cele mai rodnice.

Cercul și-a început activitatea printr'o serie de conferințe neîncadrate într'un ciclu mai dinainte determinat. Printre conferențieri am putut auzi și pe d-l *Ing. insp. g-l silvic Cezar Cristea* care a întreținut auditorul la 3 Februarie a. c., cu tema: Ape și păduri.

În această privință d-sa a început prin a expune unele idei privitoare la colaborarea Serviciilor silvice la procurarea unor date documentare de folositoare, nu numai în cadrul serviciului silvic, ca de pildă: organizarea culegerii unor date meteorologice, cote de ape, etc.

În continuare arată legătura care există între regimul apelor și prezența pădurilor în regiunile de munte și de deal.

Trece apoi în revistă lucrările diferitelor congrese ale Agir-ului, în care s-au discutat probleme de resortul celor de dezbătut în cadrul cercului hidrotehnic. Astfel, Congresul dela Brașov din 1932, cel dela Galați din 1934, cel dela Iași din 1936, precum și cel dela București din 1943. D-sa socotește lucrările congreselor menționate drept prețioase documentări la dispoziția factorului politic.

Nu scapă din vedere a menționa, în final, și unele din publicațiile românești în legătură cu unele din aceste probleme.

După obiceiul ședințelor Soc. Politehnica, o săptămână mai târziu, a avut loc discuția ideilor expuse de conferențiar, la care a luat parte și inginerii din alte specialități decât cea silvică.

● Aspecte forestiere din U. R. S. S.

În secțiunea „Științe Aplicate” din cadrul Asociației române pentru legăturile cu Uniunea Sovietică (A.R.L.U.S.), d-l *Ing. V. Lisievi* a ținut, în ziua de 13.3.1945, o conferință cu subiectul: „Aspecte forestiere din U.R.S.S.”.

Pădurile în Uniunea Sovietelor ocupă aproape 1/3 din întinderea totală a țărilor pe care le cuprinde, însumând cca. 950 milioane ha, dintre care numai 600 milioane ha sunt păduri, iar restul reprezentând rariști sau diverse goluri. Pe cap de locuitor, revine 3,70 ha. Din punct de vedere al utilității sunt împărțite în două mari categorii: una care are în vedere interesul general, denumită de importanță statală (900 milioane ha) și alta de interes

local (47 milioane ha). Pădurea nu este însă repartizată uniform, în unele regiuni ajunge să ocupe până la 90% din suprafață, în timp ce în altele este aproape inexistentă. Cele de importanță statală se divid la rândul-le în două categorii: unele de importanță industrială și altele de importanță culturală. Cele de importanță industrială sunt sub autoritatea Comisariatului Popoarelor pentru păduri (Narcomles), iar celelalte în administrarea Comisariatului Agriculturii (Narcomzem). Cele de importanță industrială cuprind regiunile cele mai păduroase din uniune: tot Nordul, Siberia estică și vestică, Oblastia Gorki, a Orientului depărtat, Leningrad, Ivanovsk, regiunile de Vest, Transcaucazia, etc. Exploatarea aici se face pe regiuni mari, cu mare aplicare în mecanizarea, după necesitățile Statului, aprovizionând cu materia brută marea industrie forestieră. Zona pădurilor de importanță culturală cuprinde regiuni mai sărace în păduri ca: Sudul Oblastiei Moscova, malul stâng al cursului mijlociu al Volgei, Stalingrad, Saratov, parte din Caucaz, litoralul mărilor de Azov, Mării Negre, Daghesian, etc. Aceste păduri au în primul rând un rol de protecție și în al doilea rând de satisfacerea nevoilor locale, fiind însă supuse unui regim forestier sever. În zona culturală, pe lângă menținerea și ameliorarea pădurilor existente, se creiază și altele prin lucrări artificiale. Creșterile artificiale se fac pe nisipuri, terenuri erodate, incolte, sau ca pericole de protejarea agriculturii. Date fiind marile diferențe staționale din imensitatea acestei Uniuni, numărul speciilor ce constituiesc pădurile este foarte mare, cuprinzând toate zonele de vegetație dela subtropicală până la cercul polar. Se disting totuși 4 mari zone:

1. Taigaua sau zona forestieră propriu zisă care se întinde dela Vestul până la Estul Uniunii;
2. Krâmul și Caucazul;
3. Asia mijlocie;
4. Orientul depărtat (în special la Sud de Amur).

În Taiga sunt 90% din păduri, având însă numai 7 specii mai de seamă: molidul, pinul, laricele, bradul, cedrul, mesteacănul și plopul, cu predominarea primelor trei specii. Se afirmă că din întinderea pădurilor: 78,8% sunt acoperite cu rășinoase în care pinul și molidul ocupă câte 25%, iar laricele 20%. Restul de 21,2% este ocupat de foioase din care mesteacănul ocupă 11%. Incendiile constituie unul din marile flageluri care pustiesc taigaua.

Creșterea anuală a pădurilor este apreciată la 510 milioane m³ din care 350 milioane m³ este lemn de lucru. Tăerile anuale nu ating însă cifra creșterilor.

În continuare, conferențiarul se ocupă de:

1. Exploatare și industrializare;
2. Comercializare și distribuirea produselor forestiere;
3. Cultura și conservarea pădurilor;
4. Învățământul forestier;
5. Propaganda forestieră;
6. Îmbunătățirea administrației.

Pentru fiecare din capitolele menționate se dau cifre și relațiuni cari sunt într'adevăr impresionante. În materie de cultură se ține la conservarea, ameliorarea și mărirea domeniului forestier, mai ales în zona culturală. În materie de exploatare, mecanizarea a făcut mari progrese. În industrie se produc produse standardizate, prin care se realizează mari economii de material.

La sfârșit, conferențiarul a tras pentru noi următoarele învățăminte din realitățile sovietice:

1. Exploatarea pădurilor și industrializarea lemnului să se facă pe mari centre, supunându-le unui comandament unic. Aceluiași comandament să fie supuse comerțul și distribuirea lemnului;

2. Cultura și conservarea pădurilor, dar mai ales acțiunea de reimpăduriri să nu se mai facă timid, ci hotărât, pe o scară cât mai mare. În acest scop, trebuie să se facă și în administrație o delimitare categorică între cultura și paza pădurilor deoparte și exploatarea și industrializarea de altă parte;

3. Să se înmulțească Școlile forestiere de diferite categorii, dându-se preferință celor elementare, creindu-se în același timp posibilități de studii prin corespondență;

4. Propaganda forestieră să devină o realitate, astfel ca pădurea să nu mai fie o piedică pentru țărănul nostru, ci un bun de care să înțeleagă că nu se poate dispensa și deci trebuie ocrotit.

Conferința, care a fost urmărită cu un deosebit interes de o numeroasă asistență, a fost urmată de discuțiuni, la care au luat parte d-nii: Ing. I. Zeicu, Ing. Cezar Cristea ș. a.

● Domeniul forestier și industrializarea lemnului în U.R.S.S.

În seara zilei de 12 IV.1945, d-l Ing. insp. silvic Gr. Colpacci a ținut la posturile noastre de radio o conferință tratând despre: „Domeniul forestier și industrializarea lemnului în U.R.S.S.”.

Suprafața totală a pădurilor U.R.S.S. după datele culese în 1934 se ridică la 956.000.000 Ha din care exploatabile 484.000.000 ha. Față de suprafața totală a pădurilor din România cea din U.R.S.S. este deci de 150 ori mai mare cuprinzând 1/5-a din totalul pădurilor planetei noastre. În economia forestieră mondială U.R.S.S.-ul joacă un rol foarte important.

Una din caracteristicile fondului forestier al Uniunii este răspândirea foarte neregulată a pădurilor pe teritoriul republicilor componente și deci vom avea în unele regiuni rezerve imense de materiale lemnoase, iar în altele o lipsă destul de resimțită de aceste materiale.

Mare parte din pădurile exploatabile este constituită din: larice, pin și brad dintre conifere, și stejar, fag, mesteacăn, carpin, teiu, frasin și alte esențe, din cele foioase.

Pădurile Uniunii au în cea mai mare parte origină naturală. Suprafața pădurilor create în mod artificial prin plantații, este numai de circa o jumătate de milion hectare.

Rezerva lemnoasă a pădurilor exploatabile se cifrează la cca. 23.000.000.000 m. c. iar producția anuală la 550 milioane m. c. În anul 1936 pădurile puse în exploatare reprezentau numai 1/3-a din suprafața totală a domeniului forestier U.R.S.S. În același an, exportul reprezenta 17% din totalul exportului mondial, având o valoare de 170 milioane ruble.

Desvoltarea mare a industriei lemnului a început mai ales în urma executării celui de al doilea plan cincinal, la 1932/37, în regiunile munților Urali, Nordul European, regiunile Gorki, Tirovo, Siberia Vestică și Estică. Datorită mișcării lui Stacanov planul industrial privitor la industrializarea lemnului a fost executat în proporție de 100—300%, ceea ce s-a remarcat chiar la a doua

sesiune a Comitetului executiv central din 1936. Importanța mare a valorificării bogățiilor forestiere pentru construcția socialistă, au dus la înființarea unui organ unic de conducere — Comisariatul Poporului pentru Industria Lemnului — cărui i s'au încredințat toate preocupările în legătură cu exploatarea pădurilor, transportul lemnului, prelucrarea lui în cherestea, furnir, placaj, mobilă, celuloză, hârtie și în general industria chimică.

În același timp, a luat o foarte mare dezvoltare industria mică a lemnului, mai ales în centrul și sudul Uniunii, unde se prelucrează lemnul de specii foioase ca: stejarul, frasinul, mesteacănul, carpenul, jugastrul, teiul și plopul.

Industria cele mai mari au luat ființă în regiunile păduroase Nord-Europene și anume: Arhangels, Vologna, Dvinada, precum și în Siberia.

Cu industria celulozei se ocupă în deosebi combinatul Gorki, care produce anual până la 1/2 milion m. c. lemn de celuloză, iar combinatul C.A.M.A. se ocupă cu fabricarea hârtiei și cartonului. Industria mobilei de lux este concentrată în centrul și sudul european al Uniunii în regiunea Moscovei, Tighevului și Harcovei. Furnirul și placajul se confecționează mai mult din fag, mesteacăn, tei, plop, anin și mai puțin din frasin, paltin și nuc.

În pădurile Siberiei, industrializările sunt conduse de trusturi de Stat împărțite pe bazine de exploatare.

Se remarcă aspectul caracteristic al prelucrării lemnului în U. R. S. S. prin fabricarea mai ales a chipurilor de sortimente de materiale standard în industria mobilei, obținând astfel o economie mare de mână de lucru și de materiale.

Ca încheiere, se subliniază următoarele caracteristici:

1. Marea dezvoltare ce s'a dat în U.R.S.S., industriei mici locale de prelucrarea lemnului în obiecte și unelte necesare poporului dela țară și orașe: mobilă rustică, tâmplărie în serie, unelte, stupi etc.

2. Organizația superioară ce s'a dat administrării pădurilor și valorificării lemnului, prin împărțirea în comisariate și administrații generale cu atribuțiuni bine precizate, lucrând depe un plan stabilit din timp, dând totuși organelor de execuție posibilitatea unei largi inițiative pentru perfecționarea metodelor de lucru și sporirea producției.

3. Chiar în cursul războiului, pe toată întinderea Uniunii a început o activitate intensă de refacere și reconstrucție la care lemnul, instrumentul civilizației, participă în mod hotărîtor.

ACUM 50 DE ANI

● În al doilea trimestru al anului 1893, Revista Pădurilor își continuă apariția cu regularitate în forma obișnuită. În cele 104 pagini publicate (6½ coale) se desbat probleme de actualitate (și acum!) de silvicultură, legislație silvică, etc., păstrându-se în același timp contactul cu mișcarea forestieră din străinătate.

De remarcat sunt următoarele articole și însemnări:

„Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde să dispară” de N. R. Danilescu. Este referatul prezentat de autor la congresul din Aprilie 1893 al Soc. „Progresul Silvic”. Se arată împlinirea bradului și molidului din

Carpații românești, în ce constă tăierile de regenerare în grupe, experiențele în acest sens dela Siegsdorf (Bavaria), aplicarea tăierilor de regenerare în grupe în masivele de amestec și în masivele pure. În fond, este o traducere pentru condițiile staționale din România a ideilor cuprinse în cartea lui Kast „Die horst- und gruppenweise Verjüngung im K. J. Forstamte Siegsdorf” tipărită la München în 1890 și de care autorul face mențiuni. Este deci, demn de reținut, că metoda „ochiurilor” are deja o vechime de $\frac{1}{2}$ de secol în Țara noastră, cel puțin teoretic (în publicații).

„Observațiune asupra efectelor tratamentului crângului compus la pădurile de fag din ocolul Florești” de A. Bulgăreanu.

Recunoscând meritele tratamentelor grădinarite din Franța a bandelor alternative din Germania și a tăierilor rase din Austria, autorul arată că Țrăbue să ne gândim, totuși, atunci când vrem să introducem în România aceste metode, că „altă pozițiune, alte circumstanțe fizice sau locale etc. au pădurile din celelalte țări și alta la noi”. Pentru a se documenta în materie, silvicultorii ar trebui să țină seama că la noi sunt multe păduri exploatate în diferite regiuni de munte, coline și câmpie, unde au fost aplicate diferite tratamente. Ar fi bine deci, ca cel puțin asupra acestora să facem observațiuni arătând rezultatul obținut, pentru a ști dacă trebuie să continuăm cu ele ca eficiente sau să le abandonăm ca dezaastroase. „Să părăsim”, zice autorul, „sfera abstractă a discuțiunii teoretice în materie de silvicultură, sprijiniți pe părerile autorilor străini și să coborâm pe pământ românesc, în sfera reală a lucrurilor, observându-le și dându-ne opinia asupra acestora”. Adică să adunăm observațiuni asupra tratamentelor aplicate până acum la păduri, să le sintetizăm formându-ne sarcum principii în materie de tratament aplicabil în Țara noastră.

În fond, Bulgăreanu condamnă tăierile deschise și în special crângul compus, în pădurile de fag situate pe coaste, pentru motivul că se degradează terenul (formându-se surpături) și chiar masivul (făcându-l a pierde esențele de valoare). O „geografie silvică” a pădurilor din Țara noastră, unde să se menționeze reușita sau nereușita tratamentelor cunoscute și aplicate, ar aduce „un tribut important la edificiul silvic apt pentru România”.

„Desvoltarea vegetației în 1895 și prognosticul timpului” de I. Tițu. Observațiunile fenologice constituiau o preocupare și un obiect de interes pentru silvicultorii înaintași, colaborând la anchetele organizate de Institutul Meteorologic și publicând în Revista Pădurilor studii în acest domeniu chiar dela nesilvicultori. În articolul de față se încearcă pe baza datelor medii stabilite timp de zece ani la stațiunea meteorologică din Comăndărești (Botoșani) și a observațiilor din anul curent să se facă un prognostic al timpului.

„Necesitatea organizării serviciului silvic al Statului” de D. Papi-nian. Cuprinde textul conferinței ținută de autor la Soc. Progresul Silvic în Februarie 1895. Se arată necesitatea pădurilor, organizația de atunci a Corpului silvic, inconvenientele ei, condițiunile cerute pentru o bună organizare (admisibilitate, atribuțiuni la diferite grade ierarhice, stabilitate, avansare, salarizare, penalități conforme cu natura greșelilor). Importanța acestei conferințe este documentară, pentru detaliile din epoca respectivă și pentru ideea centrală: iubirea de pădure și de corp, pe care o trădează. De reținut este faptul că timp de treizeci de ani dela înființarea Corpului silvic al Statului, adică dela 1864 (după secularizarea averilor mănăstirești) și până în 1894, salariile Corpului silvic au rămas nemodificate. Un șef de ocol primea pe atunci 200—250 lei pe

lună, fără indemnizație de chirie, cheltueli de cancelarie, etc. În esență, se susține că silvicultorul trebuie redat cultivei pădurilor, neîmpiedicându-l cu un complex de atribuțiuni străine de menirea lui, punându-i la dispozițiune mijloacele bănești de care are nevoie și asigurându-i stabilitatea în serviciu.

● **Congresul anual al silvicultorilor** (Soc. Progresul Silvic) din Aprilie 1895 a debătut următoarele probleme:

1. „Care sunt vișiile și lacunele actualului cod silvic și îmbunătățirile de introdus în noua legislație silvică”. Referent: A. Eustatziu. La discuție participă: N. G. Popovici, P. Antonescu-Remuș, Al Lazurian, Gr. Stamatian, N. R. Danilescu.

2. „Diferite sisteme de repopulare a moastelor la diferite expozițiuni”. Referent: P. Antonescu-Remuș.

3. „Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde a dispărea”. Referent: N. R. Danilescu.

În discursul de deschidere, președintele Societății, I. Kalinderu, evocă jertfa lui Cristos pentru omenire, pentru a avea o pildă și un indemn în iubirea Patriei, pentru care toți trebuie să ne jertfim timpul și munca astfel încât apărându-i înflorirea și interesele să lăsăm urmașilor o Țară mărită și slăvită prin munca noastră, asigurându-ne recunoștința urmașilor.

În Darea de Seamă a Soc. — citită de G. Stătescu — se arată activitatea Societății în apariția regulată a Revistei Pădurilor, organizarea conferințelor în timpul iernei, organizarea unui concurs pentru o carte de terminologie silvică (dicționar forestier), pentru care Administrația Domeniilor Coroanei a ridicat premiul la 2000 lei, străduința depusă ca dezideratele exprimate în congresul anterior „să nu rămână sterpe”, în sfârșit în stabilirea legăturilor cu alte societăți și reviste științifice, pentru schimb de publicații.

Păstrând nota de solemnitate a congresului, înaintașii noștri nu disprețuiau însă spiritul, încât își permiteau să citească în ședință înainte de discursul de încheiere un „Tatăl nostru forestier” alcătuit din expresii silvice, de prof. N. R. Danilescu.

De reținut mai este din discursul lui Kalinderu constatarea că numărul membrilor Societății se ridica la 228 (46 la 1 Aprilie 1886) și apelul adresat silvicultorilor pentru plata cotizațiilor, contribuția cu articole la Revistă și participarea cu lucrări la conferințele organizate de Societate.

● **Mișcarea forestieră din străinătate** era urmărită cu ajutorul revistelor de specialitate, din care se spicua mai în fiecare număr anumite chestiuni. Astfel, se scrie despre *Pădurile din Statele Unite*, arătându-se regiunile forestiere și speciile americane, consumul lemnului, descreșterea suprafețelor păduroase, mișcarea pentru conservarea pădurilor prin „American Forestry Association”, prin crearea de păduri de rezervă, instituirea unei sărbători a sădinei arborilor („Arbor Day”), când cetățenii și mai ales școlarii sunt invitați a planta arbori.

Din rapoartele publicate se vedea că această zi devenise în America o sărbătoare patriotică, mai ales în Statele din Sud unde ea a fost fixată în ziua aniversării nașterii lui Washington. Obiceiul de a planta arbori în onoarea lui Washington, Lincoln, Grant și alți iluștri cetățeni a devenit general. Numai în Statul Nebraska au fost plantați timp de 20 de ani, 35 milioane de arbori.

În același sens se scrie despre starea de lucruri din *Anglia*, unde Asociația

Britanică forestieră atrage atenția opiniei publice asupra interesului național în materie de păduri.

Din lucrările congresului elvețian, se semnalează comunicările relative la problema răriturilor în etajul dominant (concluzia concretizată în formulele: „desserrer toujours sans isoler jamais” sau „allmählich freigehauen”).

O altă formă de a cultiva relațiile cu străinătatea era *trimiterea de silvicultori la studii de specializare peste graniță*. Găsim astfel informațiuni despre sosirea dela studii a subinspectorilor: Grunau, Antonescu, Marentzeler și Prelorian în locul cărora sunt trimiși alți patru: Bantaș, Nădejde, Tănăsescu și guardul general Neagoe (doi în Franța, doi în Germania). Încă un exemplu de grijă pentru perfecționarea și ridicarea standardului de viață profesională, de îndrumare a tineretului, de asigurare a viitorului.

● Din *Notițele mărunte* reținem următoarele:

Conservarea lemmelor pentru traverse. Un „nou” procedeu american: temperatură 150—250°, presiune 10 Kg, timp de 10—12 ore. Durabilitate obținută: după 15 ani de întrebuințare, traversele încă în perfectă stare.

Forestierul Fotograf. Se arată necesitatea fotografiei (agreabilă și utilă) în cariera de silvicultor. „Tânărul forestier duce viață austeră. Trebuie să știe a trăi cu arborii și cărțile sale. Dacă la acești companioni mai adăogă și fotografia, va fi mai mulțumit și mai încântat”.

Pavașul din lemn. Se arată experiențele din Germania și Franța cu lemne indigene și exotice.

Materiale de construcție din fibrele lemnului. Se rezumă procedeele „noui” pentru fabricarea de pavele etc.

Buletinul lunar Meteorologic dela 20 de stațiuni însoțește fiecare număr al Revistei.

T. Bălănică

C I N E G E T I C Ă

● Societatea „Progresul Silvic” și anteproiectul de lege al vânătoarei.

Venerabila noastră Societate se dovedește a fi prezentă oricâteori se pun în discuțiune probleme interesând economia forestieră. Vănatul din păduri fiind un produs al acestora din urmă, iar viața și prosperitatea lui fiind indisolubil legate de ființa și gospodăria pădurilor, — Societatea „Progresul Silvic” a ținut să-și spună cuvântul asupra anteproiectului de lege al vânătoarei. Reproducem, în cele ce urmează, acea parte din darea de seamă pe anul 1943, care tratează chestiunea vânătoarească:

„Societatea a avut la ordinea zilei, în cursul anului 1943, discutarea proiectului legii vânătoarei întocmit de Direcția Economiei Vănatului.

Proiectul, având unele principii care difereau de acelea socotite ca utile pădurei și corespunzătoare interesului arătat de Corpul Silvic, în decursul vremii, acestei ramuri ale economiei forestiere, a găsit opoziția celei mai mari părți a Consiliului de administrație. După desbateri lungi și destul de animate și după contribuția tuturor colegilor din consiliu sau din afara consiliului, pe care îi preocupa, în mai mare măsură această lege, ea a putut să fie

treptat amendată și pusă în cadrul corespunzător, atât economiei forestiere, cât și prestigiului Corpului Silvic, fără de care aplicarea acestei legi nu se putea face decât parțial.

Legea nu s'a definitivat din cauza împrejurărilor grele din ultima vreme. Consiliul Societății are, însă, pentru cazul când modificarea legii va fi iarăși pusă în discuție, materialul necesar documentar, pentru întocmirea unei legi bune. Consiliul ține să arate, cu acest prilej, că vânătorii cu dragoste de acest sport, care pentru economia națională trebuie să fie privit și ca un bun producător de venituri, vor găsi în Societatea noastră și în Corpul Silvic, prietenii loiali, așa cum s'au arătat de decenii, fără ascunzișuri și fără părtinire".

(84)

● Elevii școlilor silvice și permisele de vânătoare.

Articolul 39 din actuala noastră lege de vânătoare prevede, între altele, că „elevii școlilor speciale de silvicultură se bucură de favoarea de a plăti



Cabana de vânătoare, construită de Soc. Avis-Arad, în pădurea Lipova, jud. Timiș.

numai jumătate din taxa de vânat". Intențiunea bună a legiuitorului n'a constituit, de fapt, o favoare niciodată, dat fiind că elevii trebuind să față față obligațiilor școlare, doar în vacanță aveau răgazul necesar să vâneze, așa încât nu profitau de pe urma permisului de vânătoare nici pe jumătate cât alți vânători. Așa era la început. Cu timpul, situația s'a înrăutățit, deoarece la taxa inițială de 104 lei s'au adăugat altele, de care elevii silvici n'au mai fost scutiți, așa încât azi, și pentru ei, costul permisului de vânătoare s'a urcat la o cifră pe care firavul lor buget nu o poate suporta. Așa se explică faptul că numărul studenților care au scos permis de vânătoare în sezonul 1944/45 a fost mai scăzut decât în anul precedent. Semnalăm această stare de lucruri, în speranța că oficialitatea noastră vânătoarească, atunci când va revizui actuala lege, va găsi mijlocul să aducă o reală ușurare a sarcinei care apasă astăzi asupra școlărimii dornice de a îmbrățișa nobila îndeletnicire a zeiței Diana.

(85)

● Pagubele suferite de fașaneriile din Vestul Țării.

Războiul a lăsat urme numeroase pe unde a trecut. Se pare însă că în ce privește vânatul, unul dintre cele mai încercate colțuri de Țară a fost cel din Vest. Din veștile primite, la Casa Verde a fost pierdut întreg efectivul de fașani din captivitate, iar pe teren, căprioare abia au mai rămas. După iernile grele 1940/41 și 1941/42, când vânatul a scăzut ca număr, în toată Europa, nu numai la noi, — prin îngrijirea sistematică dată în ultimii ani, stocul de fașani sporise aproape la ceea ce fusese în anii buni. Iată însă că o nouă lovitură și mai gravă a atins însuși stocul de reproducție. O muncă și mai grea așteaptă pe cei în grija cărora este dată gospodăria acestui frumos teren. Mai puțin încercat a fost terenul Chișinău-Criș, unde s'a putut menține o parte din stocul de reproducție din voliere și unde a rămas și pe teren un efectiv mai bun.

(86)

● Donațiuni pentru biblioteca Facultății de Silvicultură.

Direcțiunea revistei „Carpații“, prin directorul său D-I Dr. Ionel Pop, a donat pentru biblioteca Facultății de Silvicultură din București, 11 volume cuprinzând colecția excelenței reviste „Carpații“ pe 11 ani. Te impresionează materialul bogat pe care-l cuprind aceste volume și un sentiment de mândrie te cuprinde văzând ce poate produce sufletul, pricepera și perseverența românească.

D-I Al. I. Brătescu-Voinești a donat, pentru această bibliotecă, 4 volume din prețioasa D-sale lucrare „Tratat de pescuit“, poate ultimele exemplare care se mai găseau pe piață. Nădăjduim că, îndată ce împrejurările vor permite, va apare a doua ediție.

Deși cu întârziere, ne facem plăcuta datorie de a semnala gestul frumos făcut de cei doi iubitori ai frumuseților pământului românesc, prin punerea la îndemâna viitorilor ingineri silvici a unor lucrări de mână întâi pentru educația lor vânătoarească și piscicolă.

(87)

● Comitetul Societății de vânătoare „Codrul“.

În anul 1924, studenții silvici de la Politehnica din București au înființat o Societate de vânătoare sub numele de „Codrul“, formată și condusă numai de studenți. Prin însăși natura membrilor care o formau (studenții), conducerea ei se primenea încontinuu, alte și alte elemente studențești venind să ia în mână frânele. Structural, deci, societatea „Codrul“ se deosebea de altele. În perioada de peste două decenii, societatea a avut o activitate când mai intensă, când mai sumară, după vrednicia celor ce au stat, vremeșnic, în fruntea ei. În ultimii 4 ani însă, desființându-se toate societățile studențești, n'a putut funcționa nici societatea „Codrul“. Ne este dată acum bucuria să putem anunța în coloanele acestei cronici, reluarea activității societății. În ședința dela 10 Decembrie 1944, s'a ales următorul comitet de conducere: președinte Grozăvescu L. Ioan, vicepreședinte Teicu Aurel, secretar Țana I. Constantin, casier Savițchi Alexandru, maștrii de vânătoare: Popescu Constantin, Bădescu Ion Aluniș, Colibaba Epaminonda, Jigoria Petru; membri activi: Țăranu Nicolae, Orădeanu Titus, Feneșan Liviu; censor Stanciu Nicolae.

Urăm activitate rodnică acestei societăți și cerem conducătorilor ei în-

găduința de a le aminti că Societatea trebuie să fie model în toate privințele. Viitorii ingineri silvici, care vor fi îndrumători în materie de vânatoare, trebuie să facă dovada de buni gospodari în primul rând la ei acasă. (88)

● Abrogarea unor legi interesând vânătoreea.

Prin legea Nr. 154 din 28 Februarie 1941 se prevedea că director al Economiei Vânatului putea să fie numit numai un specialist cu studii academice, între materiile învățate de el în școală fiind și vânătoreea. Legea următoare să aducă în fruntea Direcțiunii Vânătoreei pe cei mai buni, oprind să se numească persoane fără o pregătire serioasă. Fără îndoială, s'a făcut prin aceasta un pas înainte.

Prin legea Nr. 348 din 11 Aprilie 1941, s'a înființat un Consiliu superior al Vânătoreei format din 44 membri, dând astfel posibilitate unui mare număr de cunoscători în materie să-și spună cuvântul în problemele mari vânătorești.

Constatăm cu surprindere, că printr'un sumar decret-lege (Nr. 121 din 23 Februarie 1945) ambele legi amintite mai sus au fost abrogate, revenindu-se la dispozițiunile vechei legi. Ne mărginim să arătăm că s'au făcut un mare pas înapoi. (89)

● Se studiază legea vânătoreei, în vederea unei eventuale modificări.

Sub președinția D-lui secretar general C. Rachieru, s'a ținut la sfârșitul lunii Martie a. c., la Ministerul de Agricultură și Domenii, o consfătuire având drept obiect examinarea actualei legi de vânătoree și eventuala ei modificare, pentru a da vânătoreei românești o îndrumare potrivită spiritului vremii. S'a numit o comisiune în acest scop. (90)

Vasile Cotta

JURISPRUDENȚĂ

Pe baza legii pentru complectarea măsurilor necesare folosirii pășunilor comunale constituite din păduri, publicată în Monitorul Oficial No. 97 din 28 Aprilie 1933, o comună nu poate fi improprietărită cu o pădure declarată de protecție pentru apărarea națională deoarece, pădurea neputându-se defrișa, scopul legii nu poate fi atins.

C. Dragu

CURTEA DE APEL ARAD-ORADEA.

Deciziune Nr. 145. — Dosar Nr. 689/943.

Sedința publică din 22 Martie 1944.

La ordine fiind pronunțarea asupra recursului făcut de comunele Tisa, Hălmagiu, Tărmure și Tuonești, contra sentinței Nr. 480 din 18 Decembrie 1942, a Trib. Arad, S. II, dată în cauză de reformă agrară cu Minist. Agric. și Domeniilor.

Curtea deliberând:

Asupra recursului de față:

Având în vedere sentința dedusă în recurs din care se constată următoarele:

Prin cartea de judecată a Judecătorei rurale Hălmagiu Nr. 203 din 17

Iulie 1942, în baza art. 24 și 32 din legea reformei agrare din Transilvania s'a atribuit comunelor: Tisa, Hălmagiu, Tărmure și Iuonești, un teritoriu de pădure și pășune, rezervă de Stat, din comuna Tisa, cuprins în c. f. 565 Nr. top. 2452/a, 2452/a/1, 2453/a/3, 2453/b/1, 2453/b/a, în suprafață totală de 448 j. 725 stj. p. și în scopul înființării pădurei și pășunii comunale, după cum urmează:

a) 20 j. cad. comunei Tărmure, din trupul Tăurciu, pentru complectarea pășunii comunale.

b) 5 jug. cad. comunei Iuonești, în același scop.

Iar restul de 413 jug. și 7254 stj. îl atribuie:

c) în $\frac{1}{2}$ parte, adică 206 j., 860 stj. p. pentru constituirea de pădure comunală comunei Hălmagiu și,

d) în $\frac{1}{2}$ parte, adică 206 j. 800 stj. p. pentru complectarea de pășune, eventual pădure comunală pentru comuna Tisa.

La defalcarea s'a menționat a se avea în vedere desideratele comunelor sus arătate, privind vecinătatea teritoriului ce se va defalca și obligațiunea mutuală de acces liber la pădure, pășune și apă pe căile existente sau care se vor designa ca necesare, fără vre-un drept de despăgubire. S'a fixat ca preț de expropriere, 540 lei de jug. cad. în favoarea Min. Agric. și Domeniilor.

Apoi Judecătoria a procedat la împroprietărire conform avizului Nr. 330/936 al Consiliului tehnic al pădurilor cu aprobarea din 16 Mai 1936 a Min. Agric., dată în baza art. 64 din legea de reformă agrară la destinarea de pădure comunală, pentru comuna Hălmagiu 557 j. din pădurea „Tisa“ rezervă de Stat, trupurile Juga și Tăuroiu.

Reprezentanții comunelor Tisa, Tărmure și Iuonești au susținut, că prin Jurnalul Consiliului de Miniștri 3285 din 3 Noembrie 1937 și decizia Min. Nr. 10550 din 23 August 1936 s'a aprobat vânzarea cu preț de expropriere a 250 p. cad. pentru Tisa, a 30 jug. pentru Tărmure și a 5 jug. pentru Iuonești, pentru complectarea pășunii comunale.

Din c. f. unde este înscrisă pădurea „Tisa“ și pășunea comunală se constată că suprafața reală e de 448 j. 725 st. și nu 567 j., cad. cât a fost trecut în avizul tehnic pe 330/1936 al consiliului tehnic al pădurilor.

În contra suscității cărți de judecată a înaintat apel Contenciosului Statului Arad pentru Min. Agric. și Domeniilor, CAPS., cerând reformarea hotărârii atacate și a se respinge toate cererile de împroprietărire, motivând că potrivit D. R. 2281 din 4 Iunie 1937 pădurea Tisa a fost decretată ca pădure de protecție, pentru apărarea națională, așa că conform art. 35 legea amintită, nu mai poate face obiect de împroprietărire pentru păduri comunale sau izlazuri comunale. Deci jurnalul consiliului de miniștri Nr. 3235 din 3 Nov. 1937 în baza căruia s'a făcut exproprierea nu are bază legală, cu atât mai mult cu cât este dat și peste termenul de 3 ani dela publicarea legii și anume a legii pentru complectarea măsurilor necesare pentru folosirea pășunilor comunale din păduri, lege publicată în Mon. Of. No. 28/4/1933, care la art. 7 prevede că schimbările sau cumpărările se vor face în 3 ani dela publicarea legii.

Trib. Arad, S. II prin sentința din 18 Dec. 1942 a admis apelul Min. Agric. și Dom., CAPS., înaintat prin Contenciosul Statului în contra suscității cărți de judecată a Judec. Hălmagiu din 17 Iulie 1942. Având în vedere că în contra sentinței Tribunalului, au declarat recurs în termen comunele: Hălmagiu, Tisa, Tărmure și Iuonești din jud. Arad, prin procuratorul lor, adv. dr. Ion Butariu, enunțând 3 motive de casare.

Asupra caracterului și efectele jurnalului menționat mai sus cu Nr. 3285 din 3 Nov. 1937.

Având în vedere că prin acest jurnal hotărîndu-se de către Consiliul de Miniștri ca să se vîndă comunelor recurente, cu preț de expropriere, anumite terenuri din pădurea Statului „Tisa”, pentru complectarea izlazurilor comunale, el îmbracă caracterul unui act de gestiune, deoarece privește un act de dispoziție asupra patrimoniului particular al Statului și ca atare este cenzurabil în fața instanțelor judecătorești de drept comun.

Că din acest punct de vedere fiind privit, amintitul jurnal se găsește contrar legii și impropriu a duce la perfectarea dispozițiilor pe care le cuprinde, pe deoparte pentru că este adus peste termenul de 3 ani prescris de art. 7 al. penultim din legea pentru complectarea măsurilor necesare folosirii pășunilor comunale din 28 Aprilie 1933, de altă parte pentru că pădurea „Tisa” fiind declarată pădure de protecție pentru cauză de apărare națională prin Decretul Regal anterior cu Nr. 2281 din 20 Mai 1937, Mon. Of. 127 din 4 Iunie 1937, el nu mai putea face obiect și servi la formarea de pășuni comunale, aceasta fiind oprită în mod categoric de art. 3 din legea pentru pădurile necesare apărării Naționale din 13 Aprilie 1935 în temeiul căreia a fost dat amintitul decret regal și ale cărei dispozițiuni fiind de ordine publică, nu puteau fi nesocotite fără o modificare expresă: tot pe cale legislativă.

Că dat fiind acest caracter și cuprins al discutatului jurnal al Consiliului de Miniștri, urmează a vedea că întrucât legea din 13 Aprilie 1935, nu se constată a fi fost modificată în sensul urmărit de acel jurnal și atîta vreme cît convențiunea de vânzare cuprinsă înrînsul nu a fost perfectată până la introducerea acțiunii de față, reprez. Statului Minist. Agric. și Domeniilor, a putut să ceară, prin introducerea apelului din fața Tribunalului, anularea lui.

Că așa fiind și întrucât Tribunalul a ajuns la aceleași concluziuni prin considerențele sentinței apelate astăzi, ca și a vedea și decide că sustinerile contrarii ale recurentelor, asupra acestei chestiuni, se privesc nefondate și se resping.

Că deci motivul de casare aci analizat se găsește nefondat și a urmat să fie respins.

2. Asupra motivului II de casare întemeiat pe art. 62 lit. 9 din legea Curții de Casație, pentru rea aplicațiune a art. 35 din regulamentul legii pentru reforma agrară, pentru violarea art. 32 din legea dela 30 Iulie 1921 și pentru greșita aplicare a art. 4 lit. b din legea dela 2 Nov. 1932.

Având în vedere că prin dispozițiunile art. 35 din regulamentul legii pentru reforma agrară s'a prevăzut că pădurile de apărare nu se vor putea expropria pentru pădurile comunale, — prin păduri de apărare înțelegându-se acele păduri cari au fost trecute ca atări în registrele serviciilor silvice și servesc scopurilor prevăzute în legile silvice.

Că Tribunalul, în speță găsind că aceste dispozițiuni își au aplicațiune, statuează că și din acest punct de vedere terenurile din cauză nu puteau fi vîndute comunelor recurente, iar recurentul critică această argumentare pentru motivul că nu s'a dovedit că terenurile reclamate au fost trecute în registrele silvice ca păduri de apărare.

Considerând că din textul art. 35 sus reprodus, rezultă că dispozițiunile lui privesc numai acele păduri pe cari legea de reformă agrară și regulamentul ei le-a găsit deja clasificate, ca păduri de apărare, prin legile silvice ce s'au urmat până la promulgarea acestora și au fost înscrise, ca atari, în registrele

serviciilor silvice respective, însă această dispozițiune de lege neputând interzice legiuitorului ordinar să aducă, ulterior, alte dispozițiuni cari să declare și alte păduri ca păduri de protecție pentru cauză de apărare națională și să reglementeze în alt mod această clasificare, ceea ce de altfel numitul legiuitor a și făcut prin legea amintită anterior din 13 Aprilie 1935, urmează a vedea că necesitatea înscrierii pădurilor din cauză în registrele serviciului silvic aparținând comunelor recurente, nu mai este de rigoare astăzi și prin consecință a decide respingerea susținerilor recurentelor ca nefondate, sentința Tribunalului menținându-se pe aceste considerente.

Având în vedere că prin acelaș motiv de casare recurentele deși se plâng și de violarea art. 32 din legea de reformă agrară, însă în partea dezvoltătoare a memoriului nearătând în ce ar consta această violare, urmează a respinge acest capăt de recurs ca nemotivat în conf. cu dispoz. legii pentru recursul din fața Inaltei Curți de Casație.

Că în acelaș mod, dealfel hotărîse și Tribunalul și cu sentința Nr. 1328 din 16 Ian. 1939 când a judecat un alt apel al Statului și a restituit dosarul la aceiaș Judecătorie să procedeze din nou la judecarea cauzei, în contradictoriu și cu citarea legală a numitului Minister, ceea ce Judecătoria nu a respectat pentru termenul de 17 Iulie 1942, cum s'a specificat mai sus.

De unde concluziunea că termenul celui de al doilea apel din fața Trib., calculat dela data de comunicare a cărții de judecată a primei instanțe, negăsindu-se depășit, bine și legal a hotărît Tribunalul Arad S. II, când a respins incidentul de tardivitate ridicat în fața sa de recurenți, cu ocazia judecării acestui apel, care a determinat aducerea sentinței astăzi atacată.

În cât susținerile acestora că s'a violat art. 4 lit. b din legea pentru modificarea unor dispozițiuni din legea de reformă agrară din 2 Nov. 1932, învederându-se neîntemeiate au trebuit să fie respinse.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Marin Popescu.

In virtutea legii.

Decide,

Respinge ca nefondat recursul făcut de comunele Tisa, Hălmagiu, Târmure și Iuonești, contra sentinței nr. 489 din 18 Dec. 1942 a Trib. Arad S. II. Dată și pronunțată în ședința publică astăzi 22 Martie 1944.

ERATĂ

La tabloul din articolul: Grosimea arborilor la diferite înălțimi de Ing. I. Pavelescu, publicat în Rev. Păd. Nr. 7—9/944, pag. 190 urmează să se facă următoarea modificare: pentru un diametru de 26 cm măsurat la 1,30 m dela sol, corespunde un diametru de 30,5 cm măsurat la 0,30 m dela scl, în loc de 35,5 cm cum d'în croare s'a trecut.

R E C E N Z I I

Ing. V. V. VASILIU: „Legiuiri forestiere”. Indicator cronologic și alfabetic pe intervalul 1910—1943. Editura Viața Forestieră, 1944.

În această lucrare, autorul prezintă evoluția legiurilor și dispozițiilor silvice legate de epoca Codului silvic din 1910. Pentru cine a pătruns în oarecare măsură opera complexă de legiferare și actele de guvernare din sectorul forestier dela 1910 încoace și este pus să aplice practic textele acestor dispozițiuni, elaboratul D-lui Ing. V. V. Vasiliu devine extrem de folositor.

Fără a cobori în străfundurile neguroase ale istoriei legislației silvice românești, prin inventarierea dispozițiilor de față, prin prelucrarea lor în ordine cronologică și sistematizarea lor pe domenii de preocupări, D-l Ing. V. V. Vasiliu a reușit să realizeze o reconstituire integrală a dispozițiilor legale din epoca respectivă. Sub acest raport, lucrarea devine o călăuză extrem de folositoare pentru contemporanii sau posteritatea slujitorilor, oamenilor de drept, proprietarilor, exploatatorilor sau neguștorilor cari au contingențe cu pădurile.

Prin natura lucrurilor și evoluția complicată și uneori sbuciumată a legiurilor și a măsurilor administrative silvice din epoca posibelică, textele legiurilor, privite izolat și neîntregite în procesul lor de evoluție, apar fără continuitate, confuze, șovăitoare și uneori discordante. Prin alăturarea dispozițiilor legale sau administrative, într'un elaborat de natura celui prezent, acestor acte li se deschid orizonturi reale, și se reușește a se lega și mai strâns între ele verigile lanțului măsurilor după cari se guvernează pădurile românești.

În afară de folosul practic imediat, atât pentru serviciile forestiere însărcinate cu aplicarea legiurilor silvice, cât și în treprinderilor forestiere sau

firmele comerciale de orice produse lemnoase, lucrarea aceasta resfrânge raze de lumină asupra obscurității în care stau uitate o seamă de dispozițiuni repetate, dublate sau diformate în mod cu totul inutil prin alte măsuri ulterioare, fapt care complică opera de legiferare și îngreuiază aplicarea practică.

Și, sub raportul punerii în lumină a textelor acestor reglementări, lucrarea D-lui Ing. V. V. Vasiliu este cu totul revelatoare.

Într'adevăr, începând dela 1910 încoace, în 33 de ani, s'au promulgat:

- 86 legi forestiere,
- 109 legi în legătură cu pădurile,
- 26 regulamente la legile forestiere,
- 20 regulamente la legile în legătură cu pădurile,
- 23 Jurnale ale Consiliului de Miniștri cari privesc direct pădurile,
- 4 Jurnale ale Consiliului de Miniștri în legătură cu pădurile,
- 105 decizii ministeriale privitoare la păduri și aprovizionări cu lemne, prețuri, etc.,
- 22 decizii ministeriale în legătură cu problemele forestiere.

Cele 86 legi forestiere și 109 legi privitoare la păduri și numărul redus de regulamente de aplicare a lor constituiesc dovada ușurinței cu care s'au emis legi și dispozițiuni inadaptable realităților și a imposibilității practice de a îndruma politica forestieră pe căile reînnoirii constructive a economiei pădurilor cu actualul instrument legislativ, compus din frânturi de legi întocmite în grabă sau fără efect durabil și fără a fi contopite într'un tot organic.

În afară deci de meritul de a constitui ghidul practic în complexitatea legiurilor silvice din ultimele trei decenii și mai bine, lucrarea „Legiuiri forestiere”, prin materia preluată, constituie studiul premergător al noilor legiuri silvice de natură a înlătura insuficiența actualelor dispozițiuni legale

ce se degaje din legislația de până acum, extrem de complexă și totuși incompletă și netemeinic studiată.

V. Sb.

GUSTAV BAADER: *Forsteinrichtung als nachhaltige Betriebsführung und Betriebsplanung*. Frankfurt, 1942.

(Amenajamentul ca organizare și conducere a lucrărilor din pădure în spiritul principiului permanenței).

În prefața cărții sale de amenajament teoretic¹⁾ Christof Wagner remarcând, în 1927, mulțimea tratatelor de specialitate respectivă în limba germană, găsea că publicarea unuia nou, pe aceleași baze, nu și-ar mai avea rost. Dacă totuși s'a hotărât să publice și el o carte de amenajament, a făcut-o — pretindea el — nu pentru a repeta materia, ci pentru a înlătura unele nelămuriri de care a avut să se lovească în activitatea sa, privitoare atât la fond, cât și la metodă și pentru a preciza o seamă de noțiuni de amenajament nesigure: pădurea normală, principiul permanenței, revoluția, etc. De aceea s'a și mărginit numai la *teorie*.

Cartea lui Wagner a stârnit un mare interes, dar nu a împiedecat apariția altor publicații. Ba, din contra, a provocat chiar o nouă lucrare cuprinzătoare de clarificare asupra amenajamentului. Căci, dacă într'adevăr ea a făcut multă lumină, a produs însă și unele confuzii. Noua lucrare se datorește profesorului Gustav Baader, de care ne ocupăm²⁾.

Se părea că Wagner prin manualul său de amenajament teoretic a contribuit mult la refacerea prestigiului acestei științe oarecum știrbit prin încercările făcute de diverși scriitori de a-i dărâma temelia pe care s'a înălțat ca disciplină și ca aplicație practică și

de a-i reduce importanța până la desființare. Dar abia la un an după apariție, același autor, pentru care activitatea amenajamentului era „chee de boltă și încoronare a întregii economii și științe forestiere“³⁾, a ajuns într'o altă publicație⁴⁾ să afirme — după cum spune Baader în cartea de care ne ocupăm — că nu există o știință propriu zisă a amenajamentului, ci numai un meșteșug, de care învățământul superior are să se ocupe doar din motive de ordin didactic. Teoria ar fi de domeniul a 3 alte științe deosebite: statica forestieră în înțeles mai larg, producția forestieră (studiul creșterilor) și organizarea tehnică a gospodăriei⁵⁾ (pag. 311). Asemenea concluzii venite dela personalitatea care se bucura poate, în acea vreme, de cea mai mare autoritate în materie, nu puteau trece fără ecou. Profesorul de amenajament Baader s'a simțit dator, pentru prestigiul Catedrei și în interesul adevărului, să le analizeze și să ia o atitudine, ceea ce a făcut.

După Wagner (Lehrbuch...), amenajamentul are să rezolve trei probleme distincte:

1. Org. economică a gospodăriei.
2. Organizarea tehnică a gospodăriei.
3. Reglementarea exploatărilor (recoltării produsului).

Prima chestiune ar consta, după el, în organizarea întregii gospodării din punct de vedere economic, stabilirea obiectivelor economice, determinarea și repartizarea forțelor productive sau, unde aceasta există, cercetarea lor cu privire la modul cum corespund ca mărime și distribuție scopului economic, arătând gospodăriei și calea spre folosirea cea mai bună a mijloacelor de producție⁶⁾. Această formulare nu di-

3) Ch. Wagner. Op. cit. pag. 2

4) Ch. Wagner. Der Neuaufbau der deutschen Forstwissenschaft, 1929.

5) Die erweiterte Forststatik, die Waldertragslehre, und die technische Betriebslehre.

6) Ch. Wagner, Lehrbuch... pag. 191.

1) Ch. Wagner: Lehrbuch der theoretischen Forsteinrichtung. Berlin, 1928.

2) În 1936 mai apăruse cartea de amenajament, de proporții mai reduse, a lui Hufnagl: Lehrbuch der Forsteinrichtung. Neudamm, Neumann.

feră în esență de ceace G. Reinhold atribuie ca obiect disciplinei pe care noi am numi-o *Organizarea economică a gospodăriei forestiere* (forstliche Betriebswirtschaftslehre), sau cum îi zice Wagner, statica forestieră în înțeles mai larg. Căci și aceasta urmărește să dea cunoștințele care pot asigura o împărțire optimă a mijloacelor existente de producție spre a se realiza scopul economic fixat pe baza cercetării factorilor economici de producție⁷⁾.

De aceea când Wagner atribuie altor discipline cercetarea problemelor pe care întâi le pune pe seamă amenajamentului, a recunoscut dreptul științei organizării economice a gospodăriei forestiere să se ocupe de această problemă, care îi este proprie. — Rectificarea aceasta o consideră și Baader justă. Nu este însă de părerea lui Wagner când e vorba de celelalte două probleme: Organizarea tehnică a gospodăriei și reglementarea exploatărilor (recoltării produsului). Studiul științific al acestora rămâne — după Baader — în sarcina exclusivă a amenajamentului. Aceasta rezultă în mod logic din ceace formează adevăratul și unicul obiect al lui *realizarea raportului susținut* sau mai bine zis a condițiilor acestuia în pădure, concretizate în:

1. maximum de creștere,
2. protecția și siguranța producției prin ordinea în spațiu,
3. capital-lemn de mărime corespunzătoare pentru asigurarea raportului susținut și
4. o structură care poate asigura raportul susținut (pag. 312).

La realizarea acestora colaborează în egală măsură activitatea de producție și cea de recoltare (exploatare), care va trebui să fie organizate în spiritul condițiilor de mai sus. Dar această sarcină nu și-o ia nici un alt domeniu. Amenajamentul este singura disciplină

care are ca țintă afirmarea și apărarea principiului permanenței, pe care trebuie să-l facă viabil în orice ramură de activitate din gospodăria forestieră (pag. 312). Având acest punct de vedere propriu de cercetare a proceselor din economia forestieră, pretenția amenajamentului — conchide Baader — de a fi recunoscut ca o știință de sine stătătoare este nu numai îndreptățită, dar și o necesitate imperioasă (pag. 313). Desigur amenajamentul se ocupă și de capitalul lemn, dar nu-l studiază sub raportul organizării economice, ci numai din punctul de vedere al condițiilor raportului susținut. Trebuind să vegheze ca scopul economic să se realizeze cât mai complet în spiritul principiului permanenței, amenajamentul își propune în practică să formeze capitalul-lemn și structura sa nu numai în concordanță cu principiul permanenței, ci și cu ideea economică. Dar mijloacele de care se servește sunt pur tehnice (pag. 312—313). De aceea, după Baader, amenajamentul trebuie înțeles ca organizarea și conducerea gospodăriei din punct de vedere tehnic în spiritul principiului permanenței.

Concepția lui Baader poartă pecetea principiilor metodei controlului, care au influențat puternic gândirea forestieră din ultimele două decenii. Principiul permanenței, înțeles ca tendință spre o producție maximă continuă și permanentă de material lemnos egal dela an la an, nu și-a găsit în nici o altă metodă de amenajament o expresie mai fericită și aceasta prin faptul că metoda controlului spre deosebire de celelalte, acordă organizării activității de producție (culturale) un rol primordial și consideră raportul dintre actele de producție și exploatări atât de strâns, încât pentru ea exploatarea este în același timp tratament. Această concepție a îndrumat și amenajamentul pe o nouă cale. Baader nu a făcut decât să tragă consecințele.

Potrivit ideilor schițate mai sus, împreună și tratează autorul materia în

7) G. Reinhold. Grundriss der forstlichen Betriebswirtschaftslehre. Berlin, Parey, 1921, pag. 19.

cartea sa. Ideea permanenței constituind criteriul de judecare a tuturor problemelor, explicarea sa, condițiile de realizare și modul de exprimare și de calcul al acestora constituie prima din cele trei părți ale cărții. Aici se face teoria pădurii normale. Dar pe când în trecut aceasta se raporta exclusiv la codrul regulat, se întregește acum cu teoria corespunzătoare codrului grădinarit. Ideea permanenței se analizează sub 3 accepțiuni, care i s'au dat în decursul timpului: permanența sau raportul susținut în produse lemnoase, permanența producției (continuitatea procesului de creștere) și raportul susținut în bani. Dintre acestea însă, cea dintâi este considerată singura acceptabilă pentru amenajament.

Partea a doua tratează despre elementele de bază ale organizării tehnice a unei gospodării, împărțindu-le în două grupe: elementele organizării producției și elementele reglementării exploatărilor (recolectării produsului). În prima grupă analizează creșterea arborilor în diferite condițiuni (arborescete pure și echiene, neregulate, amestecate, diferite grade de răritură, stațiune) și elementele ordinii în spațiu. În grupa a doua se analizează elementele ordinii în timp.

Partea a treia a cărții se ocupă cu organizarea propriu zisă a producției și cu reglementarea exploatărilor. Se analizează întâi raportul dintre silvicultură și amenajament, apoi mijloacele de creare a ordinii în spațiu, pentru a se trece în urmă la expunerea metodelor de amenajare.

Am numit cartea lui Baader o lucrare de clarificare și am considerat-o în parte un răspuns la lucrările lui Wagner. Acest fapt nu rezultă numai din cele expuse cu privire la părerile ultime ale lui Wagner despre amenajament, ci se poate constata din tot cuprinsul lucrării. Căci dacă într'adevăr Baader are un punct de vedere propriu, el caută să arate justetea părerilor lui

aproape totdeauna în comparație cu ale celuiilalt, pe care le analizează. Așa procedează când e vorba de definiția amenajamentului sau de elementele adănci în spațiu, și tot așa când e vorba de sistematizarea metodelor de amenajare. După cum — raportându-se la Wagner — găsește că amenajamentul nu se poate reduce la creerea ordinii în timp și în spațiu, pentru că prin aceasta nu se satisface integral condițiile principiului permanenței, tot așa motivează că nu poate împărții clasificarea metodelor de amenajare în raport cu două idei: a rentabilității și a permanenței, deoarece rentabilitatea nu constituie un criteriu de amenajament. Baader grupează metodele de amenajare după accepțiunea asupra principiului permanenței care stă la baza lor în:

Metode bazate pe raportul susținut în produse lemnoase,

Metode bazate pe principiul permanenței producției,

Metode bazate pe raportul susținut în bani.

Din prima categorie fac parte marea majoritate. Intre acestea distinge două grupe: una a metodelor deductive și alta a celor inductive.

Din a doua categorie face parte numai metoda arborilor a lui Judeich, iar din a treia metodele bazate pe rentă pădurii, ale lui Oswald și Krieger.

Ar trebui să ne întindem prea mult dacă am vrea să mai dăm alte detalii asupra lucrării de care ne ocupăm. Credem însă că nu e nevoie. Cel care nu este străin de amenajament poate observa din cele spuse că e vorba de o carte în care sunt desbătute toate problemele de amenajament într'o altă lumină decât în tratatele de până acum. Având un singur punct de plecare: ideea permanenței, expunerea este mai sistematică, mai unitară. Ea va avea desigur o influență hotărâtoare asupra dezvoltării viitoare a amenajamentului.

REVISTA PĂDURILOR

SUPLIMENT PROFESIONAL

Nr. 4—6/945

Redactor șef și responsabil: Prof. C. C. Georgescu

ATENȚIUNE LA DOMENIUL FORESTIER

I. ZEICU

În vremuri de prefaceri adânci, cum sunt acestea pe cari le străbatem noi acum, vâltoarea problemelor este deadreptul amețitoare. Toate vin val-vârtej. Toate sunt de extremă actualitate. Nici una nu poate aștepta: materii, fabricație, transport, creațiuni curente sau de durată artistică, organizarea muncii după un program menit a da un randament mai bun; absolut toate încearcă a se strecura în proeminența actualității urgente, fără a concepe nici un fel de tergiversare.

Promotorul întregii vieți fiind omul, este explicabil cum el încearcă a stăpâni și a dirija întreaga producție astfel ca să rezulte un cât mai real folos pentru el și pentru semenii lui mai apropiați.

Oricât altruism ar fi altoit veacurile de civilizație din trecut, rămâne totuși la suprafață egoismul care dela individ se transmite asupra grupării sau organizației de breaslă sau de corp, adică asupra semenilor cari muncesc pe același tărâm, deși cu mijloace diferite, totuși pentru același ideal.

Astfel se explică cum de se conturează pe primul plan al preocupărilor revendicările de încadrare și salarizare ale membrilor Corpului Silvic. Inginerii silvici al căror număr este abia pe jumătate față cu cerințele normale ale serviciului, se plâng și cu drept cuvânt, — ca, de altfel, și conductorii, brigadierii silvici și pădurarii — că, contrar tuturor uzanțelor, nu numai că sunt persecutați în ceea ce privește salarizarea, dar și în ce privește plata conturilor de deplasare, fără a mai vorbi de aprovizionarea cu alimentele strict necesare existenței de toate zilele; ba, ceva mai mult, nu li se asigură nici măcar aprovizionarea cu articolele de îmbrăcăminte impuse de serviciul de pe teren.

Dacă pe lângă toate acestea mai adăogăm și adâncă mâhnire

pe care o înregistrăm pe urma contingenței ce o avem în activitate cu alte corpuri, cari, deși s'au desvoltat pe urmele noastre și în detrimentul domeniului forestier, totuși nu caută un echilibru de bună vecinătate frățească, ci ținesc a mai trage profit și din lipsa definirii precise a domeniului forestier, atitudinea noastră de reacțiune, în sensul de a ne individualiza, separându-ne de acei cari nu mai vor conlucrare, ci cocoțare în dauna noastră, apare nu numai demnă, dar și imperativă.

Iată deci, cum se explică, atât pentru inginerii silvici din cadrul vechii Societăți „Progresul Silvic” cât și pentru conductorii, brigadierii silvici și pădurarii membri ai Corpului Silvic, agitația care conchide la necesitatea organizării profesionale pe linie verticală, pentru a ne putea apăra prin front unic, atât profesiunea, cât și domeniul forestier.

Fără a scăpa din vedere justele revendicări profesionale, trebuie ca în ceasurile de față să ne îndreptăm atențiunea asupra domeniului forestier. Dacă în trecut o pădure exploatabilă forma o adevărată „Ileană Cosinzeană” pentru exploatarea forestieră, în fața căreia numai noi Corpul Silvic o puteam apăra prin cântărirea zestrei ce o reprezenta pentru neam, astăzi când domeniul forestier este pețit de către feți frumoși — vlăjganii viteji ai așezărilor sătești dela munte cari se întorc din luptele grele duse pentru întronarea adevăratei democrații, — noi nu mai putem rămâne cu mâinile încrucișate și cu răspunsul reflex pe buze: pe noi ne interesează doar buna gospodărire a pădurilor, indiferent în a cui mână s'ar găsi proprietatea. Nu. Hotărît, nu.

Dacă în trecut latifundiarii considerau politica forestieră ca un fel de „noli me tangere”, rămânându-ne nouă Corpului Silvic numai rolul de polițiști odioși în fața mulțimei de țărani împinși la delict din cauza distribuției inechitabile a domeniului forestier, azi a venit timpul când nu ne mai este permis a sta la o parte, ci trebuie să ne concentrăm cu toată atențiunea și cu tot gândul curat spre a chibzui posibilitatea ca acest domeniu forestier să-și găsească o echilibrată așezare, pentru ca astfel să fie respectat și de marea mulțime a țărănilor cu dragostea de a-l vedea în ascendentă producțiune pentru veac de veac.

APEL CĂTRE TOȚI SLUJBAȘII PĂDURILOR

de D. BOZDOC
ing. consilier silvic

„Mai bine târziu decât niciodată“. Așa glăsuește un vechiu proverb românesc. Să nu scăpăm deci momentul și să aplicăm învățămintele acestui proverb, mai ales în sectorul forestier.

Mari prefaceri în domeniul social, economic și financiar sunt în pregătire.

Ele s'au profilat cu mult mai înainte, dar s'au impus în mod net după actul dela 23 August 1944.

Să lăsăm la o parte comodul citat: *Laisser faire, laisser passer* și formula perimată „Natura va lucra și în folosul nostru“.

Ne-am irosit forțele și energiile prin lupte între noi și prin totală îndiferență.

Să reflectăm asupra evenimentelor petrecute și asupra celor ce vor urma și să ne scrutăm conștiința, căci nu va fi greu să constatăm un fapt real și necontestat: „Aproape totdeauna Corpul silvic a fost depășit de evenimente“.

Să ne întoarcem privirile înapoi, precum și la timpuri mai recente și să recunoaștem că nu le-am înțeles, nu le-am utilizat și n'am realizat ceea ce meritau pădurile și Corpul silvic.

De aceea, socotesc că a sosit momentul să lăsăm la o parte ceea ce ne-a despărțit și poate ne mai desparte astăzi, ca ideologie, pentru binele obștesc, pentru soarta pădurilor și pentru soarta Corpului silvic. Pădurile și Corpul silvic merită o soartă mai bună și mai îndreptățită și ea depinde de noi și numai prin noi se poate realiza.

După La Rochefoucauld, societatea omenească are la bază egoismul și ambiția, ceea ce a provocat până acum atât neînțelegera vremurilor, cât și neglijarea intereselor generale.

Să ne debarasăm de aceste defecte ale societății, pentru binele general, în care scop trebuie să fim uniți, să ne înfrățim și să conlucrăm în mod sincer.

Acest țel pretinde două acțiuni:

a) Stabilirea imediată a armoniei și conlucrării membrilor Corpului silvic de toate categoriile.

b) Luarea contactului și cultivarea interesului tuturor pentru păduri și Corp, mai ales a acelor ce vin în permanent contact cu pădurile și cu Corpul, adică cu țărănimea și cu muncitorimea forestieră.

Puterea realizării ambelor deziderate stă în mâna noastră. De noi depinde să realizăm în mod complet și urgent aceste deziderate.

Pentru interesul pădurilor, unirea noastră totală, armonia, sinceritatea și încrederea reciprocă, sunt absolut indispensabile.

Trebue să acționăm urgent și cu efect, fiecare la locul unde suntem puși să activăm, pentru a înrădăcina în sufletul tuturor colegilor ca și în acela al tuturor funcționarilor, care ne ajută în opera de promovarea intereselor pădurilor și Corpului, că legalitatea, dreptatea, omenia și bunul simț și-au găsit astăzi climatul și locul de unde pot fi puse real și sincer în funcțiune.

Unirea membrilor Corpului silvic, eșnd tocmai din necesitatea acestor imperative, n'ar trebui să aibă țeluri ascunse, unilaterale, sau interese de clică, ci să urmărească cenzurarea tuturor acțiunilor ce se duc în interesul pădurilor și al Corpului funcționăresc, spre a nu se strecura ilegalități, nedreptăți și prigoniri.

Programul acestei grupări vi s'a trimis, dați-vă osteneala să-l citiți, dar mai ales să-l înțelegeți în sensul bun, desbrăcându-vă de orice resentimente, de patimi și de chestiuni personale.

Înțelegeți dreptatea, așa cum o văd cei mai mulți, iar nu prin prisma strict personală.

Faceți pe toți din jurul dvs. să înțeleagă că există o dreptate și o legalitate, care își va face drum, cu sau fără vrerea noastră, cu condiția de a se încadra fiecare în disciplina, în ordinea și în respectul reciproc ce ne datorăm, fără să uităm că înaintea drepturilor ce ni se cuvîn, avem îndatoriri ce trebue să le înfăptuim.

Ascultați cu bunăvoință pe toți slujitorii pădurilor, mai ales pe cei mici, dar mulți, îndrumați-i pe calea binelui și a adevărului, în vederea unei munci productive, treziți-le în suflet încrederea ce trebue să o aibă în superior. Prin fapte, dovediți-le că drepturile lor vor fi apărate și satisfăcute în limitele legale.

Avem datoria, prin acțiunea noastră de fiecare zi, să câștigăm sufletul țăranilor și al tuturor muncitorilor, cari vin în contact permanent cu noi, spre a-i convinge despre rolul și importanța pădurilor pentru țară și pentru ei, precum și de respectul ce trebuie să-l acorde pădurilor și Corpului. Trebuie să câștigăm pe acești oameni pentru interesul pădurilor și al Corpului.

Să pornim deci la treabă, cu sinceritate în acțiuni, cu încredere reciprocă, cu respectul tuturor drepturilor legale, cu disciplina preținsă unui Corp select și vă rog să răspundeți următoarei chemări:

Colegi și funcționari subaltern, uniți-vă în gânduri, în simțiri și mai ales în fapte, pentru binele pădurilor și al Corpului funcționarilor silvici.

SALARIU ȘI STANDARD DE VIAȚĂ

Ing. ȘTEFAN PREDESCU

În înțelesul obișnuit *salariul* constituie retribuțiunea ce decurge dintr'un contract de muncă, scris sau verbal și reprezintă remunerarea sau valoarea serviciilor prestate, prin muncă fizică sau intelectuală. La salariul nominal se adaugă eventualele prime de producție, de activitate și toate accesoriile în care intră: indemnizații pentru scumpete, ajutoare familiare, etc. În mod cu totul aleatoriu se poate adăuga și participarea la beneficiu.

Așadar, în mod normal, quantumul salariului trebuie să reprezinte remunerația muncii prestate și echivalentul unui standard de viață capabil să satisfacă toate cerințele materiale și morale ale salariatului și familiei lui. Salariul este solicitat de muncitor (lucrător sau funcționar), apreciat de patron sau întreprinzător și stabilit sau controlat de Stat.

Dacă sub aspectul economic sistemul de salarizare dela unele întreprinderi poate fi uneori justificat, din punct de vedere social, de cele mai multe ori aceasta creiază nesiguranța minimumului de existență, salariul fiind singurul venit al lucrătorului și din această cauză conflictele de muncă sunt supuse intervenției legale a Statului. Disproporția între salariul oferit de patron — mai ales atunci când mâna de lucru se găsește din abundență — și remunerația muncii prestate de salariat, a condus la ceea ce legiuitorul a denumit *salarii minime* ale stabilite pentru întreprinderile particulare: comerciale, industriale și de transporturi.

Deasemeni și cu mai mare rigurozitate s'a legiferat situația în cazul invers — când din cauza războiului mâna de lucru este mai rară și la salarii ridicate, stabilindu-se în acest caz pentru toate muncile prestate, chiar agricole, salarii maxime. Prin această intervențiune Statul oferă o garanție părților contractante — patron și salariat — spre a fi ferțiți și unul și altul de exercitarea unor presiuni din partea celuilalt, dar mai cu seamă pentru asigurarea cel puțin a minimumului de existență al salariatului și respectiv pentru buna funcționare a organizării întreprinderii și producției sale.

Este drept că aceste intervențiuni legiferate ale Statului nu datează de multă vreme, ele luând ființă legală numai după ce în concepția modernă, munca a fost socotită ca un factor principal al economiei și că ea conlucrează cu capitalul în întreprindere, nu intră ea subordonat al său, întreprinzătorul și salariații au calitatea de colaboratori, iar întreprinderea, ca o organizare de bunuri și energii, îndeplinind o funcțiune economică și socială în același timp. Este

dar primatul muncii, al unei munci organizate și productive, remuneratorie și pentru muncitori.

Iată dar că salariul în această funcțiune economico-socială reprezintă echilibrul permanent al colaborării dintre muncă și capital. Cine știe să păstreze acest echilibru îngrijește de cel mai dinamic, mai inegal și mai exigent element al întreprinderii: elementul om.

Standard de viață. Trebuințele, sau mai complet cerințele individului, — pentru satisfacerea sau împlinirea cărora muncește în viață, — constituie de cele mai multe ori preocuparea zilnică de căpetenie a fiecărui salariat și cu cât greutatea obținerii mijloacelor materiale de satisfacere este mai mare, cu atât această grijă devine o povară de neînălțurat, consumă zilnic energia și frânge elanul celui care nu găsește ieșirea salvatoare. În mod normal toate cerințele sunt reduse la posibilitatea mijloacelor materiale de împlinire. Gradul sau măsura satisfacerii acestor nevoi ale omului se numește *s t a n d a r d de viață*. Cine are mijloace suficiente cu care poate satisface toate nevoile materiale și spirituale posedă un standard de viață ridicat. În viața Statului socialist organizat standardul de viață al marelui masse a populației nu diferă prea mult dela un individ la altul, căci toate mijloacele Statului patron, sau controlor, sunt puse la îndemâna cetățenilor săi considerați permanent și efectiv în slujba națiunii.

Intr'o economie dirijată sau planificată, acest etalon — standard de viață —, poate fi ușor determinat, calculat și decretat unitar tuturor muncitorilor cu aceleași sarcini familiare. În asemenea caz trebuie decretată mai întâi munca obligatorie și asigurarea dreptului la muncă astfel ca această muncă să constituie legea vieții omului-cetățean.

Munca și bunurile naționale nu sunt numai elemente economice, ele devin funcțiuni sociale puse în slujba colectivității. Atunci într'adevăr standardului de muncă îi va corespunde un standard de viață. Organizarea vieții spirituale și materiale a oricărui muncitor nu mai constituie o sarcină a individului cu a Statului, a întreprinderii etatizate, dirijate sau controlate.

Dar ridicarea standardului de viață în țara noastră este o problemă care privește atât masa cea mare a populației dela orașe, funcționari, meseriași și muncitori de tot felul —, dar mai cu seamă cea rurală unde nu s'a făcut aproape nimic în acest sens. Este deci o problemă de Stat cu caracter economic și social.

Dacă prin intervenția categorică a Statului colectiv, întreprinderile industriale și comerciale pot găsi fără mari greutăți și nu după multă vreme o soluție favorabilă acestei probleme, venind în aju-

torul muncitorimii cu construcții de locuințe, securitate și asigurări sociale, asistență culturală și sanitară, revărsând din beneficiile lor cota factorului muncă, la țară ridicarea standardului de viață — dacă există vreunul și se poate astfel denumi — necesită o cale mult mai lungă și cu sarcini din partea Statului și colectivității mult mai mari.

Socotim mai întâi că viața rurală agricolă de astăzi trebuie să-și îndrepte categoric pașii spre una rurală agricolă intensivă. Apoi creierea de industrii, necesare economiei alimentare va absorbi pe de o parte surplusul populației rurale care inundă orașul în fiecare an, iar pe de altă, produsele fabricate pot contribui prin utilizarea și consumarea lor, de însăși marea masă a muncitorilor, la formarea și ridicarea standardului lor de viață.

Statul democrat poate crea imediat și altfel de industrii în diferite centre ale țării, mai cu seamă unde posedă singur materia primă și în concepția de azi Statul popular poate dispune prin intervenția sa și asupra celorlalți proprietari de materii prime.

Să luăm un exemplu. Statul posedă în pădurile sale materia primă, lemnul. Creierea unor fabrici moderne și complet utilizate în regiunile păduroase și mai cu seamă muntoase unde populația nu-și poate ușor procura nici alimentele, este o problemă care într'un termen relativ scurt poate aduce produse ieftine și la îndemâna fiecărui locuitor rural sau chiar de oraș, astfel: căruțe și alte vehicule de persoane; tâmplărie, ferestre și uși, gata încheiate; saboți, atât pentru copii cât mai ales pentru muncitorii agricoli; mobilier rustic; butoaie și lăzi de ambalaj de tot felul, coade de instrumente agricole, etc. Oricine își poate da seama de avantajele ce le oferă asemenea industrii, ale căror produse se pot distribui ușor prin cooperativele populare. Produsele fiind foarte ieftine pot fi folosite de fiecare gospodar țăran. Vor putea astfel dela început tinerele perechi să-și construiască o casă, să și-o mobilizeze, să aibă o căruță, să poarte saboți ei și copiii lor, rămânând ca industria alimentară și agricolă să le procure alimentele, ustensilele și uneltele necesare gospodăriilor lor.

Dacă prin serviciul social vor fi învățați să-și prepare mâncarea zilnică, să-și crească păsări și vite și să aibă grădini de zarzavat, vom avea o casă igienică, cu gospodari sănătoși, viguroși și apti pentru muncă în tot cursul anului.

Acest program industrial ar crea desigur concomitent — ca fiind absolut necesare — drumuri și căi ferate prin toate regiunile țării, ar scoate la iveală noi cerințe și în acest mod s'ar desvolta o

muncă susținută și permanentă de toate brațele încrucișate ale populației nevoiașe de azi.

Atunci vom putea vorbi de un standard de viață, al marelui masă în țara noastră.

Problema creierii de noi industrii, de noi rețele de comunicații și organizarea vieții țărănești nu trebuie să mai întârzie, fiind de mult și prea mult lăsată în urmă. Asistența sanitară, oricât de intensă ar fi ea, nu duce la rezultatele dorite dacă muncitorul agricol sau industrial nu are un standard de viață mai ridicat. Și apoi condițiile ce trebuie să implinim de un bun muncitor se referă la forța și rezistența sa fizică, cari decurg dintr'un trai mai bun și o viață igienică adevărată.

ADUNAREA MEMBRILOR CORPULUI SILVIC F. N. D.

În ziua de 25. III. 1945 a avut loc în sala festivă a Societății Progresul Silvic, adunarea generală extraordinară a membrilor Corpului Silvic F. N. D. de toate gradele.

Printre participanți am remarcat afară de comitetul de inițiativă format din D-nii: decan C. Georgescu, secretar general C. Rachieru, ing. Lisievici și ing. Colpacci, pe D-nii: secretar general V. Economu, ing. consilier N. G. Teodorescu și un număr impunător de ingineri, conductori, brigadieri și pădurari.

Cuvântul de deschidere l-a rostit Dl. decan C. Georgescu, după care au vorbit Dl. secretar general C. Rachieru, expunând programul guvernului F.N.D. cu privire la problemele silvice, Dl. ing. G. Colpacci despre Corpul Silvic și Administrațiile Silvice în lumina preferențelor social-economice prin care trece azi țara, Dl. ing. Lisievici despre democratizarea serviciilor silvice. Au mai luat cuvântul Dl. subadministrator al C.A.P.S., ing. St. Predescu, Dl. economist Bock din partea centralei F.N.D., D-l Florea Căruntu din partea brigadierilor silvici, Dl. Stereopol din partea conductorilor silvici și Dl. contabil Georgescu din partea fabricii de cherestea AREVA. Apoi adunarea a admis prin vot Comitetul restrâns al Corpului Silvic F.N.D. format din D-nii: decan C. Georgescu, Secr. gen. C. Rachieru, ing. N. G. Teodorescu, ing. Lisievici, ing. Colpacci, ing. Comșa, ing. G. Ionescu, ing. Constantinescu Leu, conductor Stereopol și brigadier Florea Căruntu.

Ca încheiere s'a votat următoarea moțiune:

M O Ţ I U N E

Adunarea generală extraordinară a membrilor Corpului Silvic F.N.D. întrunită în sala „Progresului Silvic” în urma manifestului lansat de către

Comitetul de inițiativă, în urma celor discutate în această ședință a votat următoarea moțiune:

Art. I. Să se păsească hotărît și fără întârziere la:

- a) Exproprierea pădurilor particulare și trecerea lor la Stat pentru o mai rațională folosință în favoarea poporului.
- b) Administrarea și exploatarea în regie a pădurilor persoanelor juridice în folosul poporului muncitor cu respectarea drepturilor comunităților muncitoare.
- c) Intrucât condițiile de armistițiu prevăd furnizarea de materiale lemnoase, cerem ca gospodăria forestieră să fie organizată în așa fel ca să poată îndeplini aceste condițiuni în mod leal și cu punctualitate.
- d) Reorganizarea economiei vânatului și pescuitului în apele de munte în spirit democratic prin abrogarea privilegiilor.
- e) Reorganizarea și regruparea serviciilor silvice de Stat într'un singur comandament unic, Ministerul pădurilor.
- f) Revizuirea Codului silvic și a tuturor legiuirilor de bază care interesează atât economia forestieră cât și interesele profesionale ale Corpului: încadrare, salarii, drepturi în natură, etc.
- g) Democratizarea serviciului silvic prin înființarea sfaturilor de colaborare.
- h) Epurarea elementelor reacționare din Corp.

PRECIZIUNI ÎN LEGĂTURĂ CU ADERAREA INGINERILOR SILVICI LA GRUPAREA FRONTULUI NAȚIONAL DEMOCRAT

de ing. TRAIAN VIȘAN

Când s'a pus chestiunea înființării Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, și ulterior aceea a aderării la această Grupare, majoritatea colegilor au făcut obiecțiunea că prin creșterea ei se produce o sciziune în unitatea corpului silvic, ceea ce nu ar fi de dorit, și că constituirea unei grupări F. N. D. înseamnă a face politică, ori acești colegi înțeleg să nu facă politică, să rămână numai specialiști, cum zic ei, și deci nu pot adera la gruparea F. N. D.

Țin să dau și eu un răspuns acestor obiecțiuni. În primul rând este bine cunoscut faptul că și până acum unitatea Corpului silvic era pur formală. În realitate a fost mereu o adâncă dezbinare în rândurile fruntașilor acestui Corp, constituiți în două tabere adverse.

Fără să insist asupra cauzelor cari au dus la această situație, pot totuși afirma, cu certitudine, că lupta între cele două tabere nu avea la baza ei nobleța unei ideologii. Din această cauză aspectul

ei nu inspiră prea multă stimă, și de aceea răul pe care îl făcea unității Corpului era cu atât mai mare.

Ni se spunea că nu trebuie să facem politică. Însă se știa de toată lumea că acei membri ai Corpului silvic, cari au ocupat posturi de conducere până acum, nu numai că făceau politică, dar se sprijineau pe relații strânse cu fruntașii politici ai guvernelor respective și erau oamenii lor de încredere. Reușeau chiar să rămână oameni de încredere chiar a mai multor guverne cari se succedau la cârma țării. Ei fiind colaboratori apropiați ai Ministerului, trebuiau să facă politica ministerului respectiv, căci altfel nici nu ar fi fost menținuți în posturi. Deci făceau politică, însă nu o politică de convingeri, ci o politică oportunistă după partidul sau clica ce era la putere.

Ceea ce era însă foarte curios atunci, deși nouă ni se părea normal, era faptul că, în timp ce conducătorii administrațiilor noastre făceau politică, nouă ne era interzis aceasta, sub motivul că funcționarul public nu trebuie să facă politică. Această interdicție devenise o dogmă admisă de toți funcționarii publici, cu toată convingerea.

Astăzi însă ne întrebăm: Această dogmă mai poate fi menținută? Sau trebuie trecută la dosar?

Răspund: Da! trebuie trecută la dosar, căci astăzi trăim în plină revoluție. Și nu trebuie să ne sperie cuvântul dacă îl privim numai ca opus al cuvântului „evoluție“. Trăim în plină revoluție pentru că:

1. De unde până la 23 August a fi comunist sau socialist însemna zeci de ani de închisoare, astăzi fruntașii acestor partide formează majoritatea Guvernului.

2. Dreptul de proprietate al moșierilor asupra pământului este desființat, și astfel o întreagă clasă socială, care avea până acum cuvânt hotărîtor în conducerea țării, se prăbușește.

3. Muncitorii nu aveau dreptul să se constituie în sindicate. Astăzi sindicatele, prin comitetele de fabrică, iau parte la conducerea întreprinderii, iar prin manifestațiile ce le-au organizat în ultimul timp, au avut cuvânt hotărîtor în declanșarea și soluționarea crizelor de guvern.

4. — În ceea ce privește funcționarii publici, era un principiu de drept, universal admis, că ei nu se pot constitui în sindicate, întrucât el reprezintă Statul, și nu pot tocmai ei să formeze o organizație opusă Statului. Astăzi s'a legiferat sindicalizarea funcționarilor publici, iar Confederația Generală a muncii, care este or-

ganul conducător al tuturor sindicatelor muncitorești, ne-a rezervat 5 locuri din 25 în Comitetul de Conducere.

De sigur și alte reforme vor mai urma.

În mijlocul acestei revoluții este posibil ca un intelectual să stea deoparte și să spună că nu face politică, adică că nu are nici o părere asupra acestor fundamentale transformări și că nu activează nici pro nici contra? Nu este posibil și nimeni nu-l poate socoti că este sincer făcând această afirmație.

Regimul actual ne lasă libertatea de a afirma și a propaga convingerile noastre pentru sau contra programului F. N. D.

Deci fiecare din noi este liber să spună pe față:

Ader la gruparea politică F. N. D. pe baza programului publicat.

Sau să spună: Aș adera la gruparea politică F. N. D. fiindcă nu am nimic de obiectat contra programului pe care l-a publicat, însă întrucât știu că partidele, care compun această grupare, au în programul lor transformări politice și sociale mai radicale, cu cari nu sunt de acord, nu pot adera la această grupare.

În fine alții să spună:

Nu sunt de acord cu programul publicat de F. N. D. și cu atât mai puțin cu celelalte scopuri urmărite de partidele politice din această grupare.

Fiecare din noi se încadrează în una din aceste trei categorii și chiar dacă nu se încadrează el, clasificarea se face dela sine de către ceilalți colegi. Necesitatea precizării atitudinii fiecăruia dintre noi, va deveni din zi în zi mai imperioasă, și mai târziu va deveni inevitabilă.

În prezent însă situația este mult mai ușoară pentru cei șovăitori. Li se pune numai problema aderării la programul politic publicat de F. N. D. și la programul profesional-politic publicat de gruparea F. N. D. a Corpului Silvic, de sub conducerea D-lui Decan C. Georgescu și D-lui Secretar General C. Rachieru. Fiecare poate adera la acest program, rămânând să-și rezerve, dacă crede necesar, dreptul de a se retrage, în cazul când cele două programe vor căpăta amplificări cu cari nu va fi de acord.

Indemnăm deci pe toți colegii, cari sunt de acord în mod sincer, atât cu programul publicat de Frontul Național Democrat, care din punct de vedere legislativ în mare parte realizat, cât și cu programul publicat de gruparea F. N. D. a Corpului silvic, care cuprinde numai dezideratele exprimate și acceptate de toată lumea, să se înscrie în Gruparea F. N. D. a Corpului silvic. Prin înscrierea lor, se va produce o clarificare a situației, care este absolut ne-

cesară intrucât, după cum am spus, clasificarea pe cele trei categorii tot se va face, și e mai bine ca fiecare să se încadreze din proprie inițiativă și pe față, decât să lase să fie clasat de alții, poate într-o categorie care nu corespunde în realitate convingerilor sale.

STABILIREA PREȚURILOR ȘI SALARII CORESPUNZĂTOARE SCUMPETII

de Ing. GR. COLPACCI

Avem mereu la ordinea zilei eterna și dureroasa problemă a salariilor, cari rămân tot mai mult în urmă față de scumpirea vieții. După fiecare mărire a salariilor, vine un val și mai mare de scumpete, se încearcă mereu soluționarea definitivă a acestei probleme vitale în v'ata noastră și până în prezent nu s'a putut ajunge la rezultatul dorit de toată lumea.

În prezent se încearcă înghețarea prețurilor și stabilirea salariilor în raport cu aceste prețuri înghețate. S'ar părea că astfel această problemă poate fi rezolvată. Eu însă nu văd deocamdată acest lucru și anume pentru următoarele motive. Dacă ne referim la produse alimentare, în special carne și grăsime, mă gândesc că numărul vitelor cornute și a porcilor a scăzut în întreaga țară cu 70% față de anul 1940 și atunci nu este vorba numai de preț, ci de lipsa cantităților minimale necesare acoperirii tuturor nevoilor țării. În aceeași situație se găsesc și celelalte alimente și produse necesare traiului.

Rezultă deci că principala problemă de rezolvat nu este aceea a prețului, ci aceea a unei echitabile repartiții a cantităților reduse de produse de cari dispunem pentru a putea satisface în măsură redusă chiar, întreaga masă a consumatorilor.

Vom ajunge la acest rezultat aplicând următoarele măsuri:

1. Desființarea imediată a intermediarilor speculanți, car. cureeră toată țara, colectează tot ce găsesc și transportă în Capitală și alte centre mari unde ascund marfa și apoi o distribuie treptat, în cantități mici și cu prețuri fabuloase la favorizații soartei, cărora le convine să plătească 15.000 lei o găscă, 6000 lei un kg. de unt, etc., iar funcționarul public în timpul acesta rabdă de foame.

2. Inființarea imediată a oficiilor speciale de colectare a alimentelor cari să fie distribuite funcționarilor prin economate, iar populației prin cooperative, prin oficii de distribuție ale Primăriei, etc. În acest scop, organizarea oficiilor de colectare și distribuire ar

trebui să fie dată în sarcina Institutului Național al Cooperăției, a cărui activitate în acest sens, în aceste vremuri grele, nu se vede de loc.

3. Experiența trecutului a dovedit că odată cu maximalizarea prețului la un anumit articol, se produce și dispariția lui de pe piață, iar cei norocoși îl găsesc totuși, însă cu prețul întreit sau înzecit față de cel pe care îl plăteau până la maximalizare.

Pentru desființarea acestor procedee de speculă se preconizează introducerea pedepsii cu moartea. Măsura era bună și executarea câtorva speculanți ar constitui un exemplu care ar face pe cei mai mulți să renunțe la aceste manopere devenite prea periculoase.

Însă totuși, repet, atâta timp cât colectarea și distribuția alimentelor nu va fi făcută pe o scară mare prin oficii de colectare, cooperative și consumuri, nici o altă măsură nu va da rezultate până ce producția se va fi apropiat de normal.

În privința îmbrăcămintei și a încălțămintei propun a se lua măsuri ca să se destăneze anumite fabrici cari să fie obligate să confecționeze stoffe și încălțăminte standard, tip special pentru funcționarii publici, iar distribuirea să se facă prin economate, cu plata în rate, prin reținere din salariu.

Cusutul hainelor și a lîngeriei să fie făcute de ateliere de croitorie anume angajate în acest scop de către economatele instituțiilor respective, iar plata să se facă tot prin reținerea din salariu în rate lunare.

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA „NORMATIVEI” PENTRU AVANSARE

de ST. RODOTEATU

Legea de organizare a Corpului Silvic din 1923, a fost la timpul ei, incontestabil, o lege bună. Aprecieri în acest sens s'au auzit și în primăvara anului 1944, când s'a pus în discuțiune întocmirea unei legi comune pentru întreg corpul ingineresc.

Totuși, după trecere de aproape 22 ani, când atâtea prefaceri adânci au schimbat esențial structura organizațiilor ingineresti, când atâtea necesități de ordin tehnic și administrativ s'au suprapus nevoilor corespunzătoare anului 1923, ori cât de perfectă ar fi fost legea „atunci”, ea nu mai poate fi corespunzătoare „acum”.

Această afirmațiune nu este numai o deducție logică, ci rezultă și din constatări reale, ce rees din nevoia simțită de a se încerca, prin aplicare, completarea și eventual modificarea legii.

Iată câteva exemple edificatoare privind partea cea mai experimentată și discutată a legii: „înantările“.

Încă din anul 1939, Comitetul de înantări trece, în mod tacit desigur, la aplicarea unui „procentaj“ pe grade, deși legea nu condiționează avansarea decât de calitățile și meritele în serviciu ale candidatului. Se încearcă deasemeni neavansarea la minimum de termen prin consens tacit, care bineînțeles nu se respectă la votare de toți membrii comitetului și pentru toți candidații și dau ocazie la câte 1—2 candidați: „mai bine organizați“ să se strecoare totuși, fără contracandidatura celor de aceeași vechime, care au fost eliminați prin consensul stabilit, ceea ce reprezintă o gravă inechitate.

Se încearcă să se stăvilească presiunea intervențiilor pentru rectificări la înantare la alegere, îngrădindu-se atribuțiile Ministrului în această materie — ceea ce nu se reușește întotdeauna. Ar mai putea fi aduse și alte exemple, dar e suficient atâtea pentru a constata că au început în ultimul deceniu să se facă prin aplicare „cârpeli“ și când începe să se simtă nevoia acestor cârpeli, este cea mai elocventă dovadă că legea trebuie imperios, modificată.

Dar această „fostă bună“ lege s'a mai prezentat încă dela începutul ei, cu o mare lipsă, care a creiat și creiază cele mai mari greutăți și inechități în aplicare. N'are regulament. Este o constatare veche simțită de toți: pentru unii în avantaj, pentru alții în desavantaj.

În epoca când lua ființă legea de organizare din 1923, era în uz sistemul de a se înscrie în lege numai principiile de bază pe scurt, succint; dezvoltarea și interpretarea principiilor fiind lăsată pe seama regulamentului ce urma să se facă.

Dela un timp, se observă tendința tot mai manifestă, de a se da legilor o dezvoltare mai largă, mai de amănunt, pentru a nu se mai face simțită nevoia neapărată a întocmirii unui regulament, mai ales că acum, în perioada decretelor legi, regulamentul trebuie să treacă prin aproape aceleași formalități de aprobare ca și legea.

În 1923 însă nici nu se putea concepe punerea în aplicare a unei legi fără să aibă întocmit și aprobat regulamentul respectiv.

Art. 76 și ultimul al legii, prevede chiar:

„Un regulament decretat va stabili în amănunt modul de aplicare al tuturor principiilor prevăzute în această lege“.

Cu toată această precizare categorică și imperioasă, legea se aplică 22 ani fără regulament, ceea ce înseamnă o aplicare lăsată la bunul plac și la libera apreciere după oameni și nu după norme regulamentare uniforme, înfrângându-se astfel principiul echității.

În asemenea situație fiind, în loc să se procedeze la întocmirea

regulamentului, șocându-se că cea mai vulnerabilă și sensibilă parte a legii este aceia a „întărilor“ pentru a se înlocui această lacună generală, cel puțin parțial la capitolul întări și pentru a se da impresie unei uniformizări dela an la an, s'a întocmit anual, începând din 1937, o deciziune, care cuprinde norme pentru soluționarea chestiunilor ce în mod normal vin spre avizare la Comitetul de întări.

Acestei deciziuni i s'a spus pe scurt: „normativă“.

Faptele relevate pe scurt mai sus, de netăgăduită importanță, ar comporta o analizare mai amănunțită; o voi face poate cu altă ocaziune. Deocamdată am trecut repede asupra lor, atât cât a fost necesar să explic geneza și rostul normativei pentru a ajunge așa cum ne-am propus la o scurtă examinare a ei.

Normativa cuprinde în general, reguli consacrate prin uz; nu pentru că s'ar fi urmat continuu aceleași, dar la un moment dat încercările de a beneficia de elasticitatea sau de jocul pe care-l permiteau principiile largi înscrise în lege, creșteau așa de mult și se puneau sub așa de multiple forme încât răsturnau și principiile de bază.

Invocându-se lipsa regulamentului, — care ajunsese un „refren“ în toate cererile și întâmpinările — deci lipsa de precizie și dându-se cele mai largi și uneori fanteziste interpretări prevederilor legii, orice dorință era posibilă. Iar unele încercări isbutite atrăgeau o nouă serie de întâmpinări, cari invocau precedentul creat.

Socotind astfel că normativele reprezintă tot ce-a putut da foștii conducători timp de 22 ani, în materie de organizarea Corpului Silvic, din spirit de echitate și „normativa“ anului 1945 cuprinde în cea mai mare parte regulile anterior stabilite, deși se pusese cu atâta accent, chestiunea reparațiilor unor prea evidente nedreptăți făcute în trecut. A fi intrat însă în mod firesc rezultatelor anilor precedenți, ar fi însemnat declanșarea unor atât de multe și greu controlabile cereri, încât orice stavilă ar fi fost imposibilă și în plus ajungeam tot la rezultate relativ și comparativ nestabile, căci alte modificări ar fi putut urma în anii următori și lucrările nu ar mai fi luat sfârșit.

Aceasta fiind situația, s'a socotit mai nimerit și mai cu seamă mai circumspect ca să se ajungă la reparațiuni prin o lărgire a posi-

bilităților de avansare și prin examinarea mai atentă și mai „cântărită” a meritelor candidaților.

Se înțelege, că în asemenea condițiuni, reparațiunile nu mai puteau fi decât parțiale, atât în ce privește reparațiunea în sine, cât și în ce privește numărul celor socotiți îndreptățiți s'o aibă. Într'un singur an nu se poate pretinde o îndreptare completă.

Consecvent acestor intențiuni, „normativa” anului 1945 are aceste două inovațiuni, la art. VII și IX, care pe scurt cuprind:

a) Numărul locurilor pe grade în Corp să se stabilească de Comitet pe baza cadrelor administrative, deci pe realități — și nu prin „procentaj”;

b) Meritele candidaților să se indice prin „punctaj”.

Ambele chestiuni de o importanță covârșitoare pentru Corp și membrii ce-l compun, se prezentau cu nesiguranța datorată împrejurărilor în care ne găsim, la care se adăogă lipsa timpului necesar pentru studierea și precizarea lor.

Dacă în ce privește prima chestiune, aproximația era permisă, pentrucă însăși baza de stabilire a numărului inginerilor pe Corp, se prezintă cu oscilațiuni inerente funcțiunilor din cadrele administrative, iar viitorul lasă să se întrevadă prefaceri cu probabilități de sporire a acestui număr.

În ce privește a doua chestiune însă, era absolut necesară o siguranță deplină, pentrucă altfel ar fi fost posibilă comiterea unor greșeli care ar fi putut antrena revizuirea totală a avansărilor.

A fost suficient să se observe că în prezent ne găsim cu arhive încă răspândite, cu caziere incomplete și cu date incontrolabile în actuala situație, ca să se constate imposibilitatea de a da „punctajului”: un caracter obligator sau quasi obligator.

Cu toate greutățile ce ni se ridicau în față, cu toate ezitățile ce se semnalau din multe părți, în cursul discuțiunilor avute, am ținut totuși să se înscrie în „normativă”, această metodă, pentru a marca acest început, pentru a experimenta această metodă, cât și pentru a servi totuși, în măsura posibilă, ca o indicațiune și a se obliga Comitetul la o examinare mai atentă.

Dar acum, nu amănuntele interesează care se pot perfecționa, după studii și perfecționări, cât metoda în sine și asupra acestei metode e cazul să ne oprim mai pe larg pentru a-i arăta avantajele și a-i deschide drumul unei adopțiuni fără rezervă și a unei aplicațiuni obligatorii, fiind singura metodă ce poate asigura, dacă nu o totală, dar în tot cazul o mare încredere menită să înlătore criticile tot mai numeroase.

Metoda punctajului — adică a stabilirii meritelor prin puncte

— nu are nevoie de explicațiuni. S simpla citire a normativei — art. 9 — este suficientă pentru a se lămurii fiecare. Ne vom ocupa deci numai de avantajele ce prezintă și vom trage concluziunile necesare pentru perfecționarea și punerea ei în aplicare, în mod obligatoriu.

Avansarea în grad este, sau trebuie să fie, rezultatul a două operațiuni:

1. o operațiune de examinare și cunoaștere a candidatului;
2. o operațiune de apreciere.

Corespunzător acestor operațiuni,...

metoda punctajului cuprinde și ea:

— partea documentară cu date certe (A și B);

— partea de apreciere cu date de ordin general (C).

Aceste operațiuni sunt legate între ele deductiv: dela cauză la efect. Aprecierea trebuie să fie o consecință a documentării.

Dacă s'ar putea prinde în puncte toate calitățile și meritele de serviciu ale candidatului și dacă aceste merite s'ar putea cântări în așa măsură încât să apară diferențierile cele mai mici, atunci ordinea avansărilor s'ar stabili dela sine, ca efect al unei documentări precise și foarte sensibil punctate. Desigur nu se poate ajunge aci. Dar din această ipoteză se poate deduce că trebuie urmărit: să se lărgască pe cât posibil compartimentul documentării, care prezintă mai multă siguranță și drept efect, să se restrângă în aceeași măsură compartimentul aprecierii mai supus subiectivismelor. Lărgindu-se pe cât posibil compartimentul documentării, în dauna aprecierii, candidații mai puțin merituoși se elimină dela sine și rămâne ca aprecierea candidaților, deci alegerea, să se facă între candidații de valoare sensibil egală, cu același număr de puncte sau cu mică diferență de puncte și deci nu se mai poate greși, sau foarte puțin, în tot cazul greșelile mari sunt excluse, iar intervențiile, stăruințele și alte mijloace inavuabile cad dela sine, lovindu-se de acest punctaj.

Acesta ar fi pe scurt mecanismul punctajului.

De altfel, urmărind felul cum a evoluat documentarea pe care s'au sprijinit aprecierile la avansare, — o să constatăm că metoda punctajului este rezultatul spre care ne duce experimentarea și procedura de până acum.

Intr'adevăr, la baza avansărilor a stat întotdeauna nota calificativă.

Această notă nu și-a găsit și păstrat o formă stabilă, ci, a evoluat continuu, pentru că se constata că nu prezintă o garanție sufi-

cientă de obiectivitate și pentru că nu mai era suficient de edificativă în forma dela început.

Observând evoluția ei o să constatăm:

— tendința de a o apela, verifica și controla — a o trece astfel prin mai multe examinări — pentru a prezenta o mai mare siguranță de obiectivitate;

— tendința de a o deduce din cât mai multe elemente de comportare în serviciu și de cunoaștere a candidatului pentru a găsi diferențierile de merite între candidați;

— tendința de a completa cunoașterea candidatului prin date suplimentare, care nu mai erau cuprinse între elementele specificate în nota calificativă (absolvire, examen, etc.).

Prin urmare au evoluat, dintr'o necesitate simțită și constatată, an de an, fără să ne sesizăm, spre acest sistem al punctajului. Ceea ce se face acum, precizând și adoptând sistemul punctajului, nu este altceva decât cristalizarea și găsirea unei forme cât mai perfecte a mijloacelor și datelor la care am cugetat și recurs, atunci când s'a pus cuiva problema recomandării candidaților pentru avansarea adică a promovării candidaților după merite. Necesități constatate, deci cari au îndrumat pașii spre acest sistem.

A mai intervenit încă o nouă cauză care impune acest sistem și mai mult ca o necesitate de neînlăturat.

Prin noul Cod al funcționarilor, se stabilește categoric că nu pot fi avansați la alegere, decât candidații cari au calificarea foarte bună.

Prevederea de mai sus a determinat pe cei mai mulți șefi ierarhici să dea această calificare subalternilor cu foarte largă generozitate. Dintr'un anumit punct de vedere, această generozitate este explicabilă, căci cei chemați să dea nota calificativă, au ținut să nu bareze complet, prin simplul efect al notei calitative, avansarea subalternului, acesta nemai putând forma obiect de discuție la Comitetul de Înaintări.

În fața acestei situațiuni, când toți propozabili, cum a fost cazul la unele grade, — se prezintau cu calificare foarte bine — nota calificativă nu-ți mai spune absolut nimic în ce privește diferențierile dintre candidați.

Îți dădeau posibilitatea de a alege pe oricare, dar nu-ți ofereau nici cel mai mic indiciu pentru a te pronunța în favoarea unuia sau altuia.

De aci rezultă, în mod indiscutabil, necesitatea de a recurge la alte elemente în afară de cele specificate în nota calificativă, pentru a te documenta.

În felul acesta am ajuns treptat la întocmiri de tablouri complicate și greu de urmărit, pentru toată seria de propozabili.

Acest tablou nu reprezintă altceva decât documentarea din sistemul punctajului. Era redat însă sub o formă în care reținerea datelor pentru fiecare candidat și examinarea lor comparativă, așa cum se cere la desenarea celor mai merituoși, este aproape o imposibilitate. În plus, simpla înșiruire a datelor, ducea la o apreciere arbitrară, nesistematizată și necoordonată.

Aceste deficiențe pentru cunoașterea, documentare și apreciere echitabilă, sunt complet înlăturate prin sistemul punctajului.

Adoptând acest sistem totalul meritelor se însumează într'un număr de puncte pentru fiecare, stabilindu-se uniform și comparativ. candidații în ordinea meritelor lor, prin punctele arătate în dreptul fiecăruia.

Dar ceea ce este mai important și reprezintă poate cel mai însemnat avantaj, este faptul că acest sistem introduce unitatea de măsură, aceiași, pentru toți candidații și pentru fiecare din meritele lor. Balanța de cântărire a meritelor sau dozarea, se face uniform pentru toți. Toate elementele se exprimă cu un același număr de puncte pentru toți.

În sistemul actual, de exemplu, Comitetul de înaintări găsindu-se în fața a diferitelor elemente de apreciat: nota calificativă, felul de absolvire al școlii, examenul de subinspector, etc., fără o prealabilă coordonare, membrii Comitetului vor gândi și aprecia diferit și vor da fiecăre importanță diferită elementelor ce are de examinal; unii vor socoti mai determinant examenul, altul nota și așa mai departe. Punctajul coordonează această inevitabilă diferențiere ce se ivește în mod natural în aprecierea elementelor de către cei chemați să facă propunerile de avansare just.

Este adevărat că aci întâmpinăm greutatea de a stabili care e raportul de puncte just între diferitele elemente.

Aceasta este poate cea mai grea și subtilă problemă ce ne prezintă punctajul. Dacă este ușor a marca diferențele de puncte la acelaș element (de exemplu la nota calificativă bună: 2 puncte, iar foarte bună: 4 puncte), stabilirea raportului de puncte între elemente, adică între nota calificativă și examen sau alt element este oricând discutabil, pentru că nu ai la ce indicii și repere să recurgi.

Este numai chestiune de apreciere.

Dar, indiferent câtimea punctelor cu care intră în suma totală fiecare element, presupunând chiar că nu am cădea pe formula cea mai justă — pe care nu avem cum s'o determinăm — și totuși atâta

timp cât sistemul, odată stabilit, se aplică uniform tuturor, realizăm acest mare postulat al obiectivității: echitatea.

Se înlătură aprecierile arbitrare.

Fiecare e cântărit la fel și cu aceeași balanță nu cu balanțe diferite și în plus fiecare știe cu anticipație, cum se apreciază orice act important din cariera lui și va trebui să lupte ca să-l realizeze în cât mai bune condiții, după importanță.

Față de atâtea avantaje și garanții de obiectivitate ce prezintă acestui sistem al punctajului nu i se poate obiecta nimic.

Chiar în discuțiunile largi și dese avute nu s'a putut ridica nicio obiecțiune de principiu. Discuțiunile s'au limitat la chestiuni de amănunte foarte importante de altfel, dar cari în nici un caz nu pot duce la părăsirea sistemului.

Enumărăm aceste obiecțiuni pentru că lămurirea și precizarea lor va contribui la perfecționarea sistemului ca:

- a) stabilirea diferențelor de puncte la aceleași elemente;
- b) stabilirea raportului de puncte între diferitele elemente;
- c) posibilitatea de a prinde în puncte și alte elemente;
- d) siguranța stabilirii precisă a probelor, pentru a nu se comite erori.

Ultimele două considerații ne-a determinat ca în anul acesta să procedăm cu oarecare rezervă și timiditate.

Totuși, într'o expunere viitoare, când voi arăta cum se prezintă rezultatul avansărilor anului 1945 în raport cu punctajul se va putea vedea că, chiar sub această formă timidă și rapid întocmită, punctajul a însemnat o indicațiune prețioasă și pot chiar anticipa, afirmând că greșelile comise — puține ce-i drept — se oglindesc perfect în punctaj — ceea ce înseamnă că dacă se urmărea punctajul, se evitau aceste greșeli.

Se poate deduce astfel că experimentația punctajului — căci pentru anul acesta punctajul a avut mai mult un caracter de experimentare — a reușit, confirmându-se necesitatea utilizării lui.

Odată stabilită necesitatea acestei metode, problema care se pune o constituie perfecționarea și completarea ei.

Principial, această perfecționare se prezintă în mod foarte simplu.

Având elemente în două compartimente: unul al documentării, cu date certe (A și B) și unul al aprecierii, deci supus subiectivismului (C), urmează să trecem cât mai multe elemente în compartimentul

documentării — al cântăririi echitabile — restrângând în egală măsură compartimentul aprecierii:

iar drept consecință:

— subiectivismul — veșnicul și inevitabilul sentiment invocat de toți cu sau fără îndreptățire, care este o realitate fiind indisolubil legat de ființa noastră, se va reduce la minim;

— diferențierile între candidați vor fi mai aparente;

— cercul celor desemnați a forma obiect de discuțiune pentru înaintare va fi mult mai mic — restul rămânând în afară ca rezultat al punctajului;

— surprizele, adică marile greșeli nu vor mai fi posibile și prin urmare ocuparea locurilor celor merituosi de către cei cu „intervenții” sau susținuți pentru considerente ce n’au nicio legătură cu activitatea de serviciu.

În mod practic vorbind, presupunând că se găsesc candidați la un anumit grad, care au puncte în număr diferite dela 1—10, n’ar forma obiect de discuțiune decât cei cu 8—10 puncte, adică un număr de candidați cari să depășească cu puțin sau foarte puțin numărul locurilor vacante.

Și în sfârșit s’ar putea realiza și acel deziderat — susținut de foarte mulți ingineri și pe drept cuvânt — și anume: votul pe față.

În actualele împrejurări, votul pe față expune pe membrii Comitetului, — în special pe cei mai mici în grad decât candidații pe care îi votează — la resentimente ce le-ar putea atrage neplăceri în carieră, chiar când votează pe drept.

Adoptându-se metoda punctajului, însăși sarcina Comitetului de înaintare se ușurează enorm:

discuțiunile se reduc, criticile dispar, sau sunt minime, pentru că dreptatea e asigurată, iar membrii Comitetului sunt apărați de punctaj;

intervențiile și subiectivismele vor rămâne fără efect.

Concluziuni

Adoptarea metodei punctajului, se impune cu atâta tărie, încât nici nu mai poate forma obiect de discuțiune.

Dacă, aplicând această metodă, se asigură, prin partea documentară, cunoașterea comparativă a candidaților și odată meritele cunoscutе, se asigură echitatea, prin utilizarea aceleiași unități de măsură, dacă adăogăm în plus și votul pe față, se înlătură subiectivismul sau se reduce la minimum posibil, este dela sine înțeles că obiecțiuni de principiu nu s’ar mai putea ridica decât de aceia cari vor

vedea închise orice porțițe prin care ar urmări să se strecoare pe căi lăturalnice.

Am convingerea fermă că această metodă se va generaliza, adoptându-se și de alte organizațiuni similare în opera lor de promovare a celor merituoși.

Am susținut din răspuseri să-i înscriu începutul în normativa anului 1945, cu toate marile imperfecțiuni, în care se prezenta din cauza lipsei de timp și a împrejurărilor și care m'au determinat să nu-i dau un caracter obligatoriu, ci numai un caracter de indicațiune și experimentare.

Nu-mi închipui că se va găsi cineva care să-și ia răspunderea înlăturării acestei metode.

Prin urmare, pentru Corpul inginerilor silvici nu se mai poate pune decât o singură chestiune: **completarea și perfecționarea acestei metode, pentru a da un caracter obligatoriu.**

În realizarea acestei perfecționări trebuie urmărit drept scop esențial:

lărgirea compartimentului cunoașterii candidatului, deci al documentării și stabilirii meritelor;

și respectiv restrângerea compartimentului aprecieri, deci al posibilității ca subiectivismul să-și poată găsi o aplicare.

Se atinge acest țel, notând în puncte elemente din categoria C (din normativă) — eventual și altele ce nu figurează — și trecându-le în categoria A și B.

Iar ca chestiune de amănunt:

stabilirea unui cât mai just raport de puncte între diversele elemente (merite) și unei cât mai juste diferențe de puncte înlăuntrul aceluiaș element. Idem în ce privește pedepsele cu posibilitatea de a se acorda eventual reabilitarea după un anumit număr de ani.

Având normativa (partea referitoare la punctaj) și amplele explicațiuni ce am dat, socotesc că această chestiune se prezintă în mod lămurit, fiecăruia. Este în cauză problema fiecăruia în parte și a tuturor în comun, deci a Corpului. Promovarea elitelor Corpului, înseamnă promovarea Corpului și a intereselor pădurii. Este cazul mai mult ca aricând să nu lipsească contribuția nimănui. Fie prin articole separate, fie prin observări și expuneri rezultate din consfătuiri locale, această contribuție o așteptăm. Să nu se reproșeze cândva că s'ar aranjat la centru după interese particulariste. Este în plus o problemă agreabilă și antrenantă, pentru care timpul necesar e mai ușor de găsit. În cel mult trei luni trebuie să i se dea o formă definitivă pentru a avea timpul necesar să se emită instrucțiuni, în vederea stabilirii

și culegerii datelor pentru înaintările anului viitor. E oricum mai preferabil puțină stăruință în sensul cerut acum, decât străduința de mai târziu de a face întâmpinări, fără efect, spre a încerca să dovedești că ești mai merituos decât toți candidații avansați.

(Martie 1945).

EXTRAS DIN DECIZIUNEA NORMATIVĂ

Art. VII. — Comitetul stabilește în prealabil pe Corp numărul locurilor vacante la fiecare grad în raport cu necesitățile corespunzătoare structurii administrațiilor unde funcționează inginerii silvici.

În acest scop Secretariatul va cere acestor administrații situațiile respective.

Art. VIII. — Toți cei aflați pe tabloul de propozabili, sau care vor deveni propozabili prin efectul unei rectificări de vechime, trebuie să formeze obiectul unei minuțioase și obiective examinări în ceea ce privește activitatea depusă în serviciu. În acest scop Secretariatul Comitetului împreună cu Directorii sau șefii Serviciilor Personalului din Instituțiile unde funcționează inginerii silvici, vor pregăti documentarea necesară referitoare la activitatea fieșărui candidat și anume:

- A. Date cerute asupra activității din stagiul ultim;
- B. Date cerute deduse din activitatea depusă în trecut;
- C. Elemente de apreciere de ordin general.

Art. IX. — Pentru a se concretiza, evidența și a se putea examina comparativ situațiunile candidaților, datele ce constituiesc documentarea se vor exprima și în puncte, astfel:

A. Activitatea din ultimul stagiu

- a) Nota calificativă f. bine + 4 puncte
- " " bine + 2 " "

b. Vechimea în grad

Dela 2 la 4 ani vechimea peste stagiul cerut de lege + 1 punct.

Mai mult de 4 ani vechime peste stagiul cerut de lege + 2 puncte.

c) Pedepse

15 zile amendă formând o singură pedeapsă sau 20 zile amendă prin cumulare de sancționări repetate sau transferare disciplinară se va nota cu —2 puncte.

Suspendarea din serviciu se va nota —4 puncte.

Punerea în disponibilitate se va nota —6 puncte.

B. Activitatea din trecut

- a. Diploma Școlii superioare de silvicultură București sau
Diploma Școlii Politehnice cu f. bine și bine + 2 puncte
- b) Examenul de subinspector: cu f. bine + 2 puncte
- cu bine + 1 punct

„INFERIORI“ SAU AUXILIARI?..

În vremurile actuale, este foarte greu de precizat care au fost criteriile pe baza cărora s'a dat brigadierilor silvici și pădurarilor, numirea de „inferiori“!

Pornind dela logica pe care o dă înțelesul cuvântului „inferior“, ar însemna ca brigadierul silvic și pădurarul, este o vîetate foarte puțin însemnată — din toate punctele de vedere — în angrenajul tehnic și administrativ al organizației noastre forestiere. Lucrurile stau însă cu totul altfel!

Brigadierul silvic este un slujbaș cu răspunderi importante și ca să fie la înălțimea misiunii ce i s'a încredințat, depune o muncă — atât intelectuală cât și de natură practică — adesea covârșitoare și deci termenul „inferior“ devine și nelogic și necorespunzător, mai ales în timpul de față.

Pădurarul — din punct de vedere al faptelor ca misiune principală — a ieșit încă demult din situația pe care o avea ca factor de pază și a devenit „administratorul“ pădurei ce formează cantonul său. Sub controlul și îndrumările șefilor erarhici, el conlucrează la toate lucrările de: împăduriri, exploatari și puneri în valoare din canton; deci, nici lui nu i se mai potrivește catalogarea de „inferior“.

Probabil, pornind dela aceste considerente în presa noastră de specialitate, când a fost vorba de brigadieri și pădurari, li s'a spus „subalterni“. Mi se pare totuși că nici acest cuvânt nu este prea potrivit. Fiindcă din punct de vedere practic, pe scara valorilor morale — și acestea trebuie să primeze — cineva este folositor serviciului și societății nu în măsura rangului pe care-l poartă, ci cu fundamentul muncii pe care o depune în susținerea acestui rang! Un slujbaș modest în erarhie, dar care își îndeplinește misiunea cu abnegație, cu zel, din punct de vedere moral, este tot așa de valoros, ca și șeful ce-l susține pe această linie de conduită. Deci, nu poate fi o ființă „inferioară“ și nici „subalternă“, ci un prețios auxiliar.

De sigur, în manifestările lor, brigadierii silvici și pădurarii n'au făcut prea mult caz de titulatura generică ce li s'a dat în trecut. Ei au fost modești în această privință, poate și fiindcă au avut alte revendicări pe care le-au crezut mai importante și pe care au trebuit să le susțină cu vigoare în anii trecuți. În prezent însă, când se pune pe primul plan înnobilarea muncii cinstitute — de orice natură ar fi ea — socotim că în corpul silvic nu trebuie să mai rămână termenul de „inferior“, ca treaptă ierarhică. Fiindcă pădu-

rarii și brigadierii silvici n'au fost niciodată — și cu atât mai mult în prezent — „inferiori“ în atribuțiile lor! Pe umerii lor s'a pus mult greu în gospodăria forestieră, ei au dus la bun sfârșit misiuni dintre cele mai importante și credem că în legile ce se vor alcătui, să li se dea denumirea de „corp silvic auxiliar“.

N. I. M.

SOLIDARITATEA PROFESIONALĂ

Trebue să se înțeleagă dela început că prin „solidaritatea profesională“ a corpului silvic nu intenționăm a colecta forțele cu scopul răsturnării altor organisme sociale din drepturile pe care le au sau pe care le solicită, ci urmărim o unire totală în spirit creator, în domeniul specialității noastre. Dela consilierul silvic albit de ani în slujba pădurilor și până la modestul pădurar, ce-și face datoria într'un colț de țară, pe un pisc de munte, noi dorim o solidaritate de corp, cu scopul de a da un impuls mai viu serviciului pe care ni-l cere țara, pe de o parte, iar pe de alta de a ridica nivelul de trai al celor modești, atât din punct de vedere material, cât și spiritual.

Până în prezent, este adevărat, în cadrele corpului silvic s'a lucrat mult în domeniul profesional, dar acțiunile noastre au fost duse separat și — câteodată — în mod contradictoriu. Fiindcă într'un fel se desfășura acțiunile inginerilor, în altul ale conductorilor și răsleț de tot îl găsim pe ale brigadierilor și pădurarilor.

Nimeni nu susține că interesele socotite pe trepte erarhice, sunt la fel! Deosebiri de cultură, de atribuții și de revendicări, sunt realități nedesmintite, însă spre a se ajunge la maximum de realizări, mai ales în vremurile actuale, corpul nostru întreg trebue să-și coordoneze acțiunile prin înțelegerea frunțașilor aleși să-l conducă?

Răsboiul ne-a cerut — și ne mai cere — ca să dăm din domeniul forestier contribuții enorme la susținerea organismului economic al Statului. Armata, instituțiile publice și populația, trebue aprovizionate cu materiale de construcție și combustibil. Transporturile și mâna de lucru sunt scumpe, prețurile în varietatea lor dela o zi la alta, ne îngreunează enorm misiunea și fără o solidaritate profesională de sus până jos, în materie de serviciu, nu ne vom putea descurca ușor din multiplele îndatoriri pe care le avem.

În comparație cu ceilalți salariați, lefurile noastre sunt cele mai mici, deși răspunderile sunt proporțional opuse. La noi nu se muncește cu „ora de serviciu“, ci de multe ori în raport cu cât ni se

cere; și ni se cere.... mult! Noi suntem „la serviciu“ sărbătorile, suntem în serviciu și noaptea, fiindcă suntem pătrunși de misiunea pe care o avem. De munca și de strădaniile pe care le depunem acum, depinde siguranța de continuitate a gospodăriei forestiere raționale în viitor, chiar dacă socotim acest „viitor“ în decurs de o sută de ani. Fiindcă din ce plantăm și semănăm noi acum, pot culege generațiile viitoare peste 50 și chiar peste 100 de ani.

În înțelesul acesta de muncă creatoare pentru binele țării și de revendicări profesionale obiective, credem că mai ales în prezent, trebuie să realizăm cât mai neîntârziat, în toate privințele solidaritatea profesională, pornind acțiunea cu toate treptele corpului.

IN CHESTIUNEA EXPROPRIERII PĂDURILOR

În Monitorul Oficial Nr. 76/945 a apărut Decizia Ministerială a Agriculturii și Domeniilor Nr. 707 din 28.III.1945, semnată de D-I Ministru R. Zăroni, referitoare la exproprierea pădurilor particulare.

În art. I al acestei decizii se prevede textual:

„Intrucât exproprierea pădurilor particulare este în studiu, autoritățile de Stat, comună și județ, precum și comitetele locale sătești „F. N. D.“, sunt învitate a opri orice amestec și încălcări, în orice categoriile de pădure și în administrația acestora, precum și de a respecta normele silvice în vigoare și exploatarea ordonate de organele silvice respective.

Exploatarea și administrarea pădurilor se va face de către proprietarii respectivi.

Serviciile silvice județene, precum și organele C. A. P. S., sau P. P. J., sunt obligate a sesiza imediat Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Prefectura și Jandarmeria, dacă locuitorii, etc., intră cu forța în pădure, arătând totodată cine face abuzurile și dacă proprietarii nu respectă programul de exploatare ordonată.

Sunt necesare aceste principii pentru că, dacă nu se execută programul de exploatare și împăduriri, conform normelor în vigoare și controlul organelor silvice se împiedică executarea condițiilor armistițiului și aprovizionarea normală a armatelor aliate și române, cât și a industriei și a populației“.

Decizia a fost comunicată Prefecturilor de Județe, Inspectoratelor Silvice Județene, precum și tuturor ocoalelor silvice din țară spre aducere la îndeplinire a măsurilor prevăzute.

REDESCHIDEREA ȘCOALEI DE BRIGADIERI SILVICI DIN ȚOMUNA GURGHIU, JUD. MUREȘ.

În ziua de 4 Martie 1945 s'a făcut deschiderea solemnă a Școlii de Brigadieri Silvici din comuna Gurghiu jud. Mureș, prima Școală silvică din Transilvania de Nord, care își reia activitatea după realipirea acestei regiuni la Patria Mamă. Solemnitatea s'a desfășurat în prezența personalului Școlii, a reprezentanților autorităților și organizațiilor politice democratice locale, precum și a unei numeroase asistențe alcătuită din intelectualii și populația satelor învecinate.

După sfințirea localului a luat cuvântul S. S. pâr. I. Man, relevând spiritul de înțelegere al noilor orânduirii democratice în care începe clab-rarea națiunilor conlocuitoare din Ardeal în sânul patriei mame România. Apoi a vorbit d. brigadier silvic Fr. Kremin care exprimă urări de propășire pentru Școală.

În încheierea seriei cuvântărilor vorbește d. inginer silvic Batea Enea directorul Școlii. D-sa face o expunere amănunțită a străduințelor depuse pentru repunerea Școlii în stare de funcționare, insistând asupra rolului Școlii în acest centru forestier al Văii Gurghiuului. D-sa a supliniat importanța tehnică și culturală a Școlii pentru întreaga regiune a Mureșului superior, încheind pr'n fixarea programului de activitate a Școlii pentru a răspunde atât cerințelor de progres ale ideii forestiere cât și ale economiei generale a Țării.

ADUNAREA GENERALĂ A CORPULUI SILVIC INFERIOR

La 29 Aprilie a. c. s'a ținut în sala soc. Progresul Silvic din București adunarea generală a Asociației generale a corpului silvic inferior. Au participat numeroși delegați din toate regiunile țării.

D. Florea Căruntu, Președintele Asociației, în cuvântarea de deschidere, a făcut o largă expunere a împrejurărilor prin care a trecut Asociația în timpul regimului de dictatură și a înfățișat doleanțele actuale ale brigadierilor silvici și pădurarilor.

După ce au luat cuvântul d-nii: secretar general Rachieru în numele Ministerului de Agricultură, consilier Rodoteatu în numele soc. Progresul Silvic, consilier Popovici în numele Casei Pădurilor, conduc. Steriopol în numele Soc. conducătorilor silvici, ing. Colpaci în numele grupării F. N. D. a corpului silvic, subadministrator Predescu, ing. Bedros din partea sindicatului din Beiuș, ing. Comes și diferiți delegați din provincie, s'a votat o moțiune care a fost înaintată forurilor superioare.

În ședința de după amiază, adunarea a dat descărcare consiliului, privind la gestiunea pe anii trecuți și a votat bugetul pe anul 1945.

Prin aclamații, adunarea a ales un nou consiliu de administrație, în frunte cu d. Florea Căruntu, ca președinte.

SERBAREA SĂDIRII ARBORILOR DIN 15 APRILIE 1945.

În ziua de Duminică 15 Aprilie a. c. s'a desfășurat în pădurea Pusnicul tradiționala serbare a sădirii arborilor organizată de M. A. D. În aceeași zi având loc și inaugurarea Casei de Odihnă a muncitorilor și funcționarilor forestieri, serbarea din acest an a luat un aspect profesional festiv, bucurându-se de prezența d-lui R. Zaroni, Ministrul Agr. și Domeniilor, însoțit de d. C. Rachieru, Secr. gen. M. A. D., Paul Stănescu, Secr. gen. Min. Ed. Naț. și d. gen. Gheorghiu, Secr. gen. Min. A. N. și o selectă asistență în frunte cu conducătorii Instituțiilor forestiere din Capitală.

Primirea invitațiilor la locul plantației a fost făcută de d. ing. C. Angelescu, Șeful Ocolului Silvic Brănești și de d. ing. N. Codru, Directorul Școlii de Brigadieri Silvici din com. Brănești, serviciul de ordine și orientare fiind asigurat de elevii acestei școli.

Serbarea a început cu sfeștania dela locul plantației, după care au luat cuvântul d-ții: Secr. gen. C. Rachieru, Secr. gen. P. Stănescu, Secr. gen. Gheorghiu, ing. agr. Teodorescu, insp. gt. C. Cristea, Decan Const. C. Georgescu, seria cuvântărilor încheind-o d. Ministru R. Zaroni, care aprcă propunerea făcută de a numi plantația făcută la această ismbolică serbare cu numele Președintelui Fr. D. Roosevelt, pentru permanentizarea idealului de pace a marelui dispărut.

Apoi s'a făcut plantarea puieților de către toți participanții, în frunte cu d. Ministru R. Zaroni.

În continuarea serbării s'a făcut inaugurarea Casei de Odihnă a muncitorilor și funcționarilor forestieri, așezată în pădurea Pusnicul, într'un peisagiu încântător, pe malul lacului Pasărea, în fața Mănăstirii cu același nume. După slujba sfințirii au luat cuvântul d. Al. Bratu, Adm. CAPS, și d. ing. insp. silvic C. Angelescu, șeful Oc. silvic Brănești, realizatorul acestui locaș de recreație, d-sa expunând greutățile întâmpinate în calea acestei realizări și mulțumind tuturor celor cari și-au dat contribuția neprecupețită în acest scop. D. Ministru R. Zaroni a prețuit apoi în cuvinte calde această inițiativă adânc umană prin care se asigură muncitorilor cu brațele și cu creierul refacerea forțelor lor creatoare, indemnând la continuarea acestor opere în toată țara.

Serbarea s'a încheiat cu servirea prânzului după care participanții au făcut plimbări prin parc, cu barca pe lac, vizitarea Mănăstirii, sport, etc.

† CORNEL BORDUȘ

Student inginer anul IV al Facultății de Silvicultură
Politehnică București

Mort eroic pe câmpul de luptă dela Oc'ova la 8 Martie 1945
și înmormântat în cimitirul din com. Dumbrova-Cehoslovacia.

— Prin Decizia Ministerială JI. nr. 4623 din 31 Mai 1945, s'a prelungit valabilitatea permisului de vânatoare și a permisului de pescuit în apele de munte din anul 1944/945, până la 15 Iunie 1945.

— Prin Decizia Ministerială nr. 998 din 18 Mai 1945, D-l Ing. Inșector Silvic Victor Pașcovici, a fost delegat Inspector de vânatoare, onoritic, al județului Câmpulung, în locul D-lui Ing. Gavril Titu, demisionat.

— *Facultatea de Silvicultură caută cărți cu caracter forestier: o colecție cât mai completă a vechii publicații: Bulletinul Ministerului Agriculturii, Domeniilor, Industriei și Comerțului și o colecție Revista Pădurilor.*

Ofertele se vor adresa d-lui Prof. Ilie C. Demetrescu, str. Polizu Nr. 1, București.

— În cadrul sindicatului M. A.D. s'a constituit secția sindicală I.C.E.F. cu următorul comitet de conducere: președinte prof. Const. C. Georgescu, vicepreședinte At. Haralamb, secr. gen. E. Vintilă, secr. de șed. V. Porumbescu, casier și delegat cu manifestațiunile culturale Maria Ionescu, delegat cu cantina R. Ștefăniță, delegat cu aprovizionarea N. Crânguș, membri în comitet: G. Toma, I. Dumitriu, N. Marișov, V. Hape și Melanica Pop.

— La Politehnica din București s'a constituit grupul sindical aparținând Sindicatului Corpului didactic universitar. Președintele comitetului ales este d. prof. Const. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură. Activitatea sindicatului se desfășoară în două secțiuni: Secțiunea economică și secțiunea culturală.

— *Dela A.R.L.U.S.*

In cadrul Soc. A.R.L.U.S. funcțio-

nează la secția de științe aplicate o subsecție de Silvicultură la care s'a înscris până în prezent cca. 60 ingineri silvici. Comitetul acestei subsecții are următoarea alcătuire:

Președinte: I. Zeicu.

Vicepreședinți: V. Popovici și Gr. Colpacci.

Secretar general: V. Lisievici.

Secretar: B. Borovschi și I. Păduraru.

Casier: St. Constantinescu.

Din activitatea acestei subsecții menționăm următoarele comunicări și referate ținute în ședințe publice:

— Aspecte forestiere din U.R.S.S., d. V. Lisievici.

— Organizarea sectorului silvic în U.R.S.S., d. Gr. Colpacci.

— Cultura nucului în U.R.S.S., d. Gr. Colpacci.

— Tanantele în U.R.S.S., d. V. Lisievici.

— Domeniul forestier al U.R.S.S., d. Gr. Colpacci (conferință la Radio).

— Mecanizarea exploatărilor forestiere în U.R.S.S. d. V. Lisievici.

Aceste lucrări se găsesc în arhiva Subsecției A.R.L.U.S. (calea Victoriei 115) unde pot fi consultate.

— *Dela Colegiul Inginerilor.* Noua conducere a Colegiului inginerilor are ca Decan pe d. prof. Profiri iar ca prodecan pe d. prof. Georgescu. Comitetul Secției Silvice a Colegiului are următoarea compunere: Președinte I. Zeicu, membri: C. Belu, Gr. Colpacci, Gh. Pană și I. Popescu.

— *Dela Asoc. Gen. a Inginerilor.* La A.G.I.R. a luat ființă un Cerc de studii tehnico-economice, care cuprinde 7 secții, între cari și o secție de Silvicultură. Colegii noștri mai participă și la lucrările secțiilor Industrie și Căi de Comunicații.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC”

ȘEDINȚELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE

PROCES-VERBAL Nr. 1

Ședința din 14 Noemvrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iulian, Pană Gh., Popovici V., Predescu Șt., Rodoteatu Șt. și Zeicu I. Prezidează d. I. Zeicu, vice-președinte.

Din ordinea de zi stabilită s'au luat în discuție și s'au adus hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — Se constituie Biroul Comitetului Provizoriu:

— vicepreședinți: St. Rodoteatu și I. Zeicu,

— secretar general: Șt. Predescu,

— casier: D. Bozdoc,

— secretari de ședință: I. Niculescu și Gh. Pană.

2. — Se desemnează Comisiile și se dau următoarele delegații:

— Comisia Govora, d-nii: C. Nettea, V. Popovici, V. Dănculescu și I. Chirvăsuță.

— Comisia Carmen Sylva, d-nii: C. Nettea, V. Popovici, Al. Chirițescu și E. Mavrodin.

— Comisia Amara, d-nii: C. Nettea, V. Popovici, D. Coban și I. Vlad.

— Comisia Căminului, d-nii: St. Rodoteatu și D. Bozdoc.

Pot semna valabil în numele Societății unul din cei doi vicepreședinți împreună cu secretarul general.

3. — Comitetul hotărăște să fie invitați d-nii membrii ai fostului Comitet pentru a face predarea.

4. — Se alege Comitetul de redacție al revistei: Redactor șef, d. prof. C. C. Georgescu. Comitetul de redacție, d-nii: D. Sburlan, Gr. Eliescu, I. Demetrescu, Gh. Ionescu și Gh. Pană. Redactor responsabil d. A. Haralamb. Conducerea bibliotecii, d-nii: C. C. Georgescu și I. Demetrescu.

5. — Luând în discuție chestiuni administrative și diverse, Comitetul hotărăște următorul program de realizări:

a. — înființarea unui birou de contencios și informații pentru membrii Societății;

b. — legiferarea fondului de educație;

c. — înființarea unui Cerc de Studii cu trei secțiuni: socială-culturală, profesională-tehnică și economică-administrativă;

d. — tipărirea și difuzarea debaterilor Adunării Generale din 12 Noemvrie 1944;

f. — etatizarea Casei de Credit, Economie și Ajutor a Corpului Silvic (CEACS);

g. — îmbrățișarea și sprijinirea revendicărilor profesionale și materiale ale întregului Corp Silvic, în care scop sunt invitate Asociațiile respective să apeleze la Soc. „Progresul Silvic” oricâteori vor socoti necesar.

p. Președinte,
ss. St. Rodoteatu

Secretar general,
ss. Șt. Predescu

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Silvică

DECIZIUNE:

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificată la Codul Silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

- a) Amenajamentul comun al pădurilor Iereig, Dumbrava, Silagiu și Varneș, proprietatea Statului și Iersig-Frâsinet, proprietatea A. S. R. Prințesa Elisabeta, situate în județele Timiș și Caraș, în suprafață totală de 4909 ha. 1100 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri progresive și revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.
 - b) Amenajamentul pădurilor Lunca-Tântăreni-Brănești, din județele Dolj, Mehedinți și Gorj, proprietatea Statului formând Seria VI-a din ocolul silvic Filași, în suprafață de 1104 ha. 2800 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.
 - c) Amenajamentul pădurii Mulciova, județul Constanța, proprietatea Statului formând Seria I-a din ocolul silvic Cerna-Vodă, în suprafață de 410 ha. 2600 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 30 ani. Revizuirea după 10 ani.
 - d) Amenajamentul pădurii Cloroiu, județul Constanța, proprietatea Statului formând Seria XI-a din ocolul silvic Cerna-Vodă, în suprafață de 361 ha. 3200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 10 ani. Revizuirea după 10 ani.
 - e) Amenajamentul pădurii Gorgova, județul Tulcea, proprietatea Statului formând Seria XVIII-a din ocolul silvic Tulcea în suprafață de 88 ha. 7100 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 10 ani. Revizuirea după 10 ani.
- Data astăzi 3 Februarie 1945, în Cabinetul nostru.

F. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) I. C. Nicolae.
No. 178/945.

-
- a) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Beliu, județul Bihor, proprietatea Statului, în suprafață de 5827 ha. 7400 m. p. tratate în o serie de codru cu tăieri progresive și revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani. Data astăzi 16 Dec. 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) I. C. Nicolae.
No. 112050/944.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef: Redactor responsabil:
Prof. C. C. Georgescu Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacție.

Prof. Gr. Eliescu Ing. G. I. Ionescu
Prof. D. Șurlan Prof. Ilie C. Demetrescu
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:
Prof. C. C. Georgescu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU

ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.	Niculescu Iulian
Dăscălescu I.	Pană Gh.
Dumitrescu Ion	Popovici Valer
Georgescu C. C.	Predescu Ștef.
Nettea C.	Zeicu Ion
Nicolae Ion	Rodoteatu Stere

Cenzori: Pană Vasile, Sprangatte Șt. și Teodorescu Dem.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	4.000 lei
„ „ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ „ studenți, conducători și brigadieri	1.000 „
Un exemplar	500 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:

AMENAJAREA PĂDURILOR

un volum de 255 pagini. Epuizat.

**D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**

Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: Căi ferate înguste, funiculare
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 1.000.

GR. ELIESCU:

PROTECȚIA PĂDURILOR

un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:

**TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ**

un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ

ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI

Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

**NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA
SILVICĂ**

1943; 36 pag. + 54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

1944; 24 pag. + 10 fig.; 300 lei.

ANUL 57

Nr. 7—9

IULIE—SEPTEMB. 1945

REVISTA PADURILOR



EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”
BUL. TAKE IONĂSCU 31 — BUCUREȘTI III.

R E V I S T A P A D U R I L O R PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 57, Nr. 7—9

IULIE—SEPTEMBRIE 1945

S U M A R U L :

Studii:

- D. A. Sburian: Procedee expeditive pentru dimensionarea grinzilor principale ale podurilor de lemn — — — — — 133
Eug. Vintilă: Contragerea și umflarea placajelor de fag încleiate cu clei pe bază de rășini sintetice — — — — — 145
N. Ghelmeziu: Incercări privitoare la influența formei pieselor de probă asupra rezistenței încleieturilor la placaje din șapte fo: — — — — — 153

Comentarii — Insemnări:

- D. Teodorescu: Impozitele și taxele fiscale cari grevează exploatarea pădurilor — — — — — 163
R. Rășcanu: Salarizarea muncii forestiere — — — — — 177
Vl. Kristofovici: Aplicarea codrului cu tăieri progresive — — — — — 177

Vânătoare — Pescuit:

- Otto Witting: Lupul în Transilvania în veacul al 19-lea — — — — — 181
I. D. Uscoiu: Apele de munte din regiunea Petroșani (Hunedoara) — — — — — 192

Acum 50 ani (pag. 196), Cronica cinegetică (pag. 198), Cărți (pag. 202).

S O M M A I R E

Études:

- Procédés expéditifs pour calculer les dimensions des poutres principales des ponts en bois — — — — — D. A. Sburian
La rétractibilité du bois contreplaqué de hêtre fabriqué à l'aide de colles à base de résines synthétiques — — — — — Eug. Vintilă
Essais sur l'influence de la forme des éprouvettes sur la résistance des collages du contreplaqué à 7 feuilles — — — — — N. Ghelmeziu

Commentaires:

- Les impôts et les taxes fiscales qui grèvent l'exploitation forestière D. Teodorescu
Le salaire et le travail en forêt — — — — — R. Rășcanu
L'application des coupes progressives — — — — — Vl. Kristofovici

Chasse et Pisciculture:

- Le loup en Transylvanie dans le 19-ème siècle — — — — — Otto Witting
Les eaux de montagne dans la région de Petroșani (départ. Hunedoara) I. D. Uscoiu

Il y a 50 ans, Chronique cynégétique, Les livres.

S T U D I I

PROCEDEE EXPEDITIVE PENTRU DIMENSIONAREA
GRINZILOR PRINCIPALE ALE PODURILOR DE LEMN

de Prof. D. A. SBURLAN

Date fiind lungimile reduse, sub care grinziile principale ale podurilor de lemn se pot obține din trunchiul de arbori, aceste piese sunt utilizate, de cele mai multe ori, ca bare rezemate la capete și supuse la încovoiere simplă.

Dimensionarea lor se face pornind dela relația lui Navier: $W \cdot \sigma = M$, în care $W = bh^2/6$ este momentul rezistent al secțiunii grinzii, b și h sunt laturile acestei secțiuni, M momentul încovoiător ce acționează grinda, iar σ rezistența admisibilă la încovoiere a lemnului.

Pentru poduri, după DIN, 1074 se ia, de regulă, $\sigma_{adm} = 100 \text{ kg/cm}^2$ pentru grinzi de brad și $\sigma_{adm} = 110 \text{ kg/cm}^2$ pentru stejar.

În unele lucrări recente se găsesc descrise diferite procedee simplificate pentru dimensionarea acestor grinzi. Căutând să fac aplicarea acestor procedee, în cadrul unor studii referitoare la grinziile principale ale podurilor de cale ferată ecart. 0,760 m, am adus unora din ele anumite modificări, care le fac deosebit de ușor de utilizat în practică.

Voi examina aceste procedee, în ce privește modalitatea de aplicare și schimbările propuse, separat pentru grinziile simple și pentru cele combinate, întrucât ele comportă dispozitive de calcul diferite.

1. Grinzi simple.

Una din metodele menționate pentru dimensionarea expeditivă a grinzilor supuse la încovoiere este aceea descrisă de Wille în „Neue Bemessungsverfahren für Holzbauwerke“, 1942, în care se consideră, că raportul laturilor secțiunii, $\varphi = \frac{h}{b}$ este dat.

Exprimând momentul încovoietor M în tm, din relația lui Navier rezultă ($b = \frac{h}{\varphi}$);

$$W = \frac{M}{\sigma} \cdot \frac{bh^2}{6} = \frac{h^3}{6\varphi} = \frac{M \cdot 100.1000}{\sigma}, \text{ de unde}$$

$$h = \sqrt[3]{\frac{600.000 \cdot M \cdot \varphi}{\sigma}} = 84,3 \sqrt[3]{\frac{M \cdot \varphi}{\sigma}} = 84,3 \frac{\sqrt[3]{M} \cdot \sqrt[3]{\varphi}}{\sqrt[3]{\sigma}}$$

Notând constantele: $84,3/\sqrt[3]{\sigma}$ cu s_1 și $\sqrt[3]{\varphi}$ cu s_2 , se poate scrie

$$h = s_1 \cdot s_2 \cdot \sqrt[3]{M}$$

și dacă se înseamnă produsul $s_1 \cdot s_2$ cu s ,

$$h = s \sqrt[3]{M}, \text{ iar } b = h/\varphi$$

Wille dă în lucrarea sa tabele numerice și abace pentru valorile s_1 , s_2 și s , luând diferite valori uzuale pentru rezistențele admisibile la construcțiunile în lemn, în funcțiune de calitatea și specia acestora și dând raportului laturilor $\varphi = h/b$ anumite valori utilizate în practică. Folosind datele din aceste tabele, dimensionarea grinzilor supuse la încovoiere se reduce la multiplicarea a două sau trei cifre.

Pentru cazul special al grinzilor principale pentru poduri, procedeului deschis mai sus, se pot aduce anumite modificări, care simplifică și mai mult dimensionarea acestor piese.

După cum arată Laskus în „Hölzerne Brücken“, 1942, în construcția podurilor nu trebuiesc admise decât lemne de cea mai bună calitate. În acest caz, se vor lua pentru rezistențele admisibile la încovoiere, valorile amintite mai înainte: 100 kg/cm² pentru grinzi de brad și 110 kg/cm² pentru stejar.

Pe de altă parte trebuie avut în vedere, că grinzile pentru poduri având dimensiuni mari, se găsesc rare ori ca atare în comerț, ele trebuind să fie tăiate în gater la comandă sau cioplite în pădure, cu toporul. În consecință, acestor grinzi li se pot da tocmai secțiunile ce rezultă din calcul sau cele ce prezintă anumite avantaje constructive.

În această privință, este avantajos ca raportul laturilor b/h să fie în așa fel ales, încât secțiunea să aibă momentul rezistent maxim. Această condițiune este împlinită, după cum se știe când

$$\frac{b}{h} = \frac{\sqrt{2}}{2} = 0,7071.$$

Dacă se iau deci valorile σ și $b/h = \varphi'$ constante, procedeul de calcul descris mai înainte poate fi simplificat după cum se arată în cele ce urmează. Trebuie observat, că raportul laturilor este în acest caz $\varphi' = \frac{1}{\varphi}$ adică inversul celui utilizat de Wille, în felul acesta folosindu-se un mod de notare mai frecvent în practică.

Se scrie, ca mai sus: $b = \varphi' \cdot h$, $\varphi' = \frac{\sqrt{2}}{2} = 0,7071$, deci $b = 0,7071 h$.

$$W = \frac{bh^2}{6} = \frac{\varphi' h^3}{6} = \frac{\varphi' \cdot h^3}{6} = \frac{0,7071}{6} h^3 = 0,11775 h^3$$

Dacă în relația $W = \frac{M}{\sigma}$ se exprimă M în kgm (în loc de kgcm) se ajunge la următoarele formule simple:

$$\text{Pentru grinzile de brad } (\sigma = 100): W = \frac{100 M}{100} = M$$

$$\text{deci: } 0,11775 h^3 = M, \text{ de unde, } h = \sqrt[3]{\frac{M}{0,11775}} = \sqrt[3]{8,484 M} \quad (1)$$

iar pentru grinzi de stejar ($\sigma = 110$) avem:

$$h = \sqrt[3]{\frac{M}{12963}} = \sqrt[3]{7,714 M} \quad (2)$$

Ambele relații se pot scrie și sub forma $h = s \sqrt[3]{M}$, ca în procedeul Wille, însă pentru practică e mai avantajos să se multiplice valorile M (în kgm) cu coeficienții numerici și după aceea să se caute rădăcina cubică, precizia operației crescând pentru numerele mari.

Dacă în formule se introduce valoarea M exprimată în tm, (cum este dată de obicei în tabelele de momente din agendele și manualele tehnice), se pot aplica tot formulele de mai sus, însă rezultatele trebuiesc înmulțite cu 10.

$$h = \sqrt[3]{\frac{1000 \cdot M}{0,11775}} = 10 \sqrt[3]{8,484 M} \quad (3)$$

Următorul exemplu arată ușurința cu care se determină, grație acestui procedeu, laturile secțiunii unei grinzi de brad, pentru un podeț de cale ferată îngustă. La o deschidere de 4,20 m s'a calculat un moment al greutății proprii de 1.045 kgm și un moment încovoetor al convoiului de sarcini de 12.400 kgm. Luând pentru

convoiuł de sarcini un coef. de impact $\gamma=1,4$ (după DIN 1074), rezultă că momentul total $M=1045+1,4 \times 12400=18405$ kgm. Se iau trei grinzi simple, astfel că asupra fiecăreia revine: $M=6135$ kgm.

Din formulele de mai sus rezultă:

$$h = \sqrt[3]{8,484 \bar{M}} = \sqrt[3]{8,484 \times 6136} = \sqrt[3]{52049} = 37,4 \approx 38 \text{ cm}$$

$$b = 0,7071 h = 0,7071 \times 37,4 = 26,4 = 27 \text{ cm.}$$

Grinzile podului vor avea deci secțiunea $b/h=27/38$ cm.

Relațiunile de mai sus sunt aplicabile, ca atare, numai grinzilor dintr'o bucată (simple). După Melan, „Brückenbau“ I, aceste grinzi pot avea secțiuni de cel mult $30 \div 35/35 \div 45$ cm. La noi, unde există însă multe păduri bătrâne (virgine) se pot confecționa cu desulă ușurință, la podurile pentru căi ferate silvice, grinzi cu secțiunea de $35/45$ cm.

2. Grinzi combinate.

Din calculele statice rezultă de regulă, pentru podurile cu deschideri mai mari de 6—7 metri, utilizate la căile de transport din exploataările de păduri, secțiuni ce depășesc cifrele maxime arătate mai sus. In asemenea cazuri, trebuie să se recurgă la grinzi combinate, care sunt alcătuite, după cum se știe, din 2—3 grinzi simple, suprapuse și solidarizate prin dinți, pene sau colțuri și șuruburi.

La podurile pentru căi ferate înguste se utilizează, de cele mai multe ori, grinzi combinate din bърne de brad sau stejar, cu pene transversale din lemn tare (stejar). Ele sunt alcătuite din 2 sau din 3 straturi suprapuse. Cele cu mai mult de 3 strate sunt mai greu de confecționat și au o stabilitate redusă pe reazime.

Din practică s'a constatat, că ori cât de îngrijt s'ar face îmbinarea pieselor componente, nu se poate conta, la grinzile combinate din 2 strate, pe o rezistență admisibilă mai mare de 80% din rezistența unei grinzi pline (simple) de aceleași dimensiuni, iar la cele din 3 strate pe cel mult 60%. In același sens au conchis și încercările de laborator făcute asupra acestor îmbinări, iar prin ordonanțe oficiale (DIN, 1072) s'a statornicit, să se admită, pentru grinzile combinate, rezistențe reduse cu 20% respectiv 40% față de cele simple, de aceleași dimensiuni.

Calculul static al grinzilor combinate se poate face, în acest caz, ca și când ele ar fi dintr'o bucată, ceea ce revine la a lua:

$$\sigma'_{adm} = 0,8 \sigma_{adm} \text{ pentru grinzile duble (din 2 strate) și}$$

$$\sigma''_{adm} = 0,6 \sigma_{adm} \text{ pentru grinzile triple (din 3 strate)}$$

Pentru ca la ecarisarea acestor grinzi să se piardă cât mai puțin lemn, prin cioplirea cu toporul sau prin tăierea în gater, grinziile simple ce intră în alcătuirea urșilor de poduri e recomandabil să aibă secțiunea patrată (fiindcă patratul este dreptunghiul cu suprafața cea mai mare înscrisă în cercul secțiunii buștenilor). Dacă se admite acest mod de confecționare, dealtfel utilizat cel mai des în practică, urmează că o grindă combinată dublă va avea înălțimea $H=2b$, iar cea triplă $H=3b$, b fiind latura secțiunii patratului.

În acest caz, formulele stabilite anterior pentru dimensionarea grinzilor simple, supuse la încovoiere, vor trebui modificate, pentru grinziile combinate după cum urmează:

a. Grinzi duble: $H=2b$, $\sigma'_{adm} = 0,8 \sigma_{adm}$

$$W = \frac{bh^2}{6} = \frac{M}{\sigma} ; \frac{H^3}{2} \frac{H}{6} = \frac{H^3}{12} = \frac{M}{0,8\sigma} \text{ și punând } M \text{ în kgm, se află :}$$

$$\text{pentru brad : } \frac{H^3}{12} = \frac{100 M}{0,8 \cdot 119} = \frac{M}{0,8} \text{ sau } H = \sqrt[3]{15 M} \quad (4)$$

$$\text{pentru stejar : } \frac{H^3}{12} = \frac{100 M}{0,8 \cdot 110} = \frac{M}{0,88} \text{ sau } H = \sqrt[3]{13,63 M} \quad (5)$$

După cele arătate mai sus, lățimea secțiunii grinzii $b=H/2$.

b. Grinzi triple: $H=3b$, $\sigma''_{adm} = 0,6 \sigma_{adm}$

$$W = \frac{bh^2}{6} = \frac{M}{\sigma} ; \frac{H}{3} \frac{H^2}{6} = \frac{H^3}{18} = \frac{M}{0,6\sigma} \text{ și dacă } M \text{ este dat în kgm se află :}$$

$$\text{pentru brad : } \frac{H^3}{18} = \frac{100 M}{0,6 \cdot 100} = \frac{M}{0,6} \text{ sau : } H = \sqrt[3]{30 M} \quad (6)$$

$$\text{pentru stejar : } \frac{H^3}{18} = \frac{100 M}{0,6 \cdot 110} = \frac{M}{0,66} \text{ , sau : } H = \sqrt[3]{27,3 M} \quad (7)$$

$$\text{și } b = \frac{H}{3}$$

Rezultă deci, că și în cazul grinzilor combinate, ca și în acela al grinzilor simple, valorile lui H se pot obține printr'o simplă multiplicare și prin utilizarea unei tabele de rădăcini cubice

3. Poziția penelor (dinților).

Aceste relațiuni între H și M conduc și la o simplificare a procedeelor utilizate azi pentru determinarea poziției penelor pe $\frac{1}{2}$ din deschidere.

Se știe, că depărtarea între pene este determinată de mărimea forței longitudinale, ce se dezvoltă într'un anumit punct pe suprafața de contact (alunecarea specifică T , în tone sau kg/ml .) Dacă

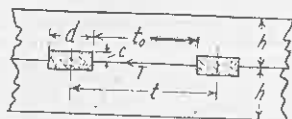


Fig. 1



se neglijează frecarea între piesele componente ale grinzilor combinate, valoarea acestei alunecări este dată de expresia (după Melan)

$$T = K \frac{Q}{H}$$

în care Q este forța tăietoare în secțiunea considerată, H înălțimea grinzii combinate, iar K un coeficient numeric ($K = \frac{3}{2} = 1,5$ pentru grinzile duble și $K = \frac{4}{3} = 1,33$ pentru cele triple).

Asupra unei pene având lungimea b (cât lățimea grinzii), apasă prin creștătura c o forță de alunecare $T \cdot t_0$, care trebuie anihilată prin rezistența la compresiune a penei: $R = b \cdot c \cdot \sigma_z$, adică: $t_0 T = b \cdot c \cdot \sigma_z$

Din relația de mai sus se poate deduce distanța între două pene vecine (lungimea pragului grinzii): $t_0 = \frac{b \cdot c \cdot \sigma_z}{T}$

În practică se iau următoarele valori: $c = 0,1 h$, $b = \frac{H}{2}$ sau $\frac{H}{3}$

(vezi mai sus) iar σ_z este așa zisa sarcină specifică pe dinte sau sarcina admisibilă la compresiune, perpendicular pe fibre.

După Melan se ia pentru această rezistență valoarea medie $\sigma_z = 0,3 \sigma_{adm}$ (adică 30% din rezistența admisibilă la încovoiere). În prescripțiile oficiale germane (DIN 1052) se dă pentru rezistența admisibilă la compresiune perpendicular pe fibre (tangențial) valoarea $\sigma_1^c = 30 \text{ kg/cm}^2$ pentru brad și $\sigma_1^c = 40 \text{ kg/cm}^2$ pentru stejar.

Deoarece alunecarea specifică supune pana la strivire-forfecare în sensul lățimii ei, trebuie ca $d \tau_{adm} > c \cdot \sigma_z$ sau la limită, $d = \frac{c \cdot \sigma_z}{\tau_{adm}}$ iar pentru ca pragul grinzii, a cărui lungime este t_0 să nu se spargă, este necesar ca $d < t_0$ (când ambele piese sunt din lemn de aceeași specie). În relațiile de mai sus τ_{adm} este rezistența admisibilă la forfecare a lemnului grinzii (după Laskus, pentru brad $\tau_{adm} = 12 \text{ kg/cm}^2$ iar pentru stejar $\tau_{adm} = 20 \text{ kg/cm}^2$).

Înlocuind T în relația de mai sus se obține:

$$t_0 = \frac{1}{T} \cdot c \cdot b \cdot \sigma_z = K \cdot \frac{H}{Q} \cdot c \cdot b \cdot \sigma_z$$

în care Q este forța tăietoare ce acționează grinda în secțiunea considerată. La podurile c. f. îngustă Q se calculează de obicei pentru podul întreg, în secțiuni echidistante (de ex. la $1/10$, 1 fiind deschiderea) și fiindcă se utilizează după caz, 2 sau 3 urși, se va lua $Q/2$ sau $Q/3$. Înlocuind K , c și b prin valorile arătate: pentru grinzile

duble, $K = 1,5$; $c = 0,1 h = 0,1 \frac{H}{2}$, $b = \frac{H}{2}$ și pentru grinzile triple $K = 1,33$; $c = 0,1 h = 0,1 \frac{H}{3}$, $b = \frac{H}{3}$ se obține:

$$t_0 = \frac{H \cdot 0,1 \frac{H}{2} \cdot \frac{H}{2} \sigma_z}{\frac{3}{2} \cdot \frac{Q}{2}} = \frac{0,1 \frac{H^3}{4} \cdot \sigma_z}{3 \frac{Q}{4}} = \frac{0,1 H^3}{3 Q} \sigma_z$$

când sunt doi urși și:

$$t_0 = \frac{H \cdot 0,1 \frac{H}{3} \cdot \frac{H}{3} \cdot \sigma_z}{\frac{4}{3} \cdot \frac{Q}{3}} = \frac{0,1 \frac{H^3}{9} \sigma_z}{3 \frac{Q}{9}} = \frac{0,1 H^3}{4 Q} \sigma_z$$

când podul are trei urși.

Luând apoi pentru penele de stejar $\sigma_z = 0,3$ $\sigma_{adm} = 0,3 \cdot 110$, adică $\sigma_z = 33$ kg/cm^2 se obține:

$$t_0 = \frac{3,3 H^3}{3 Q} = 1,1 \frac{H^3}{Q} \text{ pentru grinzii duble și}$$

$$t_0 = \frac{3,3 H^3}{4 Q} = 0,825 \frac{H^3}{Q} \text{ pentru grinzii triple}$$

Intrucât la deducerea valorilor H din acelea ale momentelor încovoetoare este necesar să se facă anumite rotunjiri în plus, spre a le exprima în cm întregi, se pot scrie pentru valorile t formule, care să le facă independente de aceste rotunjiri. Aceasta se poate obține, utilizând relațiile stabilite anterior, între înălțimile H ale grinzilor combinate și momentul încovoetor total M .

Înlocuind în formulele de mai sus:

pentru brad, $H^3 = 15 M$ la grinzile duble și $H^3 = 30 M$ la grinzile triple și:

pentru stejar, $H^3 = 13,63 M$ la grinzile duble și $H^3 = 27,3 M$ la grinzile triple, se obține:

pentru brad, $t_0 = 1,1 \frac{15 M}{Q} = 16,5 \frac{M}{Q}$ la grinzile duble și

$$t_0 = 0,825 \frac{30 M}{Q} = 24,75 \frac{M}{Q} \text{ la grinzile triple}$$

pentru stejar, $t_0 = 1,1 \frac{13,63 M}{Q} = 14,96 \frac{M}{Q}$ la grinzile duble și

$$t_0 = 0,825 \frac{27,3 M}{Q} = 22,5 \frac{M}{Q} \text{ la grinzile triple}$$

Valorile momentului încovoetor se calculează ca și acelea ale forțelor tăietoare, pentru podul întreg. Solicitarea repartizându-se, în cazul podurilor de c. f. îngustă pe 2 sau 3 urși, formulele de mai sus se pot scrie după cum urmează:

a) pentru brad:

$$(9) \quad t_0 = \frac{1}{2} 16,5 \frac{M}{Q} = 8,25 \frac{M}{Q} \text{ pentru fiecare din cei 2 urși dubli}$$

$$t_0 = \frac{1}{3} 24,75 \frac{M}{Q} = 8,25 \frac{M}{Q} \text{ pentru fiecare din cei 3 urși tripli}$$

b) pentru stejar:

$$(10) \quad t_0 = \frac{1}{2} 14,96 \frac{M}{Q} = 7,5 \frac{M}{Q} \text{ pentru fiecare din cei 2 urși dubli}$$

$$t_0 = \frac{1}{3} 22,5 \frac{M}{Q} = 7,5 \frac{M}{Q} \text{ pentru fiecare din cei 3 urși tripli}$$

În aceste formule, M este momentul încovoetor total, ce solicită podul. Valoarea lui este unică, pentru fiecare deschidere, când Q forța tăietoare, este calculată deasemenea pentru podul întreg, însă în fiecare din secțiunile la care se referă t_0 .

Este de remarcat, că pentru determinarea distanței între pene s'a ajuns la formule unice, după specia lemnului grinzilor și indiferent dacă grinda e dublă sau triplă.

După ce cu ajutorul acestor formule simple se determină distanțele teoretice între pene, poziția acestora se poate stabili folosind iperbolele de repartitie, din procedeele grafice descrise în diversele manuale de poduri sau de construcțiuni în lemn.

4. Interpretări grafice (nomograme)

Diferitele formule stabilite mai sus (1—10), pentru dimensionarea grinzilor simple sau combinate ale podurilor, pot fi interpretate grafic, în modul cel mai simplu, utilizând nomograme sau abace pentru calculul grafic în serie. În exemplele ce urmează se arată modul cum se pot determina secțiunile grinzilor simple și com-

binat, solicitate de un moment încovoitor total M , precum și distanțele teoretice între pene, în funcție de momentul încovoitor ce solicită podul întreg și de forța tăietoare în secțiune Q . Utilitatea acestor monograme este evidentă, în special când e vorba de determinări preliminare, cum sunt cele ce trebuiesc făcute în vederea stabilirii greutății proprii a grinzilor, pentru a corecta rezultatele găsite din aplicarea unor formule empirice.

Ele pot corespunde însă necesităților și în alte împrejurări, când dimensionarea nu reclamă o precizie prea mare, ceea ce este de altfel cazul la multe construcții provizorii în lemn.

Interpretările grafice ce urmează se bazează pe efectuarea în serie a celor 4 operațiuni aritmetice (redușe de fapt la două: adunarea și inversul ei scăderea și înmulțirea respectiv împărțirea).

În anumite cazuri, împărțirea a fost înlocuită avantajos prin înmulțirea cu valoarea reciprocă, de ex.: $\frac{x}{y} = x \cdot \frac{1}{y}$

Din exemplele ce urmează se poate vedea cu destulă ușurință modul cum s'a procedat la întocmirea nomogramelor și la interpretarea grafică a fiecăreia din formulele 1—10 de mai sus.

Toate aceste exemple se referă la grinzile de poduri pentru căi ferate înguste, pentru care, în cadrul unui studiu prezentat la ICĒF s'au calculat o serie de date și dimensiuni (v. mai jos):

Nomograma I. Pentru podurile de c. f. ecart. 0,76 m s'a stabilit, că momentele încovoitoare totale, ce solicită grinzile simple au valori cuprinse între 1 și 11 tm. Se cere să se întocmească nomograme pentru calculul grafic al înălțimii secțiunii grinzii, după formula $h = \sqrt[3]{k \cdot M} = \sqrt[3]{8,484 M}$ sau $h = \sqrt[3]{7,714 M}$.

Pe verticala din stânga s'au pus la scară valorile în tm ale momentelor, iar pe orizontala de jos valorile produsului $k \cdot M$, pentru $k = 7,714$ la grinzile de stejar și $k = 8,484$ la cele de brad.

Trasarea oblicelor de multiplicare s'a făcut astfel: se înmulțesc valorile k cu $M = 0$ și $M = 10$ și se unește origina axelor de coordonate cu valorile 77,14 resp. cu 84,84 de pe orizontala momentului $M = 10$.

Linia parabolică reprezintă rădăcinile cubice ale valorilor kM de pe orizontala de jos și de pe verticala din dreapta, pe care se citesc de altfel și rezultatele:

Exemplu: La un pod pe c. f. forestieră cu deschiderea de 4,20 m s'a calculat pentru fiecare grindă un moment încovoitor total:

$$M_{\text{tot}} = M + \varphi \cdot M_{\text{max. max}} = 6,1 \text{ tm.}$$

Să se afle h pentru o grindă de brad ($k = 8,484$).

Prin valoarea 6,1 de pe verticala din stânga se trasează o orizontală, care taie oblica de multiplicare 8,484 într'un punct. Din acest punct se ridică

binat, solicitate de un moment încovoetor total M , precum și distanțele teoretice între pene, în funcțiune de momentul încovoetor ce solicită podul întreg și de forța tăietoare în secțiune Q . Utilitatea acestor monograme este evidentă, în special când e vorba de determinări preliminare, cum sunt cele ce trebuiesc făcute în vederea stabilirii greutății proprii a grinzilor, pentru a corecta rezultatele găsite din aplicarea unor formule empirice.

Ele pot corespunde însă necesităților și în alte împrejurări, când dimensionarea nu reclamă o precizie prea mare, ceea ce este de altfel cazul la multe construcții provizorii în lemn.

Interpretările grafice ce urmează se bazează pe efectuarea în serie a celor 4 operațiuni aritmetice (redușe de fapt la două: adunarea și inversul ei scăderea și înmulțirea respectiv împărțirea).

În anumite cazuri, împărțirea a fost înlocuită avantajos prin înmulțirea cu valoarea reciprocă, de ex.: $\frac{x}{y} = x \cdot \frac{1}{y}$

Din exemplele ce urmează se poate vedea cu destulă ușurință modul cum s'a procedat la întocmirea nomogramelor și la interpretarea grafică a fiecăreia din formulele 1—10 de mai sus.

Toate aceste exemple se referă la grinzile de poduri pentru căi ferate înguste, pentru care, în cadrul unui studiu prezentat la ICEF s'au calculat o serie de date și dimensiuni (v. mai jos):

Nomograma I. Pentru podurile de c. f. ecart. 0,76 m s'a stabilit, că momentele încovoetoare totale, ce solicită grinzile simple au valori cuprinse între 1 și 11 tm. Se cere să se întocmească nomograme pentru calculul grafic al înălțimii secțiunii grinzii, după formula $h = \sqrt[3]{k.M.} = \sqrt[3]{8,484 M}$ sau $h = \sqrt[3]{7,714 M}$.

Pe verticala din stânga s'au pus la scară valorile în tm ale momentelor, iar pe orizontala de jos valorile produsului $k.M$, pentru $k = 7,714$ la grinzile de stejar și $k = 8,484$ la cele de brad.

Trasarea oblicelor de multiplicare s'a făcut astfel: se înmulțesc valorile k cu $M = 0$ și $M = 10$ și se unește origina axelor de coordonate cu valorile 7,714 resp. cu 8,484 de pe orizontala momentului $M = 10$.

Linia parabolică reprezintă rădăcinile cubice ale valorilor kM de pe orizontala de jos și de pe verticala din dreapta, pe care se citesc de altfel și rezultatele:

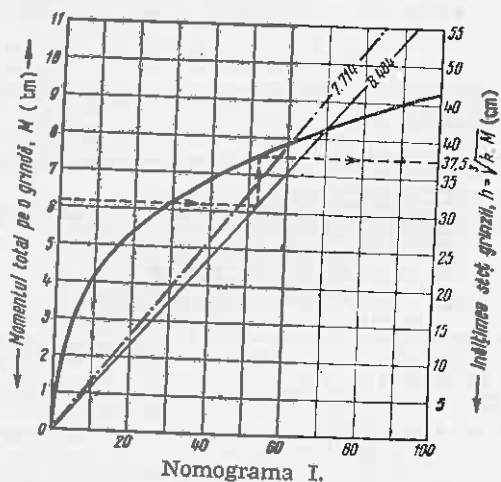
Exemplu: La un pod pe c. f. forestieră cu deschiderea de 4,20 m s'a calculat pentru fiecare grindă un moment încovoetor total:

$$M_{tot} = M + q.M_{max. max} = 6,1 \text{ tm.}$$

Să se afle h pentru o grindă de brad ($k = 8,484$).

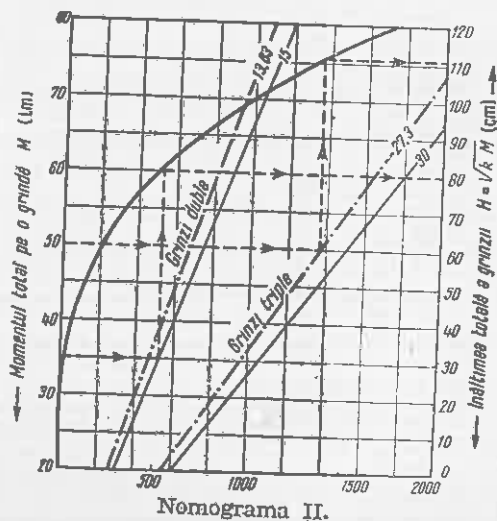
Prin valoarea 6,1 de pe verticala din stânga se trasează o orizontală, care taie oblica de multiplicare 8,484 într'un punct. Din acest punct se ridică

o verticală până la intersecția cu parabola de rădăcină cubică, apoi de acolo se duce o nouă orizontală, care taie verticala din dreapta în punctul de diviziune 37,5. Aceasta este valoarea căutată a lui h .



În mod analog e construită și *nomograma Nr. II*, care servește la calculul valorilor din relațiile (4) și (5) respectiv (6) și (7) referitoare la secțiunile grinzilor combinate duble și triple.

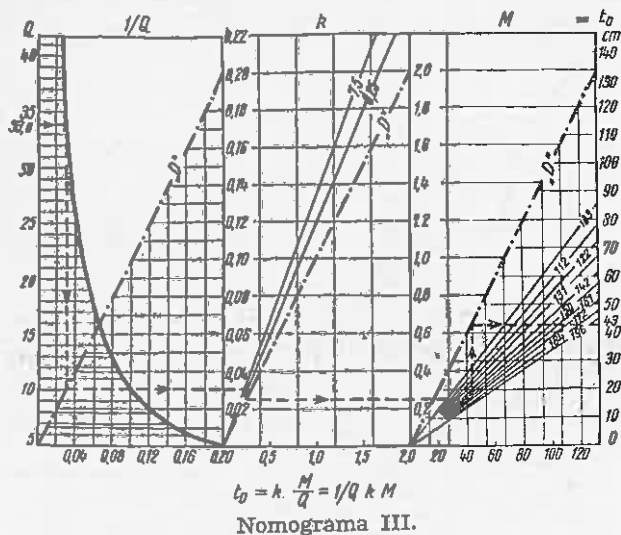
Exemple: Grindă dublă de brad pentru pod de c. f. f. cu deschiderea de 9,40 m. Momentul total = 70 tm repartizat pe 2 urși = 35 tm pe grindă, $H = \sqrt{k} \cdot M = \sqrt{15} \times 35 = 80$ cm.



Pornind de la valoarea $M=35$ pe orizontală, până la intersecția cu oblica 15, se urcă pe verticală până la parabola, apoi se merge pe orizontală până la valoarea căutată, $H=80$ cm, de pe verticala din dreapta.

În același mod se află pentru un pod de 14,0 m deschidere, $\frac{M_{tot}}{3} = \frac{150}{3}$
50 tm pe o grindă, $H = \sqrt[3]{27,3 \times 50} = 111$ cm.

Nomogramele III și IV dau calculul grafic al expresiei $t_0 = K \frac{M}{Q}$ care dă distanța între pene, când se cunoaște momentul încovetor pentru podul întreg M_{tot} și forța tăetoare în secțiune Q .



Nomograma III dă distanța între pene la grinzile duble, iar IV la cele triple. Pentru o reprezentare mai avantajoasă, s'a transformat relația care dă pe t_0 astfel:

$$t_0 = K \frac{M}{Q} = \frac{1}{Q} \cdot K \cdot M$$

operațiile grafice succesive urmând în această ordine.

Se vede, că pornind dela valoarea Q de pe verticala din stânga, se află valoarea reciprocă $1/Q$, care se multiplică cu coef. K , iar rezultatul se înmulțește cu valoarea momentului M .

Oblicele punctate din monogramă (notate cu literile "D") se numesc linii directoare și servesc la transpunerea valorilor de pe orizontala de jos, pe verticalele din dreapta, în vederea continuării operației în serie.

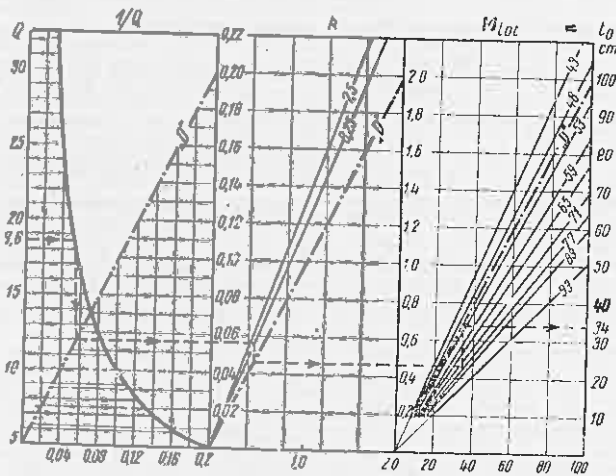
Să se observe, că în monogramele I și II, rolul de directoare îl joacă însăși parabolele de rădăcină cubică, fiindcă dau rezultatele $K \cdot M$ transpuse direct pe verticalele din dreapta.

Trasarea liniilor "D" se face unind coordonatele de aceeași cotă din sistemul: jos — dreapta, de pildă 0—0 cu 0,2—0,2 sau 0—0 cu 2,0—2,0 sau 0—0 cu 130—130 din nomograma IV.

Exemplul de calcul dat în nomograma III se referă la determinarea distanței t_0 la o grindă dublă de brad pentru un pod cu deschiderea de 10,0 m, solicitat de un moment încovoetor total $M=77$ tm și de o forță tăietoare în secțiune $Q=18,6$ t, potrivit relației $t_0=1/Q$. K.M.

Pornind pe orizontală de la valoarea $Q=18,6$ până la intersecția cu parabola, se află valoarea reciprocă $1/Q=0,57$ pe orizontala de jos și prin directoare se transpune rezultatul pe verticala din dreapta. Acest rezultat se multiplică, în modul arătat anterior, cu valoarea $k=8,25$, iar noul rezultat (0,45) se înmulțește cu momentul ($M=77$ tm). Produsul acestor trei operațiuni se transpune prin directoare și se citește pe verticala din dreapta ($t_0=34$ cm).

Nomograma IV cuprinde aceleași elemente de calcul, pentru grinzile triple. În exemplul dat, $Q=33,8$, $k=8,25$ și $M=172$ tm. Se citește în același mod, pe verticala din dreapta, $t_0=43$ cm.



$$t_0 = k \frac{M}{Q} = \frac{1}{Q} k M$$

Nomograma IV.

Distanțele astfel determinate, pentru toate valorile forțelor Q în diferite secțiuni și momentele M corespunzătoare unei deschideri, se utilizează apoi la construcția iperbolelor de repartiție a penelor și șuruburilor, după procedeele indicate în manualele de construcțiuni în lemn.

Asupra acestor procedee, a se vedea studiul nostru: „Contribuțiuni la studiul grinzilor principale de lemn pentru podurile de cale ferată ecart. 0,760 m” în curs de tipărire în „Analele ICEF”.

Procédés expéditifs pour calculer les dimensions des poutres principales des ponts en bois.

L'auteur expose d'abord un procédé de Wille pour le calcul expéditif des dimensions des poutres en bois et propose, pour le cas spécial des ponts de chemins de fer à voie étroite (0,76 m), quelques modifications, pour simplifier de plus ce procédé.

En prenant pour les poutres simples le rapport des deux cotés de la section: $b/h = \sqrt{2}/2 = 0,7071$ on trouve l'expression: $h = \sqrt[3]{8,404 M}$ pour des poutres en sapin et $h = \sqrt[3]{7,714 M}$ pour le chêne, M étant le moment fléchissant total du pont (en kgm).

Pour les poutres chevillées à goujons transversaux, ayant une résistance réduite $\sigma' = 0,8 \sigma$ adm et formées par deux pièces superposées, chaque à section carrée ($H=2b$), on trouve l'expression: $H = \sqrt[3]{15 M}$ pour sapin et $H = \sqrt[3]{13,63 M}$ pour chêne.

Dans le cas des poutres triples à goujons, ($H=3b$, $\sigma' = 0,6 \sigma$ adm) on a: $H = \sqrt[3]{30 M}$ pour sapin et $H = \sqrt[3]{27,3 M}$ pour chêne.

L'auteur donne ensuite des relations pour la distance théorique entre les goujons, en connaissant le moment total M et la force transversale en section, Q :

pour poutres en sapin: $t_0 = 8,25 M/Q$ (doubles ou triples)

pour poutres en chêne: $t_0 = 7,5 M/K$ (doubles ou triples)

Pour la détermination rapide de toutes ces dimensions, l'auteur donne quatre nomogrammes pour le calcul graphique en série et explique l'établissement et l'emploi de ces abaques.

CONTRAGEREA ȘI UMFLAREA PLACAJELOR DE FAG INCLEIATE CU CLEI PE BAZĂ DE RĂȘINI SINTETICE

de Ing. Dr. EUG. VINTILĂ

Lemnul de fag din țara noastră a găsit în ultima vreme o întrebuințare de mare preț sub formă de placaje. Asemenea placaje, incleiate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice — Tego sau Kaurit — datorită însușirilor deosebite de rezistență și de stabilitate față de umezeală, sunt folosite pe scară mare la construcțiile aeronautice.

Cercetările de față au de scop să stabilească care sunt schimbările de dimensiuni la asemenea placaje de diferite grosimi, sub influența umidității. Rezultatele sunt comparate cu contragerile și umflările lemnului masiv de fag, punându-se astfel în evidență îmbunătățirea realizată din acest punct de vedere la placaje.

1. Considerațiuni generale asupra însușirilor lemnului de fag întrebuințat la derulare.

Alegerea buștenilor pentru derulare este o operațiune foarte importantă. Trunchiurile trebuie să fie pe cât posibil drepte, fără bifurcări, fără noduri sau putregaiuri. Sunt de preferat trunchiuri cât mai cilindrice, deoarece pierderile la începutul derulării, până se obține o foaie întreagă, sunt cu atât mai mici. Nodurile mici, aderente, pot fi tolerate între anumite limite, deși ele slăbesc rezistența

la tracțiune a furnirelor și deci a placajelor din care provin. În special la placajele folosite în construcțiile aeronautice, cari trebuie să reziste la solicitări mai mari, ele sunt admise în anumite limite fixate prin caietele de sarcini. În fotografia de față (nr. 1) se pot vedea probe de placaj rupte în dreptul unui nod aflat pe una din foile exterioare și a căror rezistențe au fost cu cca. 30—50% mai mici decât a celorlalte probe.

Pentru derulare este în deosebi apreciat lemnul cu inele anuale regulate, nu prea late și cu fibra dreaptă, produs de arbori crescuți în masive închise. Din pădurile noastre virgine de fag se poate scoate

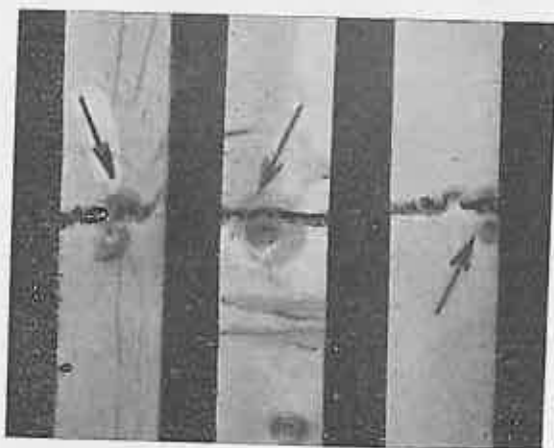


Fig. 1. — Probe de placaj rupte în dreptul nodurilor.

asemenea material (al cărui diametru să fie peste 40 cm) încă într'un procent destul de mare în anumite regiuni.

Arborii crescuți, din contra, repede, cu inele anuale foarte late, dau multe noduri și un lemn mai vânjos, cu contragere relativ mare, și ușor expus crăpării la uscare ¹⁾.

Afară de aceasta, trebuie avută în vedere la alegerea buștenilor buni pentru derulate și următorul fenomen. Există bușteni foarte frumoși ca aspect exterior și cu lemn perfect sănătos la interior, dar cari după doborâre, pe măsură ce sunt secționai se crapă la mijloc. Crăparea are loc sub ochii tăietorilor, în câteva minute dela scurtare,

1) Crăparea uneori se produce mai ușor la un material cu însușiri cu totul contrarii, adică la bușteni cu inele anuale fine, regulate, lipsite complet de noduri. Fenomenul este explicabil tocmai prin lipsa de concreștere a fibrelor, care se produce la un lemn fără noduri. De regulă generală însă, contragerea este mai puternică la un lemn mai greu, în cazul multor foioase când acesta are inele anuale late și o zonă de lemn târziu mai mare.

dintr'o cauză care încă nu este precis stabilită²⁾. Crăparea începe dela mijlocul trunchiului și se întinde văzând cu ochii până la marginea exterioară, putând face inapt un asemenea material pentru fabricare furnirului, când crăparea s'ar întinde și în lungul trunchiului.

Am avut prilejul să văd acest fenomen într'o exploatare de lemn de fag din bazinul superior al Teleajenului și l-am atribuit unor tensiuni interne din trunchiul arborelui, tensiuni care se aflau într'o stare de echilibru în momentul în care arborele se găsea în picioare.

Un alt inconvenient al lemnului de fag este formațiunea inimii roșii, destul de accentuată în deosebi la arborii foarte bătrâni și crescuți în condițiuni grele de vegetație. Asupra însușirilor tehnologice ale lemnului de fag și asupra formațiunii inimii roșii la fagul din pădurile noastre, se găsesc date mai amănunțite în lucrările nepublicate ale lui Gh. Predescu [5] și E. Vintilă [6].

2. Contragerea și umflarea lemnului masiv de fag.

Lemnul masiv de fag face parte din categoria speciilor fără zone distincte de lemn timpuriu și lemn târziu. Vasele, care într'o secțiune transversală a lemnului apar ca niște „pori”, sunt răspândite pe toată lățimea inelului anual. Arborele de fag (*Fagus silvatica* L.) nu are un duramen propriu zis, ci o formațiune cunoscută sub denumirea de inimă roșie, care scade valoarea tehnologică a lemnului.

Tabloul Nr. 1. — Densitatea și contragerea lemnului de fag (valori mijlocii pentru albun)

După cercetările lui	Densitatea g/cm ³		Contragerea totală %				$\frac{\alpha_v}{R}$
	R	ro	α_t	α_r	α_e	α_v	
1. Grössler [3] (Fag din Bavaria)	0,543	0,651	11,3	5,6	0,47	16,7	30,8
2. E. Vintilă [6] (Fag din România)	0,527	0,625	10,6	5,4	0,45	15,9	30,1

În tabloul Nr. 1 sunt arătate valorile mijlocii ale contragerii și densității lemnului de fag, după cercetări proprii cu lemn pro-

2) Crăparea nu are loc din cauza contragerii, deoarece se face înainte de a începe uscarea. Este probabil ca și căderea să contribuie într'o anumită măsură la provocarea ei. Fenomenul merită a fi cercetat mai în deaproape. Se crapă în deosebi tocmai arborii menționați mai sus, lipsiți de noduri, cu inele fine, denumiți de lucrători în unele regiuni ca lemn „fraged”.

venit din țara noastră [6] și după cercetările lui Grössler [3] cu fag din Bavaria. După cum se vede din acest tablou, contragera tangențială (α_t) este de circa 2 ori mai mare decât cea radială (α_r) și de 20 ori mai mare decât contragera longitudinală (α_l).

Contragerile lemnului de fag sunt mari în raport cu densitatea. Astfel, între contragera în volum și densitatea lemnului de fag, există relația $\alpha_v \approx 30 R$.

Lemnul de fag este ușor fizibil pe direcțiunea radială și are predispoziția de a crăpa la uscare din cauza contragerii.

3. Fabricarea placajelor cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Derularea lemnului pentru obținerea furnirelor de fag se face cu lemnul în stare încă verde. În acest scop buștenii trebuiesc să fie transportați la fabrică imediat după doborîre și păstrați în tot timpul în zăcători cu apă. În acest mod derularea se poate face în orice anotimp și se evită pericolul crăpării sau încinderii lemnului din cauza căldurii.

Un rol important în fabricarea placajelor de aviație îl au cleiurile întrebuințate în acest scop. Cleiurile cunoscute sub denumirile de Tego și Kaurit sunt realizate pe baza rășinilor sintetice. Ele sunt produse prin unirea aldehidei formice cu o materie azotoasă, în cazul Kauritului, sau cu Phenol în cazul cleiului Tego. Inceierea Kauritului se produce cu ajutorul unui „întăritor“, — o substanță care, în contact cu cleiul, la anumită temperatură și presiune, transformă amestecul într-o masă insolubilă și cu putere mare de lipire. În cazul cleiului Tego, acesta trece direct, numai sub influența temperaturii și a presiunii, într-o formă insolubilă, de natura bachelitului.

Aceste cleiuri au o putere mare de lipire și sunt, spre deosebire de celelalte cleiuri de natură organică cunoscute în trecut, perfect stabile față de apă și de acțiunea microorganismelor.

Condițiunile tehnice de manipulare și întrebuințare ale acestor cleiuri sunt stabilite de norme speciale, asupra cărora nu dăm aici detalii [1].

4. Determinarea contragerii și umflării placajelor.

În literatura de specialitate sunt menționate asupra acestei chestiuni cercetările lui Christians și Gaber [2]. Aceștia au determinat comparativ contragerile la lemnul masiv, furnirele și placajele de Okumé (Aucoumea Klaineana), specie exotică din Africa, cunoscută și sub denumirea de Gaboon. Contragera și umflarea determinată de către aceștia este raportată în procente la dimensiunile corespunzătoare umidității de 11%. În cazul cercetărilor de față și în altele anterioare cu privire la anin [8], am determinat contragerile și umflările placajelor în raport cu dimensiunile maxime după îmbibarea cu

apă, corespunzătoare lemnului verde, așa cum în mod obișnuit se face la lemnul masiv. Aceasta ne-a permis o perfectă comparație cu contragerea dela lemnul masiv precum și calcularea contragerii pentru o variație a umidității de 1%.

Probele care au servit la aceste cercetări au fost de 10×10 cm, au avut grosimi variabile, dela 1,2...5,2 mm și au fost formate din 3 și 5 foi, încleiate cu Kaurit și Tego. Ele au fost debitate din plăci fabricate de Industria silvică din Bucovina — Krasna Ilschi, în anul 1943.

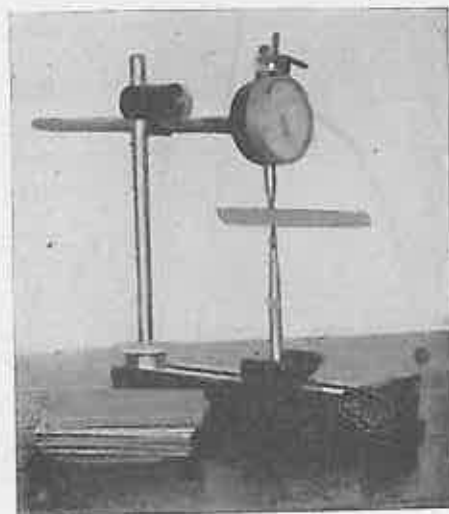


Fig. 2. — Ceas micrometric pentru măsurat grosimea placajului.

Măsurătorile s'au efectuat în 6 puncte diferite la fiecare placă. Pentru grosimi s'a folosit un ceasornic micrometric, ca acela din fig. Nr. 2, a cărei precizie este de 0,01 mm. Pentru determinarea contragerilor paralele cu suprafața s'a procedat astfel: s'a trasat cu creionul un contur la 0,5 cm depărtare de marginea fiecărei probe și s'au măsurat cele 4 laturi. Două din aceste laturi sunt corespunzătoare direcțiunei paralele cu fibrele dela foile exterioare, iar celelalte două sunt perpendiculare pe acestea. Măsurarea acestora s'a făcut cu un microscop Leitz, de construcție specială, care culisează pe o bară gradată, folosit în mod obișnuit în laborator pentru măsurarea lățimii inelelor anuale. Metoda a fost folosită de mine și cu prilejul cercetărilor făcute la placajele de anin [8], unde ea este arătată mai pe larg. Probele au fost măsurate prima oară după ce au stat în apă — deci cu volumul mărit la maximum și a doua oară

după completa lor uscare în etuvă la 150° C. Valoarea contragerii s'a exprimat în procente în raport cu dimensiunile maxime.

5. Rezultatele cercetărilor.

În tabloul Nr. 2 sunt arătate contragerile totale ale placajelor de fag dela starea complet îmbibată cu apă și până la starea complet uscată ($u=0\%$), precum și valorile densităților R și ρ_0 .

Tabloul Nr. 2. — Contragera totală a placajelor de fag în raport cu dimensiunile maxime (după îmbibarea cu apă)

Placajul Nr.	Încleiat cu	Nr. foile de furnir	Grosimea placajului mm	Contragera %			Densitatea g/cm ³	
				α_g	α_s	α_v	R	ρ_0
1	Tego	3	1,2	8,14	0,45	8,97	0,623	0,683
2	"	3	1,2	8,05	0,75	8,35	0,645	0,711
3	"	3	1,7	7,45	0,41	8,21	0,655	0,710
4	"	3	1,8	6,90	0,80	8,39	0,671	0,724
5	"	5	1,5	9,54	0,45	10,35	0,693	0,771
6	"	5	1,6	8,24	0,64	9,42	0,675	0,740
7	"	5	3,0	8,13	—	—	0,649	0,725
8	"	5	3,0	8,46	0,50	9,53	0,641	0,705
9	Kaurit	3	3,3	7,21	0,64	8,40	0,674	0,733
10	"	3	3,3	8,17	0,50	9,09	0,692	0,757
11	"	5	5,2	9,64	0,77	11,04	0,730	0,816
12	"	5	5,2	9,26	0,69	10,52	0,714	0,794
Valorile mijlocii				8,33	0,61	9,47	0,672	0,739

După cum se vede din acest tablou, contragera în grosime a placajelor α_g a variat între 6,9% și 9,6%. Contragera a fost mai mare în deosebi la placajele groase de 5,2 mm și în mod excepțional la un placaj de 1,5 mm. În rest contragerile au avut valorile rotunjite de 7%—8% și 9%, fără a putea stabili vre o relație între aceste contrageri pe de o parte și numărul foilor sau grosimea placajelor pe de alta.

Contragerile paralele cu suprafața placajelor au fost în schimb mult mai mici și egale în ambele direcții. Astfel, contragera paralelă cu suprafața, pe care am notat-o cu α_s , a fost cuprinsă între 0,4% și 0,8%. Ea este independentă de grosimea sau de numărul foilor de furnir. Mărimea ei este condiționată de contragera longitudinală a lemnului masiv, care este în general sub 1%. Contragera atât de mică pe direcția paralelă cu suprafața la placaje este rezultatul unei acțiuni mecanice a fibrelor lemnului, încleiate la 90° unele față de altele, și care împiedică contragera. Contragera este „încuiată” — redusă la aceea longitudinală a lemnului masiv. Ea este

egală pe orice direcție paralelă cu suprafața placajului. Aceasta constituie una din cele mai importante îmbunătățiri ale însușirilor lemnului, realizată astfel la placaje.

Comparând contragerile găsite la placaje cu acelea dela lemnul masiv de fag se pot face următoarele constatări:

Contragerea în grosime, găsită în cazul de față la placaje, a fost în general mai mare decât contragerea radială și mai mică decât cea tangențială a lemnului masiv ($\alpha_l > \alpha_g > \alpha_r$). Dacă ținem seamă de modul de derulare a lemnului masiv, contragerea în grosime a placajelor ar urma să corespundă contragerii radiale dela lemnul masiv. Din cauză că la fabricarea foilor de furnir, planul de tăiere nu se menține tot timpul tangențial la inelele anuale, contragerea în grosime a foilor de furnir și deci și a placajelor constituite din acestea, cuprinde și o parte din contragerea tangențială a lemnului masiv.

Contragerea relativ mare în grosime a placajelor poate fi în oarecare măsură cauzată și de fenomenul compresării lemnului pe această direcție, realizată în momentul înclieierii. Acesta pare să fie în deosebi cazul la placajele fine de anin, cercetate de mine [8], a căror contragere în grosime a fost cu mult mai mare decât cea radială dela lemnul masiv, uneori aproape egală cu cea tangențială a acestuia.

Pentru întrebuițările din practică ale placajelor, contragerea în grosime are o importanță mai mică decât contragerea paralelă cu suprafața. Atsfel, din cauza grosimilor în general mici ale placajelor — numai de câțiva milimetri — contragerea în grosime se reduce, ca valoarea absolută, numai la câteva zecimi de milimetri. În schimb, contragerea placajelor în suprafață, în valoare relativă atât de redusă, în general sub 1%, poate ajunge ca valoare absolută, din cauza dimensiunilor mari ale placajelor, la mai mulți milimetri. Totuși, această contragere paralelă cu suprafața — de 10—20 ori mai mică decât a lemnului masiv — constituie în comparație cu acesta unul din marile avantaje ale placajelor. În deosebi la întrebuițări mai fine și de mare precizie, această ameliorare a însușirii lemnului este foarte prețioasă.

Cercetări asemănătoare făcute asupra contragerilor placajelor de anin [8], înclieiate cu cleiul Tego, au stabilit următoarele valori mijlocii $\alpha_g=9,7\%$; $\alpha_s=0,5\%$ și $\alpha_v=10,5\%$.

Față de contragerile găsite la placajele de fag, aceste valori sunt în general apropiate. Contragerea paralelă cu suprafața placajului este redusă ca mărime, ca și în cazul placajelor de fag, la contragerea longitudinală a lemnului masiv. În grosime și în volum, contragerile placajelor de anin sunt cu 1,0%—1,5% mai mari.

Cum la aproape toate speciile contragerea paralelă cu fibrele α 1, denumită și contragere longitudinală, este foarte mică — în general sub 1‰, — este de așteptat ca și contragerea paralelă cu suprafața a tuturor placajelor, indiferent de specie, să fie totdeauna sub 1‰.

6. Contragerea placajelor pentru o variație a umidității de 1‰.

Placajele, în majoritatea cazurilor curente în care sunt folosite, nu suferă schimbări prea mari de umiditate. Totuși, sunt cazuri când acestea pot veni în contact direct cu apa și atunci ne putem aștepta la o umflare dela starea uscată la aer (cca. 12‰ umiditate) până la umflarea maximă, corespunzătoare saturației fibrei lemnoase. Chiar la anumite construcții aeronautice, deși placajele sunt acoperite cu lacuri speciale pentru izolare, acestea pot veni totuși în contact cu apa. Așa dar placajele pot suferi schimbări de umiditate, în cazuri excepționale, dela 12‰ până la saturația fibrei. Pentru restul cazurilor obișnuite, schimbările de umiditate ce pot avea loc la placaje, sub influența schimbărilor de temperatură și umiditate relativă a aerului, nu pot fi mai mari de 5‰.

Părerea că placajele, spre deosebire de lemnul masiv, nu mai au însușiri higroscopice, este greșită. Cercetări comparative cu placaje și lemn masiv au arătat că echilibrul higrometric se realizează aproape la fel în ambele cazuri [7]. Numai contragerile sunt, așa cum am văzut, deosebite de ale lemnului masiv.

Pentru a vedea care este contragerea, respectiv umflarea placajelor în asemenea cazurii, am calculat valoarea contragerii și umflării corespunzătoare unei schimbări a umidității de 1‰, cunoscută la lemnul masiv sub denumirea de „coeficient de contragere” [4].

Astfel, punctul de saturație al fibrei la lemnul de fag fiind cca. 30‰ și contragerea făcându-se direct proporțional cu scăderea umidității, contragerea pentru 1‰ umiditate se obține prin împărțirea contragerii totale cu umiditatea la punctul de saturație al fibrei¹⁾. Se obțin pe această cale următoarele valori aproximative ale coeficientului de contragere: $C_s = 0,02\%$ — pentru suprafață, $C_g = 0,28\%$ — pentru grosime, $C_v = 0,32\%$ — pentru volum. Aceste valori sunt suficient de precise pentru calcule practice.

7. Considerațiuni de ordin practic cu privire la contragerea și umflarea placajelor în general.

Pentru a putea aprecia din punct de vedere practic importanța

1) Relația între umiditate și contragere se reprezintă grafic printr-o linie dreaptă care unește centrul axelor cu aproximativ punctul de saturație al fibrei.

contragerii și umflării placajelor, să considerăm următorul caz: admitând că în anumite împrejurări un obiect fabricat din placaje ar suferi o schimbare de umiditate de cca. 5%, să deducem care sunt schimbările, în mărime absolută, ale dimensiunilor.

Valoarea de 5% este în general mare, față de cazurile curente. Astfel cea mai mare deosebire de umiditate în decurs de un an a fost constatată într-o încăpere la demisol, încălzită iarna cu calorifer. Contrastul dintre iarnă și vară este aci foarte mare, deoarece în anotimpurile neîncălzite cu calorifer, umiditatea relativă a aerului este mult mai ridicată decât în timpul încălzirii — caloriferul având tendința de a usca în mod excesiv aerul. La aceasta se adaugă bineînțeles și deosebirile de temperatură dintre cele două anotimpuri. Într'un asemenea caz cercetat de mine, umiditatea lemnului a variat între 9,5 și 13,5% [7]. O diferență și mai mare de umiditate poate fi înregistrată totuși în cazul când am presupune că un mobilier de lemn ar trece dintr'o încăpere neîncălzită, aflată la subsol, deci cu umiditate relativ mare, într'o încăpere foarte bine încălzită cu calorifer, dela parter sau etaj, deci cu aer uscat. În adevăr, între umiditatea cea mai ridicată a lemnului dintr'o încăpere la demisol, găsită în lunile Mai și Iunie și umiditatea cea mai scăzută a unei încăperi la etaj, încălzită în mod excesiv iarna cu calorifer, s'a constatat o deosebire de aproape 6%. Acesta constituie însă un caz mai rar.

Astfel, un placaj de 3 mm, la o variație de 5% umiditate, ar suferi o schimbare în grosime de $5 \times 0,28 = 1,4\%$, ceea ce reprezintă, ca valoare absolută, deabea 0,042 mm.

Variația suprafeții placajului — care se face în mod egal pe orice direcție —, reprezintă în cazul de față: $5 \times 0,02 = 0,1\%$, iar ca valoare absolută, calculată la 1 m lungime de placaj, deabea 1 mm.

În concluzie se poate spune că contragerile în grosime sunt, din punct de vedere practic, negliabile. Contragerile paralele cu suprafața pot ajunge în schimb, în anumite cazuri practice, din cauza suprafețelor mari în care pot fi întrebuințate placajele, la valori mult mai mari, de care tehnica constructivă trebuie să țină seamă.

Fenomenul contragerii la placaje este același și în cazul placajelor înclieate cu alte cleiuri.

Mășorarea contragerii pe direcțiunile paralele cu suprafața pe de o parte, ca și alte îmbunătățiri ale însușirilor lemnului realizate la placaje, a făcut ca acestea să găsească, în urma descoperirii cleiurilor pe bază de rășini sintetice, aplicații atât de largi în construcțiile aeronautice.

BIBLIOGRAFIE

1. * * * : Anwendung und Behandlung von Kunstharz. Leimen in Holzverarbeitenden Betrieben. A. WF. 30. d. Mai 1939, pag. 8.
2. Christians G. și Gaber E.: Sperrholz, Berlin VDI 1929, 23 p.

3. Grössler W.: Ueber Raumgewicht und Holzeigenschaften einiger Rotbuchen aus dem Hochgebirge. München, 1939, 68 pag.
4. Monnin M.: Bulletin de la Section Technique de l'Aeronautique Militaire. Fascicule nr. 29; 30. Paris, 1919.
5. Predescu Gh.: Cercetări asupra formațiunii inimii roșii în pădurile de fag din bazinul Ialomicioarei de Est, 1941. (Lucrare în manuscris depusă cu prilejul examenului de Subinspector. Biblioteca ICEF).
6. Vintilă E.: Untersuchungen über Raumgewicht, Schwindmass und Wassergehalt, sowie Rotkernbildung des Rotbuchenholzes in den Urwäldern Rumäniens, 1943. (Manuscris la ICEF).
7. Vintilă E.: Cercetări cu privire la umiditatea relativă a lemnului în întrebuințările lui curente. Analele Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră. Seria I, Vol. VIII, 1942, pag. 1—29.
8. Vintilă E.: Cercetări asupra contragerii și umflării furnirelor și placajelor de anin întrebuințate în construcțiile aeronautice. Buletinul Tehnic al Direcțiunii Aeronautice din SSA. 1943, caietul 4—5, pag. 193—209.

La rétractibilité du bois contreplaqué de hêtre, fabriqué à l'aide de colles à base de résines synthétiques.

L'auteur expose les résultats des recherches sur la rétractibilité du bois contreplaqué de l'état imbibé d'eau à l'état complètement sec (rétractibilité totale).

On utilisa 12 sortes de bois contreplaqué (1,2 mm à 5,2 mm) de 3 à 5 feuilles de placage collées à „Tego“ ou à „Kaurit“. On a obtenu les suivants résultats:

1. La rétractibilité sur la direction de l'épaisseur (a_g) varie entre 6,9—9,6%.

2. La rétractibilité sur la direction parallèle à la surface des contreplaqués (a_s) est uniforme dans toutes les directions et varie entre 0,4—0,8%.

3. La rétractibilité volumétrique varie entre 8,2—11,0%.

Ont été aussi établies les valeurs de la densité „R“ et „ro“.

Les résultats obtenus furent comparés avec la rétractibilité du bois massif de hêtre, et ont été ainsi mis en évidence les avantages offerts par les contreplaqués.

On a calculé aussi les coefficients de rétractibilité pour 1% d'humidité (C_g , C_s et C_v). A la fin, l'auteur donne un exemple pratique du changement des dimensions du bois contreplaqué, causé par une variation de 5% humidité du bois.

INCERCĂRI PRIVITOARE LA INFLUENȚA FORMEI PIESELOR DE PROBĂ ASUPRA REZISTENȚEI ÎNCLEIETURILOR LA PLACAJE DIN ȘAPTE FOI

de Dr.-ing. N. GHELMEZIU

I. Introducere.

Intrebuințarea placajelor confecționate din șapte foi de furnir s'a extins în ultimul timp, în special din momentul când s'a început fabricarea plăcilor subțiri¹⁾. Asemenea plăci subțiri au fost cerute cu deosebire de construcțiile aeronautice.

Cunoașterea calității încleieturilor realizate la aceste placaje în general groase, cu multe planuri de înclieiere, prezintă o importanță foarte mare la calificarea materialului.

II. Prevederile normelor și caietelor de sarcini privitoare la încercarea rezistenței înclieieturilor la placaje din 7 foi.

La întocmirea normelor și instrucțiunilor privitoare la încercările diverselor însușiri ale placajelor s'a ținut seama în primul rând de placajele din 3 și 5 foi. Astfel, în cele mai multe norme, la încercarea rezistenței înclieieturilor, denumită uneori impropriu rezistența cleiului, pentru placajele cu mai multe foi se dă doar indicația sumară de a se folosi formele pieselor de probă ale placajelor din 3 sau 5 foi.

Formele pieselor de probă cerute de diferite norme sau folosite de cercetători în lucrările lor pentru măsurarea rezistenței înclieieturilor la placaje din 3 sau 5 foi, le-am redat în alte articole [8, 9].

Normele franceze [11] nu indică forma piesei de probă decât pentru placaje din 3 foi.

În caietele de sarcini ale aeronauticii americane [7] se dau două tipuri de piese de probă pentru placajele de diferite grosimi, din 3 foi. Când placa este făcută din mai mult de 3 foi, piesele de probă se despoaie de toate foile, exceptând trei, alese din orice secțiune a plăcii.

1) După prescripțiunile date de Germanischer Lloyd [1], construcția din 7 foi se poate întrebuința la placaje mai groase de 6 mm.

Prescripțiunile elaborate de DVL [4], în 1928, nu fixau numărul de foi după grosimea placajului, ci doar cereau ca numărul lor să fie impar. Instrucțiunile germane din 1940 [12] prevăd pentru placajele de aviație dimensiunile și felul de construcție din normele DIN L 182 [5] și DIN L 183 [6], prin care se fixează construcția cu cel puțin 7 foi de furnir pentru placajele de mesteacăn groase de 8 mm sau pentru cele de fag de 4, 5, 6 și 8 mm.

În normele noastre din 1938, construcția din minimum 7 foi se indică pentru placajele de mesteacăn de 8 mm grosime.

Prescripțiunile engleze pentru placajele folosite în construcțiile aeronautice nu prevăd încercarea mecanică a rezistenței înclieiturii la placajele care sunt destinate pieselor nesupuse sau supuse la eforturi mici [2]. Pentru placajele din care se fac părți importante din construcție [3], se indică doar forma piesei de probă a materialelor din 3 foi, la plăcile din mai multe foi ne fiind cerută această încercare mecanică.

Instrucțiunile scoase de Germanischer Lloyd în 1936 [1] prevăd, pentru placaje din 5 sau mai multe foi, piese de probă ca în fig. 1D, iar dacă plăcile sunt prea subțiri, încât nu se pot găuri, recomandă să se facă piese ca în fig. 1A. Prescripțiunile aviației germane [12] ¹⁾ dau indicațiuni asemănătoare, precizând că forma din fig. 1A este pentru placaje până la 3 mm grosime iar aceia din fig. 1D pentru placaje mai groase.

Normele noastre pentru placajele necesare construcțiilor aeronautice au cerințe asemănătoare, dar recomandă ca, dacă este posibil, la plăcile groase din mai multe foi să se găurească numai foaia dela centru, pentru a se măsura calitatea înclieiturii în mijlocul plăcii.

Forma ce se dă piesei de probă are ca scop în primul rând să concentreze solicitarea de forfecare în anumite planuri de înclieiere și să elimine orice eforturi secundare de alt gen, care modifică valoarea rezistenței înclieiturii dintre foile de furnir. Piesele trebuie să permită o rapidă și exactă măsurare a suprafeței pe care se exercită efortul și să fie ușor de confecționat.

La placajele din 7 foi, care au 5 planuri de înclieiere, prin adaptarea formelor din fig. 1 pentru piesele de probă, se obțin rezistențele înclieiturilor doar dintre anumite foi de furnir și acestea califică înclieierea întregii plăci. Această calificare diferă uneori de aceea ce se deduce prin încercarea pieselor de probă diagonale [10].

Pentru a vedea dacă vreo altă formă a piesei de probă corespunde mai bine scopurilor arătate mai înainte și, eventual, dacă rezistența înclieiturii este diferită după planurile de înclieiere, am făcut câteva serii de încercări cu diverse piese de probă din placaj cu 7 foi.

III. Încercări cu placaje din 7 foi.

1. Formele pieselor de probă încercate.

Pentru placaje din 7 foi, în literatură nu am găsit menționate decât încercări comparative cu piese de probă de formele ce se deduc din acelea folosite la placajele din 3 foi (fig. 1). Tuomola [13] a obținut cu piese de forma 1C valori cu 10...25% mai mari ca acelea date de forma 1A, iar piesele de forma 1B au dat valori intermediare. În lucrarea lui Tuomola nu se arată modul cum au fost adaptate formele de piese pentru placaje din 3 foi la cele din 7 foi, spre a vedea planurile de înclieiere în care s'a produs rupțura.

1) Prescripțiunile din 1928 ale DVL [4] nu prevedeau decât forma piesei de probă pentru placaje din 3 foi ca în fig. 1A.

Incercările noastre au fost făcute numai cu piese de probă ale căror forme se deduc din aceea dată în fig. 1D pentru placajele cu 5 foi. Pentru placajele groase, aceste forme simetrice sunt cele mai indicate, fiindcă piesele cu forme deduse din cele arătate în fig. 1A, B și C dau naștere la momente încovoietoare cu atât mai mari, cu cât plăcile sunt mai groase.

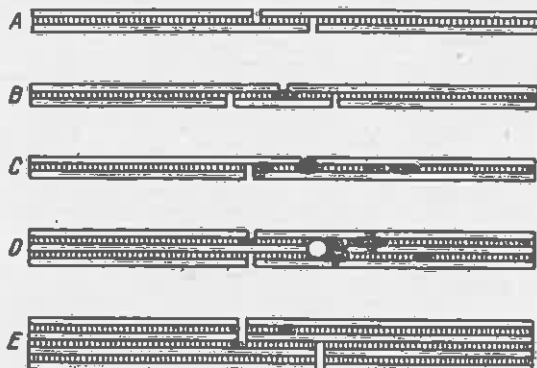


Fig. 1. — Diferite forme ale pieselor de probă pentru placaje cu 3 sau 5 foi, din care s'au dedus forme de piese pentru placajele cu 7 foi (ex.: forma E este dedusă din forma A).

S'au încercat cinci forme de piese de probă (fig. 2). Lungimea pieselor a fost de 100 mm iar lățimea de 20 mm. Distanța l , pe care ar trebui să se producă rupțura, a fost luată egală cu de șapte ori

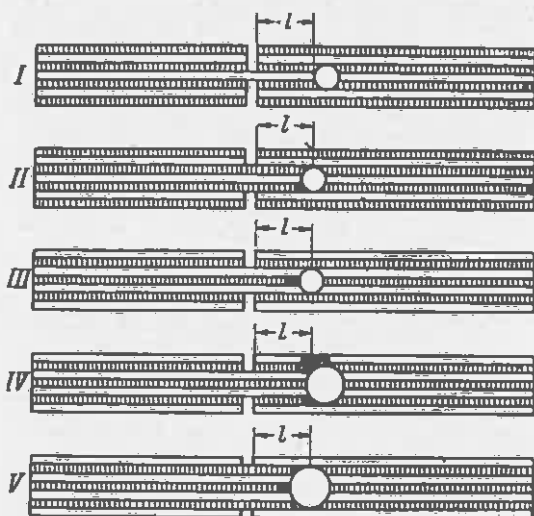


Fig. 2. — Formele pieselor de probă folosite în încercări.

grosimea unei foi de furnir. La piesele cu l egal cu de 10 ori grosimea furnirului, în general rupțura nu s'a produs prin forfecare în planul de înclere, ci prin întinderea foi de furnir.

2. Materialul folosit și procedeul de încercare.

Încercările s'au făcut cu placaje de fag de 6 și 4 mm grosime. Foile de furnir au avut grosimi egale și au fost lipite cu clei Kaurit.

Pentru fiecare formă s'au confecționat câte 20 piese de probă, din care 10 buc. s'au încercat în stare uscată (cca. 10% umiditate) și 10 buc. în stare umedă (după 48 ore de stat în apă la temperatura camerei).

3. Rezultatele încercărilor.

Piesa de probă de forma I (fig. 2), fiind cea mai apropiată de aceea recomandată de norme pentru placajele din 5 foi (fig. 1D), a fost luată ca termen de comparație.

Diferența între rezistența măsurată cu piese de probă de formele II, III, IV sau V și rezistența obținută cu piesa tip I, raportată la aceasta din urmă ne exprimă creșterea sau scăderea respectivă a rezistenței. În tabloul 1 sunt cuprinse aceste cifre, calculate în procente pentru rezistențele medii.

Tabloul 1. — Variația rezistenței incleieturii la piesele de diferite forme, față de rezistența pieselor de forma I (fig. 2).

Starea pieselor de probă	Creșterea (+) sau scăderea (—) procentuală a rezistenței incleieturii ¹⁾ , față de aceea a pieselor de forma I (fig. 2), la piesele de forma:			
	II	III ²⁾	IV	V
uscată (u=10%)	+16	+15	-14	-16
umedă (după 48 ore de stat în apă la temperatura camerei)	-12	-8	-16	-18

1) Calcularea s'a făcut la valorile medii ale seriilor de piese de probă.

2) Formă întrebuințată numai la placajele de 4 mm grosime.

Din acest tablou se vede că, la încercarea în stare uscată, piesele de formele II și III au dat rezistențe mai mari cu 15...16%, iar cele de formele IV și V mai mici cu 14...16% decât rezistența măsurată cu piesa de forma I. La încercarea în stare umedă, piesele de formele II, III, IV și V, au dat rezistențe mai mici cu 8...18% decât aceea măsurată cu piesa de forma I.

În fig. 3 sunt schițate tipurile de rupturi pentru fiecare formă de piesă de probă iar în tabloul 2 s'a arătat proporția în care s'au rupt aceste piese după fiecare din tipurile caracteristice.

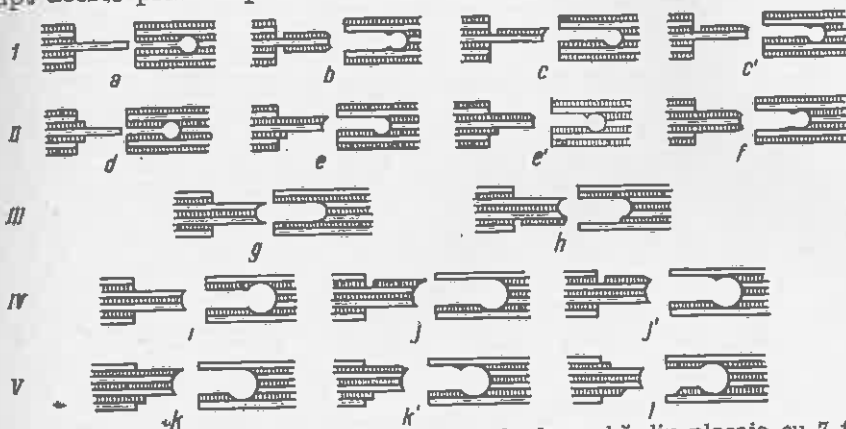


Fig. 3. — Tipuri de rupturi obținute cu piesele de probă din placaje cu 7 foi.

Examinarea modului cum s'a produs ruptura ne poate explica în parte rezultatele obținute și ne dă unele indicațiuni asupra variației rezistenței în diferitele planuri de încliere ale acestor placaje.

La încercările în stare uscată, cele mai multe rupturi normale, adică în planurile în care prin forma piesei s'a căutat să se concentreze solicitările la forfecare, au fost date, în primul rând, de piesele cu formele III și IV și apoi de cele cu forma I. Piesele de formele II și V nu au dat rupturi normale.

Tabloul 2.—Proporția în care s'au rupt piesele de probă după tipurile din fig. 3.

Forma piesei de probă	Felul rupturii	Proporția pieselor rupte [%]	
		uscate	umede
I	a	60	5
	b	10	15
	c și c'	30	80
II	d	80	—
	e și e'	20	70
	f	—	30
III	g	100	—
	h	—	100
IV	i	100	25
	j și j'	—	75
V	k și k'	30	65
	l	70	35

La încercările în stare umedă s'au obținut foarte puține rupturi normale. Ele au fost date numai de formele II, IV și I. Rupturile cele mai apropiate de normal au fost obținute, în ordine descrescândă, de piesele cu formele III, I și IV.

Ținând seama de acest considerent, formele care pot fi luate mai departe în seamă sunt cele notate cu III, IV și I.

La formele de piese folosite în aceste încercări se pot ivi ca eforturi secundare numai eforturi de întindere a foilor de furnir așezate transversal față de direcția de tracțiune a piesei. Rezistența la întindere a foilor de furnir rupte se adaugă rezistenței la forfecare în planurile de înclăiere. Formele V și II prezintă cele mai multe și mai însemnate rupturi de foi de furnir în sens transversal (ex.: rupturile de tipul l, k și d). La piesele de toate formele încercate s'au produs uneori și rupturi parțiale ale foilor de furnir așezate transversal, în porțiunea din jurul găurii (ex.: rupturile tip b, f și j'). Rupturile de acest fel sunt frecvente în special la piesele încercate în stare umedă. Ele fac ca distanța pe care se produce ruptura prin forfecare să nu mai fie egală cu l indicat în fig. 2. O măsurare a acestei distanțe la fiecare piesă nu este ușoară și nici de folos practic, mai ales că, în calculul rezistenței nu se ține seama și de adaosul pe care îl reprezintă rezistența la întinderea transversală a foilor de furnir rupte. Este interesant de remarcat că, la o aceeași formă de piesă, rupturile de acest gen nu dau rezistențe care să iasă din cadrul dispersării rezultatelor pieselor rupte normal. Probabil că între erorile ce intervin se face o compensare.

Ținând seama și de aceste considerațiuni, cele mai bune piese de probă sunt cele de forma III, IV și I.

Pentru a vedea dacă sunt deosebiri de rezistență în diferite planuri de înclăiere, am comparat rezultatele grupelor de piese care au dat cele mai multe rupturi normale. Astfel, la piesele de forma I, III și IV încercate în stare uscată, se observă că rezistența măsurată în planurile dintre foile 3, 4 și 5 este mai mică, în cazul nostru, la placajul de 6 mm și mai mare la placajul de 4 mm, decât rezistența măsurată între foile 2 și 3, 5 și 6. Asemenea diferențe se observă și la piesele încercate în stare umedă. Diferențele în acest caz se pot pune și pe seama faptului că planurile de înclăiere, în care se produc rupturile la piesele de formele III și IV, sunt mai în afara piesei, deci se umezesc mai mult. Deasemenea gaura la forma IV este mai mare și taie mai multe foi de furnir, astfel că apa poate pătrunde mai ușor.

În tabloul 3 este dată scăderea rezistenței înclăieturii prin ținerea pieselor 48 ore în apă la temperatura camerei.

Tabloul 3. — *Influența umezirii pieselor asupra rezistenței încleieturii la piesele de probă de diferite forme (fig. 2).*

Scăderea procentuală a rezistenței încleieturii ¹⁾ pieselor umede față de aceea a pieselor uscate, la piesele de probă de forma:				
I	II	III ²⁾	IV	V
41	55	46	43	43

- 1) Calcularea s'a făcut la valorile medii ale seriilor de piese de probă.
 2) Formă întrebuințată numai la placajele de 4 mm grosime.

Din aceste date se vede că, procentual, scăderea are valori apropiate la formele I, IV și V și ceva mai mari la formele II și III. După normele americane [7], rezistența pieselor în stare umedă nu trebuie să scadă sub 55% din aceea a pieselor uscate. Se vede deci că, rezultatele pieselor de forma II ar determina eliminarea placajului, pe când piesele de formele I, IV și V dau rezultate admisibile pentru același material.

IV. Incheiere.

Piesa de probă pentru determinat rezistența încleieturii la placajele groase din 5 foi (fig. 1D), adaptată la placajele din 7 foi, poate da naștere la mai multe forme de piese. Incercările comparative cu câteva forme de piese deduse astfel arată că:

- rezultatele diferă după forma piesei;
- cele mai potrivite forme sunt, în ordinea de preferință, III, IV și I;
- rezistența încleieturilor în diferite planuri de încheiere poate să fie diferită.

Deaceea, este de preferat ca, pentru măsurarea rezistenței încleieturilor la placajele din 7 foi, să se folosească două forme de piese de probă, III și I sau IV și I, acestea determinând rupturi în planuri diferite de încheiere.

Calificarea încleieturii se face atunci prin media rezultatelor obținute cu ambele forme de piese de probă.

LITERATURA FOLOSITĂ

1. Abnahme- und Prüfvorschriften des Germanischen Lloyd für Sperrholz des Luftfahrzeugbaues. Ian. 1936.
2. British Standards Institution: Plywood for unstressed and lightly parts of aircraft V. 34, Dec. 1932, London.

3. British Standards Institution: Plywood for structurally important parts of aircraft. 4. V. 3, Dec 1932, London.
4. Deutsche Versuchsanstalt für Luftfahrt: Bauvorschriften für Flugzeuge. Berlin — Adlershof, 1928.
5. DIN L 182: Sperrholzplatten. Birke. Berlin, 1940.
6. DIN L 183: Sperrholzplatten. Buche. Berlin, 1940.
7. Forest Products Laboratory and Navy Department, Bureau of Aeronautics: Manual for the inspection of aircraft wood and glue for United States navy. Washington, 1928.
8. Ghelmeziu, N.: Incercări comparative pentru determinarea rezistenței incleieturii pieselor de lemn din diferite specii. Buletinul Soc. Politehnice, 58 (1944), No. 9—12, pag. 350—366.
9. Ghelmeziu, N.: Incercarea rezistenței incleieturilor la placaje. Incercări comparative cu piese de probă umezite în apă la temperatura camerei sau prin fierbere în apă. Revista Pădurilor 57 (1945), nr. 1—3, pag. 1—4.
10. Kraemer, O.: Der Einfluss der Leimung auf die Güte von Flugzeugsperrholz. DVL — Jahrbuch 1930, pag. 434—442.
11. Min. Trav. Publics, Serv. Techn. de l'Aéronautique: Cahier des charges spéciales provisoire pour la fourniture des placages et bois contreplaqués destinés aux appareils volants. Paris, 1927.
12. Reichsluftfahrtministerium: Bauvorschriften für Segelflugzeuge (BVS), H. 2, Baustoffe. Berlin, 1940.
13. Tuomola, T.: Ueber die Festigkeitsprüfung des Sperrholzes. Helsinki, 1939 [litografiat].

Essais sur l'influence de la forme des éprouvettes sur la résistance des collages du contreplaqué à 7 feuilles.

Les prescriptions d'essais des contreplaqués ne donnent pas la forme exacte de l'éprouvette à essayer les collages des contreplaqués à 7 feuilles; il y est seulement recommandé d'utiliser une éprouvette analogue à celle prévue pour les contreplaqués à 3 ou 5 feuilles.

Les essais faites sur 5 types d'éprouvette de contreplaqué à 7 feuilles, déduits du type montré dans la figure 1D, ont conduit aux suivantes conclusions:

1. les résultats différent d'après la forme de l'éprouvette;
2. dans l'ordre de préférence, les meilleures formes sont III, IV et I;
3. la résistance de collage entre les différentes feuilles de placage peut être différente.

Il en résulte que, pour déterminer la résistance de collage des contreplaqués à 7 feuilles, il est préférable d'utiliser deux formes d'éprouvette, III et I ou IV et I, celles-ci donnant des ruptures dans de différents plans de collage. La qualification du collage se fera alors par la moyenne des résultats obtenus avec les deux formes d'éprouvettes.

COMENTARIILE — INSEMNAȚII

IMPOZITELE ȘI TAXELE FISCALE CARE GREVEAZĂ EXPLOATAREA PĂDURILOR

de Ing. insp. g-1 silvic D. THEODORESCU

Prin noile legi fiscale apărute în Monitorul Oficial No 76 din 1 Aprilie 1945, s'au schimbat mult taxele fiscale și s'au creat noi sarcini care grevează exploatarea pădurilor.

În dorința de a face cunoscut celor ce se interesează de soarta domeniului forestier și mai ales de a fi util acelor ce sunt puși a face lucrări de punere în valoare, am socotit necesar a face o revedere la zi a tuturor impozitelor și taxelor speciale azi în vigoare.

Pădurile, ca bunuri funciare agricole, sunt supuse la impozite și taxe fiscale, precum și la plata altor impozite create prin legi speciale, atunci când sunt puse în exploatare, adică din momentul ce ele sunt producătoare de venituri. În cazul pădurilor administrate de Stat, adică pentru pădurile colectivităților (Obștii, Composesorate, Comune, etc.), valoarea lor în cazul vânzărilor nu se poate camufla pentru fisc, cum s'ar putea face pentru o pădure proprietatea unui particular, astfel că tocmai această categorie de păduri este aceea care suportă integral toate impozitele în baza registrelor ce cuprind starea reală pusă oricui la vedere.

Vom expune mai jos diferitele impozite ce se aplică la o pădure pusă în exploatare în ordinea normală a depunerii lor pe bază de prezentare la viză sau a impunerilor fiscale efectuate.

Să presupunem, pentru ușurința înțelegerii lucrurilor, cazul unei păduri, proprietatea unei Obștii, vândută spre exploatare pe baza unei licitații cu suma de Lei 10.000.000. Pădurea este situată în regiunea de munte și este amenajată în regimul codrului cu modalitatea de tratament codru regulat. Odată contractul încheiat, cumpărătorul trebuie să-l prezinte la Administrația Financiară și să plătească următoarele:

Cap. I. — Taxe de timbre și impozite speciale.

1) 8% <i>impozit proporțional</i> (taxe de viză) conform art. 15 — Legea Timbrului	Lei	800.000
2) 8% <i>impozit excepțional</i> , conf. art. I din legea No. 246/945 pentru modificarea impozitului excepțional din 1/IV/941, publ. în M. Of. No. 76/I/945	Lei	800.000
Art. I spune că acest impozit excepțional se va percepe pentru păduri privind orice fel de concesiuni și cesiuni de exploatare de orice fel sub orice formă.		
In cazul când pădurea nu s'ar vinde în picioare, ci s'ar vinde materialele fasonate în lemn de lucru și de foc, impozitul excepțional nu se percepe la lemnul de foc fasonat în figuri, ci se percepe numai la lemnul de lucru, cu cota de 12% din valoarea lui.		
3) 1% <i>taxa fondului de educație</i> , creat prin legea publ. în Mon. Of. No. 51/3/III/945 pentru educația copiilor personalului silvic și administrativ	Lei	100.000
4) 1% <i>taxa fondului de ameliorare</i> , conform al. 11 din Legea pentru modificarea art. 27 din legea ameliorării terenurilor degradate A. T. D. publicată în Mon. Of. No. 141/28/VI/930	Lei	100.000
5) 2% <i>taxa fondului de construcție</i> , conform legii No. 441/944 de mobilizare agricolă din 1944, publ în Mon. Of. No. 197/944	Lei	200.000
6) 0,50% <i>taxa fondului de combaterea insectelor</i> , potrivit D. L. No. 1174/942, publicat în M. Of. No. 93/22/IV/942	Lei	50.000
Total 20,50%	Lei	2.050.000

Cap. II. — Impozit agricol, cote adiționale și supracotă.

Impozitele directe elementare (agricol și comercial), precum și cele de supracotă și complementare sunt specificate în legea contribuțiilor directe (L. C. D.) din 1 Aprilie 1941 cu modificările aduse prin legea din 1 Aprilie 1942 republ. în M. Of. No. 99 p. I/30/IV/942.

Conform art. 104 L. C. D. pentru pădurile amenajate din regiunea de câmpie venitul impozabil se reduce cu 5%, iar pentru cele de deal și munte cu 10%. În cazul de față venitul impozabil se reduce cu 10% din suma de Lei 10.000.000, urmând ca cifra impunerii să se aplice la suma de Lei 9.000.000. Această sumă constituie *venitul la tulpină*, pe care îl notăm cu lit. V.

„Art. 3 L. C. D. Sunt supuse unui impozit de 28% pe numele proprietarilor, uzufructuarilor sau titularilor oricărui alt drept real de folosință, veniturile proprietăților funciare agricole.

„Art. 4 L. C. D. Venitul impozabil se determină din cinci în cinci ani de Comisiuni de recensământ, care fac evaluări și impuneri; pădurile sunt trecute la categ. 8.

„Venitul se stabilește după contractele de arendare, în lipsă sau când nu corespund realităților, prin apreciere în comparație cu alte proprietăți similare arendate.

„Art. 5 L. C. D. La prețul contractelor de arendă, după care se fac evaluările și se stabilesc veniturile, se vor adăoga toate sarcinile impuse arendașului, care legalmente privesc pe proprietar, cum și accesoriile în bani, în natură sau în servicii, pe cari arendașul e obligat a le da peste arendă.

„Art. 6 L. C. D. Pădurile din cari nu se trage nici un folos, nu se impun decât atunci când sunt date în tăere.

„Cele puse în exploatare prin tăere se impun cu impozitul corespunzător cotei prevăzute de art. 3 majorat cu 10%, când pădurea se defrișează sporul e de 25%.

„Pentru pădurile puse în exploatare în cursul anului, impunerea se stabilește cu începeră din prima zi a lunii în care s'a încheiat contractul de arendare, iar când exploatarea se face de proprietar, cu începere din prima zi a lunii în care începe tăierea pădurei.

7) 28% impozit elementar agricol, conform art. 3 L. C. D. reperat la cifra venitului de Lei 9.000.000 adică Lei	2.520.000
8) 2,80% majorare 10% la impozitul elementar agricol	252.000
<hr/>	
Total 30,80% impozit agricol	2.772.000
9) 1,1% (1%+10% majorare) pentru Camera Agricolă	99.000
10) 5% din impozitul elementar adițional pentru comună. In cazul de față	138.600
(5/100 × 2.772.000 = 138.600.)	

$$\text{sau: } 0,0154 \times V = \frac{5}{100} \times \frac{30,80 V}{100} = 0,0154 \times 9.000.000$$

11) Impozitul supracotă (art. 55 și 60 L. C. D.).

Conform Legii contribuțiunilor directe veniturile supuse impozitelor elementare vor fi supuse și unui alt impozit zis *supra cotă* (art. 55).

Impozitul supracotă se aplică la veniturile impozabile mai mari ca Lei 300.000 (art. 60).

In cazul nostru valoarea pădurei fiind de Lei 10.000.000 se aplică și impozitul supra cotă.

Acest impozit este progresiv. Astfel avem următoarele cote:

La Lei	300.000	cota este	1 %	Lei	3.000
" "	400.000	" "	1,5 %	" "	6.000
" "	500.000	" "	1,8 %	" "	9.000
" "	600.000	" "	2 %	" "	12.000
" "	800.000	" "	2,25 %	" "	18.000
" "	1.000.000	" "	2,4 %	" "	24.000
" "	2.000.000	" "	4 %	" "	80.000
" "	3.000.000	" "	5 %	" "	150.000
" "	5.000.000	" "	8,3 %	" "	415.000
" "	10.000.000	" "	12 %	" "	1.200.000
" "	20.000.000	" "	28,5 %	" "	2.850.000

12% Impozit supracotă la Lei 10.000.000. Lei 1.200.000

Total Lei 4.209,600

Adică cifra impozitului agricol cu aditionalele sale s'a ridicat la 42% în cazul de față, iar la o pădure cu o valoare de Lei 20.000.000, cota se sporește cu încă 16,50% (supra cota fiind la 20.000.000 Lei de 28,50%) față de 12% la Lei 10.000.000, adică totalul se ridică la 58,5%.

În legătură cu cele expuse mai sus, la cap. II, No. 7—11, avem de adăugat următoarele:

„Art. 38 L. C. D. Se scutesc de impozit exploataările prin tăeri de arbori făcute de proprietari când toată producția a fost întrebuințată pentru nevoile „propriei.

În cazul art. 5 L. C. D., când proprietarul pădurii obligă pe cumpărător să plătească el impozitul agricol sau să-i predea anumite materiale, toate aceste sume se adaugă la cifra venitului impozabil și se impun apoi cu cotele de 28% plus 10% majorarea (2,80%).

Să presupunem că în cazul de față s'a vândut pădurea cu obligația ca cumpărătorul să plătească el impozitul agricol.

Calculul s'ar face astfel:

10% scăzământ din cifra venitului (art. 104) din Lei 10.000.000 rămâne	
cifra impozabilă Lei 9.000.000	Lei 9.000.000
a) 30,80% impozit agricol (28%+2,80)	Lei 2.772.000
Total 33,80%	Lei 11.772.000
20,80% impozit agricol la Lei 11.772.000	Lei 3.625.777
b) 1,10% Camera Agricolă la Lei 11.772.000	Lei 129.492
c) 0,0154% (5% din imp. elem.) pentru comună la suma de	
11.772.000	Lei 181.289
d) 12% supracotă la Lei 10.000.000	Lei 1.200.000
Total	Lei 5.136.557

În cazul de față cifra impozitului agricol cu aditionalele sale s'a ridicat al 51,36%.

Cap. III. — Impozitul comercial și complementar.

12) „Art. 30 L. C. D. Sunt supuse unui impozit de 32% veniturile nete din întreprinderile comerciale și industriale de tot felul.

„Veniturile exploatarelor de păduri sunt impozabile oricine ar fi ei, fie chiar proprietari, fiindcă aceste venituri nu sunt cuprinse în evaluarea pe care se impune cu veniturile prevăzute conform art. 4 L. C. D.

„Art. 31 L. C. D. Stabilirea venitului net impozabil se face în următoarele moduri:

„a) după elementele din bilanț și din registrele de contabilitate, când întreprinderea ține registre regulate și sincer registrele obligatorii potrivit Codului Comercial în vigoare și a încheiat bilanț regulat corespunzător registrelor.

„registrele de contabilitate și bilanțul, înălțurate dela constatare pe baza lor a veniturilor întreprinderii ca neîndeplinind vreuna din condițiile prevăzute de alin. precedente, păstrează, față de fisc, valoarea probatorie a unei recunoașteri în ce privește conținutul lor.

„b) după cifra de afaceri a anului precedent, asupra căreia se aplică coeficientul net de rentabilitate corespunzător, stabilit anual prin decizia Ministerului de Finanțe.

(Pe 1945/46 cota este de 14% conform art. 378 din Tabloul de coeficienți M. Of. No. 115/24/V/945).

„cifra de afaceri se stabilește după registrele de contabilitate, când sunt ținute regulate, iar când nu sunt ținute regulate sau în lipsă, prin evaluări directe.

„constatarea veniturilor nete, când n'au registre și nu se poate dovedi acest beneficiu, se va face ținând seama de valoarea locativă a proprietăților exploatare, stabilite după recensământ. Venitul net impozabil se va socoti la 1/2 din venitul la ha. stabilit prin recensământ.

„cifra de afaceri cuprinde suma totală a drepturilor și încasărilor brute provenite din vânzările făcute pe bani gata sau pe credit în cursul unui an.

„suma rezultată prin aplicarea coeficienților de rentabilitate asupra cifrei de afaceri, constituie venitul impozabil din care nu se mai face nici o deducție pentru nici un motiv.

Să presupunem că din comercializarea pădurii s'a realizat un beneficiu net de Lei 3.000.000, stabilit după registre și bilanț. Să presupunem că cifra vânzărilor brute a fost în cursul anului precedent de Lei 22.500.000.

a) Calculul impozitului după bilanț și registre.

32% impozit comercial (art. 30 L. C. D.)

32% impozit comercial	. . . la Lei 3.000.000 beneficiu =	960.000
supracotă	. . . „ „ 3.000.000	„ = 150.000
2% fond războiu	. . . „ „ 3.000.000	„ = 60.000

— fondul de războiu conf. Legii speciale din 1 Aprilie 1944 —

0,50% impozit statistic (socotit la imp. elem. și supra cotă) (Lei 960.000+150.000)	. . . „	= 5.550
---	---------	---------

5% adițional pentru comună (socotit la imp. elem. și supra cotă) (Lei 960.000 + 150.000)	= 55.500
Total . . .	1.231.050

Această sumă de Lei 1.231.050 reperată la beneficiul de Lei 3.000.000 dă cifra de 41% drept impozit comercial și adițional. Acest impozit se plătește fie de proprietar dacă își exploatează el pădurea, fie de antreprenor dacă pădurea a fost vândută.

b) *Calculul impozitului după coeficientul de rentabilitate.*

Cifra vânzărilor brute socotită după registre Lei 22.500.000

14% coeficientul de rentabilitate conform art. 38 din

tabloul de coeficienți publ. de M. Finanțe în M. Of. No.

115/24/V/945 Lei 3.150.000

În cazul de față impunerea se face după coeficientul de rentabilitate. Pentru că e mai mare decât cifra de Lei 3.000.000 stabilită după bilanț și registre.

Avem deci:

32% impozit comercial (art. 30 L. C. D.) la Lei 3.150.000	Lei 1.008.000
Supracotă conf. tabloului	157.500
2% fond război (Legea din 1/IV/944)	63.000
0,50% fond statistic (la elem. și s. cotă)	5.827
5% adițional pentru comună (la elem. și s. cotă)	58.270
Total	1.292.597

Această sumă reperată la beneficiul de Lei 3.000.000 stabilit după bilanț, revine la 43%.

13. Impozit complementar — art. 36 L. C. D.

Dacă cumpărătorul este o societate anonimă sau o societate cooperativă, va mai plăti și impozit complementar conform art. 36 L. C. D.

„Art. 36 L. C. D. Societățile pe acțiuni și cooperativele al căror venit „impozabil este stabilit pe bază de registre de contabilitate și bilanț, se mai „impun la un impozit complementar pe venitul comercial

„Cota de impunere variază după rentabilitatea capitalului, adică după „raportul dintre capital împreună cu toate rezervele și beneficiul net, astfel:

	Soc.	Coop.		Soc.	Coop.
8% — 10%	1 %	—	18% — 20%	6%	3%
10% — 12%	1,5%	—	25% — 30%	9%	6%
12% — 13%	2 %	—	35% — 40%	11%	8%
13% — 14%	2,5%	1 %	41% — 50%	14%	11%
14% — 15%	3 %	1,50%	50% — 100%	18%	15%
16% — 18%	5 %	2,50%	100% — 120%	18%	16%

ajungând la 50% cu cotele de 28% respectiv 25%.

Să presupunem că Societatea cumpărătoare a avut un capital de Lei 10.000.000, deci rentabilitatea a fost:

$$\frac{B}{C} = \frac{3.000.000}{10.000.000} = 30\%$$

Cota de impunere este deci 9% pentru o societate anonimă și 6% pentru o societate cooperativă. Avem deci:

13 a. *Impozit complimentar după bilanț:*

Soc. anon. 9% la 3.000.000 lei Lei 270.000
 Soc. coop. 6% la 3.000.000 lei Lei 180.000

Recapitulând avem deci că din Lei 3.000.000 beneficiu trebuie să scădem sumele plătite: 1.231.050 impozit comercial + Lei 270.000 impozit complimentar pentru soc. anonimă, sau Lei 1.231.050 + 180.000.

Beneficiul se micșorează cu Lei 1.501.050 pentru societate anonimă și cu Lei 1.411.050 pentru cooperativă, sau procentual cota de impunere s'a ridicat la 50% respectiv 47%, mai rămânând din beneficiu Lei 1.498.950 pentru soc. anon. și Lei 1.588.950 pentru cooperativă.

13 b. *Impozit complimentar după coeficientul de rentabilitate.*

Soc. anon. 9% la 3.150.000 lei Lei 283.500
 Soc. coop. 6% la 3.150.000 lei Lei 189.000

Recapitulând vedem că din beneficiul real de Lei 3.000.000 stabilit după bilanț, sumele plătite fîscului vor fi după impunerea făcută cu coeficienți de rentabilitate:

a) soc. anon. Lei 1.292.597 + 283.500 = 1.576.097

b) soc. coop. Lei 1.292.597 + 189.000 = 1.489.597

Sau procentual 52,53% respectiv 49,36%.

Iar din beneficiul de Lei 3.000.000 scăzând impozitele avem:

Soc. anon. Lei 1.423.903

Soc. coop. Lei 1.548.403

Cap. IV. — *Impozitul progresiv pe venituri globale*

(Legea No. 238/945 M. Of. No. 76/1 Apr. 1945).

14. *Impozitul progresiv pe venitul global.* S'a înființat prin legea No. 238/945, publ. în M. Of. No. 76 din 1/4/945 și se aplică

conf. art. 9 la totalitatea veniturilor încasate de orice persoană fizică sau juridică de orice natură, dacă venitul total trece de Lei 2.500.000 în anul financiar expirat.

Din impozitul determinat conform tabelului de mai jos, se va scădea impozitul supracotă stabilit asupra veniturilor cari au intrat în compunerea venitului global. Diferența astfel rezultată constituie impozitul global datorat potrivit legii.

Conf. art. 12 din Lege impozitul global se percepe asupra veniturilor anului precedent.

Cotele de impunere conform art. 9.

2.500.000	10%
2.501.001— 3.000.000	22%
3.000.001— 4.000.000	25%
4.000.001— 5.000.000	28%
5.000.001— 7.000.000	32%
7.000.001—10.000.000	36%
10.000.001—15.000.000	42%
15.000.001—20.000.000	50%
20.000.001—25.000.000	58%
25.000.001—30.000.000	66%
peste 30.000.000	74%

În cazul nostru făcând aplicabilitatea legii, avem:

a) Beneficiul net realizat după bilanț	Lei 3.000.000
b) Beneficiul net stabilit după coeficientul rentabilitate „	3.150.000
Impozit supracotă plătit la beneficiu (No. 12 lit. a)	150.000
Idem (idem lit. b)	157.500
22% impozit global (art. 9) reperat la lei 3.000.000	660.000
25% impozit global (art. 9) reperat la lei 3.150.000	787.500

La fisc, cum s'a arătat mai sus, se scad din cota stabilită ca datorată drept impozit global, impozitul plătit ca supracotă, adică Lei 150.000 în cazul No. 12 a, și Lei 157.500 în cazul No. 12 b.

Rămâne deci ca impozit global:

a) $660.000 - 150.000 = 410.000$

b) $787.500 - 157.500 = 630.000$

Notă. Beneficiul de Lei 3.000.000 realizat în cazul No. 12 a. se reduce după cum urmează:

a) <i>Antreprenor sau proprietar</i>	
Beneficiul net după bilanț	Lei 3.000.000
Impozit comercial adițional Lei 1.231.050	
Impozit global „ 410.000	1.641.050
Rest beneficiu	1.358.950

Adică cota beneficiului de 30% reperată la capitalul de Lei 10.000.000, s'a redus după plata impozitelor la 13,58%.

b) *Societate anonimă*

Beneficiul net după coeficientul de rentabilitate Lei 3.150.000
se scade:

Impozit comercial cu adițional	Lei 1.292.597	
Impozit complimentar	" 283.500	
Impozit global	" 630.000	" 2.206.097
Rest beneficiu			" 943.903

Adică cota de beneficiu real de 30%, s'a redus, după plata impozitelor, la 8,43%, capitalul fiind de lei 10.000.000.

Dacă ținem seama că la exploatarea de păduri situate în regiunile de munte valorificarea completă nu se poate face mai devreme ca doi ani, vedem că procentul de fructificare la capitalul angajat s'a redus la 4,5—5% pe an.

c) *Societate cooperativă*

Beneficiul net după coeficientul de rentabilitate Lei 3.150.000
se scade:

Impozit comercial cu adiționale	Lei 1.292.597	
Impozit complimentar	" 189.000	
Impozit global	" 630.000	" 2.011.597
Rest beneficiu			Lei 1.138.403

Cap. V. — Taxe și impozite la vânzări de materiale lemnoase fasonate.

15. a) Dacă un proprietar își exploatează singur pădurea va plăti la fisc impozitul agricol cu adiționalele arătate la cap. II No. 7—11, impozit comercial cu adiționale Cap. III No. 12, cele dela Cap. IV No. 14, impozitul progresiv pe venitul global, iar dacă este societate anonimă sau cooperativă și impozitul complimentar, cap. II No. 13.

Va fi obligat a încasa dela cumpărător și a depune lunar la fisc la valoarea înscrisă pe chitanțe și facturi și următoarele impozite:

I) *Impozitul pe cifra afacerii*

5,37% cifra de afaceri pentru lemne de foc

6,48% cifra de afaceri pentru lemne de construcție și lucru

Pentru cifra afacerii vânzătorul va ține un registru special și la finele lunii va vărsa fiscalului sumele încasate.

II) *Impozitul excepțional.*

12% pentru lemnul de lucru și construcție
lemnul de foc este scutit.

Acest impozit se încasează dela cumpărător și se lipesc timbre mobile pe bonurile de vânzare.

III) *Timbru de factură.*

Când un cumpărător pretinde a i se elibera factură, vânzătorul este obligat a i-o preda și a încasa dela cumpărător timbru de fac-

tură 20‰, pe care va aplica prin timbre mobile impozitul excepțional dacă e cazul ca la No. 21 și se va plăti impozitul pe cifra afacerilor.

Impozitul proporțional s'a majorat la 4% dela 1 Aprilie 1945.

15. b) Un antreprenor care a cumpărat o pădure spre exploatare plătește și impozitul dela cap. I No. 1—6.

Penalități fiscale.

O exploatare forestieră făcută de însuși proprietarul, se impune din prima zi a lunii când începe exploatarea, pentru antreprenor termenul impunerii decurge din prima zi a lunii când se vizează contractul, dacă aceasta nu se face după începerea tăerii.

Indată ce s'a început exploatarea trebuie să se facă o declarație de impunere la Percepția respectivă pe raza căreia se află pădurea. Nedepunerea declarației în termen de 30 zile atrage impunerea din oficiu cu o majorare de 10% dacă este în cursul aceluiași exercițiu financiar, iar dacă impunerea se face după expirarea exercițiului financiar, se va impune cu dublul impozitelor (art. 70 și 78 L. C. D.).

Notă. În acest articol nu s'a vorbit de plata taxelor datorate de patron (cel care exploatează pădurea), asigurărilor sociale, întrucât acest capitol este în afară de cel al impozitelor și taxelor fiscale datorate Ministerului Finanțelor.

C o n c l u z i i

Din cele arătate, în mod detaliat în expunerea de mai sus, se desprind următoarele constatări:

1. Când se vinde o pădure administrată de Stat, se plătesc: taxe de viză (timbru), impozit excepțional și taxe pentru fondurile speciale, în sumă de 20,50% peste valoarea pădurii. De aceste taxe este scutit proprietarul dacă face singur exploatarea. Cap. I No. 1—6.

2. Impozit agricol, special pe seama proprietății, cota legală este 30,80%, iar cu aditionale se ridică împreună cu impozitul supracotă la 42% pentru o pădure în valoare de Lei 10.000.000.

Cifra impozitului agricol cu aditionalele lui și cu impozitul supracotă se ridică la 58,50% pentru o pădure în valoare de 20.000.000 Lei, iar dacă pădurea este de o valoare mai mare, cifra se sporește întrucât impozitul supracotă este progresiv. Cap. II No. 7—11.

3. Impozitul pe venit — impozit comercial — se plătește de exploatator (proprietar dacă își exploatează singur pădurea, sau de cumpărător.

Cifra impozitului este de 32% dar sporește cu adăugările până la 52 și 53%.

Tot pe venit se mai aplică impozitul complimentar dacă exploatatorul e o societate anonimă sau cooperativă și impozitul progresiv pe venitul global pentru orice exploatator dacă suma veniturilor ce intră în calcul este mai mare de Lei 2.500.000, Cap. III No. 12—14.

4. Impozite plătite de cumpărător, prin intermediul vânzătorului: cifra afacerii (5,37% pentru lemnul de foc și 6,48% pentru lemnul de lucru și construcție), impozitul excepțional 12% la lemnul de lucru și construcție.

Timbru de factură 20‰

Impozit proporțional 4% se plătește de vânzător la facturile pentru materialele furnizate la autorități publice.

5. Cifrele diferitelor impozite sunt foarte mari, ele grevează foarte mult proprietatea forestieră, făcând ca prețul la tulpină și beneficiile realizate din exploatare să fie reduse considerabil prin cotele aplicate.

Aceste cote de impuneri excesive ar trebui să fie reduse, mai ales azi când prețul manoperii și al transporturilor care intră într-o exploatare forestieră într-o foarte mare proporție la cap. cheltueli de exploatare, s'au ridicat azi în proporție cu mult mai mare decât valoarea lemnului admisă de cele mai multe ori de Ministerul Economiei ca preț la tulpină.

6. Impozitele sunt numeroase și create prin legi diferite, ceiace face să nu fie cunoscute de cei în drept și astfel sunt expuși contra-vențiunilor fiscale.

Ar fi de dorit ca cotele de impunere să se unifice cel puțin în felul următor:

- a) Un singur impozit cu cotă fixă pentru vizarea contractului;
- b) idem, privitor la proprietate;
- c) idem, privitor la beneficiul antreprizei;
- d) un singur timbru pe chitanțe și facturi.

Statul să facă apoi, pe bază de bună gospodărie, repartiția fondurilor conform legilor ce le-au creat, depunând pe seama instituțiilor în drept cotele încasate spre a se efectua lucrările pentru cari au fost percepute aceste fonduri cu afecțatie specială.

Les impôts et les taxes fiscales qui grèvent l'exploitation forestière.

Les impôts sur l'exploitation et sur le produit bois constituent pour l'économie forestière roumaine une très grande charge.

L'auteur soumet à un examen critique les diverses taxes payées à l'occasion de la mise en exploitation d'une forêt dans la lumière des nouvelles lois fiscales parues en 1945.

SALARIZAREA MUNCEI IN PĂDURE

de Ing. ROMEO RĂȘCANU

(Comentarii pe marginea Deciziei Comisariatului General al Prețurilor No. 748 publicată în Monitorul Oficial No. 138, partea I-a din 21 Iunie 1945).

De ani de zile ne sbatem într'un non sens în ceea ce privește fixarea prețurilor de vânzare a produselor lemnoase.

Nu se poate concepe maximalizarea unui produs semifinit sau finit fără tariful prealabil a mâinei de lucru.

Este știut (sau dacă nu, trebuie să fie știut) că mecanizarea a pătruns foarte puțin în exploatările de pădure; și, fără să fiu retrograd, pot afirma că are puține șanse să elimine brațul vânjos al lucrătorului de pădure și în special al țapinarului. Munca cu palmele și cu vitele a rămas suverană; iar în procesul de producție forestieră, manopera intră într'un procent covârșitor. Deci în compunerea prețului de vânzare al produselor lemnoase ar trebui să se țină seamă de aceasta. Însă, fixarea prețurilor maxime a fost până acum o tocmeală penibilă între exploatatori și organele de Stat, ce au avut însărcinarea să fixeze aceste prețuri, fără să se fi studiat anticipat componentele prețurilor.

Să analizăm sumar de unde provine această stare de fapt vicioasă.

În primul rând exploatatorii de toate categoriile nu și-au dat suficient osteneală să studieze munca în pădure și lucrările de exploatare și să introducă regia; ci s'au mărginit să predea parchetele în antrepriză. Fiecare din ei și-a spus: „mai bine să mă coste ceva mai mult, dar să nu am bătaie de cap“. Au predat astfel implicit și muncitorii pe seama antreprenorilor, care au știut să-i spolieze totdeauna, creind astfel o întreagă serie de îmbogățiți de pe urma pădurilor. Acești antreprenori îmbracă meseria lor în cel mai strict secret profesional transmițându-l, ca și vechii constructori de piramide egiptene, din tată în fiu.

În al doilea rând se poate vorbi obiectiv de o reală dificultate în stabilirea prețurilor unitare la diferitele faze de exploatare, dată

fiind diversitatea pădurilor și a modului de tratament aplicat, variația terenului și a muncii în funcție de sezonul în care se execută lucrarea.

Dar în secolul al XX-lea nu se poate privi o problemă cu brațele încrucișate, oricât de grea ar părea în aparență. Soluții se găsesc, însă trebuie bună-voință și muncă. Astfel:

a) Introducerea lucrărilor de regie și a acordului mic, în locul marelui antreprize.

b) Ținerea cu strictețe a evidenței zilelor, măsurarea cantităților produse și cronometrarea lucrărilor în funcție de variabilele mai sus enumerate (prin aceasta se ajută la strângerea datelor statistice necesare).

Intr'un articol publicat în numărul precedent al acestei reviste¹⁾ am dat câteva puncte de pornire. Iată însă că primul pas înainte este făcut prin Decizia No. 748 a Comisariatului general al prețurilor, care pentru prima dată enunță principalele faze întâlnite în manipulația de pădure și stabilește, între anumite limite, prețurile respective.

Această decizie izvorăște din inițiativa Confederației Generale a Muncii. Sesizată de repetatele conflicte de muncă între muncitorii forestieri și patroni, cât și de dorința de a promova munca în acordul mic, C. G. M. a invitat la un loc pe patroni și muncitorii de pădure (din aproape toate regiunile Țării) pentru a ataca în fond problema salarizării muncilor forestiere. Aceasta era cea mai logică și cea mai democratică metodă de acțiune.

Numita decizie fixează prețuri unitare (pe m³, st. și bucată) pentru manipulația lemnului de lucru de rășinoase, fagul de lucru, lemnul de foc în regiunile de munte; muncile din pădurile de deal și câmpie; confecționatul grinzilor de poduri, traverselor și stâlpilor de telegraf, plutitul lemnului de lucru de rășinoase și tarifele pentru transportul lemnului de foc, al traverseolr și a lemnului rotund de lucru și construcție cu căruțele și autocamioanele de orice fel din păduri la gări, depozite intermediare sau locurile de consum.

Caracteristica acestei decizii este că se ocupă de mai multe faze de exploatare nu numai de doborât, curățat de crăci, cojit și retezat cum se făcea până în prezent. Pentru fiecare fază de lucru stabilește prețul între două limite căutând să cuprindă în acest spațiu variațiile volumetrice ale pădurei precum și diversitatea terenului. Ea hotărăște ca timp de lucru la pădure 10 ore.

1) R. Rășcanu: Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor. Rev. Păd. 1—3/945.

Desigur că este numai un început plin de speranțe și înțelegere pentru această delicată problemă a salarizării muncilor forestiere. Chestiunea este însă mult mai vastă și comportă studii amănunțite. Astfel, sunt și alte sortimente care se manipulează în pădure: manele, mangal, coajă de molid, etc.

Randamentul lucrătorilor, care se ia ca bază la alcătuirea prețurilor este în funcție și de modul în care se execută tăerea: ras, succesiv sau grădinarit, precum și de sezonul de lucru.

Lipsesc anumite faze de manipulație și în special corhănitul, care este de o importanță capitală.

S'au strecurat și unele evaluări de prețuri, care nu corespond realității. Astfel vom scoate în evidență tabloul dela pagina 5205 prin care se stabilește tariful de transport pentru 1000 Kg în funcție de distanța de tras. O primă observație este că nu se face nici o deosebire între tracțiunea automobilă și cea cu vitele. A doua observație: pentru 15 Km distanță de transportat se prevede pentru lemne de foc pe tonă Lei 2.600 minimum și Lei 3.400 maximum. Inșă la această distanță nu se poate face decât un singur drum pe zi și nu se poate încărca mai mult de 3 st., deci cca. 1500 Kg. Ori numai întreținerea unei perechi de cai costă peste Lei 4.500 pe zi.

Multe consecințe neplăcute pot rezulta dintr'o supra și mai ales subevaluare a muncilor în pădure. Voi cita doar două:

1. Lucrătorii de pădure vor căuta alte munci mai ușoare și mai remuneratorii și în special cărăușii.

2. Este știut că stabilirea valorii pădurii în picioare se deduce printr'o analiză de prețuri pornind dela prețul maximal de comercializare și scăzând costul transportului și manipulației din pădure.

Ori dacă prețurile pe hârtie sunt mai mici decât cele reale, rezultă o valoare mare pentru lemnul în picioare, care în realitate este falsă, iar exploatarea nu mai prezintă rentabilitate. Deci valorificarea pădurilor exploatabile nu se va mai putea face și necesitățile tot mai mari de produse lemnoase nu vor putea fi satisfăcute. Deci iluzia unei rente mari aparente poate duce sau la stagnarea exploataților, sau la tendința de valorificare cu prețuri negre.

Le salaire et le travail en forêt.

Commentaire sur les dispositions de la décision du Commissariat général des prix concernant la fixation des prix du travail dans les exploitations forestières.

APLICAREA CODRULUI CU TĂIERI PROGRESIVE

de KRISTOFOVICI VLAD (Craiova)

Articolul D-lui ing. Czech, prin care se făceau unele recomandări practice privind aplicarea codrului cu tăieri succesive¹⁾ m'a interesat foarte mult. Deoarece am avut prilejul să cunosc, în Bucovina, acest fel de tratament al pădurilor, îmi permit să fac, pe marginea acestui articol, unele observații rezultate din practica mea.

Vorbind despre tăierea de însămânțare (pag. 276 al 15-lea rând de sus) autorul scrie: „se va extrage semințișul fără viitor, neutilizabil”. Aș vrea să subliniez că operația aceasta este una din cele mai importante, deoarece fără ea nu vom putea avea niciodată un semințiș de aceeași vârstă, instalat egal pe toată suprafața parchetului și în consecință — în viitor — un arboret bine închis. Asupra acestui fapt, ar trebui insistat cu atât mai mult, cu cât brigadierii și pădurarii, cari sunt de regulă însărcinați cu executarea acestei operațiuni, numai cu mare greutate se lasă convinși de necesitatea scoaterii acestor arbori într'adevăr tineri sau pseudo-tineri, adică de o vârstă înaintată, dar rămași în urmă cu desvoltarea din cauza diferitelor vătămări și lipsei de lumină, de obicei în înălți 1—3 m. Aceștia, imediat după executarea tăierii definitive, opresc creșterea în înălțime desvoltând în schimb excesiv coronamentul, care cu anii va acoperi cu umbra lui 100—300 mp de sol. Asemenea exemplare cu coronamente uriașe dăunează, nu numai prin ocuparea unei atât de mari suprafețe, dar la tăiere rup și doboară la pământ tot tineretul și chiar arborii mari din jurul lor. La fasonat dau mai mult grămezi de crengi, trunchiul însuși fiind complectamente neapt ca lemn de lucru, iar datorită întortochierii fibrelor, adeseori nici nu poate fi despicat în steri de foc. Acești truchi, neputând fi transportați din cauza grosimii lor la bocșe pentru ars cărbunii, rămân în pădure fără nici-un folos. Brigadierii și pădurarii însă sunt foarte surprinși, dacă li se impune tăierea acestor arbori, cari — după spusele lor — „sunt deja puțin mai mărișori” și din cari — susțin ei greșit — provin tocmai acele splendide exemplare de copaci mari și frumoși, relicve ale unor timpuri mai bune, cu cari sunt încă adesea presărați codrii noștri bătrâni.

În privința procentului de volum lemnos, care trebuie scos din

1) Ing. Fr. Czech: Recomandări practice pentru aplicarea codrului cu tăieri progresive. Rev. Păd. Nr. 10—12/1944.

arboret la tăierea de însămânțare (pag. 276 al 19-lea și al 22-lea rând de sus) și pe care d-l ing. Czech îl stabilește la 15—25%, respectiv 10—15% pe soluri umede, aș fi mai de grabă de părere că trebuie scos ceva mai mult, ca însămânțarea pe toată suprafața să aibă loc deja după prima tăiere; aceasta, deoarece însămânțări consecutive după prima și a doua tăiere au inconvenientul neregularității semințișului. Precizez însă că procentul de volum lemnos, care trebuie scos, depinde de expoziția parchetului exploatat și de direcția vânturilor cari bântuie deobicei în regiune. Pe partea nordică, trebuie câteodată scos dublu decât pe un povârniș sudic, ca să ajungem la acelaș rezultat de însămânțare; așa că e greu să stabilim vreo normă, chiar numai aproximativ fixă. În niciun caz nu se poate lăsa pentru tăierea definitivă 50—60% (pag. 277 primul rând de jos) sau 60—70% (pag. 277 al 13-lea rând de jos) din volumul lemnos, fără amenințarea semințișului instalat, cu distrugerea lui la doborârea, corhănitul, fasonarea și scoaterea din parchet a unei așa mari cantități de lemn. Este și imposibil ca regenerarea să fie completă, dacă nici măcar 60% din volumul lemnos n'a fost scos până la tăierea definitivă.

Vorbind despre timpul când se vor face tăierile, autorul articolului susține (pag. 277 al 21-lea rând de jos) că „în caz că arboretul nu are nici un fel de semințiș utilizabil, tăierea de însămânțare se poate executa excepțional în timpul verii” și — puțin mai jos — „corhănirea lemnului din parchet se va executa numai în timpul verii”. Aici părerea mea este diametral opusă! Numai o tăiere rasă, căreia îi urmează plantarea cu puieți, adică regenerarea pe cale artificială, se poate executa vara, fiindcă singurul ei inconvenient va fi acela, că buștenii vor fi incomparabil mai grei decât dacă ar fi fost exploatați în timpul când seva nu circulă. Acolo însă, unde regenerarea trebuie să aibă loc pe cale naturală, o tăiere, fie chiar numai aceia de însămânțare și executată în lipsa totală a unui semințiș utilizabil, va fi totdeauna, în cazul efectuării ei vara, foarte dăunătoare; aceasta printrucă arborii, la doborâre, rănesc trunchiurile și rup crengile celor rămași în picioare. Faptul este inevitabil mai cu seamă când e vorba de prima tăiere, când consistența arboretului este încă plină. Deasemenea, la scoaterea buștenilor din parchet, se rod jos lângă pământ trunchiurile copacilor. Vătămările acestea făcute în timpul circulației sevei se resimt de către arborii cu mult mai mult, decât în timpul stagnării vegetației. Am avut adeseori prilej să văd parchete întregi cu frunze îngălbenite din cauză că tăierile de însămânțare sau secundare s'au prelungit primăvara târziu până în perioada circulației sevei. Și extragerea în timpul verii a semin-

țișului neutilizabil și a subetajului (pag. 279 al 14-lea rând de jos) este nerecomandabilă din cauză că obținem grămezi de crengi cu frunze (steri nerăzultând decât pușini din asemenea operațiuni), care grămezi, păstrând mult timp umezeală, sunt foarte grele la transporturi și putrezesc foarte repede. În concluzie, pot fi de acord numai cu susținerea autorului exprimată la sfârșitul articolului (pag. 280 al 11-lea rând de sus) și anume că: „tăierile se vor executa în timpul iernii, iar în timpul cel mai scurt, materialul lemnos se va scoate pe zăpadă din parchet în vederea ocrotirii și protejării semințișului utilizabil“.

În articolul citat, se vorbește în mai multe rânduri (pag. 277 al 12-lea rând de jos, pag. 278 primul, al 8-lea și al 15-lea rând de sus, pag. 279 primul și al 19-lea rând de sus și al 11-lea de jos) și despre complectări cu puieti, executate înaintea tăierii definitive. Personal sunt, în general, contra complectărilor efectuate înaintea tăierii definitive și asta din următoarele motive: 1. Plantarea cu puieti din pepinieră, fiind mult mai recomandabilă decât plantarea cu cei din pădure, la efectuarea complectărilor înaintea tăierii definitive, introducem puieti obișnuiți deja cu soare și ger — deci cari nu mai au nevoie de protecție — într'un mediu relativ mult mai umbrat. Excepțional se găsesc, în unele păduri, suprafețe neînsemnate — de obicei văi și viroage mici — unde până târziu primăvara par'că s'ar strânge frigul și gerul, care usucă vârfurile, mai ales ale stejarilor și frasișnilor, chiar dacă sunt viguroși și destul de mari. În asemenea locuri și puietii din pepinieră trebuiesc plantați sub protecția arborilor bătrâni. 2. La tăierea definitivă și lucrările legate de ea, complectările anterioare ei sunt expuse primejdiei gravelor distrugerii. Practic este greu să se efectueze, în vederea ocrotirii plantațiunilor, și tăierea și scoaterea complectă a materialului lemnos numai pe zăpadă mare, fără care mai ales molizii și brazii sunt expuși pericolului de rupere complectă sau numai a vârfurilor. Este de sine înțeles că în timpul tăierii definitive, suferă și tineretul instalat pe cale naturală; dar el este de obicei des și instalarea lui nu ne-a costat nimic, pe când orice lipsă într'o plantațiune se resimte imediat, iar complectarea ei este costisitoare. Dacă n'avem pepinieră, atunci bine înțeles suntem siliți de a complecta înaintea tăierii definitive, fiindcă în caz contrar puietii cari sunt luați din pădure, deci au fost protejați până acuma vor degera sau se vor usca din cauza arșiței. În nici un caz însă din puietii din pădure, cari suferă mult din cauza transplantațiunii, nu vom avea în viitor un arboret așa de regulat și viguros ca

cel dintr'o plantațiune efectuată cu puietii din pepinieră²⁾). La sfârșitul articolului (pag. 279 al 18-lea rând de sus), autorul, vorbind despre tăierea de însămânțare, spune: „Intreruperile care se produc în consistența arboretului prin extragerea carpenului se vor planta cu stejar sau brad pentru a nu se îmburuienii“. Admit că lupta cu buruienile, mai ales pe soluri umede, este câteodată foarte grea, dar plantarea, imediat după tăierea de însămânțare, duce inevitabil la o neregularitate prea accentuată în arboretul viitor, căci puietii, plantați în asemenea condițiuni, vor fi totdeauna mult mai mari decât semințușul care deabia de acum are posibilitatea să se instaleze. Mult mai recomandabilă este însămânțarea efectuată direct în pădure simultan cu prima tăiere, respectiv cu extragerile.

Având în vedere toate cele arătate mai sus referitor la timpul și modul efectuării complectărilor în condițiuni normale, cred că D-l ing. Czech are deplină dreptate când, terminând articolul său (pag. 280 al 18-lea rând de sus) scrie: „După tăierea definitivă se vor complecta imediat golurile cu puietii viguroși din esențe potrivite și dorite“.

L'application des coupes progressives.

L'auteur fait quelques observations sur les opinions exposées la-dessus par Mr. Fr. Czech, dans un autre cahier (Nr. 10—12/944) de cette revue.

2) Când un puiet este scos din pământul moale și curat al pepinierii, rădăcinile lui nu se rup, dar dacă este scos din solul pădurei, bătătorit și plin de rădăcinile altor plante, rădăcinile puietului se rup totdeauna în mare parte.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

LUPUL ÎN TRANSILVANIA ÎN VEACUL AL 19-LEA

de OTTO WITTING — Brașov

Pe când ursul — în opoziție cu trecutul — este apreciat azi drept vânatul cel mai prețios, care populează pădurile din Transilvania, lupul în schimb, azi, ca și în trecut, este atât vânătorilor cât și agricultorilor, cel mai odios și urît vânat, din tot ce există în terenurile noastre de vânătoare. S'a putut constata, că ursul numai în cele mai rare cazuri sau chiar de loc, nu atacă alt vânat. În cazul afirmativ, paguba cauzată de dânsul animalelor de casă, este cu mult mai mică, decât cea presupusă în trecut. Față de acesta, lupul constitue un pericol permanent și însemnat atât pentru vânat (cerbi, căprioare, mistreți, capre negre, etc.), cât mai ales pentru animalele de casă. Întrucât înmulțirea lui este cu mult mai mare, decât cea a ursului, întrucât lupul populează nu numai munții înalți, ci și regiunea de coline precum și câmpia (aria lui de răspândire fiind deci cu mult mai întinsă, decât cea a ursului), din aceste motive și pagubele cauzate de el sunt incomparabil mai mari decât cele cauzate de urs.

În cele ce urmează se va trata răspândirea, combaterea și importanța lupului în veacul al 19-lea.

I. Răspândirea lupului.

Date statistice precise asupra răspândirii în trecut a lupului nu există. Abia începând dela mijlocul secolului al 19-lea găsim unele date cu privire la împușcarea lupilor. Astfel în decursul anilor 1853, 1854 și 1856 s'a vânat următorul număr de lupi¹⁾:

1) Bericht der Handels- u. Gewerbekammer in Kronstadt, 1853—1856, pag. 67.

		1853	1854	1856
Districtul	Sibiu	101	—	—
„	Odorheiu	118	—	—
„	Bistrița	134	—	—
Regiunea	Orăștie	—	199	230
„	Sibiu	—	64	101
„	Brașov	—	94	102
„	Odorheiu	—	52	97
„	Bistrița	—	82	87
Total		353	491	612

Față de aceasta, numărul urșilor împușcați în aceeași regiune este foarte redus și anume: 56 în anul 1853; 82 în anul 1854; 90 în anul 1856. Rezultă deci, că în anii 1853, 1854 și 1856 s'au împușcat de 6 ori mai mulți lupi decât urși. În anii 1878 și 1879 diferența este și mai mare. S'au vânat 50—70 urși, 400—600 lupi și 1400—2200 vulpi, adică numărul lupilor împușcați este de 8 ori mai mare decât cel al urșilor ²⁾. În cursul anilor 1885—1894 au fost răpuși în județul Brașov anual 4 lupi ³⁾, iar în anul 1886 în județul Sibiu 37 lupi ⁴⁾.

Indrăsneala extraordinară a lupului și răspândirea lui numeroasă o dovedesc următoarele date:

În ziua de 5.X.1876 un lup capital a trecut dimineața la orele 9 pe lângă marginea comunei Râșnov șoseaua națională Râșnov-Bran ⁵⁾, iar la 9.II.1878 a fost sfâșiată ziua o vacă într'o grădină din Moeciul de Jos (Bran), deși grădina este îngrădită ⁶⁾.

În ziua de 13.XI.1880 după masă a fost împușcat un lup în Brașov pe bulevardul dintre Brașovul Vechiu și Blumenă ⁷⁾.

În acelaș an lupii s'au înmulțit în plasa Brad din Jud. Hunedoara în măsură atât de alarmantă încât în luna Decembrie ziua au atacat vitele de casă ⁸⁾.

În luna Ianuarie 1884 lupii au apărut în jurul Bistriței în numărul extrem de mare. În Beșeneu ziua au fost văzuți 7 lupi în dosul viilor, iar la cetate în Valea Arbuștilor („Buschental“) lupii s'au apropiat fără teamă de oameni. Pe piscul cetății zăpada a fost complet călcată de ei ⁹⁾.

2) Bericht der Handels-, u. Gew. kammer, Kronstadt, 1878—1879, pag. 95.

3) Das sächsische Burzenland, Dr. Fr. Herfurth, 1898, pag. 609.

4) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 225 din 26.IX.1888.

5) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 160 din 10.X.1876.

6) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 24 din 5.II.1878.

7) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 180 din 13.XI.1880.

8) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 203 din 20.XII.1880.

9) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 9 din 10.I.1884, 13 din 23.I.1884.

În luna ~~Octombrie~~ a anului 1895 lupii au atacat niște cai aflați la marginea orașului Bistrița, în ~~decal~~ ultimelor case, lângă târgul vitelor¹⁰⁾.

În zilele de 15 și 17 Febr. 1886 șeful serviciului de ecarizaj din Sibiu a împușcat lângă locuința sa câte un lup¹¹⁾, la fel și șeful de birou al Județului Sibiu, Gustav Binder, la 15.I.1888 la locul numit „Lazaret” lângă baia de pietre din Sibiu¹²⁾. Lupul din urmă se îndeletnicea cu prinderea șoarecilor.

În Februarie a aceluiași an lupii au intrat în comunele Aldorf și Satu Nou lângă Bistrița¹³⁾.

La 25.II.1888 seara la orele 17,30 a fost împușcat de vânătorul Ioan Silea un lup la marginea comunei Cristian, Jud. Brașov dealungul străzii „Hang”¹⁴⁾, iar la 11.II.1890 noaptea au intrat 3 lupi în curtea preotului din comuna Sona, Jud. Târnava Mică și au ucis 5 oi, deși curtea se afla în mijlocul comunei¹⁵⁾.

În luna Februarie 1891 un lup a fost împușcat în Sibiu în fața porții cetății („Burgtor”)¹⁶⁾.

În ziua de 3.I.1895 șeful Serviciului Silvic al Orașului Brașov, George Sterns, deplasându-se la Vlădeni, a văzut dimineața la orele 8,30 în pădurea Comunei Codlea desupra cantonului drumarului lângă Valea Aurului 6 lupi, traversând șoseaua națională¹⁷⁾.

În ziua de 21.III.1897 vânătorii din Brașov au răpus, nu departe de Orașul Brașov, în pădurea situată între Cristian și Brașov, un lup capital¹⁸⁾.

Față de datele de mai sus se poate constata o diminuare simțitoare a lupului în cursul secolului al 19-lea. Pe când după A. Berger în anul 1859 în Ardealul întreg au fost uciși încă 1700 lupi¹⁾, în anul 1909 n’au fost nimiciți decât 191 piese¹⁹⁾.

II. Combaterea lupului.

Din timpuri străvechi și până în zilele noastre, lupul, din cauza pagubelor cauzate de el, a fost totdeauna urmărit și ucis prin toate mijloacele existente. Această nimicire a fost executată și sprijinită în Ardeal prin următoarele 3 dispozițiuni:

1. Vânătoare liberă de răpitoare.
2. Premii de împușcare.
3. Vânători din oficiu.

10) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 249 din 27.X.1885.

11) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 40 din 18.II.1886.

12) Kronstädter Zeitung (Kr. Ztg.), 13 din 17.I.1888.

13) Kr. Ztg. 37, 15.II.1888.

14) Kr. Ztg. 47, 27.II.1888.

15) Kr. Ztg. 39, 17.II.1890.

16) Kr. Ztg. 36, 14.II.1891.

17) Kr. Ztg. 4, 5.I.1895.

18) Kr. Ztg. 66, 22.III.1897.

19) Verhandlungen u. Mitteilungen des siebenb. Vereines für Naturwissenschaften, Sibiu, volum 1914, pag. 21.

1. *Vânătoarea liberă de răpitoare.* Vânătoarea liberă de răpitoare este cea mai veche instituție în Ardeal, prin care a fost executată combaterea lupilor. Ea se poate urmări distinct în toate evenimentele vânătoarești din Evul Mediu până în secolul al 19-lea.

Legea de vânătoare din anul 1504 și regulamentul de vânătoare al lui Josef din anul 1786 au confirmat-o în întregime și-au recunoscut-o ca bază pentru treburile vânătoarești din Ardeal. Conform acestor legi vânatul răpitor și păgubitor s'a putut vâna și stărpi ori-când de oricine, fie el liber sau supus, bogat sau sărac. Supușilor neliberi, nu numai că le-a fost admisă exercitarea vânătoarei la răpitoare, ci le-a fost cerută drept obligație, iar timpul întrebuințat la această vânătoare nu era calculat în robota ce aveau de făcut.

În afară de aceasta, unele comune precum și unii vânători individuali au angajat — mai ales în timpul de mai târziu — „vânători”, cari pe lângă vânatul util, vâna în primul rând vânatul răpitor.

Această perioadă de vânătoare liberă a durat, cu unele restricțiuni, până în mijlocul secolului al 19-lea. Prima lovitură a primit-o acest sistem în anul 1854 prin Ordonanța permiselor de vânătoare, eliberată de Regimul absolutist. În sensul acestei ordonanțe, vânătoarea la vânat răpitor s'a putut executa pe terenul nerezervat, numai după achitarea unei taxe anuale de 8 fl.; pe terenul rezervat însă, numai cu aprobarea arendașului sau proprietarului terenului de vânat. Prin această dispoziție, libertatea de a vâna vânat răpitor a fost tăiată subit.

Deși ordonanța de mai sus a fost în vigoare numai până în 1861 (data încetării absolutismului) totuși, după cât-va timp, a urmat ultima lovitură, care a distrus definitiv exercitarea liberă a vânătoarei la vânat răpitor. Mersul evoluției generale a vânătoarei nu s'a mai putut împiedeca. În vederea protecției vânătoarei și pentru diminuarea numărului extrem de mare al celor ce vânau, a trebuit să vină momentul, când exercitarea liberă a vânătoarei să fie definitiv îngrădită. Această s'a făcut prin legea impozitului vânătoresc, adică prin legea Nr. 21 din 1875, prin care s'a introdus permisul de vânătoare eliberat de Stat și prin care s'a creat un impozit, plătit de fiecare armă de vânătoare. Începând din acest an (1875) exercitarea vânătoarei, deci și a vânătoarei la vânat răpitor, a fost legată de scoaterea unui permis de vânătoare de la Stat, în valoare de 12 fl., și de un permis de port armă de la Stat, în valoare de fl. 1—2. Prin această lege, vânătorii liberi să vâneze vânatul răpitor au dispărut pentru totdeauna în Ardeal și odată cu ei ceva din partea romantică a unui timp trecut de mult.

2. *Premii de împuşcare.* În secolul al 16-lea se plăteau premii pentru uciderea lupului, și anume de obicei 12—25 Asp. pentru fiecare lup²⁰). Aceste premii de împuşcare au fost menținute până în timpul nostru, schimbându-se numai cuantumul lor precum și persoanele sau autoritățile, care le plăteau. În timpurile de mai înainte, premiile le plăteau mai ales primăriile comunale, mai târziu autoritățile superioare de Stat (Guberniul țării, Guvernământul civil și militar din Ardeal, Cancelaria Curții din Transilvania, Ministerul ungar de afaceri interne, după 1918 Ministerul Român al Agriculturii și Dom.), iar în ultimul timp și arendașii particulari ai terenurilor de vânătoare în vederea protecției și ocrotirii vitelor și a vânatului.

Datele următoare ilustrează problema premiilor în secolul al 19-lea.

În anul 1833 Guberniul Țării a ordonat premiul cuvenit pentru uciderea unui lup în favorul supușilor feudali Martin Széleși și Petru Nistor din Satu Nou²¹). În același an Guberniul Țării aprobase locuitorilor din Cristian, Petrus Boltres, Cristian Péntek și Mihail Schütz premiile cuvenite pentru 12 lupi, cari au fost uciși în timpul dela 21.I.1831—3.XI.1832²²).

În anul 1852 premiul pentru un lup ucis era de 12 fl.²³).

În anul 1872 Ministerul Ungar al Afacerilor Interne a plătit pentru uciderea unui lup, locuitorului din Râșnov, Juliu Salmen, iar în anul 1873 locuitorului din Codlea, Tomas Stof și locuitorului din Sân Petru, Kaspar Klees, câte un premiu de 4 fl. 72 și ½ kr.²⁴).

În anul 1874 plata premiilor pentru uciderea răpitoarelor a fost sistată de către Ministerul Ungar al Afacerilor Interne în baza legii de vânătoare din anul 1872, care contrar vechilor obiceiuri n'a mai dispus plata acestor premii²⁵). În acest timp numai comunele au plătit din inițiativă proprie și în cadrul atribuțiunilor lor, premii pentru uciderea lupilor. Astfel, Consiliul Comunal al orașului Brașov a hotărât în ședința din 12.VIII.1874 de a plăti 4 fl. pentru fiecare lup ucis pe teritoriul orașului Brașov²⁶), iar în anul 1887, Comisiunea județeană din Sibiu a stabilit următoarele premii pentru uciderea

20) O. Witting, Geschichte der Jagd, în „Wirtschaftsgeschichte des Burzenlandes, Volum V, pag. 53.

21) Archiva Istorică Brașov, Fondul Ab. II-a, Nr. 648/1833.

22) Archiva Istorică Brașov, Fondul Ab. II-a, Nr. 650/1833.

23) Kr. Ztg. Nr. 93, 22.XI.1852.

24) Archiva Ist. Brașov, Fond. Ab. II-a, 466, 16.I.1872, 457/1872, 1970/1872, 3047/1872, 1544 din 1.III.1873 și 8108 din 6.VIII.1873.

25) Ibidem, Nr. 417 din 14.I.1874.

26) Kr. Ztg. Nr. 126 din 10.VIII.1874.

unui lup²⁷⁾: Pentru un puț de lup sugător 2 fl.; pentru un lup adult 3 fl.; pentru o lupoaică adultă 5 fl.

Greșala legii, din 1872 a fost rectificată prin Legea de Vânătoare din anul 1883, care a introdus din nou sistemul premiilor.

În acest timp și societățile de vânătoare, care tocmai atunci s'au înființat pretutîndeni și care în programul lor aveau ocrotirea și protecția vânatului, au luat parte activă la combaterea lupilor.

Astfel în luna Mai 1889 unii gonași, cari au prins 7 puți de lupi, au primit dela Societatea de Vânătoare din Cincul Mare Jud. Făgăraș o răsplată cuvenită²⁸⁾, iar în anul 1895 Societatea Vânătorilor din Brașov a aprobat mae-strului de vânătoare al societății un premiu de împușcare de câte 5 fl. pentru fiecare lup ucis²⁹⁾.

În secolul al 20-lea s'a continuat plata premiilor. În anul 1914 Statul Ungar a plătit pentru fiecare lup ucis un premiu de 30 cor.³⁰⁾, iar în anii 1938 și 1939 Statul Român, pentru fiecare lup împușcat, prins sau otrăvit, Lei 300, și începând din anul 1942 suma de Lei 2000.

Din cele de mai sus rezultă deci, că plata premiilor s'a făcut din timpurile străvechi până în zilele noastre, sistemul premiilor dovedindu-se drept mijloc eficace pentru diminuarea efectivului lupilor.

3. *Vânători din oficiu.* Cronologic, s'a instituit ulterior vânătorile din oficiu pentru reducerea calamităților produse de lupi. Evoluția istorică a acestor vânători din oficiu este următoarea:

În secole de mai înainte, locuitorii comunelor au fost aceia, care mai mult sau mai puțin voluntari s'au unit și au combătut în mod colectiv dușmanul comun. Mai târziu, crescând puterea oficială populațiunea sporindu-se, autoritățile au ordonat, în caz de nevoie, ținerea acestor vânători, iar locuitorii comunelor interesate au fost obligați, a lua parte la ele. Participarea la aceste vânători a fost obligatorie, atât pentru locuitorii liberi, cât și pentru cei supuși sau neliberi. Supușilor neliberi, timpul întrebuițat la aceste vânători nu era socotit în durata și măsura robotei lor. Încă în anul 1819. supușii potrivit „Urbariului“ regelui Franz I, au fost obligați să vâneze răpitoarele în afară de robotă timp de 3 zile pe an, praful de

27) Kr. Ztg. Nr. 115 din 21.V.1887.

28) Kr. Ztg. Nr. 117 din 21.V.1888.

29) O. Witting, Geschichte de Jagd etc. pag. 79.

30) Verhandlungen u. Mitteilungen des Siebenbürgischen Vereines für Naturwissenschaften, Sibiu, Vol. din 1914, pag. 20.

pușcă și plumbul punându-li-se la dispoziție de către stăpâni lor ³¹⁾.

În secolul al 19-lea — mai ales sub supremația sistemului funcționăresc în epoca absolutismului — aceste vânători comune au fost transformate tot mai mult în vânători oficiale organizate din oficiu. În 1850 ținerea lor generală a fost ordonată de Guvernul absolutist, iar în 1855 a fost creiată instituția maștrilor vânători (Jägermeister) și a vânătorilor de lupi (Wolfsschützen). Atribuția acestora din urmă era organizarea corectă a vânătorilor din oficiu precum și conducerea lor precisă în calitate de specialiști. Pe cale constituțională, vânătorile din oficiu au fost introduse întâia oară prin legea Nr. XLIV din anul 1876 și au fost apoi păstrate atât prin legea ungară de vânătoare din 1883, cât și prin legea română de vânătoare din 1921, până în ziua de astăzi cu unele restricțiuni și complectări.

Următoarele date vor ilustra modul, importanța și efectul acestor vânători în cursul secolului al 19-lea.

În 1833 vitele de jug folosite la construirea șoselei din Vledenii au fost periclitare în mod extraordinar. Șeful lucrărilor a intervenit la Municipiul Brașov pentru ținerea unei vânători din oficiu și pentru despăgubirea cuvenită.

În Decembrie 1853 autoritatea cercuală în urma înmulțirii lupilor în munții Șanțului Vechiu și ai Buzăului Ardelean a organizat o mare vânătoare cu gonași, la care s'au vânat numai puțin decât 22 lupi și 15 vulpi ³²⁾.

În luna Septembrie a anului 1859 s'au împușcat în pădurea comunei Boian nu departe de băile Bazna din Jud. Târnava Mică la o vânătoare din oficiu, 4 lupi din 7 ieșiți, iar 3 din ei au fost răniți ³³⁾.

În Octombrie 1857 s'a ținut în Țara Oltului o vânătoare din oficiu, la care au participat peste 300 oameni și la care a fost rănit numai un singur lup. Cronicarul scrie, că „strigătele, zgomotul și pocniturile de biciu au făcut, ca vânătoare să aibă un caracter romantic” ³⁴⁾.

În luna Mai a aceluiași an, 4 piese au fost vâdate lângă comuna Zizin, Jud. Brașov cu ocazia unei vânători cu bătăiași. La această vânătoare a luat parte și principele Carol de Schwarzenberg ³⁵⁾.

În ziua de 14.V.1858 doi lupi au fost împușcați la o vânătoare cu bătăiași ținută la Merghindeal, Jud. Făgăraș. La această vânătoare au participat 30 gonași și 18 vânători ³⁶⁾.

Întrucât în pădurea comunei Apața, Jud. Brașov lupii au mâncat mai mulți cai și mai multe oi, la cererea primăriei comunale s'a ținut în 18.V.1862

31) O. Witting, Istoria dreptului de vânătoare, Academia Română, Studii și Cercetări, XXVII, pag. 12 și 13.

32) Kr. Ztg. Nr. 101 din 17.XII.1853.

33) Kr. Ztg. Nr. 37 din 29.IX.1856.

34) Kr. Ztg. Nr. 163 din 10.X.1857.

35) Kr. Ztg. Nr. 69 din 2.V.1857.

36) Kr. Ztg. Nr. 68 din 9.VI.1858.

o vânătoare din oficiu, la care gonașii au fost recrutați din comunele Măieruș și Apața³⁷⁾.

În luna Iulie 1869 o haită de lupi a nimicit 7 vite din ciurda de vite de jug din Măieruș, Jud. Brașov. Primăria Comunală văzând aceasta a ordonat o vânătoare cu gonași în ziua de 23.VII.1869. Din 3 lupi bătrâni și 6 lupi tineri găsiți lângă comuna Date, au fost împușcați 5 lupi³⁸⁾.

Fără niciun rezultat a fost o vânătoare din oficiu organizată la Timișul de Sus în luna Iunie 1874, deși cheltuelile ei efective s'au ridicat la suma de 46 fl., sumă însemnată pe acele vremuri³⁹⁾.

În anul 1881 lupii în județul Arad și Trei Scaune au cauzat mari stricăciuni în turmele de oi. Pentru stărpirea lor s'au ordonat vânători din oficiu de către Ministerul Ung. al Afacerilor Interne⁴⁰⁾.

În pădurile de stejar ale comunelor Cloașteri, Saschiz, Criș, Daia și Apold din Jud. Târnava Mare, în anii 1884—1887 lupii s'au înmulțit peste măsură. Deși vânătorile din oficiu, cari s'au organizat de către primăriile comunale respective au costat peste 1000 fl., rezultatul acestor vânători a fost zero. Din acest motiv comunele în locul ținerii vânătorilor din oficiu au propus aplicarea premiilor pentru uciderea răpitoarelor⁴¹⁾.

În general se poate constata, că rezultatul vânătorilor din oficiu era foarte redus și în cele mai puține cazuri în raport cu cheltuelile efectuate. Totuși ele au rămas în ființă până în zilele de astăzi, pe de o parte din motivul, că prin ele lupii erau speriați și conturbați, pe de altă parte din motivul, că situația generală juridică, în care s'a găsit vânătoarea, le-au socotit necesare în scopul coordonării intereselor vânătoarești cu cele agricole.

III. Mijloacele și metodele de vânătoare.

Pe când în secolul al 16-lea și 17-lea în general lupul era prins în lanțuri, plăși și cu ajutorul câinilor, în secolul al 18-lea s'a înfiripat tot mai mult vânătoarea cu arme de foc. La începutul și în cursul secolului al 19-lea lupul a fost vânat aproape exclusiv numai cu arma de foc la pază, cu dibul sau la goană. La aceste vânători, felul armelor întrebuintate a fost foarte diferit și variat. La începutul secolului al 19-lea s'au folosit exclusiv numai arme cu cremene, care în unele locuri au găsit întrebuintare chiar până în sfârșitul secolului al 19-lea. După 1820 s'au răspândit armele antecarice, cari s'au întrebuintat la fel, în multe locuri până la sfârșitul secolului al 19-lea. Dela mijlocul secolului al 19-lea pușca retrocarică a

37) Archiva Istorică Brașov, Fond. Ab. II-a, Nr. 3576 din 9.V.1862.

38) Kr. Ztg. Nr. 118 din 26.VII.1869.

39) Arch. Ist., Brașov, Fond. Ab. II-a, Nr. 4705 din 5.VI.1869.

40) Kr. Ztg. Nr. 105 din 29.VI.1881.

41) Kr. Ztg. Nr. 188 din 17.VIII.1887.

inceput să fie tot mai mult cunoscută, iar în ultimul trimestru carabină cu glonț. Încă în anul 1858 vânătorii de lupi au primit dela orașul Brașov pentru combaterea lupilor din oficiu arme antecarice. Odată cu arma li s'au predat vânătorilor de lupi și uneltele necesare, ca: estompa, arbiu apoi 12 capsule și un sfert de punt praf de pușcă, cu condițiunea, că aceste arme să nu fie folosite decât exclusiv numai pentru vânătoreea la răpitoare și în primul rând la vânătoreea din oficiu⁴²⁾.

Metodele de vânătoreea aplicate au fost extrem de variate. Între ele cea mai răspândită metodă era vânătoreea cu bățăași, care se executa cu un aparat și rezultate foarte variate.

Semnificativ pentru aceste vânătoreea a fost o goană, care s'a organizat în luna Iulie 1876 în Prejmer, Jud. Brașov. Locuitorii străzilor întregi au ieșit noaptea din comună, înarmați cu arme de foc, trâmbițe și scărțăitorile paznicilor de noapte. Pe cât de mare a fost aparatul, pe atât de mic a fost rezultatul. Nu s'a împușcat nimic⁴³⁾.

Un rezultat mult mai mare, pe lângă un aparat mult mai mic, avea paza la hoit.

În anul 1887 Sublocotenentul Kreutzer și cărciumarul din Cisnădie, Jud. Sibiu, Moser, au răpus la hoit cu o carabină de cavalerie în valea Sevis, în apropierea podului din Cisnădie 2 lupi capitali⁴⁴⁾. În același an — în ziua de 13.III.1887 — se amintește o colibă pentru pândă la hoit, din care Sublocotenentul Speck a împușcat un lup de 2 ani⁴⁵⁾.

Pe lângă aceste metode de vânătoreea, s'a mai practicat și prinderea lupilor în gropi și cu plase.

În anul 1876, se amintește de „groapa lupului” la marginea comunei Prejmer, Jud. Brașov, prin care însă, în afără de unii câini de ciobani, care au cazut în ea, nu s'a prins nimic⁴⁶⁾.

În anul 1880, un lup a fost prins lângă Sft. Gheorghe Jud. Trei Scaune, într'o capcană⁴⁷⁾.

Este evident și corespunde situației din Ardeal, că în afară de metodele de mai sus, lupii de munte ori au fost uciși în mod foarte primitiv.

42) Arch. Ist. Brașov, Fond. Ab. II-a, Nr. 1765 din 5.II.1858, 2527 din 28.II.1858.

43) Kr. Ztg. Nr. 122 din 4.VIII.1875.

44) Kr. Ztg. Nr. 52 din 5.III.1887.

45) Kr. Ztg. Nr. 60 din 15.III.1887.

Astfel, la începutul lunii Martie 1888, frații Ioan și Mihai M. Dan din Zărnești s'au întâlnit în apropierea comunei Zărnești cu o haită de lupi. Unul dintre acești lupi a fost rănit cu armă de foc și apoi ucis cu toporul⁴⁸).

Nu s'a putut constata când a fost folosită în mod sistematic otrava, pentru prima dată în Ardeal, pentru stărpirea lupilor.

S'au găsit numai două date și anume: În anul 1868 un cal otrăvit cu strychnină (20 loți de strychnină) a fost pus în Județul Bihor și în anul 1888 Societatea de Vânătoare din Brașov a început prima dată, în mod sistematic, otrăvirea răpitoarelor⁴⁹).

Se poate constata, în general, că după anul 1880 a început otrăvirea lupilor în Ardeal în mod sistematic și într'o măsură mai întinsă.

IV. Turbarea lupilor și periclitarea oamenilor.

Sunt relativ dese datele asupra lupilor turbați. În stare turbată lupul totdeauna este extrem de primejdios, atât omului, cât și vitelor.

În 28.III.1744 a apărut un „lup furios“ în comuna Codlea, Jud. Brașov, a pătruns în 14 curți și a mușcat numeroase vite și mulți porci, care toți au turbat⁵⁰).

În zilele de 2 și 4.II.1796 un lup turbat a mușcat lângă Mediaș 34 persoane, apoi viței, porci, oi și capre. După 15 și 17 zile, din acești „nefericiți“ oameni, 5 au murit în urma „hidrofobiei și turbării în timp de două ori 24 de ore“⁵¹).

În luna Iunie 1857 a apărut un lup turbat în Gheorgheni, Jud. Ciuc⁵²), și în Ianuarie 1880 un lup turbat a mușcat în comuna Halalis lângă Soborsin, Jud. Arad 6 oameni, 2 vaci, 4 porci și 3 câini. Oamenii mușcați nu mult după aceasta au căzut victime acestei „boli teribile“. Ei au fost prinși și legați cu ajutorul furcilor, cleștelor, lanțurilor lungi și altor instrumente⁵³).

În luna Aprilie 1881 au fost mușcate de un lup turbat mai multe persoane lângă Rodna-Veche, Jud. Bistrița. Două din acestea au turbat⁵⁴).

În luna Decembrie 1888, lupi turbați au apărut în apropierea orașului Orșova, mușcând peste 30 persoane, care cu toate s'au îmbolnăvit de turbare⁵⁵).

46) Kr. Ztg. Nr. 122 din 4.VIII.1875.

47) Kr. Ztg. Nr. 211 din 30.XII.1880.

48) Kr. Ztg. Nr. 54 din 6.III. 1888.

49) Kr. Ztg. Nr. 35 din 11.III.1868 și O. Witting, Die Geschichte der Jagd etc. pag. 78.

50) Isovoarele la istoria Orașului Brașov, vol. V, pag. 383.

51) Blätter für Geist, Gemüth u. Vaterlandskunde, Vol. X, pag. 232.

52) Kr. Ztg. Nr. 93 din 16.VI.1857.

53) Kr. Ztg. Nr. 29 din 13.II.1880.

Extrem de numeroase sunt datele asupra periclitării omului din partea lupilor sănătoși în secolul al 19-lea. Lupul adult, de sigur, nu este un adversar neînsemnat, mai ales având în vedere și faptul, că în trecut efectivul lui era cu mult mai mare, decât astăzi. Totuși, majoritatea din următoarele cazuri s'a petrecut cu siguranță mai mult în fantezia ziaristilor, decât în realitate. Deaceea datele următoare se pot primi numai cu rezerva cuvenită.

În Ianuarie 1853 lupii s'au înmulțit în Jud. Treiscaune în mod extraordinar, urmărind și atacând oamenii ⁵⁴).

În luna Februarie 1860 preotul gr. cat. din Caransebeș a fost sfâșiat de lupi ⁵⁵).

În Noembrie 1884 preotul rusesc din Crasnișoara plecând cu sania la Lonca, Jud. Maramureș, a fost atacat de o haită de lupi. Preotul, după ce a împușcat cu un revolver 2 din ei, a fost sfâșiat împreună cu băiatul său ⁵⁶).

În Ianuarie 1886 sania de poștă din Târgul Secuiesc, Jud. Trei Scaune a fost atacată de lupi între Tg. Secuiesc și Macșa. Căii speriați au luat-o la fugă, sărind peste șanț. Mai multe sănii venind cu zăgălae, au speriat „bestiile” ⁵⁷).

În Ianuarie 1887 au fost atacați și „mușcați” de o haită de lupi, 11 oameni lângă Bilbor, Jud. Mureș ⁵⁸).

În Ianuarie 1888 niște călători în munții Hațegului au fost atacați de lupi. Pătura, care a fost aruncată din sanie, a fost complet ruptă de lupi ⁵⁹). Din aceiași an se comunică o poveste veselă a unui țigan lăutar, care reînforcându-se noaptea la Sft. Gheorghe, s'a întâlnit cu un lup. Spre a fi salvat, țiganul a stors din cornetul cu piston tonuri puternice. Lupul a rămas uimit, a urlat teribil (!) și a urmat pe „muzicant”, care a sunat în continuu din corn până a ajuns la marginea orașului ⁶⁰).

În luna Ianuarie a aceluiași an, 2 jandarmi în județul Timiș-Torontal au fost atacați și sfâșiați de o haită de lupi, deși s'au apărat disperat ⁶¹).

În luna Decembrie 1889 Gheorghe Cârțoiu a fost atacat de 4 lupi mergând dela Araci la Ariusd din Jud. Treiscaune. Lupii au apărut în număr atât de considerabil încât oamenii după apusul soarelui nu au mai cutezat să iasă afară ⁶²).

În Februarie 1890 un țaran, venind pe jos dela Poiana Sărată spre Brețcu, Jud. Treiscaune, a fost urmărit de 2 lupi. S'a urcat într'un arin, iar fiarele l-au asediat aci 2 ore, până când s'au apropiat alți călători ⁶³).

54) Kr. Ztg. Nr. 70 din 27.IV.1881.

55) Kr. Ztg. Nr. 292 din 13.XII.1888.

56) Kr. Ztg. Nr. 1 din 3.I.1853.

57) Kr. Ztg. Nr. 27 din 16.II.1880.

58) Kr. Ztg. Nr. 211 din 24.XI.1884.

59) Kr. Ztg. Nr. 7 din 11.I.1886.

60) Kr. Ztg. Nr. 6 din 10.I.1887.

61) Kr. Ztg. Nr. 15 din 19.I.1888.

62) Kr. Ztg. Nr. 30 din 7.II.1888.

63) Kr. Ztg. Nr. 23 din 28.I.1888.

64) Kr. Ztg. Nr. 300 din 24.XII.1889.

65) Kr. Ztg. Nr. 38 din 15.II.1890.

Toate aceste date din urmă sunt foarte problematice și dovedesc căteștiri false au fost răspândite încă în secolul al 19-lea asupra vieții și caracterului lupului.

Le loup en Transylvanie dans le 19-ème siècle.

D'après les documents consultés, l'auteur du présent article montre que le loup a été très répendu en Transylvanie dans le dernier siècle.

Pour sa diminution on a utilisé trois moyens:

1. La liberté totale d'être chassé.
2. Décernation de prix pour les chasseurs qui le tuait.
3. Organisation de chasses officielles.

Puis, on montre les outils et les méthodes de chasses employés dans le 19-ème siècle.

Enfin, on donne quelques données sur la rage du loup et les dommages causés par lui.

APELE DE MUNTE DIN REGIUNEA PETROȘANI (HUNEDOARA)

de IOAN D. USCOIU

Student la Facultatea de Silvicultură din București

Ameliorarea gospodăriei piscicole în apele de munte este o problemă acută și de o importanță deosebită pentru toți accia care iubesc și se îndeletnicesc cu pescuitul sportiv de salmonizi. Dar problema are însemnătate și pentru prestigiul național, precum și pentru conservarea faunei noastre aquatice, din care păstrăvul, lipanul și loștrița lipsesc în multe ape. De aceea, nu este de mirare că ea a fost mult desbătută, pentru ca în anii 1935 și 1938 să fie și legiferată.

Odată apărută legea, s'a crezut că problema este definitiv rezolvată în sensul că braconierii vor fi prinși și pedepsiți, că apelor de munte li se vor aduce amenajări pentru a îmbunătăți mediul de trai al peștilor, că se vor creia stațiuni de repopulare pentru a produce pușeții de păstrăv necesari apelor sărăcite, etc. Dar, în cea mai mare parte, acestea n'au fost decât speranțe neimplinite, situația de mai înainte continuând.

În vara anului 1943, cu ocaziunea practicei de vară pe care am executat-o la Ocolul silvic Caps Petroșani (județul Hunedoara), am avut prilejul să cunosc situația pe teren la apele de munte din această regiune. Și aci, gospodăria rudimentară se menține. Cauzele perpetuării unei asemenea situații sunt multiple și mă voi strădui

a înfățișa o parte din ele în prezentul articol, stabilirea lor fiind rodul observațiilor personale, făcute la fața locului.

Vom face în prealabil o sumară prezentare a situației apelor din regiunea Petroșani. În partea de Sud-Vest, Jiul românesc ale cărui izvoare sunt în Nordul județului Gorj adună pâraele din această regiune, traversând comunele: Câmpul lui Neagu, Uricani, Bărbătenii de Sus, Lupeni, Vulcan, Coroeștii de Jiu, Bărbătenii de Jos, formând Jiul, în dreptul comunei Iscroni, împreună cu Jiul ardelenesc. La Nord-Est, basinul Jiului ardelenesc culege pâraiele cuprinse între culmile Smida Mare și Clăbucet, deoparte și Poiana Mușierii și Parângul de alta. Traversează comunele Cîmpa, Lonea, Petrila, Petroșani și Livezeni, iar în dreptul comunei Iscroni se unește cu Jiul românesc. Afluenții mai importanți sunt Jiețul, care vine din Parâng, și Aușelul care vine de sub Șurian. La Nord-Vest, mai multe pârae și văi adună apele din Retezat, între care cel mai important este Râul Bărbat, ale cărui izvoare sunt sub Peleaga și care se varsă în Streiu, în dreptul comunei Pui, de pe linia CFR. Simerla-Petroșani. Date fiind condițiunile fizico-chimice și biologice extrem de favorabile ale acestor ape, păstrăvul și lipanul nu cred să găsească, în multe părți ale țării, pârae și văi atât de prielnice ca în această regiune. Aceasta, până în zona unde începe vârsarea apelor otrăvite de industriile locale. Într'adevăr, pe Jiul românesc, Jiul ardelenesc, Jieț, Jigor, Râu Bărbat, etc., condițiunile de trai sunt atât de prielnice pentru salmonide, încât numai cu puțină osteneală, cheltuială de bani, dar cu multă dragoste pentru acești „păuni“ ai apelor noastre de munte, s'ar putea face din aceste ape, fonduri extrem de bogate în salmonide. Numai prin existența acestor condițiuni deosebit de favorabile se explică faptul că deși gospodăria este cu totul nesatisfăcătoare, în unele din aceste ape, totuși păstrăvul și lipanul încă n'au dispărut.

Semnalez aici, o parte din cauzele care fac ca aceste ape să fie astăzi așa de sărace în salmonide:

1. Braconajul sub toate formele sale ca:

a) Pescuitul cu undița, fără permis;

b) Pescuitul prin răstocirea apei;

c) Otrăvirea apei cu buruieni;

d) Producerea de explozii în ape, cu dinamită, var și alți explozibili;

e) Prinderea peștilor, noaptea, cu triditul, la lumina faclei;

f) Prinderea în masă a păstrăvului, toamna când el urcă spre izvoare spre a-și depune icrele;

g) Prinderea păstrăvului cu sacul, mâna, etc.

Poliția apelor este ca și inexistentă. În timpul șederii mele

(aproape două luni), în această regiune, nu s'au încheiat decât două procese-verbale de contravenție la legea pescuitului în apele de munte.

2. Pescuitul legal, dar excesiv. Societatea, care are arendate mai multe văi din regiune, dă drept de pescuit pe fondurile sale unor oameni, care, se pare că nu au altă ocupație decât de a prinde pește cât mai mult și de orice dimensiune și apoi de a-l comercializa pe la restaurantele din Petroșani, la prețul de 600—800 lei kilogramul¹⁾.

3. Lipsa uneia sau mai multor stațiuni de repopulare, centrale sau volante, spre a produce puietii necesari pentru apele sărăcite.

4. Lipsa oricăror amenajări ale cursului de apă, pentru a favoriza refacerea stocului pe cale naturală, acolo unde pâraele ar fi indicate (pinteni, scări pentru urcat opusturile, etc.).

5. Lipsa zonelor de protecție, pentru fiecare apă.

Din enumerarea neajunsurilor de mai sus vedem că nu e de mirare dacă astăzi contingentul de păstrăvi din aceste ape este atât de redus și dacă mâine păstrăvii vor trăi, poate, numai în amintirea noastră.

Pentru că orice boală are și un leac, a cărui eficacitate depinde de energia și capacitatea medicului, vom face câteva propuneri, care rezultă chiar din enumerarea cauzelor de depopulare a apelor:

1. Organizarea unei poliții severe a apelor, pentru stârpirea braconajului și controlul cantității de pește prinsă de pescar, de fiecare dată.

2. Studii la fața locului, întocmindu-se dosare monografice, — piscicole și grafico-piscicole — ale pâraelor de populat, încât vârsarea de puietii să aibă la bază o cifră stabilită în funcțiune de puterea de hrănire a apei.

3. Creerea a cel puțin două instalațiuni de produs puietii, una pe valea Jiului românesc și alta pe valea Jiului ardelenesc, cu o producție anuală adaptată nevoilor locale.

4. Creerea zonelor de protecție și indicarea acestora prin semne vizibile, zone în care să nu se pescuască sub nici un motiv în nici o epocă a anului, pe toată durata decretării ca atare a acestor zone de protecție.

5. Executarea lucrărilor de amenajare ale cursurilor de apă (scări de trecere, pinteni), acolo unde se simte nevoia.

6. Controlul modului cum arendașii dreptului de pescuit și-au executat obligațiunile contractuale.

1) Prețurile sunt cele din anul 1943.

Iată o chestiune prea adeseori neglijată: Arendașii, în cele mai multe cazuri, se mărginesc să achite arenda; încolo, nici nu mai citesc textul contractului. După cât știm, organele în drept nu se ostenesc să urmărească executarea contractului, încât cele mai multe dispozițiuni rămân literă moartă. Fără gând de șicană, autoritatea ar trebui să oblige pe arendași să-și respecte semnătura și să-i pedepsească cu rezilierea imediată a contractului, în caz de abateri grave. Am ajunge, astfel, sau la corectarea arendașilor neglijenți, sau la eliminarea lor și încredințarea fondurilor de pescuit arendașilor serioși.

7. In extremis, interzicerea pescuitului pe un anumit timp (1—2 ani) pe anumite văi în care salmonidele au dispărut aproape cu desăvârșire, dar în care există un număr oarecare de reproducători.

Desigur, mi se va obiecta că propunerile de mai sus nu constituie o noutate. Este adevărat. Dar îndreptarea lucrurilor nu se datorește totdeauna invențiunilor, concepțiilor înalte, ci adeseori luării unor măsuri simple, dar eficace. Sunt unele lucruri elementare, cunoscută de toată lumea, dar care trebuie mereu repetate până când, intrând în conștiința tuturor, duc la îndreptarea răului. Propunerile de mai sus fac parte din această categorie.

Satisfacția înaltă pe care ni-o dă pescuitul cu undița la salmonide și dragostea față de comorile naturale ale țării, trebuie să fie un îndemn pentru toți spre a contribui la stăvilirea unui rău: împuținarea îngrijorătoare a salmonidelor în apele noastre de munte.

Les eaux de montagne dans la région de Petroșani (dép. Hunedoara).

L'auteur montre que la truite des eaux montagneuses du département Hunedoara est détruite par l'utilisation des divers moyens qui ne sont pas permis par les lois. A la suite de cette situation, il propose les moyens d'améliorer la situation.

● In trimestrul Iulie-Septembrie, numit obișnuit în lumea gazetărească a periodicelor „de secetă literară”, Revista Pădurilor rezistă brav, cu vigoare, înscriindu-se în paginile istoriei literaturii silvice românești cu încă 100 de pagini (6¼ coale).

● In afară de două articole în continuare, menționate deja în cronicile anterioare și anume în legătură cu „Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde să dispară” de N. R. Danilescu și studiul monografic intitulat „Pădurile jud. Dorohoiu” de El. Apostolescu, sunt de notat alte două subiecte dezbătute mai amplu în câte și treile numere de care ne ocupăm: „Diferite sisteme de amenajament și în special metoda austriacă” (24 pag.) de Petre Antonescu, care revenit dela studiile de specializare din străinătate, reia în Revista Corpului seria colaborărilor care avea să dureze circa patru decenii. După cum era și firesc, debutul îl face cu un studiu din domeniul lui de predilecție, al amenajării pădurilor („rațiunea de a fi a administrației forestiere”). După fireștile „Considerațiuni generale”, discută câteva noțiuni de bază între care: capital normal de exploatare, pădure normală, raport susținut. In acest scop trece în revistă opiniile bătrânilor maeștri ai silviculturii (citiți de el pentru noi toți, care numai îi cităm): Cotta, Parade, Puton, Broillard, Boppe, Reus, Landlot, Judeich, Hartig, pentru a arăta, în continuare, în ce constă diferitele metode de amenajament: metoda bazată pe suprafață, metoda bazată pe volum, metoda mixtă, metoda lui Judeich (metoda exploatărei fiecărui arboret la epoca cea mai favorabilă). Pentru specialiștii noștri în materia respectivă, recitirea acestui studiu va oferi destule motive de reflecție atât pe marginea luptei de acum o ½ de secol pentru o terminologie forestieră, cât și în ceea ce privește penetrația ideilor în practică.

In „Pădurile Dobrogei” (17 pag.) P. Grigorescu ne face cunoștință cu realitățile forestiere găsite de silvicultorii români în Dobrogea, după revenirea acestei provincii a lui Mircea cel Bătrân la Țara Românească. Pentru cine face istoricul pădurilor, sau istoria Silviculturii la noi, sau cel puțin o istorie a Dobrogei forestiere, descrierile lui Grigorescu referitoare la starea de lucruri sub Turci, până la venirea Românilor (regimul forestier, starea și administrarea pădurilor, pășunatul, sistemul de exploatare) și apoi schimbările intervenite sub regimul românesc (împărțirea administrativă a pădurilor) sunt deosebit de prețioase ca și notele geografice în legătură cu solul și clima, creșterile și felul esențelor, uzanțele în materie de comerțul lemnului. Dar chiar fără a

scrie studii istorice, cred că pentru colegii din serviciul activ dobrogean paginile lui Grigorescu satisfac din plin un sentiment de curiozitate intelectuală, atât pentru motivul că mai în fiecare aliniat se simte svăcneala unui temperament, care trebuie să fi fost foarte viguros la vremea aceea în tânăra administrație românească transdanubiană, cât și pentru motivul că ne arată calea naturală a creației: întâi înțelegerea (cunoașterea, priceperea) realităților în care trebuie să activăm și apoi... administrația și tehnica. P. Grigorescu ne apare ca un silvicultor cultivat.

● Pe lângă aceste subiecte de specialitate, atenția era îndreptată și în spre alte manifestări, mai largi. Astfel:

În „*Administrația proprietăților Eforiilor*” (9 pag.) articolul nesemnat — se arată natura și valoarea fondului acestor Eforii, organizarea și administrația lor. (Este vorba de Eforia Spitalelor civile din București și Sf. Spiridon din Iași) pentru a se ajunge la concluzia, că trecerea Administrației Proprietăților Eforiilor la Stat este o chestiune „inevitabilă” în interesul însăși al acestor proprietari, al pădurilor în special, și pentru completa îndeplinire a voinței testatorilor în folosul lumii suferinde. Constatăm însă, cu toată justețea argumentelor, că „inevitabilul” durează de 50 de ani și va mai dura.

„*Administrația Domeniilor Coroanei la expoziția Cooperatorilor*” (6 pag.) de G. S. este o ocaziune pentru autor pentru a arăta importanța economică a expozițiilor în general, și rostul lor în țara noastră în special, unde rezultatele activității românești în diferite ramuri economice se cereau a fi făcute cunoscute.

„*Protecția păsărilor folositoare*” (5½ pag.) de G. S. apare ca o necesitate atât pentru folosul adus agriculturii și silviculturii prin stărpirea diferitelor insecte vătămătoare cât și pentru contribuția lor prețioasă la poezia peisagiului prin grația și cântecul lor. Articolul își avea o notă de actualitate prin faptul că era în legătură cu o conferință internațională dela Paris în această materie și cu legea vânătoarei dela noi unde chestiunea se părea că fusese neglijată.

„*Cunoștințele pădurarului*” (6 pag.) de N. R. Danilescu. Paginile acestea par a face parte dintr'un „*précis*” de silvicultură pus la îndemâna auxiliarilor noștri de teren. (Ele sunt continuate de altfel și în trimestrul IV). Sunt definite noțiunile de pădure (virgină și cultivată), esențe forestiere, se arată rolul pădurii în economia naturii și importanța lor în economia națională, starea proprietății forestiere în România, raportul dintre suprafața păduroasă și teritoriul țării, în sfârșit se definește ce este silvicultura și care sunt rosturile ei. În continuare, considerațiuni asupra datoriiilor pădurarilor și brigadierilor, însușirilor pe care trebuie să le posede aceștia, felul cum trebuie organizată casa și gospodăria lor. — Ca idee, dar și ca un început de realizare, acest mănunchi de cunoștințe reprezintă o anticipare de patru decenii a acelei mici enciclopedii portative numită „*Cartea pădurarului*”, editată de colegii dela „*Viața Forestieră*”.

● În rest, informațiuni diverse și cronica forestieră foarte variată, de peste hotare și din țară, precum și buletinul meteorologic lunar dela 20 de stațiuni. Dela Informațiuni, reținem pentru semnificația lui deosebită faptul că „M. S. Regele pentru înalta atențiune ce păstra Societății „*Progresul*

silvic" și în special „Revistei Pădurilor“. a binevoit a conferi medalia Bene Merenti D-lui Inginer G. Stătescu, redactorul acestei Reviste". — Avis aux amateurs!

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● † Borduș Cornel.

Revista Pădurilor Nr. 4—6/1945 ne aduce vestea tristă că Borduș Cornel, student în anul IV al Facultății de Silvicultură din București a căzut pe front în Cehoslovacia, în cursul lunei Martie 1945.

În această rubrică destinată chestiunilor cinegetice, nu ne vom ocupa decât de cecece a însemnat și, mai ales, putea să însemneze pentru vânătoare tânărul dispărut. În cursul anilor de studii dela Facultate, a dovedit o dragoste deosebită pentru îndeletnicirea zeiței Diana. În ultimul an al practicei de vară pe care a mai putut-o face, în loc să se odihnească după un greu an de școală și după eforturile pe care le cere și practica, Borduș Cornel a urcat Munții Retezat și, timp de peste o săptămână, a studiat fauna cinegetică din parcul național Retezat, căutând să-și dea seama de măsura în care înființarea acestui parc a dus la rezultatele așteptate. Din lucrarea pe care a întocmit-o ca rezultat al acestor cercetări, se desprinde nu numai o cunoaștere temeinică a biologiei vânatului, ci și o dragoste fierbinte față de frumusețile pământului românesc și față de Neamul din care făcea și el parte. Aprecierea favorabilă de care s'a bucurat această lucrare, la care s'a adăugat nota obișnuită la cursul de vânătoare, i-au adus lui Borduș drept premiu o armă de vânătoare, de care însă, din motive independente de voința sa, nu s'a putut bucura.

Cu ocaziunea unei excursii de studii făcută în Bucovina, au ieșit la iveală calitățile lui de om de spirit, de bun orator și de admirabil organizator. Pentru el, cadrul programului școlar era prea strâmt. Dorea să-și pună în valoare puterea de muncă și în afară de școală. Dacă la aceste calități adăugăm dârzenia de Dac din regiunea Hunedoarei, unde a văzut lumina zilei și a crescut, dârzenie pe care Borduș o avea din plin, înțelegem de ce toți aceia care urmăresc formarea unei elite în conducerea trebilor vânătoarești depiâng pierderea cu adevărat prematură a unui tânăr, care promitea mult pentru economia vânătoarească.

După obiceiul vânătoresc, depunem o ramură verde pe mormântul proaspăt a lui Cornel Borduș.

(91)

● Film de propagandă piscicolă.

Pentru ziua de 2 Mai 1945, Institutul de Cercetări Piscicole al României a anunțat prezentarea filmului „Piscicultura la stațiunea Făgăraș“. La data indicată, un public destul de numeros format din iubitori ai naturii, s'a

adunat în sala Soc. Progresul Silvic din București. Înainte de prezentarea filmului, D-l Dr. C. S. Antonescu dela I. C. P. R. a făcut, ca introducere, o foarte interesantă expunere nu numai asupra Stațiunii dela Făgăraș, ci și asupra pisciculturii în general, insistând îndeosebi asupra biologiei crapului și a păstrăvului. Asistența, pregătită să vadă un film, a avut plăcuta surpriză de a asculta timp de o jumătate de oră o plăcută și interesantă conferință.

Făcând o incursiune în domeniul valorificării unor terenuri prin înființarea de iazuri pentru pește, precum și asupra punerii în valoare a iazurilor existente, conferențiarul a arătat că o gospodărie rațională nu este posibilă decât în lacurile care se pot goli și umplea după necesitate, grație unui dispozitiv de închidere bine cunoscut, numit călugăr. Intrând în biologia apelor, a arătat transformările organice în floră și faună al căror produs final este peștele. A insistat asupra mediului aquatic care convine crapului și asupra celui necesar păstrăvului, descriind în linii generale și modul de cultură. Din considerațiunile făcute, n'au lipsit: condițiunile fizico-chimice și biologice, pe care trebuie să le îndeplinească apa în fiecare caz, procedeul depunerii icrelor și al fecundării artificiale, apoi creșterea și valorificarea. După această expunere, a urmat rulara filmului din lucrările de cultura crapului și a păstrăvului în stațiunea Făgăraș. — Deși are lipsuri, îndeosebi în partea vorbită, totuși ne bucurăm de această realizare românească și ne exprimăm nădejdea că ceea ce s'a făcut nu este decât un început. Scopul urmărit de I. C. P. R. a fost desigur acela de a desvolta interesul publicului pentru piscicultură. Acest scop, prin conferința și filmul amintit, a fost atins.

(92)

● Lostrița în pericol.

După cum se știe, lostrița, acest valoros salmonid nu se mai găsește azi, sigur, decât în râul Bistrița. Deși un puet găsit în anii trecuți în râul Cerna ne dă speranța că și aci trebuie să mai fie cel puțin două exemplare: un mascul și o femelă, totuși efectivul pe care putem conta este numai cel din Bistrița. Fără îndoială, e de mare interes pentru orice iubitor al comorilor noastre naturale de a nu pierde din fauna României acest valoros element. În ultimul timp însă, de pe valea Bistriței, ne vin vești îngrijorătoare. Se braconează cu explozivi, iar fructul acestui procedeu barbar, lostrița, constituie un obiect de comerț. Datoria de a stăvili acest neajuns revine în primul rând Direcțiunei Vânătoarei, în grija căreia sunt date apele de munte. În al doilea rând, vine asociația de pescari sportivi care s'a constituit în anii trecuți și căreia i s'a dat pescuitul din valea Bistriței, tocmai cu scopul de a salva lostrița. Avem informațiuni că această din urmă asociație ar fi primit și subvenție dela Direcțiunea Vânătoarei, tocmai pentru redresarea situației piscicole din Bistrița. Nădăjduim că oficialitatea noastră vânătoarească va lua măsurile convenite pentru a face ca fauna piscicolă a râului Bistrița să nu sufere o pagubă ireparabilă. Casa Pădurilor, consecventă în acțiunea ei de a contribui la ameliorarea gospodăriei vânătoarești și piscicole în apele de munte, în cercul ei de atribuțiuni, a dat dispozițiuni organelor sale exterioare să întărească paza. Nădăjduim că cel puțin acolo unde Caps are păduri, deci și personal de pază, pagubele vor fi mai mici.

(93)

● Un aspect al democratizării vânătoarei.

Se știe că prin legea noastră de vânătoare, calea spre îmbrățișarea nobilăi îndeletniciri a Sf. Hubertus a fost și este deschisă oricărui cetățean corect. Ceeace a îndepărtat pe unii dela practicarea vânătoarei au fost unele măsuri administrative și îndeosebi în „Carpații“, s'au scris rânduri pline de căldură la adresa vânătorilor țărani și s'a cerut luarea de măsuri care să facă accesibil acest sport, în mai mare măsură, și plugărimii noastre. Referindu-ne la democratizarea vânătoarei, despre care se vorbește așa de mult în ultimul timp, ne face plăcere să înregistrăm aci activitatea inginerului silvic V. B. șeful ocolului silvic B. din apropierea Capitalei, care cu 3—4 ani în urmă a organizat o societate de vânătoare formată aproape numai din țărani localnici și intelectuali dela țară. De unde înainte, regiunea respectivă era considerată ca una dintre cele mai braconate și unde „nu se putea realiza nimic pe teren vânătoresc“, azi, acei așa ziși braconieri sunt vânători disciplinați, deoarece li s'a dat posibilitatea să vâneze în mod legal și au fost îndrumați și puși sub control sever de un om de inimă. Nu este un secret pentru nimeni, că cele mai multe călcări de lege în materie de vânătoare, când este vorba de țărani, se datoresc nu atât relei voințe, cât lipsei de educație cinegetică. Dându-li-se posibilitatea să vâneze legal și deschizându-li-se ochii asupra principiilor de ocrotirea vânatului, reușim să facem din bunii noștri plugari, vânători corecți.

(94)

● Un general britanic la vânătoare în România.

Cititorii revistei „Carpații“ au luat cunoștință de faptul că, la începutul acestui an, D-l general Arthur Lee din Misiunea militară britanică, fiind invitatul unui grup de vânători români, a împușcat un urs în regiunea Intorsura Buzăului. Șederea de câteva zile în mijlocul vânătorilor noștri și în ținutul fermecător dela izvoarele Buzăului a dat posibilitate distinsului oaspe să ne cunoască așa cum suntem, iar nu așa cum suntem prezentați de cei care nu ne iubesc. Am citit în ziare că, nu mult după aceea, generalului A. Lee i s'a încredințat comanda unei armate. Cei care se mai îndoesc despre valoarea vânătoarei ca mijloc de propagandă națională, au în vântătoarea de urs dela Buzău un prilej să-și revizuiască părerile. Noi felicităm pe vânătorii care, dând generalului Lee încă un prilej să ne cunoască țara, au făcut un serviciu Neamului.

(95)

● Câteva dispozițiuni administrative bune date de Casa Pădurilor pentru paza apelor de munte.

Ni se pare că în ultimii ani, piscicultura în apele de munte s'a bucurat de prea puțină atențiune din partea oficialității noastre. S'ar putea întâmpla ca grija pentru organizarea vânătoarei, domeniu în care în adevăr s'a lucrat intens, să fi absorbit toată atențiunea Direcțiunei Economiei Vânatului, programând pentru mai târziu așezarea temelii mai solide a pisciculturii în apele de munte. Fapt este că n'am văzut nici un semn din care să reiasă grija deosebită pentru acest sector. Cu atât mai mare ne este satisfacția să constatăm că s'a făcut ceva în această privință la Casa Pădurilor.

În anul 1943, s'a publicat în Foaia Oficială Caps împărțirea apelor de munte în fonduri de pescuit. Necesitatea acestei publicări era bine simțită. În anul 1939, adică la un an după apariția legii de pescuit în forma ei de azi, printr'o decizie ministerială, apele de munte au fost împărțite în unități economice numite fonduri de pescuit. Este adevărat că deciziunea a fost publicată în Monitorul Oficial, dar pentru ca textul ei să fie în orice moment la îndemâna personalului silvic din exterior, s'a găsit nimerit să se facă publicarea și în organul nostru propriu de difuzarea ordinelor. Prin alt ordin, s'au repartizat fondurile de pescuit pe ocoale silvice, dând dispozițiuni ca Ocoalele la rândul lor, să împartă fondurile pentru pază și control brigadierilor și pădurarilor. Știm că multe fonduri de pescuit cad în total sau în parte în afara razei pădurilor Statului, deci nu peste tot locul personalul silvic are ocaziunea să-și exercite controlul. Mai știm că personalul silvic are ca principală preocupare gospodăria forestieră, grija celei piscicole fiind incredințată de lege Direcției Vânătoarei, totuși suntem siguri că prin măsurile luate, o ameliorare se va produce. Descoperind și numai câteva cazuri de infracțiuni la legea pescuitului, fiecare brigadier și pădurar își va face simțită prezența pe teren, iar cei care obișnuesc să calce legea se vor isbi de încă un obstacol. (96)

● Intrunirea Eforiei terenului didactic de vânătoare.

Timp de 16 ani (1924—1939), singurul teren de vânătoare pus la dispoziția studenților Facultăților de Silvicultură a fost pădurea Pustnicul în suprafață de circa 600 Ha din Ocolul silvic Brănești. Suprafața fiind mult prea mică pentru necesitățile școlii, unde an de an urmau cursuri de vânătoare 30—40 studenți, în anul 1939—1940 s'a adăugat o suprafață de circa 600 Ha din pădurea Cernica, precum și cca 2300 Ha formând terenul comun Brănești-Ilfov. Pentru administrarea acestui teren s'a constituit o „Eforie” compusă din: Directorul Economiei Vănatului, Administratorul Caps, Directorul silvic din M. A. D., Directorul Institutului Național Zootehnic, Decanul și Conferențiarul dela Facultatea de silvicultură, Directorul și Profesorul de vânătoare dela Școala de brigadieri silvici din Brănești. Conform statutelor, Eforia urma să fie ajutată din punct de vedere moral și material, de către instituțiile de mai sus pentru a-și ajunge scopul: de a pune la îndemâna elevilor un mijloc de a-și completa cunoștințele de vânătoare, de a trezi și dezvolta în elevi dragostea față de vânat. La data de 18 Iulie crt. a avut loc ședința ordinară a Eforiei, în care s'a făcut o dare de seamă asupra activității din trecut și s'a aprobat programul de lucru și bugetul pentru anul în curs. (97)

Vasile Cotta

LUCRĂRI NOI:

Dr. ILIE-MIRCEA ENE:

Experimentaluntersuchungen über das Verhalten des Maikäfer-Engerlings (*Melolontha spec.*).

(Cercetări experimentale asupra comportării larvei de cărăbuș).
Teză de doctorat publicată în: „Zeitschrift für angewandte Entomologie”, Band XXIX, H. 4, S. 529—600. Berlin, 1942.

R E C E N Z I I

Ing. E. PETCU: *Tabele de cubaj pentru lemn rotund și cioplit.*

Intr'o broșură de 48 pagini, pe formatul 18X1,5 cm, au apărut niște tabele, care, după cum arată titlul, trebuie să servească la cubajul lemnului rotund și cioplit. Broșura conține anume trei tabele:

I. Cubajul lemnului rotund.

II. Cubajul lemnului cioplit.

III. Coeficienți de transformare.

Prima tabelă dă volumul în metri cubi, calculat cu două zecimale, ceea ce revine la metri cubi și sutimi de metri cubi. Din această cauză precizia tabelii lasă de dorit. Astfel, o manelă cu diametrul la mijloc de 7 cm apare în tabelă cu volumul de 0,82 mc (adică 20 dmc) atât la lungimea de 4 m cât și la lungimea de 6 m. În realitate, manela aceasta cubează 15 dmc când e lungă de 4 m și 23 dmc când e lungă de 6 m. Diferența de 5 dmc nu este neglijabilă în primul caz, căci reprezintă un plus de 33%.

A doua tabelă dă volumul „lemnului cioplit” pentru diferite lungimi și pentru secțiuni apropiate de pătrat (10X10—32X32 cm). Prin urmare tabela nu poate fi folosită la cubajul scândurilor, dulapilor și altor piese având una din dimensiunile secțiunii mult diferită de cealaltă. În această tabelă volumul este dat în metri cubi cu trei zecimale.

A treia tabelă, de pe ultima pagină a broșurii, dă niște coeficienți de transformare a unor unități străine (englezești și austriace) în unități metrice.

Lucrarea d-lui Petcu, foarte potrivită ca format și putând aduce bune servicii în multe cazuri, ar fi fost totuși mult mai utilă în practică dacă ar fi ținut socoteală mai mult de uzanțele din comerțul de lemnărie.

G. T. T.

CERNESCU, TIB.: *Contribuțiuni la cunoașterea platanului din Timișoara.* Extras din „Bulletin scientifique de l'Ecole Polytechnique de Timișoara”, Tome 11, fasc. 3—4. Timișoara, 1944.

Pentru introducerea pe scară mare în culturi a unei specii exotice, care s'a dovedit adaptabilă condițiilor de vegetație din țara noastră, este de o deosebită importanță să se cunoască însușirile fizice, chimice și mecanice ale lemnului ei, în special dacă specia produce lemn mult, deci cultura sa ar putea avea un rol mai mult decât decorativ sau de protecție a solului.

Inercarea materialului, care se poate recolta din exemplarele ajunse la maturitate în plantațiile existente, ne dă cele mai prețioase cunoștințe. Este drept, datele ce se obțin, întrucât asemenea specii au fost crescute în general izolat, în parcuri, diferă într'o anumită măsură de însușirile lemnului arborilor crescuți în masiv. Ele rămân totuși cele mai bune indicațiuni, raporturile între însușirile arborilor crescuți izolați și în masiv fiind în deajuns cunoscute.

Inercările d-lui ing. insp. silvic Tib. Cernescu asupra lemnului de platan recoltat dintr'un parc din Timișoara se încadrează în această categorie de lucrări foarte necesare.

În partea I se arată că platanii încercați se apropie cel mai mult de specia *Platanus acerifolia*; se descriu apoi caracteristicile stațiunii în care au crescut și se calculează creșterea medie anuală pe ha de cca 18,5 m³ până la 65 ani, ceea ce situează platanul între speciile foarte prețioase pentru producerea de material lemnos.

Partea II cuprinde rezultatele încercărilor privitoare la puterea calorică,

conținutul de cenușă, umiditate, greutate specifică, contracție, rezistențele la întindere, compresiune, încovoiere statică, torsiune, întindere perpendicular pe fibre, încovoiere prin izbire, uzură și duritate. Au fost calculate și cotele de calitate cu ajutorul cărora se poate califica mai ușor lemnul pentru diferite întrebuințări.

Rezultatele acestor încercări se încadrează între limitele stabilite în tabela sintetică publicată în revista *Holz als Roh- und Werkstoff*, 1943, pag. 219, de Institutul din Eberswalde pentru cercetarea lemnului. Datele ar fi mai ușor comparabile, dacă încercările s'ar fi făcut cu piese de probă cu forme mai apropiate de cele acceptate de majoritatea normelor în ultimul timp (piesă de formă prismatică, pentru încercarea la compresiune, secțiune pătrată și raport 12...14 între distanța dintre reazime și latura secțiunii la piesa pentru încovoiere statică și dinamică). Deasemenea rezistența la întindere perpendicular pe fibre trebuia tratată diferit de rezistența la despicare, sollicitările fiind deosebite.

Autorul compară valorile obținute pentru însușirile lemnului de platan cu acelea ale lemnului de fag și stejar și ajunge la concluzia că platanul dela noi dă un foarte bun material de lucru, dar nu este apt pentru construcții solicitate dinamic.

Lucrarea d-lui Tib. Cernescu, rezultat al unei munci deosebite, reprezintă o primă și importantă contribuție la cunoașterea lemnului de platan crescut în condițiunile de vegetație din țara noastră.

N. Ghelmeziu

Ing. N. PAȘCOVICI: *Noțiuni de economie vânatului. Folosința vânatului doborât*. Editura Școlii de Brigadieri silvici și Pădurari de la Curtea de Argeș, 54 pagini, 95 lei.

În vremuri grele de război, când chiar

publicațiunile periodice vechi cu resurse materiale însemnate abia se pot menține, Școala de Brigadieri silvici și Pădurari dela Curtea de Argeș a găsit la modesta Societate a elevilor acestei școli, fondurile bănești necesare pentru a tipări azi, lucrarea de mai sus și a o pune la dispoziția publicului vânătoresc, pe un preț mai mult decât modest. Și mai mare este meritul autorului, D-l ing. insp. silvic N. Pașcovici, care în refugiu fiind, a sacrificat timp și energie pentru a ne da această folositoare broșură.

Simpla înșirare a capitolelor ne dă o imagine limpede asupra conținutului: Cap. I. Aerisirea vânatului; Cap. II. Jupuirea vânatului; Cap. III. Conservarea blănurilor brute până la tăbăcire; Cap. IV. Tăbăcirea blănurilor și pieilor de vânat; Cap. V. Montarea blănurilor de vânat ce țin locul covoarelor în camere; Cap. VI—VII. Pregătirea și montarea trofeelor; împăierea păsărilor; Cap. VIII. Impăierea vânatului mic cu pâr; Cap. IX. Gătirea cârnii de vânat.

Autorul și-a propus și a reușit să ne dea o broșură tratând chestiuni care interesează pe orice vânător, dar care nu au fost publicate în literatura românească, toate la un loc, într'un volum. Autorii cinegetici români s'au ocupat mai mult cu ocrotirea și recoltarea vânatului, dând mai puțină atențiune valorificării produselor vânătoarei.

După părerea celui ce scrie această recenzie, poate că era mai bine, dacă la capitolul privitor la montarea trofeelor, autorul ne-ar fi dat și câteva desene, reprezentând diferitele feluri de montări: cu osul frontal, cu osul nasal, cu maxilarul superior întreg. Utile ar fi fost și câteva forme de tablete, pe care se montează coarnele.

Dar, aceste observațiuni nu micșorează valoarea acestei lucrări, care nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui vânător.

Poate fi procurată dela Școala de Bri-

gadieri și Pădurari din Curtea de Argeș, chiar și prin ramburs, cu prețul de 95 lei, costul a unui bilet de tramvai.

Vasile Cotta

Dr. ULRICH RUGE: *Übungen zur Wachstums- und Entwicklungsphysiologie der Pflanze*. Exerciții în legătură cu fiziologia creșterii și dezvoltării plantelor. Editura: J. Springer, Berlin 1943; format 16×24; XII+136 pagini, cu 50 figuri în text.

Este o lucrare cu caracter didactic cuprinzând, sub formă de exerciții practice, o privire generală asupra fiziologiei dezvoltării plantelor.

Lucrarea cuprinde 10 capitole de fiziologie și anume:

1. Germinația, 2. Creșterea în lungime și hormonii creșterii în lungime, 3. Fiziologia bihormonilor și a vitaminei B₁, 4. Hormonii rănilor, polyploidie și organocultură, 5. Restituție și altoire, 6. Polaritate, 7. Corelații, 8. Simbioză și parazitism, 9. Morphose și 10. Fiziologia stadiului activ de odihnă și a rezistenței.

În fiecare capitol cercetările sunt așezate în ordine sistematică. Se dă destul de amănunțit metoda de lucru, iar la sfârșitul fiecărei cercetări se arată rezultatul la care se ajunge.

Deși lucrarea are un scop aproape exclusiv didactic, ea nu este lipsită de interes pentru cei cari vor să-și îmbogățească într'un mod mai simplu și mai repede cunoștințele de fiziologie vegetală, și în special pentru acei cari

vor să facă diferite experiențe de germinație sau diferite lucrări cu hormoni vegetali, cari în ultimul timp au început să ia un avânt însemnat în cultura plantelor agricole și horticole și cari se pare că nu sunt lipsiți de interes nici pentru silvicultură.

În partea finală se dă o anexă cu indicații practice cu privire la: reguli generale pentru lucrările de fiziologie, soluții nutritive, prepararea soluțiilor și pastelor cu hormoni, aparatură ș. a., arătându-se compoziția și modul de preparare a mai multor soluții nutritive și diferite substanțe folosite la experiențe ce se găsesc în comerț sub diverse forme și numiri.

Interesant pentru silvicultură este capitolul I. *Germinație*, în care se arată cercetarea germinației în germinator și pe cale biochimică, cu săruri de telur, apoi influența: coacerii târzii, a vârstei semințelor, a păstrării (depozitării) în spații cu aer saturat de vapori de apă și a temperaturii uscate asupra germinației.

Tot în acest capitol ne arată: mersul germinației, schimbările și mobilizările de substanțe de rezervă în timpul germinației ca și influența diferiților factori (apă, oxigen, ger, lumină) asupra acesteia și substanțele care împiedică sau stimulează germinația semințelor.

Lucrarea prezintă un deosebit interes pentru laboratoarele didactice de fiziologie, ca și pentru acelea ale institutelor științifice de cercetări în acest domeniu.

I. Lupe

CĂRȚI NOI:

ANALELE I. C. E. F., Vol. IX₂ — 1943

Cuprinde:

Conspectul lichenilor gymnocarpi din România, (I) de Paul Cretzoiu

REVISTA PĂDURILOR

SUPLIMENT PROFESIONAL

Nr. 7-8-9/945

Redactor șef și responsabil: Ing. Traian Vișan

ÎNCADRAREA SALARIAȚILOR PUBLICI IN CONFEDERAȚIA MUNCII

de Ing. TRAIAN VIȘAN :

Clasele sociale se constituiesc după criteriile economice și după tendințele politice pe care acele criterii le impun clasei respective.

Criteriul fundamental în constituirea claselor sociale este rolul pe care o categorie de cetățeni îl joacă în procesul de producție, circulația și distribuția bunurilor.

Un al doilea criteriu îl constituie cantitatea mai mare sau mai mică de forță economică și politică, pe care o posedă categoria de cetățeni, care constituie o clasă socială.

Un al treilea criteriu îl constituie mecanismul sau modalitatea prin care, în societatea respectivă, fiecare categorie de cetățeni își însușește partea sa de bunuri din totalitatea bunurilor produse.

Să exemplificăm.

Posesorul mijloacelor de producție și circulație a mărfurilor, cum sunt pământul, minele, fabricile, căile ferate, banii, este un capitalist sau cum i se mai zice în mod curent, un burghez, iar totalitatea cetățenilor din această categorie, constituiesc clasa socială a marilor moșieri și a marelui burghezii.

Acei cari vin în procesul de producție numai cu munca lor manuală sau intelectuală, pe care o închiriază unui patron în schimbul unui salariu constituiesc clasa muncitorilor salariați.

Acei cari vin cu munca lor și cu cunoștințele acumulate în cursul unei anumite specializări, pe cari le oferă ori cui are nevoie, contra unei plăți care variază după valoarea acestor cunoștințe și după nevoia pe care o au membrii societății de serviciile lor, sunt muncitorii liberi profesioniști. În această categorie intră medicii, avocații, pictorii, scriitorii, arhitecții, inginerii, meșteșugarii independenți.

*

Aici intervine criteriul al 3-lea, anume modalitatea prin care cetățenii din categoria respectivă își însușesc plata muncii sau serviciilor prestate.

Aceiași medici, avocați, etc., dacă în loc de a-și oferi în mod liber serviciile lor oricui are nevoie, se angajează la o instituție pe care o servesc contra unui salariu, devin muncitori salariați.

Privitor la criteriul al 2-lea de stabilire a claselor sociale, în care intră noțiunea de cantitate a forței economice pe care o reprezintă individul respectiv, este de ajuns să arătăm că proprietarul moșiei de câteva mii de hectare nu poate intra în aceeași categorie socială cu acel care are o proprietate de numai 50 hectare. Primul este un mare moșier, al 2-lea este un mic proprietar de pământ. Deosemeni, proprietarul unei mari fabrici de cherestea nu poate intra în aceeași categorie socială cu proprietarul unui mic atelier de tâmplărie.

Pe baza acestui criteriu s'au stabilit cele două clase sociale: marea burghezie și mica burghezie. Amândouă au la bază posesiunea capitalului, însă cantitatea acestui capital le deosebește fundamental.

Marea burghezie folosește o mare cantitate de capital, care îi dă posibilitatea să se constituie în trusturi și să-și impue prin forța sa economică privilegii speciale și venituri imense, exploatând marile masse de consumatori; pe când mica burghezie prin micile sale ateliere, prăvălii, etc. strânsă în cleștele concurenței, reușește cel mult să obțină un standard de viață multumitor.

Condițiunile economice ale unei clase sociale îi impun anumite tendințe politice.

Astfel, marea burghezie, având, prin imensele sale venituri, o mare forță economică și având și posibilitatea de a se solidariza mai ușor, fiind constituită dintr'un număr relativ redus de indivizi, și având posibilitatea de a obține aliați puternici, cum sunt presa, elita intelectualității, etc. va tinde să obțină rolul hotărâtor în conducerea Statului și îl va și obține destul de ușor.

Clasa muncitorilor salariați, de îndată ce devine conștientă de importanța ei covârșitoare în producție și de drepturile ei, totdeauna încălcate de patroni, va avea tendința politică de a se organiza în sindicate și de a lupta astfel uniți în contra capitaliștilor.

* * *

Care este rolul funcționarilor publici în procesul de producție?

Foarte adeseori s'a susținut că funcționarii publici constituiesc o clasă socială aparte.

Dacă privim pe funcționarul public în perspectiva trecutului nostru, trebuie să recunoaștem că el nu a avut la început nimic comun cu clasa muncitoare.

La început funcționarul public a fost un boier. Pe atunci tot pământul țării și toată puterea politică aparținea Voevodului. Pentru administrarea țării Domnul avea boerii existenți și pe cei pe care îi mai făcea el. Fiecare rang boeresc reprezenta o funcție publică: logofeții, vornicii, vistiernicii, etc. Drept plată a serviciilor sale, Domnul îi lăsa boerului mai departe în stăpânire moșiile pe cari acesta le posedea, sau îi mai dădea altele, iar celui nou numit îi dădea uneori și o moșie. Stăpânirea unei moșii era ceea ce este azi salariul, fiindcă banii erau puțini, iar pământ era prea mult, datorită primăritivismului economic de atunci, când agricultura era singura activitate în sectorul producției și activitatea funcționarească a boerilor era extrem de redusă. Deaceia, în sfera noțiunii curente de boier, sunt cuprinse noțiunile de: a munci puțin și de a trăi bine.

Tot datorită primăritivismului economic numărul boerilor — funcționari era destul de restrâns, întrucât și serviciile publice și sociale erau foarte rudimentare și puțin solicitate.

Mai târziu, după revoluția dela 1848, sub influența curenților liberaliste din Apus și prin slăbirea puterii absolute a Domnitorului, funcțiunile publice au început să fie ocupate și după criterii mai obiective, adică după studiile și diplomele ce posedau candidații. Totuși, s'a păstrat încă mult timp concepția că funcționarul public este un boier. Astfel, mult mai târziu, Petre Carp adresându-se într'un discurs licențiatilor Universității din București, cu prilejul înmânării diplomelor de absolvire a facultății, le-a spus: „Vă înmânez aceste diplome cari reprezintă firmanul Dvs. de boerie“.

Această concepție despre funcționarul public, era justificată și prin faptul că numărul acestora era încă restrâns, dar mai ales pentru motivul că funcționarul public reprezenta puterea discreționară a Statului, reprezenta actul de Guvernământ, necenzurabil sau puțin cenzurabil. Funcționarul public avea în mână sa puterea de a rezolva o cerere nefavorabil sau favorabil, sau de a amâna soluționarea, reprezenta dreptul de a se purta cuviincios sau arogant cu ceilalți nevoiți a se prezenta înaintea lui, într'un cuvânt reprezenta o ramificație a vechei clase boerești, fără bogăția și puterea acesteia, însă cu caracteristică și rol social asemănătoare.

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, funcționarii publici au reușit să-și mențină această situație asemănătoare boerimii prin obținerea de privilegii de cari nu se putea bucura celelalte categorii de muncitori salariați: lefură mult

mai mari ca muncitorii manuali, pensii după numărul anilor serviți, număr redus de ore de lucru, concedii de odihnă, reduceri pe c. f. r. Deosebit se bucurau printre concetățenii lor de stima cuvenită unei clase superioare.

Aceste privilegii s'au menținut până aproape în zilele noastre.

În opoziție cu această concepție a funcționarului-boier s'a format treptat, odată cu dezvoltarea noastră economică, o altă doctrină asupra rolului social al funcționarului public. S'a precizat tot mai mult că rostul funcționarului public în angrenajul societății este de a garanta și înlesni condițiuni favorabile și echitabile, în procesul de producția, circulația și distribuția bunurilor. Tot mai mult s'a precizat că funcționarul public trebuie să fie un slujitor demn, dar modest în slujba colectivității pe care este obligat să o servească, după criteriile obiective și cu înlăturarea completă a arbitrarului boieresc.

În unele sectoare economice Statul luând asupra sa producția și circulația bunurilor, funcționarii publici au căpătat și roluri active în aceste sectoare (C. F. R., P. T. T., C. A. M., C. A. P. S., etc.). În aceste noi funcțiuni, atribuțiile salariatului public nu mai au nimic comun cu vechiul funcționar-boier. El este angrenat direct în mecanismul economic, alături de ceilalți muncitori manuali și intelectuali, salariați din toate sectoarele de producție.

Pe de altă parte, privilegiile de cari se bucură funcționarul public-boier, parte sunt desființate, parte au dispărut prin extinderea lor și la celelalte clase de muncitori salariați. Astfel, salariul său este acum egal sau chiar mai mic decât al celorlalți salariați. Numărul orelor sale de lucru s'au mărit, iar cel al muncitorilor s'a micșorat, astfel că diferența este acum foarte mică.

Pensii se acordă acum și celorlalte categorii de muncitori, prin Asigurările Sociale și prin Case de pensii speciale.

Concedii de odihnă plătite obțin acum și muncitorii.

Arbitrarul și aroganța în relațiile cu publicul s'au diminuat foarte mult prin autoeducarea funcționarilor și printr'o ridicare a nivelului demnității cetățenești.

În ce privește stima deosebită de care se bucurau înainte funcționarii publici, aceasta s'a modificat mult din cauza sporirii enorme a numărului lor și din cauză că a diminuat importanța privilegiilor de care se bucurau, astfel încât astăzi cetățenii în aprecierea lor față de funcționarii publici, îi împart în două categorii: cei mulți și cinstiți, pe care îi stimează și îi compătimește, din cauza vieții pline de privațiuni pe care o duc, și cei puțini și necinstiți, cari au avere și trăesc bine dar pe care toată lumea îi disprețuște și îi urăște și

pentru care toți așteptăm cu nerăbdare să vină ziua judecării și a sancțiunilor nemiloase.

În rezumat deci, rolul funcționarului public în procesul de producție, conform concepției democratice de azi, este de a înlesni și garanta condițiuni favorabile pentru dezvoltarea economică și socială, de a fi mereu numai în slujba colectivității, pe care să o servească cu modestie, zel și obiectivitate, iar atunci când are un rol direct în producțiune să fie seamă deasemeni numai de interesele colectivității.

* * *

În ce clasă socială se încadrează astăzi funcționarul public?

Am văzut că prin originea și cuprinsul atribuțiilor sale și prin privilegiile de care se bucura în trecut, funcționarul public, constituia o clasă aparte.

Astăzi însă privilegiile nu mai există în cea mai mare parte, iar concepția nouă democratică face din funcționar un muncitor în slujba colectivității și astfel au dispărut cauzele care puteau determina o clasare aparte, a funcționarilor publici.

Rămâne caracteristic pentru funcționarul public faptul că aportul său în angrenajul economic este munca pe care o depune și că pentru această muncă primește un salariu.

Se obiectează însă că funcționarul public, prin atribuțiunile sale, reprezintă însăși Statul și deci are o situație aparte față de ceilalți salariați.

Este o concepție greșită. Rostul funcționarului public este după cum am spus de a înlesni și garanta condițiuni favorabile dezvoltării economice și sociale a colectivității: poliția garantează ordinea, administrația ministerului de interne, prefecturi și primării, înlesnesc raporturile normale între cetățeni și o bună gospodărie publică; serviciul sanitar garantează sănătatea publică; serviciul silvic înlesnește o bună funcționare a dreptului de proprietate asupra pădurilor și de normală exploatare a produselor lemnoase, etc.

Dar funcțiuni identice îndeplinesc și Societățile particulare de pază, societățile de gaz și electricitate, sanatoriile și spitalele particulare, medicii, avocații și inginerii cari lucrează pe cont propriu, etc.

Cu cât organizația socială a unui Stat are un caracter mai individualist, cu atât mai mult îndeplinirea de către asociații particulare a acestor prestații de servicii publice se face pe o scară mai mare, cum este cazul în America.

Funcționarul public reprezintă Statul numai atunci când este

pus în situația de a aplica legile țării, având dreptul să încheie acte cu caracter de ordine publică, cum sunt magistrații și ofițerii de poliție judiciară de toate categoriile, unii funcționari ai fîscului, ofițerii de stare civilă, etc. și aceasta numai în timpul când exercită în mod efectiv aceste atribuțiuni ale lor. În restul timpului de serviciu chiar și acești funcționari execută lucrări cu caracter birocratic, întru totul asemănătoare lucrărilor celorlalți funcționari din întreprinderile particulare. Cu atât mai mult ceilalți funcționari publici, cari constituiesc marea majoritate în aparatul de Stat, se ocupă exclusiv cu lucrările de birou și de gospodărie internă a instituției respective, întocmai ca oricare funcționar dintr'o întreprindere particulară.

Rămâne deci stabilit că ceea ce deosebește pe salariații publici de ceilalți muncitori salariați, este de puțină însemnătate și se referă la o categorie restrânsă numerică. Ei se încadrează deci în marea clasă socială a muncitorimii salariate.

Unii dintre noi însă își pun întrebarea. Ce să căutăm noi funcționarii publici, și mai ales noi inginerii, intelectuali, alături de muncitori.

Ne desparte de aceștia cultura noastră și felul nostru de viață, atât de deosebit de al lor.

La aceasta răspundem că mai întâiu, ceea ce caracterizează o clasă socială sunt elementele economice iar nu acele de cultură. Astfel, printre capitaliști și industriași, sunt mulți oameni complet incuți. În această privință s'a vorbit și s'a scris mult, mai ales despre îmbogățirii de războiu. Cu toată această lipsă a lor de cultură, ei au continuat a face parte din clasa marelui burghezi și au toate legăturile lor sociale cu această clasă. Nimeni nu s'a gândit că pentru lipsa lor de cultură ar urma să treacă în altă clasă socială.

La noi problema se pune în același fel.

Faptul că suntem mai cuți decât muncitorii și că până acum am avut condiții de viață ceva mai bună decât ei, este secundar. Esențialul este că și unii și alții suntem salariați, că trăim de pe urma muncii noastre, pe care o închiriem contra plată.

Felul de trai deasemeni nu este esențial pentru clasele sociale. Sunt muncitori manuali, de superioară calificare, cari trăesc mai bine ca majoritatea funcționarilor. Astăzi mai ales, când toți muncitorii manuali sunt mai bine plătiți decât salariații publici, superioritatea acestora este desființată complet și ne aflăm foarte aproape de standardul de viață al muncitorilor manuali. În schimb însă, ne-am despărțat enorm de câștigurile pe cari le realizează astăzi toate celelalte

clase sociale. Prin aceasta se evidențiază iarăși faptul că noi nu avem nimic comun cu acele clase.

Dacă diferența de cultură și de mentalitate între funcționari și muncitori este astăzi destul de mare, ea va deveni mult mai mică într-un viitor apropiat, când acțiunea de luminare și de culturalizare a maselor va face și la noi progresele cari s'au realizat în alte țări.

Noi funcționarii publici mai avem și o mare slăbiciune. Nu avem conștiința de clasă și nu suntem capabili de solidaritate.

Dacă am încerca să ne constituim ca o clasă aparte, nu am reuși. Deosebit de aceasta am avea contra noastră, atât muncitorimea, perfect organizată și solidară, cât și marea burghezie, stăpânii noștri de până acum.

Ca relații sociale și fel de viață, funcționarii publici sunt apropiați de mica burghezie, cu care eventual s'ar putea solidariza. Prin mica burghezie înțelegem pe negustorii mijlocii și mici, pe micii patroni, pe meseriașii independenți, mici proprietari de case de raport sau pământuri, etc., și pe profesioniștii liberi de clasă mijlocie. Este o clasă cam amestecată.

Toți acești mici burghezi au comun faptul că sunt independenți din punct de vedere economic, că nu depind de un patron, fie acesta Statul sau un particular, în fine că nu sunt salariați. Pentru acest motiv ei și constituiesc o clasă aparte față de funcționarii publici și particulari, fiindcă datorită acestei deosebiri economice, care este esențială, mica burghezie nu are interese materiale comune de apărut cu funcționăria salariată și nu au format niciodată asociații comune cu caracter economic, cu toate că din punct de vedere al relațiilor sociale, sunt foarte apropiați unii de alții.

Vedem deci că solidarizarea noastră cu muncitorimea organizată este singura soluție pentru apărarea intereselor noastre de clasă socială, iar faptul că ne solidarizăm cu o clasă puternică bine organizată și care are înaintea sa un drum sigur, spre o viață mai bună, nu poate să fie decât spre folosul nostru.

Încadrarea sindicatelor de salariați publici în Confederația Generală a muncii alături de întreaga muncitorime manuală și intelectuală, hotărâtă prin Congresul dela 28 August 1945, constituie o rezolvare înțeleaptă a problemei funcționarilor publici și o cotitură hotărâtoare în concepțiile de până acum despre rolul economic și social al acestora, precum și în atitudinea pe care funcționăria a avut-o până acum față de muncitori.

Desigur că, încadrarea funcționarilor publici în Confederația generală a muncii nu convine deloc reacționarilor din sânul funcționarimii. Aceștia au tot interesul să mențină și în viitor pe funcțio-

narii publice la remorca marilor afaceriști ale căror slugi devotate și bine hrănite au fost întotdeauna. Mai sunt apoi și acei funcționari cari au o idee prea bună despre persoana lor și cari consideră o diminuare de prestigiu pentru ei să stea alături de muncitorime. Ei păstrează în sufletul lor imaginea roză și pufoasă a funcționarului-boier și se tem că funcționarul-muncitor nu va avea prestigiul semeț și arrogant pe care ei îl socotesc ca un atribut esențial al slujbei.

Reacționarii vor începe propaganda lor prin a minimaliza importanța și activitatea sindicatelor de salariați publici existente și vor căuta apoi să înființeze sindicate separatiste. Inșă acești funcționari reacționari, sunt atât de puțini, interesele lor meschine sunt atât de bine cunoscute, încât suntem siguri că nu vor avea curajul să ridice capul.

CONTRIBUȚII LA CUNOAȘTEREA LEGĂTURILOR ÎNTRE SILVICULTURA ROMÂNEASCĂ ȘI CEA RUSEASCĂ (retrospecțiuni — pionierii)

de Ing. Insp. General CEZAR CRISTEA

Urmărind cunoașterea și prețuirea reciprocă dintre Uniunea Sovietică și noi, precum și strângerea relațiilor economice și culturale, „Arlus-ul“ a acordat un loc de seamă și problemelor forestiere, fapt pentru care-i suntem recunoscători.

Pentru deschidere, în secția respectiv agro-silvică, a fost pusă în program în Martie, dubla comunicare a colegilor Lissievici și Văluță, ambele referitoare la înfăptuirile din teritoriile imense ale vecinei noastre dela Răsărit.

Conferința Domnului Inginer silvic Lissievici despre „Economia Forestieră în Rusia Sovietică“, ne-a dat o imagine asupra bogăției forestiere a Rusiei, asupra modului de exploatare, valorificare, conservare sau refacere a pădurilor, asupra administrării acestora, asupra formării cadrelor (învățământul), asupra propagandei în marile mase și în fine asupra problemelor actuale ce se pun economiei forestiere sovietice. A urmat apoi conferința D-lui Gr. Colpacci — la Radio, conferințind despre: „Domeniul forestier al U. R. S. S.“.

E bine să arătăm cu această ocazie că în domeniul în care se activează azi, sub auspiciile „Arlus-ului“ au existat în trecut numeroase relații și studii documentare, asupra stărilor de lucru și înfăptuirilor din marea republică vecină.

Folosesc deci prilejul, spre a face o incursiune în trecutul nu prea depărtat, amintind — pentru respectul adevărului — că încă din anul 1932, în Congresul A. G. I. R. dela Braşov, câţiva temerari ingineri cereau ca: excursia tradiţională, ce urmează congreselor noastre inginereşti, să o facem în Rusia Sovietică, fireşte, dacă se va obţine autorizarea şi concursul respectiv.

S'a exprămat, acest deziderat, normal pentru etica inginerească însetată de a cunoaşte şi de a domina forţele naturii, tocmai din nevoia de a rupe vălul necunoscutului şi al erezilor, spre a verifica svonuri şi neadevăruri, produsul unei anumite propagande tendenţioase. Inginerii vroiau să se convingă prin mijloace proprii, pe teren, unde să vadă giganticele realizări în domeniul tehnicei, obţinute în cadrul planurilor cincinale, pe baza celei mai vaste reforme sociale şi politice, menite să transforme radical structura societăţii şi a Statului viitor.

Presa a făcut mare vâlvă; factorul politic s'a alarmat, n'au lipsit suspiciunile, dar, urmări grave nu s'au produs! Semnalul însă fusese dat, curentul se declanşase, inginerii aşteptau numai prilejul acestor regăsiri şi cunoaşteri reciproce.

Dacă s'ar fi făcut de atunci apropierea dintre noi, s'ar fi evitat poate chiar pe plan politic multe rătăcirii şi erori, care ne este dat nouă — generaţia de sacrificiu — să le expiem.

Consider deci util şi drept o datorie, pentru orice cronicar obiectiv şi desinteresat al faptelor şi evenimentelor, să reamintim şi alte manifestări meritorii ale colegilor noştri ostenitori în domeniul scrisului.

Marele P. S. Aurelian, încă din 1883, publica o dare de seamă asupra „Expoziţiei de Artă şi Industrie dela Moscova“, în tipografia Academiei Române.

Silvicultorul Gh. Belinski, pe când se afla în serviciul Domeniului Coroanei — Bicaz, scria în „Revista Pădurilor“ din 1901, despre: „Staţia Centrală Fito-Patologică a Grădinei Botanice Imperiale din Sf. Petersburg“; iar în 1904, tot dânsul semna notele în serie despre: „Comerţul Lemnului Rusiei“.

În 1933 în „Revista Pădurilor“ colegul St. Rubţov scrie un rezumat despre: „Tipurile de pădure în Rusia“ iar în 1930 colegul Profesor C. Georgescu, tot în revista noastră, se ocupase de „Impăduririle în Stepă Rusiei“, recenzând lucrarea cu acest nume, a lui E. Buchholz, prin care luam cunoştinţă de fenomenul rusesc şi înfăptuirile de ordin silvic.

În 1934, Ing. I. Guran scria în Revista Pădurilor despre: „Codul Silvic sovietic din 1923“.

Se cuvine să insistăm mai întâiu asupra problemei „Tipurilor de pădure“.

Ideea de „tip de pădure“ a lui Morossov (profesor la academia forestieră din Petrograd), apărută pentru prima oară în Rusia, e bazată pe tipurile de pădure, caracterizând „tip“ prin trei coordonate sau elemente: proprietățile biologice ale speciilor unei asociații, proprietățile biologice ale asociației în întregime și mediul ambiant: sol și subsol.

Morossov a avut ca discipoli o mare pleiadă de învățați, printre care se desting: Krüeder, prof. Alexiew, vestitul botanist și tipolog Sucaciov, cu remarcabile studii de phytosociologie, Tcacenko, prof. Kutsche, din Cehoslovacia și alții. Școala Finlandeză a botanistului Cajander, oarecum diferită de precedenta, caracterizează „tipul“ după vegetație, independent de sol și specie.

Menționăm că în contra „tipurilor de pădure“ a luat poziție Orlov profesor de amenajament, cu școala sa, acesta punând la baza tipurilor de pădure bonitatea cu clase diferite și producția lor.

Colegul Rubțov (Revista Pădurilor din 1933) ne-a dat în această privință un interesant studiu documentar al doctrinelor specific rusești, cu aplicații la noi.

„Die Lehre vom Walde“, al profesorului Morossov a fost recenzat în revista noastră de colegul Ing. Molceanowski, iar profesorului Sucaciov îi datorăm clasicul „Manual de cunoașterea tipurilor de pădure“.

In „Revista Pădurilor“ din 1936 găsim o amplă și interesantă recenzie a colegului N. Caragea asupra: „Modificărilor în politica forestieră sovietică“, marginalii la debaterile Congresului Comisarilor Poporului, privitor la: masivele forestiere de exploatat, la deplasarea centrului lor de gravitate în Nord și Nord West, prin Comisariatul forestier și Comisariatul Industriilor grele și ușoare, utilajul tehnic, lucrătorii calificați și munca mecanizată, organizarea serviciilor administrative. Se fixau ca zone de protecție pentru regimul apelor și se da semnalul înlocuirii lemnului de foc prin alți combustibili. Au apărut atunci ca nou înființate: Direcțiunea Generală a Protecției și Impăduririlor, precum și Direcțiunea Generală a Culturii și Economiei Forestiere.

Camarazii ingineri: Caminschi, Lupe, Lissievici, Colpacci și D-nii: C. Georgescu, D. Sburlan, Ilie Demetrescu, C. Chiriță, T. Bălănică și At. Haralamb, s'au ocupat nu arareori în articole, note și recenzii din revistele noastre de: „Rusia și Ucraina Forestieră“, și de „rolul perdelelor de protecție agro-silvice“.

După această incursiune în trecut, vom poposi insistând asupra unor temerare manifestări, cari socot a fi marcat epocă prin curajul relatărilor de atunci și urmările lor.

Prin anii 1931/32 regretatul agronom de elită prof. M. Chirișescu-Arva, revenit din Rusia Sovietică, unde participase la câteva congrese de specialitate, internaționale, a scris o serie de judicioase articole, ținând și câteva conferințe de mare răsunet, asupra problemei „Irigației aeriene”, înfățișându-ne și nouă rezultatele experiențelor profesorilor Glinka și Tumin, privitoare la influența benzilor de protecție ale vegetației forestiere, ca scut împotriva vânturilor, secetei și inundațiilor.

Prof. Kirișescu a ținut conferințe și la Soc. „Progresul Silvic”, despre: „Pădurea și irigația aeriană în agricultură” (Rev. Păd. 1932) și la Iași ca invitat al Cercului Regional A. G. I. R. „Moldova”.

Bună ocazie pentru noi inginerii silvici și agronomi — de a aduce azi un pios omagiu memoriei acestui pionier, agronomul cărturar, prieten al pădurii și breslașilor ei.

Deunăzi D-l Profesor I. Andreescu-Cale, a ținut în cadrul ședințelor Academiei de Agricultură, o interesantă conferință asupra: „Marilor proiecte și lucrări de ameliorațiuni funciare și tehnică-hidraulică în Uniunea Sovietică”.

D-sa, ne-a înfățișat enormele progrese pe acest tărâm, sub influența pădurilor mutate din loc, sau create unde nu au fost, prin care s'a schimbat caracterul unor întregi ținuturi de stepă, cucerite și date populației. Pădurile și benzile de protecție au avut o covârșitoare influență asupra producției agricole, a cursului apelor și chiar a climatului acelor regiuni.

Cu decenii în urmă, D. R. Rusescu, punea aceeași problemă în cunoscuta sa lucrare: „Chestiunea împăduririlor artificiale în România”. Pornind de la „nesiguranța recoltelor agricole”, pe baza unor analize judicioase, făcute pe județe, asupra cantității de ploaie căzute în timpul perioadei vegetative și a producției la hectar a cerealelor noastre de bază: grâul și porumbul, autorul ajungea fatal și logic la necesitatea împăduririi ținuturilor de stepă și antestepă din Câmpia Dunării.

Opera lui Rusescu a fost premiată de Academia Română în 1907, și deși peste ea au trecut patru decenii, concluziile se impun și azi, ca un țel, spre care trebuia chiar de atunci să ne îndreptăm.

Mai recent un agronom și un silvicultor — D-nii profesori G.

Ionescu-Sisești și M. Drăcea — au tratat problema „Relațiilor între exploatarea agricolă și cea forestieră”, în referatele ce au prezentat la un Congres agricol. Acesta e terenul real de colaborare a celor două profesii, ce înțeleg just: interdependența ogor și codru, iar nu conflictul provenind din necunoaștere reciprocă.

Camarazii silvicultori proveniți din școala și administrația rusească, sunt buni practicieni, și s'au făcut remarcați printre noi încă de trei decenii. Amintim pe exponentul acestora, regretatul: Z. Prsemeșchi, cunosător al problemelor împăduririlor, a refacerii terenurilor și arboretelor degradate și a fixării nisipurilor sbu-rătoare.

Procesele-Verbale de inspecțiuni la ocoale dresate de el erau adevărate tratate de doctrină silvică. Dela dânsul ne-a rămas și lucrarea: „Technica Impăduririlor”.

Sunt dator să insist și asupra comunicării extrem de interesantă a D-lui Văluță care a elogiat memoria învățatului Lissenko. Ca și profesorul său Miciurin, acești eroi ai Uniunii Sovietice, au devenit celebri prin câteva teorii îndrăznețe, de universală circulație și cu uimitoare rezultate, chiar dacă unele sunt încă controversate în lumea științifică.

Din teoriile lui Lissenko, trei sunt cu deosebire importante și anume:

a) Teoria dezvoltării în stadii a plantelor, distingând două faze: de creștere și alta de fructificare (dezvoltare), cu diferite cerințe față de mediul exterior și alte influențe asupra plantei, după modul și epoca în care se produce intervenția noastră.

b) Teoria modificării reacțiunii cartofilor atinși de degenerare, prin însămânțarea lor târzie.

c) Teoria iarovizării, care, în esență constă în recunoașterea că: dezvoltarea plantelor este influențată de anumiți factori ai mediului exterior, cari au o înrăurire directă asupra plantelor când intervin în primul stadiu de dezvoltare. Acești factori de iarovizare sunt: căldura (un anumit grad de temperatură mai joasă, ori ridicată), lumina sau întunericul, umiditatea sau seceta. Într'un anume stadiu de dezvoltare al plantelor, acești factori accelerează procesul de creștere sau de maturare al lor.

Lissenko, dendrolog, biolog, și pomicultor de renume mondial, auto-didact, este — asemeni lui Luther Burbank din America — descoperitor de plante și încrucișeri de tipuri și specii prin care s'a extins arealul plantelor în Rusia Sovietică.

Miciurin (n. 1855, mort 1935), a descoperit 125 de plante fructifere. A fost membru al Academiei Lenin și cea Rusă. Poseda în satul său natal o colecție unică de adevărate bizererii horticole, contribuind la vulgarizarea procedeeelor și dând mare avânt pomiculturii. A arătat influența portaltoilor asupra altoiului; modul de educare al arborilor, în timpul dezvoltării lor, și a dat cu totul altă explicație practică influenței plantelor prin tratamentul „spartanic” al produselor hibride, în primele stadii de dezvoltare. Se anticipa oarecum teoria iarovizării, al cărei precursor necontestat rămâne elevul său, Lissenko.

Ne aflăm la începutul unei epoci, când se scrie prefața dorinței de cunoaștere, înțelegere și prețuire reciprocă dintre noi și Uniunea Sovietică. Eu am voit să arăt că în realitate însă mergem pe un drum cunoscut, trasat încă de mult de vrednicii noștri înaintași.

Prin „A. R. L. U. S.” — ne regăsim deci și continuăm cu elan sportit.

ADUNAREA GRUPĂRII F. N. D. A CORPULUI SILVIC

În ziua de 23 Iunie 1945 s'a ținut în sala de festivități a Societății „Progresul Silvic” Adunarea Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, în prezența d-lui Prof. Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale, a d-lui C. Rachieru, Secretar General M. A. D., a d-lui prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură și a unui număr impunător de membri ai Corpului Silvic.

Ședința e deschisă de d-l Decan C. Georgescu, care oferă președinția de onoare a Adunării d-lui Ministru Gh. Nicolau.

Incepând seria cuvântărilor d-l Secretar General C. Rachieru urează bun venit silvicultorilor democrați și spor la lucrările Adunării.

Luând cuvântul, d-l Ministru Gh. Nicolau începe prin a elogia aportul la actul din 23 August 1944 și rolul covârșitor pentru victoria finală jucat de Armata Roșie și de marele ei Conducător Stalin. Apoi d-sa trece în revistă realizările guvernului F. N. D.: reforma agrară, câștigarea încrederii U.R.S.S., instalarea autorităților românești în Transilvania de Nord, acordul de colaborare economică cu U.R.S.S. D-l Ministru încheie cu îndemnul la unire în cadrul grupării F. N. D. și ducerea luptei patriotice pentru binele general.

D-l Decan C. Georgescu, salută prezența în mijlocul adunării a d-lui prof. Gh. Nicolau, vechiu luptător pentru cauza demo-

crăției. D-se expune apoi obiectivele imediate ale Corpului Silvic: realizarea unității de luptă în slujba idealului forestier, democratizarea Corpului Silvic, realizarea dezideratelor profesionale ale Corpului în cadrul legiuirilor de prefacere generală democratică a țării.

Iau cuvântul apoi d-nii: Gr. Colpacci, V. Lisievici și Tr. Vișan, subliniind înfăptuirile guvernului F. N. D. și necesitatea încadrării totale a Corpului Silvic pe linia preocupărilor democratice ale acestui guvern.

D-l Secretar General C. Rachieru, făcând istoricul evoluției luptelor prin cari s'au impus principiile democratice în cadrul Corpului Silvic, arată rostul grupării F. N. D. al cărui program se schițează astfel:

- reorganizarea totală a sectorului silvic;
- realizarea individualizării sectorului silvic într'un Minister;
- problema reîmpăduririlor;
- democratizarea Corpului Silvic prin: reeducare, unire, sindicalizare, înființări de sfaturi de colaborare la Ocoale, înscrierea în grupări democratice.

D-se închee cuvântarea cerând Adunării acordarea încrederii pentru gruparea F. N. D. a Corpului Silvic, căreia să-i revină sarcina conducerii destinelor Corpului.

Din partea Asoc. Inginerilor Agronomi vorbește d-l ing. V. Economu, președintele Asociației. D-se elogiază personalitatea d-lui Decan C. Georgescu, din a cărui prodigioasă activitate de organizare vor recolta roade toate corpurile tehnice din țară. D-se asigură Corpul Silvic de sentimente de frățietate din partea Corpului Agronomilor, chezășia acestei uniri fiind concepțiile democratice de cari suntem animați deopotrivă.

D-l Gr. Colpacci înfățișează Adunării rostul organizațiilor cetățenești „Uniunea Patrioților” și „Apărarea Patriotică”, cari și-au luat două mari însărcinări: vindicarea rănilor războiului (A. P.) și reeducarea poporului (U. P.). Corpul Silvic își găsește câmp deschis de activitate în ambele aceste organizații, iar pentru intelectualii mai ales în U. P. Vechea mentalitate de privilegii trebuie să dispară, activitatea pentru binele colectiv fiind singurul criteriu de emanciparea individului în sânul Societății. Aceste grupări servesc tocmai cauza binelui colectiv.

În încheierea seriei cuvântărilor d-l C. Rachieru citește lista comitetului și a cenzorilor propuși din partea grupării F. N. D. a Corpului Silvic, având în frunte pe D-l prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură, pentru alegerile dela conducerea Societății „Progresul Silvic”.

A P E L U L

Comitetului de inițiativă al inginerilor și tehnicienilor
pentru ajutorarea orfanilor de războiu

Din inițiativa unui Comitet având în frunte pe d-l prof. Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale și delegații diferitelor Asociații de ingineri și tehnicieni, s'a lansat un Apel pentru ajutorarea orfanilor de războiu.

Societatea „Progresul Silvic” a aderat din primul moment, cu toată căldura și înțelegerea, la această acțiune, delegând în Comitetul de inițiativă pe d-nii: prof. C. Georgescu, Președintele Societății, C. Rachieru și Gr. Colpacci, vice-președinți, iar în Adunarea din 14 Septembrie a. c. a membrilor din Capitală, al cărui proces verbal îl dăm în corpul revistei, s'a soluționat problema ajutorării în mod practic, stabilindu-se o contribuție procentuală din salariul lunar. Cu această ocazie s'au făcut și subscrieri individuale, dintre cari menționăm donația de 50.000 lei a d-lui consilier pens. M. Boldur, pentru mărirea fondului de ajutorare.

Publicăm în cele ce urmează un extras din apelul lansat, îndemnând pe Domnii colegi ca deosebit de contribuția lunară fixă, să subscrie individual la fondul de ajutorare. Menționăm că pentru întreținerea unui orfan este necesară o sumă de 30.000 lei lunar și că doritorii pot lua în întreținere completă unul sau mai mulți copii orfani. (Orice contribuție se va anunța la adresa: AGIR — Str. Romană Nr. 8 — București).

Publicăm în cele ce urmează un extras din apelul Comitetului de inițiativă:

„Totul pentru vindecarea rănilor războiului”.

Aceasta este lozincă pentru care toți românii, în frunte cu Majestatea Sa Regina Mamă Elena și-au strâns rândurile, decretându-se mobilizați în jurul acțiunii de ajutorare întreprinsă de „Apărarea Patriotică”.

Rănilor războiului sunt grele.

Zeci și sute de orașe și sate distruse.

În toată țara peste 100.000 copiii rămași orfani fără adăpost, fără haine, fără pâinea cea de toate zilele....

Către acești copii care-și dau tributul de suferință — vlăstare plâpânde care mâine trebuie să devină puternici apărători ai României libere și democratice — se îndreaptă azi toată grija, tot sprijinul întregii Națiuni.

Este o datorie de onoare a fiecăruia.

Și, dela această datorie inginerii și tehnicienii de toate categoriile nu pot lipsi.

El trebuie să fie în fruntea acestei acțiuni de ajutorare așa cum sunt în fruntea operei de reconstrucție a țării, ca elemente de elită.

Deaceia, Comitetul de inițiativă, compus din reprezentanți ai tuturor asociațiilor și instituit pentru ajutorarea orfanilor face cald apel la sufletul tuturor inginerilor și tehnicienilor, rugându-i să contribuie cu tot prisosul material la opera de redresare a firavelor și nevinovatelor vlăstare, fie oferindu-le creștere, instrucție și educație, fie înscriindu-se cu ajutoare lunare.

Nici unul din membrii Corpului Tehnic nu trebuie să lipsească dela această datorie de onoare pe care i-o solicită țara. Și cunoscându-le sufletul de elită suntem siguri că nu-și vor precupeți sprijinul, pe care dându-l azi copiilor îl pun înzecit la temelie țării, a României, care fi va crește în spiritul adevăratei democrații.

Așteptăm cu încredere mâna de ajutor salvatoare pe care tehnicienii din întreaga țară o vor întinde orfanilor de război.

Și desigur nimeni nu va lipsi dela datorie.

Președintele comitetului de inițiativă: Prof. Inginer Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale;

Delegații A. G. I. R.: Prof. Ing. N. Profiri, Ing. Petrini Gh.;

Președintele Soc. Ing. Agronomi: Ing. Virgil Economu;

Delegații Soc. Progresul Silvic: Prof. Ing. C. Georgescu, Ing. C. Rachieru, Ing. Gr. Colpacci;

Delegații Colegiului Arhitecților: Arhitect Evolveanu Titus, Arhitect Davidescu Ionel, Arhitect Simota;

Delegații Antreprenorilor: Ing. Ulescu Alex., Ing. C. Bărdeanu, Ing. J. Berman;

Delegații Colegiului Inginerilor: Prof. Ing. Tănăsescu Tudor, Ing. Pârvu Aurel;

Delegații Corpului Subinginerilor: Subinginer G. Iancu;

Delegații Conducătorilor Arhitecți: Grigorescu, Marian.

ADUNAREA MEMBRILOR DIN CAPITALĂ AI SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

În ziua de 14 Septembrie a. c. s'a ținut Adunarea membrilor din Capitală ai Societății „Progresul Silvic”, Adunarea fiind convocată pentru discutarea problemelor la ordinea zilei, — ajutorarea orfanilor de război și congresul A.G.I.R., precum și pentru recepția festivă a d-lor: Anatolie Finogenov, președintele delegației economice forestiere a U.R.S.S. și inginer silvic Naum Lurie, absolvent al Academiei Forestiere din Leningrad, membru al aceleiași delegații.

Adunarea s'a bucurat de o numeroasă participare a silvicultorilor din Capitală.

Acțiunea de ajutorare a orfanilor de război a fost inițiată de un Comitet din care fac parte și delegații Soc. „Progresul Silvic”. Publicăm în corpul revistei apelul lansat de Comitet în acest

scop. Pentru o cât mai largă răspândire a apelului de ajutorare și pentru soluționarea practică a modalității de subscriere, Societatea „Progresul Silvic” a convocat Adunarea membrilor din Capitală. În urma discuțiilor cari au avut loc s'a stabilit principial contribuția generală prin rețineri procentuale din salariul lunar, asupra modalității de calcul, și rețineri, dându-se mandat Consiliului Societății. Publicăm în corpul revistei procesul verbal al Adunării, cu discuțiile cari au avut loc.

Referitor la organizarea și participarea la lucrările Congresului A.G.I.R. au făcut expunerii detaliate d-nii: Ing. Blitz, delegatul A.G.I.R.-ului, I. Zeicu, C. Rachieru și președinte C. C. Georgescu. Membrii Societății au primit individual apelul A.G.I.R.-ului pentru participare la acest Congres, cadrul general al programului fiind cuprins în următoarele 4 mari teze: 1. mijloace pentru mărirea producției în toate sectoarele de activitate tehnică; 2. problemele în legătură cu refacerea țării după războiu; 3. coordonarea planurilor și măsurilor pentru dezvoltarea tehnică și economică a țării și 4. problemele profesionale interesând activitățile tehnice.

Partea a doua a Adunării a constituit-o ședința festivă de recepție în sânul Societății „Progresul Silvic” a d-lor Anatolie Finogenov și inginer silvic Naum Lurie, cari au contribuit prin personalitățile Domniilor lor la cimentarea legăturilor dintre U.R.S.S. și România, prin semnarea tratatului economic forestier. Din partea țării noastre au fost delegați pentru semnarea acestui tratat d-nii: Decan C. Georgescu, președintele OLEMN.-ului și Gr. Colpacci, Administratorul CAPS.-ului.

Societatea „Progresul Silvic” a folosit acest prilej pentru adâncirea legăturilor cu lumea forestieră sovietică, proclamând ca membru de onoare al Societății pe D-l Anatolie Finogenov și ca membru corespondent pe d-l inginer silvic Naum Lurie.

Au luat cuvântul d-nii: Decan C. Georgescu, președintele Societății și președintele OLEMN.-ului, C. Rachieru, Secretar General M. A. D., Gr. Colpacci, Administratorul CAPS.-ului și St. Predescu, Secretar General al Societății „Progresul Silvic”.

Tuturor le-a răspuns d. ing. silvic N. Lurie, care a mulțumit personal pentru cinstea acordată afirmând dorința vie de continuarea pe această cale a legăturilor directe între intelectualitatea forestieră sovietică și română.

După ridicarea ședinței s'au făcut prezentările de rigoare, d-l ing. silvic N. Lurie întreținându-se cu membrii Societății. Apoi Domnia-Șa a fost condus în saloanele și biblioteca Societății.

CONGRESUL A. G. I. R.

Asociația Generală a Inginerilor din România își ține congresul din anul acesta între 14 și 17 Octombrie, ședințele ținându-se în Parlament.

Lucrările Congresului vor avea ca obiect: **Discutarea problemelor tehnice-economice și sociale de actualitate și anume:**

1. Mijloacele pentru mărirea producției în toate sectoarele de activitate tehnică.
2. Problemele în legătură cu refacerea țării după războiu.
3. Coordonarea planurilor și măsurilor pentru dezvoltarea tehnică și economică a țării.
4. Problemele profesionale interesând activitățile tehnice.

La acest Congres se vor debata soluțiile problemelor studiate în secțiunile Cercului de Studii AGIR, precum și comunicările ce se vor face în legătură cu aceste probleme.

La lucrările Congresului vor fi invitați delegați străini și delegați ai celorlalte asociații profesionale, tehnice și științifice din țară și străinătate.

Colegii ingineri silvici au fost încunoștințați prin comunicări poștale asupra programului detaliat al Congresului. Dată fiind activitatea intensă desfășurată în cadrul AGIR-ului, colegii noștri sunt invitați și pe această cale să participe în număr cât mai mare la Congres, aducând contribuțiunea lor prețioasă atât prin comunicări și participare la ședințele secției a V-a „Silvicultură” cât și la celelalte secțiuni ale AGIR-ului.

Menționăm că în împrejurările actuale se asigură participanților întreținerea completă în Capitală pe tot timpul Congresului.

CĂRȚI NOI APĂRUTE:

Ing. GH. CONSTANTINESCU

Tabele de valori naturale centesimale și Formule uzuale întrebuințate în topografie, erori și toleranțe admisibile

(sin., cos., tg., cotg., \cos^2 , calculate din minut în minut și cu diferențe tabulare pentru secunde).

Doritorii a se adresa la Laboratorul de Cadastru și Topografie Forestieră al Facultății de Silvicultură — tel. 5.75.63 — sau la autor:

Str. Petru Rareș, 30 — Tel. 7.45.10

Prețul: 2.000 lei.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC”

Cercul de Studii al Societății „Progresul Silvic” își reia activitatea printr’o serie de conferințe ce se vor ține din două în două săptămâni: la sediul Societății din Bd. Take Ionescu 31 — sala de festivități — începând din luna Noemvrie 1945.

Conferințele din acest an vor fi încadrate în următoarele cicluri:

- I. Munca în producția forestieră;
- II. Apărarea și sporirea patrimoniului forestier;
- III. Adaptarea economiei forestiere la împrejurările postbelice;
- IV. Diverse.

Colegii sunt rugați să se înscrie, anunțând participarea, depunând la timp un exemplar cu textul conferinței la sediul Societății, cu mențiunea: „Pentru Cercul de Studii”.

Procesele verbale ale ședințelor Comitetului Provizoriu

PROCES VERBAL Nr. 2

Ședința din 16 Noemvrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc C., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu I., Predescu St., Rodoteatu Șt., Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

S’au luat în discuție aducându-se hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — Se delegă d. C. Georgescu a referi asupra sumei ce ar fi necesară pentru plata colaboratorilor revistei.
2. — Se delegă d. C. Nettea cu strângerea materialului în vederea modificării Statutelor. După discuțiuni la cari iau parte d-nii: I. Nicolae, C. Georgescu, D. Bozdoc și Șt. Predescu se schițează liniile mari ale acestei modificări.
3. — Se admite angajarea d-lui av. Ilie Paniță pentru biroul de contencios al Societății.
4. — La propunerea d-lui preș. St. Rodoteatu se aprobă convocarea inginerilor silvici din Capitală pentru discutarea și stabilirea unor criterii juste de avansări.
5. — La chestiuni administrative și diverse se hotărăsc următoarele:
 - a. — se aprobă plata sumei de 16.034 lei, cheltuită cu evacuarea;
 - b. — se însărcinează d. av. Paniță cu cercetarea chestiunii onorariului cerut de d. av. Mardaloescu în cazul vilei Silva-Govora.
 - c. — d. av. Paniță se însărcinează cu deținerea bonului de rechiziție a vilei Silva.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES VERBAL Nr. 3

Ședința din 21 Noembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nicolae I., Niculescu I., Pană Gh., Popovici V., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I. Ca invitat d. ing. Oprescu, dela Fondul Bisericesc Bucovinean.

Prezidează d. I. Zeicu.

S'au luat în discuție aducându-se hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — d. ing. Oprescu, din partea Soc. ing. silvici dela Fondul Bisericesc informează comitetul de dorința acestei Societăți de a se încadra într'o formă oarecare în Soc. „Progresul Silvic”. Comitetul hotărăște ca d. Oprescu să aducă precizări într'o ședință viitoare asupra fondului și formei acestei încadrări.

2. — în chestiunea mandatului cenzorilor iau cuvântul d. St. Rodoteatu și Șt. Predescu hotărîndu-se a se interveni la Dir. Persoanelor juridice din Mîn. Justiției pentru prelungirea mandatului.

3. — Se aprobă punerea la dispoziția Academiei de Agricultură a sălii Societății, chiria fixându-se forfetar.

4. — Se respinge ca neoportună cererea d-lor Haimovici și Geler de a înființa un cinematograf în sala festivă.

5. — idem cererea d-lui Jean Georgescu pentru ținerea de cursuri experimentale cinematografice.

6. — Se aprobă cererea de înscriere în Societate a d-lui ing. insp. silvic V. Mironescu.

7. — Se aprobă plata a 40 lei de corectură de pagină pentru cele 2 volume ale debaterilor Adunărilor generale din 1942 și 1943, respingându-se propunerea de comercializarea lor.

8. — Se aprobă angajarea în mod provizoriu a femeii Maria Marin Dumitru în postul de cameristă a Societății.

9. — Se respinge protestul d-lui consilier M. Pandrea referitor la Adunarea generală din 12 Noembrie 1944.

10. — Comitetul hotărăște convocarea unei Adunări a tuturor inginerilor silvici din Capitală în ziua de 23 Noembrie 1944 pentru dezbaterile problemei *normativelor de avansare* și modul de încadrare a Administrațiilor silvice de Stat.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES VERBAL Nr. 4

Ședința din 29 Noembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dăscăelscu I., Niculescu I., Pană Gh., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

S'au luat în discuție și s'au adus hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — Se aprobă d-lui ing. Bulauca, a i se pune la dispoziție o cameră în Căminul Societății pentru intervalul 6 Nov.5—Dec. 1944 cu 250 lei/zi.

2. — Se hotărăște plata integrală de către d. ing. Zăvoianu a datoriei de 8.900 lei, provenită din restanțe de cotizații.

3. — Se hotărăște darea unui preaviz de 30 zile d-lui I. Georgescu, neaprobându-se cererea d-sale de închiriere a sălii.

4. — Se aprobă majorarea salariilor funcționarilor Societății, potrivit dispozițiilor generale ale Min. Economiei Naționale.

5. — Pentru angajarea d-lui av. I. Paniță cu conducerea biroului de contencios al Societății, se va pune în vedere să-și formuleze condițiunile.

6. — Nu se aprobă cererea d-lui Chiser de a i se închiria o cameră la Cămin, nefiind membru al Societății

7. — Se fixează ședința din 4. XII. 1944 pentru luarea în discuție a referatului d-lui consilier Em. Dumitrescu, delegatul M. A. D., în chestiunea adunării din 12 Nov. 1944.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES VERBAL Nr. 5

Ședința din 1 Decembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Niculescu Iul., Pană Gh., Popovici V., Predescu Șt. și Rodoteatu St. Prezidează d-l St. Rodoteatu.

S'au luat în discuție și s'au adus hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — În problema avansărilor d. Președinte rezumă debaterile adunării membrilor din București, hotărîndu-se ca Concluziunile să fie concretizate de d-sa într-o normativă spre a fi supusă Ministerului Agr. și Domeniilor spre semnare.

2. — Se decide ca Cercul de studii să-și înceapă activitatea la începutul lunii Ianuarie 1945.

3. — Comitetul constată că tipărirea debaterilor Adunării Generale din 12 Nov. 1944 nu se poate face deoarece nici până în prezent stenograma acelor debateri nu a fost predată de cei în drept, din vechiul Consiliu de Administrație. Totodată se constată că din aceleași motive nu s'a putut face luarea în primire formală a gestiunii. Se hotărăște trimiterea unei notificări pentru predarea gestiunii.

4. — Se ia act de confirmarea din partea Academiei de Agricultură a primirii adresei Societății noastre referitor la închirierea sălii de festivități pentru ținerea ședințelor sale, obligându-se a plăti o sumă forfetară de ședință.

5. — Se ia notă de lista elevilor merituosi admiși în anul I ai Facultății de Silvicultură, trimisă de Politehnică în vederea cazării lor în căminul Societății.

5. — Se aprobă angajarea d-lui av. I. Paniță pentru conducerea biroului de asistență juridică a membrilor Societății plata făcându-se câte 1000 lei de ședință.

6. — D. C. C. Georgescu protestează împotriva faptului că d. Em. Dumitrescu, delegat pentru controlul activității Societății a depus referatul d-sale.

asupra debaterilor adunării generale din 12 Nov. 1944 fără nicio justificare Inspectoratului de Control general al Min. Agr. și Domeniilor, lezând prestigiul Societății. Se fixează pentru ședința următoare luarea în discuție a acestui referat.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES VERBAL Nr. 6

Ședința din 4 Decembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Dăscălescu I., Georgescu C. C., Niculescu Iul., Pană Gh., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

S'au adus în discuție și s'au luat hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — Se dă citire raportului D-lui Cons. Em. Dumitrescu asupra adunării generale din 12 Nov. 1944. După discuțiuni ample la cari iau parte d-nii Em. Dumitrescu, I. Zeicu, St. Rodoteatu, Const. Georgescu, Șt. Predescu, Bozdoc D. și Dumitrescu I. se precizează caracterul legal și statutar al debaterilor adunării generale din 12 Nov. 1944. Comitetul respinge concluziunile raportului d-lui Em. Dumitrescu, considerând valabil procesul verbal încheiat în ședința Adunării generale și care a fost comunicat la Minister și la Tribunal.

2. — Se aprobă Școlii primare din Govora în mod gratuit, pentru o singură ședință, sala de spectacole din Vila Silva.

3. — Pentru modificarea Statutelor se numește d-l C. Popescu în locul d-lui C. Nettea.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES VERBAL Nr. 7

Ședința din 8 Decembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu Const., Niculae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popovici V., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.
Invitat: d. ing. insp. gl. C-tin Popescu. Prezidează d. St. Rodoteatu.

S'au luat în discuție și s'au adus hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — În chestiunea problemei avansărilor d. C. Popescu prezintă concluziunile d-sale referitoare la aplicarea metodei de punctaj: După discuțiuni ample comitetul hotărăște criteriile cari trebuie să se aibă în vedere la baza normativelor de avansare.

2. — Se aprobă folosirea sălii de festivități a Societății până la 1. I. 1945, d-lui J. Georgescu, pentru ținerea cursurilor de cinematografie experimentală.

3. — Se trimite Comisiei căminului spre satisfacere cererea păduraru-lui D. N. Toma, pentru admiterea în cămin a fiului său.
4. — Se hotărăște cumpărarea stocului de hârtie necesar pentru apariția Revistei Pădurilor pe 1945 dela tip. Bucovina.
5. — Se hotărăște tipărirea unui organ profesional al Societății intitulat „Curierul Forestier”.
6. — Se cooptează d. Ing. Insp. gl. Al. Ștefanopol în Comitet, însărcinându-se cu conducerea „Curierului Forestier”.
7. — Se cooptează d. insp. gl. C. Popescu în comitet însărcinându-se cu pregătirea lucrărilor de modificarea statutelor Societății.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES VERBAL Nr. 8

Ședința din 15 Decembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Nicolae I., Pană Gh., Popovici V., Predescu Șt., Ștefanopol Al., Rodoteatu St., Zeicu I.

Prezidează d. Zeicu I.

S'au pus în discuție și s'au luat hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — D. St. Rodoteatu citește proiectul deciziei normative pentru avansări. Se fixează pentru ședința viitoare discuția în continuare.
2. — Se aprobă cumpărarea a 100 calendare ale Crucii Roșii pentru 1945.
3. — Se dă în studiul Comitetului de redacție al Revistei Pădurilor referatul d-lui Paia, Administratorul Societății, în legătură cu oferta de hârtie a tip. Bucovina și celelalte propuneri cu privire la apariția Revistei.
4. — Se ia act de cererea d-lui ing. C. Dragu, pentru laurea în studiu a proiectului d-sale de Cod Silvic, rugând a se depune proiectul.
5. — Se ia act, cu mulțumiri, de donarea din partea d-lui ing. Pană I. Gh. a două exemplare din lucrarea d-sale „Uscarea artificială a lemnului”.
6. — Constatând că nici până în prezent nu s'a predat de către fostul Consiliu de Ad-ție al Societății stenograma desbaterilor Adunării generale din 12 Nov. 1944, se hotărăște facerea unei notificări prin portărei.

Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES VERBAL Nr. 9

Ședința din 19 Decembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu Const., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St., Ștefanopol Al.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție aducându-se hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — Se hotărăște luarea în discuție în ședința viitoare a proiectului de modificarea Statutelor.

2. — Se hotărăște prelungirea contractului de închiriere cu CAPS-ul, acceptând ca avans chiria calculată de Caps, până la tranșarea litigiului asupra majorării acesteia, d. av. Paniță indicând calea de urmat pentru acțiune.

3. — In chestiunea sporirii salariilor personalului Societății se hotărăște ca d. Secr. gen. Șt. Predescu să studieze sugestiile prezentate în ședință, aducând propuneri în acest sens.

4. Din lipsă de fonduri nu se poate satisface cererea de ajutor a d-nei Popescu-Făurei.

5. La adresa Ocolului Silvic Bistra se hotărăște facerea unor reparații sumare la „Colonia Bistra” și achiziționarea de materiale în limita sumei disponibile, Ocolul făcând un deviz al acestora.

6. In concluzia problemei avansărilor se hotărăște a se interveni la M. A. D. pentru stabilirea locurilor disponibile pentru fiecare grad pe baza încadrării funcționarilor la Instituțiile forestiere.

P. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 10

Ședința din 29 Decembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu Șt., Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Inainte de intrare în ordinea de zi d. Președinte aduce la cunoștința Comitetului încetarea din viață a inginerului Insp. Silvic P. Cafegiu. După păstrarea câtorva momente de reculegere comitetul hotărăște trimiterea unei adrese de condoleanțe familiei și acordarea unui ajutor de 60.000 lei în locul coroanei.

Comitetul ia în discuție și aduce hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — D. Secretar gen. M. A. D. Neculae Ion, aduce la cunoștința Comitetului însușirea de către D-l Ministru a normativei de avansare prezentată de Societate.

2. — Se citește și se aprobă materialul destinat primului număr al Curierului Forestier.

3. — Se hotărăște cumpărarea hârtiei oferite de tip. Bucovina, dându-se un aconto. Totodată se va interveni pentru hârtie la fabrica Petrești.

4. — Se hotărăște facerea unui apel în „Curierul Forestier” pentru plata cotizațiilor restante, precum și publicarea răilor platnici.

P. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 11

Ședința din 5 Ianuarie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St., Ștefanopol Al. și Zeicu I.

Ca invitat: d. Consilier Petre Ioan.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se citesc și se aprobă procesele verbale din ședințele precedente.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — Se aprobă cererea pentru ținerea ședințelor Cons. de Adm. al Soc. Inginerilor Agronomi în sala de ședințe a Consiliului Soc. „Progresul Silvic” cu plata cheltuelilor de luminat și încălzit.

2. — Se citește Decizia Ministerului Justiției referitoare la numirea comisiei de Cenzori, precum și extrasele din proc. verbal al adunării generale din 12 Nov. 1945, constatându-se flagranta contradicție a raportului d-lui Em. Dumitrescu cu realitățile confirmate oficial.

3. — Se dă citire adresei făcută C.A.P.S.-ului pentru acceptarea sporului de chirie, hotărându-se ca în caz de neacceptare să se facă proces de constatarea chiriei.

4. — La referatul d-lui Administrator al Societății, pentru acordarea unei reduceri d-lor ing. C. Emanoil și Iancovici, sinistrați, pentru timpul cât au locuit în cămin, se hotărăște ca cei în drept să depună cerere în acest sens.

5. — Se va pune în vedere cameristei Maria D. Marin că i se va da preaviz de concediere dacă va mai lipsi dela serviciu.

6. — Din lipsă de fonduri nu se poate aproba cererea de ajutor a Primăriei Govora.

7. — Idem invitațiile pentru ceaiul dansant P. N. T. — Sect. IV.

8. — Se aprobă publicarea în Revista Pădurilor a discursului d-lui ing. C. Cristea ținut la înmormântarea inginerului Cafegiu Petre.

9. — Se trimite comisiei de epurare cererea d-lui ing. V. A. Ionescu, referitoare la epurarea a doi membri din Corpul Silvic.

10. — Se hotărăște ca până la obținerea autorizației de apariție a „Curierului Forestier”, să apară un „Supliment profesional” la Revista Pădurilor.

11. — Problema sporirii salariilor personalului Societății se dă spre rezolvare d-lui Secr. gen. St. Predescu.

12. — D. Bozdoc C. aduce la cunoștința Comitetului încetarea din viață a ing. M. Poenaru. Comitetul acordă familiei un ajutor de 30.000 lei, rugând pe d-l C. Emanoil să reprezinte Societatea la înmormântare.

13. — D-l Consilier Petre Ioan face o amplă expunere asupra problemei Statutelor, prezentând o schemă de modificare a acestora.

D. Președinte St. Rodoteatu propune menținerea pe ordinea de zi a acestei probleme pentru studierea și discutarea ei amânunțită.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 12

Ședința din 12 Ianuarie 1945.

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Niculae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Predescu Șt., Rodoteatu St., Ștefanopol Al., Zeicu I.

D. Cons. Em. Dumitrescu, din partea M. A. D.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuție și se dau hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — La întâmpinarea d-lui Em. Dumitrescu în legătură cu chiria sălii pentru ședințele Soc. Inginerilor Agronomi, se hotărăște ca Soc. Agronomilor să sesizeze în scris Comitetul.

2. Față de situația de fapt a confirmării Comitetului provizoriu de către Min. Justiției, se cere D. Em. Dumitrescu să-și precizeze obiecțiunile. Domnia sa face o propunere cu caracter personal.

3. — La propunerile d-lui Secr. general Șt. Predescu se hotărăște mărirea cotizației membrilor dela 900 la 2000 lei, precum și majorarea abonamentului la Revista Pădurilor, pentru diferite categorii de abonați. Deasemeni se fixează noi prețuri pentru: camerele de locuit în cămin, cărțile tipărite de Societate, intervenindu-se la M. A. D. pentru majorarea taxelor pentru publicarea deciziilor de aprobarea amenajamentelor.

4. — Nu se aprobă cererea Soc. Corală „România”, sala de festivități fiind angajată deja pentru alte Instituții.

5. — Se dă în studiu d-lui av. Paniță cererea d-lui Tacu, bibliotecarul Societății, referitoare la salariul d-sale.

6. — Se hotărăște trimiterea memoriului d-lui ing. C. Profir la comisia de epurare.

7. — Se ia în discuție chestiunea majorării chiriei opinându-se și asupra posibilității majorării subvenției.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 13

Ședința extraordinară din 13 Ianuarie 1945

Convocată pentru discutarea chestiunii reformei agrare.

Sunt prezenți 47 membri ai Societății, ședința fiind prezidată de d. Consilier St. Rodoteatu.

D. Președinte arată motivele convocării acestei adunări. D. Prof. Ilie Demetrescu expune pe larg stadiul lucrărilor comisiei pentru pregătirea reformei agrare, cerând în încheiere apărarea economiei forestiere printr'o acțiune de luminare pe calea publicisticii, făcând un apel la unire pentru salvarea pădurilor țării.

D. ing. insp. P. Bozdog susține utilitatea pădurii comunale, iar în privința economiei alpine cere să se treacă în seama economiei forestiere.

D. ing. insp. g-ral Al. Ștefanopol evidențiază importanța laturii economice a problemei. D-sa cere: 1) o nouă așezare a pădurilor particulare, cu

administrarea Statului, 2) definirea bunurilor forestiere, 3) înglobarea în patrimoniul forestier a terenurilor care numai prin împădurire pot deveni productive, 4) gruparea pădurilor în unități de cultură și exploatare, 5) dotarea cu mijloace tehnice pentru mărirea randamentului prin intensificarea și raționalizarea gospodăriei forestiere și 6) punerea în valoare să se facă în sensul socializării produselor, făcându-se o industrializare cât mai aproape de locul de producție.

D. consilier Petre Ioan aduce importante precizări de principii în chestiunea reformei agrare, relevând aspectele: agrar, agricol, social și forestier, ale problemei. D-sa subliniază în concluzie necesitatea socială a atribuirii de păduri comunelor, dar folosința să se facă în marea colectivitate a Statului.

D-1 ing. insp. g-ral Vasilescu Iosif susține menținerea pășunilor alpine cu un tot indivizibil al domeniului forestier.

D-1 Consilier I. Zeicu învederează rolul pădurilor comunale în ridicarea standardului de viață a țăranului. Greșelile care au fost trebuiesc înlăturate, desigur, dar nu pot fi acuzate comunele și nici toți proprietarii că nu se știu gospodări. Silvicultorii trebuie să rămână cu conducerea tehnică a pădurilor comunale.

D-1 prof. Ilie Demetrescu constatând atitudinea de simpatie pentru instituția pădurilor comunale, relevă concluziile potrivnice ale doctrinei forestiere. D-sa expune justificarea de principii a acestor concluzii.

D-1 Președinte Șt. Rodoteatu propune să se intervină direct la M. A. D., pentru completarea comisiei de reformă, iar deosebit să se ducă o acțiune prin presă pentru lămurirea opiniei publice în privința luptei de apărare a patrimoniului forestier, acesta fiind menit să satisfacă interesul general al unui șir întreg de generații.

Adunarea desemnează pentru întocmirea memoriului o comisie formată din d-nii: Petre Ioan, Tănăsescu Pavel, Ștefanopol Al. și Avram Gh. Memoriul redactat se va aduce mai întâi în discuția Comitetului Societății.

P. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 14

Ședința din 16 Ianuarie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Georgescu Const., Nettea C., Niculae I., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Șt., Ștefanopol Al., Rodoteatu Șt., Zeicu I.

Ia parte d. Cons. Petre Ioan pentru expunerea proiectului de organizarea M. A. D., proiectul de Statut al Societății.

Prezidează d. Șt. Rodoteatu.

D. C. Georgescu dă citire apelului semnat de d-nii: I. Zeicu, St. Rodoteatu, Nicolae Ioan, C. Georgescu și Șt. Predescu adresat colegilor din exterior pentru formare de Cercuri regionale ale Soc. Progresul Silvic.

La ordinea de zi se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

administrarea Statului, 2) definirea bunurilor forestiere, 3) înglobarea în patrimoniul forestier a terenurilor care numai prin împădurire pot deveni productive, 4) gruparea pădurilor în unități de cultură și exploatare, 5) dotarea cu mijloace tehnice pentru mărirea randamentului prin intensificarea și raționalizarea gospodăriei forestiere și 6) punerea în valoare să se facă în sensul socializării produselor, făcându-se o industrializare cât mai aproape de locul de producție.

D. consilier Petre Ioan aduce importante precizări de principii în chestiunea reformei agrare, relevând aspectele: agrar, agricol, social și forestier, ale problemei. D-sa subliniază în concluzie necesitatea socială a atribuirii de păduri comunelor, dar folosința să se facă în marea colectivitate a Statului.

D-l ing. insp. g-ral Vasilescu Iosif susține menținerea pășunilor alpine cu un tot indivizibil al domeniului forestier.

D-l Consilier I. Zeicu învederează rolul pădurilor comunale în ridicarea standardului de viață a țaranului. Greșelile care au fost trebuiesc înlăturate, desigur, dar nu pot fi acuzate comunele și nici toți proprietarii că nu se știu gospodări. Silvicultorii trebuie să rămână cu conducerea tehnică a pădurilor comunale.

D-l prof. Ilie Demetrescu constatând atitudinea de simpatie pentru instituția pădurilor comunale, relevă concluziile potrivnice ale doctrinei forestiere. D-sa expune justificarea de principii a acestor concluzii.

D-l Președinte Șt. Rodoteatu propune să se intervină direct la M. A. D., pentru completarea comisiei de reformă, iar deosebit să se ducă o acțiune prin presă pentru lămurirea opiniei publice în privința luptei de apărare a patrimoniului forestier, acesta fiind menit să satisfacă interesul general al unui șir întreg de generații.

Adunarea desemnează pentru întocmirea memoriului o comisie formată din d-nii: Petre Ioan, Tănăsescu Pavel, Ștefanopol Al. și Avram Gh. Memoriul redactat se va aduce mai întâi în discuția Comitetului Societății.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 14

Ședința din 16 Ianuarie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Georgescu Const., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Șt., Ștefanopol Al., Rodoteatu Șt., Zeicu I.

În parte d. Cons. Petre Ioan pentru expunerea proiectului de organizarea M. A. D., proiectul de Statut al Societății.

Prezidează d. Șt. Rodoteatu.

D. C. Georgescu dă citire apelului semnat de d-nii: I. Zeicu, Șt. Rodoteatu, Nicolae Ioan, C. Georgescu și Șt. Predescu adresat colegilor din exterior pentru formare de Cercuri regionale ale Soc. Progresul Silvic.

La ordinea de zi se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. — Comitetul ia în discuție proiectul de Statute prezentat de d. Petre Ioan, debătând amplu chestiunea modificării Statutelor Societății și hotărîndu-se numirea unei comisii formată din d-nii Petre Ioan, C. Nettea și C. Popescu pentru redactarea proiectului de statut.

2. D. Petre Ioan face un istoric al organizării actualului Minister al Agriculturii și Domeniilor. D-șă determină apoi obiectul acestui Minister ca întindere și cuprins —, distingând două categorii de preocupări: îndrumare-control și administrare. Pentru fiecare categorie de producție îndrumată și controlată de M. A. D., corespunde o Lege de organizare conformă funcțiilor respective.

Vremurile noi de azi cer imperios schimbări cari să pornească dela precizarea funcțiilor și să sfârșească cu organizarea generală a Ministerului.

În actuala formă de organizare se fac confuzii de principii din lipsă de politică de Stat unitară, din lipsă de respect al proporțiilor, din lipsă de coordonare între organ și funcțiune. Reorganizarea propusă respectă principiul organizării simultane a producției și valorificării.

Comitetul acceptă în unanimitate punctul de vedere al d-lui Consilier Petre Ioan, autorizându-l a lucra în numele Corpului pentru legea de organizare a Ministerului.

3. D. Șt. Predescu dă citire cererii adresată de Societate Domnului Ministru pentru completarea Comisiei de reformă agrară.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 15

Ședința din 19 Decembrie 1944

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu Const., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St., Zeicu I. Ia parte și d. Florea Căruntu, din partea Asoc. Brigadierilor silvici și a pădurarilor.

Se iau în discuție și se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. În chestiunea coordonării activității profesionale a Corpului Silvic d. Const. Georgescu expune modalitățile colaborării tuturor categoriilor de silvicultori. Ca prim pas se cooptează d. Florea Căruntu ca redactor al „Curierului Forestier“.

La același subiect d. Fl. Căruntu expune aspirațiile generale ale Corpului Brigadierilor și pădurarilor.

După discuțiuni la cari iau parte d-nii: Fl. Căruntu, Șt. Predescu, St. Rodoteatu, C. Georgescu, Bozdoc D. și Zeicu I., se fixează detaliile activității de colaborare între Asoc. Brigadierilor și Pădurarilor și Soc. Progresul Silvic.

2. D-l Șt. Predescu aduce la cunoștința comitetului depunerea d-lui Secretar General M. A. D. a întâmpinării pentru completarea comisiei de reformă agrară.

3. Se hotărăște deschiderea unui credit de 1 milion lei în cont curent la CEACS, pentru diverse plăți ale Societății.

4. Se aprobă pentru sindicatul Topometrilor sala de festivități. Plata de 10.000 lei, cu anticipație.

5. Se aprobă gratuit colecția Revistei Pădurilor pe anii 1942 și 1943 cerută de Soc. Politehnica.

6. Se amână pentru ședința viitoare referatul d-lui av. Paniță în chestiunea impunerii Vilei Silva.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 15 bis

Ședința extraordinară din 25 Ianuarie 1945.

Convocată pentru discutarea chestiunii salarizării inginerilor silvici.

Sunt prezenți la ședință 60 membri, sub președinția D-lui I. Zeicu.

D. președinte I. Zeicu expune motivele convocării acestei adunări. D-sa dă cuvântul d-lui ing. insp. g-1 Chercea pentru a-și desvolta expunerea asupra salarizării inginerilor silvici.

D-l ing. insp. g-1 Chercea Gh. expune pe larg problema salarizării inginerilor silvici.

Dela cea mai bună salarizare pe care o aveau înainte de 1916 inginerii față de alte corpuri, în 1940 au ajuns printre cei din urmă salarizați din Grupa A. D-l Chercea arată situația nedemnă creată acestui corp select de tehnicieni, prin compararea încadrării altor corpuri profesionale cu pregătire inferioară. În anul 1941 se face un început de dreptate obținându-se o încadrare mai justă. Sporurile ulterioare n'au rezolvat nimic din problema. Între asociațiile cari au dus luptă permanentă pentru realizarea revendicărilor inginerilor este AGIR.-ul. D. Chercea face un rezumat al broșurei AGIR.-ului referitor la chestiunea salarizării inginerilor din serviciile publice, care a stăruit la timpul său o susținută polemică în ziare. Pentru obținerea revendicărilor noastre d. Chercea recomandă calea urmată de Corpul didactic, care a reușit recent să-și îmbunătățească încadrarea în tabelele de salarizare. Lupta trebuie dusă în colaborare cu celelalte categorii de silvicultori: conductorii, brigadierii și pădurarii. În încheiere D-sa face propunerea concretă a unei noi tabele de salarizare.

După discuțiuni la care iau parte d-nii: Cezar Cristea, St. Rodoteatu, Petre Ioan, Georgian Teofil, se hotărăște continuarea luptei și prin AGIR., iar pentru perfectarea propunerilor de salarizare din partea Societății noastre se numesc d-nii: T. Georgian, B. Borovschi și Gh. Chercea.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 16

Ședința din 30 Ianuarie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc C., Dăscălescu I., Georgescu Const., Nettea C., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Rodoteatu St., Zeicu I.
 Invitați d-nii: Petre Ioan și Ion Dragomir.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Comitetul hotărăște trimiterea unei scrisori de condoleanțe familiei inginerului silvic Gheorghe Sandulache, mort într'un accident.

Se iau apoi în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. D-l Consilier Petre Ioan dă citire expunerii de motive și primei părți din proiectul noului statut al Societății. După discuții, comitetul aprobă principiile expuse și hotărăște redactarea completă a proiectului și difuzarea lui inginerilor silvici din exterior.

2. La propunerea d-lui Cons. Petre Ioan, Comitetul însărcinează pe d-nii: Petre Ioan, I. Zeicu, C. C. Georgescu, Ilie Demetrescu, Gh. Avram, C. Nettea, Popescu-Zeletin, Gh. I. Pană, V. Filip, I. Manolescu și I. Dragomir, pentru strângerea materialului documentar în vederea întocmirii unor legiuiri forestiere. Această comisie va lucra în trei secții: tehnică, economică și profesională.

3. Ca urmare a inițiativei luată de a se înființa o Bancă Populară Cooperativă a Corpului Silvic, a fost invitat d-l I. Dragomir la Consiliul CEACS-ului pentru discutarea acestei propuneri.

4. Se aprobă trimiterea unui apel în exterior pentru înființarea Cercurilor regionale de studii ale Societății, la fiecare Direcție Silvică.

5. Se hotărăște lansarea unei liste de subscripție la Caps., P. P. J. și Direcția Silvică pentru satisfacerea ajutorului bănesc solicitat de d. ing. insp. silvic pensionar M. Chirișescu.

6. Se aprobă plata sumei de lei 93.530 d-lui av. Mardaloescu, drept onorariu — fixat' de fostul Consiliu de Administrație — pentru un proces cu fiscal al Societății.

7. Se trimite cererea d-nei Elena Popescu-Cerneanu pentru închirierea ghețării vilei Silva din Govora, d-lui ing. Chirvăsuță, Șeful Serv. Silvic jud R. Vâlcea.

8. Se aprobă majorarea salariilor d-lor N. Paia, Administratorul Societății și I. Tacu, bibliotecarul Societății, în conformitate cu Dec. Min. Ec. Naționale.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 17

Ședința din 17 Februarie 1945

Prezenți d-nii: Georgescu C. C., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Rodoteatu St., Ștefanopol Al., Zeicu I.

Invitați d-nii: Petre Ioan, Marinescu I. și Cristea C.

Prezidează d. Rodoteatu Sterie.

Comitetul ia în discuție și aduce hotărâri în următoarele chestiuni:

1. Împlinindu-se zece ani dela moartea profesorului Petre Antonescu, Comitetul comemorează personalitatea marelui silvicilor dispărut, d-nii: Rodoteatu Sterie, Georgescu C., Petre Ioan și C. Cristea, calitățile, munca corectă și activitatea prodigioasă desfășurată în toate sectoarele silvice de profesorul Petre Antonescu.

2. D-nii: Georgescu C., Rodoteatu St. și Zeicu I., expun modul cum au decurs avansările din acest an. D-1 preș. St. Rodoteatu propune convocarea unei ședințe publice a colegilor din București, pentru desbaterea aceleiași chestiuni.

3. Se hotărăște înscrierea la Tribunal a gazetei „Curierul Forestier“, redactor responsabil fiind d. C. Georgescu.

4. Se ia în discuție chestiunea majorării chiriei ce trebuie să plătească CAPS-ul pentru localul închiriat dela Societate, numindu-se d-nii Șt. Predescu și D. Bozdoc pentru redactarea unui memoriu în care să se ceară majorarea.

5. D-nii: I. Marinescu, P. Ioan și St. Rodoteatu expun problema înființării unei bănci populare, avantajele și desavantajele față de Casa de Credit (CEACS) existentă.

6. D-1 AL Ștefanopol depune suma de 300.000 lei destinată de d-sa ca bursă a studentului Horia Nicovescu originar din jud. Teleorman, pe timp de 34 luni, până la terminarea Facultății de Silvicultură.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 18

Ședința din 21 Februarie 1945

Prezenți d-nii: Georgescu C., Nettea C., Niculescu Iul., Popescu C., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Iau parte la ședință și d-nii: N. Mândache și I. Dragomir din partea INCOP-ului, d-nii: Gh. Avram, Salcie și I. Marinescu din partea CEACS-ului și d-1 Sprangate, cenzor, iar din partea conductorilor silvici d. Vulcu.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. În chestiunea înființării Băncii Populare d. I. Dragomir expune prevederile Legii Cooperăției, iar d. St. Rodoteatu arată situația CEACS-ului și posibilitatea contopirii lui cu Banca Populară.

D. I. Marinescu expune stadiul lucrărilor pentru înființarea Băncii. Comitetul hotărăște continuarea și desăvârșirea lucrărilor în acest sens, fixându-se principial și compunerea conducerii Băncii.

2. Se aprobă un ajutor de 20.000 lei D-rei Gherman și d-lui Ursulescu, studenți în anul IV la Facultatea de Silvicultură.

3. D-1 președinte St. Rodoteatu dă citire proiectului de buget pe 1945 care include la venituri și cheltuieli 8.820.000 lei. Comitetul aprobă proiectul de buget, ținându-se seama de specificările făcute în raportul cenzorilor.

4. D-1 președinte St. Rodoteatu dă citire memoriului adresat d-lui Ministrul al Agriculturii și Domeniilor în legătură cu majorarea chiriei localului închiriat CAPS-ului, cerându-se să se aprobe încheierea unui contract la suma de 10.000.000 lei, sau se prevadă o subvenție echivalentă, față de chiria derizorie pe care o plătește CAPS-ul Societății.

5. D-1 Sprangate citește raportul cenzorilor asupra verificării gestiunii Societății pe anul 1944.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL

al Adunării extraordinare din ziua de 14 Septembrie 1945, a membrilor Societății „Progresul Silvic” din București

Ședința se deschide la orele 18, în sala de festivități a Societății „Progresul Silvic”, din Bd. Tache Ionescu Nr. 31.

Prezidează d. Decan C. C. Georgescu, președintele Societății la Ordinea de zi fiind:

- a) Congresul A.G.I.R. (pregătirea lucrărilor și participarea membrilor Societății „Progresul Silvic”).
- b) Ajutorarea Orfanilor de războiu.
- c) Comunicări — diverse.
- d) Primirea festivă în sânul Societății „Progresul Silvic” a delegației economice forestiere a U. R. S. S.

D-l Decan C. C. Georgescu, Președintele Societății, deschide ședința, printr-o scurtă expunere a situației corpului silvic în ansamblul problemelor economice și profesionale ce se pun, făcând apel la toate energiile pentru încadrarea în efortul general de redresare a țării, pe făgașul democrației.

1. Intrându-se în ordinea de zi, d-l președinte C. C. Georgescu citește apelul Comitetului de inițiativă din A.G.I.R., din care fac parte și delegații Societății „Progresul Silvic”, pentru ajutorarea orfanilor de războiu. După discuțiuni la cari iau parte d-nii: M. Burculeț, Ioan Zeicu, V. Lissievici și Președinte C. C. Georgescu, Adunarea hotărăște principal:

asocierea generală a membrilor Societății la opera de ajutorare, contribuția plătindu-se lunar și calculându-se procentual din salariu.

Asupra modalităților de vărsare și a celorlalte detalii se dă mandat Comitetului Societății.

D-l președinte C. C. Georgescu anunță subscrierea de către d-l Consilier M. Boldur a unei sume de 50.000 lei pentru fondul de ajutorare.

La propunerea d-lui președinte C. C. Georgescu, Adunarea delegă pentru Adunarea extraordinară convocată de A. G. I. R., pentru ajutorarea orfanilor, pe d-nii: C. Rachieru, Secretarul general al M. A. D. și Vice-președinte al Societății, Ștefan Predescu, Secretarul general al Societății și Mihai Boldur, membru Consilier.

2. Domnul Președinte C. C. Georgescu dă cuvântul d-lui inginer Blitz, delegatul A.G.I.R.-ului. D-sa face o expunere în fața Adunării, referitoare la Congresul A.G.I.R., care se va ține anul acesta între 14—17 Octombrie subliniind însemnătatea acestui Congres, rolul participanților în general și al membrilor Societății „Progresul Silvic” în special, planul de organizare și programul Congresului. D-sa încheie făcând un apel la o cât mai largă participare activă a inginerilor silvici la lucrările Congresului. Mai aduc precizări în legătură cu programul, participarea, depunerea lucrărilor ș. a. d-nii: I. Zeicu, C. Rachieru și președinte C. C. Georgescu.

Comunicări — diverse: D-l V. Lissievici comunică Adunării reluarea în cadrul A.R.L.U.S.-ului a ședințelor subsecției „Silvicultură“, din cadrul secției Științe Aplicate, luni 17 Septembrie făcându-se prezentarea de către d. inginer I. Lupe a lucrării lui Bodrov, despre perdelele de protecție.

D-l președinte C. C. Georgescu comunică Adunării înființarea Editurii de Stat, făcând un apel la membrii Societății, pentru prezentarea de lucrări cu caracter practic, pentru uzul corpului silvic superior, mediu și inferior. Până în prezent se află sub tipar traducerea făcută de d. inginer St. Rubțov, din limba rusă, a: „*Normativei pentru exploatarea forestiere*“.

După o suspendare de 10 minute a ședinței, se deschide ședința festivă de recepție la Societatea „Progresul Silvic“, a delegației economice forestiere U. R. S. S. în persoana domnilor: d. Anatolie Finogenov, președintele delegației și d. Inginer silvic Neaum Lurie, absolvent al Academiei forestiere din Lenin-grad.

D-l președinte C. C. Georgescu expune lucrărilor cari au dus la semnarea tratatului comercial forestier cu U.R.S.S., la a cărei perfectare au contribuit, cu competență și înțelegere d. Anatolie Finogenov și d. inginer silvic Naum Lurie.

Societatea „Progresul Silvic“ folosește acest prilej pentru strângerea legăturilor directe cu lumea științifică silvică din U.R.S.S., ca o întregire a legăturilor comerciale oficiale.

D-l Secretar General al M. A. O., C. *Rachieru*, aduce salutul d-lor miniștri dela Departamentul Agriculturii și Domeniilor, C. Agiu și Romulus Zăroni distinșilor oaspeți ai Societății „Progresul Silvic“ și urarea de continuarea colaborării între U.R.S.S. și România, în același spirit de sinceritate și înțelegere.

D-l *Gr. Colpacci*, Administratorul C.A.P.S.-ului, ca fiind unul din semnatarii tratatului alături de d. Decan C. C. Georgescu, din partea țării noastre, aduce mulțumiri delegației sovietice pentru spiritul de înțelegere cu care au urmat tratativele, elogiind pe d-nii: Anatolie Finogenov și inginer silvic Naum Lurie, ca figuri reprezentative ale economiei forestiere sovietice. D-sa încheie cu urări pentru Armata Roșie, pentru alianța Ruso-Română și pentru animatorul întregii vieți a marii noastre alianțe: *Generalissimul Stalin*.

D-l *Ștefan Predescu*, Secretarul General al Societății „Progresul Silvic“ aduce salutul din partea Societății, remarcând că aceasta e prima luare de contact direct a Societății noastre cu lumea silvicultorilor din U. R. S. S. În numele Consiliului, de Administrație al Societății, propune proclamarea ca *membru de onoare* a d-lui Anatolie Finogenov, și ca *membru corespondent* al Societății, pe d. inginer silvic, *Naum Lurie*. (Adunarea aclamă cu vii aplauze).

D-l Președinte C. C. Georgescu felicită pe d. ing. Naum Lurie, personal, punându-i pe piept insigna Societății „Progresul Silvic“.

D-l Inginer silvic *Naum Lurie*, mulțumește cordial pentru cinstea arătată, atât din partea d-sale, cât și din partea d-lui Anatolie Finogenov, a cărui absență o scuză din motive de sănătate. D-sa urează ca acest gest simbolic,

care încununează actul comercial încheiat, să fie continuat printr'o strânsă legătură între intelectualitatea forestieră română și sovietică.

D-l Președinte C. C. Georgescu mulțumește d-lor An. Filogenov și inginer Naum Lurie pentru acceptarea onoarei de a fi membri ai Societății „Progresul Silvic”.

Sedința se ridică la orele 20 și 30 minute.

Președinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu



† Ing. Cons. Silvic

N. G. H. TEODORESCU

Fost administrator al C.A.P.S.
și efor al Fondului Bisericesc

Corpul Silvic și Instituțiile pădurărești se cernesc iară: dela o vreme faptul se repetă cam des și ni se răresc rândurile.

Cade un stejar mândru, nu atât prin vigoare, cât prin caracterul inflexibil și poezia din suflet a acestui cântăreț, iubitor al naturii și patriot din convingere.

Pentru familia sa, e o adevărată tragedie: trei inși, toți slujitori ai codrului, se sting la interval destul de scurt, văduvind Corpul nostru de energii și speranțe. După meritul *Andrei Ionescu*, fost Secretar General al A.G.I.R.-ului și al Consiliului Tehnic, a urmat Inginerul *Petre Cafegiu*; iar acum trece în viața de dincolo de moarte: *Nicu Teodorescu*, o figură a breslașilor pădurei; mai adăugând și pe eroul de război: ofițerul *Cuțic*, soțul unicei sale fiice.

Ialomițean, născut la 1888, în com. Iazul, absolvent al Liceului din Brăila, pepinieră de strălucite inteligențe și valori reale, prin 1907 a intrat în Școala Superioară Silvică dela Brănești, pe care absolvind-o ca șef de promoție, rămâne în Minister, la Serviciul ridicărilor în plan și plantații.

Ca etape mai principale în carieră, regretatul Teodorescu a fost: Șef la Ocolul Dolhasea, apoi iar în Minister, în 1914 trece Șef la Ocolul Leordeni,

unde se și căsătorește; venind războiul se evacuează cu ai săi în Moldova, găsindu-l Șef de Ocol la Coșula Botoșani, de unde revine la Slăvești-Teleorman. La Sighetul Marmației e Subdirector și director regional, în Ardealul de Nord.

În Capitala Moldovei Iașul „Orașul amintirilor“, e nu numai Insp. de Control și apoi Director al Regionalei Silvice, sau Șef al Inspectoratului, ci un animator, activând în cadrul „A. M. I.“ și al Cercului regional „AGIR-Moldova“; casa ospitalieră, spirit de camaraderie și emulație, — ca Șef dovădind mult tact, energie și exemplul tinutei proprii, corectă și în viața sa familială „model“ și pe tărâmul vieții social-culturale.

În ultimii ani Consilierul silvic Nicu Teodorescu a fost Efor al Fondului Religionar Ortodox din Bucovina, Administrator al Casei Pădurilor, din care post a demisionat și iar Efor la Fondul Bisericesc, până în clipa decesului surprinzător.

A activat intens în cadrul Direcțiunei Silvice la controlul general, pentru Inspectoratul București, îndeosebi; precum și la controlul Invățământului silvic mediu și inferior, fiind bine apreciat de Conducătorii cu cari a colaborat și de condușii pe cari i-a îndrumat, la Departamentul Agriculturii și Domeniilor, precum și la Fondul Bucovinean.

Durerile mari se tac, vorbele părând să insulte maiestatea morții.

Și totuși sufletele simt nevoia compasiunii, împărtășirea prin graiu și slove, alinătoare a durerii.

În familiile Teodorescu, Cafegiu și Ionescu, atât de crunt lovite, semincerii au căzut, doborâți de vânt și vitregii omenești.

Rămân în urmă: viăstarele plâpânde, micuții copilași, asemeni mugurilor și puieților ce se ridică sfielnici, precum și umbrele cernite ale unei umbre, ființele dotate cu fina sensibilitate feminină și mai slabă rezistență pentru prea durele lovituri ale vieții.

Noi spre ele privim cutremurați, plângându-le, odată cu cei dragi ce nu mai sunt.

Din partea camarazilor dela Direcțiunea Silvică, P. P. J. și C. A. P. S., reprezentând în acelaș timp prin delegație și veterana noastră Societate științifică și profesională „Progresul Silvic“, ne împlinim o datorie moral — afectivă prin acest necrolog, ce va să fie un pios „omagiu post-mortem“, unui apreciat tehnician, bun șef, drept și loial camarad, calități ce ni l-au aproplat, conlucrând la Iași, sub directivele sale, pierderea lui prematură văduvind-ne Corpul de o vie inteligentă și frumos caracter, mai rar îmbinate armonice, și tocmai de aceia mai prețuite.

Pierdem în Eforul Consilier Nicu Teodorescu, pe omul sobru, întreg, cu atitudini ferme, de curaj și de rară eleganță și distincție.

Cuvântul nostru de adio — fie o palidă consolare celor ce-i supraviețuiesc, frânți de durerea la care, pe lângă familiile înrudite, se integrează sufletul colectiv al familiei pădurărești.

Dumnezeu ni-l odihnească în pace, rânduit în ceata dreptilor aleși, veșnicindu-i aducerea aminte!

Ing. Cezar Cristea

A plecat încă unul dintre noi, unul dintre cei mai sinceri și mai buni, creiându-se un nou gol în cadrele corpului inginerilor silvici.

Abea în a. c. a fost avansat la gradul de inspector silvic, deschizându-i-se larg porțile validării în cadrele serviciului, când cruda soartă l-a răpit din mijlocul nostru, rupându-i pe neașteptate firul carierei sale.

Om blajin, disciplinat, modest, conștiincios și foarte silitor, ne-a îndreptățit la speranțele unei perfecte colaborări în serviciu, și la o camaraderie sinceră în afară de serviciu.



NIȚESCU IV. CONSTANTIN

Inginer Inspector Silvic

I-a fost dat de soartă colegului nostru C. Nițescu, de când a fost transferat la Direcția silvică Arad, să îndure repetate încercări, cari i-au sdruncinat organismul, în aparență atât de robust, încât ne părea că va putea rezista ca și un falnic stejar și vijeliei celei mai puternice.

I s'a rezervat în cadrul Direcției silvice Arad un rol important, dar din cauza repetatelor îmbolnăviri, abia s'a familiarizat cu mediul cel nou în care a fost transplantat în toamna anului trecut. Era emoționant când abia putând umbla din cauza suferințelor, a ținut să se prezinte personal în cabinetul directorului, scuizându-se în mod vădit jenat, pentru că starea sănătății nu-i permite a-și relua firul preocupărilor oficiale.

Destinul lui a fost însă ca în vârstă de abea 44 ani, să-și părăsească soția sa nemângâiată, rudele și camarazii întristați.

Camarade Costică Nițescu, în numele Societății Progresul Silvic, și în numele camarazilor din Direcția silvică Arad, precum și în numele Societății Vânătorilor Ingineri silvici „A.V.I.S.”-Arad, îți zic un ultim adio, păstrându-ți amintirea de bun camarad și funcționar model.

Dumnezeu să te primească între cei drepți.

Ing. I. Moga

† ION V. BĂTUCĂ

Inginer subinspector silvic

Subdirector Direcției Pădurilor din Eforia Spitalelor Civile.

Născut în anul 1904 — 16.I.

Decedat în ziua de 28 August 1945.

† DUMITRU V. IONESCU

Șeful Ocolului Silvic Baia de Aramă-Mehedinți

Fost șef al Ocolului Silvic Telenești-Orhei și al Ocolului Silvic Dorohoi,

Născut în 1903 în com. Amara-Râmnicul Sărat.

Decedat în 10 Iunie 1945 la Baia de Aramă.

† PASCU VICTOR

Inginer inspector general silvic pensionar

Decedat la Arad în ziua de 11 Septembrie 1945 în vârstă de 64 ani,
după o scurtă suferință.

† ION I. STĂNESCU

Ing. inspector general silvic

Decedat la Craiova în ziua de 2 Octombrie 1945, în vârstă de 58 ani.

**MODUL DE ELIBERARE A PERMISULUI DE VÂNĂTOARE
PE ANUL 1945/946**

Permisul de vânătoare se eliberează de Inspectorul de vânătoare al județului în care solicitatorul are domiciliul legal, pe baza prezentării, fără cerere scrisă, a actelor următoare:

- I. Permisul de port-armă vizat pe anul în curs.
- II. Recipisa C. E. C. de plata taxei, de lei 5.420 (inclusiv taxa timbrului) depuși la Contul Nr. 322, la dispozițiunea Direcțiunei Economiei Vânătorului, taxa permis vânătoare, pentru a se evita eventualele erori, s'au imprimat formulare speciale C. E. C. pentru depunerea acestei taxe, cari s'au trimis Inspectoratelor de vânătoare județene spre distribuire.

III. Dovada dreptului de a vâna pe terenuri vânătoare, în una din calitățile următoare:

1. Membru al unei Societăți de vânătoare (se va prezenta chitanța de plata cotizației pe anul în curs);
2. Proprietar sau arendaș al dreptului de vânătoare al unui teren de vânătoare;
3. Autorizat să vâneze pe un fond de vânătoare, pe baza autorizației scrise a proprietarului sau arendașului dreptului de vânătoare.

**MODUL DE ELIBERARE A PERMISULUI DE PESCUIT ÎN APELE
DE MUNTE PE ANUL 1945/1946**

Permisele de Pescuit în Apele de Munte se eliberează de Inspectoratele de vânătoare județene, pe baza prezentării, fără cerere scrisă, a actelor următoare:

- I. Dovada dreptului de pescuit pe un fond de pescuit, în una din calitățile următoare:
 1. Membru al unei Societăți de pescuit în apele de munte (în acest caz se va prezenta chitanța de plata cotizației pe anul în curs);
 2. Proprietar al unui fond de pescuit în apele de munte, recunoscut de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Economiei Vânătorului;
 3. Arendaș al dreptului de pescuit al unui fond de pescuit, conform contractului aprobat de Minister;
 4. Autorizat să pescuiască pe un fond de pescuit pe baza autorizației scrise a proprietarului sau a arendașului dreptului de pescuit.
- II. Recipisa C. E. C. de depunerea taxei de lei 700, Contul 323, la dispoziția Direcțiunei Economiei Vânătorului (formulare C. E. C. tipărite special în acest scop, se găsesc la Inspectoratele de vânătoare județene).

A P E L

Facultatea de Silvicultură din București roagă pe cititorii acestei reviste să doneze obiecte pentru colecția de material didactic a Conferinței de Vânătoare și Piscicultură în Apele de Munte.

Facultatea are nevoie îndeosebi de: coarne de cervide, fie cu crani, fie numai coarne izolate, lepădate; apoi, crani de cervide, întregi sau numai maxilarul inferior; coarne și maxilare de capră neagră, colți și crani de

mistreți; arme cu țevile sparte din cauza încărcăturii prea mari sau a înfundării țevilor; cranii de orice alte specii de vânat; cornuri de vânătoare, unelte de confecționat cartușe de vânătoare; blănuri în stare brută sau lucrată, în fine, orice obiecte care ar putea figura într'un muzeu de vânătoare sau colecție de material didactic.

Se precizează că nu se urmărește a se colecta numai material frumos, pentru decor, ci material apt pentru scop didactic, deci pot fi obiecte uzate sau deteriorate.

Aceste obiecte urmează a fi trimise pe adresa: *Facultatea de Silvicultură, Conferința de Vânătoare, București, Calea Griviței Nr. 132*. Pe aceeași adresă, urmează a se comunica și cheltuielile de ambalaj și transport, spre a fi achitate.

Facultatea ar fi recunoscătoare dacă D-ii directori regionali și șefi de inspectorate silvice ar binevoi să ia inițiativa colectării și expedierii acestor obiecte. S'ar simplifica expedierea și s'ar reduce cheltuielile.

Deasemenea roagă să se doneze pentru biblioteca Conferinței de Vânătoare și Pescuit, colecții complete sau numai numere izolate din „Revista Vânătorilor” pe anii 1919—1944 inclusiv. Administrația revistei ne mai având numere de rezervă, singura cale de a ne completa colecția este aceea de a face apel la cititori. Expedierea se va face pe aceeași adresă.

Nădăjduim că acest apel va găsi ecou în sufletele tuturor acelor care poartă interes pregătirii cât mai temeinice în materie de vânătoare a viitorilor ingineri silvici.

I N D E M N

Acțiunile întemeiate numai pe rațiune nu dau randamentul așteptat, dacă nu sunt ajutate și de pasiune. Credința, sufletul formează un motiv de mare importanță.

În materie de pregătire profesională în domeniul vânătoarei și pisciculturii în apele de munte, pe lângă partea teoretică este nevoie și de practică, în măsură mult mai mare decât la o bună parte a altor materii de Școală.

Complectarea pregătirii practice trebuie făcută pe teren. Studenții Facultății de Silvicultură au fost sfătuiți să folosească prilejul vacanțelor pentru a vâna sau a pescui în timpul corespunzător legal după calendarul acestor indeletniciri. Dar neavând arme și nici teren la dispoziție, ci numai permisul de vânătoare, ne adresăm pe această cale d-lor Șefi de Ocoale și Societăților „AVIS” să ușureze practicarea vânătoarei tinerilor silvicultori, invitându-i la vânătorile organizate, împrumutându-le arme etc. etc.

În străinătate pregătirea teoretică în Școlile de Silvicultură e asemănătoare cu cea dela noi. Spre deosebire însă de situația din țara noastră, acolo tânărul silvicultor ajungând în carieră intră într'un mediu de silvicultori-vânători, mediu în care pregătirea lui vânătoarească se desăvârșește pe teren practic.

Indemnul nostru e făcut cu scopul creerii acestui mediu prin mijloacele amintite mai sus, lăsând liberă inițiativa silvicultorilor cu practică vânătoarească mai veche să îndrumeze primii pași ai tinerilor silvicultori, având ca lozincă: „în fiecare silvicultor se ascunde un perfect vânător”.

C. V.

Știri vânătoarești — Mișcare în personal — Știri diverse.

- Prin Decizia Ministerială JI. Nr. 5:214 din 16 Iunie 1945, s'a oprit vânătoarea potârnicilor, pe anul 1945, în întreg teritoriul județului Roman.
- Idem prin Decizia Ministerială JI. nr. 4.419/945, pe întreg teritoriul județului Tutova.
- Prin Decizia Ministerială Nr. 2.176 din 29 Iunie 1945, D-1 Ing. Ion Chirvăsuță, a fost numit Inspector de vânătoare, onorific, al Plășii R. Vâlcea, în locul D-lui Const. Zavricescu.
- Prin Decizia Ministerială Nr. 2.246 din 9 Iulie 1945, D-1 Ing. Teo Vidivnschi, Inspector Silvic din cadrul particular, a fost numit Inspector de vânătoare onorific al județului Baia, în locul D-lui Gh. Butnaru, a cărui delegație încetează.
- Prin Decizia Ministerială Nr. 2.440 din 2 August 1945, au fost numiți Inspectori de vânătoare de Plasă D-nii: Ing. Silvic Popovici, pentru Plasa Iara (Turda) în locul D-lui Octavian Bică.
- Prin Decizia Ministerială Nr. 2.018 din 8 Iunie 1945, D-1 Ing. Anton Levitschi, a fost numit Inspector de vânătoare al Plășii Peșteana-Jiu (Gorj), în locul D-lui Ing. Nicolae Micu.
- Prin Decizia Ministerială Nr. 2.331 din 24 Iulie 1945, s'au majorat premiile cari se acordă descoperitorilor sau denunțătorilor cazurilor de infracțiuni la Legea Vânatului și Legea Pescuitului în Apele de Munte, după cum urmează:
Lei 20.000 (douăzeci mii), pentru descoperirea — denunțarea, fiecărui caz de ucidere ilegală a cerbului (mascul sau femelă);
Lei 15.000 (cincisprezece mii), pentru descoperirea — denunțarea fiecărui caz de ucidere ilegală a caprei negre (mascul sau femelă);
Lei 6.000 (șase mii), pentru descoperirea — denunțarea fiecărui caz de ucidere ilegală a dropiei (mascul sau femelă);
Lei 6.000 (șase mii), pentru pescuitul ilegal a unei lostrițe.
- Dacă descoperirea — denunțul privește vânătoarea ilegală a mai multor exemplare din speciile sus arătate, premiul se multiplică cu numărul corespunzător.
- Acordarea acestor premii se face în condițiunile prevăzute în Decizia Ministerială r.N. 7.356/942, publicată în Monitorul Oficial Nr. 117 din 22 Mai 1942.
- Prin Decizia Ministerială Nr. 2.332 din 24 Iulie 1945, s'a majorat la lei 4.000 (patru mii) premiul instituit pentru uciderea fiecărui lup.
- Acest premiu se va acorda cu îndeplinirea formalităților prevăzute în Decizia Ministerială Nr. 2.645/941, publicată în Monitorul Oficial Nr. 59/941.
- Mon. Of. Nr. 123 din 2 Iunie 1945 publică Dec. M. A. D. prin care se instituie noua Comisie pentru purificarea administrației M. A. D. Comisia este prezidată de d. prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură.
- Idem detașarea d-lui ing. subinsp. silvic Popescu-Zeletin Ion dela Direcția Silvică la Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării.
- Mon. Of. Nr. 124 din 4 Iunie 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 1.422/945 de confirmarea înaintării următorilor ingineri silvici dela ICEF: în gradul de ing. inspector silvic: Carra Nicolae și

Bălănică Teodor; în gradul de ing. sub-inspector silvic: Toma Gavril, Mircea Romulus, Vintilă Eugen, Ene Mircea și Mateescu Ion.

— Mon. Of. Nr. 128 din 8 Iunie 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 1.097/945 de transferarea d-lui ing. insp. silvic Frățilă Virgil, șef al serv. silv. jud. Brașov ca inspector de control al unităților silvice din județele Trei Scaune și Odoarhei și d-lui ing. insp. silvic Dârlău Ion din Centrul Direcției Silvice, ca Șef al Serv. Silvic jud. Brașov.

— Mon. Of. Nr. 130 din 11.I.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 18.077/945 prin care se stabilește că darea în arendă sau valorificarea sub orice altă formă a dreptului de vânătoare din pădurile Statului, aparținând Oc. Silv. C.A.P.S.: Calafat, Pucioasa, Ploiești, Radna, Fântânele și Centrul de Exploatare Cașin, se va face de C.A.P.S. — Ocoalele Silvice C.A.P.S. mai sus menționate au fost desemnate cu Dec. M.A.D. Nr. 12.670/945 publicată în Mon. Of. Nr. 107 din 15.V. 1945 spre a servi pentru practica studenților Facultății de Silvicultură din București.

— Mon. Of. Nr. 149 din 23.VI.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 19.390/945 prin care se repartizează D-1 Ing. Șef Silv. Stângă I. ca șef al Oc. Silv. Sinești.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 20.543/945 prin care D-1 Ing. Insp. G-1 Silvic Emanoil C. Subdir. Dir. Com. CAPS. se delegează pe lângă Ministerul de Industrie și Comerț, pentru a lucra la Oficiul lemnului de lucru.

— Idem Dec. Adm. CAPS. Nr. 19.650/1945 prin care D-1 Ing. Subinsp. Silv. Profir C. din Centrala Dir. Reg. Constanța se transferă la cerere în Centrala Dir. Reg. Craiova.

— Mon. Of. Nr. 141 din 28.VI.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.130/945 de reprimire în serviciul Statului a urmă-

torilor ingineri silvici în cadrele Dir. Reg. Silvice Bistrița:

Ing. Șef Silv. Persecă M., Ing. Sub-insp. Silv. Fixek E., Ing. Șef Silv. Csizsek L., Ing. Șef Silv. Sofalvy St., Ing. Șef Silv. Gondos E., Ing. Șef Silv. Decei O., Ing. Șef Silv. Silaghi C., Ing. Subinsp. Silv. Rubțov St.

— Mon. Of. Nr. 145 din 30.VI.1945 publică tablourile posturilor vacante în Centrala ICEF. și serviciile exterioare ICEF.

— Mon. Of. Nr. 147 din 8.VII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.157/945 prin care se reînființează școala de brigadieri silvici din Com. Gurghiu Jud. Mușeș, cursurile predându-se în limba română. Decizia prevede ca pentru elevii cari vor voi să cunoască limba maghiară va funcționa în cadrul școlii un profesor pentru această limbă. Elevii anului II dela Școala de Brigadieri Silvici Petrești-Alba vor trece cu începere dela 1.IX.1945 la Școala de Brigadieri Silvici Gurghiu, împreună cu personalul și întreg inventarul școlii.

— Mon. Of. Nr. 148 din 11.VII.1945 publică Dec. M. A. N. Nr. 2.165/945 prin care se transferă în interes de serviciu următorii: D-1 Ing. Șef Silv. Kerschling V. din Dir. P. P. J. ca șef al Oc. Silv. Covasna și D-1 Ing. Șef Silv. Popovici Iulian, dela Oc. Silv. Abrud ca Șef al Oc. Silv. Tg. Secuiesc.

— Mon. Of. Nr. 150 din 8.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 1.980/945 prin care se tașează dela ICEF la Oficiul lemnului care D-1 Ing. Silv. Trifănescu At. se delegează la lucru, Min. Ind. și Com., pe intervalul 1.VII—30.IX.1945.

— Mon. Of. Nr. 156 din 12.VII.1945 publică Decretul Regal Nr. 2.090 din 2.VII. 1945 prin care se numesc în serviciul CAPS. cu gradul de Ing. Silvic stagiar, următorii:

Rusu Gr. Ioan, Grigoraș D. Ștefan, Oprîșiu I. Remus, Dorin C. Tudor, Popovici A. Traian, Bălan Effimie, Moraru Teodor, Crinu Jean, Ionescu R. Faustin, Ionescu R. Petre, Roșca D. Eugen, Bârcă R. Ioan, Comes I. Viorel, Mărgineanu I. Octavian.

— Idem, publică Dec. M. A. D. Nr. 1.727/945 prin care se aprobă Statutul pentru gospodărirea Ocoalelor Silvice Experimentale — Didactice I. C. E. F., prevăzându-se următoarele:

1) Facultatea de Silvicultură să înainteze până la 1 Decembrie al fiecărui an dezideratele sale cu privire la lucrările de programat; 2) Consiliul Institutului se va completa cu Decanul Facultății de Silvicultură pentru discutarea proiectelor de program de lucru și al bugetului I.C.E.F., în părțile ce privesc raporturile cu Facultatea de Silvicultură; 3) Programele definitive vor fi comunicate și Facultății de Silvicultură spre a le folosi la adaptarea lucrărilor cu caracter didactic; 4) Facultatea de Silvicultură va înaintea trimestrial I.C.E.F.-ului programul lucrărilor de aplicațiuni, iar în luna Maiu (sau Iunie) programul lucrărilor practice de vară. 5) Direcția I.C.E.F. va prevedea după posibilități la construirea de cămine în cuprinsul ocoalelor experimentale-didactice.

— Idem publică Dec. M. A. D. Nr. 2.266/945 prin care se numesc D-nii: Ing. Insp. G-ral Constantin Rachieru ca Administrator al C.A.P.S.-ului în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Alex. Bratu care trece la controlul general C.A.P.S., menținându-se delegația de Secretar General al Sectorului Forestier din M. A. D. dată D-lui Ing. Insp. G-ral Rachieru Constantin.

D-l Ing. Insp. Silv. Grigore Colpacci se numește subadministrat al C. A. P. S.-ului în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Valer Popovici, trecut la Comitetul de

Direcție C.A.P.S., și se delegează ca Administrator al Casei Pădurilor pe timpul cât durează mandatul de Secretar General al D-lui Ing. Insp. G-1 Constantin Rachieru.

Cu aceeași Decizie se delegează: D-1 Ing. Cons. Silv. Popovici V. în Comitetul de Dir. C.A.P.S. în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Nedelcovici At., care trece la Controlul General C.A.P.S.; D-1 Ing. Cons. Silv. Dăscălescu I. din Dir. Technică C.A.P.S. în Comitetul de Dir. în locul D-lui Ing. Cons. Silv. Rodoteatu Sterie, care trece la Controlul General CAPS. D-1 Ing. Cons. Silv. Luțescu I. dela Controlul General CAPS, ca subadministrator al CAPS.-ului, D-1 Ing. Insp. G-1 Silv. Georgescu V. ca Director al Dir. Ad-tive în locul D-lui Bozdoc D. care trece la Controlul General CAPS.; D-1 Ing. Insp. G-1 Silv. Paladian I. la conducerea Dir. Comerciale CAPS. în locul D-1 Cons. Silv. Atanasescu Anton, care trece la Controlul General CAPS.

— Mon. Of. Nr. 157 din 14.VII.1945 publică Dec. Adm. CAPS. Nr. 62.133/945 prin care D-1 Ing. Silv. Pokoi E. dela Centrul Bădeni-Arnota se transferă la cerere în Centrala CAPS. Dir. Technică. Idem de prelungirea detașării D-lui Ing. Șef Silv. Agavriloaei T. din Centrala Dir. Reg. Arad în Centrala Dir. Reg. Pițești, până la 1.I.1946.

— Mon. Of. Nr. 159 din 17.V.1.945 publică Dec. Min. Nr. 27.544/945 prin care D-1 Ing. Subinsp. Silv. Caloianu D. I. din Centrala Dir. Reg. Silv. Craiova, se transferă în Centrala Dir. Reg. Silv. Iași.

— Mon. Of. Nr. 160 din 19.VII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.292/945 prin care se transferă următorii:

D-1 ing. insp. silv. Diaconescu C. dela Oc. Silv. Beiuș-Nord, în calitate de șef

al Serv. Silv. Jud. Bihor și girant al Oc. P. P. J. Corabia;

D-1 ing. șef silv. Mutică C., dela Oc. Silv. Dumbrăveni-Tr. Mică în calitate de șef al Oc. Silv. P. P. J. Mircurea Ciuc și girant al Serv. Silv. Jud. Ciuc;

D-1 ing. șef silv. Logofătu A., rămas disponibil prin desființarea Oc. Silv. Călățele-Cluj, în calitate de șef al Oc. Silv. Săn Martin-Ciuc;

D-1 ing. subinsp. silv. Ștefănescu O. dela Oc. Silv. Câmpeni-Turda, în calitate de șef al Oc. Silv. Gheorghieni-Ciuc;

D-1 ing. șef silv. Vlaheli I. dela Dir. P. P. J. în calitate de șef al Oc. Silvic Corund și girant al Serv. Silv. Jud. Odoheiu și al Ocoalelor Silvice J. Gh. Duca și Odoheii;

D-1 ing. subinsp. silv. Chibeleanu A. dela Inspectoratul Silvic-Sibiu, în calitate de șef al Serv. Silv. Jud. Mureș și girant al Ocoalelor Silvice P. P. J. Tg Mureș și Sovata;

D-1 ing. subinsp. silv. Urzică P., dela Insp. Silv. București, în calitate de șef al Oc. Silv. Toplița-Mureș;

D-1 ing. șef silv. Zamfir I. dela Oc. Silvic Săcele-Brașov în calitate de șef al Oc. Silv. și girant al Serv. Silv. Zalău și al Oc. Silv. Cehul Silvaniei;

D-1 ing. silv. Nistor C. dela Oc. Silv. Ajud-Alba în calitate de șef al Oc. Silv. și girant al Serv. Silv. Jud. Satu-Mare.

D-1 ing. subinsp. silv. Popovici R., dela Dir. Silvică, în calitate de șef al Oc. silv. Negrești-Satu Mare;

D-1 ing. șef silv. Fosti I., dela Serv. Silv. Jud. Tecuci, în calitate de șef al Serv. Silv. Jud. Someș și girant al Oc. Silv. P. P. J.-Dej;

D-1 ing. subinsp. silv. Popovici I. dela Oc. Silv. Hălmagiu-Arad, în calitate de șef al Oc. Silv. P. P. J. Sighet și girant al Serv. Silv. Jud. Maramureș;

D-1 ing. silv. Proorocu D. dela Școala de Brigadieri Silvici-Petrești Alba, în calitate de șef al Oc. Silv. Vișeu de Sus și girant al Oc. Silv. Dragomirești.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2287/945 prin care d-1 ing. subinsp. silv. Bozdog Pavel din Centrala Dir. Silvice se transferă ca șef al Serv. Silv. Jud. Turda.

— Mon. Of. Nr. 168 din 27.VII.945 publică Decretul Regal Nr. 2285/945 prin care D-1 Insp. G-1 Silvic Constantin Rachieru se numește pe data de 11.VII.1945 în funcțiunea de Ad-tor al Casei Pădurilor Statului, în locul D-lui Ing. Cons. Silvic Alex. Bratu, a cărui delegație încetează.

— Idem, Decretul Regal Nr. 2286/945 prin care se numește la aceeași dată D-1 Ing. Insp. Silv. Grigore Colpacci, ca subadministrator al CAPS.-ului, în locul D-lui Ing. Cons. Silv. V. Popovici, delegându-se ca ad-tor al CAPS.-ului, pe tot timpul cât durează mandatul de Secretar General al D-lui Ing. Insp. G-1 C. Rachieru.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 27.490/945 prin care se transformă pedeapsa de punere în disponibilitate pe cinci ani a D-lui Ing. Șef silv. Bivol VI. în transferare disciplinară, reprimindu-se în serviciul CAPS.-ului cu gradul de inginer subinsp. silvic la Centrala Dir. Reg. Lugoj.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 30.589/945 prin care D-1 Ing. Insp. Silv. Vișan Traian din ad-ția centrală CAPS. se delegă a exercita atribuțiunile de subdirector al Dir. Com. CAPS. în locul D-lui Ing. Insp. G-1 Silv. Emanuil C. detașat la Min. Ind. și Com.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 30.064/945 și Nr. 30.066/945 prin care se transferă în interesul serviciului următorii:

D-1 ing. subinsp. silv. Vulpe Filip dela Oc. Silv. Căiuți în Centrala Dir. Craiova — Serv. Technic;

D-1 ing. șef silv. Nemiș Doru dela Oc. Silv. Crețești ca șef al Oc. Căiuți;

D-1 ing. subinsp. silv. Belcea Traian dela Oc. Silv. Gilău ca șef al Oc. Silv. Albac;

D-1 ing. silv. Pasenco V. P. dela Fabrica Valea Ierii ca șef al Oc. Gilău;

D-1 ing. șef silv. Samoilescu Ioan dela Oc. Silv. Butoiu, ca șef al Oc. Silv. Câmpul Cetății;

D-1 ing. silv. Budiu Emil dela Oc. silv. Sâibca ca șef al Oc. Borlești;

D-1 ing. șef silv. Cerbu Anatolie, dela Oc. Dobrești ca șef al Oc. Lăpușna;

D-1 ing. insp. silv. Chiculiță C. din Centrala Dir. Cluj ca șef al fabricii Vișeu;

D-1 ing. subinsp. silv. Cartas Const. dela Oc. Silv. Sebeș Moneasa ca șef al Ocolului Butoiu.

— Idem, Dec. M. A. D. Nr. 30.587/945 prin care se transferă în interes de serviciu d-1 Ing. Cons. Silv. Caragea N., dela conducerea Dir. Reg. Pitești, în Centrala Adm. CAPS., delegându-se cu girarea conducerii Pitești D-1 Ing. Insp. G-1 Silv. Ionescu D. Constantin, actual subdirector al Dir. Pitești.

— Idem, Dec. Adm. CAPS. 30.331/945 prin care se detașează în interesul serviciului d-1 Ing. suinsp. silv. Vaniș L., dela Dir. București în Centrala CAPS., la serviciului lemnului de foc.

— Mon. Of. Nr. 176 din 6.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.358/945 prin care se transferă următorii: d-1 Ing. subinsp. silv. Dan T. din Centrala Dir. P. P. J. ca șef al Oc. silv. Tîncea-Bihor și d-1 Iancu N. ing. silv. dela Oc. silv. Beiuș la Oc. silv. Abrud în calitate de șef și girant al Oc. silv. Câmpeni-Turda.

— Idem, se însărcinează cu girarea următoarelor ocoale:

D-1 ing. insp. silv. Diaconescu Constantin, șeful serv. silv. jud. Bihor cu girarea oc. silv. Alejd-Bihor;

D-1 Protopopescu Caton, ing. insp. silv., șeful serv. silv. Alba cu girarea Oc. silv. Aiud-Alba;

D-1 ing. insp. silv. Crăițaru Ion, șeful oc. silv. Sibiu cu girarea Ocolului Săliște-Sibiu;

D-1 ing. șef silv. Vintilescu N., șeful oc. Mediaș cu girarea Oc. Dumbrăveni;

D-1 ing. șef silv. Vlaicu D., șeful serv. silv. Jud. Mehedinți cu girarea Ocolului silv. Baia de Aramă;

D-1 ing. șef silv. Popescu Aurel, șeful serv. silv. jud. Neamț, cu girarea Oc. Bicză-Neamț;

D-1 ing. șef silv. Leon Gh., șeful serv. silv. Câmpulung Bucovina cu girarea Oc. silv. V. Dornei;

D-1 ing. silv. Miron Virgil șeful oc. silv. Argeș cu girarea Oc. silvic Titești-Argeș;

D-1 ing. șef silv. Romoșanu Bruno șeful oc. silv. Baia de Criș-Hunedoara cu girarea oc. silv. Hălmăgiu-Arad.

— Mon. Of. Nr. 173 din 2 August 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.328/945 prin care se desființează oc. silvice Iara și Călățele Turda, primul trecând la oc. Huedin iar al doilea la Oc. Gilău-Cluj.

— Mon. Of. Nr. 189 din 21.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.290/945 prin care se completează comisia pentru numiri, înaintări și transferări dela I. C. E. F. cu D-1 ing. insp. g-1 silv. Hara-lamb At., ca reprezentat al Sindicatului I. C. E. F. (supleant d-1 cond. silv. Marisov N.).

— Mon. Of. Nr. 148 din 4.VII.1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 2.159/945 prin care d-1 ing. insp. g-1 silvic Sandi Mircea din Insp. Silvic Sibiu se delegă de ministru cu conducerea lucrărilor de ridicări în plan și amenajări pentru pădurile posesorale și cele ale comunităților sărace din cuprinsul Ardealului.

În această calitate d-sa își va putea

asocia atât ingineri din serviciul Statului, cât și ingineri particulari, formând echipe de lucru sub controlul și pe răspunderea d-sale.

— Mon. Of. Nr. 189 din 21.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 32.581/945 prin care d-l ing. subinsp. silvic Halmageanu A. dela Dir. Reg. Sebeș și d-l ing. subinsp. silvic Mihăilescu M. dela Dir. Reg. Bacău, se transferă unul în locul celuilalt, primul în interes de serviciu al doilea la cerere.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 31.455/945 prin care se ridică suspendarea din serviciu a d-lui ing. subinsp. silvic Nahlík Alfred dela Oc. Silvic Prahova, cu dec. Nr. 32.581/945 transferându-se în interesul serviciului la conducerea Oc. Silv. Lugoj.

— Mon. Of. Nr. 189 din 21.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. prin care d-na ing. șef silvic Gruescu Aurora, din Administrația centrală CAPS se detașează în interesul serviciului la fabricile Ucea din jud. Făgăraș.

— Idem Dec. Nr. 31.453/945 prin care se transferă în interesul serviciului urtorii:

D-l ing. insp. silv. Lazăr Vasile, dela Oc. silv. Vălenii de Munte în Centrala Dir. Reg. București.

— Idem se transferă la cerere d-l ing. șef silvic Dalametra Gh., dela Oc. silv. Casimcea la Oc. silv. Cerna-Vodă.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Manoliu T., dela Oc. silv. Vălenii de Munte, se numește titular al Oc. silvic Vălenii de Munte.

— Idem d-l ing. insp. silv. Giuncu V., insp. de control regional din Dir. Constanța, se delegă cu girarea Oc. silv. Casimcea.

— Mon. Of. Nr. 190 din 22.VIII.1945 publică Dec. Min. Nr. 2.421/945 prin care d-l ing. subinsp. silv. Mihai Vasile din centrul Dir. Silvice se transferă în interes de serviciu în calitate de șef al Serv. silvic jud. Odorhei și girant al Oc. silvic P. P. J. Odorhei.

— Idem Dec. Min. Nr. 2.454/945 prin care d-l ing. silv. stg. Gheorghiu I. M., se transferă la cerere dela Serv. silv. jud. Muscel la Serv. silv. jud. Tecuci, delegându-se cu conducerea aceluși serviciu.

— Mon. Of. Nr. 194 din 23.VIII.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.483/945 prin care d-nii: ing. subinsp. silvic Georgescu Al., din Dir. Silvică și ing. insp. silvic Paraschivescu A., dela Insp. Sibiu sunt transferați în interes de serviciu la Insp. Focșani cu atribuțiuni de inspectori de control.

— Mon. Of. Nr. 195 din 29.VIII.1945 publică Decretul Regal Nr. 2.532/1945 prin care d-nii Popovici V. și Dăscălescu I., ing. consilieri silvici sunt numiți membri în Comitetul de Direcție al CAPS.-ului, pe termen de 4 ani, în locul d-lor Nedelcovici At. și Rodoteatu St., ing. cons. silvici, ale căror mandate încetează.

— Idem Dec. M. A. D. 34.820/945 prin care d-l ing. subinsp. silv. Fedeleș C-tin se transferă în interesul serviciului ca șef al căii ferate silvice Gurghiu-Ierbuș-Mureș și șef al depozitului de valorificarea materialelor lemnoase produse în Ocoalele CAPS de pe valea Gurghiuului.

— Idem se transferă în interesul serviciului următorii: d-l ing. silv. Marcu Ioan, din Centrala CAPS ca șef al Oc. silv. Isticeu; d-na ing. silv. Opreșiu Ma-

ria, dela Oc. silv. Câmpina, ca ajutor la Oc. silvic Câmpul Cetății, d-1 ing. insp. silv. Tarhon C-tin, din Dir. Reg. Constanța, în centrala CAPS.; d-1 ing. subinsp. silv. Contantinescu I., din centrala Dir. Reg. Cluj, în centrala Dir. Reg. Bacău.

— Idem d-1 ing. subinsp. silv. Damian N., se detașează în interes de serviciu din Centrala Dir. București în centrala CAPS.

— Idem d-1 ing. silvic Opreșiu Remus se repartizează la Oc. silv. Câmpul Cetății.

— Idem se primește demisia d-lui ing. șef silvic Frigură D., din serviciul CAPS-ului.

— Idem Dec. Adm. CAPS Nr. 37.257/945 prin care se repartizează în serviciu următorii ing. silvici:

Rusu Gr. I., la fabrica Mănăstur; Grigoraș D. Șt., la Oc. silv. Lipova; Dorin Gh. T., la Comisia de amenajări Buc.; Moraru T., la Oc. Babadag; Bălan E., la Oc. Vălenii de Munte; Ionescu P., la Oc. Tisău; Roșca Diacenco E., la Oc. Comana, Crinu J., la Oc. Brănești; Mărgineanu O., la fabrica Ierbuș; Comes I. V., la Oc. Lăpușna; Ionescu R. F., la Centrul Anotă-Băbeni; Bărcă I. L., la Centrul Cașin.

— Idem Dec. Nr. 37.257/945 prin care se transferă la cerere următorii: d-1 ing. șef silv. Petcu Elpidifor, dela Oc. silv. Tg. Ocna în centrala Dir. Bacău și d-1 ing. silv. Petcu Ion, dela Oc. silv. Rusca Montana, la fabrica Caps-Areva.

— Idem d-1 ing. silv. Iancov N. se numește șef al Oc. silv. Dobrești.

— Mon. Of. Nr. 200, din 4.IX.1945 publică tabloul cu propunerile la înaintare a inginerilor silvici pe data de 1 Ian. 1946.

— Mon. Of. Nr. 205 din 10.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 38.363/945 prin care d. ing. cons. silv. Popovici V. din comitetul de Dir. CAPS se numește în Comitetul de îndrumare pentru administrarea oc. silvice model CAPS.

— Idem Dec. Min. Nr. 39.828/945 prin care d. ing. insp. g-1 silvic Ionescu D. C-tin, actual subdirector și girant al Dir. Reg. Pitești se numește în funcțiunea de director al acestei Direcțiuni.

— Idem Dec. Nr. 39.061/945 prin care se transferă următorii:

D-1 ing. subinsp. silv. Jangoci Eug., la cerere dela fabrica Piatra Neamț în centrala Dir. București;

D-1 ing. silvic Nicolaescu M., în interes de serviciu, dela fabrica Piatra Neamț, ca ajutor la Oc. Vaduri și

D-1 ing. silvic Vintea M. se numește șeful fabricii.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2.569/945 prin care se reîncadrează următorii ingineri silvici propuși de Comisia de epurație:

D-1 ing. insp. silvic Podeanu D., dela Dir. Buc. și d-1 ing. silv. cl. I. dela Insp. silv. Timișoara,

— Idem dec. Adm. CAPS Nr. 39.054/1945 prin care se detașează în interes de serviciu pe intervalul 1.IX—30.X.945 următorii:

D-1 ing. silv. Pokoi Eug. din centrala CAPS, la C.F.S. Leordina-Poienele de sub Munte din Dir. Cluj;

D-1 ing. subinsp. silv. Vulpe F. din Centrala Dir. Craiova la linia Băbeni-Horezu, Dir. Craiova;

D-1 ing. subinsp. silv. Ițoiaie V., din

Centrală Dir. Cluj la c. f. s. Valea Gurghiului și

D-1 ing. Chiriacescu N., din centrala Dir. Pitești la fabrica Sighet, din Dir. Cluj.

— Mon. Of. Nr. 208 din 13.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.637/945 prin care d-1 ing. cons. silvic Ivanovici C. dela Dir. Silvică se delegă cu controlul general al Inspectoratelor silvice București și Constanța, în locul d-lui ing. cons. silvic Teodorescu G. N., decedat.

— Mon. Of. Nr. 205 din 10.IX.1945 publică Dec. M. A. D. prin care d-nii insp. de control general se repartizează a exercita controlul astfel:

D-1 ing. cons. silv. Nedelcovici A., șef al Controlului general CAPS și delegațiuni speciale;

D-1 ing. cons. silv. Rodoteatu St., la Dir. Reg. Iași;

D-1 ing. cons. silv. Pandrea M., la Dir. Constanța;

D-1 ing. insp. g-1 silv. Roșescu P., la Dir. Bacău;

D-1 ing. cons. silv. Bratu Al., la Dir. București;

D-1 ing. insp. g-1 silv. Alboteanu C-tin, la Dir. Pitești;

D-1 ing. cons. silv. Atanasescu A., la Dir. Craiova;

D-1 ing. cons. silv. Bozdoc D., la Dir. Sebeș;

D-1 ing. insp. g-1 silv. Moldoveanu A., la Dir. Cluj;

D-1 ing. cons. silv. Caragea N., la Dir. Lugoj;

D-1 ing. cons. silv. Niculescu Emil la Dir. Arad;

D-1 ing. insp. g-1 Constantinecu I. Leu la lucrările speciale fabrici și c. f. s.;

— D-1 ing. cons. silv. Calotescu Stelian, la Com. de Armistițiu și lucrări urgente speciale;

D-1 ing. insp. g-1 silv. Ștefănescu Al., la cultura și amenajarea pădurilor;

D-1 ing. cons. silv. Păiș T. la Ad-ția depozitelor CAPS și lucrări speciale;

D-1 ing. cons. silv. Tănăsescu P. delegațiuni speciale.

— Mon. Of. Nr. 210 din 15.IX.1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2.665/945 prin care d-1 ing. cons. silv. I. Marinescu dela Dir. Silvică se detașează la Insp. silv. București, în calitate de șef al celui Inspectorat, în locul d-lui ing. cons. silv. Priboianu V., detașat la Controlul General.

— Mon. Of. Nr. 201 din 17.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.662/945 prin care d-1 Iacob Marin, inginer insp. silvic, directorul Școlii de Brigadieri silvici Târgoviște, se transferă în interes de serviciu la Insp. București, urmând a fi utilizat la Dir. Silvică Serv. regiunii silvic.

— Idem d-1 ing. insp. silv. Gh. Răducu se transferă în interes de serviciu dela Insp. silvic București la Șc. de Brig. Silvici Târgoviște, unde va fi utilizat ca profesor.

— Mon. Of. Nr. 213 din 19.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.666/945 prin care d-1 ing. insp. silv. Rusu V. din Centrul Insp. Sibiu se detașează până la 31.III.1945 în centrul Dir. CAPS-Cluj, iar d-1 ing. subinsp. silv. Imbăruș N. se consideră detașat din Dir. Silvică la Insp. Sibiu.

— Mon. Of. Nr. 214 din 20.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 40.600/945 prin care d-1 ing. insp. g-1 silv. Ștefănescu Al. se detașează în interesul serviciului din Centrala Dir. Iași în Centrala C.A., P.S., numindu-se la Controlul general al CAPS-ului.

— Idem d-1 ing. insp. silv. Pally Emil dela Oc. Cernavodă se transferă în Centrala Dir. Sebeș.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Popescu D. I., se detașează din Centrala Dir. Pitești în Centrala C.A.P.S. și d-l ing. silv. Rusu Ion se transferă în interes de serviciu dela Oc. silv. Babadag ca șef al Oc. Enlișenlia.

— Idem d-l ing. insp. silv. Stănescu N. Șeful serviciului tehnic din Dir. Bacău se numește subdirector al acestei Direcțiuni, în locul d-lui ing. insp. silv. Mayer Ed., care revine la conducerea serviciului administrativ.

— Mon. Of. Nr. 217 din 24.IX.1945 publică Dec. Nr. 2.638/945 pentru concursul de ocuparea celor 90 locuri de ingineri silvici vacante în Dir. P. P. J. și Dir. Silvică M. A. D., comisiunea pentru numiri și înaintări completându-se prin aceeași Decizie cu d-nii: ing. insp. g-l silv. D. Sburlan, profesor la Facultatea de Silvicultură din București și ing. insp. g-l M. Burculeț, dela Dir. Silvică, în calitate de secretar.

— Mon. Of. Nr. 219 din 26.IX.1945 publică Dec. Min. Nr. 2.730/945 cuprinzând „normativa” de înaintare a inginerilor silvici”.

— Idem Dec. M.A.D. Nr. 43.561/945 prin care se transferă în interes de serviciu d-nii: ing. insp. silv. Dan M., dela conducereea Oc. Silvic Sebiș-Moneasa, în Centrala Dir. Arad și d-l ing. subinsp. silv. Cartas C-tin, dela Oc. silvic Butoi ca șef al Oc. Sebiș-Moneasa.

— Idem se revine asupra transferării d-lui ing. șef silvic Samollescu I. dela Oc. Silv. Butoiu.

— Mon. Of. Nr. 222 din 29.IX.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2.764/945 prin care d-l ing. consilier silv. dr. C. Georgescu, decanul Fac. de Silvicultură, se delegă la conducerea I. C. E. F.-ului, în locul d-lui prof. dr. M. Drăcea a cărui delegație încetează.

D-l ing. insp. g-l silvic prof. D. Sburlan se delegă cu atribuțiuni de Subdirector al ICEF.-ului.

SOCIETATEA INGINERILOR SILVICI „PROGRESUL SILVIC”
BUCUREȘTI III, BD. TAKE IONESCU, 31

PROIECT
PENTRU
MODIFICAREA STATUTELOR
CU
EXPUNEREA DE MOTIVE
A COMITETULUI PROVIZORIU
ȘI
CONVOCAREA ADUNĂRII GENERALE



1 9 4 5

TIPOGRAFIA „BUCOVINA”, I. E. TOROUTIU, BUCUREȘTI

DOMNULE ȘI IUBITE COLEG,

În conformitate cu art. 21 din Statute, cu onoare vă aducem la cunoștință că sunteți convocat la a 59-a Adunare Generală ordinară, ce se va ține în ziua de SĂMBĂTĂ 9 Iunie 1945, la orele 10 dimineața, la sediul Societății, din București, B-dul Tache Ionescu Nr. 31.

Intrucât este posibil ca la această dată să nu se întrunească numărul de membri prezenți, prevăzut de Statute, adunarea generală se va ține revocabil la 24 Iunie 1945, la același ora și în același loc, cu orice număr de membri prezenți, fără o nouă convocare.

Adunarea generală este chemată a delibera și decide asupra următoarelor:

ORDINE DE ZI:

1. Darea de seamă a Comitetului Provizoriu, asupra activității sale;
2. Raportul cenzorilor asupra gestiunii anului 1944;
3. Aprobarea Bilanțului și Contului de Venituri și Cheltuieli, încheiat la 31 Decembrie 1944 și descărcarea conducerii de gestiunea pe 1944;
4. Aprobarea Bugstului pe 1945;
5. Modificarea Statutelor Societății;
6. Alegerea Consiliului de Administrație, potrivit noilor Statute.

DOMNULE ȘI IUBITE COLEG,

Adunarea generală din acest an se ține sub semnul unor adânci și evolutive preiațeri sociale și economice, pe linia marilor principii democratice, iar prin modificarea Statutelor se va decide asupra viitoarei activități a societății, imprimându-i un ritm mai dinamic.

Roadele acestor modificări sunt menite să asigure:

o mai bună și sistematizată funcționare a Societății, pentru realizarea scopurilor sale culturale și tehnice,

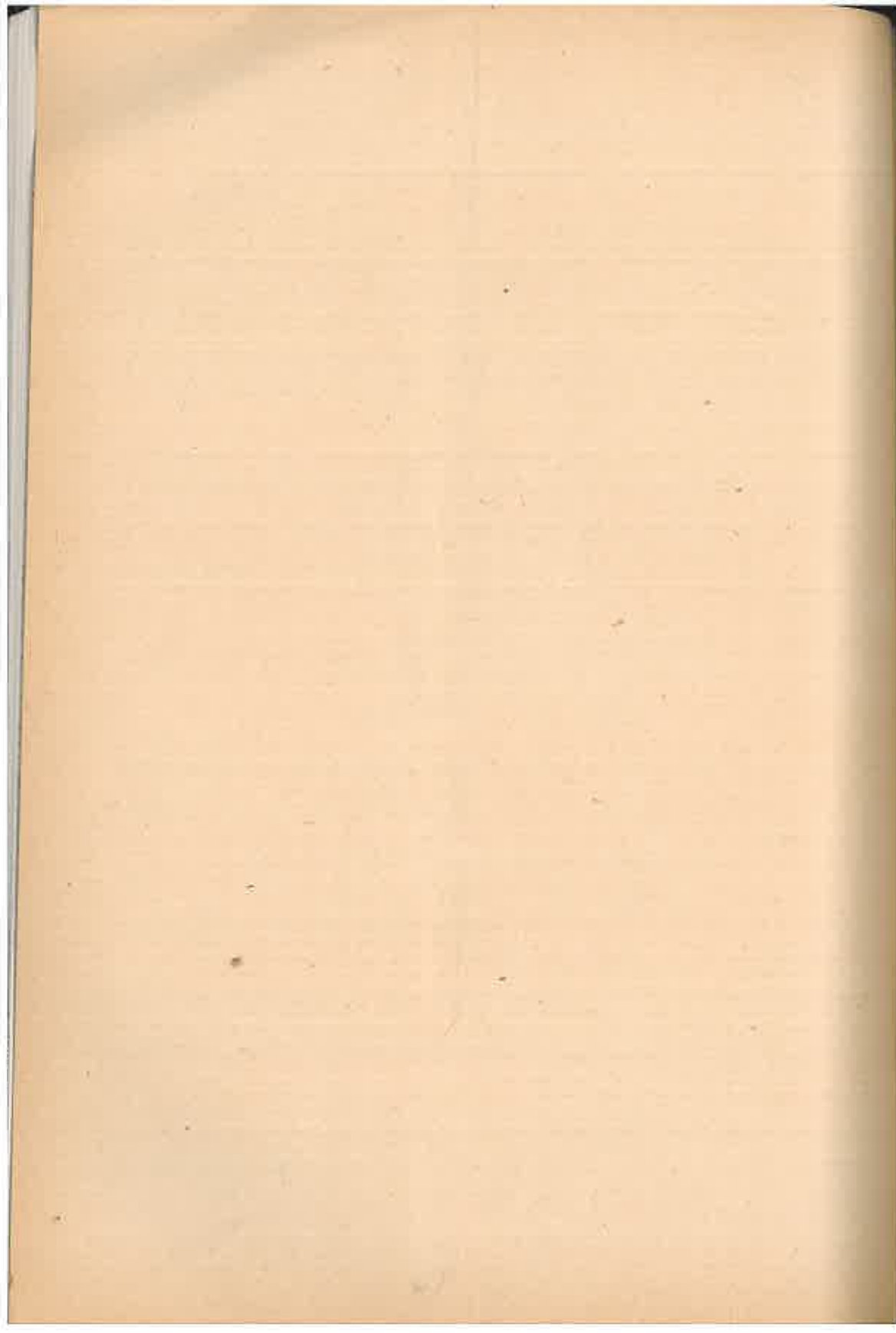
precum și o mai efectivă și susținută apărare a intereselor profesionale, care să se restrângă asupra tuturor categoriilor de membri ai corpului silvic.

Date fiind problemele de mare importanță ce se pun pentru viitorul Societății, suntem încredințați că, trecând peste toate greutățile, veți face efortul necesar spre a răspunde acestui apel, cu prezența Domniei voastre, pentru a vă putea da contribuția personală la hotărârile ce se vor lua.

□ PREȘEDINTE,

(ss) Stere Rodoteanu

Secretar General,
(ss) Ștefan Predescu



EXPUNEREA DE MOTIVE

la

MODIFICAREA STATUTELOR SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Societatea „Progresul Silvic” înființată în anul 1886, cu scopul de a apăra interesele pădurilor și interesele profesionale ale membrilor săi, a întrunit și întrunește toate năzuințele inginerilor silvici.

În țara noastră, Corpul Silvic face parte din puținele Corpuri de profesioniști, cari:

1. Să fi avut încă de pe acum 60 de ani, intuiția clară a rolului însemnat ce va avea de îndeplinit pe lângă importanta bogăție națională: pădurile;

2. Să fi simțit așa de puternic impulsivitatea de a se institui în devotați păzitori ai acestor păduri și în același timp ocrotitori ai intereselor profesionale a slujitorilor pădurilor;

3. Să îmbrățișeze atât de unitar și complet interesele pădurilor și ale Corpului Silvic.

Dacă se cercetează viața Societății „Progresul Silvic” dela înființare și până astăzi, adică perioada de peste o jumătate de veac și se caută adevărul în sbuciumările și durerile ei, se va constata următoarele:

1. Societatea n'a părăsit nici un moment grija de permanența, continuitatea și propășirea pădurilor, cu toate încercările grele și repetate suferite de păduri și de Corpul Silvic;

2. Rezultatele obținute prin această activitate n'au fost totuși așa de mulțumitoare.

Societatea „Progresul Silvic” a fost creiată într'un spirit de democrație, dar nu și-a putut atinge țelurile urmărite, **pentru că n'a fost nici odată democrată.**

O asociațiune democratică cu membrii de aceeași profesiune este aceea care așează la temelia organizării ei:

Libertatea (de asociere, de gândire și de exprimare a ideilor);
Egalitatea în drepturi și datorii.

Conducerea să se exercite cu aleși dintre membrii asociațiunii, prin acordul unanim al membrilor și care să lucreze în interes general.

Aproape dela înființare și până în anul 1926, Societatea „Progresul Silvic”, a avut o **conducere aristocrată**, prin doi președinți din afară de Corp, personalități de mare prestigiu și cu înalte situațiuni în Stat. Această conducere a imprimat influențe puternice asupra pădurilor și Corpului, o stăpânire nediscutată în Societate și o activitate redusă, accidentală, nesuținută și subordonată mulțimilor ocupațiunii în afară de Societate.

Epoca aristocrată se încheie cu câteva legi, cu intenția de ordine și promovarea pădurilor și Corpului; legi călcate deseori chiar de autorii lor. Această epocă se mai încheie cu practicarea tuturor sistemelor de distrugerea pădurilor, fără tolerarea nici unui cuvânt și nici unei acțiuni de protest sau de realizări temeinice pentru păduri și pentru Corp.

În epoca a doua, din anul 1926 până în toamna anului 1944, Societatea a avut o **conducere oligarhică**, prin conducători, cari au reușit să lucreze mai mult în interes personal și să confunde solidaritatea membrilor asociației cu solidarizarea la faptele personale ale conducătorilor.

Conducătorii, deși aleși dintre membrii asociațiunii, prin situația înaltă în administrație și Corp și cu ajutorul unei minorități de colaboratori, înscăunați în posturi înalte din administrație, au isbutit să înlăture dela temelia asociațiunii, cele două elemente de bază ale democrației: **libertatea și egalitatea** și astfel să elimine elementele dinamice și capabile pentru promovarea intereselor pădurilor și Corpului.

Epoca oligarhică se termină cu un noian imens de legi disparate, fără aceea coeziune și preciziune necesare unui echilibru stabil pentru asigurarea propășirii pădurilor și Corpului.



Actul dela 23 August 1944, începutul adevăratei democrații în țara noastră, trebuie să imprime o **democratizare sinceră și reală** a Societății „Progresul Silvic”.

Urmările războiului actual vor produce prefaceri însemnate în structura politică, socială și economică din viața Statului Român.

Cerințele noi ale timpului, democratizarea și adaptarea la prefacerile menționate sunt hotărâtoare pentru reorganizarea Societății „Progresul Silvic”.

Ca urmare, Statutele acestei asociațiuni urmează a se modifica prin:

a) Precizarea principiilor călăuzitoare de funcționare a Societății;

b) Crearea organelor de executare a funcțiilor stabilite.

În rândurile ce urmează se va indica în linii generale principiile călăuzitoare și organele de execuție, ce trebuie să se prevadă în nouile statute ale Societății „Progresul Silvic”.

În primul rând, Societatea trebuie să devină centrul de preocupări de interes general în sectorul pădurilor și să constituie o funcție națională, care să-și lege viața profesională de viața Statului, în strânsă colaborare cu Guvernul cărui să-i pună la dispoziție competența sa organizată.

Societatea „Progresul Silvic” ca organism constituit să se țină departe de frământările politice.

Pe linia de **permanență și de continuitate**, principii de bază ale Economiei forestiere, Societatea să urmărească politica de propășirea pădurilor și de apărarea intereselor profesionale, adaptând mijloacele de acțiune la nevoile vremurilor.

La temelia Societății „Progresul Silvic” să se așeze **pregătirea științifică** a inginerilor silvici și să se introducă acel **spirit tehnic** atât de necesar promovării Economiei forestiere.

În afară de aceasta, Societatea „Progresul Silvic” formată din ingineri silvici, cu rol de **organizatori și conducători** în tehnica economică-forestieră, având menirea imperioasă de a lărgi sfera de activitate în masele tuturor celor ce poartă interes propășirii pădurilor, va avea și rolul de **coordonare** a eforturilor tuturor factorilor din sectoarele Economiei forestiere: **producția, valorificarea și munca** și anume:

a) Proprietarii de păduri, exploatații, industriașii și comercianții de lemne;

b) Celelalte categorii de membri ai Corpului Silvic: conductorii, brigadierii și pădurarii.

Pentru toți acești factori trebuie să se găsească posibilitatea de activare și colaborare cu inginerii silvici, în Societatea „Progresul Silvic” sau prin ea.

În modul acesta Societatea:

1. Va constitui forul central de coordonare a tuturor eforturilor din Economia forestieră;
2. Va deveni instituția care să cerceteze ansamblul nevoilor economiei forestiere și Corpului Silvic;
3. Va apăra interesele profesionale generale și individuale ale membrilor săi, cari să rezulte în mod natural din promovarea intereselor generale ale pădurilor.

Față de cele arătate, în modificarea statutelor menționate, trebuie să se prevadă precis și complet:

Obligațiunile Societății față de Economia forestieră;

Raporturile membrilor Societății față de instituțiile unde lucrează și între ei.

Organele însărcinate cu îndeplinirea funcțiilor precizate mai sus, trebuie să fie astfel stabilite, ca să constituie o cheazășie de emulație în dinamica constructivă și creatoare, în care scop trebuie:

a) Să li se dea o durată de timp scurtă, de verificarea **activității** și de eligibilitate, astfel ca să se desvolte și să se țină treaz și **susținut** spiritul de activitate în interes general;

b) Să li se stabilească sectoarele de activitate, mai precise și mai multe decât în trecut, în funcție de cerințele noi ale timpului.

* * *

În spiritul celor arătate mai sus, s'a întocmit proiectul pentru Statutele Societății „Progresul Silvic“, față de care se dau mai jos o serie de completări.

În anul 1886, Societății „Progresul Silvic“ i s'a dat caracterele de **cultural și profesional** iar în anul 1937 i s'a mai adaogat caracterul **administrativ**.

În anul 1945, față de cerințele actuale, arătate mai sus, pe lângă caracterul cultural trebuie ridicate la același nivel de importanță **preocupările de ordin tehnic și profesional**.

Statutele prevăd deasemenea norme pentru o cât mai bună gospodărire a averii Societății.

În raport cu cele trei caractere menționate la art. 2 din proiect s'au stabilit precis și complet funcțiunile Societății (art. 7 din proiect).

Se subliniază caracteristica funcțiunilor în cele trei sectoare:

a) În sectorul tehnic, funcțiunile urmează a se încadra în

Producția — Politica forestieră;

Valorificarea — Politica lemnului;

Munca — Politica social-silvică.

ca rezultate ale unei Economii forestiere raționale.

b) **In sectorul profesional**, urmează să se apere în mod efectiv — nu ca până în prezent — interesele generale ale Corpului și interesele individuale ale membrilor săi;

c) **In compartimentul administrativ**, urmează ca bunurile imobile ale Societății să se gospodărească rațional.

Față de funcțiunile menționate s'au stabilit mijloacele de acțiune (art. 8 din proiect) și preocupările speciale după caracterele celor trei sectoare (art. 9 din proiect), ca o consecință a considerațiunii arătate mai sus: Societatea va deveni centrul de preocupări de interes general în sectorul pădurilor și va constitui o funcție națională care să-și lege viața profesională de viața Statului.

Se subliniază preocupările speciale mai importante din cele trei sectoare reclamate de nevoile pădurilor și Corpului:

a) **In sectorul tehnic:**

Alcătuirea unui cod unitar și complet al legiuirilor necesare în vederea organizării: Economiei forestiere, Ministerului pădurilor, Administrarea pădurilor, Invățământul silvic, Institutul de Cercetări forestiere, Corpul Silvic, în care să se reflecteze cele trei ramuri ale Economiei forestiere: producția, valorificarea și munca.

Intocmirea planului general și special al lucrărilor de realizare maximă și minimă, anual și periodic.

b) **In sectorul profesional:**

Grija unei salarizări minime a membrilor Corpului Silvic: Apărarea cu devotament a intereselor profesionale; Respectarea și susținerea elementelor de valoare la conducerea funcțiunilor administrației silvice, învățământului silvic și institutului de cercetări forestiere;

Păstrarea unui echilibru just între competență și capacitate, cu experiența vârstei, spiritul de reînnoirea cadrelor cu avântul și energia tinerească;

Instituirea unei Comisii de anchetă, care să examineze cazurile individuale de prigonire ale membrilor Societății, din partea autorităților, fie din partea altor membrii, cazuri asupra cărora Societatea se va sesiza prin cel prigonit sau din oficiu.

c) **In sectorul administrativ:**

Constituirea unui fond social compus și alimentat din valoarea bunurilor imobile, mobile, donațiuni, legate, fonduri în numerar, fonduri în efecte și excedentul anilor precedenți (art. 10).

Ca o concluzie a democratizării sincere și reale a Societății, drepturile membrilor se arată precis și anume:

a) Exprimarea în deplină libertate a gândirii și voinței privi-

toare la scopul și mijloacele de acțiune ale Societății: verbal, în scris sau prin vot.

b) Folosirea în măsură egală a bunurilor mobile și imobile ale Societății și a ajutoarelor morale și materiale pe cari le poate da Societatea și instituțiile pendinte de ea.

Pentru întronarea unui spirit nou în societate, bazat pe obligațiuni morale ale membrilor față de Societate și între ei s'au introdus și s'au arătat precis abaterile dela aceste îndatoriri, cari trebuie să se urmărească și să se sancționeze prompt și obiectiv (art. 24 din statute).

Sancțiunile s'au gradat în raport cu gravitatea abaterilor dela îndatoririle morale (art. 25).

Organele cari aplică sancțiunile se precizează mai bine (art. 28 și 29) și se creiază în cadrul Consiliului de administrație al Societății: Comitetul secției disciplinare, cu rol de comisiune de anchetă, juriu de onoare sau comisie de judecată, după gravitatea faptelor (art. 30). Acest comitet dă avizul asupra tuturor abaterilor morale și materiale ale membrilor Societății.

Potrivit caracterelor date Societății „Progresul Silvic” chestiunile de discutat în Adunarea Generală se grupează în ordinea de zi, corespunzător celor trei sectoare: **cultural-technic, profesional** precum și **administrativ** (art. 37).

Ca organe de desbateri, se precizează:

Adunarea generală — numai pentru membrii activi ai Societății (art. 41), deci cu caracter strict al specialității.

Congresul, pentru toate categoriile de membri ai Societății și cu invitații pentru persoanele ce poartă interes pădurilor (art. 41).

Consiliul de administrație al Societății, ca organ de conducere și administrare generală a Societății se compune numai din membri aleși în număr de 27, pe termen de un an, cu drept de realegere, cu scopul de a desvolta emulația dinamismului creator (art. 44). Membrii Consiliului se vor alege numai dintre membrii activi ai Societății.

Potrivit funcțiunilor Societății (art. 7—9 din Statut) și specializărilor precizate și dezvoltate, în cadrul Consiliului de administrație s'au introdus 6 comitete de secțiuni (art. 53) în loc de 3 din vechiul Statut. Ele sunt:

Comitetul secției **technice** — se ocupă cu politica forestieră;

Comitetul secției **economice** — se ocupă cu politica lemnului;

Comitetul secției **culturale** — se ocupă cu publicațiile Societății.

învăţământ, institute de cercetări forestiere, biblioteca, cercul de studii, muzee, etc.;

Comitetul secţiei **social profesionale** — se ocupă cu politica socială şi profesională;

Comitetul secţiei **disciplinare** — se ocupă cu anchete, juriu de onoare şi comisii de judecată;

Comitetul secţiei **administrative** — se ocupă cu administraţia Societăţii, contencios, asistenţă medicală.

Comitetele secţiunilor menţionate sunt formate din câte un preşedinte — în biroul consiliului de administraţie al Societăţii are rol de vice preşedinte, — un secretar şi doi membrii.

Pentru îndeplinirea misiunii în cele mai bune condiţiuni aceste comitete sunt **organe de iniţiativă** şi:

a) Se ocupă cu toate chestiunile privitoare la secţiunea respectivă, care se aduc la cunoştinţă de membrii Societăţii, ori le sesizează din oficiu, sau li se trimit de Consiliul de administraţie (art. 54);

b) Au **competenţă deplină** pentru delegaţiile date de Consiliul de administraţie (art. 55);

c) **Au însărcinări precise şi complete.**

Alegerea membrilor în aceste Comitete trebuie să se facă dintre membrii **cu calificare şi specializările respective** (art. 46).

Pe linia specializărilor dezvoltate, în funcţie de care s'au creat cele 6 comitete de secţiuni în cadrul Consiliului de administraţie, **Comitetul de Direcţie** este format din preşedintele Consiliului de administraţie, Secretarul general, casierul şi preşedintele unei din cele 6 comitete de secţiuni, cu **rol de vice preşedinte** (art. 56). În modul acesta, Comitetul de Direcţie variază în funcţie de lucrările ce urmează a fi studiate şi soluţionate.

Comitetul de direcţie **rezolvă cu puteri depline** lucrările atribuite de Consiliul de administraţie al Societăţii şi pe cele cu caracter urgent, ultimele sub rezerva ratificării date de Consiliul de administraţie (art. 58).

În spiritul celor arătate mai sus la alegerea membrilor Consiliului de administraţie al Societăţii, s'a stabilit ca şi Comitetul Cercului regional să fie ales de adunarea regională, **pe timp de un an.**

COMITETUL PROVIZORIU



P R O E C T
pentru
S T A T U T E L E
SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Partea I-a

INFIINȚAREA ȘI COMPUNEREA SOCIETĂȚII

CAP. I.

Numele, durata și sediul Societății.

Art. 1. — Societatea „Progresul Silvic”, înființată în 1886, recunoscută persoană morală prin I. D. R. No. 1630 din 29 Aprilie 1904, înregistrată la Tribunalul Ilfov S. I-a C. C. sub No. 11/928 conform legii persoanelor juridice din 1924, se reorganizează adaptându-se nevoilor noi ale timpului, iar statutele ei, votate în adunarea generală din 31 Mai 1937, aprobate de Tribunalul Ilfov S. I-a C. C. sub No. 158 din 3 Decembrie 1937 și publicate în Mon. Of. No. 300/937 se modifică precum urmează.

Art. 2. — Soc. „Progresul Silvic” este asociația inginerilor silvici din România, persoană morală cu caracter tehnic și profesional.

Art. 3. — Durata Societății este nelimitată.

Art. 4. — Sediul Societății este în București, în imobilul său propriu din B-dul Tache Ionescu No. 31.

CAP. II.

Scopul și caracterul Societății.

Art. 5. — Societatea „Progresul Silvic”, fiind constituită din ingineri silvici cu specială pregătire științifică și intrând deci în

procesul economiei forestiere cu aport științific, organizatoriu și coordonator al tuturor factorilor din producțiunea forestieră, are îndoi-tul scop:

a) Să promoveze interesele economiei forestiere a țării românești;

b) Să apere interesele profesionale ale Corpului Silvic.

Interesele profesionale ale membrilor se vor satisface însă în măsura în care se vor satisface mai întâi interesele generale ale pădurilor.

Art. 6. — Pentru înlesnirea îndeplinirii țelurilor sale statutare, Societatea poate poseda bunuri patrimoniale, pe care este datoare să le gospodărească cu toată grija.

În general caracterul activității ei este deci: **tehnice, profesionale și administrative.**

CAP. III.

Funcțiunile Societății.

Art. 7. — Funcțiunile, ce are de îndeplinit Societatea „Progresul Silvic“, sunt:

A. În sectorul tehnic.

Să stimuleze știința silvică și să coordoneze activitatea tuturor instituțiilor silvice — administrație, învățământ și institute de cercetări — din cele 3 sectoare ale economiei forestiere: producție, valorificare și muncă, adică din sectoarele de politică silvică, politica lemnului și politica social silvică, astfel cum rezultă din principiile unei raționale economii forestiere.

B. În sectorul profesional.

Să apere în mod efectiv, interesele profesionale generale de orice natură ale Corpului Silvic, precum și pe cele individuale ale membrilor ei.

C. În sectorul administrativ.

Să gospodărească rațional bunurile mobile și imobile ale Societății, pentru creierea veniturilor necesare îndeplinirii misiunii sale.

CAP. IV.

Mijloacele de acțiune.

Art. 8. — Societatea „Progresul Silvic”, în general își va realiza scopul prin următoarele mijloace:

A. În vederea promovării științei silvice, va activa prin:

- a) Studii, proiecte, referate, conferințe, publicațiuni, expoziții, muzee, etc.;
- b) Reuniuni colegiale — centrale și regionale;
- c) Acordări de premii și subvenționări de cercetări forestiere;
- d) Editarea și popularizarea cunoștințelor de economie forestieră;
- e) Incurajarea înființării de diferite școli profesionale pentru ridicarea mediului cultural al celor interesați în economia forestieră

B. În vederea propășirii pădurilor și apărării intereselor membrilor ei.

- a) Va mobiliza toate forțele sincere creatoare ale națiunii, interesate în acțiunea Economiei forestiere;
- b) Le va pregăti pentru o luptă grea și lungă până la izbândă;
- c) Le va ține la curent cu evoluția economiei forestiere și cu progresele ei.

C. În vederea lărgirii sferii de activitate în cercurile largi ale tuturor celor ce poartă interes propășirii pădurilor.

- a) Va coordona eforturile tuturor factorilor din producția și valorificarea pădurilor, în primul rând cu proprietarii de păduri, apoi cu exploatații și industriașii produselor forestiere și în urmă cu comercianții de lemne;
- b) Va colabora cu celelelalte categorii de membri ai Corpului Silvic: conductori, brigadier și pădurari.

Art. 9. — Societatea „Progresul Silvic”, oșebit de mijloacele de acțiune generală, va avea și preocupări speciale în fiecare sector și anume:

A. În sectorul tehnic.

- a) Va tinde spre înzestrarea economiei forestiere cu un cod unitar

și complet al necesarilor legiuirii: organizarea economiei forestiere, organizarea Ministerului Pădurilor, organizarea administrării pădurilor, organizarea învățământului silvic, organizarea Institutului de Cercetări Forestiere și organizarea Corpului Silvic, în care să se oglindească cele trei principale ramuri de activitate ale economiei forestiere: producția, valorificarea și munca;

b) Va întocmi planul general și special al lucrărilor de maximă și minimă realizare, anual și periodic;

c) Până la întocmirea ansamblului de legi necesare, Societatea va urmări aplicarea corectă și promptă a actualelor dispozițiuni în vigoare, precum și abrogarea celor păgubitoare patrimoniului național forestier.

B. *In sectorul profesional.*

a) Să poarte grija unei minime salarizări a membrilor Corpului Silvic, corespunzătoare pregătirii, aportului și rolului lor în economia națională;

b) Să pretindă aplicarea cu stricteță a legilor în toate chestiunile, cari se referă la drepturile ori conflictele membrilor Societății cu terțele persoane, fizice și juridice;

c) Să apere cu devotament interesele profesionale;

d) Să respecte și să impună elementele de valoare la conducerea funcțiilor administrației silvice, învățământului și institutului de cercetări forestiere;

e) Să păstreze un just echilibru între competență și capacitate, cu experiența vârstei, precum și între spiritul de perpetuă reînnoire a cadrelor, cu avântul și energia tinerească;

f) Să ajute în mod efectiv înființarea și regulata funcționare a economatelor, Casei de credit, economie și ajutor;

g) Să stabilească relațiuni camaraderești și să desvolte spiritul de reală solidaritate și sinceră colaborare între toți membrii Societății;

h) Să țină la curent pe membrii ei cu situația locurilor vacante din serviciile publice și particulare, precum și să-i impună în întreprinderile, care se ocupă cu exploatarea, industria și comerțul lemnului;

i) Să colaboreze cu asociațiunile profesionale similare din țară și străinătate, pentru atingerea țelurilor Societății;

j) Să încurajeze și să ajute elementele tinere și talentate, fii ai

membrilor Corpului Silvic, care se destină carierei silvice, pentru studii în țară și în străinătate;

k) Să ajute moral și material pe membrii Societății, ajunși în situații grele, în limita fondurilor disponibile;

l) Să stabilească raporturi normale între inginerii silvicei din cadrul de stat și cadrul particular al Corpului Silvic;

m) Să institue o comisie de anchetă care să examineze cazurile individuale de prigonire a membrilor Societății, fie din partea autorităților, fie din partea altor membrii, cazuri asupra cărora Societatea se va sesiza prin cel prigonit ori din oficiu;

n) Să institue un juriu de onoare pentru urgenta aplanare a conflictelor ivite între membrii Societății pe chestiuni științifice ori profesionale.

C. In sectorul administrativ.

a) Să întocmească un inventar precis al bunurilor sale mobile și imobile;

b) Să gospodărească patrimoniul ei cu o corectă rentabilitate;

c) Să întocmească un buget, bazat pe realități;

d) Să încheie anual un bilanț sincer și real;

e) Să caute izvoare noi de mărire a patrimoniului și de plasare sigură a fondurilor sale.

Art. 10. — Societatea își constituie un fond social, compus și alimentat din valoarea bunurilor sale mobile și imobile, donațiuni, legate, fonduri în numerar, fonduri în efecte și excendentul anilor precedenți.

Donațiunile se vor administra conform dorinței donatorilor, acceptate de Societate.

Art. 11. — Taxa de înscriere, cotizația și abonamentul la publicațiunile Societății se fixează anual de către Consiliul de Administrație.

Art. 12. — Bugetul va cuprinde la „Venituri” toate încasărilor probabile, pe care Societatea le va putea realiza anual, iar la „cheltuieli” toate plățile necesare împlinirii misiunii ei, în limita veniturilor.

CAP. V.

Membrii Societății.

Art. 13. — Pot fi admiși în Societatea „Progresul Silvic”:

a) Membrii activi, persoanele care exercită aceiaș pro-

fesiune — ingineria silvică — și acționează simultan pentru promovarea intereselor pădurilor și apărarea intereselor profesionale, urmând a se dovedi calitatea de inginer silvic, cu cartea de membru a Colegiului Inginerilor;

b) Membrii aderenți, factorii din producția forestieră, în primul rând, proprietarii de păduri, apoi exploatații și industriași, comercianții de lemne, precum și persoanele care prin activitatea lor științifică contribuie la promovarea economiei forestiere.

c) Membrii donatori, persoanele care purtând interes acestei Societăți, îi fac donațiuni de importanță;

d) Membrii de onoare, persoanele care în viața lor publică s'au remarcat în mod deosebit prin acțiunea lor pentru atingerea scopurilor Societății;

e) Membrii fondatori, acele 43 persoane care în 1936 au înființat această Societate și dintre care la data modificării acestor statute în luna Mai 1945 nu a mai rămas nici una în viață.

Membrii activi și aderenți pot deveni și membrii donatori ori de onoare în condițiunile prezentelor statute.

Numărul membrilor activi, aderenți, donatori și de onoare este nelimitat.

CAP. VI.

Admiterea membrilor în Societate.

Art. 14. — Membrii activi, aderenți și donatori se admit în Societatea „Progresul Silvic” de către Consiliul de Administrație cu majoritate de 2/3 din numărul consilierilor prezenți, în urma unei cereri susținută de 2 membrii activi din compunerea Societății.

Asupra cererii se va putea decide chiar din prima ședință a Consiliului de Administrație, în care este pusă la ordinea de zi.

Orice membru al Societății poate face contestație asupra primirii, iar Consiliul de Administrație poate reveni oricând motivat asupra ei.

Membrii de onoare se primesc prin aclamațiuni de către Adunarea Generală, la propunerea Consiliului de Administrație.

Admiterea membrilor activi și aderenți devine definitivă numai după plata taxelor statutare, iar cea a membrilor donatori numai după efectuarea în drept și fapt, a donațiunei.

Drepturile și datoriile membrilor.

Art. 15. — Membrii activi ai Societății au drepturi și îndatoriri egale.

Sarcinile Societății apasă pe umerii tuturor membrilor.

Cel ce primește o delegațiune din partea ei, se încarcă cu o obligațiune față de Societate și membrii ei, fiind dator s'o execute corect și prompt sub sancțiunea de a trage conecințele, în caz de refuz.

Art. 16. — Fiecare membru are drept:

a) Să-și exprime în deplină libertate gândul și voința sa privitor la scopul și mijloacele de acțiune ale Societății, verbal, înscris, ori prin vot;

b) Să se folosească în egală măsură de bunurile imobile și mobile ale Societății, precum și de toate ajutoarele morale și materiale, pe care le poate da Societatea și instituțiunile pendinte de ea.

Art. 17. — Fiecare membru este dator:

a) Să activeze în interesul general al Societății cu sinceritate și devoțiune, cu respect față de drepturile celorlalți membri ai Societății, cu grija de a cultiva armonia între membri și de a întări solidaritatea de Corp;

b) Să-și achite prompt toate obligațiunile către Societate, precum: taxe, cotizații, abonamente, etc.

Art. 18. — Membrii aderenți au drepturi și datorii numai în legătură cu activitatea ori conlucrarea lor privind apărarea intereselor economiei forestiere, adică fără amestec asupra intereselor profesionale ale membrilor activi.

Ei vor plăti aceleași taxe, cotizații și abonamente, ca și membrii activi.

Art. 19. — Membrii de onoare și donatori sunt scutiți de taxele prevăzute la art. 17 al. b.

Art. 20. — Instituțiunile și persoanele juridice de ori ce fel, membre în Societate, se prezintă și își exercită drepturile lor în Societate, prin reprezentanții lor legali.

CAP. VII.

Retrageri din Societate.

Art. 21. — Membrii activi și aderenți ai Societății „Progresul Silvic” se pot retrage din ea pe baza unei cereri motivată și în urma hotărârii Consiliului de Administrație.

Membrii retrași pot cere reinscrierea după cel puțin un an dela retragere, cu îndeplinirea aceluiași formalități ca la admitere, numai dacă au achitat toate datoriile din trecut față de Societate.

Art. 22. — Membrii de onoare și donatori pot pierde această calitate, dacă dispar — în total sau în parte — motivele pentru care au primit la timp această calitate.

Retragerea calității de membru de onoare ori donator se va face după aceeași procedură ca la numire.

CAP. VIII.

Sanțiuni împotriva membrilor.

Art. 23. — Pentru neîndeplinirea îndatoririlor lor morale și materiale față de Societate ori membrii ei, membrii Societății „Progresul Silvic”, sunt supuși sancțiunilor prevăzute mai jos.

Art. 24. — Se consideră abateri dela îndatoririle morale:

- a) Dezinteresul față de Societate și de țelurile ei;
- b) Împiedecarea — graduală — din neglijență, rea voință ori rea credință, pentru atingerea scopurilor Societății;
- c) Atingerea ori împiedicarea exercitării drepturilor celorlalți membrii dela vot, dela folosința bunurilor Societății, dela libera exprimare prin grai ori scris a gândurilor privitoare la scopul și mijloacele de acțiune ale Societății;
- d) Defăimarea Societății ori a membrilor ei;
- e) Distrugerea armoniei dintre membri;
- f) Acte imorale, bine dovedite, în viața publică ori privată a membrilor Societății.

Art. 25. — Abaterile dela îndatoririle morale se sancționează după gravitatea cazului prin:

- a) Avertismentul în scris;
- b) Admonestare colegială;
- c) Publicație — comunicat prin organele Societății și ziare;
- d) Suspendare din Societate;
- e) Excludere limitată din Societate;
- f) Eliminare din Societate.

Art. 26. — Se consideră abateri dela îndatoririle materiale:

- a) Neplata la timp a sumelor datorate către Societate;
- b) Păgubirea pe orice cale a bunurilor mobile ori imobile ale Societății.

Art. 27. — Abaterile dela îndatoririle materiale se sancționează după caz prin:

- a) Radierea din Societate;
- b) Excluderea din Societate, fără despăgubiri ori cu urmărirea lor.

Art. 28. — Sancțiunile prevăzute la art. 25 alin. a—c și art. 27 alin. a—b, se pronunță de către Consiliul de Administrație pe baza referatelor întocmite de către organele respective ale Societății, având în toate cazurile la acte dovada încunoștiințării celui învinuit asupra faptelor imputate precum și a invitațiunii ca să-și formuleze justificarea sa într'un termen dat.

Art. 29. — Sancțiunile dela art. 25 alin. d—f, se pronunță de către Adunarea Generală anuală ori extraordinară, la propunerea Consiliului de Administrație pe baza actelor întocmite de comisiunea de anchetă.

Art. 30. — Comitetul secției disciplinare din cadrul Consiliului de Administrație, care funcționează — după gravitatea cazului — drept comisiune de anchetă, juriul de onoare, ori comisie de judecată, își dă în primul rând avizul asupra tuturor abaterilor dela îndatoririle morale și materiale ale membrilor.

Constituirea acestui comitet, anchetarea, încadrarea faptelor învinuiților, judecarea și sancționarea lor, se va preciza într'un Regulament special ce se va întocmi de Consiliul de Administrație.

Art. 31. — Membrii eliminați nu mai pot fi reprimiți în Societate, decât numai după 5 ani dela constatarea reabilitării lor, prin hotărârea adunării generale la propunerea Consiliului de Administrație.

Art. 32. — Membrii retrași, radiati, excluși ori eliminați din Societate, precum și văduvele ori descendenții membrilor decedați, nu au nici un drept asupra fondului social al Societății.

Partea II-a

ORGANE DE CONDUCERE A SOCIETĂȚII

CAP. IX.

Adunarea Generală.

Art. 33. — Adunarea Generală reprezintă totalitatea membrilor Societății „Progresul Silvic” și se consideră constituită, când la prima convocare sunt prezenți jumătate plus unul din numărul membrilor Societății.

Dacă la prima convocare nu se prezintă cel puțin jumătate plus unul din numărul membrilor activi ai Societății, Adunarea Generală va avea loc în a 8-a zi liberă, după ziua primei convocări, fără a se mai face vreo nouă convocare, când este legal constituită cu ori care ar fi numărul membrilor prezenți.

Hotărârile se iau cu majoritatea voturilor membrilor prezenți.

Art. 34. — Adunarea Generală pentru modificarea statutelor se consideră constituită numai cu $\frac{2}{3}$ din numărul membrilor activi ai Societății, la prima convocare, iar dacă acest număr nu a fost atins, adunarea se amână pentru a 15-a zi, când va lucra cu ori care ar fi numărul membrilor prezenți.

Hotărârile se vor lua cu o majoritate de jumătate plus unu din numărul membrilor activi prezenți la adunare.

Art. 35. — Adunarea generală poate fi ordinară și extraordinară. Adunarea generală ordinară se ține odată pe an în cursul lunii Iunie.

Adunările generale extraordinare se țin ori de câte ori va găsi necesar Consiliul de Administrație, ori când sunt cerute în scris și motivat de către cel puțin 100 membri ai Societății.

Art. 36. — Data, când are loc adunarea generală, ordinară ori extraordinară, va fi adusă la cunoștința Ministerului Agriculturii și Domeniilor precum și celorlalte autorități prevăzute de legea persoanelor juridice.

Adunările generale, ordinare ori extraordinare, se convoacă prin invitații personale, adresate membrilor activi ai Societății, precum

și prin publicațiune în Mon. Oficial și în organele de publicitate ale Societății, cu cel puțin 8 zile înainte de ziua fixată.

Convocarea va cuprinde locul, data și ordinea de zi care va sta tot timpul la dispoziția membrilor la secretariatul Societății.

Art. 37. — Chestiunile de discutat în adunarea generală vor fi de 3 categorii, corespunzătoare celor trei feluri de activități ale Societății „Progresul Silvic”, administrativă, tehnică și profesională, urmând a fi înscrise astfel în ordinea de zi.

A. Din punct de vedere administrativ.

a) Darea de seamă a Consiliului de Ad-ție asupra activității societății pentru intervalul de timp dela ultima adunare generală; bilanțul, contul de gestiune, raportul cenzorilor asupra gestiunii anului expirat, bugetul anului următor;

b) Alegerea consiliului de ad-ție, precum și alegerea comisiei cenzorilor, pentru verificarea gestiunii pe anul următor.

B. Din punct de vedere tehnic.

Se vor discuta problemele economiei forestiere, înscrise pe ordinea de zi.

C. Din punct de vedere profesional.

Se vor discuta probleme cu caracter profesional înscrise pe ordinea de zi.

Art. 38. — Adunarea Generală, are căderea de a discuta ori ce alte chestiuni în legătură cu scopurile societății, după epuizarea ordinei de zi.

Art. 39. — Asupra chestiunilor discutate se vor lua hotărâri ori vota moțiuni — după caz — care vor fi aduse la cunoștința Guvernului printr'o delegație a Consiliului de Administrație

Art. 40. — Desbaterile adunărilor generale se vor conduce după un regulament, ce se va întocmi de Consiliul de Administrație.

CAP. X.

Congresele.

Art. 41. — Adunările generale ordinare ori extraordinare se convoacă numai între membrii activi ai societății, cu drept de vot, pentru obișnuitele dări de seamă asupra activității administrative, precum și pentru discutarea chestiunilor de ordin tehnic și profesional cu caracter restrâns și urgent.

În schimb congresele se convoacă periodic, odată cu adunările generale, ori separat, pentru toate categoriile de membri ai societății și cu invitați dintre persoanele, care poartă interes pădurilor sau membrilor societății, spre a discuta și vota moțiuni asupra problemelor de ordin tehnic ori profesional în legătură cu interesul general al țării.

Art. 42. — Convocarea Congresului se face cu formele prevăzute pentru Adunările generale.

Art. 43. — Ședințele congresului sunt publice și pot lua cuvântul membrii Societății de toate categoriile precum și invitații.

Se votează moțiuni, cari se aduc la cunoștința Guvernului prin delegații congresului, aleși pentru acest scop.

CAP. XI.

Consiliul de Administrație.

Art. 44. — Conducerea și administrarea generală a Societății „Progresul Silvic” este încredințată unui Consiliu de Administrație, compus din 37 membrii, aleși pe timp de 3 an și cu drept de realegere dintre membrii activi ai Societății.

Art. 45. — În prima sa ședință, care va avea loc în una din primele 15 zile după alegere, Consiliul de Administrație se va constitui și va alege dintre membrii săi.

1 președinte
1 secretar general

1 casier

6 comitete de secțiuni având fiecare din ele câte un președinte

1 secretar și

2 membrii.

Art. 46. — Avându-se în vedere aceste atribuiri de precizie și serioase însărcinări în Consiliul de Administrație al Societății, alegerea membrilor în acest consiliu trebuie să se facă dintre membrii cu calificările și specializările respective.

Art. 47. — Vacantele ce se vor produce în Consiliul de Administrație, din orice cauze, vor fi completate prin cooptare de către Consiliul de Administrație dintre membrii, cari la adunarea generală ordinară anuală, au întrunit cel mai mare număr de voturi, precum și dintre acei membrii cari au dovedit prin manifestările lor, că poartă un viu interes Societății.

Membrii cooptați vor fi ratificați de adunarea generală și vor continua mandatul acelorora în locul cărora au fost cooptați.

Art. 48. — Consiliul nu poate lucra decât cu cel puțin 10 membri prezenți.

Hotărârile se dau cu majoritatea membrilor prezenți prin votare pe față.

Votarea se va face secret, numai dacă este cerută de cel puțin 3 membri.

La votarea pe față, în caz de paritate de voturi, votul președintelui decide, — iar la votarea secretă se amână în acest caz hotărîrea pentru o altă ședință, ori se repetă votul, dacă chestiunea este extrem de urgentă.

Minoritatea este în drept să ceară înscrierea opiniei sale în procesul verbal al ședinței.

Deliberările Consiliului se consemnează într'un proces verbal, înscriindu-se numele membrilor prezenți în capul procesului verbal al fiecărei ședințe.

Procesul verbal al ședinței se semnează de către președinte, vice președinte ori membrul cel mai în vârstă care a prezidat ședința respectivă în lipsa lor.

CAP. XII.

Atribuțiunile Consiliului de Administrație.

Art. 49. — Consiliul de Administrație are puteri depline pentru conducerea și administrarea Societății în chestiunile ce urmează:

- a) Urmărește îndeplinirea scopurilor Societății;
- b) Organizează activitatea Societății, întocmind regulamentele interioare;
- c) Studiază chestiunile de interes general și cele de interes special, de care s'a sesizat din oficiu, ori a fost sesizat de către membrii Societății sau de către autoritățile publice;
- d) Reprezintă Societatea în Justiție prin delegații săi;
- e) Intervine în numele Societății pe lângă autoritățile publice și Corpurile constituite, ori de câte ori interesele Societății o cer;
- f) Cumpără imobile și execută construcțiuni pe terenurile Societății, face vânzări, contractează împrumuturi, face ipoteci ori radieri, precum și orice alte acte de administrație patrimoniale, în limitele bugetelor anuale ale Societății;
- g) Intocmește bugetul anual al Societății și îl execută conform aprobării lui de către adunarea generală;
- h) Numește și revocă funcționarii și personalul de serviciu al Societății;

i) Fixează salariile funcționarilor și personalului de serviciu al Societății;

j) Aprobă viramentele necesare în cursul exercițiului financiar;

k) Aplică disciplina membrilor Societății în condițiunile art. 22—28;

l) Deleagă atribuțiuni Comitetului de Direcție, Comitetelor de Secțiuni, Comisiunilor speciale și chiar membrilor Consiliului în cazuri deosebite;

m) Execută hotărârile adunărilor generale și intervine la organele în derpt pentru aducerea la îndeplinire a motiunilor acestor adunări;

n) Fixează data adunării generale ordinare între 31 Mai—30 Iunie, precum și data adunărilor extraordinare, stabilind ordinea de zi a acestor adunări.

Art. 50. — Consiliul de Administrație se va întruni cel puțin de 2 ori pe lună la convocarea sa de către președintele ori unul dintre vicepreședinți.

Pentru chestiuni urgente, președintele poate convoca și ședințe extraordinare.

În convocarea adresată membrilor consiliului se va specifica ordinea de zi a ședinței respective.

Art. 51. — Consiliul de Administrație poate da delegație ori cărui membru al Societății, pentru însărcinări speciale.

Dacă la ședințele Consiliului vreunul dintre membri propune o chestiune în afară de ordinea de zi, Consiliul va decide imediat, dacă acea chestiune urmează a fi trecută pe ordinea de zi, fixând concomitent și data punerii ei în ediscuție.

Consiliul poate invita la ședințele sale ca informatori — pe ori care dintre membrii Societății, chiar și alte persoane în afară de Societate.

Art. 52. — Consiliul de Administrație încredințează președintelui și unui membru din componerea lui, fie la 2 membri ai săi, semnătura socială a Societății.

CAP. XIII.

Comitetele de Secțiuni.

Art. 53. — Cele 6 Comitete de Secțiuni sunt:

a) Comitetul secției tehnice, care se ocupă cu politica forestieră;

b) Comitetul secției economice, care se ocupă cu politica leninului;

c) Comitetul secției culturale care se ocupă cu editura, publicațiunile Societății, învățământul silvic, institutul de cercetări forestiere, biblioteca, cercuri de studii;

d) Comitetul secției social-profesionale, care se ocupă cu politica socială și profesională;

e) Comitetul secției disciplinare care se ocupă cu anchete, juriu de onoare și comisie de judecată;

f) Comitetul secției administrative, care se ocupă cu personalul, administrația bunurilor, contabilitatea, finanțele, contenciosul, asistența medicală.

Art. 54. — Comitetele secțiilor sunt organe de inițiativă și se ocupă cu toate chestiunile referitoare la secțiunea respectivă, care li se aduce la cunoștință de către membrii Societății, ori la sesizarea din oficiu, ori li se trimite de către Consiliul de Administrație.

Art. 55. — Comitetele secțiilor au competență deplină pentru aceste atribuțiuni ce i-au fost delegate în acest scop de către Consiliul de Administrație, — pe celelalte chestiuni de resortul lor le studiază și hotărăște asupra lor sub rezerva ratificării Consiliul de Administrație; iar chestiunile primite dela acest consiliu spre examinare și avizare urmează a fi discutate și a se hotări asupra lor de de către Consiliul de Administrație pe baza lucrărilor întocmite de către Comitetul Secției respective.

Art. 56. — Pe lângă cei 4 membri ai comitetului fiecărei secții, președintele ei poate convoca pentru lucrările secției, în mod accidental ori periodic, pe ori care alt membru al Societății, care ar fi socotit necesar la studierea și soluționarea chestiunilor ce se pun.

Cu atât mai mult, ori care membru al Consiliului de Administrație se poate oferi și alături Comitetului ori cărei secții pentru examinarea și soluționarea lucrărilor ei.

CAP. XIV.

Biroul Societății.

Art. 57. — Președintele Consiliului de Administrație împreună cu secretarul general și casierul Societății formează biroul Societății, care întregit cu oricare dintre președinții celor 6 secțiuni, constituie comitetul de direcție al Societății.

În acest caz președintele secției respective capătă calitatea de vice președinte al Societății.

Art. 58. — Comitetul de Direcție rezolvă cu depline puteri lucrările atribuite de Consiliul de Administrație, precum și pe cele cu

caracter urgent sub rezerva ratificării soluțiilor date, la prima ședință a Consiliului.

CAP. XV.

Atribuțiunile membrilor Comitetului de Direcție.

A. Președintele.

Art. 59. — Președintele are următoarele atribuțiuni:

- a) Reprezintă Societatea față de autorități, particulari, diverse corpuri, asociațiuni și societăți precum și în justiție;
- b) Prezidează adunări generale, ședințele Consiliului de Administrație și Comitetelor de Direcție;
- c) Ingrijește de aducerea la îndeplinire a hotărârilor Consiliului de Administrație și Comitetului de Direcție;
- d) Însărcinează pe oricare dintre membrii Consiliului de Administrație să studieze o anumită chestiune, ori să îndeplinească un serviciu, în cazurile de interese urgente pentru Societate;
- e) Semnează împreună cu secretarul general, toată corespondența Societății.

B. Vice-președinții.

Art. 60. — Vicepreședinții Societății — cei 6 președinți ai comitetelor de secțiuni — înlocuiesc pe președinte în atribuțiunile sale, ori de câte ori acesta este împiedicat de vreo împrejurare a le exercita.

C. Secretarul General.

Art. 61. — Secretarul General are în sarcina sa întreaga activitate administrativă a Societății conform unui regulament intern, aprobat de către Consiliul de Administrație.

Ingrijește de convocarea Consiliului de Administrație și Comitetului de Direcție, stabilind ordinea de zi a ședințelor și urmărește aducerea la îndeplinire a hotărârilor luate.

Urmărește deasemenea executarea însărcinărilor date de Consiliul de Administrație membrilor din afara Consiliului.

Art. 62. — Secretarii comitetelor de secțiuni vor îndeplini și atribuțiunea de secretari de ședință ai Consiliului de Administrație, ca ajutoare ale secretarului general.

În această calitate ei urmăresc desbaterile, iau note și redactează procesele verbale.

Secretarilor de ședință li se mai pot da de către Consiliul de Administrație și alte atribuțiuni speciale.

Când secretarul general este împiedicat din vreo împrejurare carecare dela executarea atribuțiunilor sale, el este înlocuit de unul din secretarii de ședință.

D. Casierul.

Art. 63. — Casierul face operațiunile de încasări și plăți ale Societății, fiind ajutat de un secretar contabil, funcționar al Societății, care va ține la zi toată contabilitatea operațiunilor de încasări și plăți în partidă dublă, având răspunderea prevăzută în Codul de Comerț și legea persoanelor juridice.

Secretarul contabil are în seama și răspunderea sa și cassa mică, în care nu va putea păstra, decât maximum de numerar fixat anual de Consiliul de Administrație.

Art. 64. — Incasările și cheltuelile se fac conform prevederilor bugetare. Cheltuelile se aprobă de Consiliul de Administrație, Comitetul de Direcție și persoanele cărora li s'a fixat de Consiliu anumite competențe, până la sumele fixate.

Ordonanțarea plăților se face de Președintele Societății.

Casierul este obligat a opri efectuarea unei cheltueli, dacă nu este în acord cu statutele și prevederile bugetare, fiind ținut a lămuri Consiliul sau Comitetul de Direcție, asupra considerentelor care l-au determinat să oprească acea cheltuială.

CAP. XVI.

Cenzorii.

Art. 65. — Pentru controlul tuturor operațiunilor financiare ale Societății, adunarea generală ordinară alege 3 cenzori și 3 cenzori supleanți. Cenzorii verifică gestiunea financiară a Societății cel puțin de 2 ori pe an, făcând propuneri Consiliului de Administrație și întocmind procesul verbal și raportul pentru adunarea generală.

Mandatul lor este anual. Cenzorii și supleanții pot fi realesi.

Partea III-a.

CERCURILE REGIONALE.

Art. 66. — Membrii Societății „Progresul Silvic” din exterior pot forma „cercuri regionale”, purtând numele localității unde funcționează, cu aprobarea Consiliului de Administrație al Societății.

Aceste cercuri se vor înființa cu minimum 20 membri și vor avea sediul în localitățile de reședință ale direcțiilor regionale sau inspectoratelor silvice.

Art. 67. — Scopul principal al cercului regional este de a ajuta conducerea Societății în îndeplinirea misiunii sale, de a o informa asupra problemelor speciale, ce prezintă regiunea din punct de vedere al economiei forestiere și al condițiilor profesionale, cum și de a strânge legătura între toți membrii Societății din cercul respectiv.

Art. 68. — Fiecare cerc va fi condus de un comitet, compus din 5 membri, aleși în adunarea regională, ce se va ține în luna Decembrie, convocată special în acest scop.

Comitetul cercului regional este ales anual.

Art. 69. — Pentru cheltuelile necesitate de organizarea și funcționarea cercului, Consiliul de Administrație al Societății va aproba sumele respective și anume, până la 50% din cotizațiile efectiv încasate de cerc dela membrii săi.

Art. 70. — Modul de funcționare al acestor cercuri se va determina printr'un regulament special întocmit și aprobat de Consiliul de Administrație.

Art. 71. — Adunarea generală poate desființa cercurile regionale, pentru inactivitate ori pentru activitate contrarie scopurilor Societății, după propunerea Consiliului de Administrație.

Art. 72. — Președinții cercurilor regionale fac de drept parte din Consiliul de Administrație al Societății și pot lua parte după posibilități la ședințele Consiliului de Administrație.

Partea IV - a

DIVERSE DISPOZIȚIUNI

Art. 73. — Membrii actuali ai Societății rămân, iar noii membrii se vor primi numai în condițiunile prevăzute în statutele astfel modificate.

Art. 74. — Bugetul Societății se va întocmi la începutul fiecărui an și va fi aprobat de Adunarea Generală. Anul bugetar începe la 1 Ianuarie.

Art. 75. — Consiliul este în drept a utiliza prevederile bugetului anului expirat, până la alcătuirea noului buget.

Deasemenea Consiliul de Administrație poate executa prevederile noului buget pe anul următor, până la aprobarea acestuia de Adunarea generală.

Art. 76. — Pentru investiții, care nu vor putea fi executate în limitele prevederilor bugetare, Consiliul de Administrație, cu majoritate de $\frac{2}{3}$ din numărul total al consilierilor, poate împrumuta sumele necesare în numele Societății, cu garanția veniturilor Societății pe timp de cel mult 3 ani, urmând ca pentru acoperirea împrumutului să fie trecute în bugetele anilor viitori, anuitățile respective.

Împrumutul, care angajează veniturile Societății pe mai mult de 3 ani, se va aproba în prealabil de Adunarea Generală.

Art. 77. — Statutele Societății nu pot fi modificate decât în urma propunerii a $\frac{1}{4}$ din membrii activi ai Societății, sau în urma deciziei Consiliului, luată cu $\frac{2}{3}$ din numărul total al membrilor săi.

Modificările propuse de membri se vor studia în prealabil de Consiliu, făcând un raport către adunarea generală, care cu majoritate de $\frac{2}{3}$ din membrii prezenți va hotărî modificarea.

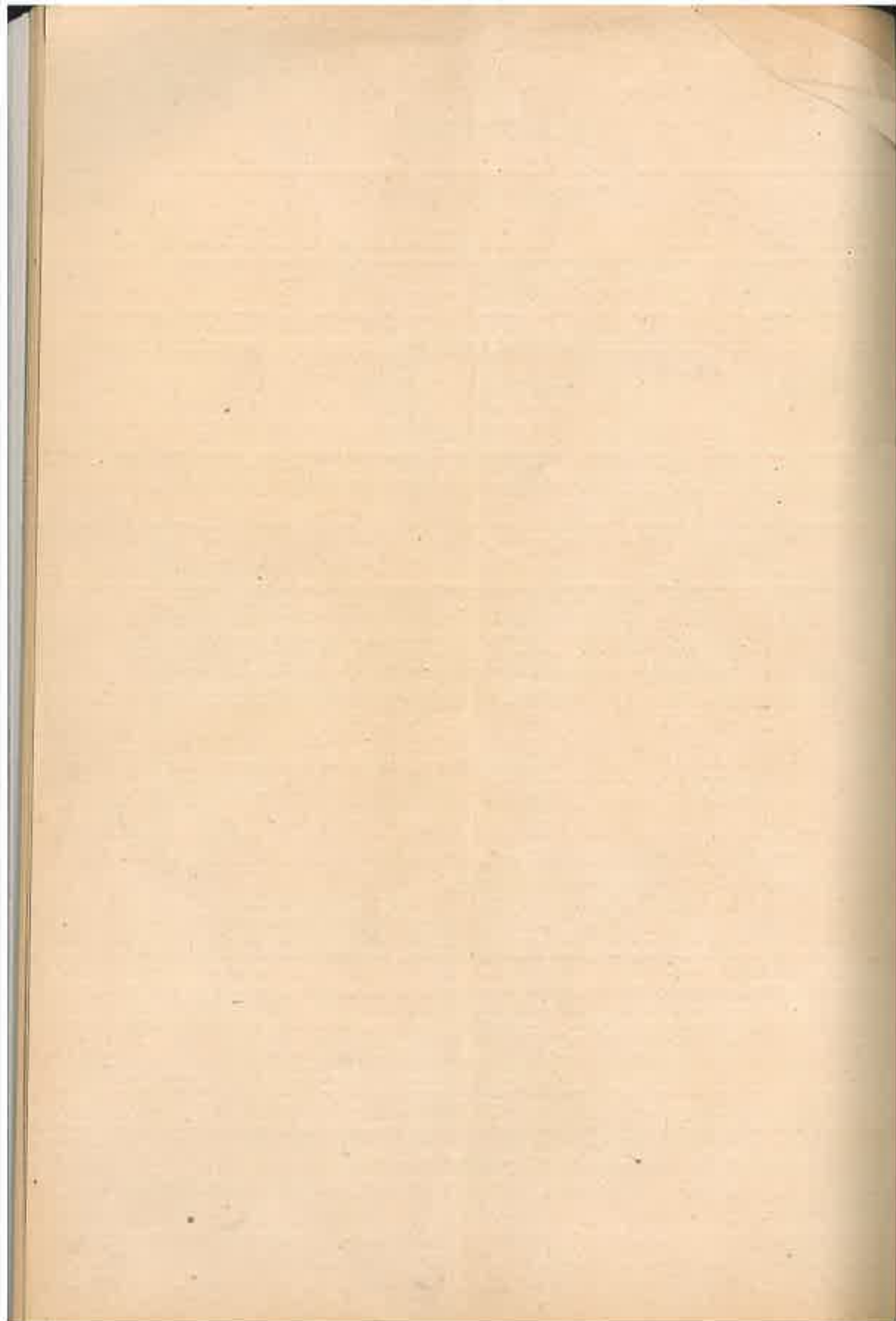
Proiectul de statute întocmit de Consiliul de Administrație, se va trimite membrilor cu 30 zile înainte de Adunarea Generală a Societății.

Aprobarea statutelor modificate se va da cu $\frac{2}{3}$ din numărul membrilor prezenți la Adunarea Generală și va fi adusă la cunoștință tuturor membrilor Societății, prin publicațiunile Societății.

Art. 78. — În caz de dizolvare a Societății, Adunarea Generală va decide de întreaga avere a Societății.

Art. 79. — Statutele de față intră în vigoare imediat după aprobarea lor de către Adunarea generală.

Art. 80. — Prezentele Statute se vor publica în Monitorul Oficial.



SOCIETATEA PROGRESUL SILVIC

1971

DAREA DE SEAMA

A

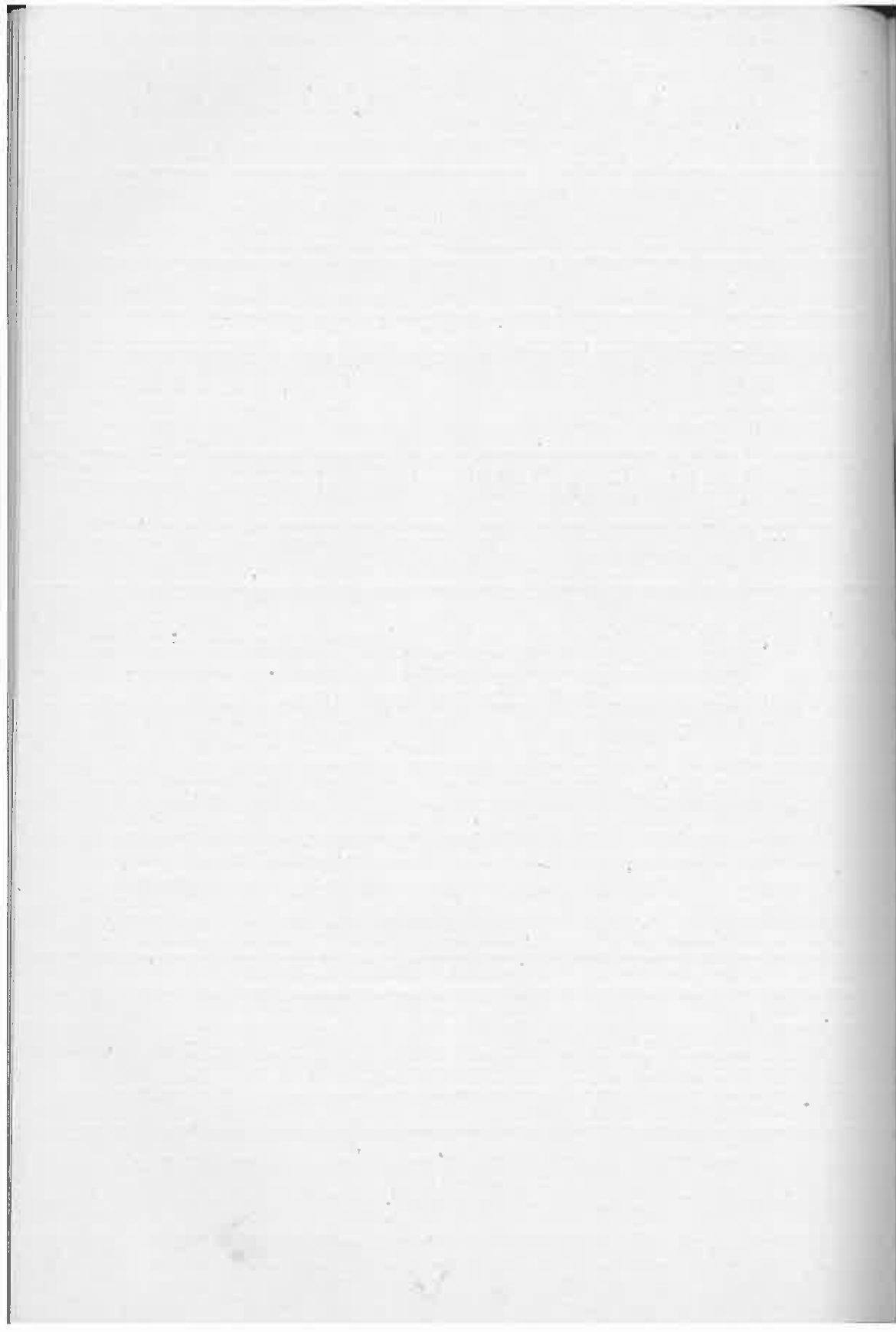
COMITETULUI PROVIZORIU

DELA 12.XI.1944 PÂNĂ LA 24.VI.1945

PREZENTATĂ ADUNĂRII GENERALE
ORDINARE DIN 24 Iunie 1945



„BUCOVINA” I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI



Domnilor Colegi,

Comitetul provizoriu pus la conducerea Societății, prin voința liber manifestată a membrilor participanți, la adunarea generală din 12 Noembrie 1944, salută prezența Dvs. la a 59-a adunare ordinară cu multă satisfacțiune și cu îndreptățite și însuflețite nădejdi, legate de înfăptuirile de ordin național la cari am asistat dela ultima noastră despărțire.

Supremul nostru bun, Țara și Neamul Românesc, împins într'un războiu nefericit, care-i amenință însăși ființa lui națională, prin voința celui Atotputernic și prin iscusința tânărului, dar Marelui nostru Rege, și-a regăsit drumul lui firesc, alături de Marii Aliați, cărora sufletul nostru le-a rămas totdeauna credincios și cu sprijinul cărora nu numai că ne-am salvat, dar ne-a dat putință tuturor și nouă ca astăzi să chibzuim la o așezare definitivă sub cerul liber al României, întregită cu Ardealul de Nord și sub semnul libertății gândului și voinței noastre.

În această atmosferă de supremă încordare a tuturor forțelor neamului pentru refacerea țării, de redresare economică și de prefaceri sociale, din care pădurea nu este scutită de sacrificii mari, toți trebuie să luptăm pentru câștigarea păcii.

În cele ce urmează, Comitetul provizoriu, vă înfățișează activitatea Societății pe timpul scurt de 7 luni, cu conducerea căreia a fost însărcinat de Dvs. în vederea readucerii pe drumul luminat, larg și curat, drept și cinstit, al vieții noi democratice instaurată în țara noastră, de victoria contra dictaturii după 23 August 1944 și aceia de câștigarea războiului dela 9 Mai 1945.

În tot trecutul atât de îndelungat al Soc. noastre, nu au existat perioade de lucru mai frământate și agitate ca aceia ce ne-a fost hărăzită nouă. Munca noastră sbuciumată, a cunoscut greutăți neînchipuite.

Dela o zi la alta ne-am sbătut, între nădejdi, decepții, isbânzi și dezamăgiri. De nenumărate ori greutatea ne-au deconcertat, dar povara grea a răspunderii și mulțumirea unui cât de mic mai bine, ce s'ar fi putut realiza într'o epocă de resemnări generale, ne-au ținut mereu treji pentru a întâmpina toate loviturile.

N'am căutat desigur să oprim calea cerințelor ce apăreau factorilor hotărâtori ca imperative naționale și de ordin social general, dar ceea ce a stat în putința noastră să se facă, s'a făcut. În ce măsură vom fi făcut față, veți binevoi a aprecia Dvs. în raport desigur cu aceste dificultăți — din care unele ne-au depășit, iar altele au pus în întârziere rezultatele scontate și dorite, dar în cari încă nădăjduim.

PARTEA I.

ACTIVITATEA PROFESIONALĂ-CULTURALĂ

a) Cea mai arzătoare problemă pentru care Comitetul provizoriu a dat cea dintâi luptă, a fost aceea a avansărilor în Corpul Silvic, realizând astfel în parte, repararea multor nedreptăți din trecut și respectarea meritelor în serviciu a Inginerilor Silvici. Este cazul să arătăm că în acest an, s'a avansat un număr de 278 ingineri silvici, din totalul de 983 pe care îl are Corpul, — cu toate opunerile ce s'au întâmpinat.

Atmosfera de suspiciuni, de aranjamente restrânse în cercuri închise, a fost înlăturată și sperăm să nu se mai revină la ea. Legea nouă de organizare a Corpului Silvic este aproape terminată și s'au luat măsuri pentru asigurarea obiectivității, în măsura posibilității maxime.

Grija cea mai mare pentru recunoașterea acestor drepturi și celui alt personal silvic de toate categoriile, a fost pusă de reprezentanții noștri tot atât de insistent, astfel că spre marea noastră mulțumire, au fost avansați, conductorii, brigadierii și pădurarii ca și ceilalți funcționari din serviciul de Stat, în număr care a satisfăcut cele mai legitime speranțe; căci așa ne-a fost hotărârea când am plecat la drum și am înțeles să o respectăm și să o îndeplinim în limita posibilităților celor mai largi, ce ne-am putut crea după mari eforturi și îndelungate frământări și chibzuință.

b) În ordinea cronologică, urmează cea de a doua realizare pentru care atât de multă vreme s'a ostenit Corpul cerând-o, legiferarea fondului de educație.

Trebue recunoscut că aceasta reprezintă una din realizările de seamă ale Comitetului, înfăptuită cu concursul unor colegi membri ai Societății, realizare care trebue cu atât mai mult apreciată, cu cât era în pericol de a fi pierdută definitiv, salvându-se în ultimul moment.

Amintim că fondul de educație a fost creat pentru a da posibilitate copiilor personalului silvic, care în general locuiește (prin natura atribuțiilor de serviciu), în localități de parte de instituțiile de învățământ, în scopul de a se instrui în mod temeinic, în centre importante de cultură.

Acordarea fondului de educație, apare însă în împrejurările de astăzi, mai mult ca oricând, ca o mare și mai dreaptă necesitate, date fiind dificultățile și mediul special în care sunt chemați să activeze membrii Corpului silvic.

Pentru considerente ce se încadrează astăzi în spiritul vremii, s'a prevăzut în lege extinderea repartizării acestui fond la conductorii, brigadierii, pădurarii, cum și celorlalți funcționari administrativi ai C.A.P.S.-uului, iar cota de percepere a fost majorată dela 0,50% la 1%.

Din sumele încasate anual, urmează a fi reținută o cotă de 20% pentru constituirea unui fond necesar construirii unui cămin pentru copii de școală, în centre mari de cultură.

c) Spre a se veni în ajutorul membrilor când au nevoie de asistență judiciară, în chestiuni profesionale, Comitetul provizoriu a luat inițiativa înființării unui birou de contencios la sediul Societății și în timpul celor 7 luni s'au dat numeroase consultații și au fost asistați un mare număr de membri în fața instanțelor judiciare.

d) Salarizarea, una din cele mai acute probleme pe timpurile acestea de grea existență a funcționarului public, a fost și este și acum preocuparea permanentă a Comitetului provizoriu ca și a fiecăruia dintre Dvs.

Nu s'a pregetat dela nici o osteneală. Am convocat consfătuiri, s'au făcut nenumărate intervențiuni, demersuri, proiecte de legi, etc., dar până în prezent fără o realizare practică.

Activitatea desfășurată de Comitet până în prezent în problema salarizării Corpului, alături de A.G.I.R., Soc. Agromomilor și celelalte asociații ingineresti, a creat o atmosferă favorabilă dreptelor noastre revendicări, pe care continuăm să le susținem și să le urmărim.

Lupta nu este încă câștigată — desigur nici pierdută — trebuie însă dusă luptă aprigă mai departe, cu ajutorul factorului politic și cu încredere în reprezentanții noștri. Problema îmbracă în aceiași măsură atât nevoile inginerilor silvici, cât și acelea ale conductorilor, brigadierilor și pădurarilor și ră-

măne cea dintâi pe ordinea de zi a Societății și reprezentanților noștri.

e) Contactul cu asociațiile profesionale și culturale s'a păstrat și s'a dezvoltat, obținându-se raporturi strânse și poziții favorabile de colaborare cu asociațiile altor categorii de profesioniști și în special cu A.G.I.R., Colegiul Inginerilor și Soc. Inginerilor Agronomi.

Contactul a fost în special permanent și strâns cu organele de conducere ale A.G.I.R.-ului și Colegiului, prin reprezentanții Corpului silvic, aleși în Consiliul A.G.I.R. și Comisia interimară a Colegiului.

Este cazul să menționăm că membrii Societății noastre, colaborează rodnic la ARLUS în secția științelor aplicate subsecția silviculturii, în scopul de a cunoaște cât mai deaproape literatura forestieră, cercetările și realizările în domeniul forestier, cum și organizarea și administrarea pădurilor mării vecine U.R.S.S.

f) În domeniul propășirii ideii forestiere și a științei silvice, este drept că în aceste vremuri grele, și în timpul scurt parcurs, nu s'au putut face pași mai mari decât altădată. S'a căutat să se continue publicațiile societății, să participe câți mai mulți membri și persoane dela conducerea actuală a Statului ca și din marile mase populare la serbarea sădării arborilor, să se facă schimb de volume cu caracter de specialitate cu A.R.L.U.S. și să se țină sub auspiciile aceleiași asociații conferințele d-lor Ing. V. Lisievici și Gr. Colpacci despre domeniul forestier U.R.S.S., industrializarea lemnului și administrația silvică, cum și diferitele comunicări și recenzii.

În problema planificării pentru mărirea producției și organizarea economiei forestiere, delegații noștri sunt prezenți și susțin în secțiile cercului de studii tehnico-economic dela A.G.I.R. și anume secția industrială, căi de comunicație și silvicultură, referatele întocmite și supuse mai întâi discuțiilor Comitetului Societății pe baza planului prezentat de D-nii Ing. Gh. Avram și V. Popovici.

g) Cercurile regionale prevăzute de Statute, au început a luat ființă și funcționează la unele Direcții regionale din țară și anume: Cercul regional Oltenia la Craiova, Constanța, apoi la Pitești și la Arad, desfășurând activități în conformitate cu prevederile statutare. La cercul Pitești, s'a ținut o confe-

rință de D-l Prof. C. C. Georgescu iar la Constanța s'a făcut o excursie de studii sub conducerea d-lui Prof. C. C. Georgescu.

h) Tot de ordin profesional și cultural, încă dela începutul activității sale, Comitetul provizoriu ales de adunarea generală din 12 Noembrie 1944 și-a propus să înființeze o gazetă bilunară intitulată „Curierul Forestier”, pentru a cărei apariție sunt în curs de perfectare formele necesare, pentru obținerea autorizației.

Acest organ a fost conceput din dorința de a pune la dispoziția tuturor categoriilor de slujitori silvici, o tribună de apărare a intereselor profesionale generale. Până la apariția gazetei, rolul acesteia l-a îndeplinit „Suplimentul Profesional” anexat Revistei Pădurilor.

Dela data de 12 Noembrie 1944 și până astăzi au apărut: un „supliment” la caietul ultim al Revistei Pădurilor pe 1944 și câte unul la caietele Nr. 1 și 2 pe 1945, în cari au fost dezbătute cele mai arzătoare probleme ale Corpului silvic de toate categoriile între care menționăm: problema avansărilor, chestiunea salarizării și a standardului de viață, necesitatea solidarității profesionale, etc.

La apariția „Curierului Forestier” toată lumea silvică va avea un organ de publicitate dinamic, cu informații proaspete, cu tribune în care se va continua a fi puse în discuție liberă opiniile, sugestiile, observațiile și revendicările tuturor slujbașilor pădurilor, în cel mai larg spirit democratic.

i) *Revista Pădurilor.*

Pe aceiași linie de obiectivitate, revista a fost redactată exclusiv în sfera de preocupări științifice.

Cu toată lipsa acută de hârtie și a greutăților inerente vremurilor actuale, revista a continuat să apară, natural redusă la posibilitățile de azi.

Pentru asigurarea apariției în tot cursul anului 1945, Comitetul a făcut aranjamente spre a-i se rezerva hârtia necesară tipăririi.

Dintr'un justificat spirit de economie, am trebuit să convenim la simplificări, urmărind să salvăm fondul — renunțând la formă.

În intervalul 12.XI.1944—24.VI.1945, au apărut 9 numere în 3 caiete, cu un total de 497 pagini, cuprinzând 21 articole, 3 cronică cinegetice, 3 cronică interne, 3 recenzii, jurisprudențe, etc.

Fiecare caiet al revistei a fost tipărit în 1050 exemplare, distribuindu-se la 923 membrii, 32 la instituții publice, 50 abonați în țară, 20 schimb cu alte reviste și 25 exemplare pentru depozit și colecția societății.

j) *Editura.*

Pentru lămurirea opiniei publice, cu privire la urmările nefaste ale pășunatului irațional, s'a hotărât tipărirea lucrării D-lui Ing. At. Haralamb, intitulată: „Pășunatul, capacitatea de absorbție a solului, scurgerea superficială a apei și eroziunea”, lucrare ce se găsește sub tipar.

S'a mă' luat hotărârea ca referatele tratând diferite probleme de interes general depuse Comitetului, de membrii Societății, să fie tipărite și difuzate.

În ceea ce privește traducerile făcute sub auspiciile asociației A.R.L.U.S., Comitetul a hotărât atât încurajarea traducerilor cât și a tipăririi celor cari vor fi de mare interes și utilitate pentru membrii noștri.

k) *Biblioteca.*

Evenimentele internaționale au împiedecat îmbogățirea bibliotecii cu un mare număr de volume, cum ar fi fost intenția și dorința noastră.

Totuși s'au cercetat secțiile de specialitate ale librăriilor și s'au achiziționat un număr de 60 volume cărți și reviste, din care 21 volume române și 15 străine și un număr de 24 reviste, române și străine.

În total biblioteca Soc. noastre, cea mai completă și bogată din țară în cărți de specialitate forestieră, cuprinde un număr de 6530 volume și a fost cercetată în intervalul 12 Noiembrie 1944—24 Iunie 1945, de un mare număr de cititori.

1) Din inițiativa membrilor Societății noastre din București, s'a constituit și este pe cale de oficializare, Banca populară „Silva”, înființată în scopul de a reduce dobânzile împrumuturilor membrilor Corpului, de a ușura și pune la îndemână fondurile necesare negoțului cu lemne și alte produse, cum și de a crea organe democratice în comerțul de bancă, venind cât mai mult în ajutorul tuturor membrilor de orice categorie din Corpul silvic și din administrațiile forestiere.

m) *Casa de Credit, ajutor și economie a Corpului silv. C.E.A.C.S.-ul* a format deasemeni în mod repetat obiectul de îndeaproape examinare a Comitetului provizoriu. După cum cei mai mulți știți, iar parte din Dvs. ați avut chiar prilejul să simțiți efectul ajutorului bănesc venit la timpul oportun, această relativ mică Bancă, a constituit în plus pentru C.A.P.S. adăpostul salvator al fondului de educație, lăsat multă vreme pe margine de prăpastie. Tactica de ajutorare reciprocă între Fond și C.E.A.C.S. urmărită cu perseverență a dus la salvarea amândorora. Sunt acum ambele în deplină siguranță. A rezistat această mică Bancă amenințată în ultimul timp în plus și de un spor de cheltuieli și tentativei de a fi atrasă în sistemul acaparator al M. A. D.-lui. Își face un titlu de glorie și un exemplu din această rezistență. Sperăm că își va lua în curând forma unei etatizări cu capacitate de ajutoare mult sporită. Calea spre această țintă, apare acum mult mai netezită. Dar și într'un caz și în altul, C.E.A.C.S.-ul merge efectiv și sigur pe calea micșorării dobinzilor, a sporirii capitalului și operațiunilor de credit și ajutoare.

n) *Operă de asistență.*

S'au acordat diferite ajutoare colegilor, cari din cauza stării de războiu, s'au aflat în greutate materiale, datorite refugiilor și sinistrărilor, cum și văduvelor de colegi.

S'au luat măsuri de redeschiderea vilei dela Govora, pentru folosința membrilor în sezonul actual de băi.

La Căminul Societății au fost cazați un număr de 18 studenți ai Facultății de Silvicultură, fiș de ingineri silvici, conductori, brigadieri și pădurari, dintre cei cari îndeplinesc condițiunile de primire, prevăzute în regulamentul Căminului.

Domnilor Colegi,

o) În spiritul lumii acesteia noui, în care luptăm să instaurăm o viață democratică cu adevărat, Comitetul provizoriu a propus și Dvs. ați aprobat, să vină cu un proiect de modificarea Statutelor Societății.

În scopul de a reda Soc. noastre tot dinamismul acestei vieți democratice, de așezarea ei pe baze de nouă progrese în apărarea, susținerea și promovarea intereselor profesionale ale

Corpului ca și cele culturale și economice ale pădurilor, v'am înaintat acest proiect cu rugămintea de a-l examina și a-i aduce amendamentele necesare, spre a corespunde cât mai bine scopurilor Societății și a strânge cât mai mult legăturile cu toate categoriile de slujbași ai pădurilor, apărând interesele lor ca și pe cele ale membrilor societății noastre.

p) Comitetul provizoriu nu a absentat în problema sindicalizării Corpului. Referatele și proiectele sunt depuse și aflate în studiu. Dar cum în această chestiune Comitetul provizoriu a înțeles să salveze, principiul esențial al unității de corp, armonizând separațiunile fireșit în care se găsește — pe administrații, județe și regiuni — problema prezintă aspecte foarte complexe și necesită încă examinări și puneri de acord cu forurile ce dirijează în țară normele călăuzitoare de ansamblu și de uniformizare a sindicatelor.

r) Este de datoria noastră ca să cinstim pe cei ce au fost într'adevăr figuri reprezentative în Corpul Silvic și ca atare Comitetul a hotărât culegerea datelor necesare pentru întocmirea biografilor lor.

Domnilor Colegi,

s) Reforma agrară s'a promovat din motive de ordine superioare, economice și sociale ale Neamului, dar contingenta agriculturii cu pădurea și insuficiența suprafețelor agricole necesare împroprietărilor, au dus la exproprierea din pădurile particularilor, a poenilor și pâlcurilor de păduri și împroprietărirea sătenilor pe aceste terenuri. Oricine își poate da seama că aceasta este o gravă atingere și periclitate a domeniului forestier. Comitetul nostru a făcut demersurile necesare pe lângă factorii politici, cari sesizați de justele noastre observațiuni, ne-au încredințat că în viitoarele instrucțiuni, se va căuta remedierea.

Suntem încă în cursul studierii unei serii de legi gata să reformeze integral sectorul forestier, spre binele pădurilor și al progresului lor, acestea datorită inițiativei d-lui Secretar General Insp. General C. Rachieru.

t) *Acte de gospodărie.*

Din cauza urcării considerabile a tuturor cheltuelilor și în special a cheltuelilor cu imprimarea Revistei Pădurilor, precum și a salariilor personalului administrativ al Societății, majorate, în conformitate cu dispozițiile legale, veniturile Societății rămase aproape aceleași ca și în trecut din cauza legilor excepționale de protejere a chiriașilor, la un moment dat erau depășite de cheltueli.

Pentru a se putea face față acestei stări de lucruri, s'a stăruit de Comitet și s'a reușit a se obține o subvenție de 7.000.000 lei din partea C.A.P.S.-ului, în plus, Societatea închirindu-i C.A.P.S.-ului pentru nevoile crescânde ale serviciului și aripa din fund a parterului cu chiria legală, precum și podul mansardat dela etajul VII, în vederea amenajării pentru birouri.

Numai în acest fel s'a putut asigura apariția revistei, plata salariilor la zi și alte cheltueli statutare și gospodărești.

Ca o măsură de prevedere, s'a majorat dela 12.000.000 lei la 100.000.000 lei valoarea de asigurare contra incendiului a imobilului din București, iar a vilei „Silva” dela Govora dela 5.000.000 lei la 50.000.000 lei, cea dela Carmen Silva, dela 750.000 lei la 5.000.000 lei.

Este cazul să arătăm deasemeni membrilor noștri, că pentru imobilul din București, Comitetul a pus toate diligențele și înlesnirile ca Administrația C.A.P.S. să transforme instalația caloriferului din combustibil cu țitei în combustibil cu gaze naturale, lucrare efectuată, în prima lună dela delegarea Comitetului provizoriu cu conducerea Societății.

u) În ce privește situația membrilor, vă rugăm a cunoaște că pe data de 24 Iunie 1945, Societatea noastră are un număr total de 922 membri, din care 817 activi, 95 pensionari, 9 membri de onoare și un membru corespondent.

În intervalul dela 1 Ianuarie 1944—24 Iunie 1945, s'au înscris 18 membrii noi și au decedat 20 ingineri silvici.

Cei trecuți în lumea celor dreți sunt următorii:

1. Zaharia Przemetchi, 2. Stelian Cămărășescu, 3. Ionel Gh. Bănulescu, 4. Radu Guvelca, 5. Dem. Borș, 6. Mihai Secăreanu, 7. Alex. Bulgăreanu, 8. Ion Balaban, 9. Dumitru Burghilea, 10. Teodor Grigoraș, 11. Petre Cafegiu, 12. Victor Ivă-

nescu, 13. Gh. Săndulache, 14. Constantin N. Pârvulescu (căzut pe front), 15. Sabin Pelle, 16. Ștefan Moraru, 17. Ion Ghica Anastase, 18. Aurel Gh. Adam, 19. Ioan Gh. Solacolu, 20. M. Poenaru.

In memoria lor să păstrăm un moment de reculegere.

Domnilor Colegi,

Inercând să alcătuim un bilanț sincer de rezultatele activității noastre de ordin spiritual, este cazul să constatăm:

— am înregistrat succese cari ne-au condus la rezultate reale, ce se resfrâng b^unefăcător asupra întregului Corp sau a mării lui majorități;

— evitând și preîntâmpinând greutăți adecuate vremurilor de excepționale prefaceri, am menținut și condus mai departe realizările atinse în trecut, cu inevitabilele mici scăderi cu caracter general, înregistrate în mod mai accentuat chiar în toate organizațiile similare.

Adunarea generală actuală ne-a găsit în cursul unor lupte ce ducem pentru obținerea unor revendicări, pentru cari fără preget și cu neprecupețite ostenele am pregătit terenul, păstrându-se speranțele neștirbite.

Am fost surprinși de prefaceri neașteptate ce ating patrimoniul forestier al țării. Protestele și întâmpinările noastre, făcute în timp util și căroră s'a arătat o înțelegere deplină de forurile hotărâtoare, totuși n'au putut împiedeca o etapă provizorie impusă de necesități superioare de ordin social cu caracter imperativ și precumpănit în Stat.

Nu s'ar putea face altceva decât întăriți prin voința unanimă a Dvs. să persistăm în atitudinea de apărători ai patrimoniului forestier pentru realizarea unor cât mai eficace și rapide îndreptări.

Ne aflăm deasemenea în deficiență față de trecut printr'o lipsă de activitate în ordinea culturală a cercului de studii la care se dezvoltău conferințe și comunicări cu caracter forestier.

Aceasta este de altfel un fenomen quasi general.

Aproape peste tot se constată, dacă nu o stagnare, în tot cazul o reducere a acestei activități, preocupările fiind cu deosebire îndreptate spre domeniul de activitate social, profesional

și a altor discipline de o stringentă actualitate, așa cum se desprinde din atmosfera generală prea bine cunoscută tuturor.

Această lipsă se poate considera cu prisosință împlinită prin înființarea cercurilor regionale — prin activitatea dezvoltată în cadrul A.R.L.U.S.-ului, etc. și în plus — preocupărilor de ordin social și profesional le-am rezervat și noi tot interesul cuvenit.

În această ordine de idei, nu am înțeles să circumscriu aceste preocupări în cercul restrâns al Comitetului provizoriu, ci am lărgit acest cerc pe cât a fost posibil. Am făcut din preocupările noastre, preocupările tuturor celor ce au răspuns invitației și apelului nostru. Am deschis larg ușile la ședințele Comitetului celor ce aveau comunicări și observațiuni de făcut: Reprezentanți ai A.G.I.R.-ului, ai I.N.C.O.O.P.-ului, ai Fondului Religionar, ai brigaderilor și pădurarilor, colegi de ai noștri, cari au fost solicitați pentru dezbaterăa problemelor în care erau specializați.

Problemele mai importante de imediat interes pentru Corp și păduri au format obiectul mai multor adunări convocate ad-hoc și la cari au participat de fiecare dată un important număr de membri.

S'au discutat chestiunea reformelor sociale cu caracter agrar, sub prima ei formă, problema avansărilor, înainte și după efectuarea lor, a salarizării, situația financiară a Societății, etc.

Am ținut să dăm și am dat această formă de largă examinare a intereselor de Corp, pentru a ne găsi permanent în acord cu toți acei ce socotesc că spiritul de armonie și de reală democrație, trebuie să inspire, să însuflețească, să predomină toate acțiunile noastre de interes comun. Acest spirit va trebui să călăuzească și în viitor toate faptele noastre.

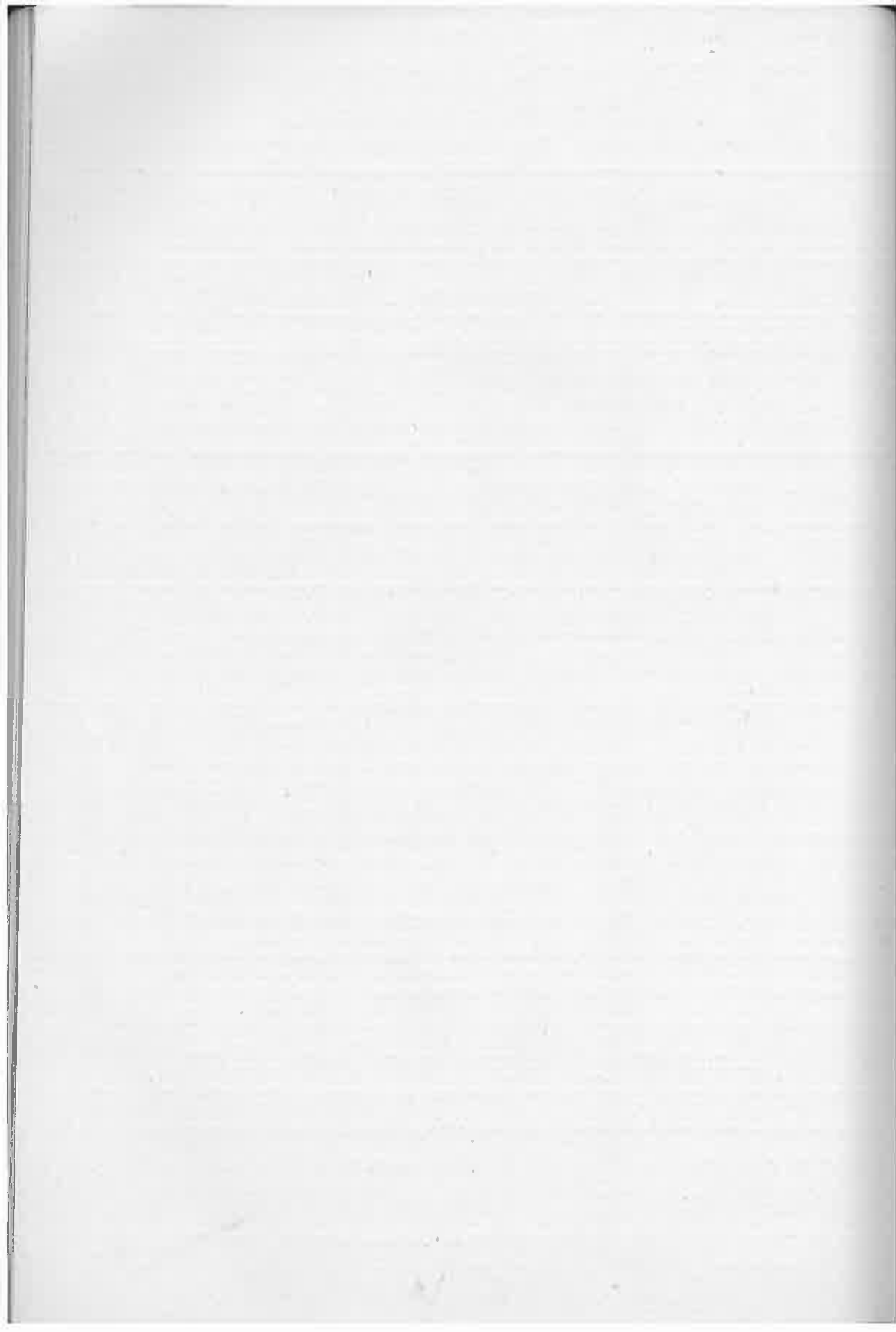
Domnilor Colegi,

Aceasta a fost activitatea în măsura posibilităților noastre în timpul celor 7 luni. Judecată în mod absolut, se prezintă desigur cu scăderile inerente vremurilor de excepționale greutate care interpun stavile și bariere de nepătruns. Judecată în mod relativ, în raport cu aceste excepționale dificultăți, în fața conștiinței ne simțim descărcați. Dvs. veți aprecia și

hotări. Vom fi noi cei dintâi mulțumiți că în alegerile ce vor urma și la statutele ce veți vota să fiți cât mai bine inspirați pentru ca steagul Societății noastre să fie purtat cu cât mai multă dârzenie spre biruinți depline.

Acestor biruinți, cari să fie ale Corpului, ale pădurilor și ale țării, dăruim întreg gândul nostru bun, neîntinat de nici-o urmă de alte interese mărunte și de ambițiuni personale.

Țara aflată încă în mari nevoi, își croește drumuri noi. Din binele pe care îl dorim acestei prea încercate țări și din felul cum înțelegem să-și croiască aceste căi spre cea mai fericită așezare, să ne conducem în aceste zile, pe cari cu străduinți mari, ați venit să le închinați binelui vechei noastre Societăți „Progresul Silvic” care trebuie menținută la înălțimea corespunzătoare cerințelor vremurilor ce străbatem.



P A R T E A I I - a.

ACTIVITATEA ECONOMICĂ

Domnilor Membri,

V'am înfățișat în prima parte a acestei dări de seamă activitatea profesională și culturală a Comitetului Provizoriu dela 12 Noembrie 1944 când ne-ați încredințat conducerea Societății, până la adunarea D-voastră de azi.

În ce privește activitatea economică încheiată la 31 Decembrie 1944, ea privește întregul an 1944, deci gestiunea fostului Consiliu de Administrație până la 12 Noembrie 1944 și a Comitetului Provizoriu dela această dată până la 31 Dec. 1944.

Intru cât gestiunea Societății se încheie la 31 Decembrie potrivit prevederilor Legii persoanelor juridice și Statutelor, gestiunea Comitetului Provizoriu dela 1 Ianuarie 1945, va forma obiectul dării de seamă pe anul 1945, care se va prezenta la viitoarea adunare generală.

— Examinând cifrele *Bilanțului* încheiat la 31 Dec. 1944, constatăm următoarele:

A C T I V U L

La 31 Decembrie 1944 se ridică la suma de Lei 44.469.541 activ propriu și Lei: 2.391.900 la conturi de ordine, în total Lei: 46.861.441 față de Lei: 46.467.290 cât a fost la 31 Decembrie 1943, deci cu o creștere de Lei: 394.151.

A. *Activ disponibil*

1. Numerar în casă	Lei	387.816	
2. Depuneri la C.E.A.C.S.	"	13.020	400.836

B. *Activ realizabil*

1. <i>Efecte publice proprii</i> la valoarea reală	"	1.187.725	
cu o majorare de 241.000 lei, care reprezintă obligațiunile Imprumutului Național 1944 (la valoarea de subscriere).			
2. <i>Cărți, editură</i> . Valoarea cărților rămase în depozit sau răspândite pentru vânzare la librării și instituții	"	802.019	
3. <i>Debitori diverși</i> . Casa Pădurilor Statului rest de chirie datorată pe 1944 și abonamente	"	984.390	
4. <i>Diverse conturi</i> . Avansuri nelichidate, medalii, materiale	"	151.443	3.125.577

C. *Activ imobilizat*

1. Imobilele Societății înregistrate la prețul de cost: Casa din București, Vilele din Govora și Carmen Sylva, Sanatorul în construcție din Amara, terenurile dela Băile Herculane, Sinaia, Bistra-Sebeș, Pâltiniș și Cumpăna	"	36.868.058	
2. <i>Mobilier</i> . La sediul Societății din București și la Vilele din Govora și Carmen Sylva	"	1.825.793	38.693.851
față de 1.771.582 cât a fost la 31 Decembrie 1943. Diferența în plus de Lei: 54.211 repre-			

Transport Lei 42.220.264

Report Lei 42.220.264

zintă mobilierul nou achiziționat în cursul anului 1944.

3. <i>Biblioteca.</i> La suma de lei 1.630.000 din 31 Dec. 1943, se adaogă costul cărților cumpărate în cursul anului 1944 în suma de Lei: 29.642, prețul de cost al cărților din bibliotecă la 31 Dec. 1944 fiind de	1.659.642	1.659.642
---	----	-----------	-----------

Diverse conturi.

1 <i>Depozitele Fondurilor culturale</i> depuse la bănci spre fructificare	358.909	
2 <i>Depozit Fond ajutor funcționari</i> la C. E. C.	230.726	589.635
Total activ propriu		..	44.469.541

La care se adaogă pentru ordine contabilă, conturile de ordine și anume:

a) Efecte publice donate M. T. Moșandrei, V. A. Golescu și C. Dissescu, V. N.	1.006.000	
b) Efecte publice proprii V. N.	1.385.900	2.391.900
Total general activ		..	46.861.441

P A S I V U L

Pasivul se ridică la 31 Decembrie 1944 cași activul la suma de Lei: 44.469.541 la care se adaogă conturile de ordine Lei: 2.391.900, în total deci pasivul este de Lei: 46.861.441.

A. Pasivul neexigibil

1. *Fondul social* format din subscrierile pentru clădirile So-

cietății, cotizațiuni, taxe de înscriere, donațiuni și excedentele anuale, se ridică la 31 Decembrie 1944, Lei	"		38.405.188
2. <i>Fondul pentru amortizarea imobilelor</i> , care se alimentează din excedentele anuale, se ridică la 31 Dec. 1944 la suma de	"		4.855.151
neschimbă față de anul 1943 din cauza lipsei de excedent a exercițiului 1944.			
3. <i>Fondul pentru construirea Sănat. Amara</i> provenit din sumele realizate prin contribuția benevolă a membrilor Corpului Silvic și din donațiuni, neschimbat, Lei	"		614.271
			<hr/>
			38.874.610

B. *Pasiv exigibil*

1. Venitul Fondurilor culturale trecute în gestiunea Societății la activ, Lei	"	361.105	
2. Fondul ajutor funcționari	"	230.726	591.831

C. *Conturi diverse*

1. Cotizații anticipate	"	100	
2. Cont tranzitoriu	"	3.000	3.100
			<hr/>
Total pasiv	"		44.469.541

La care se adaugă pentru ordine contabilă, conturile de ordine și anume:

1. Donațiuni culturale: M. T. Moșandrei, V. A. Golescu și C. Dișescu	"	1.006.000	
2. Subscrieri la diverse împrumuturi publice	"	1.385.900	2.391.900
			<hr/>
Total general pasiv	"		46.861.441

CONTUL DE GESTIUNE (VENITURI & CHELTUELI)

După cum se vede din tabelul acestui cont dela pag. 26, veniturile Societății pe anul 1944 au fost de Lei 4.531.255 față de Lei: 6.946.133 cât au fost pe anul 1943, deci cu o diferență în minus de Lei: 2.414.878.

Această diferență în minus provine în primul rând din lipsa veniturilor ce se obțineau în alți ani la vilele din exterior.

Intr'adevăr Vila din Govora care în anul 1943 a fost închiriată Băncii Naționale a României, în anul 1944 fiind rechiziționată de armată nu a adus nici un venit, iar vila din Carmen Sylva, din cauza stării de război, n'a funcționat.

Deasemenea, din cauza stărilor excepționale din anul 1944, administrația Societății fiind evacuată la Govora, iar membrii în mare parte evacuați, refugiați și mobilizați, nu s'a putut urmări realizarea în întregime nici a celorlalte venituri (cotizații, abonamente, publicații, etc.).

Nerealizându-se în întregime veniturile prevăzute în buget, ca o măsură de bună gospodărie, conducerea Societății s'a limitat la cheltuelile strict necesare conservării averii, plata impozitelor, tipărirea revistei, plata salariilor și cheltuelile de administrare și întreținere, și acestea strict în

Transport Lei 4.531.255

Report Lei 4.531.255

măsura realizării veniturilor, astfel că, după cum rezultă din contul de gestiune, veniturile au fost balansate cu cheltuelile.	
Cheltuelile pe anul 1944 s'au ridicat la	„ 4.510.345
	<hr/>
rezultând un excedent de	„ 20.910
care, potrivit Statutelor, s'a trecut la Fondul Social.	

Aceasta fiind situația reală a Societății noastre la 31 Decembrie 1944, supunem spre aprobarea Dvs. Bilanțul și Contul de gestiune.

Comitetul Provizoriu

PROCÈS-VERBAL

31 Ianuarie, 5 și 7 Februarie 1945

Subsemnații cenzori, în conformitate cu prevederile Statutelor, verificând gestiunea Societății „Progresul Silvic” pe anul 1944, am constatat că toate operațiunile de încasări, plăți, cheltueli, etc. sunt regulat înregistrate și justificate.

Verificând Bilanțul și Contul de Venituri și Cheltueli încheiate la 31 Decembrie 1944 le-am găsit întocmite real, în conformitate cu registrele și actele justificative.

Aceasta fiind situația reală a Societății noastre la 31 Decembrie 1944 vă rugăm să binevoiți a da descărcare Conducerii Societății de gestiunea sa pe anul expirat.

Cenzori: *D. Teodorescu*
Vasile Pană
St. Sprangatte.

ACTIV

BILAN
Societății „Progresul Silvic“

Nr. crt.	DENUMIREA CONTURILOR	1 9 4 3	1 9 4 4
I. Activ disponibil			
1	Casa numerar	663.651	387.816
2	Casa de Credit a Corpului silvic	906.396	13.020
II. Activ realizabil			
3	Efecte publice v. r.	946.725	1.187.725
4	Cărți editură	1.001.964	802.019
5	Debitori	7.572	984.390
6	Avansuri nelichidate	66.803	96.803
7	Insigne și medalii	9.490	9.490
8	Materiale	---	45.150
III. Activ imobilizat			
9	Imobil București	16.431.498	16.441.403
10	„ Govora	17.508.904	17.508.904
11	„ Carmen Sylva	244.449	244.449
12	„ Amara	2.611.822	2.611.822
13	„ Bistra-Sebeș	21.357	21.357
14	„ Băile Herculane	10.848	10.848
15	„ Păltiniș	18.087	18.087
16	„ Cumpăna	3.419	3.419
17	„ Sinaia	7.769	7.769
18	Mobilier București	376.000	388.395
19	„ Govora	1.255.582	1.297.398
20	„ Carmen Sylva	140.000	140.000
21	Biblioteca	1.630.000	1.659.642
22	Depozite diverse fonduri	314.057	358.909
23	Depozit Fond ajutor N. Paia	139.997	230.726
Total Lei		44.316.390	44.469.541
C O N T U R I			
24	Efecte publice donate:		
	M. T. Moșandrei	1.000.000	1.000.000
	V. A. Golescu	5.000	5.000
	C. Dissescu	1.000	1.000
25	Efecte publice proprii V. N.	1.144.900	1.385.900
Total Lei		2.150.900	2.391.900
Total Lei		46.467.290	46.861.441

Președinte, St. Rodoteatu.

Cenzori:

{ Ing. D. Teodorescu
Ing. V. Pană
Ing. St. Sprangatte

T U L

Incheiat la 31 Decembrie 1944

PASIV

№. crt.	DENUMIREA CONTURILOR	1943	1944
<i>I. Pasiv neexigibil</i>			
1	Fondul social	38.384.278	38.405.188
2	Fondul amortizări imobile	4.855.151	4.855.151
3	Fondul Amara	614.271	614.271
<i>II. Pasiv exigibil</i>			
4	Venituri fonduri culturale	316.013	361.105
5	Fond ajutor N. Pala	139.997	230.728
<i>III. Diverse Conturi</i>			
6	Cotizații anticipate	3.680	100
7	Cont transitoriu (D. Mateescu)	3.000	3.000
Total Lei		44.316.390	44.469.541

DE ORDINE

8	Donațiuni culturale:		
	M. T. Moșandrei	1.000.000	1.000.000
	V. A. Goleșcu	5.000	5.000
	C. Disescu	1.000	1.000
9	Subscrieri diverse împrumuturi publice	1.144.900	1.385.900
Total Lei		2.150.900	2.391.900
Total Lei		46.467.290	46.861.441

Casier, D. Bozdoc

Contabil,
N. Paia

VENITURI

CONTUL DE VENI

Nr. crt.	NATURA VENITURILOR	1943	1944
I. Chirii			
1	Chiria C. A. P. S.		
2	" Sala festivă	2.914.905	3.140.405
3	Taxe cămin	7.000	85.500
4	C. E. A. C. S.	47.730	187.283
5	Vila Sylva	20.000	20.000
6	" Carmen Sylva	2.594.818	2.016
		32.295	-
II. Revista Pădurilor			
7	Abonamente restante	1.875	2.150
8	Abonamente curente	58.375	110.000
9	Publicațiuni	32.200	31.560
III. Taxe statutare			
10	Cotizații restante	288.530	117.600
11	" curente	165.095	113.693
12	Taxe de înscriere	2.500	600
IV. Diverse			
13	Cupoane efecte publice	54.077	45.994
14	Subvenția C. A. P. S.	387.500	662.500
15	" Minister. Agr. și Domenii	300.000	-
16	Dobânzi	8.820	6.624
17	Venituri neprevăzute	44.413	5.330
Total Lei .		6.946.133	4.531.255

Președinte,
Șt. Rodoteatu.

Cenzori: { Ing. Teodorescu
Ing. V. Pană
Ing. St. Sprangatie

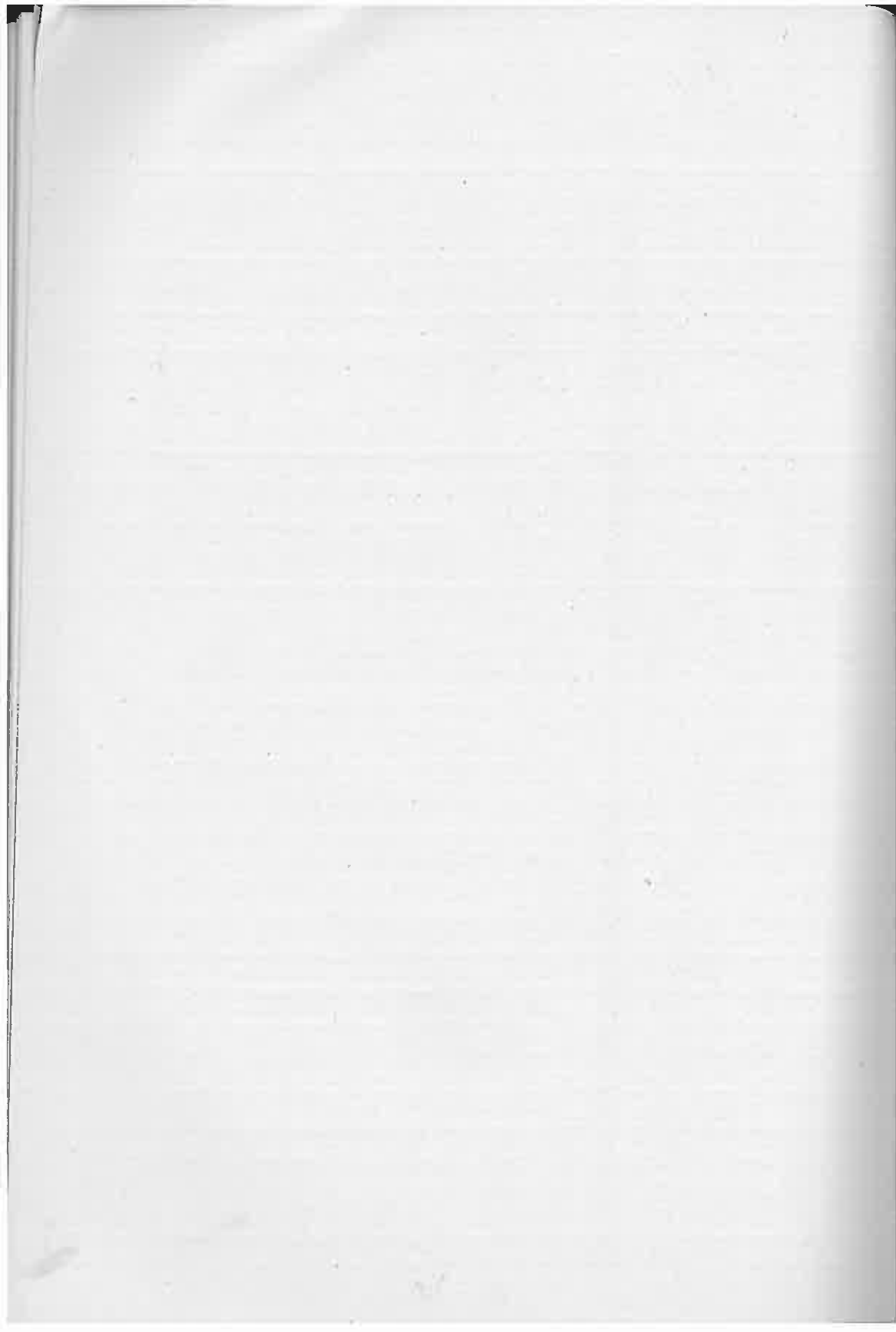
TURI ȘI CHELTUELI

CHELTUELI

Nr. crt.	NATURA CHELTUELILOR	1943	1944
<i>I. Cheltueli generale</i>			
1	Cheltueli de ad-ție și întreținere	218.985	230.991
2	Salarii, asigurări sociale	1.021.877	1.059.921
3	Ajutoare	37.000	15.309
4	Reparații imobil	410.206	7.950
5	„ mobilier	166.662	19.660
6	Asigurarea imobilului	16.110	15.780
7	Impozite	687.522	1.125.769
8	Cheltueli neprevăzute	132.516	547.323
<i>II. Cheltueli activitate culturală</i>			
9	Revista Pădurilor	955.852	737.712
10	Adunarea generală	78.410	11.500
11	Subvențiuni	17.500	32.500
12	Conferințe	18.240	20.138
13	Mișcarea cinegetică	65.000	—
14	Propaganda forestieră	49.792	—
<i>III. Administrația Vilei Govora</i>			
15	Cheltueli de administrație	136.665	143.458
16	„ „ întreținere și reparații	330.565	50.865
17	„ „ exploatare	177.767	—
18	Impozite și taxe	212.023	357.500
<i>IV. Administrația Vilei Carmen Sylva</i>			
19	Cheltueli de administrație	72.656	80.499
20	„ „ reparații și întreținere	8.000	—
21	„ „ exploatare	10.960	—
<i>V. Administrația Sanatoriului Amara</i>			
22	Cheltueli de administrație	42.400	53.370
<i>VI. Repartizarea excedentului</i>			
23	Fondul social conf. Statut.	456.125	20.920
Total Lei .		6.946.133	4.531.255

Casier, D. Bozdoc

Contabil,
N. Paia



BUGETUL SOCIETĂȚII PE ANUL 1945

Domnilor Membri,

După cum se vede din tabelul pe articole publicat la fi-nele acestei expuneri, cifra bugetului pe 1945, se ridică astfel: Lei 15.000.000 la venituri și același sumă la cheltueli pentru bugetul ordinar.

„ 5.732.000 la venituri și același sumă la cheltueli pentru bugetul extraordinar

„ 45.592 la venituri și același sumă la cheltueli pentru bugetul Fond. culturale.

Lei 20.777.592 total general, față de 7.873.351 cât a fost pe 1944.

Cifra bugetului ordinar pe 1945 este majorată cu 150% față de anul 1944. Majorarea provine în primul rând din subvenția de 7.000.000 lei acordată de Casa Pădurilor Statului, apoi majorarea cotizației pe 1945, precum și majorarea legală a chiriei dela C.A.P.S.

La Bugetul extraordinar s'a prevăzut majorarea venitului Vilei din Govora prin eventuală punere în exploatare în sezonul de băi din vara curentă.

Veniturile principale ale Societății fiind chiriile imobilelor din București și exterior, din cauza împrejurărilor excepționale de război ce dăinuiesc încă, aceste venituri neputându-se mări în ritmul creșterii cheltuelilor, Societatea noastră s'a găsit într'un moment în situația de a nu putea face față cerințelor statutare și nici nevoilor de bună conservare și gospodărire a averii sale.

Casa Pădurilor Statului, chiriașa noastră în imobilul din București, singurul producător de venit, fiind îngrădită prin legea chiriilor, nu ne-a putut majora chiria de cât cu sporul

legal, cu totul neînsemnat, față de chiriile reale la prețul zilei. Totuși conducătorii C. A. P. S.-ului înțelegând situația grea în care se găsea Societatea, au venit în ajutorul ei acordându-i o subvenție mai însemnată, dându-i astfel puțința să-și continue activitatea pe care o depune de aproape 60 de ani în folosul pădurilor țării.

Pe de altă parte, la cererea C.A.P.S.-ului, Societatea a convenit să-i închirieze partea din fund a parterului, restrângându-și administrația în saloanele din față, precum și podul mansardat în vederea amenajării de către C.A.P.S. pentru birouri.

Pentru a ne apropia de nivelul ridicat al cheltuelilor, s'au prevăzut majorări și la celelalte venituri obicinuite ale Societății ca: abonamente, cotizații, publicațiuni, taxa la cămin, etc.

În măsura veniturilor s'au prevăzut și cheltuelile necesare funcționării Societății și gospodăririi averii sale.

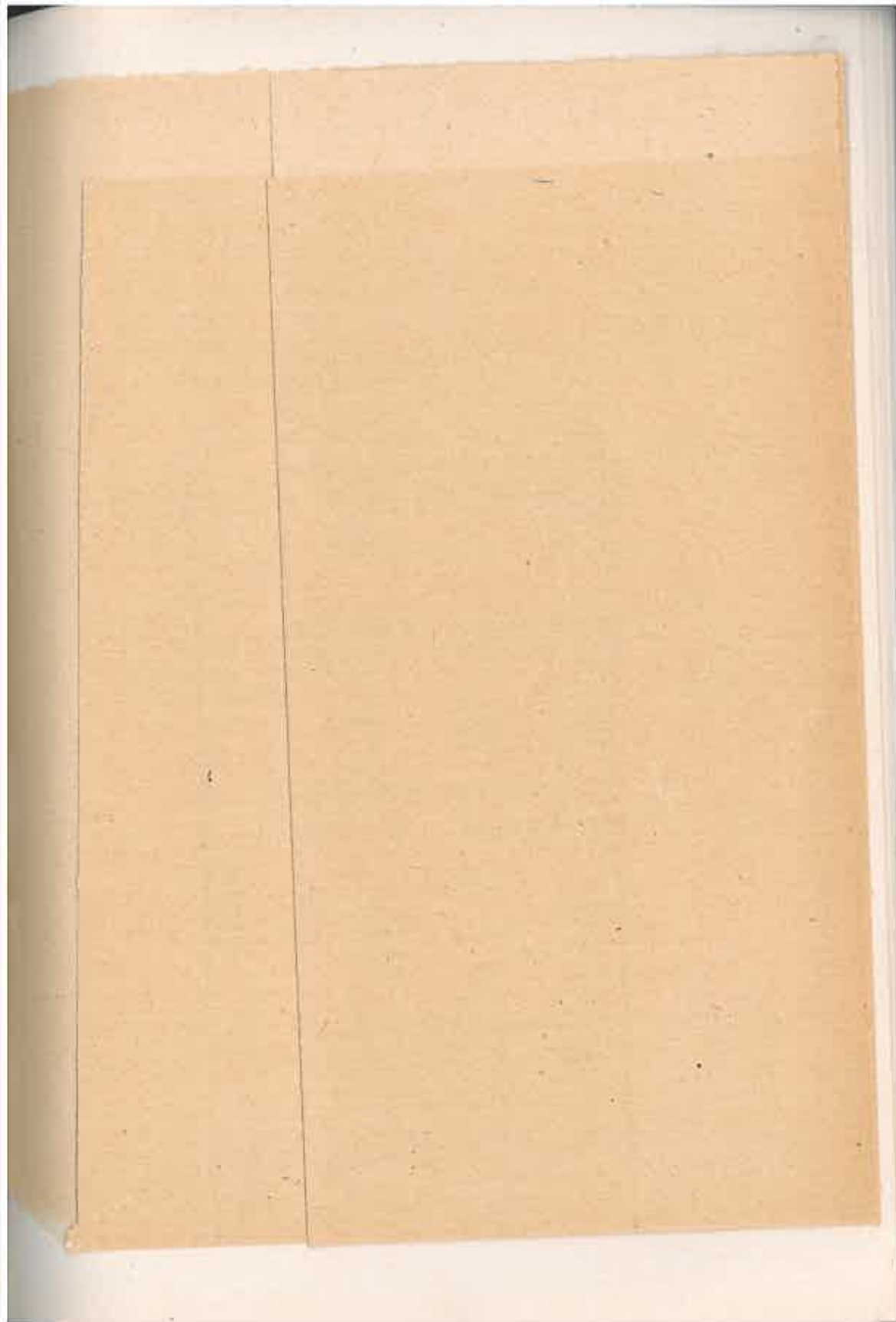
Capitolele mai însemnate de cheltueli sunt: tipărirea Revistei Pădurilor și a Suplimentului profesional, care se va transforma într'o publicație bilunară „Curierul Forestier”, impozitele asupra clădirilor, salariile personalului cu cotizațiile și contribuțiile patronale, majorate potrivit legilor în vigoare, precum și cheltuelile pentru administrarea și întreținerea imobilelor.

De altfel, ca o măsură de bună gospodărie, — în tradiția Societății noastre — cheltuelile se vor efectua numai în măsura realizării veniturilor, pentru ca balanța să fie în orice moment echilibrată.

În bugetul extraordinar și cel al Fondurilor culturale administrate de Societate, se înregistrează sumele pentru evidență, fără a influența gestiunea Societății.

Astfel alcătuit bugetul pe 1945, îl supunem aprobării D-voastră.

COMITETUL PROVIZORIU



SECRETARIA  RUCOFINA

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Au apărut:

III. Seria C. — Tratatate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:

AMENAJAREA PĂDURILOR

un volum de 255 pagini. Epuizat.

**D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**

Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

GR. ELIESCU:

PROTECȚIA PĂDURILOR

un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:

**TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ**

un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPODESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI

Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

**NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA
SILVICĂ**

1943; 36 pag. + 54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

1944; 24 pag. + 10 fig.; 300 lei.

4. AT. HARALAMB:

**PĂȘUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, SCURGEREA
SUPERFICIALĂ A APELOR ȘI EROZIUNEA**

1945; 38 pagini; 300 lei.

ANUL 57

Nr. 10—11 OCTOMV. — NOEMV, 1945

REVISTA PADURILOR



U. steanu 35.



EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

R E V I S T A P Ă D U R I L O R PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicații periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 57, No. 10—11

OCTOMBRIE—NOEMBRIE 1945

S U M A R U L :

Studii:

Toma, G. T.: Cercetări asupra cubajului exact și cubajului expeditiv la bușteni — — — — —	205
Constantinescu, N. A.: Stejarul pufos în Oltenia — — — — —	215
Rădulescu, Anton V.: Contribuție la cunoașterea florei lemnoase din bazinul superior al Prahovei — — — — —	225
Lupe, I.: O stațiune de Daphne Blagayana în valea Cheia (Vâlcea) — —	233

Comentarii — Insemnări:

Fașcovschi, S.: În chestiunea uscării stejarului — — — — —	233
Zeicu, I.: Factorii de producție din domeniul forestier — — — — —	245
Brețu, Anton: Să regenerăm pădurile — — — — —	249

Vânătoare — Pescuit:

Cotta, V.: Extinderea culturii căprioarei — — — — —	252
Cronica internă (pag. 237), Acum 50 ani (pag. 233), Cronica cinegetică (pag. 264), Jurisprudență (pag. 236), Cărți (pag. 274).	

S O M M A I R E

Études:

Recherches sur le cubage exact expéditif des bûches — Toma, G. T.	
Le chêne pubescent en Petite Valachie — — — — Constantinescu, N. A.	
Contribution sur la connaissance de la flore ligneuse du bassin supérieur de la rivière Prahova — — Rădulescu, Anton V.	
Une station de Daphne Blagayana dans la vallée Cheia (dép. Vâlcea) — — — — — Lupe, Ion	

Commentaires:

Sur l'assèchement du chêne — — — — — Fașcovschi, S.	
Les facteurs de production en forêt — — — — — Zeicu, Ion	
Il faut régénérer les forêts — — — — — Brețu, Anton	

Chasse et Pisciculture:

L'extension de la culture du chevreuil — — — — Cotta, V.	
--	--

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y a 50 ans, Jurisprudence, Livres.

S T U D I I

**CERCETĂRI ASUPRA CUBAJULUI EXACT ȘI CUBAJULUI
EXPEDITIV LA BUȘTENI**

de Ing. Dr. G. T. TOMA

Două sunt problemele pe cari caută să le rezolve lucrarea de față:

I. În institutele de cercetări forestiere, cubajul trunchilor de arbori se face de obicei după metoda lui Huber, socotind acești trunchi secționafi din 2 în 2 m, adică după formula: $v=2 \cdot (g_1+g_2+\dots+g_n)$, în care n este numărul bucăților de 2 m în cari se închipuie secționat trunchiul, iar g_1, g_2, \dots, g_n suprafața cercului dela mijlocul acestor bucăți. Această metodă este cunoscută și sub numele de „cubaj exact prin metoda secționării”. La mijlocul fiecărei secțiuni de 2 m (adică la distanța de 1, 3, 5 m.... dela baza trunchiului doborât) se iau câte două diametre, perpendiculare unul pe altul, cu ajutorul unei clupe de precizie, pe care diametrele se citesc în milimetri, făcându-se apoi media între cele două citiri. Cubajul, la birou, se face cu ajutorul unor tabele cari dau suprafața cercului în centimetri pătrați, în funcție de diametrul exprimat în milimetri.

Metoda, care desigur dă rezultate precise, își are inconvenientele ei. Astfel, pe teren, se cere o clupă de mare precizie, având rigla divizată în milimetri, iar la birou se cere muncă multă. De aceea ne-am pus întrebarea, dacă nu cumva se obține precizie suficientă măsurând diametrele, nu în milimetri, ci numai în centimetri întregi. Aceasta este prima problemă ce ne-am propus să rezolvăm. Ea este de interes științific și privește simplificarea metodelor de cercetare în institutele forestiere.

II. În practica forestieră, cu prilejul vânzărilor și cumpărărilor de material doborât, cubajul trunchilor se face de obicei după metoda $\gamma.1$, adică măsurând lungimea trunchiului în metri și diametrul său la mijloc în centimetri și căutând apoi volumul în obișnuitele tabele de cubaj. Uneori am auzit afirmându-se că această metodă de cubaj dă rezultate mai mari decât realitatea și deci este în avan-

tajul vânzătorului; alteori am auzit spunându-se dimpotrivă că dă rezultate mai mici; iar alteori am auzit susținându-se că trunchii groși dau rezultate în plus, iar trunchii subțiri în minus. În orice caz, fiind vorba de o metodă expeditivă de cubaj, este normal ca ea să dea naștere la controverse. Noi ne-am propus să cercetăm, cât de exactă este această metodă și dacă diferențele față de volumul exact sunt totdeauna de același sens sau sunt pur și simplu întâmplătoare: când în plus când în minus, indiferent de mărimea trunchiului. Aceasta este cea de a doua problemă studiată. Ea este în primul rând de interes practic.

Materialul folosit în aceste cercetări este alcătuit din 1000 arbori, esență molid, doborâți în anul 1937 cu prilejul exploatărilor efectuate de societatea forestieră „Lomaș” în 4 păduri din Munții Călimani. Acești arbori au diametrul la mijloc cuprins între 8 și 48 cm și lungimea între 10 și 46 m. Datele au fost sistematizate într'un tablou, care în manuscris cuprinde 40 pagini. Pentru exemplificare, dăm în tabela Nr. I un extras din acest tablou cuprinzând calculele pentru 25 din cei 1000 arbori.

I.

Volumul v_1 , calculat după metoda secționării, diametrele fiind măsurate în milimetri, l-am numit și l-am socotit volumul real al trunchiului. Insumând volumul real al celor 1000 trunchi de molid, se obține: $\Sigma v_1 = 1.180,373$ mc.

Volumul v_2 , calculat tot după metoda secționării, diametrele fiind măsurate însă în centimetri, l-am numit exact, pentru a-l deosebi de volumul v_3 , aproximativ, calculat după metoda expeditivă γ . l. Insumând volumul v_2 al celor 1000 trunchi, se obține: $\Sigma v_2 = 1.186,901$ mc.

Diferența între Σv_2 și Σv_1 este +6,528 mc, ceea ce raportat la volumul total real de 1.180,373 mc face +0,55%, eroare ce poate fi admisă chiar în lucrările cu caracter științific.

Din punctul de vedere al cercetărilor însă, interesează nu atât această eroare globală, sau medie, cât erorile individuale ale fiecărui trunchiu în parte și mai ales erorile extreme și eroarea cea mai frecventă, pentru că acestea ne arată la ce precizie ne putem aștepta când, făcând cubajul unui trunchiu sau unui buștean, determinăm, pentru economie de timp pe v_2 în loc de v_1 .

O idee generală despre aceasta ne dă tabela Nr. 1, în care diferența d_1 , dintre v_2 și v_1 , este exprimată pentru fiecare trunchiu în

TABELA Nr. 1

Nr. arb.	Diam. la mijl. cm.	Lung. m.	v ₁ dmc	v ₂ dmc	v ₃ dmc	d ₁ =v ₂ -v ₁		d ₂ =v ₃ -v ₂		Observațiuni
						dmc	%	dmc	%	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	21	30	1094	1096 (1035)	1039	+ 2 (- 59)	+0,2	- 57	- 5,2	v ₁ = volumul real calculat după metoda sectionării, diametrele fiind măsurate în milimetri.
2	15	18	269	271 (235)	318	+ 2 (- 34)	+0,7	+ 47	+17,4	
3	24	30	1375	1365 (1256)	1357	- 10 (-119)	-0,7	- 8	- 5,8	
4	33	34	3043	3046 (2844)	2908	+ 3 (-199)	+0,1	-138	- 4,5	
5	24	30	1300	1294	1357	- 6	-0,5	+ 63	+ 4,9	v ₂ = volumul exact calculat după metoda sectionării, diametrele fiind măsurate în cm.
6	27	34	1945	1960 (1750)	1947	+ 15 (-195)	+0,8	- 13	- 0,7	
7	20	26	855	885 (782)	817	+ 30 (- 73)	+3,5	- 68	- 7,6	
8	22	26	1023	1018	988	- 5	-0,5	- 30	- 3,0	
9	20	30	1010	1011	943	+ 1	+0,1	- 68	- 6,7	v ₃ = volumul aproximativ, calculat după metoda expeditivă γ-1.
10	22	26	951	949	988	- 2	-0,2	+ 39	+ 4,1	
11	24	34	1680	1663 (1582)	1538	- 17 (- 98)	-1,0	-125	- 7,5	
12	29	38	2437	2437 (2321)	2510	0 (-116)	0	+ 73	+ 3,0	v ₃ = volumul aproximativ, calculat după metoda expeditivă γ-1.
13	32	34	2631	2610	2734	- 21	-0,8	+124	+ 4,8	
14	28	34	2116	2117 (1958)	2094	+ 1 (-158)	+0,1	+ 23	+ 1,4	
15	23	34	1417	1418 (1351)	1413	+ 1 (- 66)	+0,1	- 5	- 0,4	
16	42	38	5354	5399	5265	+ 45	+0,8	-134	- 2,5	Cifrele în paranteză, pentru v ₂ și d ₁ , reprezintă valori calculate cu diametrele (multiplu de 5 mm) rotunjite în minus (ex. 195 mm=19 cm).
17	30	38	2552	2567 (2359)	2686	+ 15 (-193)	+0,6	+119	+ 4,6	
18	29	34	2359	2349 (2294)	2246	- 10 (- 65)	-0,4	-103	- 4,4	
19	25	34	1579	1565 (1561)	1699	- 14 (- 18)	-0,9	+134	+ 8,6	
20	35	38	3943	3969 (3930)	3656	+ 26 (- 13)	+0,7	-313	- 7,9	Cifrele în paranteză, pentru v ₂ și d ₁ , reprezintă valori calculate cu diametrele (multiplu de 5 mm) rotunjite în minus (ex. 195 mm=19 cm).
21	29	38	2766	2774 (2754)	2510	+ 8 (- 12)	+0,3	-264	- 9,5	
22	24	34	1716	1681 (1628)	1538	- 35 (- 87)	-2,0	- 43	- 2,6	
23	31	38	3133	3122	2668	- 11	-0,4	-254	- 8,1	
24	26	30	1523	1540 (1252)	1593	+ 17 (-271)	+1,1	+ 53	+ 3,4	
25	23	34	1529	1531	1413	+ 2	+0,1	-118	- 7,7	
			49600	49637 (47827)		+ 37 (-1773)	+0,07 (-3,57)			

parte atât în valoare absolută (decimetri cubi) cât și în valoare relativă (procente).

Examinând această diferență la toți cei 1000 arbori cercetați, se constată că ea atinge cele mai mari valori absolute la câțiva arbori de dimensiuni mai mari. Eroarea extremă pozitivă este de +91 dmc (+3,6%) și o găsim la un trunchiu lung de 30 m, gros la mijloc de 32 cm și având volumul v_1 de 2562 dmc. Eroarea extremă negativă de -45 dmc (-1,8%) o găsim la un arbore de aceleași dimensiuni (lungimea 30 m, grosimea 32 cm, volumul 2552 dmc).

Măsura erorii este exprimată însă mult mai eloquent de valoarea ei relativă, calculată în procente. Este de remarcat că erorile relative extreme, spre deosebire de cele absolute, se întâlnesc de obicei la arbori de dimensiuni mai mici. Lucrul acesta este explicabil. Într'adevăr eroarea exprimată în valoare relativă nu este altceva decât raportul dintre eroarea absolută și volum înmulțit cu 100, adică $\frac{e}{v} \cdot 100$. Intrucât volumul apare la numitor, se înțelege că pentru aceeași valoare a lui e raportul devine cu atât mai mare cu cât v este mai mic. Astfel extrema pozitivă, de 8,6% (+70 dmc) o găsim la un trunchiu lung de 26 m și gros de 20 cm, iar extrema negativă, de -9,7% (-21 dmc) o găsim la unul de 18 m lungime și numai 11 cm grosime.

În ce privește frecvența erorilor, ea este redată de tabela Nr. 2. Din această tabelă se vede că la 50 din cei 1000 arbori eroarea

TABELA Nr. 2

Clasa Semne	0	0,1—1,0%	1,1—2,0%	2,1—3,0%	3,1—5,0%	Peste 5%	Total
Plus	—	432	183	55	29	10	709
Minus	—	183	39	11	6	2	241
Zero	50	—	—	—	—	—	50

Total general 1000

a fost nulă (adică v_2 a fost egal cu v_1), în 709 cazuri eroarea a fost pozitivă (v_2 mai mare decât v_1) și numai în 241 cazuri ea a fost negativă (v_2 mai mic decât v_1).

Faptul că imensa majoritate a erorilor (71%) sunt pozitive ne-a sugerat întrebarea, dacă nu cumva acest lucru provine din imperfecta rotunjire a diametrelor. Într-adevăr cu prilejul rotunjirii acestora din milimetri în centimetri întregi, jumătatea centimetrului (5 mm) a fost totdeauna socotită centimetru întreg (exemple: 184 mm=19 cm, 195 mm=20 cm, 196 mm=20 cm). Pentru a vedea dacă rotunjirea justă a jumătății de centimetru este în plus sau în minus, am cercetat acest lucru mai îndeaproape la cei 25 arbori din tabela Nr. 1. În coloanele Nr. 5 și Nr. 7 sunt redată în paranteză rezultatele calculului cu ipoteza rotunjirii în minus a diametrelor exprimate în numere terminate cu 5 (mm). Mai întâiu se observă că numai 17 din cei 25 de trunchi au prezentat acest caz, (având 1—3 diametre multiplu de 5), restul de 8 arbori neavând niciunul din diametre în situația de dubiu la rotunjire. Din însumarea cifrelor din coloanele 4, 5 și 7 și din compararea rezultatelor, se vede că $\sum v_2$ calculat cu obișnuita rotunjire în plus a jumătății de centimetru diferă față de volumul real $\sum v_1$ numai cu +0,97%, pe când $\sum v_2$ calculat cu rotunjirea respectivă în minus diferă cu -3,57%. Examinând apoi individual diferențele (d₁) dintre v_2 și v_1 (coloana a 7-a), se constată următoarele:

a) De unde în primul caz din cele 25 diferențe, 14 sunt pozitive, 10 negative și una zero; în cazul al doilea 22 (douăzecișidouă) diferențe sunt negative și numai 3 pozitive.

b) În valoare absolută (indiferent de semn), diferențele calculate pentru cazul al doilea sunt aproape toate mai mari decât cele calculate pentru primul caz. Nu face excepție decât un singur arbore (Nr. 20).

Din toate acestea rezultă în mod neîndoielnic că rotunjirea justă a jumătății de centimetru este în plus, iar nu în minus. Prin urmare faptul, că 71% din erori ($v_1 - v_2$) sunt pozitive, nu poate fi pus pe socoteala rotunjirii defectuoase a diametrelor.

În tabela Nr. 2 erorile au fost grupate nu numai după semne, dar și după mărime. Din ea se vede că din cele 1000 de diferențe calculate, numai 12 (10+2), depășesc valoarea de 5%; 101 sunt de 2—5%; 222 sunt de 1—2%, iar 615 sunt mai mici de 1% (restul de 50 fiind egale cu zero). Reținem prin urmare că 5% din diferențe sunt zero, iar 61,5% sunt sub un procent. Așa dar la 2/3 din toate cazurile cercetate eroarea a fost cuprinsă între zero și 1%.

După cum am amintit și în altă parte (vorbind despre erorile extreme), cele mai mari diferențe procentuale le găsim la trunchi de dimensiuni mici, iar pe cele mai mici la trunchi de dimensiuni mari. Lucrul se vede clar în diagrama din fig. 1 și în tabela Nr. 3, în care se arată erorile procentuale medii pentru diferitele clase de diametre (este vorba de diametrele la mijlocul trunchiului). Cifrele din paranteză arată numărul exemplarelor din clasele respective. Se vede că:

— în toate clasele de diametre, erorile negative sunt mai mici decât cele pozitive;

— erorile (atât cele pozitive cât și cele negative) sunt cu atât mai mici cu cât diametrul trunchiului este mai mare;

TABELA Nr. 3

Diam. la mijloc cm	Până la 10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	Peste 40
Plus	5,0 (10)	1,8 (119)	1,3 (202)	0,9 (197)	0,7 (120)	0,6 (42)	0,5 (14)	0,5 (7)
Zero	(1)	(14)	(13)	(7)	(8)	(4)	(2)	(1)
Minus	2,6 (3)	1,5 (48)	0,9 (64)	0,6 (63)	0,4 (32)	0,4 (22)	0,3 (6)	0,1 (1)

— cele 50 de diferențe nule sunt răspândite pe toate clasele de diametre, cele mai numeroase fiind în acele clase în cari și numărul exemplarelor este mai mare (11—15 cm și 16—20 cm).

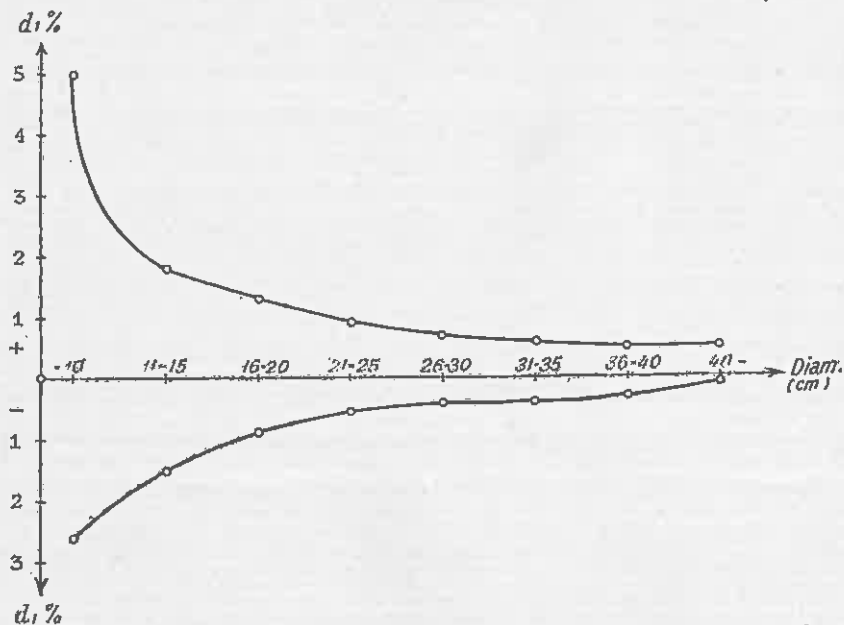


Fig. 1. — Variația erorii relative medii ($d_1\%$) cu grosimea trunchiului.

II.

Problema care interesează practica în materie de erori cu prilejul cubajului trunchilor de arbori doborâți, este mai ales cunoaște-

rea preciziei procedeului expeditiv al lui Huber, cunoscut sub numele de $\gamma.1$, care constă în aflarea volumului (v_3) cu ajutorul lungimii și a diametrului la mijloc. Ca termen de comparație în această cercetare am luat volumul exact (v_2), calculat după metoda secționării, diametrele fiind măsurate în centimetri.

Insumând volumul v_3 al celor 1000 trunchi de molid, se obține $\Sigma v_3 = 1.143.599$ dmc. Scăzând aceasta din volumul exact Σv_2 ($= 1.186.901$ dmc), se obține diferența de -43.302 dmc, care reprezintă o eroare globală de $-3,65\%$. În cazul unei transacții, cel care ar ieși păgubit ar fi vânzătorul.

TABELA Nr. 4

Clasa Semne	0	0,1—5,0	5,1—10,0	10,1—15,0	15,1—20,0	20,1—25,0	Peste 25%	Total
		%	%	%	%	%		
Plus		216	107	20	7	1	—	351
Minus		279	202	90	40	23	3	637
Zero	12							12

Total general 1000

Cercetate individual (tabela Nr. 1), diferențele (d_2) dintre v_3 și v_2 prezintă valori foarte diferite atât în cifre absolute (dmc) cât și în procente. Diferența extremă absolută pozitivă este de $+529$ dmc ($+7,5\%$) și o găsim la un trunchiu gros de 48 cm, lung de 42 m și

TABELA Nr. 5

Diam. la mijloc cm	Până la 10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	Peste 40
Plus	2,3 (1)	5,4 (69)	4,9 (98)	4,7 (106)	4,7 (45)	4,6 (19)	4,7 (4)	3,4 (6)
Zero	—	(4)	(6)	—	(2)	—	—	—
Minus	10,7 (13)	6,7 (108)	7,1 (175)	7,3 (161)	7,8 (113)	7,2 (49)	6,1 (18)	5,7 (3)

având volumul 7.071 dmc; iar extrema negativă este de -809 dmc ($-16,6\%$), la un trunchiu de 39 cm grosime, 34 m lungime, cu volumul de 4.871 dmc. Dacă ambele extreme absolute se găsesc la arbori de dimensiuni mari, cum este și normal. Extremele relative, dimpotrivă, se află la arbori de dimensiuni mici. Astfel eroarea extremă relativă pozitivă, de $+24,6\%$, se găsește la un trunchiu gros de 23 cm, lung de 14 m, cu volumul (v_2) de 465 dmc, iar cea negativă, de $-26,4\%$, la unul cu diametrul de 21 cm, lungimea de 18 m și volumul de 846 dmc.

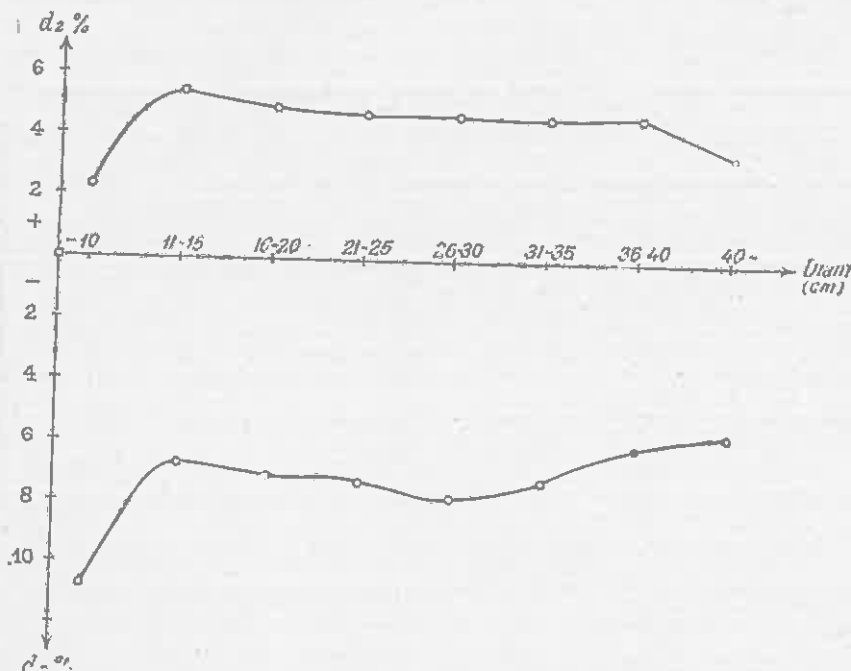


Fig. 2. — Variația erorii relative medii ($d_2\%$) cu grosimea trunchiului.

Frecvența erorilor este dată de tabela Nr. 4. Din această tabelă se vede că numai la 12 din cei 1000 de arbori diferența dintre v_3 și v_2 este nulă, în 351 cazuri eroarea este pozitivă, iar în 637 cazuri negativă. Așa dar 64% din erori sunt negative.

Grupând acum erorile relative numai după mărime, indiferent de semnul lor, constatăm, din aceeași tabelă, că 495 de erori (216 + 279) sunt cuprinse între 0,1% și 5%, 309 sunt de 5,1—10%, 181 sunt de 10,1—25%, iar 3 depășesc 25%. Reținem că majoritatea erorilor ($12 + 216 + 279 = 507 = 51\%$) sunt cuprinse între zero și 5%.

Pentru a se urmări cum variază eroarea medie cu grosimea

trunchiului, s'a alcătuit tabela Nr. 5 și s'a întocmit diagrama din fig. 2, din cari se deduc următoarele:

a) În șapte din cele opt clase de diametre, erorile negative sunt mai numeroase decât cele pozitive (după cum arată cifrele din paranteză, cari indică numărul exemplarelor din cari s'au calculat erorile medii).

b) În toate clasele de diametre, erorile negative sunt mai mari decât cele pozitive.

c) Eroarea medie negativă cea mai mare ($-10,7\%$) o găsim în clasa arborilor celor mai subțiri (sub 10 cm), iar pe cea mai mică ($-5,7\%$) în clasa arborilor celor mai groși (peste 40 cm).

Regula aceasta se verifică și la eroarea medie pozitivă, dacă facem însă abstracție de valoarea de $+2,3\%$ din prima clasă, care de fapt nu este o eroare medie, ci una unitară, fiind dedusă dintr'un singur exemplar. În rest, eroarea cea mai mare ($+5,4$) o găsim în clasa arborilor subțiri (11—15 cm), iar pe cea mai mică ($+3,4\%$) în clasa arborilor celor mai groși (peste 40 cm).

d) Cele 12 diferențe nule, dintre cari 4 se află în clasa de diametre 11—15 cm, 6 în clasa 16—20 cm și 2 în clasa 26—30 cm, trebuiesc socotite întâmplătoare. Probabilitatea erorii nule nu este decât

$$\frac{12}{1000}, \text{ adică abia } 1,2\%.$$

Concluzii.

I. Relativ la simplificarea cubajelor de precizie prin măsurarea diametrelor în centimetri întregi, în loc de milimetri, și prin determinarea volumului corespunzător v_2 în locul volumului real v_1 , cercetarea de față, extinsă la 1000 trunchi de molid, stabilește că, cu o probabilitate de $66,5\%$, eroarea ce se face nu depășește un procent.

Probabilitatea ca eroarea să fie pozitivă este de	71%
„ „ „ „ negativă „ „	24%
„ „ „ „ nulă „ „	5%

Erorile absolute cele mai mari le au trunchiile de dimensiuni mari. Dimpotrivă, erorile procentuale cele mai mari le au trunchiile de dimensiuni mici.

II. Relativ la precizia cubajului trunchilor prin procedeul expeditiv $\gamma.1$, s'a stabilit că față de volumul exact (Σv_2), de 1.186,901 mc, al celor 1000 trunchi, volumul aproximativ (Σv_3) diferă cu $-3,65\%$.

Considerate individual (dela arbore la arbore), erorile sunt în majoritate (64%) negative, indiferent de dimensiunile trunchilor.

Deși în mod excepțional eroarea poate să atingă și chiar să depășească 25%, totuși probabilitatea cea mai mare (51%) o au erorile ce nu depășesc 5 procente.

Dar trebuie reținut că și probabilitatea erorilor mai mari de 5 procente este mare (49%).

Recherches sur le cubage exact et sur le cubage expéditif des bûches.

Dans la présente étude, l'auteur, en utilisant comme matériel de recherche les mesurages faits sur 1000 tiges d'épicéa (de 8—48 cm diamètre moyen et de 10—46 m longueur), abattues dans les Montagnes Călimani, étudie la précision des cubages par la méthode de Huber.

I. Le premier problème qu'il se pose est d'établir si, à propos du cubage de précision par la méthode du sectionnement (qui suppose le tronc sectionné en morceaux de 2 m de longueur), effectué par les instituts de recherches forestières, les diamètres ne pouvaient pas être mesurés en centimètres entiers, et non pas en millimètres comme on a l'habitude à présent.

A la suite des recherches faites, il en résulte qu'avec une probabilité de 66,5%, l'erreur individuelle qu'on commet en ce cas ne dépasse pas la valeur de 1%.

La probabilité afin que l'erreur soit positive est de 71%.

La probabilité afin que l'erreur soit négative est de 24%.

La probabilité afin que l'erreur soit nulle est de 5%.

Les plus grandes erreurs absolues se trouvent chez les troncs de grandes dimensions. Au contraire, les erreurs relatives (exprimées en pourcents) les plus grandes se trouvent chez les troncs de petites dimensions.

II. Le second problème étudié est la détermination de la précision du cubage expéditif par la méthode $\gamma.1$ (longueur multipliée par la surface du cercle de la moitié de la longueur du tronc), comparée au cubage exact par la méthode du sectionnement (les diamètres étant mesurés en centimètres).

On a établi qu'en rapport au volume exact, de 1.186.901 mc des 1000 troncs, le volume approximatif, déterminé par la méthode $\gamma.1$, diffère de -3,65%.

Considérées individuellement, les erreurs sont en majorité (64%) négatives, indépendamment des dimensions des troncs.

Quoiqu'exceptionnellement, l'erreur puisse atteindre et même dépasser 25%, cependant les erreurs qui ne dépassent pas 5 pourcents ont la plus grande probabilité (51%).

Mais il faut remarquer qu'aussi est grande (49%) la probabilité des erreurs supérieures au taux de 5%.

STEJARUL PUFOS ÎN OLTENIA

de Ing. N. A. CONȘTANTINEȘCU

Stejarul pufos (*Quercus pubescens* Wild, syn. *Quercus lanuginosa* Lam) este stejarul cel mai puțin studiat dintre toate speciile genului *Quercus* ce cresc în țara noastră.

El n'a fost cercetat, deoarece a fost considerat de minimă importanță pentru economia forestieră: „are o creștere foarte înceată și nu atinge dimensiuni mari, are în general aspect de arbust. Trunchiul are crăci chiar dela bază, deaceia i se zice tufă râioasă”¹⁾.

Acesta fiind aspectul sub care a fost cunoscut de silvicultura românească, era normal să i se dea o atențiune cu totul secundară de silvicultorii români.

S'a protestat însă²⁾ atât contra atmosferei care pe nedrept i s'a creat în țara noastră, cât și contra numelui de tufă râioasă ce i s'a dat în literatura silvică, propunându-se ca nume demn pentru el, numele de stejar pufos. Numele propus a și rămas definitiv în literatura noastră de specialitate.

În rândurile ce urmează, voi arăta răspândirea acestui stejar în Oltenia, asociațiile ce formează aici și importanța lui pentru silvicultura românească.

Stejarul pufos ocupă în Oltenia o fâșie care, în linii generale, se încadrează în zona antestepei calde sau a stepei cu păduri³⁾. Atât limita nordică, cât și cea sudică ale acestei fâșii sunt foarte neregulate, înaintarea sau retragerea stejarului pufos, ca a tuturor esențelor forestiere, fiind în funcție de numeroși factori staționali locali.

Limita nordică a acestei fâșii pornește din pădurea Vrancea (Ocolul silvic Vânu-Mare), și, înconjurând depresiunea Vânu-Mare prin partea sa de Sud, se îndreaptă spre Est, trecând prin Nordul pădurii Pungăna, pe care o cuprinde în întregime; continuă aceeași direcție pela Sudul pădurilor Poiana-Plenița și Fântânele (Ocolul Perișor); de unde coboară spre Sud-Est la pădurea Radovan, trece pela Nordul pădurilor Lipovul de Sus și Malaica, se îndreaptă apoi din nou spre Est, pela Sudul comunei Segarcea-Dolj, orientare pe care o păstrează până în lunca Oltului, unde ajunge trecând pela Sud de Caracal.

1) N. Gh. Popovici: Curs de Silvicultură.

2) Iuliu Moldovan: Viața Forestieră. 1934.

3) Petre Enculescu: Zonele de Vegetație lemnoasă în România. Memoriile Instiț. Geologic al Rom. București I/1924.

Limita sudică a acestei fâșii este și mai neregulată. Dela pădurea Vrancea până la Est de Gârla Mare-Mehedinți, ea este formată chiar de Dunăre. În această regiune găsim stejar pufos și în ostroave, Ostrovul Mare (Ocolul Vânu Mare), unde este diseminat în arboretele de stejar brumăriu. Dela Gârla-Mare până în lunca Oltului, zona ocupată de stejarul pufos este limitată de spațiile ocupate de stepă. Excepție face porțiunea cuprinsă între Perișor și Giurgiuța, unde această zonă este limitată de terasa Băilești, care este ocupată, sau, mai potrivit spus, a fost ocupată de stejarul brumăriu. Acum aproape totalitatea arboretelor de aici au fost defrișate.

Zona delimitată mai sus este întreruptă numai de lunca Jiului, care, ca și cea a Oltului, este ocupată de păduri de șleau de luncă și zăvoaie de salcie, plop și anin.

În afara limitelor acestei zone, stejarul pufos se mai găsește în Oltenia pe versanții sudici ai dealurilor ce formează malul stâng al Dunării, dela Vârciorova până aproape de T. Severin.

Asemenea, îl mai găsim în regiunea Tismana în dreapta apei Tismana, pe dealul Cioclovina, la 960 m altitudine, și pe dealul din stânga acestei ape la punctul numit „La Scumpie” la 430 m altitudine. În aceste puncte este însă în afara zonei sale de vegetație, prezența lui aici datorindu-se unor factori staționali locali excepționali.

În zona stabilită mai sus, stejarul pufos nu este uniform răspândit. Regiunea cu cea mai mare densitate a lui este terasa din dreapta Jiului.

Aci găsim pădurile Rebegi și Bârza, în care, pe marea majoritate a suprafeței, arboretul principal este format din stejar pufos pur. În pădurea Rebegi numai pe o ușoară depresiune găsim câteva exemplare de stejar brumăriu, iar în pădurea Bârza, rari exemplare de cer.

În afară de această regiune, mai găsim arborete de stejar pufos aproape pur în partea de Est a terasei dintre Jiu și Olt, la Sud de Caracal, în pădurea Devesel, proprietatea Fundației Ion C. Mihail.

În restul zonei, stejarul pufos intră în compoziția arboretelor în procente diferite, după cum îi permite elementele staționale și, în special, natura solului, după cum vom vedea mai departe.

Astfel, pornind dela Olt spre Vest, pe măsură ce ne depărtăm de pădurea Devesel, stejarul pufos formează amestec cu stejarul brumăriu în pădurile: Comanca, Frăsinet și Urzica Vădăstrița. În aceste păduri, procentul stejarului pufos scade dela Est spre Vest, până ce

în pădurea Braniștea Catârilor rămâne numai sub formă de rari exemplare, răspândite în arboretele de stejar brumăriu ⁴⁾.

Pe terasa din dreapta Jiului, la Vest de pădurile Rebegi și Bârza, în arboretele de stejar pufos apare din nou stejarul brumăriu, al cărui procent se mărește pe măsură ce ne depărtăm de Jiu, ajungând pe terasa Bănești și în pădurile Punghina și Burila să formeze majoritatea arboretelor.

Mergând dela Sud spre Nord, în zona precizată, în arboretele de stejar pufos pur, sau în amestecul cu stejar brumăriu, apare mai



Fig. 1. — Pădurea Burila din ocolul silvic Vânjul-Mare. Stejar pufos de 1,25 m diam. la 1,30 m dela sol și 25 m înălțime.

Fig. 2. — Pădurea Rebegi din ocolul silvic Țugurești. Exemplare de stejar pufos cu diam. de 0,60 m măsurate la 1,30 m dela sol și înălțimi de 18 m, la vârsta de 120—130 ani.

întâiu cerul, care își mărește procentul pe măsură ce înaintăm spre Nord și apoi gârnița, în partea nordică a acestei zone. Limita sudică a cerului este mai coborâtă în partea vestică a Olteniei, unde aproape că nu găsim pădure fără cer, de cât în partea estică, unde, din cauza accentuării climatului de stepă, această limită se retrage mai spre Nord. Astfel, el lipsește complet din pădurile: Rebegi, Urzica Vădăstrița, Braniștea Catârilor, Praporul, Frăsinet, Devesel și Comanca.

⁴⁾ N. Constantinescu; Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia, Rev. Pădurilor LVI/1944.

Răspândirea neuniformă a stejarului pufos în această regiune se datorește variației diferiților factori staționali.

În zona fixată în limitele de mai sus, temperatura medie anuală este de 11°, cea maximă de 41,5°, iar cea minimă —27°, deci o amplitudine de 68,5°.

Vânturile dominante sunt cele de Sud-Vest și Nord-Est; primele având o frecvență mai mare decât cele din urmă.

Media anuală a precipitațiilor atmosferice este cuprinsă între 450—500 mm. În lunile de vară cad 140 mm; deci mai puțin decât cantitatea considerată ca minimă pentru instalarea pădurii⁵⁾.

Analize mecanice de sol.

Numărul profilului și locu.	Numărul probei	Adâncimea	Nisip mare	Nisip fin	Pulberi	Argilă	Humus	CO ₂ Ca	Total
			%	%	%	%	%	%	%
72 Pădurea Perișor	136	0—20	7,5	34,9	19,0	32,1	5,5	0,1	99,1
	137	55—65	6,8	36,1	19,8	34,5	1,8	0,1	99,7
	138	95—105	5,8	38,4	22,9	30,4	1,0	0,1	98,6
	139	140—150	5,7	31,7	16,7	26,5	0,7	17,8	99,1
86 Pădurea Târnava	181	0—20	4,1	34,0	23,4	32,3	5,9	—	99,7
	182	55—65	3,3	29,1	22,1	42,9	1,8	—	99,2
	183	100—110	3,8	31,6	24,2	38,6	1,0	—	99,2
	184	145—155	2,8	27,6	17,9	32,2	0,8	19,0	100,2
87 Pădurea Fântânele	192	0—20	5,1	32,6	23,9	32,5	5,3	—	99,4
	193	60—70	3,2	26,2	21,0	47,6	1,4	—	99,4
	194	105—115	3,1	27,0	24,0	44,0	1,0	—	99,9
	195	170—180	3,2	26,5	18,7	41,5	1,0	8,0	98,9

După datele stațiunii meteorologice din Craiova, deci o stațiune situată într-o regiune cu o altitudine mai mare și deci mai umedă, decât regiunea ce ne preocupă, umiditatea atmosferică este de 68,1%.

Indicele de ariditate este mic, nu atât datorită lipsei de precipitațiuni atmosferice, cât mai ales temperaturii ridicate. El este 23,5 la Segarcea, 25,6 la Rast, iar în luna August coboară până la 11,5 la Vârtop.

Aceste elemente staționale variază în limite relativ reduse în cuprinsul regiunii precizate, ele accentuându-și caracterul stepic pe

5) M. Popovă; Degradation des Sols de Steppe. An. Inst. Geologic al Rom. București XVIII/1933.

măsură ce înaintăm către colțul de Sud-Est al Olteniei, unde găsim în regiunea Vadastra și șesul Oltului, regiuni de stepă ⁶⁾).

Elementul stațional, care variază mai mult în această zonă, este solul.

În pădurea Rebegi, solul este un cernoziom foarte slab degradat, format pe leoss lehmo-nisipos, moderat bogat în humus, cu structura glomerulară tipică de cernoziom, de culoare brună cu nuanță cenușie.

În pădurea Perișor solul este un cernoziom degradat ⁷⁾, format pe lehm amestecat cu pulberi de origine eoliană, iar în pădurea Târnavă avem un sol brun-roșcat de pădure format tot pe lehm, dar în care pulberii de origine eoliană sunt în cantitate mai mică.

Dăm mai sus câteva din rezultatele obținute prin analizele mecanice făcute ⁸⁾ în probele de sol luate din profilele săpate în pădurile Perișor, Târnavă și Fântânele.

Din aceste date rezultă că stejarul pufos ocupă în Oltenia o zonă unde elementele staționale sunt puțin prielnice vegetației lemnoase, el fiind pionul cel mai avansat al pădurii către stepă. Cele mai puțin prielnice elemente staționale le găsim în partea de Sud-Est a Olteniei, ele ameliorându-se pe măsura ce urcăm în altitudine către Nord și Vest.

În funcție de aceste elemente, stejarul pufos formează, în zona ce ne preocupă, diferite tipuri de pădure.

I. În partea de Sud-Est a acestei zone, în regiunea cea mai avansată către stepă, pe cernoziom în stare incipientă de degradare avem, în etajul dominant, stejerete pure — *Quercetum pubescentis* — tip de pădure din care sunt formate pădurile Rebegi, Devesel și Bârza.

În subetaj, în porțiunile mai ferite de pășunat, găsim: *Ulmus procera*, *Crataegus monogyna*, *Evonymus bulgaricum*, *Rhamnus cathartica*, *Ligustrum vulgare*, *Sorbus lanuginosa*, *Prunus fruticosa*, *Cytisus Heuffelii*, *Cytisus hirsutus*, *Rosa canina* ⁹⁾.

În ușoarele depresiuni din interiorul teritoriului ocupat de acest tip de pădure, unde solul este mai afânat datorită levigării particulelor mai fine în adâncime, cât și aluviunilor aduse din regiunile înconjurătoare, s'au instalat puține exemplare de stejar brumăriu.

6) P. Enculescu: op. cit.

7) M. Popovăț: op. cit.

8) Kaminski — citat după Mircea Popăvăț.

9) Prof. C. C. Georgescu și Ing. N. Constantinescu: Tipurile naturale de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei, Manuscript..

* Acest timp de pădure se găsește 60—70 m altitudine.

II. Pe măsură ce urcăm în altitudine, înaintând spre Nord, tipul de pădure se schimbă, intrând în compoziția sa și cerul. Avem deci stejar pufos cu cer — *Quercetum pubescentis cerris*. Acest tip de pădure îl găsim în pădurile: Pitarul, Malaica, Lipovul de Sus, Perisor, Târnavă, Rudari și Poiana-Plenița.

În acest tip de pădure, pe lângă cele două specii principale (stejar pufos 60—70% și cer 30—40%), în subetaj se mai găsesc: *Cornus mas*, *Ligustrum vulgare*, *Crataegus monogyna*, *Euonymus bulgarica*, *Prunus dasyphylla*, *Rhamnus catharica*, precum și plantele erbacee: *Lithospermum purpureo-coeruleum*, *Dactylis glomerata*, *Muscari comosum*, *Ornithogalum umbellatum*, *Chrysanthemum corymbosum*, *Calamagrostis epigeios*, *Geum urbanum*, *Glechoma hederacea*, *Poa angustifolia*, *Filipendula hexapetala*, *Galium verrum*, *Cytisus hirsutus*, *Lathyrus venetus*¹⁰⁾.

Solul e cernoziom degradat până la brun-roșcat de pădure (pădurea Târnavă), format pe lehm în amestec cu pulberi. La Nordul acestei păduri unde, după cum am văzut se mărește argilozitatea solului, stejarul pufos dispare complet de pe platou, rămânând localizat numai pe versanții cu expoziție sudică, în mici grupe sau indivizi izolați (pădurea Fântânele). Aici găsim arborete de gărniță cu cer. Între acestea și tipul precedent este o zonă de tranziție, formată din cer, stejar pufos și gărniță (Nordul pădurei Târnavă și Nordul pădurii Punghina).

III. La Est de Jiu, pe o regiune de formă triunghiulară, cu vârful la Craiova, una din laturi pe Jiu, o alta pe marginea sudică a șesului înalt din stânga acestui râu până aproape de Corabia și a treia dela Craiova la Vest de Corabia, solul este format de dune de nisip quaternar, nisip lăsat de Jiu prin mutarea albiei sale dela Est spre Vest. Dus de vânt și la Estul acestei regiuni, peste leoss-ul lehmo-nisipos, s'a schimbat și textura solului de aici. Ca urmare, în pădurile de stejar pufos din această regiune, a pătruns și stejarul brumăriu — *Quercetum pubescentis pedunculiflorae*. Acest tip îl avem în pădurile Frăsinet, Comanca și Urzica Vădăstrița.

IV. La Vest de pădurea Plenița, în partea centrală a pădurii Punghina și pe anumite porțiuni în pădurile Burila și Vrancea, întâlnim arborete formate din stejar pufos, stejar brumăriu și cer — *Quercetum pubescentis pedunculiflorae cerris*. Acest tip îl găsim pe cernoziom degradat, format pe loes lehmo-nisipos cu orizontul de calcar aproape de suprafață.

10) Prof. C. C. Georgescu și Ing. N. N. Constantinescu: Op. cit.

Din cele expuse până acum rezultă deci că, în limitele regiunii studiate, în funcție de elementele climatice și edafice locale, stejarul pufos formează mai multe feluri de asociații sau tipuri de pădure.

În partea de Sud a șesului înalt din dreapta Jiului, pe cernoziom slab degradat și cu compacitate mijlocie, uscat, la altitudinea de 60—70 m, stejarul pufos formează arborete pure, cum îl găsim în pădurile Rebegi, Bârza și Devesel. Acestea sunt cele mai avansate păduri către stepă în această regiune, unde niciuna din esențele forestiere principale nu mai pot rezista elementelor staționale de aici.



Fig. 3. — Pădurea Rebegi. Arboret de stejar pufos, în vârstă de 40 ani. Bogat subarboret de păducel.

Pe ușoarele depresiuni, pe soluri intrazonale, mai puțin compacte și mai levigate, deci mai evoluat, apar insule de stejar brumăriu.

Mai la Nord, la altitudine de 100—120 m, în pădurile Pitarul, Malaica, Perișor, Târnava și Rudari, pe cernoziom în stare de degradare avansată, format pe lehm, cu o compacitate mai mare decât precedentul, dar mai puțin uscat, stejarul pufos formează amestec cu cerul, condițiunile staționale întâlnite aici fiindu-i și acestuia favorabile.

Mai la Nord, la 130—140 m altitudine, pe sol brun roșcat de pădure format pe lehm cu compacitate sporită, apare gârnița (*Quercus Frainetto*), stejarul pufos rămânând în minoritate, deoarece este eliminat de gârniță și cer, care găsesc aici condițiuni prielnice de vegetație (Nordul pădurilor Târnava și Pungina).

Unde dunele de nisip quaternar, la Est de Jiu și la Vest de pădurea Plenița, au schimbat textura solului, făcându-l mai afânat, apare stejarul brumăriu, care-și mărește procentul pe măsură ce se micșorează compacitatea solului, până ce, pe soluri nisipoase, înlocuiește complet stejarul pufos. Aici stejarul brumăriu, găsind condițiuni de vegetație mai prielnice decât stejarul pufos, îl elimină pe acesta și rămâne singur în compoziția arboretelor principale.

Pădurile de stejar pufos fiind situate într-o regiune unde solul este aprig solicitat de agricultură, majoritatea lor au fost desființate. Deoarece aproape întreg terenul astfel obținut este ocupat de cultura agricolă, pentru creșterea vitelor afectându-se suprafețe cu totul

neîndestulătoare față de nevoi, pădurile ce au mai rămas nedefrișate au fost intens pășunate.

Aceste păduri fiind așezate și într'o regiune dens populată, lemnul produs de ele este mult solicitat. Aceste circumstanțe, precum și faptul că nu s'au cunoscut îndeajuns calitățile tehnologice ale lemnului său, au făcut ca pădurile de stejar pufos să fie tratate numai în crâng.

Această modalitate de tratament repetată mai multe revoluții consecutive, precum și pășunatul abuziv au adus pădurile descrise într'o stare de degradare foarte înaintată. Mai toate au consistența redusă, solul înțelenit, starea de vegetație a arborilor lăncedă, formelor neregulate, crăcuroși, cu o producție lemnoasă foarte redusă.



Fig. 4. — Pădurea Rebegi. Regenerare naturală din sămânță în arborete de stejar pufos.

Această stare a pădurilor de stejar pufos, care este datorită factorilor biologici amintiți, a făcut să se acrediteze ideea nedreaptă, că aceasta este starea normală a arboretelor pe care le formează stejarul pufos.

Din pădurile de stejar pufos care au putut fi menținute neexploatate până la 40—50 ani și care au putut fi, în oarecare măsură, apărate de pășunat și deci și-au putut crea o stare mai apropiată de normal, adică o consistență mai mare și un subetaj bogat, care să protejeze solul, — se poate constata că stejarul pufos poate forma arborete bine constituite, cu starea de vegetație activă, cu arbori destul de bine conformați și elagați pe lungimi apreciabile.

Din arborii scăpați, datorită unor împrejurări fericite, încă netăiați de zeloșii exploatare producători (?) de material lemnos, se poate vedea că stejarul pufos poate atinge 20—25 m înălțime și

0,50—1,25 m diametru și poate produce un procent apreciabil de lemn de lucru.

Cercetări asupra calităților tehnologice ale lemnului produs de el nu știu dacă se va fi făcut în țara noastră. Din întrebunțările pe care i le dă populația locală puținului material rezultat din puținele exemplare de dimensiuni mari ce se mai găsesc, reese că el este foarte bun pentru gater, doage și diverse construcțiuni.

Stejarul pufos fiind pe de o parte singura esență forestieră principală care, în unele regiuni, poate suporta cu succes condițiunile de vegetație puțin prielnice, pe care zona de antestepă le oferă, iar pe de alta, atingând în această zonă dimensiuni care fac lemnul său apt pentru numeroase întrebunțări, el merită toată atențiunea silvicultorilor români. El poate fi folosit cu succes la refacerea pădurilor degradate din antestepă, a căror producție lemnoasă, datorită stării în care se găsesc, a ajuns acum derizorie. Asemenea, el poate forma elementul principal la creerea perdelelor de protecție din câmpia română. În toate aceste lucrări însă, trebuie să se țină seama de exigențele sale față de stațiune și în special față de sol, căutându-se a se crea, într'o stațiune dată, tipul de pădure cel mai potrivit, pe care ni-l indică natura, pentru această stațiune. Numai așa vom putea crea păduri sănătoase și rentabile.

Le chêne pubescent en Petite Valachie.

Pour l'économie forestière, le chêne pubescent (*Quercus pubescens* Wild., syn. *Q. lanuginosa* Lam.) est généralement considéré de moindre importance, car — dit-on — les forêts formées par lui produisent peu en matière, et par-dessus tout le matériel est de qualité inférieure. L'auteur de cet article montre que l'état actuel des peuplements est dû à l'action destructive des agents biologiques extérieurs. Au contraire, mis en bonnes conditions de végétation, le chêne pubescent peut atteindre les mêmes dimensions que les autres espèces de chêne.

On décrit l'aire de répartition de cet espèce en Petite Valachie et les types de forêts qu'il constitue.

C'est le chêne pubescent que supporte avec le plus grand succès les conditions stationnales difficiles de la steppe et de l'avant-steppe. C'est à cause de ce fait qu'il est indiqué pour la réfection des peuplements dégradés de ces régions et pour la création des rideaux-abri dans la plaine.

CONTRIBUȚIE LA CUNOAȘTEREA FLOREI LEMNOASE DIN BAZINUL SUPERIOR AL PRAHOVEI

de Ing. Dr. ANTON V. RĂDULESCU

Flora din Valea Prahovei s'a bucurat de multă vreme, încă dela începutul studiului botanicei în România, de atenția a mulți cercetători români. Dar, chiar înainte de aceștia, un număr mare de botaniști străini au vizitat această vale, datorită culmei Munților Bucegi care a fost și este încă și astăzi un loc de atracție prin bogăția și varietatea florei ce adăpostește ¹⁾. Multe din cercetări au ca obiect de studiu Bucegii.

De curând, flora lemnoasă a Bucegilor a fost studiată de Ing. Al. Beldie ²⁾ din punctul de vedere fitogeografic. S'a căutat, spune Beldie în introducere: „să se dea o enumerare cât mai completă a speciilor lemnoase, până astăzi cunoscute, din cuprinsul și dela poalele masivului munților Bucegi....“.

În cele ce urmează, publicăm câteva observațiuni privind stațiuni noi, unde au fost găsite câteva specii lemnoase, având importanță pentru stabilirea mai exactă a ariei lor de vegetație pe Valea Prahovei; multe din aceste stațiuni marchează limita superioară.

În alte cazuri (larice) aducem numai câteva precizii de ordin fitosociologic.

Cu observațiunile de față se confirmă sau se infirmă unele afirmațiuni din publicațiuni anterioare asupra prezenței unor specii.

Larix europaea D. C. var. *polonica* (Rac) Ostf. et Syr. — Larss.

În lucrarea: Contribuțiuni la studiul distribuției geografice a coniferelor din România a Dr. George P. Antonescu, 1926, găsim la pagina 73: „laricele se găsește (este vorba de laricele din Caraiman) în amestec cu molidul dela 1500 m până la 1700 m unde alcătuiește masive încheiate“.

Citind aceste însemnări asupra laricelui din Caraiman, am crede că el apare abia la 1500 m. Este adevărat că dela altitudinea de 1500 m la 1700 m se găsește în amestec cu molidul, dar nu trebuie să credem că laricele apare în Caraiman dela această altitudine. Iată cum stau în realitate lucrurile:

1) În lucrarea: Plantele vasculare din Bucegi, de D. Grecescu, 1911, se găsește literatura asupra florei.

2) Ing. Al. Beldie: Observațiuni asupra vegetației lemnoase din Munții Bucegi, Analele ICEF, 1940.

Laricele apare în Caraiman, diseminat, la altitudinea de 1350 m. După ce, până la 1200 m, avem predominanța bradului asupra celorlalte specii întovărășitoare, bradul pierde locul lăsând să apară tot mai mult în etajul principal, moliftul, care, la 1300 m este predominant. Dela altitudinea de 1350 m la 1500 m se intercalează un amestec de molift și fag în proporție de 1/2 pentru fiecare, ajungând la 1500 m să predomine fagul. Din vale, se vede distinct această fâșie în care predomină fagul. Prin amestecul de fag și molift apare lăricele diseminat cu exemplare frumoase de dimensiuni mari: diametre de 60 cm și înălțimi de 25 m. După această fâșie de tranziție, urmează un amestec de larice cu molift până la limita pădurei care se află la 1700 m. Laricele în unele părți rămâne singur formând arborete curate pe suprafețe apreciabile de câteva hectare. Expoziția generală a Caraimanului este franc estică.

Salix daphnoides Vill.

În lucrarea amintită a lui Beldie, la pagina 59 este scris: „Noi nu am reușit să găsim această specie în cuprinsul Bucegilor“.

Fără să fie frecventă, cum este spre exemplu *Salix purpurea*, această specie se întâlnește destul de des, mai cu seamă în prundișul și pe marginea Prahovei. Așa am aflat-o în prundișul Prahovei mai jos de locul de vărsare a pârâului Isvorul, în tovărășie cu *Salix elaeagnos* Scop., *Alnus incana* (L.) Mönch. și *Salix purpurea* L.

Deasemenea pe prundișul Isvorului, aproape de podul șoselei naționale Ploești—Predeal am găsit multe exemplare în stadiu de dezvoltare arbustiv, în tovărășie cu aceleași specii amintite mai sus, la care se adaugă *Hippophaë rhamnoides* și *Myricaria germanica*.

Un exemplar de dimensiuni mari se află în prundișul Prahovei, lângă digul de piatră dela capătul dinspre Bușteni, al punței ce face legătura între cătunul Zamora și Bușteni. Numai la câțiva metri de această punte, pe marginea apei, se află exemplarul despre care este vorba. Diametrul la 1,30 m dela pământ măsoară 90 cm, înălțimea 13 m. Dela înălțimea de 1,40 m, trunchiul se ramifică în patru, fiecare având diametrul la ramificare cuprins între 30—40 cm. Multe din ramurile periferice au început să se usuce, ceea ce ne arată că a atins maximum de longevitate.

Alte două exemplare de dimensiuni mai reduse decât cel descris se găsesc pe partea stângă a Prahovei, tot în prundiș, nu departe de marginea apei (7 m). Aproape la 150 m dela puntea amintită, în vale, puțin mai jos de punctul de vărsare al pârâului Măturarul, se află

cele două exemplare de *Salix daphnoides*, distanțate numai cu 20 cm între ele, în asociație cu *Alnus incana* și *Salix purpurea*.

Diametrul tulpinei la 1,30 m dela pământ este de 30 cm și 40 cm. La înălțimea de 2,5 m, trunchiul se ramifică, formând coroana; înălțimea totală 10 m; starea de vegetație, bună.

Salix fragilis L.

Deși nu cunoaștem în literatură, până acum, stațiuni din Valea Prahovei cu *Salix fragilis* (nici Grecescu și nici Beldie nu au citat-o în Bucegi), totuși aveam bănuiala că este, cel puțin în prundișul Prahovei, destul de frecventă.

Dăm acum o stațiune unde am identificat-o, care nu face parte din Bucegi.

Pe drumul ce leagă Poiana Țapulului cu cătunul Zamora, imediat ce trecem podul peste Prahova, pe partea stângă, chiar în marginea șoselei, la 4 m, se află primul exemplar de *Salix fragilis*. Diametrul la 1,30 m dela pământ 80 cm, înălțimea totală 14 m. La înălțimea de 1,50 m trunchiul se ramifică în două, având fiecare din ramuri 40 cm și 55 cm grosime. Starea de vegetație în general, lăncedă, se vede că a intrat în depericiune.

La distanță de 14 m Nord de exemplarul descris, găsim al doilea exemplar de *Salix fragilis*; diametrul la 1,30 m dela pământ, 65 cm; înălțimea totală ca precedentul. Și acesta are trunchiul ramificat dela 5 m înălțime; starea de vegetație deasemenea lăncedă.

Un grup de alte trei exemplare se găsesc la 25 m în direcția Nord-Est dela al doilea exemplar. Diametrul la unul din aceasta este 80 cm, la altul 56 cm și la al treilea 50 cm. Înălțimea totală 16 m — unul din exemplare 18 m înălțime — starea de vegetație mult mai bună ca la precedentele, slabe urme de depericiune.

Salix purpurea L.

Despre această specie găsim în lucrarea lui Beldie, cât și în lucrarea lui Grecescu („Plante vasculare din Bucegi”) că este sporadică, destul de rară pe prundișul râurilor. Dacă se poate spune că *Salix purpurea* este rară în Valea Ialomiței în bazinul ei superior, nu se poate spune astfel de Valea Prahovei. Incepând dela Comarnic până la Predeal, *Salix purpurea* este salcia cea mai comună și cea mai răspândită pe vale. Ori unde, pe această distanță, vom coborî în prundișul Prahovei, va fi imposibil să nu găsim răchita. Apariția ei în unele locuri este în massă. Se poate vedea în partea de jos a punței amintite mai sus, pe o suprafață de aproape 1/2 hectar, o asociație

aproape curată de răchită. Pe văile secundare răchita se rărește. Mai ales pe acele văi închise, umbrite, răchita este cu totul rară. Dar și pe acestea, acolo unde are lumină suficientă, o întâlnim chiar la altitudini mari. Pe văile mai mari, Valea Isvorului, Valea Cerbului, Valea Azugei, răchita este destul de frecventă. Pe Valea Azugei am întâlnit-o sus la Retivoiu, pe vale, la 1200 m alt.; pe Valea Cerbului este deasemenea frecventă până la Casa Dihamu, la 1000 m altitudine.

Salix viminalis L.

În lucrarea citată a lui Grecescu, la pag. 79 găsim despre această specie următoarele: „Pe prundișul torentelor, în regiunile dela poale, Sinaia, Bușteni“.

Deși este o specie care se recunoaște ușor, chiar dela distanță, după culoarea gălbuie a mlădițelor, iar de aproape după frunzele înguste și lungi cu dosul lor alb, nu am întâlnit-o la locurile indicate de Grecescu. Faptul că și Beldie o citează după lucrarea lui Grecescu fără să ne confirme dacă a întâlnit-o undeva, suntem în bănuială că este o eroare. De altfel, presupusele stațiuni fiind la poalele torenților, ar fi trebuit să fie mai ușor și mai des găsită.

Din observațiunile ce avem până acum, *Salix viminalis* se oprește pe Valea Prahovei, mai jos de Valea Largă, puțin mai jos ca *Alnus glutinosa*; între cele două tunele, altitudine 650 m. Coincide locul unde se oprește *Salix viminalis* cu apariția primelor exemplare de brad.

Alnus glutinosa (L.) Gaertn.

Beldie³⁾ citează după Grecescu (Supliment la Conspectul florei României, 1909) aninul negru, la Bușteni în Valea Jepilor.

Pe Valea Prahovei aninul negru atinge limita superioară a ariei de vegetație, la Valea Largă, altitudine 700 m. Peste această limită este îndoelnic a mai vorbi de aninul negru. Cercetând Valea Jepilor dela vărsarea în Prahova (altitudine 870 m) până la Cariera de piatră din Caraiman (altitudinea în partea de sus, 1140 m) nu am găsit nici un exemplar de anin negru. Citarea lui Grecescu se poate să fie eronată. Ar fi imposibil să fie anin negru pe Valea Jepilor, fără ca pe Valea Prahovei dela Valea Largă la Bușteni să nu-l găsim pe marginea apei, așa cum îl întâlnim până acolo. Intreruperea în distribuția lui ar fi, credem, prea mare; mai bine de 10 km pe orizontală și mai bine de 250 m pe verticală.

3) Op. cit. pag. 62.

Alnus viridis (Chaix.) Lam. et D. C.

Element al zonei subalpine și alpine, liliacul de munte este citat în lucrarea lui Beldie⁴⁾ că, coboară în lungul văilor până în etajul pădurilor montane. Cele mai joase altitudini cunoscute în Bucegi sunt:

Valea Ialomiței, cheile Zănoagei	1250 m (C. Georgescu)
Valea Jepilor	1370 m
Valea Poarta	1075 m (Fekete și Blatny)
Valea Bângăleşei	1180 m „ „
Valea Peleşului, fața Furnicii	1220 m

Chiar mai jos, la altitudini mai mici, liliacul de munte se poate coborî. Aceasta ne face să credem cele câteva exemplare arbustive ce le-am găsit în Valea Isvorului, aproape de vărsarea în Prahova, nu departe de șoseaua națională Ploești-Predeal.

Aproape de șoseaua națională amintită, valea Isvorului este adânc săpată în vechea terasă a Prahovei, adâncimea ajunge până la 10 m și chiar mai mult. În acest taluz al terasei, format din pietriș, nisip și chiar pietre mai mari am găsit în anul 1930 câteva exemplare de *Alnus viridis*. Expoziție nordică, altitudine 780 m.

Revenind în vara 1945, la locul unde știam că am găsit liliacul de munte în anul 1930, nu am mai aflat exemplarele amintite. O parte din acest taluz a fost împădurit cu molift între timp, astfel că moliftul crescând a distrus liliacul.

În Bucegi stațiunea cea mai joasă unde am întâlnit liliacul de munte este în Valea Jepilor la Cariera din Caraiman, la locul de vărsare a pârâului Gălbinelelor. Pe grohotișul rezultat din exploatarea carierei se găsesc câteva tufe de liliac înalte de 2 m și cu o grosime de 4—6 cm — locul așezat — altitudine 1140 m.

Carpinus betulus L.

Incepând dela Comarnic, carpenul nu se mai poate menține decât pe versanții sudici sau cel mult vestic, datorită faptului că se găsește la limita superioară a arealului său de vegetație. Această limită se află în Pădurea Piscul Căinelui, proprietatea Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră. Pe versantul din Valea Căinelui, cu expoziție sudică, până la altitudinea de 870 m sunt exemplare de carpen de grosimi ce trec de 40 cm — în amestec

4) L. c. pag. 62 și 63.

intim cu fagul. Este de asemenea frecvent carpenul și pe versantul spre Valea Prahovei a cărei expoziție este vestică, începând din imediată apropiere a apei. Dimensiunile la care ajunge nu mai sunt așa de mari; abia până la 12 cm diametru. Pe această față, carpenul se ridică până la altitudinea de 930 m, cum l-am găsit în marginea de jos a Poienei Piscul Câinelui (Poiana Carp) reprezentat printr'un exemplar de 5,5 m înalt și cu diametrul de 5 cm la 1,30 m dela pământ.

Am fost surprinși cum în plantația de molift din partea de jos a pădurii lângă poteca ce duce la Poiana Carp, am găsit câteva exemplare de carpen care s'au putut menține alături de molift timp de 30 ani.

Clematis vitalba L.

Tot la Sinaia are limita superioară a răspândirii sale, carpenul de pădure. Destul de frecvent de o parte și de alta a căii ferate, până la Valea Câinelui, cu creșteri viguroase, acoperind complet unii fagi și paltini de care se agață pe 4—5 m înălțime.

Altitudinea maximă, la care mai găsim carpenul, este de 800 m după exemplarele întâlnite la poalele pădurii Gagu pe surpăturile din dreptul Fabricii de cherestea Costinescu; expoziție vestică.

Euonymus verrucosa Scop.

Salba râioasă a fost găsită de Beldie „la Sf. Ana pe bolovănișuri, singura stațiune cunoscută în Bucegi”⁵⁾.

În anul 1930 am găsit câteva exemplare de salbă râioasă lângă șoseaua națională Ploești-Predeal, pe partea stângă, în dreptul Fabricii de șurupuri Costinescu, la Sinaia. Taluzul șoselei în această parte este format dintr'un zid de susținere înalt de 2—2,5 m. Deasupra acestui zid, pe solul pietros am găsit cele câteva tulpini de salbă râioasă. Vegetarea nu era prea bună din cauză că erau umbrite de anin și soc. Expoziție estică; altitudinea 785 m.

Căutând să revăd, în vara 1945, tufele de salbă râioasă nu le-am găsit. Am făcut totuși această consemnare ca posteritatea să urmărească dacă va mai apare în acest loc sau prin apropiere.

Cornus sanguinea L.

Acest arbust atât de abundent în pădurile de luncă, zăvoi, lacoșițe și în mai slabă măsură în pădurea de șleau, se ridică pe Valea

5) Beldie, l. c. pag. 69.

Prahovei până la Sinaia. Dela Câmpina la Comarnic (Cernica) sângerul participă frecvent la compunerea tufărișurilor ce acoperă dealurile de ambele părți ale Prahovei. Alături de el găsim cătina albă, plopul alb și negru, călinul, dârmozul, curpenul de pădure, aninul alb și negru în părțile dela marginea apei, etc. Mai sus de Cernica, sângerul nu se mai găsește decât pe prundișul Prahovei alături de *Salix purpurea*, *Viburnum lantana*, *Salix elaeagnos*, *Alnus incana* și până la un anumit punct și *Alnus glutinosa*.

Punctul cel mai superior unde se mai întâlnește sângerul pe Valea Prahovei este la Sinaia exact în dreptul Fabricii de cherestea Costinescu, puțin mai sus de vărsarea în Prahova a pârâului Isvor. În stânga Prahovei, datorită eroziunii produsă de apă s'a prăvălit malul pe distanța de zeci de metri. Pe această ruptură se găsesc câteva exemplare de sânger. Expoziția vestică, altitudine 800 m.

Hippophae rhamnoides L.

După ce Valea Prahovei se îngustează la Cernica, se restrânge și răspândirea cătinei albe. Cu cât mergem mai sus, se observă cum cătina coboară după dealuri, ca dela Valea Largă să se întâlnească numai în prundișul Prahovei. În puține locuri se mai îndepărtează de apă, mai exact de prundiș, așa cum am găsit-o la Cariera din Piatră Arsă⁶⁾ pe stânci calcare.

Vom descrie mai jos două stațiuni noi de cătină albă, găsite chiar în prundișul Prahovei, în anul 1944.

Prima stațiune de cătină albă se află între Poiana Țapului și Bușteni, pe partea dreaptă a Prahovei, în dreptul coloniei Fabricii de Hârtie (la odăi).

După ce ajungem, cum venim din Bușteni spre a merge în cătunul Zamora, la puntea de trecere peste Prahova, numai la 200 m dela capătul punții, în josul apei, dăm de un buchet compact de cătină albă. Buchetul are forma dreptunghiulară cu laturile de 20×30 m. Am numărat, cu aproximație, 50 exemplare cu tulpini groase până la 6 cm, afară de puieți care se găsesc în mare număr. Înălțimea cea mai mare măsurată este de 2,5 m. Alături de unele exemplare ce se uscau probabil în urma unui incendiu, mulți puieți așteptau să le ia locul.

În partea de sud și vest a buchetului, printre cătină, se ameste-

6) Până la ce altitudine vegetează cătina albă (*Hippophae rhamnoides*) pe Valea Prahovei, Rev. Păd., 1936, pag. 255.

cau și câteva exemplare de *Salix purpurea*. Pe celelalte părți buchetul era curat, numai cătină albă. Altitudinea 860 m, terenul plan.

Subliniez că prezența acestui buchet de dată recentă, după 1920, ne arată că acum, cătina, în timpurile noastre, cucerește terenuri noi, mărindu-și astfel aria sa de vegetație.

Urmând firul apei, în sus de stațiunea descrisă, după ce trecem de comuna Bușteni, lăsând Valea Fetei în urmă, ne găsim, pe partea stângă a Prahovei, în cuprinsul pădurii Sorica, proprietatea particulară a M. S. Regelui. Înainte ca să ajungem la podul șoselei naționale peste Prahova, cunoscut sub numele de podul dela Sorica, la 250 m, exact în dreptul cimitirului nou al comunei Azuga, pe o ridicătură în marginea apei se găsește a doua stațiune de cătină albă. De dimensiuni mai reduse decât stațiunea, dela Bușteni, avem aici numai două tufe mai mari, de 2 m înălțime; restul, exemplare mai mici. Diametrul la 1,30 m dela pământ al celor două tulpini, mai mari, dacă are 4 cm. Suprafața pe care se întinde acest ochiu de cătină este numai de $6 \times 3 = 18$ mp. Altitudinea 900—910 m, teren plan. În ce privește altitudinea, stațiunea de cătină albă dela Sorica este mai joasă decât cea dela Piatra Arsă; ea este în schimb situată cu 5 km mai la Nord. Deducem din aceasta că pe Valea Prahovei cătina se poate ridica mai sus de Azuga, chiar până la Predeal.

Revăzând buchetul de cătină în vara aceasta, nu am găsit fructe la niciunul din exemplare.

Solanum Dulcamara L.

Arbustul de față a scăpat să fie menționat atât de Grecescu, cât și de Beldie.

Destul de frecvent, fără să fie comun, în locurile umbroase și umede din marginea pâraielor, cât și pe prundișul Prahovei, dela Sinaia până la Predeal. O tufă pe care o observ de 15 ani, se găsește la capătul punței amintite când a fost vorba de *Salix daphnoides*. La Sinaia pe Valea Isvorului, pe Valea Tirului în pădurea Piscul Căinelui (alt. 960 m), pe taluzul căii ferate între Sinaia și Poiana Țapului, în Piatra Arsă la carieră...

Frecvent se întâlnește *Solanum Dulcamara* în tăerile rase unde devine chiar comun.

Viburnum lantana L.

Dârmozul este încă frecvent în părțile regiunii Câmpina-Co-marnic, unde în asociație cu alte specii formează tufărișurile carac-

teristice acestor terenuri. Ca și tovarășul său sângerul, dela Comarnic, se mai întâlnește numai în vale, fără să fie prea obișnuit.

În cuprinsul Bucegilor se poate vedea dârmozul la Sinaia, lângă cantonul de cale ferată din dreptul Uzinei electrice.

În afara Bucegilor, l-am găsit pe Valea Căinelui, nu departe de vărsarea în Prahova a pârâului, lângă drumul ce merge pe această vale.

Punctul cel mai nordic unde se poate vedea dârmozul este pe Valea Zamorei, la locul de trecere a potecei de agrement ce merge din podul Zamorei spre Cumpătu. La acest punct se găsesc câteva exemplare destul de mari, care vegetează bine și fructifică abundant. Altitudinea 890 m.

*Contribution sur la connaissance de la flore ligneuse du bassin
supérieur de la Prahova.*

L'auteur apporte de précisions sur les aires de répartition de quelques plantes ligneuses dans la vallée de Prahova qui longe la partie orientale du massif montagneux de Bucegi. Il s'agit de: *Larix europaea* D. C. var. *polonica* (Rac) Ostf. et Syr.-Larss., *Salix daphnoides* Vill., *Salix viminalis* L., *Alnus glutinosa* (L.) Gaertn., *Alnus viridis* (Chaiv.) Lam. et D. C., *Carpinus betulus* L., *Clematis vitalba* L., *Euonymus verrucosa* Scop., *Cornus sanguinea* L., *Hippophaë rhamnoides* L., *Solanum Dulcamara* L., *Viburnum lantana* L.

O STAȚIUNE DE DAPHNE BLAGAYANA Frey.
ÎN VALEA CHEIA (VÂLCEA)

de Ing. ION LUPE (București)

Daphne Blagayana Freyer, este o plantă, destul de rară în țara noastră, ce aparține florei ilirico-pontice. Aria ei de vegetație se găsește în Sud-Estul Europei, în Peninsula Balcanică.

A fost descoperită de contele Blagay, dela care își trage și numele, în anul 1837, pe dealurile St. Lorenzi la Billichgraetz în Krain ¹⁾ și descrisă, pentru prima oară sub acest nume, de către Freyer în *Flora*, 1838.I.176.

În Peninsula Balcanică se găsește destul de frecventă în: Stiria inferioară, Krain, Bosnia, Herțegovina, Muntenegru, Albania, Croația, Macedonia, Bulgaria și Serbia, de unde se întinde apoi sub formă de insule izolate sau exemplare sporadice și în țara noastră, în Apuseni și Carpații Meridionali.

E o specie calcifilă, de aceea o găsim totdeauna pe stânci de calcar sau în păduri și pe văi cu sol calcaros.

În România prezența acestei specii este cunoscută în: munții Bihorului la Vidra de Sus, munții Parângului pe versantul sudic, munții Bârsei la Brașov, munții Bucegi pe Bucșofu și la Sinaia pe stâncile Sf. Ana, muntele Ciucaș²⁾, masivul Gârbovei pe Valea Cazacului³⁾ și pe Cozia⁴⁾.

Se prezintă sub formă de arbust pitic, de cca 30 cm înălțime, cu tulpină târâtoare numai la vârf erectă. Frunzele sunt sempervirescente (veșnic verzi), obovate sau alungit obovate, glabre, pe fața superioară verzi închis lucioase, pe cea inferioară de un verde mai deschis. Lungimea frunzelor: 3,5—5,5 cm, lățimea: 1,4—2,5 cm. Florile în buchete terminale dese, înconjurată la bază cu stipele, cu perigonul alb-gălbui fin păros, distins parfumate mai cu seamă spre seară.

Inflorescența în Maiu, imediat după topirea zăpezii. Fructele sunt niște bace roșii-gălbui, de mărimea mazărei.

Pentru frumusețea și raritatea ei, este considerată la noi în țară ca monument al naturii.

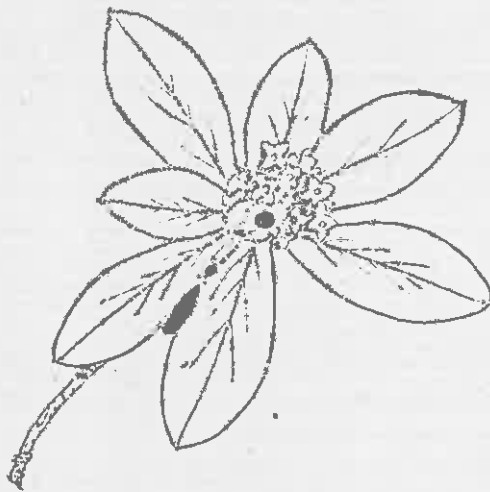


Fig. 1. — *Daphne Blagayana* Frey.
(mărime naturală)

În rândurile ce urmează prezentăm o stațiune de *Daphne Blagayana* Frey., situată în Oltenia, pe versantul sudic al masivului Căpățânei, stațiune a cărei prezență n'a fost semnalată până în prezent.

Stațiunea de mai sus se află pe Valea Cheia, un afluent al Văii Olănești din județul Vâlcea, la o altitudine de cca 1200 m deasupra nivelului mării, la locul unde piciorul Clăia Strâmbă, din muntele Vânturarița, se întâlnește față în față cu pîntenul Stogșoarele,

din muntele Stogu, închizând valea întocmai unui baraj și lăsând numai un defileu îngust prin care șerpuiește pârâul Cheia (fig. 2).

Porțiunea ocupată de *Daphne Blagayana* Frey. se află pe abruptul stîncos, cu expoziție estică, al piciorului Clăia Strâmbă către Cascadele Cheii.

Solul, în această porțiune de teren, este foarte superficial, bogat în schelet calcaros și în humus de bună calitate. E format pe pragu-

rile și crăpăturile stâncilor de calcar ce alcătuiesc piciorul Claii Strâmbă.

Daphne Blagayana Frey. a fost găsită, în această stațiune, în asociație cu următoarele plante:

- Taxus baccata* L.
- Juniperus intermedia* Schur.
- Salix glabra* Scop.
- Sorbus cretica* (Lindl.) Fritsch.
- Sorbus aucuparia* L.
- Sorbus aucuparia* × *suecica* (L.) Krok.
- Rosa pendulina* L.
- Cotoneaster tomentosa* Lindl.
- Spiraea chamaedrifolia* L.
- Rubus* sp.
- Betula verrucosa* Ehrh.
- Berberis vulgaris* L.
- Cytisus falcatus* W. et K.
- Euonymus verrucosa* Scop.
- Rhamnus cathartica* L.
- Daphne mezereum* L.
- Fraxinus ornus* L.
- Aconitum* sp.
- Gnaphalium* sp.
- Antennaria dioica* (L.) Gaertn.
- Gentiana lutea* L.
- Hypericum perforatum* L.
- Saxifraga aizoon* Jacq.
- Selaginella selaginoides* (L.) Lk.
- Aspidium filix mas* L.
- Aspidium lonchitis* L.
- Asplenium trichomanes* L.
- Asplenium viride* Huds.
- Asplenium ruta muraria* L.
- Scolopendrium vulgare* Sm.
- Athyrium filix femina* (L.) Roth.
- Ceterah officinarum Lam, et D. C.

În apropiere, pe locuri puțin mai așezate, cu sol ceva mai profund format pe anrocamente de calcar, se găsește o stațiune bogată în tisă (*Taxus baccata* L.) în amestec cu: *Picea excelsa* Lk., *Abies alba* Mill., *Populus tremula* L., *Fagus sylvatica* L., *Fraxinus excel-*

sior L., *Acer pseudoplatanus* L., *Ulmus scabra* Mill., *Corylus avellana* L., ș. a., iar pe vârfulurile stâncilor și pe pragurile mai înainte ale acestora găsim: *Salix glabra* Scop. în pâlcuri mari, *Pinus silvestris* L. în exemplare izolate și floarea reginei (*Leontopodium alpinum* L.).

Cum *Daphne Blagayana* Frey. este considerată la noi în țară ca un monument al naturii și avându-se în vedere bogăția acestei stațiuni în plante rare, ceace prezintă un deosebit interes din punct de vedere geobotanic, cum și faptul că pe stâncile Clăia Strâmbă trăește o turmă restrânsă de capre negre (*Rupicapra rupicapra*), o



Fig. 2. — Valea Cheia la locul de întâlnire al Clăii Strâmbă (stânga) cu Stogșoarele (dreapta). (Arborele închis în cerc este un pin silvestru).

altă podoabă a Carpaților expusă a fi distrusă prin braconaj; credem că ar fi bine ca această stațiune, împreună cu piciorul stâncos al Clăii Strâmbă să fie declarată rezervație naturală și pusă la adăpostul legii pentru protecția monumentelor naturii.

În acest fel, pe lângă faptul că s'ar conserva un minunat colț naturalistic, foarte important din punct de vedere floristic și turistic, s'ar contribui în acelaș timp la înmulțirea caprei negre, element de mare valoare cinegetică, în porțiunile stâncoase ale munților din Nordul Olteniei.

Pentru cei ce doresc să viziteze această stațiune, dăm mai jos o schiță de plan și descrierea itinerariului de urmat:

Dela Râmnicul Vâlcea spre Olănești, până în comuna Cheia, se poate merge cu mașina sau trăsura.

Din comuna Cheia se merge, fie pe plaiul Cheii (I) prin cătunul Gurguiața, unde se poate ajunge și dela Olănești prin cătunul Tisa, și de aci pe plaiu în sus peste Stogșoarele de unde se coboară în vale la punctul

numit Gura Râului și de aci pe vale în jos cca 500 m până la stațiune; fie pe pârâul Cheia în sus pe la mănăstirea Cheia, prin Cascadele Cheii la stațiune (II).

Schița de plan a stațiunii
... itinerar

* stațiunea de D. Blagayana Frey.



Ambele drumuri durează cam cinci ore de mers și se pot parcurge cu piciorul și călare.

Pentru rămânere peste noapte se pot folosi casele Soc. forestiere Carpatina dela stația de funicular situată pe Valea Cheia, la cca 500 m în amonte de stațiunea cu Daphne Blagayana Frey, la locul numit Gura Râului.

Une station de Daphne Blagayana Frey dans la vallée de Cheia (dép. Vâlcea).

L'auteur signale une station nouvelle de Daphne Blagayana Frey. située au Nord de la Petite Valachie (Olténie) dans la vallée de Cheia dép. Vâlcea, à 1200 m d'altitude, sur des roches calcaires. Cette rare espèce pour la flore de la Roumanie a été découverte dans la dite station associée à d'autres rares plantes, dont leurs noms sont donnés dans le texte du présent article.

L'auteur propose que l'endroit rocheux occupé par cet association de plantes, où se trouve aussi un troupeau de chamois (*Rupicapra rupicapra*) très exposés au braconnage, soit déclaré comme réserve naturelle et par conséquent mis sur la protection de la loi pour la protection des monuments de la nature.

LITERATURA

1. *Willkomm M. Dr.* — Forstliche Flora von Deutschland und Österreich, ed II, Leipzig. 1886. 569.
2. *Prodan Iuliu.* — Flora. vol. I, p. 1. Cluj. 1939. pag. 641.
3. *Badea M. și Cretzoiu P.* — O nouă stațiune de Daphne Blagayana Frey. în România. Rev. Păd. Nr. 5. 1941. pag. 285.
4. *Grecescu D.* — Conspectul florei României, București. 1898. pag. 513.

C O M E N T A R I I

IN CHESTIUNEA USCĂRII STEJARULUI

de Ing. S. PAȘCOVSCHI (Timișoara)

Uscarea în masă a stejarului pedunculat a fost semnalată în ultimii ani în Muntenia și a constituit prilejul unui schimb de păreri între specialiști („Revista Pădurilor“, Nr. 11—12/1942, 3—4/1943, 11—12/1943); ulterior am luat cunoștință și de fenomene asemănătoare din străinătate (ibidem, Nr. 7—9/1944). Concluzia, ce se desprinde din toate cercetările publicate, ar fi că, această uscare catastrofală se datorește conlucrării unui complex întreg de factori nefavorabili stejarului. În mod accidental acești factori au atins în ultimii ani o intensitate neobișnuită, provocând prin acțiunea lor comună moartea unui număr mare de arbori.

Putem socoti deci definitiv stabilit că, au fost mai multe cauze ale uscării. Dar asupra naturii acestor cauze și asupra importanței fiecăreia din ele se mai poate discuta mult. Este destul de probabil că n'a fost în toate cazurile absolut același complex de factori vătămători; unii au putut să lipsească în unele locuri sau să aibă o influență redusă.

În regiunea Timișoarei, uscarea stejarului a luat în 2—3 ani din urmă deasemenea proporțiile unei catastrofe. Aici se pot deosebi destul de bine mai multe aspecte ale fenomenului. În primul rând sunt câteva cazuri, în care uscarea ar reprezenta ceva „normal“, ceva ce s'ar produce și în alte condițiuni; dar acum acțiunea combinată a factorilor vătămători a făcut să se usuce brusc un număr mare de arbori, care altfel s'ar usca treptat în cursul mai multor ani. În asemenea cazuri desigur nu trebuie să fim prea îngrijorați de proporția mare a uscăturii. Astfel ar fi:

a) Uscarea stejarilor bătrâni (cca. 100 ani), proveniți mai mult din lăstari, care a fost observată într'un arboret cu consistență redusă din pădurea Casa Verde. Chiar și mai înainte acești stejari erau în mare parte coronați, din care câte 1—2 se uscau în fiecare an.

b) Uscarea puternică în plantații slab reușite, în vârstă de 30—50 ani, făcute pe locuri ocupate în vechime de cerete, cu solul îm-

propriu pentru stejar pedunculat. Cazul este de la sine lămurit și nu trebuie insistat asupra lui. Notez numai că în anii din urmă uscarea a condus în multe locuri la întreruperea masivului și degradarea totală a acestor plantații. Cazul se întâlnește mai ales în pădurea Pișchia.

c) Uscarea în plantații bine reușite, în vârstă tot de 30—50 ani, făcute în stațiuni potrivite stejarului pedunculat. Atâta timp, cât uscarea se întinde numai asupra arborilor dominați și consistența masivului nu se întrerupe, nu este cazul de îngrijorare. Este tocmai vârsta, la care eliminarea naturală atinge maximum. Tablele de producție ale lui Schwappach („Agenda Forestieră”, pag. 156—158) arată că, la asemenea vârste se poate elimina într'un deceniu peste 50% din numărul arborilor. În plantațiile noastre s'ar putea elimina și mai mult, fiind în general mai dese decât arboretele normale, la care se referă tablele de producție. Deci singurul lucru anormal ar fi în acest caz că, din cauza factorilor nefavorabili s'a eliminat în 2—3 ani ceea ce ar fi trebuit să se elimine într'un interval mai lung de timp. Asemenea cazuri sunt frecvente în toate pădurile din jurul Timișoarei.

Din nefericire însă lucrurile uneori nu se opresc aici și ajungem la ultimul caz, care într'adevăr trebuie să ne dea de gândit:

d) Uscarea catastrofală a stejarului din plantații, de la vârstă de 30—40 ani în sus, cu toate că sunt făcute în stațiuni potrivite și până acum păreau pe deplin reușite. S'a ajuns în unele locuri la întreruperea puternică a masivului. Uscarea continuă cu rapiditate și în vara anului 1944, cu toate că factorii vătămători cunoscuți par să-și fi încetat acțiunea mai de mult. Cazul a fost observat într'un arboret din pădurea Pișchia; mi s'a comunicat însă că și unele plantații din pădurea Bistra se prezintă la fel.

N'am observat uscare, care să întreacă cifra normală, în arborete naturale bine încheiate, fie ele chiar destul de bătrâne. Dar trebuie adăugat că în pădurile din șesul Banatului au rămas prea puține arborete de felul acesta.

În ce privește cauzele probabile ale uscării, admit pentru regiunea Timișoarei:

1. Atacul omizilor de *Lymantria dispar* L. în primul rând care s'a repetat trei ani de rând, 1940—1942; s'au asociat și alte specii ca *Cheimatobia brumata* L. și *Tortrix viridana* L. A adus în majoritatea cazurilor distrugerea întregului aparat foliaceu.

2. Atacul oïdiumului (*Microsphaera alphitoides* Griff.) în unele cazuri a distrus din nou frunzișul abia refăcut, după ce fusese mâncat de omizi. Dacă în general această ciupercă nu este prea vătămă-

toare arborilor bătrâni, în astfel de condițiuni, când produce o a doua defoliere în acelaș sezon de vegetație, poate deveni după părerea mea foarte periculoasă. Mai ales stejarii bătrâni, menționați mai sus sub a), au suferit de acest atac dublu.

3. Două ierni grele ¹⁾, care s'au repetat repede una după alta, 1939—40 și 1941—42.

4. Două veri secetoase dearându, 1942 și 1943. În unele locuri din Banat efectele secetei asupra plantelor lemnoase au fost evidente; astfel în Cazane, în August 1942, o mulțime de arbuști (mai ales liliac și mojdrean) din tufărișuri de pe abrupt aveau frunzișul complet uscat. Regiunea Timișoarei, care ne interesează direct, a fost ceva mai scutită, dar n'a scăpat cu totul.

Fiind vorba de un fenomen nediscutat încă, îl caracterizez aici prin câteva cifre:

Lunile	Temperatura medie						Precipitațiunile atmosferice							Umiditatea atmosferică					
	IV	V	VI	VII	VIII	IX	IV	V	VI	VII	VIII	IX	TOTAL pe sezon de veget.	IV	V	VI	VII	VIII	IX
1942	9.8	16.4	19.9	21.5	21.3	20.	72.4	37.7	68.9	39.3	29.0	7.6	254.9	67	65	65	55	58	58
1943	12.1	14.4	18.2	21.3	23.3	19.6	25.6	61.3	52.3	51.4	14.3	18.1	223.0	53	66	69	59	51	64
Valori normale	11.1	16.6	19.6	22.0	21.0	16.8	52.4	69.9	92.1	65.9	50.5	52.0	382.8	73	73	74	70	70	75

Se vede că, în ambii ani seceta a fost pronunțată mai ales în lunile August și Septembrie, când temperaturile au fost egale ori mai ridicate față de valorile normale, iar precipitațiile însumate n'au atins decât cca. 1/3 din normală.

Nu vreau să exagerez importanța acestei secete. Cred că, în altfel de condițiuni ar fi trecut chiar cu totul neobservată. Nici acum n'a vătămat prea mult, dacă am separa acțiunea ei de a celorlalți factori; dovada ar fi de ex. faptul că, în 1943 am avut la stejar o fructificație destul de abundentă, cu ghinda sănătoasă. Inșă pentru

1) Menționez că, amănunte asupra iernii 1939—40 se găsesc în articolul meu din Revista Pădurilor Nr. 1—2/1942 (unde mă refer însă numai la pagubele provocate esențelor exotice). Iar amănunte asupra celeilalte ierni, precum și asupra atacurilor de omizi și oidium, constituie subiectele altor două articole sub tipar în Analele I.C.E.F.

exemplarele slăbite de mai înainte, acțiunea ei a înrăutățit eventual situația.

5. In ce privește atacul de *Ceratostomella*, în materialul examinat din pădurea Casa Verde s'au găsit din abundență simptomele caracteristice, care dovedesc prezența acestei ciuperci și chiar o activitate destul de intensă a ei. Nu mă îndoiesc că, există și în alte păduri.

6. Treceam acum la cheștiunea ultimului factor, care s'a invocat pentru explicarea uscării stejarului, atribuindu-i-se o importanță mare: inundațiile. Aici este cazul să ne oprim ceva mai mult și să vedem ce s'a întâmplat în împrejurimile Timișoarei, o regiune cu soluri în general foarte argiloase și greu permeabile, care ar putea favoriza stagnarea apei (deși aceste soluri n'au ajuns încă la podzolare, ca în celelalte cazuri cercetate la noi în țară).

După iarna bogată în zăpadă 1939—40 și după ploile abundente din primăvara următoare, am înregistrat în 1940 chiar două inundații, în Martie și Iunie. Asupra acestor inundații am publicat o notă în *Revista Pădurilor*, Nr. 1/1941; deci nu mai revin. Alte preocupări însă m'au împiedecat de a arăta că, și în verile 1941 și 1942 unele porțiuni din pădurea Casa Verde au fost din nou inundate și apa a stagnat acolo mai mult timp. Într'o porțiune din parcela 37 (azi conform amenajamentului revizuit — 44) apa a stagnat în 1940 din mijlocul lui Martie până la începutul lui Septembrie, în 1941 dela începutul lui Februarie până la sfârșitul lui August; în fine, în 1942 mi-a scăpat să notez precis, cât a durat inundația, dar în orice caz s'a întins asupra celei mai mari părți din sezonul de vegetație²⁾. În această ultimă vară porțiunea inundată a luat aspectul unei adevărate bălți: a crescut papura pe margini, iar suprafața apei s'a acoperit cu lîntiță de baltă. Mulți stejari bătrâni au stat, în toți trei ani, luni dearîndul cu partea inferioară a tulpinii cufundată în apă; abia în ultima vară un număr dintre ei s'au uscat. În alte porțiuni din pădurea Casa Verde, unde apele au stagnat deasemenea, dar un timp mai scurt, n'am putut observa ca procentul uscăturii să fie exagerat; de altfel în aceste porțiuni avem arborete amestecate cu proporția stejarului relativ redusă. Pe de altă parte porțiunea din pădurea Pișchia, unde se observă uscarea cea mai puternică, n'a fost niciodată inundată în ultimii ani.

Aceasta mă face să elimin cu totul apa stagnantă din complexul

2) Colegul I. Vlad (l. c.) din eroare socotește că, observațiile mele se referă la inundații provocate de apa în mișcare; din contra este vorba de apa stagnantă, care a dispărut prin evaporare și infiltrare înceată în sol.

general de factori, care au provocat uscarea în masă a stejarului în regiunea Timișoarei. O admit numai în unele cazuri excepționale, ca cel din parc. 37, pădurea Casa Verde; cred că, în acest caz apa stagnantă a fost chiar singurul factor vătămător și de fapt uscarea acestor câtorva stejari n'are legătură cu fenomenul general.

Chestiunea merită cu prisosință să fie supusă unei discuții generale. Autorii români, care s'au pronunțat până acum, toți acordă o importanță deosebită apei stagnante, care ar provoca fie asfixierea rădăcinilor, fie un dezechilibru între absorbție și transpirație. Prof. G. Eliescu face chiar o afirmație generală și prea categorică: „se știe că stejarul pedunculat este o specie foarte sensibilă la apa stagnantă” (l. c., Nr. 11—12/1943). Dar tot D-sa, în articolul următor, reproduce constatările unor specialiști germani, din care rezultă: în cazuri de uscare foarte asemănătoare cu cele dela noi, apa stagnantă nu pare să fi avut vre'o influență vătămătoare.

Este departe de mine gândul de a contesta a priori că, în cazurile dela noi, analizate de autorii menționați, apa stagnantă ar fi putut avea o acțiune vătămătoare puternică. Am spus mai sus că, în diferite locuri factorii nefavorabili ar putea fi diferiți. Nu găsesc în regiunea Timișoarei nici un indiciu că apa stagnantă să fi vătămat stejarul pe o scară largă; dar aceasta nu constituie un argument categoric ca lucrul să nu se fi putut întâmpla în jud. Vlaşca, Prahova ori Dâmbovița. Totuși, trebuie subliniat faptul că influența vătămătoare a apei în aceste cazuri pare a fi o simplă ipoteză a cercetătorilor noștri, neprijinită nici pe examinarea rădăcinilor arborilor uscați (cum au făcut germanii), nici pe observația mai îndelungată a unei porțiuni efectiv inundate (cum am făcut eu).

Socotesc însă cu totul exagerat de a generaliza lucrurile și a declara întreaga specie *Quercus Robur L.*, în tot ansamblul ei, drept „foarte sensibilă” la acțiunea apei stagnante.

Știm astăzi că orice specie vegetală, inclusiv orice esență forestieră a noastră, nu reprezintă un tot unitar, ci se împarte într'o mulțime de rase ecologice. Aceste rase pot să fie mai îndepărtate ori mai apropiate între ele din punct de vedere al pretențiunilor staționale. Deosebirile ecologice provoacă și deosebiri morfologice în unele cazuri. În alte cazuri însă așa ceva nu se observă; două plante absolut identice morfologiceste pot avea însușiri ecologice diferite. Orice discuție asupra pretențiunilor staționale ale esențelor (inclusiv rezistența la acțiunea factorilor vătămători) nu mai poate fi purtată astăzi, decât privind lucrurile prin prizma existenței acestor rase ecologice. Astfel ne putem explica ușor, de ce „aceiași” esență în

locuri diferite uneori reacționează cu totul diferit la acțiunea aceluiaș factor.

Revenind la cazul nostru al stejarului pedunculat, se impune dela sine concluzia că această esență, crescând într'un areal foarte întins și în stațiuni destul de deosebite, trebuie să se împartă într'un număr mare de rase ecologice. Aceste rase însă nu sunt mai de loc cercetate; cunoștințele noastre asupra lor se cam opresc deocamdată la stejarul precoce și la stejarul tardiflor.

Printre aceste rase încă necercetate este posibil să se găsească și unele, care să nu suporte de loc apa stagnantă. Judecând lucrurile teoretic, s'ar putea emite următoarea ipoteză: acolo unde inundațiile și stagnarea apei se produc frecvent, trebuie să se fi elaborat rase rezistente; unde asemenea fenomene au loc numai în mod excepțional, stejarul n'a avut cum să capete această rezistență și a rămas foarte sensibil.

Aceasta este judecata teoretică. Datele, pe care le avem din practică însă, arată mai mult că stejarul ar fi o specie cu o anumită rezistență la acțiunea apei stagnante, nici decum „foarte sensibilă“. Desigur, nu vreau să spun prin aceasta că ar putea echivala cu aninul negru al nostru sau cu atât mai puțin cu unele exotice, ca de ex. *Taxodium ascendens* Brogn., care poate trăi toată viața într'o baltă stagnantă, ce nu seacă niciodată. Dar dintre esențele noastre principale trebuie privit ca posedând destulă rezistență.

În sprijinul acestei afirmații pot aduce destule exemple. Primul ar fi cel citat mai sus dela Casa Verde: stejarul bătrân s'a uscat numai după trei sezoane de vegetație, în care a stat cu baza tulpinii cufundată în apa stagnantă (și nici atunci nu s'a uscat toate exemplarele). În aceeași situație jugastrul de orice vârstă și unii arbuști (păducel, porumbar, lemn câinesc) s'au uscat din vara întâia; ulmul tânăr, în vara a doua³⁾.

În lucrarea mea asupra arboretelor dela Gurghiu am arătat că stejarul pedunculat vegetează destul de bine pe terasele inferioare, care au un subsol foarte greu permeabil; primăvara, aceste porțiuni de pădure se transformă în adevărate mocirle (de unde și numele pădurea Mocear). Pe terasa superioară, cu subsolul mai permeabil, stejarul pedunculat a cedat în general terenul în fața gorunului; a

3) Ulmul bătrân a rezistat bine la început, s'a uscat în parte începând din vara a doua. Dar n'aș putea separa influența apei de acțiunea bolii ulmilor și a gândacilor de scoartă. Totuși și așa s'ar deduce o diferență față de constatările colegului I. Vlad. Tot deosebiri de rasa ecologică trebuie să fie cauza.

rămas însă în pâcuri pure oriunde se produce stagnarea apei, dovedită prin podzolirea solului și apariția vegetației ierbacee hidrofile (mai ales *Juncus* sp.). Nu poate fi eliminat din asemenea locuri de către gorun, fiindcă pentru acesta din urmă apa stagnantă pare să reprezinte într'adevăr un obstacol de neînving.

Se mai aduc două citate din literatură (al treilea ar fi părerile autorilor germani citați de Prof. G. Eliescu!). Prof. M. Drăcea (l. c., pag. 248) spune textual: „Intru câțva stejarul suportă și apa stagnantă, dar aceasta într'o mică măsură...”. Iar colegul I. Vlad, în interesantul său studiu, întocmește următoarea scară de rezistență la inundații: salcia, frasinul american, plopul, stejarul, frasinul comun, părul, ulmul; despre ultimele trei specii se precizează că nu suportă de loc apa stagnantă. Reiese deci că, stejarul o suportă într'o anumită măsură.

In concluzie:

1. Nu se poate nicidecum afirma că stejarul pedunculat, considerat în ansamblul lui ca specie, ar fi „foarte sensibil” la acțiunea apei stagnante.

2. Dimpotrivă, datele existente arată că, rasele ecologice studiate o suportă într'o anumită măsură.

3. Nu este exclusă existența raselor ecologice, care să fie într'adevăr foarte sensibile în această privință. Dar datele cunoscute nu ne îndreptățesc să considerăm dovedită existența lor.

4. Până la lămurirea definitivă a chestiunii raselor ecologice, când e vorba despre stejarul pedunculat privit în general ca specie vegetală, este mai prudent a spune că, „posedă o anumită rezistență contra acțiunii apei stagnante”.

Asupra punctelor 2. și 3. țin să mai adaog că, nu pot socoti nicidecum documentația mea ca desăvârșită și voi fi foarte recunoscător oricui îmi va comunica în această privință date din literatura științifică, ce mi-au scăpat poate.

LITERATURA CONSULTATĂ

1. C. Chiriță: „Uscarea în masă a stejarului”, conferință recenzată în „Revista Pădurilor”, Nr. 3—4/1943.
2. M. Drăcea: „Curs de silvicultură”, (litografiat), 1921.
3. G. Eliescu: „Asupra uscării în masă a stejarului”. Revista Pădurilor, Nr. 11—12/1943.
4. G. Eliescu: „Asupra uscării stejarului”, ibidem, Nr. 7—8/1944.
5. C. Georgescu: „Uscarea în masă a stejarului”, ibidem, Nr. 11—12/1942.
6. S. Pașcovschi: „Efectele inundațiilor din 1940 în Câmpia Banatului”, ibidem, Nr. 1/1941.

7. S. Pașcouschi: „Din efectele gerurilor asupra plantelor lemnoase“, ibidem, Nr. 1—2/1942.
8. S. Pașcouschi: „Studii asupra vegetației pădurilor din împrejurimile Gurghiului“, Analele ICEF-ului, vol. VIII, 1942.
9. I. Vlad: „Rezistența la inundații a speciilor forestiere din bazinul inferior al Ialomiței“. Revista Pădurilor, Nr. 3—6/1944.

Zur Frage des Massenabsterbens der Stieleiche.

Der Verfasser beschäftigt sich mit dem Massenabsterben der Stieleiche in der Banater Ebene (Umgebung von Timișoara). Als Ursachen werden erwähnt: 1. Entlauben durch die Raupen von *Lymantria dispar* L., *Tortrix viridana* L. und *Cheimatobia brumata* L., das besonders in 1940—1942 stattfand. 2. Beschädigung durch den Mehlpilz (*Microsphaera alphitoides* Griff.), welche manchmal nach dem Raupenfrass zu einem zweiten Entlauben in demselben Sommer wurde. 3. Die strengen Winter 1939/40 und 1941/42, wenn die absoluten Minima zu niedrig waren und das kalte Wetter lang dauerte. 4. Die trockenen Sommer 1942 und 1943; besonders in August-September fielen wenige Niederschläge, die Temperaturen waren zu hoch und die Luftfeuchtigkeit gering. 5. Beschädigung durch eine Pilzenart der Gattung *Ceratostomella* (die schon früher in Rumänien entdeckt wurde, aber bisher noch nicht genau studiert und genannt ist). Endlich beschäftigt sich der Verfasser etwas eingehender mit dem Einfluss des Stauwassers, welchem er, gegen die Meinungen einiger rumänischen Forscher, nur eine lokale und geringe Bedeutung zuschreibt.

FACTORII DE PRODUCȚIE DIN DOMENIUL FORESTIER

de Ing. I. ZEICU (București)

Cei trei factori de producție: capitalul, munca și natura, care ar trebui să conlucreze armonios pentru a rezulta un maxim de randament, s'au găsit în trecut în flagrantă contradicție, ca să nu-i zicem dușmănie, iar frământările sociale de azi demotând încă o esențială discordanță.

Cât privește situația acestor factori în sectorul forestier, ea pare să fi îmbrăcat cele mai discrepante antiteze pe care atmosfera democratică de azi are datoria nu numai de a le studia și echilibra matematic, dar chiar de a veni cu măsuri preferențiale față de factorul în suferință.

Capitalul a înțeles în trecut a se situa în rolul precumpănitor de factor esențial, căruia îi revine conducerea exclusivă, deci nivelul aristocratic al puterii sus pusă.

Munca, în schimb, abia evoluase în Evul Mediu dela treapta subclasată a sclaviei lipsită de orice considerație, la dreptul clăcașilor în stabilitatea muncii cu sudoare, fără a dispune însă liber asupra puterilor brațiale și a roadelor muncii. Nici chiar acea zisă egalitate, libertate și frățietate, care a luat aripi după revoluțiunea franceză, n'a putut ridica factorul muncă din jugul greu al subclasării ce i-a rămas zestre din veacuri străvechi. Despre o evoluție a muncii pentru a fi recunoscută ca factor determinant în procesul producțiunii nu s'a putut vorbi decât abia după ce s'a organizat însăși clasa muncitoare, revendicându-și cu tărie drepturile, nu numai în ceea ce privește justa remunerație a muncii, dar și în ceea ce privește recunoașterea importanței sociale pe care o reprezintă ea în angrenajul activității tehnice, unde factorul muncă trebuie să stea cel puțin pe picior de egalitate cu capitalul, iar în circuitul vieții economice și politice, trebuie să i se rezerve o cotă parte chiar din rolul de chibzuință și gândire a conducerii, care constituia până aci turnul de fildeș al reprezentanților capitalului.

Dacă aceasta a fost situația muncii în general la marile întreprinderi, în ceea ce privește sectorul forestier ea a avut o soartă și mai vitregă datorită faptului că exploatarea forestieră se întinde de obicei pe suprafețe răzlețite și situate departe de centrele așezărilor omenești, încât cazarea, care constituia o problemă mai dificilă, era lăsată la libera deslegare a muncitorilor, cari recurgeau la cele mai primitive metode de colibi sau bordeie. Plata, dacă părea ispititoare la început, în schimb era cheltuită aproape în întregime pe alimentele pe cari le speculau magaziile de alimente ale capitalului de antrepriză. Vor susține unii că totuși mulți dintre muncitori se întorceau acasă cu o sumă frumușică pe urma activității de 2—3 luni, desăvârșită pe coclaurile munților. Să nu uităm însă că aceștia își bazau câștigurile pe subnutriție, pe batjocora aplicată capitalului lor biologic. A executa timp de 12—14 ore una dintre cele mai grele munci sub cerul liber, pe teren accidentat, cu lipsa celor mai elementare condițiuni de odihnă, de reconfortare și cu aplicarea unui regim de subnutriție, înseamnă atentat la sănătatea muncitorilor.

Acelaș lucru se poate spune și pentru muncitorii întrebuințați la transportul materialelor lemnoase, dintre cari, cei folosiți la plătărit trebuie să fie ca fiind adevărați oameni de sacrificiu.

Abia muncitorii întrebuințați la fabricile de prelucrarea lemnului care nu mai prezintă caracter sezonier, pot fi comparați cu cei din celelalte industrii, cari, în sfârșit, s'au putut organiza în sindicate, prin ajutorul cărora, își pot impune, în parte, doleanțele. Totuși, nici pentru ei nu se poate spune că ar fi reușit a-și asi-

gura un rol determinant în conducere, căci capitalul mereu vine cu obiecțiunea ingeniozității pentru găsirea mijloacelor tehnice prin cari materia primă (lemnul) să poată fi desprinsă de pe picior și introdusă în circuitul vieții economice. Ca mâine se va ajunge și la soluția echitabilă de a beneficia și grupul muncitorilor de roadele antreprizei.

Pădurea, elementul naturii, fără de care, nici capitalul și nici munca nu-și pot desfășura potențialul, a fost întotdeauna bagatelizată și aservită, mai ales în favorul capitalului. Lemnul ca materie primă a fost consecvent pus alături de alte materii brute ce sunt folosite în diferitele fabricații ca: piatra, nisipul, minereurile, cărbunele, etc. Stând la îndemână în cantități mari, aproape inepuizabile, era natural ca valoarea lui pe picior să fie întotdeauna depășită de către cheltuelile ce necesită exploatarea și transportul până la locul de consumație sau fabricație.

Dar lemnul mai are și alte desavantajii față de celelalte izvoare de materii prime, prin faptul că el nu se poate extrage dintr'un singur punct și trebuie recoltat de pe mari suprafețe lipsite adesea de mijloace de comunicație, a căror fericită deslegare constituie o grea problemă tehnică. Nu araraori se găsește situația critică când cheltuelile de exploatare și transport depășesc prețul de desfacere pe piața liberă, fără ca să mai poată rămâne absolut nici o centă pentru proprietarul solului. Ori, este îndeobște cunoscut că, materialul lemnos necesitând în cursul procesului de creiere și dezvoltare o mulțime de cheltueli a căror recuperare se încarcă cu interesele investiției pe zeci de ani, făcea ca proprietatea forestieră, din toate timpurile să fie fericită dacă, față cu procentul de 7—12% din investițiile bancare, ajungea să poată vedea o fructificație de 1—3%.

Dreptatea socială a zilelor de azi, va trebui să găsească o soluție echitabilă pentru ca din câștigurile de antrepriză a exploatărilor dela păduri, dar mai ales din câștigurile de fabricație și comerț care pe hârtie se calculează pentru fiecare fază de transformare a lemnului la câte 8—12%, dar în realitate ating cifre mult mai mari datorită salturilor la cari sunt supuse produsele lemnoase în fiecare sezon, să revină o cotă parte și proprietarului pădurii. Căci nu mai este admisibil ca cei ce investesc capitalul pe termen scurt de un ani doi, să câștige neapărat procente mari (16—25%), câtă vreme proprietarul pădurii rămâne invariabil la fatidica cifră de batjocoră de 1—3%, după un capital la care se străduiește cu chibzuinață zeci de ani.

Vremurile de sinceră democrație trebuie să constate că am ajuns la ceasul final în care suntem datori, a pune la conlucrare armo-

niasă pe cei trei factori ai producțiunii forestiere. Capitalul, care secole de-a rândul a beneficiat pe urma muncii subclasate și a proprietății forestiere, are datoria primordială de a veni cu formula împăciuitoare care să reverse din beneficiile de antrepriză și comerț câte o cotă frățescă pentru muncă și mai ales pentru factorul natură care reprezintă în speță pe proprietarul forestier. Este — poate — ultima ocazie când capitalul se poate achita de obligațiunea recunoștinței ce o datorează trecutului, căci mâine va veni soluția logică: înțelegerea dintre muncitorii sindicalizați și proprietarii forestieri. Iar unirea frățescă dintre acești doi factori poate ușor elimina capitalul particular din antrepriză și comerț, impunând statului ca judecător asupra echității dintre factorii de producțiune ca, în locul capitalului particular, să intervină capitalul oficial, prin ceea ce, cu drept cuvânt va putea fi acuzat capitalul particular, că și-a tăiat singur craca de sub picioare.

Les facteurs de production en forêt.

Les trois facteurs de production: le capital, le travail et la nature se sont trouvés jusqu'aujourd'hui en total désaccord. Dans les exploitations forestières, le capital a eu un rôle prépondérant. A son tour, le travail, après une longue lutte, se trouve sur le point de réussir d'être reconnu comme facteur déterminant. Reste en souffrance seulement l'élément de la nature.

L'auteur montre qu'il faut trouver une solution équitable de lui accorder la part qu'il lui mérite. Dans ce cas, se sont les bénéficiaires des exploitateurs et ceux de la fabrication et du commerce qui doivent céder une part en faveur de l'élément de la nature. A l'avenir, il n'est plus tolérable que le capital ait un taux de 16—25%, tandis que le propriétaire de la forêt reste avec un taux de 1—3%.

SĂ REGENERĂM PĂDURILE

de Ing. ANTON BREȚU (Zărnești)

S'au scris multe articole în ultimele două decenii despre exploatarea peste posibilitatea normală a pădurilor României, arătându-se că în curând se vor lichida pădurile. În acest război însă, în urma cerințelor mari de material lemnos, s'a legiferat în fiecare an să se taie dublu sau triplu peste posibilitatea normală, fapt ce a produs și mai mult diminuarea pădurilor noastre.

Alarmant este însă faptul că nu toate pădurile ce s'au tăiat s'au și regenerat, mai ales în regiunile de munte, unde regenerările se fac pe cale artificială prin plantațiuni de molid. La șes și deal, unde se aplică crângul și codru cu tăieri succesive, regenerările s'au făcut de bine de rău.

Până în anul 1940, cu toate că erau restanțe de împădurit destule parchete exploatare, totuși s'a căutat să se regenereze pe cât posibil pădurea exploatată. Din 1940 însă regenerarea prin plantațiuni de molid a pădurilor de munte, cărora se aplică codru cu tăieri rase, a suferit foarte mult, din care pricină sunt suprafețe întinse exploatate și neplantate. Sunt mai multe motive ce au cauzat aceasta. Voi căuta să le arăt:

1. Pentru a se satisface nevoia de lemne, s'a obligat tăierea anuală a două sau trei parchete. La codru cu tăieri rase, unde plantația trebuie făcută după scoaterea materialului din parchet, deci după unul sau chiar doi ani de la exploatare, iar constatarea regenerării se face după trei ani, cu toată străduința silvicultorilor pentru regenerare, proprietarii și exploatareii pădurilor au putut să taie mai multe parchete fără să le regenereze, fiind apărați de dispozițiunile legale care prevedeau intensificarea exploatărilor.

2. Din cauza operațiunilor de război, nu s'au putut executa în Moldova și Bucovina lucrările de plantație, fiind aglomerări de trupe, frontul în apropiere și situația nesigură.

3. În urma concentrărilor masive, s'au găsit cu greu lucrători pentru plantații, neputându-se executa tot ce s'a programat.

4. Costul lucrărilor s'a ridicat considerabil, iar garanțiile de regenerare depuse în trecut și care au fost confiscate conform art. 9 cod silvic, pentru a se executa în contul lor lucrările de plantație, au fost insuficiente, lucrarea neputându-se efectua decât în parte.

5. Decizia ministerială Nr. 9105/1942 fixează cauciunea de regenerare ce trebuie depusă la tăieri rase, 10.000 lei de hectar. În 1942.

se putea planta un ha cu minimum 15.000 lei, în 1943 cu 20.000 lei, în 1944 cu minimum 25.000 lei.

Decizia ministerială Nr. 645/1945 fixează cauțiunea la 20.000 lei de ha sumă ce este absolut insuficientă, azi costul plantării unui ha fiind de minimum 35.000—40.000 lei.

Garanțiile fiind sub prețul de cost, exploatazii și parte din proprietarii care erau obligați să execute lucrările, au renunțat, fiind bucuroși să li se confiște garanția de regenerare și să scape astfel de facerea plantației. În cazul cel mai bun au executat lucrările de mântuială, căci plantațiile bine făcute ar fi costat mult mai mult decât garanția depusă.

6. Dacă se dorește să se execute lucrarea din sumele rezultate prin confiscarea garanției de regenerare, se întâmpină multe dificultăți până se primesc sumele rezultate prin confiscare, trecând câteodată unul sau chiar doi ani dela data confiscării până la primirea sumei.

7. În pădurile particulare au rămas suprafețe neregenerate, deoarece în ultima vreme s'a vorbit mult despre exproprierea păduilor particulare, proprietarii respectivi nemaivoidând să investească capitalul în plantarea unei păduri ce li se expropriază.

Pentru a se reveni la normal, pentru a se planta tot ce s'a tăiat și pentru a se preveni pe viitor, ar fi de dorit să se ia următoarele măsuri:

1. Tot personalul silvic să depună maximum de stăruință pentru a se planta tot ce s'a tăiat, să se dea premii conductorilor, brigadierilor și pădurarilor, care se dovedesc că au depus stăruință, executând lucrări pe suprafețe mari și în bune condițiuni.
2. Să nu se mai dea absolut nici o autorizație de exploatare, până ce nu sunt la curent lucrările de plantație.
3. Garanțiile de regenerare pentru care s'au făcut formele de confiscare, să se pună cât mai neîntârziat la dispoziție. Pe viitor să se simplifice formalitățile de confiscarea garanțiilor de regenerare. Garanțiile să se depună în viitor în numerar la Banca Națională, în contul Ministerului de Domenii, iar când se cere confiscarea garanției, Ministerul să poată ridica imediat dela Banca Națională suma, ce se cere a se confisca, putându-se astfel pune mediat la dispoziția ocolului.
4. Cauțiunea de regenerare trebuie mărită la minimum 60.000 lei de ha, pentru ca proprietarii și exploatazii respectivi să nu aibă un avantaj prin confiscarea garanției și totdeodată să caute să exe-

cute lucrările cât mai urgent posibil și cât mai bine, pentru a putea căpăta în scurt timp garanția depusă.

5. La unele păduri administrate de Stat, este obiceiul de a se face plantația prin prestație, acest sistem nu dă rezultate bune: se execută prost, lucrându-se de mântuială. Pe viitor nu mai trebuie permis sub nici un motiv astfel de lucrări. Fiecare proprietar administrat de Stat să aibă în buget prevăzută suma necesară pentru plantație, această sumă să fie depusă din beneficiul anului expirat, neputându-i-se da altă destinație. Să nu se dea autorizație de exploatare dacă nu s'a depus această sumă.

Am arătat măsurile ce am crezut de cuviință că sunt nimerite a se lua, pentru a se remedia starea de răz. Poate că măsurile vor apărea prea represive, însă, dacă nu procedăm astfel, în loc de pădure, vom avea coastale goale ale munților, terenuri degradate, inundații și în viitor lipsă de lemn.

Prin luarea măsurilor de plantarea tuturor restanțelor, s'ar da de lucru la mulți lucrători care au perspectivă de a șoma, armata fiind demobilizată, industriile de război nemai lucrând, iar până la transformarea lor complectă în industrii folositoare păcii și utilizarea tuturor brațelor de lucru disponibile, va mai trece timp.

Il faut régénérer les forêts.

On montre que la guerre qui vient de passer a imposé aux forêts roumaines de grandes sacrifices. Il a fallu exploiter, par anticipation, quelques possibilités, sans pouvoir maintenir le même rythme pour les opérations de régénération dans les parties exploitées à blanc-étoc.

L'auteur du présent article demande qu'on fasse toutes les diligences pour exécuter, le plus vite possible, les plantations nécessaires. Dans ce but, il fait une série de propositions.

VĂNĂTOARE ȘI PESCUIT

EXTINDEREA CULTURII CĂPRIORULUI

de Ing. silvic VASILE COTTA

Am afirmat altădată într'un articol, că marea majoritate a vânătorilor noștri rămân toată viața amatori ai regiunilor de șes și baltă, adică de ținuturi, în cea mai mare parte, numai cu vânat mic. Repetăm această afirmație și acum, numai pentru a explica de ce vânătorii noștri nu s'au gândit să colonizeze căpriorul în regiunile din care el a dispărut, în cursul timpului, din cauza omului. Este ușor de înțeles că atunci când gustul vânătorului încă nu este format pentru vânatul mare, când n'a cunoscut farmecul vânătoarei la dibuit, — nu s'a gândit nici să-și cumpere armă ghintuită și nici să colonizeze căpriorul, cu toate calitățile lui excepționale. Într'adevăr, această specie de cervidee este puțin exigentă în ce privește habitatul. Nu cere decât o mică întindere păduroasă pentru a putea trăi, își păstrează locul obicinuit de trai, încăpățânându-se să rămână pe loc, chiar dacă în pădure nu domnește liniștea. Numai dacă este urmărită sistematic se hotărăște să-și schimbe locul. Se înmulțește relativ repede, în orice caz, mai ușor decât celelalte cervide dela noi. Aceste calități fac din căprioară un valoros element al faunei noastre vânătoarești. Dacă la acestea adăugăm faptul cu puțini vânători au norocul să poată vâna un cerb, un urs sau o capră neagră, din cauza rarității acestor specii și a distanței mari de majoritatea centrelor populate, — și că, pentru cei mai mulți, a împușca un țap roșu constituie un ideal, înțelegem de ce căpriorul are dreptul să se bucure de o atențiune mai mare decât până acum, trebuind să fie răspândit în toate regiunile care sunt proprii pentru cultura lui, dar din care el a dispărut din cauza omului.

Dacă privim o hartă a răspândirii căprioarelor în țara noastră, constatăm că, în deosebi în partea sudică a Munteniei, ele sunt rare sau lipsesc cu desăvârșire. Examinarea cauzelor pentru care această

specie lipsește ar fi o lucrare mai vastă, care nu poate fi cuprinsă în cadrul acestui articol. Totuși, faptul că există căprioare în sudul județului Ilfov, adică în antestepă, dar lipsesc în pădurile din partea sudică a județelor Gorj, Vâlcea și Argeș, regiuni de coline cu păduri amestecate, precipitațiuni atmosferice suficiente, cu terenuri agricole fertile, printre trupurile de păduri și, adeseori, străbătute de ape curgătoare, nu se poate explica altfel decât prin braconajul intens practicat în trecut, care a dus la exterminarea blândeii căprioare. Nu încape, deci, nici o îndoială că, în cele mai multe păduri din jumătatea sudică a Munteniei, lipsite azi de căprioare, acestea pot fi introduse, deoarece nu factorii staționali au fost aceia care au provocat dispariția, ci omul. Se pune deci, problema colonizării căprioarei în aceste regiuni.

În cele ce urmează facem câteva recomandări, pentru colonizarea acestei specii de cervidee în acele regiuni din care ea lipsește cu desăvârșire. Procedând la colonizare fără respectarea unor reguli elementare, riscăm să facem cheltuială zadarnică.

1. Prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem, înainte de colonizare, este aceea dacă regiunea oferă habitatul propice căprioarei. Adăpostul, hrana și apa sunt trei condițiuni de căpetenie. Pentru adăpost, ne trebuie o porțiune de pădure, care poate fi și numai de câteva zeci de hectare, dar este preferabil să avem o întindere de câteva sute de Ha. Deși în regiunile liniștite, cu multe căprioare, acest animal poate fi văzut și pe câmp, în culturi, atât vara cât și iarna, totuși această cervidă — ca și celelalte — rămâne un animal de pădure. De aceea, prima condițiune — adăpostul — este realizată de existența pădurii pe terenul de colonizat. Pădurea cu subetaj este și mai bună, dând nu numai adăpost bun, ci și hrană. Se înțelege, că hrana este o condițiune de prim ordin. Vara, poienile din pădure, iarba din tăierile rase și cele definitive și culturile agricole din jurul pădurii rezolvă complet chestiunea hranei. Iarna, subetajul, și mai ales esențele moi, în deosebi plopul și salcia, prin mugurii lor, apoi rugul de mure și — în anii de fructificație — ghinda și jirul, fac ca, în iernile nu prea grele, să nu se simtă nevoie de hrana pusă de om. Doar în pădurile de vârstă înaintată, intens pășunate, deci lipsite de subarboret și subetaj, precum și în cele de rașinoase pure, menținerea căprioarei, iarna este condiționată de punerea din timp a hranei artificiale. La noi, păduri pure de rașinoase există numai în regiunea de mare altitudine, dar nu aceasta este patria căprioarei. Deși, având o arie de răspândire întinsă, căprioara poate fi întâlnită din regiunea bălților Dunării până la limita vegetației forestiere, totuși optimul ei de trai rămâne

regiunea colinelor cu păduri de foioase amestecate. În fine, apa nu trebuie să lipsească din interiorul pădurii. Este de preferat cea curgătoare, totuși cunosc numeroase cazuri când și bălțile din interior rezolvă problema apei. Dacă n'ar exista apă decât în afara pădurii, căprioara la nevoie, face câteva sute de metri, în cursul nopții, pentru a bea apă, dar, firește, se expune unei primejdii în plus, aceea de a fi pândită de braconieri în drumul ei spre apă.

2. Prima problemă rezolvată, să trecem la a doua: surățirea terenului de vânătoare de braconieri, lupi — dacă sunt, — și de câini vagabonzi. Nu strică nici reducerea masivă a vulpilor, care știm că sunt primejdioase pentru iezi. Necesitatea acestei acțiuni nu mai trebuie dovedită. Pe un teren cu mult vânat, deși braconierii și lupii pot face mari pagube, totuși mai rămâne ceva și pentru reproducție. La colonizare însă, unde e vorba de abia câteva perechi de animale, nu trebuie să pășim fără combaterea radicală a braconajului și a lupilor, în primul rând.

3. De unde procurăm materialul de colonizare — căprioarele? Aceste animale trebuie luate direct de pe terenul de vânătoare, adică din terenul liber și duse pe terenul de colonizat, cât mai degrabă, apoi, lăsate libere, fără a fi ținute — pe cât posibil — în captivitate. Căprioara nu suportă, mult timp, regimul de captivitate, fără a degenera. Pare ciudat acest lucru și totuși așa este. Noi nu avem nevoie de material de colonizare degenerat. De aceea, este o greșală a folosi, în acest scop, căprioare ținute ani de zile în captivitate, aproape îmblânzite, mai ales că acestea pot fi mai ușor răpușe de braconieri. O altă regulă este aceea ca materialul de colonizare să provină din regiuni identice, adică de la munte pentru regiunea de munte, de la câmpie pentru regiunea de câmpie. De preferat este însă că regiunea de unde provin căprioarele să fie ceva mai săracă în hrană decât noua lor patrie. Prinderea vânatului din terenul liber reclamă instalații și personal priceput. Nu cunosc în țară la noi nici un teren amenajat pentru acest scop. Este totuși necesar să existe. Se pare că Administrația Casei Pădurilor este hotărâtă să rezolve această problemă, dacă va găsi înțelegerea convenită la Direcțiunea Vânătoarei, adică dacă va primi păduri corespunzătoare în arendă.

Prinderea se face toamna, când femelele sunt fecundate, dar departe de epoca fătării. Astfel de femele, în primăvara următoare, vor avea iezi, deci vom ajunge mai repede la popularea terenului decât aducând numai iezi. Dar, până când vom reuși să organizăm prinderea de vânat adult din terenul liber, trebuie să ne mulțumim cu mai puțin: prinderea ieșilor mici. Pe aceștia îi vom ține cu lapte

câteva luni, până când se vor putea hrăni singuri. Făcând investigații, mulți iezi prinși de păstori vor putea fi salvați pentru economia cinegetică, dacă îi adunăm și-i întrebuințăm ca material de colonizare. Transportul animalelor se face în lăzi speciale de lemn, lungi și înguste, potrivite cu talia animalului, dar făcute așa încât el să nu se poată întoarce. Interesul este ca transportul să nu dureze prea mult. De aceea, se folosește trenul accelerat și se anunță telefonic administrația terenului de destinație, încât la sosire, căpriorul să fie ridicat și transportat imediat pe teren.

4. Colonizarea propriu zisă. Putem proceda în două moduri: lăsând căprioarele direct pe teren, imediat la sosire, sau ținându-le un timp oare care într'o porțiune de pădure împrejmuită. Fiecare procedeu are avantaje și dezavantaje. Lăsarea direct în terenul liber este simplă și puțin costisitoare, deoarece nu necesită împrejmuire de teren și personal de supraveghere și îngrijire. Vănatul, însă, este expus primejdiei de a fi ucis de braconieri sau de lupi, dispărând toți masculii sau toate femelele și făcând, astfel, înmulțirea imposibilă. Vom aplica acest procedeu atunci când procurarea căprioarelor este ieftină și ușoară, putând aduce multe perechi, așa fel încât cu toate pierderile, să mai rămână un număr suficient pentru a asigura reușita colonizării. Cel de al doilea procedeu presupune împrejmuirea cu sârmă netedă sau cu ulucă a unui teren în suprafață de 0,5 ha pentru o căprioară, minimum de suprafață fiind însă de 5 ha, pentru ca țapii urmăriți de semenii lor să aibă loc unde să scape cu fuga. Procedeu acesta este necesar atunci când trebuie să apărăm bine puținele căpricare pe care am reușit să le procurăm. Terenul de împrejmuit se alege acolo unde condițiunile de habitat sunt cele mai favorabile: să fie adăpost, hrană, apă și liniște din plin. Grija aceasta este necesară pentru motivul că, la încetarea regimului de captivitate, căpriorul va cerceta terenul și negăsind nicăeri un loc mai bun decât acela unde a stat închis, va rămâne aci. Este de dorit ca acest regim în teren închis să nu dureze prea mult. El este, totuși, recomandat pentru câteva luni până când „oaspeții” se obișnuiesc cu noua lor patrie. Numai în caz de nevoie, adică atunci când vrem ca la punerea în libertate să avem un număr mai mare de indivizi, ținem căprioarele până după fătat, adică până în luna Iunie. În al doilea an al vieții, adică la vârsta de 14—15 luni, căpriorul este apt de reproducție, deci se împerechează.

Proporția normală între sexe este de un mascul la o femelă. Numai atunci când urmărim o înmulțire rapidă față de efectivul total, admitem proporția de un mascul la 2 femele. Cu toate măsurile

de precauțiune pe care le luăm, trebuie să contăm pe o pierdere de cca 30% din efectivul adus.

Cunoscând avantajele și dezavantajele fiecărui procedeu, alegerea unuia sau altuia dintre ele va depinde de numărul de reproducători pe care-i putem procura și de costul lor. De multe ori însă costul împrejmuirii și cheltuielile cu personalul de îngrijirea și hrănirea animalelor din captivitate este așa de mare, încât cu echivalentul lui putem procura un plus de reproducători, încât să asigurăm colonizarea prin lăsarea în libertate imediată, așa cum am arătat la primul procedeu.

5. Punerea în libertate a căprioarelor ținute în teren închis. Pentru a evita emigrarea, lăsarea în libertate se face îndată după fătat. Căprioara cu iezi mici nu va părăsi terenul, căci nu se poate deplasa ușor. Aceasta este cea mai potrivită epocă. Procedul punerii în libertate constă în ruperea împrejmuirii în mai multe puncte (nu într'unul singur). Dacă am face o singură deschidere în gard, am risca să între câini hoinari, care să strămorească într'un colț căprioarele, sfâșindu-le. Existând mai multe eșuri, se pot salva. Pentru a putea deosebi căprioarele ținute în captivitate de cele ce se vor naște după lăsarea în libertate, înainte de ruperea împrejmuirii, căprioarelor li-se face un semn, tăindu-li-se vârful urechilor. Făcând acest semn la urechea dreaptă sau stângă, apoi, dând tăieturii direcțiuni diferite (orizontală, oblică), reușim să marcăm căprioare de mai multe vârste.

Care este numărul minim de căprioare cu ajutorul căruia colonizarea să fie asigurată? Răspunsul este greu de dat. El depinde de pericolele din terenul liber. Fiindcă totuși se cere un răspuns, ne exprimăm părerea că trebuie să fie cel puțin 4 perechi. Lăsarea în libertate odată realizată, ocrotitorul nu mai are de făcut decât pază, sărării și combatere de răpitoare. Cu timpul, și numai dacă amestecul căprioarelor de pe terenul nostru cu altele din vecinii nu este posibil, va trebui să ne gândim și al împrospătarea sângelui. Dar aceasta este o altă operațiune care necesită o tratare mai amplă.

L'extension de la culture du chevreuil.

L'auteur montre que l'aire de répartition du chevreuil en Roumanie a été autrefois beaucoup plus grande que celle d'aujourd'hui.

Il fait une plaidoirie pour sa colonisation dans la région de plaine de la Valachie partout où les conditions stationales lui conviennent.

On insiste puis sur les moyens et les méthodes à utiliser par ceux qui veulent entreprendre une telle opération.

CRONICA

INTERNĂ

● Tipologia Forestieră.

În ședința din 4 Iunie a. c. a Cercului de Studii al Secției „Științe Aplicate” — Subsecția de Silvicultură din cadrul ARLUS-ului, D-1 Prof. Const. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură a făcut o comunicare tratând despre „Tipologia Forestieră”.

Originea preocupărilor de împărțire a pădurilor pe tipuri o găsim chiar la primii autori de manuale silvice. În mod practic însă ideea tipurilor de pădure este pusă mai ales de autorii ruși în frunte cu G. Morozov. Aceștia ajung să deosebească asemenea tipuri în imensitatea spațiului eurasic care traversat de la Nord către Sud sau de la Vest către Est frapează pe orice naturalist printr-o succesiune de bande distincte de vegetație forestieră, aceasta în opoziție cu aspectul de dispunere în mozaic al vegetației forestiere din Europa Centrală, din cauza diversității orografice a regiunii.

Paralel cu dezvoltarea ideii de tipuri de păduri s'a dezvoltat și știința asociației vegetale, care își creiază metode de cercetare asemănătoare celor utilizate în Silvicultură. Dar în timp ce fitosociologia urmează căile de cercetare ale științei pure, Silvicultura dorește ca să dea împărțirii pădurilor în tipuri un caracter economico-cultural.

În prima fază a dezvoltării tipologiei forestiere se greșește întrucât se pleacă de la o anumită premiză economică și în funcție de care apoi se trece la clasificarea tipurilor de păduri. Ori tendința actuală istorico-naturalistică este inversă, anume de a se afla prin cercetarea obiectivă statistică tipurile de arborete, după care să se găsească și cele mai proprii condiții economice-culturale pentru încadrarea arboretelor în mecanismul gospodăresc forestier.

Astfel Morozov definește ca un tip de pădure *totalitatea arboretelor care prin condițiuni staționale și raporturile de sol, formează un grup bine distinct*. În clasificarea tipurilor de pădure sunt situate în primul plan proprietățile solului; totuși această idee fundamentală a tipologiei ruse este la început condiționată de considerarea numai a acelor proprietăți ale solului care stabilesc pentru arboret o anumită metodă de regenerare și o anumită modalitate de tratament.

Se vede că în această primă concepție asupra tipurilor de păduri se ia ca criteriu de împărțire metoda de regenerare (respectiv regimul) și se ignorează alte proprietăți importante ale arboretelor, cum este compoziția arboretului, etc.

Mai târziu se renunță la asemenea criterii economice și se păstrează numai proprietățile istorico-naturale.

Clasificarea modernă a asoc. păduroase este naturală, căci ține seama de totalitatea factorilor ce contribuie la biocenoza pădurii, cum sunt:

- proprietățile ecologice ale speciilor lemnoase;
- mediul geografic: clima, substratul geologic, relief, sol;
- condițiunile biosociale din interiorul asociației;
- factorii istorico-geologici;
- acțiunea omului.

Din acești factori se dă o deosebită importanță propr. solului, ce face evidențiază în general la reprezentanții moderni ai acestei școli și mai accentuat în lucrările lui Krüedener, care face echivalența între tipurile de stațiuni și tipurile de arborete. Alți autori ruși marchează apoi fazele evoluției noțiunii de *tip de pădure*, până la ultimul autor, W. Sucaciov, care dă un cuprins foarte larg noțiunii, situându-se totuși prin obiectivitatea sa la baza tipologiei moderne.

Cea mai clară și mai cuprinzătoare descriere a unei *asociații de plante lemnoase* care corespunde noțiunii de pădure, este dată de Alechi într'o broșură referitoare la asociațiile vegetale.

Se arată un exemplu de succesiunea tipurilor de pădure la limita stepei sudice a Rusiei, care își găsește asemănare cu succesiunea unor tipuri de păduri dela noi.

Bazat pe metoda de cercetare a autorilor ruși, se tratează tipurile de pădure din câmpia înaltă a Olteniei, — din care se vede cum, din cercetarea operelor autorilor ruși, se deschid orizonturi noi pentru studiul tipurilor de pădure din România.

(1)

● Industrializarea lemnului în noua concepție economică.

În ședința dela 8 Iunie a. c. a Subsecției de Silvicultură din cadrul Cercului de Studii al A.R.L.U.S., d-l Ing. V. Filip a făcut o comunicare având subiectul de mai sus.

În introducere vorbitorul expune consecințele aplicării concepțiilor școlii economice liberaliste în domeniul exploatărilor forestiere: tăieri rase, regerări îndoelnice, defrișări întinse, păduri brăcuite, turburarea echilibrului regimului apelor etc. Concepția capitalistă desconsidera importanța și tripla valoare a pădurii: economică, fizică și socială.

În țara noastră, începând din 1887 — data punerii bazelor industriei propriu zise a lemnului —, capitalismul a acaparat întinse masive forestiere ale Statului și a lichidat cumpărând cu prețuri derizorii pădurile răzășești, moșnenești și composesorale. Un număr considerabil de fabrici de cherestea, cu o capacitate de producție disproporționată față de posibilitatea normală anuală, au debitat, cu număr de gatere record, masive întregi de pădure, fără nicio preocupare de latura socială a problemei. În același timp industria propriu zisă a lemnului era complet neglijată. Acest fel de exploatare — numit pe drept cuvânt colonial — a dus la reducerea cu cca. 30% a patrimoniului forestier, pe lângă celelalte consecințe fizice și sociale. Pentru stăvilirea acestui dezastru forestier s'au ridicat voci numeroase, între cari Soc. „Progresul Silvici” a ocupat un loc de frunte. Pădurea e un bun al colectivității naționale, iar

beneficiarul exploatărilor trebuie să fie poporul. Noile concepții economice consacra astăzi, sub ochii noștri, principii noi de așezare socială a Statului, pe baza unei structuri adevărat democratice. Scăpat din corsetul de interese exclusiviste ale capitalismului, sectorul economiei lemnului trebuie organizat în lumina acestor noi concepții economice.

În linii mari urmează a se realiza următoarele:

- permanența exploatărilor forestiere;
- cea mai îngrijită sortare a lemnului pentru cea mai bună valorificare a lui;
- adaptarea capacității de tăiere a fabricilor de cherestea existente la producția normală a pădurilor cari le alimentează;
- crearea fabricilor mici și mijlocii pentru industrializarea lemnului;
- prelucrarea articolelor finite (tâmplărie, butoaie, cărușarie, stupi) necesare consumului intern și în special țărănimii și muncitorimii;
- dezvoltarea industriei derivatelor lemnului;
- dezvoltarea industriei placajului și a lemnului cu aplicațiuni nelimitate în industria ambalajului mobilelor;
- limitarea exportului de lemnărie la cantitățile disponibile realmente și înlocuirea multor sortimente de produse semiindustrializate, în special a cherestelei cu produse finite, pentru a exporta pe lângă materie primă și muncă națională;
- mărirea cotelor exportabile de lemnărie prin înlocuirea în consumul intern a cherestelei de rășinoase cu foioase sub formă de placaje și cherestea de foioase.

Pentru comercializarea produselor industrializate pe baza acestui plan se definește necesitatea unei organizații centrale, schițându-se ca preocupări principale ale acesteia:

- repartizarea rațională a consumului de lemnărie;
- repartizarea materiei prime pentru fabrici;
- repartizarea cotelor pentru export și consum intern la fiecare întreprindere;
- centralizarea formalităților de comenzi și plăți pentru străinătate;
- restabilirea prețurilor adevărate pentru produsele industrializate;
- studierea standardizării sortimentelor;
- consemnarea statistică a producției și consumului lemnului.

Problema industrializării și comercializării lemnului trebuie situată în fruntea preocupărilor Statului. În această privință este de luat exemplul U.R.S.S. care sub conducerea Comisariatului Economiei Forestiere, excluzând complet concepțiile capitaliste și conducându-se după principiile economice noi progresiste, a reușit cele mai fericite realizări în domeniul exploatărilor forestiere și a industrializării lemnului în Uniunea Sovietică. (2)

● Protecția naturii în U. R. S. S.

În ședința din 2 Iulie a. c. a Cercului de Studii al Secției „Științe aplicate — Subsecția de Silvicultură din cadrul A.R.L.U.S.-ului, d-nii P. Crețoiu și inginer T. Comes au prezentat în colaborare o comunicare tratând despre „Protecția naturii în U. R. S. S.“.

În prima parte a comunicării se arată originea mișcării pentru protecția

naturii, evoluția și realizările pe acest tărâm în celelalte țări ale lumii (U. S. A., Anglia, Franța, Italia, Polonia, Elveția, Germania, Argentina, Africa de Sud, Congo Belgian, Sumatra, etc.) și în România.

În partea a doua a acestei comunicări se expune stadiul actual al realizărilor în domeniul ocrotirii naturii în U.R.S.S.

Statul Sovietic a creat și întreține cca 45 rezervațiuni și parcuri naturale cu suprafețe între 10.000 ha și 1.000.000 ha și nenumărate rezervațiuni mai mici, cu caracter local, reprezentând toate tipurile biologice existente pe teritoriul Uniunii.

Scopurile urmărite prin crearea acestor rezervațiuni sunt următoarele:

a) păstrarea unor mostre de peisagiu în stare inițială, pentru a da oamenilor de știință posibilitatea cercetării condițiilor biologice nealterate de activitatea omenească.

b) crearea unor vaste câmpuri de experiență în care se încearcă adaptarea celor mai felurite viețuitoare străine la climatul și condițiile locale ale Uniunii.

Trei rezervațiuni — cele mai mari — au fiecare suprafața de cca 1 milion hectare și sunt situate: una în peninsula Kamciatca, alta la Nord-Est de fluviul Peciora și Ilici și în fine regiunea munților Sichota-Alin din Ussuri.

Rezervația gigantică din Kamciatca cuprinde regiuni de tundră, vulcani activi și stinși, munți înalți cu păduri virgine. În celelalte două rezervațiuni întinse se păstrează deasemeni pentru posteritate o faună și o floră bogată și caracteristică.

Urmează apoi, ca mărime, cu 600.000 ha suprafață rezervația alpină din munții Altai (IV) cu pășuni ierboase nefârșite și neînchipuit de bogate în plante rare, unice în lume. Regiunea aceasta a fost studiată cu multă competență de expediția științifică a Academiei de Științe din Moscova, sub conducerea profesorului de botanică Boris Keller, în 1936, iar unul din rezultatele teoretice obținute este și faptul că în Altai pășunile alpine sunt o formațiune vegetală recentă instalată abia după defrișarea pădurilor din timpuri istorice. Această explicație destul de neobișnuită, a adus o lumină nou în teoria evoluției și mai ales în ce privește originea stepelor.

Rezervația naturală a Caucazului are o suprafață de 260.000 ha iar cele dela lacul Baical și de la Ciuana Tundra din peninsula Kola câte 200.000.

Parcuri naturale cu suprafețe variind între 180.000 și 25.000 ha s'au creat la Nauzum, Karagaci, Kisilagaci marea rezervă din Bielorusia — Rusia Albă —, apoi cea dela Uci-Kosa, Aksu-Cebagli în munții Ala-Tau și în Tauria.

Rezervația cea mai mare de pe Volga, la Astrahan are 22.794 ha, Urmează celelalte rezervațiuni cu suprafețe mai mici de 20.000 ha împrăștiate în toate colțurile Uniunii.

Rezervațiunea Ciuana Tundra din peninsula Kola se compune în cea mai mare parte din lacul Imandra și zona sa litorală. Pe lângă păstrarea intactă a faunei și florei cu caracter arctic-boreal, rezervațiunea aceasta are menirea să păstreze intactă pentru generațiile viitoare ultima stațiune din Europa a renului sălbatec.

Parcul natural dela Voronej are de scop protejarea coloniilor de castori de pe râul Usmanca. Aici rămăseseră numai câteva sute de capete înainte de războiul precedent aceste animale fiind urmărite pentru blana lor, fără a se

fi ținut seama de pericolul dispariției lor totale. Azi numărul castorilor este în creștere.

Parcul natural din Crimeea este compus din platoul și versanții nordici ai munților Iaila. Pădurile seculare ce îmbracă acești versanți sunt compuși în cea mai mare parte din stejari și din fag.

Fagul acestei regiuni nu este din specia răspândită în Europa ci dintr-o specie orientală (*Fagus Orientalis*) și o rasă locală a acestuia (*Fagus taurica*). Grație măsurilor luate, în aceste păduri se mențin ultimile rămășițe ale cirezilor de cerbi de Crimeea. Rezervația munților Iaila mai are și scopul practic de a asigura și pentru viitor existența pădurilor și prin aceasta de a menține rezervorul natural de apă atât de necesar irigațiunii bogatelor culturi agricole din Nordul Crimeei. Fără aceste păduri ar seca și izvoarele, întreg bazinul acestor ape căzând atunci pradă secetei.

Rezervația caucaziană este una din cele mai mari — 260.000 ha — și este așezată în districtele nordice ale Caucazului. Această rezervație cuprinde văi adânci și lungi, munți cu vârfurile îmbrăcate în zăpadă veșnică, întreaga regiune având o floră unică, este locul de întâlnire al florei europene cu cea a Asiei. Tot aici cresc relice din era terțiară, rămășițe din vechi areale de plante odată larg răspândite în Eurasia. Fauna rezervației Caucazului cuprinde încă destul de multe capre negre și turme de capre numite „turii“. Prin pădurile dese se mai află și azi leopardzi, urși, lupi, mistreți, râși, cerbi, căprioare. În acest ultim azil își duc zilele numărâte cele câteva exemplare supraviețuitoare ale bourului caucazian, distrus aproape complet în urma braconajului dinaintea primului războiu mondial și în primii ani de după revoluție. Regenerarea acestei specii merge foarte încet, din cauză că exemplarele sunt foarte puține la număr, încât cu toate îngrijirile, dispariția acestei specii este de nestăvilit.

Rezervația din delta fluviului Volga a fost creiată special pentru marele număr de specii de păsări ce-și au aici locurile de iernat. Dinre plantele protejate în această rezervație e de mare importanță o specie minunată de nufăr, lotusul indian, care crește aici în singura stațiune naturală din întreaga Europă. Înainte vreme delta Volgei era punctul de întâlnire a mii de vânători și strângători de ouă de păsări. Azi vânătoarea este oprită aici cu desăvârșire, pe o suprafață de mai multe sute de kilometri pătrați.

În întinsa stepă taurică din Nordul Crimeei (25.000 ha) este destinat protejării o specie de graminee destul de bine cunoscută și la noi sub numele de colilie (*Stipa penata*). Rezervația aceasta s'ar părea cam exagerată pentru o specie de plantă destul de răspândită; trebuie ținut însă seama că, azi, întreaga floră a stepelor Rusiei meridionale dinspre Marea Neagră este supusă unei schimbări nemiloase de pe urma plugului. Această rezervație destul de mare a fost creiată tocmai pentru a păstra natura adevărată a stepei străvechi. Cât vezi cu ochii se întinde stepa netedă, acoperită de colilia cu spicele mătăsoase de argint, plecate toate în aceeași direcție a bății vântului.

Un aspect cu totul deosebit are rezervația Repetek din pustiul Cara-Cum, în regiunea căii ferate transcaspiene din Turcmenia. Vegetația este aici cu totul caracteristică, fiind formată în cea mai mare parte din plante de pustiuri de nisip, cum sunt tufele de „*Calligonum*“ și „*Haloxylon*“.

În extremul capăt al peninsulei Kamclatca, la capul Lapatca se află o rezervație, care are de scop regenerarea unui animal devenit foarte rar; vidra

de mare, a cărei blană foarte scumpă e cunoscută mai mult sub numele de „calan“ sau „castor de Kamciatka“. Animalul acesta, aproape complet decimat sub vechiul regim țarist, blana sa fiind foarte căutată, a ajuns azi la un total de câteva sute de exemplare, fiind acum — grație măsurilor de protejare — în afara pericolului dispariției.

Rezervația Stolbi din apropierea orașului Krasnoiarsk, la poalele muntelui Saian, adăpostește miraculoasele coloane de bazalt ce se înalță gigantice din mijlocul pădurii de conifere. În această pădure (taiga) trăește încă elanul, o specie mare de cerb cu coarne late, devenit și el o raritate. Tot aici trăește și moscul, acel rumegător atât de căutat odinioară pentru glandele sale mirositoare.

Regiunea marelui lac Baical are o rezervă naturală de 200.000 ha. Aici e protejată, de altfel ca întreaga floră și faună, hermelina siberiană un animal foarte căutat pentru blana lui scumpă, devenit și el extrem de rar. În nesfârșitele păduri (taiga) își găsesc adăpost sigur și hrană din belșug mamifere mari și mici: urși, cerbi, râși, elani, etc.

În republica autonomă Kazakstan se află o rezervație de cca 30.000 ha, formată în cea mai mare parte din lanțul munților Tian-San-ului de West. Dela vârfurile acoperite cu zăpadă veșnică se întinde în lungul văilor pădurea fără capăt de conifere: taiga. Afară de floră, compusă aici din plante rare și caracteristice acestei regiuni, sunt ocrotite aici o specie rară de oi sălbatece precum și vulturii cu barbă (*Ghypaetus barbatus*), un vultur pe care nu-l mai găsim decât în Hymalaia. În Ala-tau își au patria și marmotele cu coadă lungă și o specie deosebită de porc spinos.

Fără a se pierde din vedere scopul primordial al păstrării de mostre de tipuri biologice intacte pentru generațiile viitoare, rezervațiile naturale din U.R.S.S. sunt instituțiuni științifice care lucrează la reconstrucția florei și faunei și sunt — acolo unde este cazul — subordonate comandamentelor economiei naționale. Rezervațiunile nu sunt numai vaste conservatoare de stocuri genetice ale florei și faunei și de depozite de variat material animal și vegetal, susceptibil a fi folosit în agricultură și zootehnie; nu sunt numai locuri de repaus și instrucție, ci și locuri de înmulțire pentru vânatul nobil, cu care urmează a fi repopulate teritoriile lipsite de acest bun economic.

În comparație cu rezervațiile din alte țări europene sau extraeuropene, rezervațiile naturale din U.R.S.S. au metoda lor proprie de lucru. Ele servesc nu numai ca teritorii sustrate alterării, ci și drept câmpuri de experiență, în care omul, ca factor integrant în natură, încearcă metodele unei transformări active, dar armonice a naturii.

T. C. (3)

CĂRȚI NOI:

DAREA DE SEAMĂ

asupra activității

INSTITUTULUI DE CERCETĂRI FORESTIERE

pe anii 1940—1942

ACUM 50 DE ANI

● In ultimul trimestru al anului 1895, Revista Pădurilor publică mai ales în continuare articolele citate în cronicile anterioare și semnate de P. Antonescu (Asupra metodelor de amenajament), P. Grigorescu (Pădurile Dobrogei) și G. S. (Asupra participării Administrației Domeniilor Coroanei la Expoziția Cooperativelor), N. R. Danilescu (Asupra principiilor de silvicultură, în continuarea articolului „Cunoștințele Pădurarului“).

● De remarcă, din reportajul amplu asupra expoziției cooperativelor, este faptul că Administrația Domeniilor Coroanei a înțeles să arate cu această ocaziune activitatea ei, cu progresele respective, și din sectorul forestier. S'a putut vedea deci, acum cincizeci de ani, străduințele pentru o ameliorare a culturile (prin practicarea metodelor cât mai judicioase), pentru o rațională exploatare folosind instalații de transport corespunzătoare situației locale, pentru asigurarea regenerării, cu specii nobile, a porțiunilor exploatare (la rigoare, intervenție cu regenerări artificiale) etc.

Reținem următoarele: Administrația Domeniilor Coroanei, încă de acum 50 de ani a înființat la Bicză o semințerie de conifere, când obiceiul era ca semințele de rășinoase să se aducă din „străinătate“, în țară recoltându-se, în general, numai semințe de foioase; a inaugurat o industrie a lemnului de rezonanță; a subliniat necesitatea drumurilor și mijloacelor de transport în cultura rațională a pădurilor; a înțeles să asigure agenților silvici de toate gradele un standard de viață material, corespunzător scopului; a înlesnit alcătuirea de mici muzee silvice regionale pe lângă reședințele agenților silvici, pentru a se arăta bogăția și posibilitățile țării; a încurajat o industrie locală a lemnului (dogărie, rotărie, tâmplărie, etc.); pentruca în ultima analiză și acțiunea socială a unei mari administrații să fie relăfată, prin asigurarea unei munci rentabile și continue în regiune, locuitorilor. Realizarea acestor progrese de acum o jumătate de secol a fost posibilă prin cunoștințele, energia creatoare și patriotismul administratorului domeniilor, care, pe vremea aceea, era și președintele societății „Progresul Silvic“.

● In „Principii de silvicultură“ N. R. Danilescu schițează o metodologie a „științei silvice“, clasificând științele fundamentale și auxiliare ale silviculturii și arătând rosturile fiecăruia din ele în educația profesională.

Rezumându-și discuțiunea. Danilescu își grupează disciplinele din cadrul silviculturii în patru diviziuni și anume: I. Producția Pădurilor, (Factorii de producție (1), Cultura pădurilor (2), Protecția pădurilor (3); II. Exploatarea pădurilor, (Recolta produselor principale (4), Produsele accesorii (5), Tehnologia silvică (6), Geniul silvic (7); III. Amenajarea pădurilor, (Dendrometria (8), Estimația și rentabilitatea pădurilor (9), Amenajarea pădurilor (10); IV. Administrația pădurilor, (Dreptul silvic privat, penal și administrativ (11), Politica silvică (12), Statistica silvică (12), Contabilitatea silvică (14), Administrația propriu zisă, sau organizarea serviciului și gestiunea afacerilor (15).

După cadrul din care fac parte (ingineri, brigadierei, etc.), agenții silvici sunt datori să-și adâncească cunoștințele în raport cu activitatea impusă de atribuții pentru a-și îndeplini în bune condiții obligațiile de serviciu. Bine

înțeles, această muncă de însușiri de cunoștințe începe din școală. De unde, interesul încă actual a unor asemenea vederi de ansamblu în alcătuirea și executarea programelor analitice la școlile noastre silvice, de diferite grade.

● Tot într'un articol al lui N. R. Danilescu și anume în „*Stejarii cei mai buni pentru traverse*” vedem, în sfârșit, de unde au rămas până de curând silvicultorii români cu părerea că în România există cinci specii de stejar: (1) *Quercus pedunculata* Ehrh., (2) *Quercus sessiliflora* Smith, (3) *Quercus conferta* Kit, (4) *Quercus cerris* L., (5) *Quercus pubescens* Wild. În fond, un studiu tehnologic întreprins pentru a discuta pe bază de date științifice cunoștințele din caetul de sarcini pentru traverse dela calea ferată (contractul tip Nr. 11 din 1892). În afară de interesul istoric, articolul merită a fi citit pentru forma în care se scria atunci un articol de fond în revistă și pentru detaliile de nomenclatură populară a speciilor de stejar.

● „*Despre exploatarea depe Domeniul Coroanei Bicaz și instalațiile făcute pentru aceasta*” scrie F. Davidescu opt pagini dense, în formă de monografie. Este de reținut de aci străduința de a se împăca în aceste operații — după cum declară chiar autorul — atitudinea silvicultorilor români de școală franceză (contra tăierilor rase și pentru însămânțări naturale) cu a celorla din școala germană (nu exclude însămânțările naturale, dar pune mare temei pe însămânțări artificiale, mai cu seamă pe plantațiuni, admitând tăierile rase etc.), pentru a asigura regenerarea mai ales în molid, fagul neavând nicio valoare (!). Mesteacănul era apreciat pentru că putea fi livrat la „*fabrica de cue pentru cisme*”. Pentru istoria grădinaritului și în general a metodelor de regenerare apreciate în țara noastră, articolul este demn de luat în seamă, prin detaliile furnizate când apreciază oportunitatea metodei adoptate. În afară de aceasta poate servi ca model și pentru studenți, în lucrările de practică.

T. Băluinică

CINEGETICĂ

● Pădurarii și paza vânatului.

Dela 1930 încoace, data înființării Casei autonome a pădurilor Statului, exploatările de păduri în regie au câștigat mereu teren. Personalul silvic ajutător — brigadieri silvici și pădurari — erau chemați să facă față încă unei însărcinări: lucrările de exploatare în regie. Încă în anii 1931—32, Administrația C. A. P. S. a luat înțeleapta măsură de a împărți personalul silvic ajutător în două categorii: personal de paza pădurilor și personal de gestiune, adică pentru conducerea exploatărilor. Prin această diviziune a muncii, se limita sectorul de activitate al fiecăruia și omul se ținea de o singură treabă. Se știe, doar, că cine se apucă de prea multe treburi, ajunge să nu mai facă pe nici una cum trebuie.

Această separare de atribuțiuni, ordonată de Administrația Centrală, s'a realizat la cele mai multe unități forestiere ale Casei Pădurilor Statului

și durează de 12—13 ani. Mai sunt însă Ocoale Silvice și Centre de exploatare, îndeosebi în regiunea muntoasă, unde această separare nu s'a produs cu toate ordinele date, pe motiv că, fiind vorba de regiuni greu accesibile, nu se comit furturi de lemne, deci nu este nevoie de personal de pază separat. Rezultatul se cunoaște: pădurarii sunt întrebuințați aproape numai la exploatare; rar mai dau și prin canton. Plantațiile sunt pășunate de vite, limitele de proprietate încălcate prin nimicirea semnelor de hotar, plantații, degajeri și operațiuni culturale făcute superficial, ca din partea unor oameni care mai au și altceva de lucru. Se mai știe, că pădurarii sunt obligați să plătească valoarea dublă a furturilor de lemne nedescoperite și neraportate. Și, de câteori nu se întâmplă ca un pădurar să fie supus la plata a zeci de mii de lei, valoarea arborilor furați, deși el era obligat să stea zile întregi la inventarierea materialului exploatat sau la alte lucrări care nu-i permiteau să facă și paza pădurii care constituia cantonul său. Aceasta este o nedreptate făcută pădurarilor. După ce instituția, prin felul ei de organizare, țintuește pe loc pe pădurar sau brigadier la lucrările de exploatare, este profund nedrept să-i mai pui în sarcină pagubele care s'au produs pe suprafața de 1000 ha ce-i formează cantonul său de pază. Concluziunea pe care o tragem din această scurtă expunere este că, atât pentru a face să înceteze o nedreptate, cât și în interesul Administrației însăși, personalul silvic ajutător, mult-puțin cât este, trebuie împărțit în cele două categorii arătate mai sus și la acele unități C.A.P.S. unde această separare nu s'ar fi produs încă. Personalul de pază să fie însărcinat cu: paza limitelor proprietății, paza pădurii contra furturilor de lemne și a pășunatului, lucrările de împăduriri și operațiuni culturale, marcările și întocmirea actelor de punerea în valoare și valorificarea arborilor uscați, căzuți, deci a produselor accidentale. Personalul de gestiune să rămână cu exploatarea, începând cu tăierea, continuând cu apropiatul (corhănitul) și terminând cu transportul la depozit.

Am atins, în câteva cuvinte, chestiunea organizării serviciului de pază la păduri pentru a arăta că paza vânatului poate fi făcută în bune condițiuni de personalul silvic numai dacă se realizează amintita separare de atribuțiuni și la restul ocoalelor silvice. În adevăr, atât la paza pădurii cât și la aceea a vânatului, pădurarul trebuie să aibă completă libertate de mișcări, adică să se poată deplasa ori când, ziua noaptea — și mai ales noaptea — acolo unde nevoia cere. Încă odată se face dovada că interesele gospodăriei silvice se pot armoniza cu acelea ale celei vânătoarești. Făcând separarea de atribuțiuni și lăsând pădurarii de la pază numai cu această treabă, nu va mai fi nevoie de doi oameni care să se plimbe pe aceeași potecă: unul pentru paza pădurii și altul pentru aceea a vânatului. (98)

● Situația vânatului pe terenul regal Gurghiu.

În apropiere de comuna Gurghiu jud. Mureș, în Munții Gurghiului, — una din cele mai pitorești regiuni ale Țării, — a existat până la 30 August 1940, data „diktațului“ dela Viena, poate cel mai frumos teren de vânat mare din țară, îndeosebi de cerbi. Terenul, în suprafață de cca 40.000 ha, era pus la dispoziția Majestății Sale Regelui și administrat prin Casa Regală.

În luna Iulie 1945, administrația silvică românească instalându-se din nou în regiunea Gurghiu și negăsind o gospodărie vânătoarească încheată și

mai ales o pază eficace la terenul regal, s'a ocupat ea și de această chestiune. Am primit vești privitoare la situația vânatului la acea dată și la realizările administrației silvice de atunci și până azi, pe teren vânătoresc.

După cum se știe, în regiunea Gurghiu, în toamna anului 1944 s'au dat lupte grele. Din cauza războiului, efectivul de vânat a avut mult de suferit. Populația a ajuns, în posesiunea de arme și cartușe. Braconajul a luat proporții așa de mari, încât din efectivul de cca 2000 cerbi de mai înainte, n'a mai rămas până în Iulie 1945, data instalării administrației silvice românești, decât cca 250 cerbi de toate vârstele și de ambele sexe, deci s'a prăpădit 90% din efectiv. Sunt mai mulți masculi decât ciute; lupii în nunăr foarte mare. Intre primele măsuri luate de Ocolul silvic Lăpușna a fost chemarea în serviciu a vechiului personal românesc dinainte de 1940. Fără a fi reușit a face ordine deplină, prin patrulările dese și prin mult spirit de sacrificiu al căror rezultat a fost prinderea mai multor braconieri, s'a reușit a se reduce simțitor braconajul la vânat. Critică este însă situația urșilor care coboară la poalele munților în căutarea hranei, expunându-se gloanțelor braconierilor, care, aci, operează și mai intens. Mult a suferit și păstrăvul, din cauza braconajului practicat în toate chipurile, începând cu undița și terminând cu dinamita. În acest sector, însă, azi, domnește ordine completă.

În ce privește celelalte realizări, amintim că Administrația C. A. P. S. a pus la dispoziție fondurile bănești trebuincioase, încât s'a procurat nutrețul necesar pentru iarnă, sarea pentru sărăriile din centrul terenului, care pot fi mai ușor păzite, materialul pentru combaterea lupilor, care, în sensul strict al cuvântului, sunt o calamitate. La păstrăvărie, s'au confecționat 12 incubatoare, s'au reparat zidurile despărțitoare dintre lacuri și s'a repus în funcțiune cloctoria, prinzându-se reproducătorii necesari. Paza, combaterea lupilor, punerea de sare și de hrană în cursul iernii sunt primele și cele mai necesare măsuri de gospodărie. Rămân pentru primăvară reparațiunile de cabane, observatoare, poteci, etc. Va trebui însă multă muncă și cheltuală pentru a readuce acest domeniu vânătoresc la nivelul din August 1943 când administrația românească a fost nevoită să-l părăsească.

(93)

● Fabricarea în țară a cartușelor de vânătoare pentru armele de alică.

Dela 6 lei cât era cartușul de vânătoare obișnuit, a ajuns azi la 600 lei. Vânătorul se vede nevoit să rărească escapadele la rațe și prepelițe, unde se consumă multe cartușe. Cine mai jertfește azi cartușe pentru a trage în coțofene sau ciori cenușii?

Cooperativa vânătorilor a făcut o operă utilă atunci când a distribuit membrilor ei cartușe cu preț efitin. Dar, izvorul ei de aprovizionare a încetat: deocamdată nu se mai pot importa cartușe de vânătoare. În căutarea unei soluțiuni, aceeași Cooperativă duce tratative cu Societatea Copșa Mică-Cugir, care, în eforturile ei pentru a putea trece dela producția de război la cea de pace, este dispusă să fabrice cartușe de vânătoare. Avem informațiuni că alicele și capsele au și fost puse în vânzare. În prezent, se fac încercări pentru a realiza și tuburi de bună calitate, din carton presat.

După ce și acest element va putea fi fabricat în bune condițiuni, vom avea și cartușe gata făcute în aceeași fabrică. Pentru primăvară, suntem pe punctul de a nu mai fi tributari străinătății pentru cartușe de vânătoare. Fap-

tu că punerea în vânzare se va face prin cooperativa vânătorilor, va fi o garanție că marfa nu va fi speculată, cartușele ajungând în mâna vânătorilor la un preț moderat. (100)

● Neajunsuri în efectuarea practicei vânătoarești a studenților Facultății de Silvicultură.

Pasiunea pentru vânătoare trăiește în stare latentă aproape în fiecare om. Ea nu așteaptă decât prilejul de a eși la suprafață. Devenim vânători în momentul când am deborit primul iepure, prima rață sau prima prepeliță. În acest moment pasiunea pentru vânătoare s'a trezit, dragostea față de această frumoasă și nobilă îndeletnicire ni s'a inoculat. De aci înainte, o mână nevăzută ne va împinge să părăsim confortul orașului și să colindăm câmpiile și munții.

Studenții Facultății de Silvicultură, pe lângă cursurile teoretice de Economie vânătoarească, trebuie să facă și practică cinegetică. În puținele zile pe care programa analitică încărcată a Facultății le poate pune la dispoziția cursului de vânătoare, pentru aplicațiuni pe teren, se fac și vânători cu studenții. Lăsând la o parte faptul că 4—5 zile pe an reprezintă prea puțin pentru a face aplicațiuni cu 60—70 studenți, azi, dificultățile de deplasare sunt un nou impediment chiar în aceste puține zile. De aceea, lucrările practice trebuie completate în cursul vacanței de vară, apoi a vacanțelor de Crăciun și de Paști. Făcând o anchetă în rândul studenților, asupra modului cum se poate face practică de vânătoare în cursul vacanțelor, au eșit la iveală unele neajunsuri care trebuie înlăturate în viitor.

Studenții se izbesc, în primul rând de lipsa de arme de vânătoare. Puțini sunt aceia care au mijloacele materiale trebuincioase pentru a-și putea cumpăra armă. Iarăși, puțini găsesc armă de vânătoare la tatăl lor, la rude sau cunoscuți; cei mai mulți sunt avizați la bunăvoința unui coleg mai vârstnic, care, prin legăturile pe care le are în regiune, i-ar putea procura o armă de împrumut pentru 1—2 zile. În egală măsură, este un impediment pentru practicarea vânătoarei în timpul vacanțelor lipsa unui teren de vânătoare. În fine, chiar dacă tânărul învățacel ar avea și armă și teren, îi este foarte utilă, indispensabilă uneori, aripa protectoră a unui vânător cu experiență, care să-i îndrumeze primii pași în practicarea vânătoarei corecte.

Am convingerea că în înlăturarea tuturor acestor trei neajunsuri, colegii, cei dela Oroale în special, pot fi utili studenților. Cu toții, aproape, ne-am început viața de vânător cu o armă veche împrumutată dela un pădurar sau brigadier, sau ținută fără întrebuințare de un vânător mai vechi, care, înaintând pe scara pregătirii vânătoarești, și-a procurat una mai bună; tuturora ne-a căzut bine când același coleg mai vârstnic ne-a introdus în vre-o Societate de vânătoare, unde am putut vâna ca oaspeți și ne-a corectat în greșelile inerente oricărui început. Câtă deosebire este între un student care a avut norocul să ajungă în tovărășia unui coleg cu dragoste pentru îndrumarea tineretului, sau a unui vânător binevoitor, care a pus la dispoziția studentului și teren și armă! Aceeași anchetă, de care am pomenit mai sus ne dovedește aceasta. De aceea, socotim că fiecare dintre noi are datorita de a înlesni studenților practicarea vânătoarei în timpul vacanțelor. Ei au permise de vână-

toare. Care Șef de Ocol nu va reuși să găsească, pentru câteva zile, la cunoscuții săi o armă de împrumut? Am profitat de bunăvoința înaintașilor noștri și avem acum datoria să facem cel puțin atât pentru cei care vin după noi.

(101)

● Ocoalele silvice model C. A. P. S. pentru practica studenților.

După cum se știe, în ultimii ani, numai studenții anului I ai Facultății de Silvicultură au făcut practica de vară (geodezie și topografie), în comun, sub conducerea personalului didactic. Studenții din ceilalți ani au fost repartizați pentru practică la Ocoalele silvice. Făcută în acest din urmă fel, practica nu a dat totdeauna rezultatele așteptate, deoarece ea depindea atât de varietatea lucrărilor dela Ocol, cât și de tragerea de inimă pe care Șeful de Ocol o punea în pregătirea practică a viitorilor săi colegi. Lipsurile practicei făcută în acest fel au determinat Facultatea să se gândească la o *practică în comun*, făcută sub conducerea personalului didactic.

Primul pas către efectuarea practicii în comun a fost declararea ca unități forestiere model a Ocoalelor Silvice Calafat, Ploești, Pucioasa, Radna, Fântănele și a Centrului de exploatare Cașin. Aceștia li se vor adăuga, probabil, Ocolul Brăila și Centrul de exploatare Curtea de Argeș. Toate aceste unități forestiere se vor bucura de o grijă deosebită din partea Casei Pădurilor, dându-li-se mijloace materiale pentru a putea deveni cu adevărat de model. La întocmirea programelor de lucru anuale, a amenajamentelor, a planurilor de instalații de transport, etc. vor colabora și profesorii de specialitățile respective dela Facultate, armonizând interesul administrației cu acela al Școlii. Pe de altă parte, pentru a putea adăposti în condițiuni de confort pe cei 60—70 studenți ai unui an, se vor construi pavilioane cu dormitoare, sufragerie și sală de studii, baie, etc. Fără îndoială, practica de două luni, în cursul verii, făcută în aceste condițiuni, sub conducerea personalului didactic, va da rezultate mult mai bune decât cea de până acum.

Practica în comun, în timpul verii (Iulie—August), este binevenită și din punctul de vedere al pregătirii vânătoarești. Pădurile vor trebui amenajate și din acest punct de vedere. Cu ocaziunea lucrărilor de specialitate pur silvică, studenții vor vedea ceea ce se poate realiza în materie de gospodărie vânătoarească. Apoi, în serile și diminețile de vară, vor putea vâna țapul roșu la pândă sau la dibuit; la Ocoalele din regiunea de baltă, vânătoarea la vânat aquatic va da fiecărui student prilejul de a putea împușca o rață, iar în regiunea de câmpie, vânătoarea de prepelițe și porumbei va constitui încă o atracție. În acest chip, serile, diminețile, zilele de sărbătoare și repaos vor putea fi întrebuințate pentru vânătoare. Grație Ocoalelor model, vânătoarea va fi învățată în același timp, și cu aceeași cheltuială cași restul materiilor din Facultate. Așa este și în viață: vânătoarea este o anexă a profesiunii de silvicultor.

Pentru a putea ajunge aci, însă, era nevoie, ca Administrația în grija căreia sunt date Ocoalele model, în speță C. A. P. S., să aibă mâinile libere și în ce privește administrarea dreptului de vânătoare din aceste păduri. Ministrul, înțelegând acest lucru, printr'o decizie, a dat Casei Pădurilor dreptul de a administra și valorifica vânatul din Ocoalele model. Că urmare C. A. P. S.

are posibilitatea acum să-și rezerve pădurile de care are trebuință în scop didactic și să arendeze pe celelalte. În instrucțiunile pe care C. A. P. S. le-a dat Ocoalelor și Direcțiunilor regionale silvice, a prevăzut următoarele:

1. Să se rezerve pentru trebuințele didactice numai suprafața strict necesară. Restul să se dea în arendă;

2. La arendare, să se dea preferință vechilor arendași, dacă ei și-au executat obligațiunile contractuale;

3. Cifra arenzii să fie moderată. Ca normă, Ocoalele urmează a lua de bază proporția în care s'a urcat prețul zahărului și al pâinii — articole de primă necesitate;

4. Pentru a creea unități vânătoarești mari, trupurile mici de pădure să fie date în arendă, de preferință acelor care au în arendă terenul comun de vânătoare din comuna respectivă. În acest scop, perioada de arendare va fi fixată așa încât să expire la aceeași dată cu a terenului comun, iar noua perioadă să înceapă deodată pentru ambele categorii de proprietăți;

5. Organele silvice sunt sfătuite să dea concurs arendașilor atât la paza terenului cât și la organizarea vânătoarei, căutând a realiza armonia atât de necesară între vânători și silviculteri.

La Ocoalele de munte, se va cere ca să se anexeze terenului de vânătoare și câte un fond de pescuit la Salmonide.

Teama unora, că prin trecerea dreptului de administrare a vânătorului la Casa Pădurilor, aceasta ar face numai regie, excluzând arendașii, se dovedește astfel neîntemeiată la primul contact cu realitățile.

Prin satisfacerea unei vechi doleanțe a învățământului silvic, s'a făcut un pas important spre înțelegerea dintre cele două tabere, care nu trebuie să stea față în față, ci să lupte pe același front pentru propășirea vânătoarei.

(102)

Vasile Cotta

JURISPRUDENȚĂ

ACCIDENT DE MUNCĂ

Răspunderea patronului este proporțională cu vina pe care o are pentru întâmplarea accidentului.

C. Dragu

TRIBUNALUL LUGOJ JUD. SEVERIN

Sentința civilă Nr. 21/1942

La ordinea zilei fiind pronunțarea sentinței asupra acțiunii civile înaintată de către reclamantii Otescu Ion și Maria Otescu din Mânăstur, prin petiția înregistrată sub Nr. 4248 din 22 Octombrie 1940 contra păraților Ministerul Agriculturii și Domeniilor București și C. A. P. S., Direcția Silvică I. Regională, repr. prin Directorul Regional, pentru 120.000 lei capital și acces.

Tribunalul

Asupra acțiunii civile de față prin care reclamantii Otescu Ioan și Maria Otescu în calitate de părinți a accidentatului Iosif Otescu au cerut să fie obligați pârâții Ministerului Agriculturii și Domeniilor și C. A. P. S. să le plătească o despăgubire globală de 120.000 lei sau o rentă viageră de 1.300 lei lunar. Pârâții au cerut respingerea acțiunii.

Având în vedere că din actele dela dosarul penal Nr. 61/1939 Cabinetul de Instrucție Lugoj din actele dela dosarul de față, din susținerile părților precum și din depozițiile martorilor audiați se constată că în ziua de 17 Iunie 1939 ora 16 victima Otescu Iosif, care era angajatul Fabricii de Cherestea din comuna Mânăștur proprietatea C. A. P. S. având misiunea să scoată rumegușul de lemn de sub mașina de tăiat lemne, aflat sub sol, s'a dus împreună cu martorul Ciurescu Aurel, fiind echipați cu curele de legătură peste umeri și cu lada de transport spre a-și îndeplini această misiune. Deoarece această operațiune se făcea des, din 20 în 20 de minute, mașina nu se oprea în acest timp. Astfel în timpul când mașina era în acțiune, victima și martorul au fost nevoiți să treacă pe sub axa de transmisie care era la o înălțime de circa un metru dela suprafața pământului. Martorul se apucase să încarce lada iar victima așezat pe stâlpul de beton pe care se rezeamă axa de transmisie a început să se joace punând capătul curelei pe axa de transmisie care se învârtea. Într'un moment dat din cauza unui cui aflat pe axa de transmisie s'a prins cureaua și împreună cu ea a învârtit și pe victimă de mai multe rânduri lovindu-l cu picioarele de podelele deasupra axei, până când s'a rupt cureaua făcându-o pe victimă să cadă la pământ cu picioarele fracturate și cu alte leziuni din cauza cărora a murit în aceeași zi la vre-o câteva ore după ce a fost internat în spitalul din Lugoj.

Că, deși în urmă martorul Ciurescu Aurel a revenit și a declarat că în momentul accidentului el și victima nu erau în lucru, totuși această revenire nu poate fi luată în seamă deoarece este o părere a lui în contradicție cu cele relatate de el în prima parte a depoziției și mai ales cu cele declarate de la în prima parte a depoziției și mai ales cu cele declarate cu ocazia cercetărilor prealabile și a instrucției cari date în primele momente a accidentului par a fi mai verosimile ținându-se seama și de faptele necontestate.

Că, victima a fost asigurată la Casa Asigurărilor Sociale.

Considerând că este normă de drept în materie de accidente de muncă suferite de angajații asigurați obligatoriu la Casa Asigurărilor Sociale.

Că răspunderea patronului nu este obiectivă și că potrivit art. 71 din legea asigurărilor sociale, asiguratul sau urmașii lui, pot intenta acțiune de despăgubire conform codului civil contra persoanei culpabile și acelora care răspund pentru ea numai dacă patronul nu a luat toate măsurile prescrise în vederea prevenirii accidentelor, chiar după ce i s'a adus în prealabil la cunoștință prin procesele verbale de inspecție sau în cazul când în urma unui accident s'a deschis o acțiune penală stabilindu-se printr'o sentință definitivă de condamnare, culpabilitatea patronului sau a unei terțe persoane.

Că, potrivit prescripțiilor pentru prevederea accidentelor în industria de prelucrarea lemnului publicate în Mon. Of. Nr. 256 din 7 Noembrie 1935 Cap. B. pct. 3 îndepărtarea rumegușului de fierăstrău și a talajului din jurul

și de sub mașinele unelte, dacă nu se face automat, nu poate face decât în orele de repaus sau în orele anume hotărâte pentru această operație, când mașina unealtă trebuie debreiată.

Ori, în speță, chiar ing. Petre Niculescu conducătorul întreprinderii declară că, în timpul curățirii rumegușului și trecerii pe sub axa de transmisie, mașina nu se oprea deoarece nu era pericol fiind un ax cilindric neted fără asperități, care nu prezenta niciun pericol, afară de acea curățirea rumegușului făcându-se din 20 în 20 minute nu se putea opri mașina de fiecare dată.

Că potrivit prescripțiilor pentru orice categorie catalogate sub C. 1 publicate în Mon. Of. Nr. 133 din 1934, toate mașinile de forță sau părțile mobile ale lor cum și elementele de transmisie, care se află în zona de comunicație, la o înălțime mai mică de 1,80 m., vor fi prevăzute cu aparate de protecție, balustrade, paravane prin ajutorul cărora să se evite accidentarea lucrătorilor.

Cum în speță axa de transmisie se află la o înălțime mai mică de 1,80 m. și era plasată în zona de comunicație, ea trebuia prevăzută cu un aparat de protecție.

Și cum părata C. A. P. S. nu a prevăzut axa de transmisie cu un aparat de protecție și cum a lăsat ca îndepărtarea rumegușului să se facă în timpul orelor de lucru fără ca mașina unealtă să se debreieze, numita a contravenit prescripțiilor de mai sus.

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile punctului 2 din „Prescripțiile pentru orice fel de întreprinderi“, orice întreprindere industrială, comercială, precum și exploatarea de orice fel sunt obligate a lua cel puțin măsurile de prevenirea accidentelor prevăzute de prescripțiile generale și în cele speciale potrivit activității sale.

Că, potrivit art. 3 afară de măsurile de siguranță prevăzute în prescripțiile speciale și generale, pentru chestiuni de detaliu, inspectorii tehnici ai serviciului de prevedere al Casei Centrale, vor putea recomanda sau impune patronilor și alte măsuri de prevenire găsite necesare, pe care le vor consemna în procesele verbale încheiate.

Că, de aici rezultă că măsurile prescrise de instrucțiuni minimale și obligatorii, fără ca ele să mai fie nevoie de a fi puse în vederea patronilor prin procesele verbale speciale ale inspectorilor tehnici ai serviciului de prevenire al Casei Centrale.

Că, afară de aceste măsuri de siguranță mai sunt și altele cari nu sunt prescrise de instrucțiuni dar cari au fost găsite de necesare de inspectorii de prevenirea accidentelor și cari devin obligatorii pentru patroni numai după ce le-a fost recomandate prin procese verbale de inspecție.

Că, primele sunt obligatorii pentru patroni prin simpla publicare a instrucțiunilor în Monitorul Oficial.

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile art. 325 din legea asigurărilor sociale din anul 1923, măsurile de prevenirea accidentelor în vigoare la punerea în vigoare a acestei legi se mențin până la complectarea sau modificarea lor în conformitate cu legea de față.

Ori cum aceste măsuri nu au fost complectate sau modificate până azi, ele erau obligatorii pentru patronul C. A. P. S. în momentul accidentului.

Cum, numitul, nu le-a respectat prin această simplă omisiune de luarea măsurilor de prevenirea accidentelor, a căzut în culpă, care apoi la cauzarea accidentului din chestiune, care dacă îndepărta rumegușul s'ar fi făcut în timpul repausului și când mașina unealtă era debreiată, nu s'ar fi produs.

Că, existând astfel o culpă din partea pârâtei C. A. P. S. și un nex causal între omisiunea acesteia și accident, pârâta răspunde pentru pagubele suferite de alții în urma acestuia.

Având în vedere că și victima are o vină în producerea lui, deoarece atingea cu cureaua partea netedă a axei de transmisiune care se afla în plină mișcare fără ca prin aceasta să fi intenționat producerea accidentului și fără ca să-l fi putut prevedea deoarece în împrejurări normale după cum însuși Ing. Nicolescu Petre declară nu se putea produce întrucât axul de transmisiune este o piesă cilindrică netedă fără asperități.

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile art. 1304 C. C. A. dacă la vre-o păgubire intervine totodată și vina din partea păgubitorului, atunci paguba o suportă acesta proporțional cu păgubitorul; iar dacă proporția nu se poate fixa, în părți egale cu acela.

Având în vedere că în speță proporția nu se poate fixa și în consecință pârâta răspunde numai pentru jumătate din pagube.

Având în vedere că din declarațiile Ing. Petre Nicolescu se mai constată că, victima a fost menținută în serviciu numai la rugămintele părinților lui, cari nu aveau din ce trăi.

Că din celelalte dovezi și susținerile părților se mai constată că victima se găsea în aceeaș gospodărie cu reclamanții cari îi erau părinți și că întreaga lui leafă se consuma în această gospodărie.

Considerând că, potrivit jurisprudenței stabile simpla constatare că victima trăia în comun cu tatăl său este suficientă spre a justifica acordarea daunelor.

Că, este indiferent faptul că reclamanții mai au și alte ajutoare sau ar mai putea avea căci din moment ce este stabilit că decedatul îi ajuta, că aveau prin urmare un ajutor în plus faptul că, au fost lipsiți de acest ajutor, evident că pentru reclamanți constituie un prejudiciu și cum autorul prejudiciului este pârâta, urmează să fie obligată la repararea lui.

(Cas. S. I. Dec. Nr. 1458/17 Noembrie 1933 Sever Andru vol. II, pag. 419 speța Nr. 200:)

Având în vedere că, dauna cerută de reclamanți este 1.500 lei lunar.

Că, această sumă, s'a găsit reală apreciindu-se că atât era valoarea ce o da victima reclamanților din câștigul său lunar trăind în gospodărie comună cu ei.

Cum însă reclamanții nu pot pretinde decât jumătate din paguba suferită de ei, urmează a se admite acțiunea numai în parte față de pârâta C.A.P.S.

Având în vedere că Ministerul Agriculturii și Domeniilor nu era proprietarul întreprinderii în care s'a produs accidentul.

Că, așa fiind, în sarcina numitului nu se poate stabili nici o vină sau neglijență, trebuie să se respingă acțiunea față de acest pârât.

Văzând dispozițiile art. 426 pr. civ. și avându-se în vedere că reclamanții

numai în parte au câștigat deoarece s'a stabilit că numai jumătate din prejudiciul suferit de reclamanți urmează a se repara de pârâta C. A. P. S.

Că, pârâta C. A. P. S. și Ministerul Agriculturii și Domeniilor au fost reprezentanți prin același avocat public deci Ministerul Agriculturii și Domeniilor nu au avut nici o cheltuială în acest proces.

Că așa fiind, cheltuelile de judecată trebuie să fie compensate.

Pentru aceste motive,

În numele legii

Hotărăște:

Tribunalul, admite în parte acțiunea față de pârâta II. C. A. P. S. pe care o obligă să plătească reclamanților cu începere dela 20 Oct. 1940, lunar și anticipativ la data de 20 a fiecărei luni o rentă viageră de 500 lei lunar, mai puțin pensia ce o vor primi reclamanții dela Casa Asigurărilor Sociale.

Ratele scadente se vor achita într'o sumă globală în termen de 15 zile Toate sub sancțiunile execuției silite.

Respinge acțiunea față de pârâta I. Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Sistează reciproc cheltuelile de judecată, ivite între părți.

Lugoj, la 6 Noembrie 1942.

LUCRĂRI NOI:

ANALELE I. C. E. F.

Vol. IX₁ — 1943

Cuprinde următoarele lucrări:

1. I. Lupe: Înmulțirea ulmului de Turkestan prin butași de rădăcină și tulpină și prin drajoni.
 2. E. Vintilă: Cercetări asupra umidității lemnului de stejar în stare verde.
 3. S. Pașcovschi: Tipuri de arborete din pădurea Casa Verde.
 4. S. Pașcovschi: Gerurile din 1941/42 și plantele lemnoase.
 5. S. Pașcovschi: Noutăți dendrologice din Banat și Crișana.
 6. C. C. Georgescu și I. Morariu: Studiul sistematic al speciilor de Quercus din România. V. Q. Cerris L.
 7. At. Haralamb: Contribuțiuni la cunoașterea florei, fânețelor și pășunilor de munte. VII. Talea, Târșea și Floreiu (Jud. Prahova).
-

HARALAMB, Dr. At.

Ing. insp. g-ral silvic.

Pășunatul, permeabilitatea solului, scurgerea superficială a apelor și eroziunea.

București, 1945, Editura Soc. „Progresul Silvic“, pag. 38.

Este un mare merit acela, cred, de a pune în circulație cunoștințe — utile pentru profesii și pentru țară — câștigate pe cale de observație și experimentare, în diferite părți ale acestui mic glob terestru al nostru. Aceste cunoștințe nu trebuie să rămână un capital numai al acelora cărora limba în care au fost publicate le este mai familiară, ori bibliotecile în care se găsesc cărțile respective, mai accesibile, pentru că răspândite, aceste cunoștințe pot aduce servicii importante națiunii și statului. Este ceea ce face D-l Ing. insp. g-ral silvic Dr. At. Haralamb cu recentul său opuscul de care ne ocupăm.

Tema urmărită este de mult înscrisă în doctrina silvică: pădurea, prin însăși faptul existenței sale, independent de ce fel și cât lemn dă, aduce pământului țării unde se află și locuitorilor ei și așa numitele (în literatura de specialitate) foloase imateriale. În fond, ar fi nu imateriale, ci indirect materiale. Căci a apăra o cale ferată ori un drum, ori un pod, de năvala unui torrent, este un fapt care se poate măsura material; a feri satele și câmpurile de inundațiile unui râu înseamnă a feri economia națională și particulară de pierderi imense, care bine înțeles se pot măsura... material. În sfârșit, a înfrumuseța peisajul unei țări, prin cea mai desăvârșită podoabă dată de Dumnezeu oamenilor, pentru țara lor, pădurea, și a contribui la sănătatea locuitorilor și la formarea sentimentelor nobile, la ri-

dicarea lor spirituală și materială, înseamnă fapte, care pot fi măsurate prin efectele lor; prin urmare, nu este vorba de... figuri retorice.

În sprijinul acestor afirmațiuni, autorul aduce mărturii relativ recente, obținute în experimentările americane și elvețiene.

Deșigur, problema poate fi pusă practic în multe feluri. În măsurătorile de care se ocupă d-l Haralamb nu este vorba despre precipitațiuni ori debite de râuri, ce isvoresc din bazinele puse sub observație, ori de calcule de pagube ori de ce s'a câștigat prin evitarea pagubelor pe care le-ar fi provocat avalanșele de zăpadă ori inundațiile, adică de măsurători efectuate asupra unor fenomene pe care natura le servește cercetătorului, ci despre cercetări asupra unei părți din factorii care determină regimul râurilor și natura lor și anume: capacitatea solului pentru infiltrarea apei, scurgerea superficială a apelor și eroziunea. Nota practică a acestor cercetări o dă considerația specială pentru practica pășunatului vitelor atât în terenurile împădurite cât și cele neîmpădurite dar folosite prin cultură agricolă sau pășune.

În prealabil și pentru a se înțelege explicațiile date, se lămurește diferența dintre solurile agricole și cele forestiere: un sol forestier este mai afânat, posedă o altă structură decât un sol agricol. Criteriile de apreciere sunt: capacitatea pentru aer, permeabilitatea pentru apă, natura humusului dela suprafața solului. Se descriu apoi cercetările executate în Elveția și America, în legătură cu capacitatea de infiltrare a apei în sol, cu scurgerea superficială a apei și cu eroziunea. Nu vom repeta cifrele din studiile expuse de D-l Haralamb, nici nu vom discuta metodele de teren fo-

lucrate în cercetări. Acest lucru îl face autorul. Vom cita însă, în rezumat, concluziile deduse, pentru condițiile în care s-a lucrat în țările respective.

1. Numai solul unei păduri în stare normală posedă o permeabilitate capabilă să permită folosirea maximă a precipitațiilor. Pășunatul, ridicarea litierei, tăerile rase și extragerea cioatelor reduc simțitor permeabilitatea solului.

2. Permeabilitatea este minimă în solul de pășune, unde apa de precipitație se pierde în cea mai mare parte prin scurgeri și evaporație.

3. Plantația de arbori ameliorează starea fizică a solurilor desgolite.

4. Suprimarea pășunatului pe unele soluri de pășune înlesnește afânarea solului, mărind în consecință capacitatea de infiltrare a apei în sol.

5. În pădurea normală scurgerea superficială poate fi suprimate complet, pe când pe terenurile lipsite de pădure întreaga cantitate de apă se poate scurge la suprafață.

6. În pădure, chiar în cazul când o parte din apă se scurge pe pante, scurgerea este mult întârziată. Scurgerea este maximă pe solurile desgolite de orice fel de vegetație. Între aceste două extreme se plasează scurgerea superficială pe solurile acoperite de vegetație ierbacee.

7. Pășunatul irațional conduce la distrugerea covorului vegetal, înlesnind astfel eroziunea solului, care, în cazul că este ușor erozibil iar precipitațiile bogate, face ca transportul materialelor să fi extraordinar de mare.

8. În anumite cazuri, suprimarea temporară a pășunatului și apoi reglementarea lui sunt măsurile care trebuie luate când se caută refacerea covorului vegetal și micșorarea eroziunii. Însă în condițiuni defavorabile (precipitațiuni abundente, soluri ușor erozibile), pășunatul trebuie interzis complet, iar intervenția omului trebuie să se traducă

prin lucrări de înierbare, plantații și lucrări de artă.

Ca încheiere, exprimăm convingerea că lucrarea d-lui Ing. Insp. G-ral Dr. A. Haralamb aduce prin bogata și obiectiva informație de peste hotare o lumină nouă în materie de pășunat și un sprijin științific atitudinii corpului silvic față de solicitările din ce în ce mai numeroase la care este supusă pădurea de către crescătorii de vite. Se mai vede că lupia împotriva pășunatului nu este o invenție românească și mai puțin o atitudine dușmănoasă a Corpului Silvic împotriva țărănilor și ciobanilor; ea reprezintă o grijă, o dragoste, o apărare a economiei naționale cu armele științei pentru mai binele țării și a întregii colectivități românești. Lectura acestei broșuri este agreabilă pentru toți silvicultorii, dar mai ales de un real și imediat folos pentru acei cari au mai adesea nevoie de susținut interesele pădurii împotriva pășunatului.

T. Bălănică

TURING-CLUBUL ROMÂNIEI: *Enciclopedia turistică românească*. Vol. XII, 1945, 64 pagini, 600 lei.

Dintre societățile turistice, care arhivează astăzi pe tot cuprinsul țării noastre, Turing-Clubul României este una dintre cele mai vechi și dintre cele mai stăruitoare la treabă. În afară de excursiunile pe care le organizează anual, în afară de casele de adăpost construite în zona de munți unde activează în deosebi, în afară de marcajele de poteci făcute, Turing-Clubul României folosește și alte căi pentru a face cunoscute frumusețile țării noastre, la cât mai multă lume, îndemnând-o să le vază și să le cerceteze. Astfel, a editat o serie de hărți turistice, a scos numărate serii de cărți poștale ilustrate reprezentând vederi din țară, a scos timbre-vignete și a publicat numeroase broșuri de informare și propagandă turistică.

Dintre acestea din urmă, din 1934 a început să scoată anual Enciclopedia Turistică Românească, care oferă călătorilor, an de an, material nou informativ asupra frumuseților noastre naturale.

Cu toate dificultățile prin care trecem azi, cu toată scumpetea excesivă a tiparului, care au făcut ca multe din revistele și publicațiile cu trecut în țara noastră să-și înceteze apariția, Turing-Clubul României a trecut peste toate greutățile scoțând și în anul acesta un volum. Mai redus, este drept, însă la fel de interesant ca și precedentele.

În cele 64 pagini cât cuprinde volumul din anul acesta, în afară de partea societară, se publică 9 articole de informație însoțite de frumoase și interesante desene și fotografii.

Recomandăm călduros tuturor procurarea volumului sau, în cel mai rău caz, citirea lui.

At. Haralanb

PROF. DIONISIE LINȚIA: *Catalogul sistematic al faunei ornitologice române.* Editura Muzeului ornitologic, Timișoara (Palatul Cultural) 1944. 167 pagini, 1800 lei.

După cum însuși autorul ne spune în prefață, s'a urmărit a se întocmi, în primul rând, „Catalogul sistematic al faunei ornitologice din România, cuprinzând și înregistrând în ordine siste-

matică științifică toate ordinele, familiile, genurile, speciile și subspeciile de păsări identificate până în prezent în România-Intregită, putând astfel servi ca bază la orice lucrare științifică în domeniul ornitologiei, atât pentru țara noastră cât și pentru străinătate, ea fiind prima lucrare completă de felul ei în limba românească”.

Conform acestei lucrări, fauna ornitologică a României identificată până în prezent, cuprinde 23 ordine, cu 48 familii, 175 genuri și 407 specii și subspecii.

Pe lângă numirea românească și cea științifică adoptată de congresele internaționale zoologice recente, acest catalog cuprinde la fiecare specie și numirile în limbile: germană, franceză, italiană, engleză, rusă și ungară.

Întreg catalogul este întocmit numai pe baza materialului colectat în țară și îndeosebi în Banat, material care formează „secția ornitologică prof. D. Linția” din Muzeul Regional al Banatului. După cum ne asigură autorul, această secție este cea mai bogată și mai reprezentativă din România.

La fiecare specie, catalogul arată pe lângă numărul curent și cel de inventar și sexul, data și locul colectării.

Această valoroasă lucrare nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui iubitor al frumuseților pământului românesc.

Vasile Corta

LUCRĂRI NOI:

- S. Pașcovschi:** *Contribuțiuni la biologia fluturului Lymantria dispar L.*
Publicație Icef. Seria II, Nr. 58.
- S. Pașcovschi:** *I. Observațiuni asupra gândacilor de scoarță (Ipidae).
II. Cotarii de iarnă.*
Publicație Icef. Seria II, Nr. 59—60.

REVISTA PĂDURILOR

SUPLIMENT PROFESIONAL

No. 10—11/945

Redactor șef și responsabil: Ing. Traian Vișan

SUMARUL:

Editorial:

	<u>Pag.</u>
<i>Șt. Predescu:</i> Către un Minister al Pădurilor	2
<i>Tr. Vișan:</i> Pentru un Minister al Pădurilor	4
<i>C. V. Popescu:</i> Câteva explicațiuni asupra Proiectului de Lege pentru înființarea și organizarea Ministerului Pădurilor .	7

Informațiuni:

Inseamnări — Știri diverse — Mișcare în personal	11
--	----

Dela Soc. „Progresul Silvic“:

Procesele-verbale ale ședințelor Comitetului provizoriu	16
Procesele-verbale ale ședințelor Consiliului de Administrație al Societății	30
Publicațiuni	39

CĂTRE UN MINISTER AL PĂDURILOR

de Ing. ST. PREDESCU

Sectorul forestier este unul din cele mai caracteristice sectoare economice, cu specific larg democratic, cu rădăcinile înfipte adânc în marea masă populară și în orice moment cu multiple răsfrângeri și dăruții gata să satisfacă nevoile de tot felul cum și să recreeze pe oricare cetățean dela cel din urmă muncitor — păstor și lucrător de pădure — până la cel mai înalt cetățean al țării.

Este un sector al unei munci grele și puțin remuneratoare, pentru efortul depus, în comparație cu retribuția ce de atâtea ori capitalul și-o prelinde aproape în întregime lui.

Dar dacă trecem și la examinarea produsului pădurilor, atunci sectorul forestier este eminentamente un sector de producție.

Organizarea producției materiei prime, lemnul, este principalul scop al acestei ramuri de activitate, pentru ca apoi politica lemnului să-și desfășoare acțiunea sa în prelucrarea, circulația și consumul diferitelor sorturi de produse rezultate.

Între importante ramuri de producție ale țării noastre sectorul forestier ocupă locul al 3-lea după agricultură și petrol.

Din punct de vedere statistic suprafața păduroasă a țării reprezintă un procent de circa 20% din suprafața totală a țării, sau pe natură de proprietate avem:

Statul	1.595.270 ha
Persoane juridice și colectivități	2.671.125 „
Particulari	2.060.461 „
Total	<u>6.326.856 ha</u>

Totă această suprafață păduroasă produce anual circa 12,4 milioane m³ lemn, sau pe an și pe hectar circa 2 m³ materie lemnoasă ce se poate recolta.

Concepțiunea separării sectorului forestier de cel agrar, cu care stă alături sub cupola aceluiași departament de un număr mare de ani, a ajuns astăzi la maturitate. Una are la bază producția extensivă individualistă cu investițiuni mici, pe termen de un an și cu o rentabilitate cât mai mare, iar cealaltă o concepție conservatoare, colectivă, cu producția soldată pe perioade de timp cât mai lungi, depășind viața unei generații, cu investițiuni însemnate, cu acumulări anuale de capital lemnos, cu venituri și rentabilitate în genere modeste, dar permanente și sigure.

Se vede cât de diferențiate sunt aceste producțiuni amândouă ale pământului, dar din cauza căror deosebiri hotarul dintre aceste două ramuri de producțiune este totdeauna încălcat de agricultură deși, în majoritatea cazurilor rezultatul este defavorabil în primul rând agriculturii. Cunoaștem cu toți atâtea și atâtea izlazuri comunale, improprii pășunatului, dar rupte din sânul pădurii, alungată definitiv în dauna cetățenilor țărani, a economiei rurale și naționale.

Lupta aceasta a dus în țările balcanice și în Italia și Spania, la diminuarea și distrugerea domeniului forestier, cauzând agriculturii pagube considerabile și investițiuni pentru refacerea ei, cari întrec de multe ori valoarea însăși a domeniului agricol respectiv.

Dar dacă examinăm mai atent sub toate aspectele problemele sectorului forestier, acestea sunt atât de numeroase încât complexitatea lor în cadrul statului social de azi impun definitiv individualizarea și promovarea organizării administrației forestiere pe un plan superior celui de până acum și anume într'un minister al pădurilor, așa cum sunt celelalte sectoare de producțiune în economia națională: agricultura, petrolul și minele.

Sub această formulă dezvoltarea de sine stătătoare a economiei forestiere poate obține:

O unitate de comandament în politica forestieră, și o continuitate în gospodărirea tuturor pădurilor, mărindu-se astfel suprafața păduroasă și producția în lemn; — va îndruma astfel o politică a lemnului corespunzătoare nevoilor sociale și a unei juste repartitii industriilor și combustibilului, cum și marilor centre, populației rurale și exportului. — Se pot totodată promova mai atent interesele profesionale ale salariaților de toate categoriile din slujba pădurilor, atât de mult neglijate în trecut.

Una din problemele care n'a ajuns la un stadiu de dezastru fără putință de remediere, este aceea de restaurarea solului despădurit și degradat ca și aceea de folosirea tuturor terenurilor neproductive și de protejuria celor agricole supuse acțiunii permanente a vânturilor prin crearea de perdele de protecție.

Suntem ajunși la maturitatea concepției de organizare în stat a sectorului forestier într'un Minister al pădurilor.

Aceasta o impun și necesitățile de refacerea țării în urma războiului mondial isprăvit în vara aceasta cum și de aplicarea condițiilor de amistițiu. În amândouă din aceste îndatoriri lemnul constituie elementul strict necesar de materie primă și alcătuiește baza reconstrucției vieții la sate ca și la orașe, pentru construcții, combustibil,

celuloză, locuințe și mobile, inventar rural, ca și pentru industria tăbăciturii.

Cine poate organiza și coordona mai bine producția, distribuția și consumul tuturor produselor pădurilor decât un Minister propriu al sectorului acestei economii. Prin această factorul politic va face un pas înainte în organizarea economiei generale a țării și să nu se uite că dacă domeniul mare agricol a fost lichidat, lupta de acum înainte se va îndrepta în total contra pădurii.

PENTRU UN MINISTER AL PĂDURILOR

de Ing. TR. VIȘAN

Această chestiune a înființării unui Minister sau Subsecretariat de Stat al pădurilor este astăzi, în sectorul forestier, problema la ordinea zilei, întrucât străduințele de până acum în acest sens s'au concretizat într'un proiect de lege, pentru a cărui definitivare trebuie să luptăm toți inginerii silvici, împreună cu toți colaboratorii noștri, din acest sector.

Se impune înființarea Ministerului sau a Subsecretariatului de Stat al Pădurilor, pentru că:

1. Domeniul forestier, prin întinderea sa și prin problemele economice și sociale pe cari le pune acolo unde el predomină sau unde pădurile lipsesc, are un rol atât de important pentru Statul nostru, încât numai prin aceasta el impune crearea unui minister al pădurilor.

2. Produsul principal al pădurilor, lemnul, constituie a treia mare bogăție a țării, după cereale și petrol. Este normal deci ca, după cum agricultura și petrolul au câte un minister al lor, să aibă și pădurile și lemnul, un minister.

3. Conducerea Statului nostru a fost obligată să mărească treptat numărul ministerelor.

Această evoluție a fost determinată de necesitatea în care s'a aflat continuu conducerea politică responsabilă, de a fi în măsură să cunoască cât mai amănunțit toate problemele ce se pun spre rezolvare departamentului respectiv.

Apropierea de popor și de nevoile sale a fost factorul determinant al măririi numărului ministerelor.

De asemenea evoluția naturală a organismului statal către sporirea continuă a influenței colectivității asupra activității individului în societate și progresul continuu al concepției că interesele colectivității primează asupra drepturilor și intereselor individului, au avut drept consecință sporirea numărului ministerelor.

Astfel U. R. S. S. are de trei ori mai multe ministere decât U. S. A.

La noi reamintim că:

Ministerul Educației Naționale, s'a scindat în trei ministere.

Din ministerul Industriei și Comerțului s'au format treptat trei ministere.

Din ministerul Lucrărilor Publice s'au constituit două ministere.

În locul vechiului minister al Muncii și Sănătății, avem astăzi trei ministere.

4. Actualul Minister al Agriculturii și Domeniilor, unde până acum nu s'a ținut seama de necesitatea de a se aprofunda problemele de către factorul politic, prin constituirea a două ministere, consecințele nu au lipsit și ele au fost suportate de sectorul forestier, care a fost în mod permanent neglijat în folosul agriculturii.

Toți înalții funcționari ai Ministerului nostru pot sta martori că numai cel mult a cincea parte din timpul lor de lucru l-au consacrat toți miniștrii cari au trecut pe la acest departament, pentru rezolvarea problemelor silvice, restul timpului fiind în întregime folosit pentru sectorul agricol.

5. Ca ingineri silvici trebuie să avem curajul de a afirma și de a repeta mereu această afirmație, anume că domeniul forestier al țării a avut mult de suferit datorită faptului că pădurile, aflându-se în același minister cu agricultura, au fost continuu sacrificate în folosul, de multe ori discutabil, al acesteia.

Expropriările masive, pe terenuri improprii pentru izlazuri și aprobarea în fiecare an a pășunatului în păduri, ca să cităm numai două capitole din suferințele domeniului nostru forestier, nu s'ar fi putut înfăptui cu atâta ușurință, dacă pădurile ar fi avut ministerul lor aparte.

6. Pe teren există o permanentă adversitate între săteanul doritor de a folosi imediat și cât mai intens produsul pădurii și între pădurea însăși, care prin slujitorii ei cere o exploatare și îngrijire rațională în folosul întregii colectivității și al generațiilor viitoare.

Această adversitate provoacă nemulțumiri și frământări în pătura țărănească de pe întreg cuprinsul țării, cari se transmit, asemeni valurilor mării, până în pragul cabinetului ministerial și influențează totdeauna pe ministrul respectiv.

De aceea responsabilii noștri silvici din Minister, se află în permanență stare de alarmă, trebuind să depună mereu reînnoite sforțări pentru a lămurii, în lumina adevărului științific și a obiectivității, impresiile defavorabile pădurii și mai ales slujitorilor ei, provocate de aceste neconținute valori de nemulțumiri.

Sunt energii cari într'un minister aparte al pădurilor vor putea fi mai cu folos cheltuite pentru acțiunea de propagandă silvică în afara ministerului, și pentru discutarea chestiunilor, cu reprezentanții sectorului agricol, dela egal la egal, așa cum se face de exemplu de noi acum cu reprezentanții altor ministere, cu cari avem puncte de contact, ca: ministerul de Interne, etc.

7. În fine, un alt argument bine cunoscut și destul de puternic în folosul tezei noastre este și acela că în mai toate țările din Europa, în cari pădurile au un rol mai însemnat, există un minister al pădurilor. În Uniunea Sovietică sunt chiar trei ministere care se ocupă exclusiv cu sectorul forestier și cu industrializarea lemnului.



La toate aceste argumente, se ridică o singură obiecțiune.

Se spune anume că pădurea este un produs al pământului ca și cultura agricolă, că una influențează pe cealaltă și că repartizarea lor pe tot cuprinsul țării și rezolvarea intereselor lor deosebite trebuiesc tocmai coordonate și armonizate în interesul ambelor sectoare de către un minister unic.

Noi răspundem acestei obiecțiuni, regrupând parte din argumentele de mai sus și anume că:

1. Nevoia acestei coordonări s'a simțit și în celelalte țări, ca: Uniunea Sovietică, Franța, etc. și totuși aceasta nu a împiedicat înființarea Ministerului pădurilor în aceste țări.

2. Armonizarea și coordonarea sectoarelor agricol și forestier se poate mai bine face când ambele sunt situate în condițiuni egale în ce privește apărarea intereselor respective, având fiecare ministerul lor aparte, decât în situația de până acum în care pădurile au trecut totdeauna pe planul al doilea față de agricultură și creșterea vitelor..

3. Este bine cunoscut că, în conformitate cu datele științei silvice, avem o determinare precisă a terenurilor proprii culturii forestiere și a celor proprii culturii agricole și deci pe teren, zonele de lucru ale celor două sectoare, sunt bine determinate și fac obiectul a două categorii de activități, cari foarte rar se ating. Ca dovadă că noi inginerii silvici nu am venit în contact pe teren cu inginerii agronomi decât cu ocazia trecutei reforme agrare.

Singurele zone de întreținere a activităților silvice și agronomice sunt pășunile împădurite și perdelele de protecție.

Acestea ar putea chiar să constituie un obstacol serios în calea realizării Ministerului Pădurilor, deoarece competența pentru conducerea și gospodăria acestor două domenii de activitate este revendicată și de corpul agronomic.

Părerea noastră este că mai bine vor fi organizate și gospodărite și pășunile împădurite și perdelele de protecție dacă inginerii agronomi și silvici se vor înțelege ca administrarea acestor sectoare să fie lăsată fie în seama Ministerului Pădurilor, fie în seama Ministerului Agriculturii, care, în acest caz, să aibă atașați și numărul necesar de ingineri silvici cu atribuțiuni de strictă specialitate.

Cu argumentele sumar enumerate aici, a căror difuzare constituie o obligație profesională pentru noi toți, și cu oarecare eventuale renunțări, — dacă nu va fi nevoie de ele cu atât mai bine, — Ministerul pădurilor va putea fi în curând înfăptuit.

CÂTEVA EXPLICAȚIUNI ASUPRA PROIECTULUI DE LEGE PENTRU ÎNFIINȚAREA ȘI ORGANIZAREA MINISTERULUI PĂDURILOR

de Ing. C. V. POPESCU

Grija pentru păstrarea și administrarea domeniului forestier, a preocupat tot timpul pe slujitorii ei, însă s'a constatat că realizările făcute în decursul ultimelor decenii, nu au fost la înălțimea așteptărilor, datorită faptului că organele de conducere a Statului — din trecut — n'au înțeles îndeajuns rolul și importanța pădurilor în ansamblul economiei naționale.

Administrația Silvică a trecut dela un Minister la altul și de mulți ani ea a rămas pe lângă Ministerul Agriculturii și Domeniilor,

Însă nici aici n'a dat roadele scontate, fiind considerată ca o soră vitregă căreia i s'a dat puțină importanță, iar din bugetele anuale i s'au alocat sume aproape derizorii în comparație cu celelalte compartimente agricole.

Cu toate protestele corpului silvic în congresele anuale pentru a se separa domeniul forestier de cel agricol, nu s'a putut realiza acest mare desiderat, și cu trecerea timpului urmările unei slabe gospodării s'au accentuat din an în an, încât pădurile românești — care înainte nu numai că satisfăceau toate cerințele locale dar se și exporta o mare cantitate de lemn — astăzi ele nu pot satisface nici măcar consumul intern.

Grija pentru viitor de a da posibilitate populației rurale să se aprovizioneze cu materialul lemnos necesar pentru refacerea gospodăriilor lor în vederea măririi standardului ei de viață, grija pentru mărirea producției de la 2 la 4 m. c. anual pe ha, precum și grija pentru refacerea terenurilor degradate din regiunile de deal și munte din cauza exploatărilor anticulturale din trecut, a preocupat forurile superioare de astăzi ce conduc destinele sectorului forestier, și a trecut la fapte căutând să pună în aplicare acest mare desiderat.

În acest scop, D-1 Secretar General al sectorului forestier — Ing. Insp. G-1 Silvic C. Rachieru — a numit o comisiune restrânsă pentru studierea acestei probleme care a strâns materialul documentar necesar și l-a expus înaltelor foruri conducătoare printr'un referat în care se arăta situația pădurilor din trecut, situația de astăzi, greutățile întâmpinate în decursul anilor în legătură cu administrarea și exploatarea a acestor bunuri, făcând propuneri concrete în vederea unei mai bune organizări a sectorului forestier.

După câteva luni de muncă intensă, comisiunea și-a terminat lucrările și rezultatul a fost adus la cunoștința partidelor politice spre a se convinge și ele de dreptatea cauzei noastre.

Forurile conducătoare ale Ministerului Agriculturii și Domeniilor, găsind juste doleanțele noastre, au numit imediat o comisiune restrânsă pentru întocmirea proiectului de lege în vederea înființării și organizării Ministerului Pădurilor.

Comisiunea, studiind tot materialul documentar și ținând seama de toate doleanțele corpului silvic expuse în diferitele congrese anuale, a redactat proiectul de lege și l-a depus în starea definitivă pentru aprobarea lui.

Ca unul care am făcut parte din aceste comisiuni, și care cunosc acest proiect de lege, țin de datoria mea de a vă comunica și Dvs., în rezumat conținutul lui.

În primul rând sectorul forestier va fi pe viitor sub un comandament unic — Ministerul Pădurilor —, deci va avea o totală independență față de sectorul agricol.

În exterior s'au prevăzut ocoale silvice mixte, indiferent de natura proprietarului, însă ocolul va avea în administrația sa suprafețe mici: 5000 ha la șes, 8000 ha în regiunea deluroasă și 12000 ha în regiunea muntoasă, astfel ca șeful de ocol să poată executa în birou și mai cu seamă pe teren, toate lucrările de administrare, cultură, exploatare, industrializare și valorificare a tuturor produselor lemnoase și nelemnoase.

De asemenea s'a prevăzut o largă descentralizare și o simplificare a birocratismului, în scopul ca organele silvice să aibă posibilitatea de a activa mai mult pe teren decât în birou.

În ceea ce privește coordonarea cu unitățile administrative județene, s'a prevăzut ca șeful ocolului silvic din capitala de județ, să îndeplinească și acest rol, dându-i-se ajutoarele necesare.

În felul acesta se vor desființa Serv. Silvice Județene și nu vor mai exista pe viitor ocoale de CAPS. și P. P. J. sau de Regim Silvic, ci numai un singur fel de ocol.

Ca organe de îndrumare și control imediat superioare Ocolului Silvic, vor fi Direcțiile Regionale, constituite pe bazine sau unități mari economice, care vor avea rolul mai mult de îndrumare și control, fără gestiune, simplificând formalismul actual.

Se vor desființa Inspectoratele Silvice care se vor contopi cu Direcțiile Regionale.

În centru, organizația se prezintă astfel:

Pe lângă Ministru, va funcționa Secretariatul General, apoi Consiliul Superior Tehnic al Pădurilor ca organ suprem de avizare asupra problemelor de ordin tehnic, social și economic, un Corp al Inspectorilor de Control General, care va avea menirea nu numai de a ancheta diferite reclamațiuni, ci de a face mai mult o îndrumare și un control preventiv.

Tot pe lângă Cabinetul Ministrului, va funcționa I. C. E. F.-ul, ca organizație specială, care se va ocupa cu problemele cu caracter științific, pe care le va difuza spre cunoștință membrilor corpului și masselor populare.

Administrația propriu zisă a pădurilor, pășunilor împădurite, golurilor de munți și terenurilor degradate, se va face în centru prin cele două mari unități: Casa Autonomă a Pădurilor Statului privind pădurile Statului, și Administrația Autonomă a Pădurilor Persoanelor Juridice sub formă de regie mixtă, care va avea în sfera sa de

activitate toate problemele în legătură cu bunurile forestiere și silvo-pastorale ale tuturor persoanelor juridice și ale colectivităților.

Atât CAPS-ul cât și A. A. P. P. J.-ul se vor conduce după aceleași principii și norme având legi speciale de organizare.

Aceste două mari unități de administrație, vor avea în centru Direcții pe natură de lucrări.

Pentru politica forestieră și economia lemnului s'a găsit necesar de a se înființa o Direcție specială, care se va ocupa cu: politica forestieră, regimul silvic, politica lemnului, statistică, studii, propagandă, corp și învățământ silvic.

Pentru amenajarea pădurilor s'a prevăzut crearea unei Direcții speciale numită „Direcția Amenajărilor” care se va ocupa cu lucrările de ridicare în plan și amenajare a tuturor pădurilor și pășunilor împădurite indiferent de natura proprietarului.

În exterior ea va avea pe lângă fiecare Direcție Regională un Serviciu al Amenajărilor, înzestrat cu personalul și materialul necesar.

Pentru corecțiunea torenților și ameliorarea terenurilor degradate, deasemeni s'a prevăzut crearea unei Direcții speciale, care va avea în exterior echipe volante și va lucra pe toate terenurile din cuprinsul Țării, indiferent de natura proprietarului.

Tot la acest Minister s'a încadrat și Direcția Economiei Vânătorului și Pescuitului în Apele de Munte, care se va conduce după legile ei speciale, și va folosi în exterior personalul silvic dela Direcțiile Regionale și Ocoalele Silvice.

Tot de centru țin apoi ca Direcții Auxiliare: Direcția Administrativă și Direcția Contabilității.

Cam acestea sunt în linii generale punctele esențiale ale proiectului de lege pentru înființarea și organizarea Ministerului Pădurilor.

Dacă se va reuși ca acest proiect de lege să fie tradus în fapt, atunci sectorul forestier va intra într'o fază epocală de organizare, care va duce o sporire a patrimoniului forestier și a producției și o mai rațională cultură, exploatare și administrare a pădurilor Țării.

I N F O R M A Ț I U N I

Insemnări

— Intre manifestațiunile de artă plastică din Capitală este demnă de relevat expoziția d-nei Natalia R. Matei care a avut loc la Ateneul Român, între 29 Sept. și 13 Oct. a. c. D-sa a expus uleiuri, guașe și deseneuri, subiectele preferate fiind: flori, naturi statice, peisagii și schițe, inspirate în deosebi din cadrul general al naturii și din cel al codrului în special.

Pe lângă aceste realizări de artă plastică pură, D-na Natalia R. Matei a expus în aceeași sală și o serie de reușite afișe închinată propagandei forestiere, cu subiecte din domeniul protecției pădurilor, al ameliorării terenurilor degradate, perdelele forestiere pentru protecția agriculturii ș. a., având ca „motto” sugestive maxime și dictonuri silvice.

Aceste planșe expuse în una din sălile cele mai frecventate de iubitorii de artă ai Capitalei, au fost mult apreciate de publicul vizitator. Prin natura subiectelor și admirabila lor execuție ele s'au pus în slujba ideii silvice și vor contribui la trezirea conștiinței forestiere în inimile numeroșilor vizitatori ai expoziției.

C. Cr.

— Inaugurând ciclul de conferințe organizat de Frontul Plugarilor, d. Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri și Președinte al Frontului Plugarilor, a ținut în ziua de 1 Noembrie a. c., în sala „Progresul Silvic” o interesantă cozerie asupra trecutului de luptă al Frontului Plugarilor, organizație democratică a maselor țărănești.

Domnia-Sa a arătat în introducere evoluția cu pași mari a omenirii, dela formele primitivității, prin etapele de sclavie, iudaism, burghezii democratice-capitalistă, la societatea organizată de astăzi, în care popoarele se pregătesc spre a trece la o nouă etapă, aceea a socialismului. Poporul nostru, conservator în tradiții, dar ținând pas cu dezvoltarea umanității întregi, își creește și e: o viață mai bună materială, din care va rezulta apoi progresul vieții noastre culturale.

D-l Prim Ministru Dr. Petru Groza a mulțumit Societății „Progresul Silvic” pentru ospitalitatea oferită conferințelor Frontului Plugarilor, manifestațiuni menite să servească scopurile propășirii materiale și culturale ale poporului.

Știri diverse — Mișcare în personal.

— În ziua de 27 Iulie a. c. s'a prezentat în sala „Progresul Silvic” din Bd. Tache Ionescu No. 31, un program de filme, în organizarea Secției Culturale a Societății „Progresul Silvic”.

S'a proiectat filmul „Corecțiunea văii Tennessee” — U. S. A., referitor la lucrările de ameliorațiuni în cadrul planului Roosevelt.

În completare au fost vizionate jurnale de tehnică și actualități americane.

Deasemeni s'a prezentat de către Administrația CAPS jurnalul serbării sădirii arborilor care a avut loc anul acesta în pădurea Pustnicu.

— Mon. Of. Nr. 234 din 13 Oct. 1945 — publică dec. M. A. D. Nr. 2859/1945 prin a

care se numesc în Comitetul de înaintări al inginerilor silvici următorii:

a) membri de drept:

1. Prof. Const. Georgescu, Directorul ICEF.-ului;

2. D. Grozescu, Dir. Direcției Silvice;

3. Gr. Colpacci, Adm. CAPS.-ului;

4. I. Zeicu, Dir. Direcției P. P. J.;

5. M. Ștefănescu-Suhățeanu, Preș. Cons. Tehnic al păd.;

6. Directorul Dir. Contabilității.

b) Membri numiți:

1. I. Marinescu, ing. cons. silvic, din Dir. Silvică;

2. Gh. Ionescu, ing. cons. silvic, din CAPS.;

3. C. V. Popescu, ing. insp. g-1 silvic;

4. St. Georgescu, ing. insp. g-1 silvic, din Dir. Silvică;

5. C. Tarhon, ing. insp. silvic, din CAPS.;

6. Tr. Vișan, ing. insp. silvic, din CAPS.

c) Supleanții membrilor de drept:

1. D. Sburlan, subdir. ICEF.;

2. I. Florescu, subdir. Dir. Silvică;

3. Gh. Luțescu, subadmin. CAPS.;

4. C. Nettea, subdir. Dir. P. P. J.;

5. N. Nedeleovici, Dir. Cons. tehnic al păd.;

6. Subdirectorul Dir. Contabilității.

Secretar al Comitetului: d. ing. insp. g-1 silv. M. Burculeț, ajutat de d. ing. insp. silvic C. Crăciunescu, dela Corpul Silvic.

Comitetul va lucra sub președinția d-lui Secretar g-1 C. Rachieru.

— Mon. Of. Nr. 193 din 1 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2548/945 prin care d-l ing. silvic N. Smărăndescu se radiază din Corpul tehnic silvic pe temeiul art. 2 al. a, c și e din D. L. Nr. 217/945.

— Mon. Of. Nr. 199 din 3 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2546/945 prin

care circumscripțiile Inspectoratelor silvice Cluj și Sibiu se stabilesc după cum urmează:

Inspectoratul Silvic Cluj: Serviciile silvice județene și Oc. silvice P. P. J. din județele: Maramureș, Satu-Mare, Sălaj, Mureș, Bihor, Cluj, Someș, Năsăud și Turda.

Inspectoratul Silvic Sibiu: Serviciile silvice județene și Oc. silvice P. P. J. din județele: Târnava-Mică, Târnava-Mare, Făgăraș, Ciuc, Trei-Scaune, Alba, Sibiu și Odorhei.

— Mon. Of. Nr. 209 din 14 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 35883/945 prin care se revine asupra Dec. Min. Nr. 2229/945, restabilindu-se administrația C. P. S. asupra golurilor de munte proprietatea Statului, și cea a Dir. P. P. J. asupra golurilor de munte proprietatea persoanelor juridice.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2621/945 prin care se primesc în corpul tehnic silvic următorii ing. silv. stg.: Arborea-nu Al. și Iuște: N. (27.VII.1945), Armășescu Ș. (27.VII.1945), Babeu Z. Eug. (17.VI.1945), Bădilă G. St. (27.VII.1945), Buniș N. N. (27.VII.1945), Colomeiceo F. L. (21.V.1945), Cotlarciuc G. L. (21.V.1945), Ciucure C. C. (27.VII.1945), Ciurmac A. Gh. (27.VII.1945), Chercioban T. C. (3.VIII.1945), Dumitriu N. V. (21.V.1945), Deac V. L. (27.VII.1945), Dogărescu I. Claudiu (27.VII.1945), Dumitrescu St. N. (21.V.1945), Elian D. Gh. (27.VII.1945), ~~Milota D. Gh.~~ (11.VII.1945), Novac N. Mihai (11.VI.1945), Săvescu I. I. (11.VII.1945), Stratăn A. D. (11.VII.1945), Săvulescu C. (19.VIII.1945), Ștefan D. (4.VIII.1945), Ștefănescu D. (11.VI.1945), Tatomir E. (11.VI.1945).

— Mon. Of. Nr. 227 din 5 Oct. 1945 publică Dec. M. A. O. prin care se primesc în C. Tehnic Silvic următorii ing. silv. stagiați:

Ardeleanu P. Gh. (30.VIII.1945), Mi-hăilescu V. Gh. (30.VIII), Crăciunescu P. P. (30.VIII.1945); Dragomir I. N. (30.VIII.1945), Strechescu Gh. C. (30.VIII.1945); Tulbure Gh. T. (18.II.1944), Ionescu T. (28.IX.1945), Discuțianu V. (21.VI.1945) și Datcu P. V. (28.IX.1945).

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2454/945 prin care d. ing. silv. stg. Gheorghe I. M., se transferă la cerere pe data de 1.IX.1945, dela Serv. silv. jud. Muscel, la Serv. silv. jud. Tecuci, delegându-se cu conducerea acestui serviciu.

— Mon. Of. Nr. 228 din 6 Oct. 1945 publică Dec. Adm. CAPS, Nr. 45080/945 prin care se revine asupra repartizării d-lui ing. silvic Rusu Gr. I., la Fabrica Mânăstur în sensul că se repartizează la Oc. silvic Berzeasca. D-l ing. silv. Nicolaescu Mihail, dela Oc. silv. Vaduri se detașează în Centrala CAPS, dela 1.X.1945 la 31.III.1946, în interesul serviciului. Se revine asupra detașării d-lui ing. silv. Procoi Eug. din Centrala CAPS, la C.F.F. Leordina.

— Mon. Of. Nr. 229 din 8.X.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2778/1945, prin care se stabilește că proprietarii de păduri de salcie (cr. simplu și trat. în scaun) pot să exploateze din pădurile lor, în vederea practicării „muguritului” cel puțin 2/3 din suprafețele pădurilor programate a se exploata în anul 1945, iar restul acestor suprafețe se vor exploata până la 15 Apr. 1945.

— Mon. Of. Nr. 230 din 9 Oct. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2769/945 prin care D-l Rusu Al., ing. subinsp. silvic din serviciul central al Dir. P. P. J. se detașează în interes de serviciu în calitate de Director al Școlii de Pădurari Gilau-Cluj.

— Mon. Of. Nr. 231 din 10 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2770/1945 și

Nr. 47057/945 prin care se detașează la INCOP următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Leescu V. dela Dir. V CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Gh. Cojoc dela Dir. III Reg. CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Ștefănescu C. dela Dir. X CAPS.

— Mon. Of. Nr. 242 din 23 Oct. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2879/945 prin care se institue un comitet de colaborare între M. A. D. și INCOP, compus din delegații:

Dir. gen., Dir. tehnică agr. și forest. (din partea INCOP) și Dir. prod. vegetale, Dir. viticulturii, Dir. imb. funciare, Dir. creșterii animalelor, Dir. Com. a pescărilor, Dir. silvică, Dir. P. P. J., Ad-ția CAPS (din partea M. A. D.).

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2895 prin care d. ing. subinsp. silv. Popovici Remus dela Insp. silvic Sibiu se transferă la Oc. Silv. Câmpeni-Turda.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 49900/1945 prin care d-l ing. consilier silvic Marin Rădulescu din CAPS se numește secretar al comitetului de îndrumare al Oc. Silvice model CAPS.

— Idem Nr. 2889/945 prin care d-l ing. subinsp. silvic Rubțov Ștefan dela Dir. Silvică Bistrița-Năsăud se detașează în interes de serviciu în centrul Dir. P. P. J.

— Idem Nr. 48992/945 prin care se transferă următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Vulpe Filip, în interesul serviciului din Centrala Dir. Craiova în Centrala CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Mihailescu Marcel, la cerere, din Centrala Dir. Sebeș ca șef al oc. Răchitoasa din Dir. Iași;

D-l ing. insp. silvic Dediu Aurel, din Centrala Dir. Constanța, la cerere, în Centrala CAPS;

D-1 ing. șef silvic Cunetchi Ilie, în interesul serviciului, dela oc. silvic Murfatlar, în Centrala Dir. Constanța;

D-1 ing. silvic stg. Barca Leon, în interesul serviciului, dela Oc. Silvic Râmnicul Vâlcea, ca șef al Oc. Silvic Murfatlar;

D-1 ing. insp. silv. Simionescu I., dela oc. silvic Fântânele, în Centrala Dir. reg. Bacău, în interesul serviciului;

D-1 ing. silvic Sava Andrei, în interesul serviciului, dela oc. silv. Valea Rea, ca șef al oc. silvic Fântânele;

D-1 ing. silvic Petcu I., în interesul serviciului dela fabrica Areva-CAPS, ca șef al oc. silvic Valea Rea;

D-1 ing. subinsp. silv. Jangoci Eugen, în interesul serviciului, din Centrala Dir. silvice București, în Centrala CAPS.

Aceste transferări se fac cu post cu tot.

D-1 ing. silvic Stănescu N. I. se repartizează ca șef al oc. silv. Timișoara.

— Idem dec. M. A. D. Nr. 4888/945, prin care d-1 ing. șef silvic Lazanu V., din Centrala Dir. Pitești se detașează la cerere la Școala de Brigadieri Silvici din Curtea de Argeș.

— Idem se primește demisia d-lui ing. silvic Al. Grevu, șeful oc. silv. Trivalea, din serviciul CAPS.

— Idem Nr. 255/945 prin care d-1 ing. șef silvic Celac Nicolae se transferă în interesul serviciului din Centrala Dir. Craiova în Centrala CAPS.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2892/945, prin care se transferă d-1 ing. șef silvic Ștefănescu Oprea dela Școala de Pădurari din Curtea de Argeș la Școala de Brigadieri Silvici Târgoviște în calitate de Director.

— Idem dec. M. A. D. Nr. 2887/945, prin care d-1 Găină Petre, ing. silv. cl. II-a dela serv. silv. jud. Gorj, se de-

tașează la cerere la oc. silv. P. P. J. „Gilort”-Novaci, în calitate de șef al Ocolului.

— Idem Nr. 2885/945 prin care serv. silv. Valea Sadului ia denumirea de Serv. silv. al jud. Sibiu.

— Idem d-1 ing. insp. silv. Crețaru I., șeful oc. silv. Sibiu, se repartizează la Serv. silv. jud. Sibiu, în calitate de șef și cu girarea oc. silv. Sibiu.

— Idem d-1 ing. subinsp. silv. Nicolescu V., actual șef al Serv. silv. Valea Sadului se repartizează la Ocolul silvic Valea Sadului, în calitate de șef.

— Idem d-1 ing. subinsp. silv. Bivol Vladimir, se transferă la cerere din Centrala Dir. Reg. Lugoj, în Centrala Dir. Reg. Arad.

— Mon. Of. Nr. 243 din 24 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2960/945, prin care următorii inspectori silvici se delegează cu controlul serviciilor și Ocoalelor Silvice din raza Inspectoratului Silvic Timișoara, după cum urmează:

D-1 ing. insp. silv. Grecu M., la serv. jud. Caraș și Severin, și la Oc. silv. P. P. J. Orlova, îndeplinind în același timp și funcțiunea de șef al Serviciului P. P. J. din centrul acestui Inspectorat;

D-1 ing. insp. silv. Cernescu Tib., la Serv. silv. jud. Arad și la Oc. silvice: Ineu-Arad, Hălmagiu-Arad și Baia de Criș-Hunedoara;

D-1 ing. insp. silv. Ostafie Grigore, cu controlul Oc. silv. Hațeg și Petroșani-Hunedoara îndeplinind și funcțiunea de șef al serviciului Ad-tiv din centrul Inspectoratului;

D-1 ing. insp. silv. Dănilă N., la serv. silv. jud. Timiș Torontal, îndeplinind și funcțiunea de șef al serv. regimului silvic și al Oficiului de Amenajare din Centrul Inspectoratului;

D-l ing. insp. silv. Bărbulescu Ilie, cu controlul serv. silv. jud. Hunedoara și Oc. silv. Ilia și Valea Mureșului.

— Mon. Of. Nr. 226 din 4 Oct. 1945, publică dec. M. A. D. Nr. 2751/945 prin care d-l ing. șef silvic Celac N., din CAPS se detașează pe lângă Cabinetul d-lui Ministru Subsecretar de Stat C. Agiu, în calitate de consilier tehnic.

— Mon. Of. Nr. 226 din 4 Oct. 1945, publică dec. M. A. D. Nr. 2779/945, prin care se reorganizează Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră schimbându-i-se denumirea în aceea de „Institutul de Cercetări Forestiere al României” (ICEF.). În noua organizare ICEF.-ul are în Centrală 8 Secțiuni de cercetare, un serviciu de bibliotecă, un serviciu administrativ și un serviciu al bunurilor exterioare. Unitățile exterioare ale Institutului sunt: Ocoale Silvice, Stațiuni Regionale de gr. I și II, rezervații și Centre de experimentare. Institutul va fi condus de un Director, ajutat de Consiliul Institutului și de un Subdirector numit dintre Șefii de sec-

țiuni, căruia îi poate delega o parte din atribuțiile sale administrative. Se fixează următoarele secțiuni de cercetare și conducătorii lor:

S. I.: cultura, exploatarea pădurilor, tehnologia lemnului și a altor produse forestiere, d-l ing. consilier silvic, prof. M. Drăcea;

S. II: ecologia și tipologia forestieră, d-l ing. consilier silvic M. Petcu;

S. III: botanica și patologia forestieră, d-l ing. consilier silvic prof. Const. Georgescu;

S. IV: protecția pădurilor, zoologie, entomologie forestieră și probleme cinegetice, d-l ing. consilier silvic prof. Gr. Eliescu;

S. V: creșteri, cubaje, estimări și amenajări forestiere, d-l ing. cons. silv. prof. V. Stinghe;

S. VII: construcții forestiere, instalații de transport, corecția terenurilor, ameliorarea terenurilor degradate și cadastru, d-l ing. insp. g-l silvic prof. D. Sburlan;

S. VIII: economie politică forestieră și administrație forestieră, d-l ing. insp. g-l silv. conf. Ilie Demetrescu.

† Ing. I. HOCIUNG

Șeful Serviciului Silvic județean Râmnicul-Sărat

Decedat la R.-Sărat la 30 Noembrie 1945.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC”

Procese-verbale ale Ședințelor
Comitetului Provizoriu
ales de Adunarea Extraordinară
din 12 Nov. 1944

PROCES-VERBAL Nr. 19

Ședința din 23 Februarie 1945.

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Invitați d-nii: Petre Ioan, Avram Gh. și Marinescu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. La propunerea d-lui președinte Șt. Rodoteatu se fixează competențele membrilor din Administrația și conducerea Societății pentru cheltuieli, ajutoare, subvenții etc.

2. D-l C. Georgescu propune redactarea unui statut de colaborare cu AGIR-ul.

3. D-l președinte St. Rodoteatu aduce la cunoștința Comitetului cererea conductorilor silvici de echivalare cu subinginerii. D-nii C. Georgescu, Petre Ioan și St. Rodoteatu își expun punctul de vedere în această chestiune:

4. Se aprobă închirierea sălii de festivități pentru ziua de 4.III.1945, absolvenților Șc. de Agricultură și Viticultură.

5. Idem pentru ziua de 11.III.1945, conductorilor agronomi.

6. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Dincă Dumitru.

7. Se delegă d-nii A. Haralamb, T. Bălănică și C. Cristea pentru întocmirea datelor biografice ale personalităților din corpul silvic, cerute pentru Enciclopedia Agricolă.

8. Pe baza raportului întendentului vilei dela Carmen Sylva se delegă d. Mavrodin să ia măsuri pentru conservare.

9. Se numește o comisie compusă din d-nii: Gh. Avram, C. Nettea și Petre Ioan pentru studierea proiectului de statut depus de inginerii liber profesioniști.

10. Comitetul dă descărcare casieriei pentru mancoul de 3.000 lei provenit din monete false etc.

11. La cererea d-lui Paia, administratorul Societății, se aprobă să-și ridice fondul de bătrânețe depus la CEC pentru a-l plasa în Imprumul Refacerii.

12. D-l Petre Ioan dă citire proiectului de Statut. După discuțiuni se fixează dezbaterile în continuare pentru ședința viitoare.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 20

Ședința din 1 Martie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Pană Gh., Predescu Șt. și Rodoteatu St.
Nefîntrunindu-se numărul statutar de membri se amână ședința pentru o dată ce se va fixa ulterior.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 21

Ședința din 5 Martie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Invitat d-l Comșia A.

Prezidează d-l I. Zeicu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. D-l A. Comșia prezintă Comitetului memoriul de protest în chestiunea modificării Legii Vânătoarei. Comitetul acceptă în principiu memoriul, delegându-se d-nii I. Zeicu, C. Nettea și Șt. Predescu pentru a-i da forma definitivă, în vederea supunerii lui D-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor din partea Soc. „Progresul Silvic” și a Direcțiilor interesate din Minister. Se decide ca lupta pentru recăștigarea pozițiilor stabilite de vechea Lege Nedici să fie dusă și prin presă și publicațiile Societății.

2. Se dă citire protestului înaintat Societății de către d-l N. G. Teodorescu contra d-lui S. Simu. D-sa cere arbitrajul Societății. D-nii I. Zeicu și I. Nicolae dau unele explicații în această chestiune. Se hotărăște ca protestul să fie studiat de un juriu de onoare în conformitate cu art. 1 din Statute, care să dea un aviz. În juriu se desemnează d-nii Gh. Avram și D. Ivancea.

3. D-l Președinte St. Rodoteatu arată că d. C. Cristea a început culegerea datelor necesare pentru întocmirea biografiilor personalităților silvice.

4. D-l Secretar general Șt. Predescu anunță că la intervenția făcută Ministerul Agriculturii și Domeniilor a aprobat înscrierea unei subvenții de 10.000.000 lei pentru Societate în bugetul CAPS-ului.

5. Se aprobă păsturea d-lui C. V. Dimitriu, sinistral, cu un an pentru plata cotizației pe anul 1944.

6. Se aprobă mărirea salariului cameristei Domnica Ciobanu, dela Căminul Societății, la 18.000 lei lunar.

7. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Gorcea, care donează cu această ocazie 50.000 lei. Comitetul aduce mulțumiri pentru acest gest.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 22

Ședința din 9 Martie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Șt. și Rodoteatu St.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. Având în vedere situația financiară a Societății, Comitetul însărcinează pe d-l Adm. Paia să cerceteze și să refere asupra posibilităților de închirierea camerelor dela parter.

2. Comitetul a luat în discuție problema cazării studenților cari până în prezent sunt în Căminul Societății.

3. Pentru închirierea etajului VII Administrației Casei Pădurilor Statului urmează ca aceasta să facă ofertă.

4. Se aprobă Soc. de vânatoare „Codru” a studenților ingineri silvici, sala festivă pentru o serată dansantă pe ziua de 17.III.1945 cu plata cheltuielilor de lumină și căldură de 25.000 lei.

5. Nu se aprobă cererea d-lor stud. Mărgineanu și Popescu O. de a fi scutiți de plata taxei lunare de 1.500 lei.

6. La adresa Oc. silvic Slobozia referitoare la ridicarea unor materiale de către trupele aliate dela Sanatoriul „Amara”, se hotărăște a se ruga Ocolul să închee actele legale de constatare.

7. La adresa CAPS-ului referitor la trecerea în patrimoniul Asociației Brigadierilor Silvici a vilei „Amara” se hotărăște ca o cerere motivată să fie supusă Adunării Generale pentru rezolvarea ei.

8. În privința impozitelor ce se cer de fisc pentru vila Silva pe timpul cât a fost rechiziționată se va cere Ocolului silvic Râmnicul Vâlcea rezultatul procesului deschis de Societate.

9. În chestiunea modificării statutelor se hotărăște tipărirea imediată a proiectului noilor statute și trimiterea lor tuturor membrilor Societății pentru observațiuni.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 23

Ședința din 15 Martie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Popovici V., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu Ct. și Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. D-l F. Ioan dă citire memoriului Societății în chestiunea reformei agrare și forestiere. După discuțiuni Comitetul hotărăște prezentarea memoriului D-lui Ministru al Agr. și Domeniilor. în ziua de 16 Martie 1945.

2. Se cooptează în Comitetul Provizoriu d-l C. Rachieru, Secretar General al M. A. D.

3. D-l Șt. Predescu propune întocmirea și prezentarea unui referat special privind atitudinea și propunerile Societății referitoare la bazele reformei agrare.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 24

Şedinţa din 16 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici N., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d-l I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. Se ia act că proiectul noului statut a fost dat la tipărit spre a fi difuzat membrilor Societăţii.

2. Se fixează data Adunării Generale pentru ziua de 9 Iunie 1945, iar în cazul când la această dată nu se întruneşte numărul statutar de membri, pe ziua de 24 Iunie a. c.

3. Se delegă d-nii V. Popovici şi Gh. Avram pentru a face legătura între Cercul de Studii AGIR şi Cercul de Studii al Soc. „Progresul Silvic”. Problema planificării economiei forestiere va fi înfăţişată în prealabil Comitetului.

4. Se aprobă sala de festivităţi a vilei „Sylva” Primăriei din Govora, pentru o serbare în seara zilei de 18 Martie 1945.

5. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Tarnovsky.

6. Se dă citire memoriului prezentat Societăţii de d. C. P. Georgescu, cu privire la conducerea vânătoarei dela 1921 până în prezent.

D-l C. Nettea arată că punctul de vedere exprimat în memoriu a fost luat în considerare de Comisia ce lucrează la întocmirea memoriului ce va fi înaintat d-lui Ministru Agr. şi Domeniilor din partea Societăţii, în această problemă.

7. Se amână soluţionarea adresei Direcţiei Silvice Piteşti cu privire la conflictul cu D-l L. Wrona, până la terminarea anchetei ce se face de CAPS, în această chestiune. Se va ruga CAPS-ul să comunice Societăţii rezultatul.

8. D-l Preşedinte St. Rodoteatu aduce la cunoştinţă Comitetului rezultatele adunării din ziua de 12 Martie 1945 a membrilor Societăţii aflaţi în Bucureşti, la care s'au pus în discuţie trei chestiuni:

1) înfiinţarea Băncii Populare;

2) închirierea camerelor dela parter a clădirii Societăţii pentru obţinerea unui venit care să completeze nevoile financiare ale Societăţii.

3) critica avansărilor pe anul 1945.

După propunerile făcute, discuţiile urmate şi explicaţiile date, membrii prezenţi au fost de acord în unanimitate ca:

1) Să se continue cu lucrările începute pentru înfiinţarea Băncii Populare, urmând ca ulterior, după împrejurări, să se avizeze şi hotărască poziţia celor două case de credit, CEACS şi Banca Populară, şi eventual contopirea lor.

2) Să se închirieze camerele, cu cât mai puţine transformări, cari acum nu s'ar putea face în bune condiţiuni şi ar întârzia închirierea consumând eventual şi venitul scontat.

3) Avansările au provocat satisfacţiuni depline în Corp constituind un real progres în raport cu procedura şi mai ales cu rezultatele din trecut.

Faţă cu expunerile făcute s'a convenit că o reală şi completă îndreptare nu s'ar putea realiza decât perfecţionând lucrările de bază, neglijate total până acum şi anume:

- a) legea de organizare a Corpului Silvic;
- b) regulamentul respectiv;
- c) metoda de punctaj;
- d) alcătuirea unei comisii în asentimentul Corpului.

Toate aceste lucrări trebuiesc neapărat și neîntârziat efectuate, cu colaborarea și discutarea lor, de toți membrii corpului, spre a ajunge astfel la avansări cari să înlăture orice critică din punct de vedere al echității și procedurii.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 25

Ședința din 23 Martie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popovici V., Popescu C., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

S'au luat în discuție și s'au adus hotăriri în următoarele chestiuni:

1. Comitetul ia notă de comunicarea d-lui St. Rodoteatu că inițiativa înființării Băncii Populare a fost luată de Soc. „Progresul Silvic”, sub a cărei egidă ia naștere. D. I. Marinescu arată că încasările au trecut de 1.000.000 lei și urmează a se trece imediat la constituirea Băncii, fixându-se ziua de 29 Martie 1945 pentru aceasta.

2. D-l președinte I. Zeicu comunică prevederile Legii Reformei Agrare pentru crearea de rezerve pe seama Statului, pe baza cărora Societatea să facă propuneri la M. A. D. ca în cadrul Regulamentului ce se va întocmi să se prevadă afectarea terenurilor necesare pentru pepiniere, reședințe de ocoale silvice, cantoane de pădurari și brigadierii, perdele de protecție etc. Pentru întocmirea memoriului în acest sens Comitetul delegă pe d-nii C. Nettea și I. Niculescu.

3. Se aprobă închirierea sălii de festivități a Societății pentru seara zilei de 29 Aprilie 1945, Asociației Corpului Silvic Inferior.

4. Se aprobă pentru ziua de 25.III.1945 sala de festivități, pentru gruparea F. N. D. a Corpului Silvic.

5. Se aprobă sala de festivități pentru zilele de 8 și 9 Aprilie 1945, pentru adunarea generală a Asociației Personalului tehnic din Pescării, cu plata cheltuielilor de lumină, căldură și curățenie.

6. Se aprobă înscrierea ca membru al Societății a d-lui Bcris Blascu

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 26

Ședința din 6 Aprilie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. Pentru definitivarea înființării Băncii Populare se delegă d-nii: I. Marinescu, I. Dragomir și I. Paniță. În consiliul de Administrație se delegă: I. Zeicu, M. Rădulescu, I. Dragomir, I. Dumitriu, Gh. Vulcu, Gr. Eliescu, T. Căileanu, A. Tecovici, I. Stoenescu, Șt. Sprangate, Gh. Moraru, St. Teodorescu și I. Paniță.

2. Se aprobă principial expunerea de motive la modificarea Statutelor, delegându-se d-nii St. Rodoteatu și Șt. Predescu pentru revederea lor înainte de tipărire.

3. Se delegă d-nii: Petre Ioan, D. Teodorescu și Gh. Pană cu întocmirea unui referat în chestiunea sindicalizării Corpului Silvic.

4. În chestiunea planificării economiei întreprinsă de AGIR se hotărăște ca d. Popovici să depună un referat în ședința următoare. Se aduc mulțumiri d-lui Avram pentru munca depusă în cadrul AGIR-ului.

5. În chestiunea Legii Vânătoarei d. C. Nettea comunică depunerea memoriului la M. A. D.

6. Se aprobă tipărirea lucrării d-lui At. Haralamb referitoare la terenurile degradate, în editura Societății în limitele sumei de 80.000 lei.

7. Se aprobă plata cheltuielilor pentru tipăritul Revistei Pădurilor Nr. 1—3, în sumă totală de 563.329 lei.

8. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lor: Iosef Pataki, Pășenco Petre și Crăciunescu C-tin.

9. Nu se aprobă sala de festivități pentru cursuri de muzică și artă dramatică d-lui Edmond.

10. Se aprobă sala de festivități cerută de ARLUS pentru ținerea cursurilor de limba rusă.

11. Se aprobă un ajutor de 20.000 lei d-lui V. Ivănescu.

12. Se delegă d-nii: C. Nettea și Șt. Predescu pentru a trata cu CAPS-ul închirierea de camere solicitată.

p. Președințe, (ss) ȘT. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 27

Ședința din 12 Aprilie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Invițați d-nii: V. Sabău și T. Comes.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc următoarele hotărâri:

1. După unele lămuriri tehnice date de d. T. Comes cu privire la organul profesional „Curierul Forestier” bilunar, se hotărăsc detaliile de format, tiraj etc., numindu-se în Comitetul de redacție a acestei publicațiuni d-nii: C. Georgescu, Gh. Ionescu, V. Sabău și V. Filip.

2. D. V. Popovici expune liniile mari ale proiectului d-sale de planificare a economiei forestiere.

3. Se delegă pentru Cercul de Studii (Economia lemnului) dela AGIR, d-nii: Gh. Ionescu, D. Teodorescu și V. Sabău.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu.

PROCES-VERBAL Nr. 28

Ședința din 13 Aprilie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Paňă Gh., Popovici V., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Invitați d-nii: I. Marinescu și V. Sabău.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. După discuțiunile la care iau parte d-nii: St. Rodoteatu, I. Zeicu, Șt. Predescu, D. Bozdoc, V. Popovici și V. Sabău, Comitetul hotărăște ca referatele d-lor V. Popovici, Gh. Avram și V. Sabău să fie prezentate la AGIR, iar concluziile, sub forma de memoriu, la M. A. D.

2. Constatându-se lipsa multor cărți din Bibliotecă împrumutate de ani de zile, se hotărăște întocmirea de către d. Bibliotecar a unei liste a împrumutătorilor.

3. În chestiunea Cercurilor Regionale se va interveni la Direcțiile Silvice spre a da răspunsurile la apelul Societății.

4. Se aprobă un ajutor de 10.000 lei d-lui Bighigean, student refugiat.

5. Nu se aprobă ajutorul cerut de parohia St. Nicolae-Buzaști, nefiind fonduri în buget în acest scop.

6. Se aprobă în mod excepțional reducerea dela 21.000 lei la 10.500, cerută de d. Tarnavschi, ca refugiat.

7. Se dă citire scrisoarei de protest a d-lui C. P. Georgescu, contra noii legi a vânătoarei. Comitetul constată că s'a depus un memoriu la M. A. D., prin care se cere pentru conducerea Direcției Vânătoarei în principiu, un inginer silvic, fără a se desemna o persoană oarecare. Se va răspunde în acest sens d-lui C. P. Georgescu.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu.

PROCES-VERBAL Nr. 29

Ședința din 19 Aprilie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Popovici V., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. Se fixează programul Adunării generale din 9/24 Iunie 1945 și n da-litatea desfășurării lui.

2. D. vicepreședinte St. Rodoteatu cere ca Societatea să ia act cu regret că n'a fost invitată oficial la serbarea sădirii arborilor, presupunând că aceasta s'a făcut dintr'o scăpare din vedere a Direcției Silvice M. A. D., organizatoarea din acest an a serbării.

3. Se aprobă cererea de folosirea pianului Societății de către studenții Facultății de Silvicultură la festivalul organizat pentru ziua de 22 Apr. 1945

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 30

Ședința din 26 Aprilie 1945.

Prezenți d-nli: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu I., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Ștefanopol Al. și Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. D-l Secretar General, Șt. Predescu citește „Apelul” adresat membrilor Societății pentru participare la Adunarea Generală din 24 Iunie 1945. Se dă forma definitivă acestui apel.

2. Se ia act de constituirea Cercului Regional Craiova, se admite funcționarea, aprobându-se bugetul prezentat.

— Se ia act de constituirea Cercului Regional Arad, admitându-se funcționarea. Cercul va înainta un proiect de buget, ținând seama că se acordă 50% din cotizații, pentru cheltuelile de funcționare.

D-l Decan C. C. Georgescu comunică constituirea Cercului Regional Pitești. Consiliul aprobă funcționarea și acordă 50% din cotizații, pentru cheltuelile de funcționare.

3. Diverse — Administrative.

a) Se acceptă înscrierea în Societate a d-lui Stelian Munteanu.

b) Se acordă d-lui V. Borovschi un ajutor de 12.000 lei, din „Fondul Refugiaților”.

c) Se ia act de mulțumirile exprimate de Asociația personalului tehnic de pescării din România, „pentru cuvintele rostite de delegatul Societății „Progresul Silvic”, la adunarea Asociației.

d) Se aprobă cheltuelile în sumă de 7.700 lei, făcute de d. bibliotecar I. Tacu, pentru achiziționarea volumelor menționate în referat, necesare bibliotecii societății.

e) Se aprobă referatul d-lui Administrator N. Paia, pentru majorarea asigurării vilelor Societății, fixându-se: 50.000.000 lei pentru vila Sylva dela Govora și 5.000.000 lei pentru vila dela Carmen Sylva, jud. Constanța.

Pentru imobilul din Capitală, d-l Administrator N. Paia e rugat să refere amănunțit.

f) Se delegă d. Decan C. C. Georgescu pentru rezolvarea chestiunii cărților împrumutate de membrii societății.

g) Comitetul cooptează pe d-l Titus Comes, ca secretar de ședință-ajutor.

4. Comunicări.

a) D-l Decan C. C. Georgescu propune și Comitetul admite principial donarea din partea societății a unui plug pentru Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în mod simbolic, pentru susținerea campaniei de însămânțări și a producției în general.

b) D-l Al. Stăfanopol comunică dorința exprimată de d. Consilier C. Opran, de a dona Societății „Progresul Silvic” biblioteca domniei sale.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 31

Ședința din 17 Mai 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nicolae I., Pană Gh., Predescu Șt., Rodoteatu Șt. și Zeicu I.

Din partea M. A. D. d. consilier Ēm. Demetrescu, delegat pentru controlul Societății.

Prezidează d. Șt. Rodoteatu.

Se iau în discuții și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. Se hotărăște ca observațiile și sugestiile ce vor veni dela colegi, cu privire la proiectul de modificarea statutelor să fie centralizate și cristalizate de d. C. Nettea și discutate de Comitet.

2. Se ia act de comunicarea Ocolului Slobozia, că obiectele date lipsă dela Vila Carmen Sylva au fost găsite. Se acordă o sumă de 30.000 lei personalul Ocolului care s'a ocupat cu păstrarea obiectelor.

3. La cererea Primăriei Govora se aprobă 1.500 lei lunar pentru Comiteele cetățenești cari supraveghează vila Silva.

4. Se ia act de comunicarea Direcției Silvice Bacău referitor la mersul lucrărilor pentru înființarea Cercului regional.

5. Se ia act de mulțumirile d-nei ing. V. Ivănescu pentru ajutorul de înmormântare acordat de Societate.

6. Se aprobă un ajutor de 30.000 lei d-lui ing. N. Damian, repatriat cf. Convenției de Armistițiu.

7. Se aprobă sala festivă a Societății pe ziua de 18.VI.1945. cu plata sumei de 25.000 lei cheltuieli de întreținere — As. G-rale a inginerilor și tehnicienilor cadastrali, pentru conferința d-lui ing. Sc. Pascali.

8. În chestiunea vilelor dela Carmen Sylva Comitetul hotărăște să se ceară Direcției Constanța întocmirea unui deviz de reparații și să comunice dacă e posibilă deschiderea în actualul sezon. Pentru deschiderea vilei Silva dela Govora, d. Administrator Paia e rugat să facă propuneri concrete.

9. Se aprobă cumpărarea a 5 broșuri din lucrarea d-lui ing. Rătan: „Elemente de administrație forestieră”.

10. Se dă citire moțiunii Asoc. gen. a Corpului Silvic inferior trimisă Societății pentru cunoașterea și susținerea ei. Punctul 7 din moțiunea, referitor la vila Amara, va fi pusă la ordinea de zi a Adunării Generale din 9/24 Iunie 1945. Se deleagă d. D. Bozdoc a referi în această chestiune.

11. În chestiunea salarizării se hotărăște cu delegații Societății să intervină pe toate căile pentru o rectificare de salarii egală cu cea proiectată pentru inginerii din Corpul Tehnic.

12. În chestiunea expropriării poenilor și a golurilor alpine d. preș. I. Zeicu arată că a predat Comisiei de Reformă Agrară un memoriu în care s'a susținut punctul de vedere silvic. Se hotărăște înaintarea unui memoriu ce se va prezenta d-lui Ministru de o delegație alcătuită din d-nii C. Georgescu, St. Rodoteatu și I. Zeicu.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 32

Ședința din 19 Mai 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu I., Pană Gh., Predescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. Sterie Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. D. Șt. Predescu dă relații cu privire la salarizarea Corpului Silvic, indicând cele mai nimerite căi pentru îmbunătățirea acestei salarizări. La discuție iau parte și d-nii: C. Georgescu, St. Rodoteatu și D. Bozdoc.

2. Se citește și se iau în discuție instrucțiunile Comisiei pentru aplicarea legii de Reformă Agrară, cu privire la exproprierea de poeni și rariști din pădurile particulare. Se hotărăște a se întocmi un memoriu-adresă, cu punctul de vedere al Societății, în această importantă problemă, care să fie susținut și înmănat D-lui Ministru Subsecretar de Stat Agiu și D-lui A. Nițulescu, președint 'e Comisiei de Reformă Agrară.

D-l Consilier Zeicu arată, că un memoriu întocmit de D-sa, în care se arată punctul de vedere silvic, a fost susținut și depus Comisiei în una din ședințe, încă de acum două săptămâni.

D-l Iulian Niculescu, remarcă în procesele-verbale ale Comisiei de Ref. Agrară, nu se menționează nimic despre această intervenție din partea D-lui Cons. Zeicu, iar memoriul nu se găsește depus.

D-l Zeicu lămurește că hotărârea Comisiei — tradusă prin instrucțiunile cu privire la exproprierea poenilor și rariștilor din pădurile particulare — s'a luat în ședințele următoare când nu a mai fost de față niciun reprezentant al Corpului Silvic.

Diverse — Administrative.

1. Ministerul Propagandei cere colecția Revistei Pădurilor pe anul 1944. Se admite trimiterea.

2. D-l Ing. Bozdoc e rugat a depune referatul cu privire la cererea Asociației Corpului Silvic infericr, pentru vila dela Amara.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU.

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 33

Ședința din 24 Mai 1945

Prezenți d-nii: Georgescu C., Zeicu I. și Pană Gh.
 Neîntrunindu-se numărul statutar de membri prezenți ședința se amână
 pentru 25 Mai 1945, ora 16,30.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

PROCES-VERBAL Nr. 34

Ședința din 25 Mai 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh.,
 Predescu Șt., Popovici V., Rodoteatu St., Ștefanopol Al. și Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuție și se aduc hotărâri în următoarele chestiuni:

1. D-l C. Georgescu dă lămuriri cu privire la modul cum a decurs întrevederea dintre Comisia delegată de Societate (compusă din D-sa și d-nii St. Rodoteatu și I. Zeicu) și D-l Ministru Subsecretar de Stat C. Agiu, cu privire la măsurile de reformă agrară ce ating sectorul silvic și în chestiunea salarizării Corpului Silvic. Atât la d. Ministru Agiu cât și la d. av. Nițulescu, Președintele Comisiei de Reformă Agrară s'a găsit toată înțelegerea pentru problemele silvice și de salarizare, promițându-se luarea în considerare a punctului de vedere susținut de delegații Societății.

2. Se hotărăște facerea unei adrese din partea Societății către d. Secretar general M. A. D. C. Rachieru, cu rugămintea de a reveni asupra demisiei din Comitetul provizoriu.

3. Se hotărăște facerea unei adrese CAPS-ului în care se vor arăta cauzele neacceptării contractului de închiriere a etajului VI.

4. Se aprobă asigurarea localului Societății din București pentru valoarea de 100.000.000 lei.

5. D-l V. Popovici depune proiectul de Planificarea Economiei Forestiere, pentru care i se aduc mulțumiri. După însușirea de către Comitet. prin Comisia compusă din d-nii: C. Goergescu, I. Zeicu, N. Nettea și Gh. Pană, care va referi, se va depune la Agir din partea Societății.

6. Se va da avertismentul de eliminare din Cămin a studenților Savițchi și Prunescu pentru abatere dela Regulament.

7. Cercul Regional Arad înaintează un memoriu pentru reorganizarea sectorului silvic. Se delegă pentru referat d. Nicolae Ion.

8. Se hotărăște a se deschide o aripă a vilei Silva pentru membrii Societății D-l Adm. Paia se va deplasa la Govora pentru a se lua măsurile necesare.

p. Președinte, (ss) ST. RODOTEATU.

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 35

Ședința din 31 Mai 1945

Membrii prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popovici V., Popescu C., Predescu Șt., Rachieru C., Rodoteatu St. și Zeicu I., delegatul de control M. A. D.: Em. Dumitrescu.

Ordinea de zi:

1. Adunarea generală.
2. Sindicalizarea Corpului Silvic.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Ședința se deschide la ora 18 sub președinția d-lui I. Zeicu.

Se citesc și se ratifică procesele-verbale Nr. 31, din 17 Mai și Nr. 33 din 24 Mai ale desbaterilor ședințelor precedente.

D-l I. Zeicu relevă și salută cu satisfacție prezența d-lui Secretar General C-tin Rachieru în mijlocul Comitetului.

Răspunde d-l Secretar General, mulțumind, arătând totodată că singurul motiv al demisiei d-sale, din Comitet, a fost lipsa de timp pentru a participa la ședințe.

Comunicări.

Planificarea AGIR. D-l I. Zeicu informează Comitetul că dela Cercul de Studii AGIR, s'a cerut referatul privitor la planificarea economiei forestiere, întocmit de d-l Val. Popovici.

Se hotărăște ca d-l Decan Georgescu să-l depună — cu un referat din partea Societății — în prima ședință la AGIR.

Organizarea Corpului tehnic — salarizare. D-l C. Georgescu dă relații cu privire la problema, în studiu, a unificării tuturor asociațiilor ingineresti, într-o uniune (U. T. R.).

Cu privire la salarizare informează Comitetul de audiența d-sale la d-l Ministru al Finanțelor, Durma.

Mai ia cuvântul în privința salarizării, arătând importanța problemei, d-l cons. Bozdoc.

D-l Secretar General C. Rachieru arată importanța problemei salarizării membrilor Corpului Silvic și propune ca o delegație din partea Societății — împreună cu d-sa și d-l Secretar General M. A. D., Mihăilescu, — să se prezinte d-lor Miniștri Zăroni și Agiu, spre a-i ruga să intervină la d-l Ministru de Finanțe, pentru o echitabilă salarizare a inginerilor silvici și agronomi.

Din partea Societății se delegă dd.: Nicolae Ion, Zeicu I., Nettea C. și Predescu Șt.

Adunarea Generală. Urmează a se strânge materialul necesar întocmirii Dării de Seamă asupra atcivității Comitetului provizoriu, care se va da la tipărit cel mai târziu până la 14.VI.a. c.

Se delegă de Comitet ca președinte D-l Decan Georgescu C. C. și se-cooptează ca vicepreședinte d-l C. Rachieru.

Proiectul de modificarea statutelor, va fi discutat și cu delegații Gru-

pării F. N. D. a Corpului Silvic, spre a se aduce eventuale modificări. Din partea Societății se delegă d-l Nettea C. și Nicolae I.

Restul chestiunilor din ordinea de zi se amână.

p. Președinte, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 36

Ședința din 7 Iunie 1945

Membrii prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Niculescu J., Popescu C., Predescu Șt., Rodoteatu St.

Invitat d-l Dem. Teodorescu.

Prezidează d-l C. C. Georgescu.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală.
2. Sindicalizarea Corpului Silvic.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Ședința se deschide la orele 17.

Se intră în ordinea de zi:

1. Adunarea Generală. D-l Secretar General, Ștefan Predescu dă citire Dării de seamă, pentru Adunarea Generală din 9/24 Iunie 1945. După discuțiuni la care iau parte d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C. și Rodoteatu Sterie, se dă forma definitivă primei părți a dării de seamă, privitoare la activitatea profesională-spirituală a Comitetului provizoriu. Se hotărăște tipărirea Dării de seamă.

2. D-l Președinte St. Rodoteatu aduce la cunoștință Comitetului stadiul înțelegerii între membrii Comitetului Societății și membrii Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, în vederea adunării generale.

3. Luând în considerare nota de cheltueli necesare pentru punerea în funcțiune a vilei dela Govora, prezentată de d-l Administrator N. Paia, Comitetul aprobă principial efectuarea cheltuelilor, cu recomandarea de a le efectua numai în măsura în care se prezintă perspective de închiriere și de recuperare, constatate la fața locului.

4. Luând în considerare referatul d-lui Administrator N. Paia, pentru folosirea prilejului de a se crea o ieșire mai bună sălii de festivități, Comitetul dispune să se intre în tratative și în timp util să ne țină la curent cu situația.

5. Comitetul ia notă de cererea d-lui Inginer pensionar St. Dem. Olteanu de a face o comunicare la Adunarea Generală din 24 Iunie 1945, referitoare la chestiunea amenajării pădurilor, admitând desvoltarea ei, în timpul limitat de prevederile statutare.

6. La întâmpinarea d-lui Oancea Frățilă, referitoare la Căminul Societății, Comitetul își exprimă regretul că din cauza unor lucrări de reparațiuni, camerele Căminului n'au fost disponibile un interval de timp.

7. Se aprobă cererea de înscrierea în Societate a d-ilor Apostol M. Alexandru, Stolojescu I. Ioan-Mircea și Nicolaie Damian.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 37

Ședința din 12 Iunie 1945

Membrii prezenți D-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C. C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Șt., Rodoleatu St. și Zeicu I. Ședința se deschide la ora 18,30 sub președinția D-lui Prof. C. C. Georgescu.

Se citește și se ratifică procesul-verbal Nr. 36, din 7 Iunie 1945.

1. Se dă forma definitivă dărei de seamă asupra activității Comitetului Provizoriu.

2. Se hotărăște a nu se mai difuza membrilor societății volumele tipărite, asupra debaterilor celor de a 50-a și 57-a adunare generală a societății, având unele pasagii cu caracter antidemocratic.

D-l Administrator al Soc. Paia, se va conforma dispozițiilor legale în vigoare, închizând și sigilând aceste broșuri.

3. Sindicalizarea Corpului Silvic. Se hotărăște întocmirea unui memoriu către Confederația Generală a Muncii în care se va arăta necesitatea apărării patrimoniului forestier al țării, acțiune care se va duce mai hotărât și cu efect de către un Corp Silvic Sindicalizat.

Se delegă pentru întocmirea memoriului D-nii: I. Zeicu și Gh. Pană.

4. Diverse — Administrative.

1. Se citește referatul D-lui Cons. Bozdoc cu privire la vila dela Amara, cerută de As. Corpului silvic Inferior în proprietate. Înainte de a se lua o hotărâre se va ruga D-l Florea Căruntu, Președintele Asoc. Brigadierilor silvici și a Pădurarilor să vină la prima ședință a Comitetului spre a trata și a da lămuriri.

2. Se aprobă sala Soc. în fiecare Joi la ora 6, pentru Secția Sindicală M. A. D., cu condiția ca după ședințe să fie curățită.

3. Se aprobă angajarea unui camerist, cu o leafă egală cu aceea pe care o primesc cameristii dela Caps.

4. Se delegă D-l Administrator Paia ca să ducă o parte din lucruri la Govora, în vederea deschiderii vilei Silva.

5. Se va ruga D-l Ing. Olteanu să depună textul comunicării pe care d-sa dorește să o facă la Adunarea generală.

Ședința se ridică la ora 20.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 38

Ședința din 21 Iunie 1945

Membri prezenți D-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae Ion, Niculescu I., Pană Gh., Predescu Șt., Rodoteatu St., Ștefanopol Al. și Zeicu I.

Delagat M. A. D., de control al Soc.: Em. Dumitrescu.

Invitați D-nii brigadieri silvici: Florea Căruntu și Coman.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală pe 1945.

2. Diverse — Administrative.

3. Comunicări.

Ședința se deschide la ora 18,30 sub președinția D-lui Georgescu C.

1. **Vila dela Amara.** D-l Ștefan Predescu dă citire adresei Asociației Generale a Corpului silvic inferior, prin care cere în proprietatea deplină vila Amara și referatului în această chestiune a D-lui Cons. D. Bozdoc.

D-l Florea Căruntu președintele As. Corpului Silvic Inferior, repetă și susține doleanțele brigadierilor și pădurarilor, cu privire la Vila Amara.

După ample discuții, în care se face un istoric al modului cum s'au construit vilele Silva și Amara, la cari iau parte D-nii: Rodoteatu, Bozdoc, Predescu, Nicolae Ion, Zeicu, Ștefanopol, Dumitrescu, se hotărăște ca în fața Adunării Generale din Iunie a. c., Comitetul Provizoriu să facă propuneri în sensul că vila dela Amara să fie dată în proprietatea deplină a Corpului Silvic Inferior, fără nicio restricție.

2. **Adunarea Generală.**

În vederea Adunării Generale se autoriză Comitetul restrâns al Societății de a plăti până la lei 100.000 reporterii ziarelor ce vor publica debaterile Adunării. Se va angaja și un stenograf.

3. **Diverse — Administrative.** Se aprobă pentru după amiaza zilei de 23.VII.a. c, Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, sala Societății.

Ședința se ridică la ora 20,30.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

**Procese-verbale ale Ședințelor
Consiliului de Administrație
ales de Adunarea Generală
din 24 Iunie 1945**

PROCES-VERBAL Nr. 1

Ședința din 6 Iulie 1945

Prezenți d-nii: Georgescu C. C., Colpacci Gr., Predescu Șt., Bordea D., Boroychi B., Butoiu Al., Constantinescu Șt., Eliescu Gr., Ene M., Filip V., Vencu Georgescu, Ionescu Gh., Lăsievici V., Nettea C., Pană Gh., Paladian I., Popescu Gh., Rodoteatu St., Sburlan D., Vișan T., Voloșciuc A., Zeicu I., Manole H. și Boldur M.

* Ordinea de zi:

1. Constituirea birourilor Societății.
2. Constituirea secțiunilor.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Ședința se deschide la ora 17 sub președinția D-lui Prof. C. Georgescu, care înainte de a intra în ordinea de zi expune problemele zilei, cele mai importante.

Se aprobă propunerea Ad-ției Sanatoriului dela Amara pentru scăderea a 7% scânduri ridicată de Armata Aliată.

Se aprobă numirea unei cameriste cu salariul corespunzător celor dela CAPS.

Se aprobă să se dea sala Societății, pentru ședințele organizației județene „Uniunea Patrioților” contra unei sume de 5.000 lei (restituirea cheltuielilor cu lumina, curățenia etc.) Comitetul secției administrative va rezolva această problemă.

D-l D. Sburlan este delegat să rezolve împreună cu D-l Secretar General Șt. Predescu și comitetul secției ad-tive următoarele:

1. Amenajarea podului dela etajul 7 pentru birouri.
2. Stabilirea înțelegerii cu CAPS-ul în privința instalației de gaze naturale.
3. Reparațiuni la cabana Bistra-Sebeș.
4. Intocmirea devizului de reparațiuni la Carmen Silva.

Se ia act de înființarea Cercului Regional al Societății „Progresul Silvic” la Constanța.

Se ia act de invitația la congresul Asociației silvicitorilor din Bulgaria. Se procedează la alegerea comitetelor pe secțiuni după cum urmează:

Comisia Secției I-a — Tehnică: Președinte: I. Zeicu; Secretar Vencu Georgescu; Membri: C. Nettea, V. Lissievici și M. Boldur.

Comisia Secției a II-a — Politica lemnului: Președinte: Gh. Ionescu; Secretar: V. Filip; Membri: Constatinescu-Leu, I. Paladian și H. Manole.

Comisia Secției a III-a — Culturală: Președinte: D. Sburlan; Secretar: Gh. Pană; Membri: Gr. Eliescu, T. Comes și M. Ene.

Comisia Secției a IV-a — Social-Profesională: Președinte: St. Rodoteatu; Secretar: C. Popescu; Membri: A. Comșa, Tr. Vișan și I. Marinescu.

Comisia Secției a V-a — Disciplinară: Președinte: C. Rachieru; Secretar: N. Purcăreanu; Membri: Al. Butoiu, D. Bordea și A. Volosciuc.

Comisia Secției a VI-a — Administrativă: Președinte: V. Popovici; Secretar: Gr. Colpacci; Casier: Șt. Constantinescu; Membri: Șt. Teodorescu și B. Borovschi.

Se stabilesc următoarele norme de funcționare: Comitetele Secțiunilor se vor întruni în ședințe obișnuite de lucru din 2 în două săptămâni și pot lucra valabil cu 3 membri prezenți.

Consiliul în secții unite se va întruni odată în lună. În modul de lucru se va introduce sistemul criticii. Se trec în revistă de către D-l Președinte atribuțiunile Secțiunilor, în general (stabilite prin Statut și în special se insistă

asupra: la secția Culturală, înființarea Cercurilor de studii; la secția Tehnică, prelucrarea temelor pentru congresul AGIR; la secția Profesională, modificări de legi silvice, în momentul de față cerându-se studiul pășunilor.

Se admite propunerea ca D-1 At. Haralamb să rămână ca redactor responsabil al Revistei Pădurilor, iar ca redactor șef, D-1 Gr. Eliescu.

La „Suplimentul profesional“ al Revistei Pădurilor, redactor responsabil D-1 Tr. Vișan.

Secretari de ședință: D-nii M. Ene și B. Borovschi.

Un membru responsabil pentru imobil. se numește în persoana D-lui D. Sburian.

Secția Ad-tivă ia în studiu și va executa:

- a) instalarea unui aparat de proiecție și instalație fixă de microfon în sală;
- b) mutarea busturilor în bibliotecă sau foyer;
- c) modificarea instalației electrice, în sensul ca lumina să fie manevrabilă dela catedră;
- d) ornarea sălii, de acord cu Secția Culturală;
- e) instalarea scrumierelor la scaunele din sală.

Se dă delegație D-lui Secretar General Șt. Predescu pentru a se studia vânzarea eventuală a vilei dela Govora și posibilitățile de cumpărare a unui imobil în Capitală.

D-1 Șt. Predescu propune întocmirea unui program de editarea broșurilor de popularizarea științei silvice și a unui calendar-agendă, care să aducă și venituri.

D-1 Consilier Rodoteațu expune caracterul dinamic ce trebuie să aibă activitatea secției Social-Profesională și păstrarea unui contact mai strâns cu Consiliul. Este contra întreprinderii activității pe timpul verii.

D-1 Președinte C. Georgescu dă lămuriri că se va putea lucra valabil și cu 3 membri în Comitetul Secției și că se pot coopta pentru activitate și alți membri ai Societății. Președintele are toată inițiativa, iar legătura se păstrează prin D-1 Secretar General Șt. Predescu.

Se hotărăște ca lucrările dezbătute în secțiuni să fie supuse plinului în prima ședință.

D-1 Președinte reamintește că toți trebuie să se încadreze în munca pentru colectivitate, care se cere din ce în ce mai multă, și în special în Capitală, este nevoie de membri activi.

D-1 Vencu Georgescu și D-1 I. Zeicu vor lua contact cu Comisiunea de planificare a AGIR-ului.

D-1 A. Voloseiuc, Al. Butoi și Șt. Predescu, vor forma o comisiune de colaborare cu Societatea „AVIS“ din provincie.

Pentru legătură cu provincia, sunt însărcinați D-nii: Vencu Georgescu (Craiova, Bacău, Pitești); I. Paladian (Arad, Lugoj); Gh. Ionescu (Sebeș); A. Voloseiuc (Bucovina de Sud); C. Nettea (Cluj).

Coordonarea activității Societății cu activitatea Societăților de conductorii, brigadieri și pădurari — o va face D-1 Șt. Rodoteațu.

Viitoarea ședință se fixează pentru 13 Iulie ora 17.

Ședința se ridică la ora 18,40.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 2

Sedința din 13 Iulie 1945

Prezenți d-nii: C. C. Georgescu, Gr. Colpacci, Șt. Predescu, B. Borovschi, Al. Butoiu, A. Comșia, T. Comes, Șt. Constantinescu, Gr. Eliescu, M. Ene, V. Filip, Vencu Georgescu, V. Lissievici, C. Nettea, Gh. Pană, C. Popescu, Gh. Purcăreanu, St. Rodoteatu, A. Voloșciuc, I. Zeicu, M. Horia și M. Boldur.

Prezidează d. C. C. Georgescu.

Ordinea de zi:

I. Rapoartele Secțiilor.

II. Diverse — Administrative.

III. Comunicări.

I. D-1 Gh. Pană citește raportul de program al Secției culturale. După discuțiuni la cari iau parte d-nii: Profesor C. C. Georgescu, Șt. Predescu, D. Sburlan, Gr. Eliescu, C. Popescu se hotărăște:

a) publicarea în suplimentul Revistei Pădurilor, a debaterilor Adunării Generale, rezumativ;

b) să se intervină pentru obținerea hârtiei, cota legală pentru revistă, spre a putea folosi hârtia velină pentru alte lucrări;

c) Repartizarea sumei de 2.000.000 lei, din subvenția de 7 milioane, pentru publicații;

d) cumpărarea unor planșe de propagandă forestieră, pentru a fi expuse în sala de festivități și multiplicarea lor pentru răspândire.

D-1 V. Filip citește raportul Secției de politica lemnului. După discuțiuni la cari iau parte d-nii: Președinte C. C. Georgescu, V. Filip, C. Nettea, etc. se hotărăște ca acțiunea în acest sector să fie dusă urmărind:

a) extinderea regiei;

b) crearea unei Case autonome pentru exploatarea pădurilor persoanelor juridice;

c) exercitarea dreptului de preemțiune al C. A. P. S.-ului pentru achiziționarea de masive păduroase.

D-1 Vencu Georgescu expune liniile mari ale programului de activitate a Secției tehnice.

II. Se iau în discuțiune chestiunile administrative, aducându-se următoarele hotărâri:

1. Se ia act de comunicarea Direcțiunii Regionale Cluj, referitoare la reluarea activității Cercului regional.

2. Se aprobă referatul d-lui D. A. Sburlan, în chestiunea instalației pentru gaze naturale, în clădirea Societății, după discuțiuni la care iau parte d-nii: V. Lissievici, D. Sburlan, B. Borovschi, V. Georgescu și Președinte C. C. Georgescu.

3. Se aprobă referatul d-lui D. A. Sburlan, pentru repararea casei din colonia Bistra.

4. Se aprobă referatul și devizul de repararea casei dela Carmen Sylva, prezentat de d-1 D. A. Sburlan.

5. Se dă delegație d-ilor: D. Sburlan, Șt. Constantinescu și avocat Ilie Paniță, pentru tratarea cu CAPS.-ul a ofertei acestuia de amenajarea podului clădirii. La discuțiuni au luat parte d-nii: D. Sburlan, A. Volșciuc, V. Lissievici, Referent d. Șt. Predescu.

Consiliul aprobă principial planul și devizul de 28.000.000 lei prezentat de C.A.P.S.

6. Se aprobă cererea d-lui Inginer Consilier Silvic pensionar, M. Boldur, de scutire de taxele către Societate.

7. Se aprobă plata facturilor Nr. 76 și 77 a Tipografiei „Bucovina” în sumă de lei 111.868 și lei 39.150, pentru carnete, note de plată, ordine de plată și chitanțe.

8. Se admite înscrierea în Societate a următorilor ingineri silvici: 1) Jurcu . Silviu, 2) Ioan D. Uscoiu, 3) Ioan Vlaheli, 4) Oprea Constantin, 5) Dușu Rădulescu, 6) Dan Broșteanu, 7) Aurel Mihăilescu, 8) Vasilică D. Chiriac, 9) Faustiu Ionescu, 10) Cristian Emil, 11) Dorin Gh. Tudor, 12) Nicolaescu Stelian, 13) Moraru Tudor.

9. Se aprobă acordarea a 2 camere cu 2 paturi la vila Sylva din Govora, în August, d-lui M. Fiera și Mircea Ene.

10. Se repartizează memoriul d-lui Inginer C. P. Georgescu, Secției administrative.

11. Se dă d-lui Ștefan Constantinescu delegație permanentă în numele d-lui președinte al Societății, la C.E.A.C.S.

12. Se aprobă cererea paznicului Victor Soare dela vilă Amara, de majorarea salariului, în conformitate cu Decizia 573/1944.

13. Se aprobă o indemnizație lunară de 20.000 lei, d-lui avocat Ilie Pantiță, care acordă consultații și asistență juridică.

III. Comunicări.

D-1 Sterie Rodoteatu aduce la cunoștința Consiliului situația conducto-rilor silvici, față de noua Lege de organizare a Corpului tehnic.

D-1 Președinte C. C. Georgescu dă explicații referitoare la cauzele ace-
siei situații.

2. D-1 Sterie Rodoteatu, în chestiunea dreptului de lemne al personalului din administrațiile silvice, propune ca sindicatele să îmbrățișeze revendicările funcționarilor silvici, de a nu li se leza un drept câștigat.

3. D-1 Ioan Zeicu dă citire comunicării D-sale cu privire la Ocoalele silvice pastorale, făcând propuneri pentru atitudinea pe care Societatea trebuie să o ia în această chestiune, subliniind tendința continuă de imixtiune a agromomilor în sectorul silvic, aceeași problemă fiind amplu discutată și în anii precedenți, în Consiliile de Administrație. Iau parte la discuție d-nii: Vencu Georgescu, M. Boldur, V. Lissievici, D. Sburlan, I. Zeicu și Președinte C. C. Georgescu.

Se hotărăște delegarea d-lui M. Boldur pentru facerea unei întâmpinări în această chestiune și prezentarea ei de o delegație a Societății d-lui Secretar General Mihăilescu Crum.

Ședința se ridică la orele 20,30.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 3

Ședința din 7 Septembrie 1945

Prezenți d-nii: Boldur M., Colpacci Gr., Comes T., Constantinescu-Leu, Constantinescu St., Ene M., Filip V., Georgescu C., Georgescu V., Ionescu Gh., Marinescu I., Nețtea C., Până Gh., Popescu C., Popovici V., Purcăreanu Gr., Rodoteatu St., Vișan Tr., Volosciuc A. și Zeicu I.

Invitat: d-l Sabău V.

Ședința se deschide sub președinția D-lui Prof. C. Georgescu, la orele 16,30.

Ordinea de zi:

1. Congresul AGIR dela 14—17 Octombrie 1945.
2. Problema ajutorării organilor de războiu prin comitetul de inițiativă AGIR.

3. Diverse. Administrative.

Se intervertește ordinea de zi.

Se citesc și se ratifică procesele-verbale ale ședințelor anterioare ale Comitetului și Consiliului de Administrație.

Se suspendă ședința un minut în memoria colegilor decedați după 1 Iulie: I. Nițescu, N. Teodorescu, D. Ionescu și I. Bătuca.

D-l Prof. C. Georgescu prezintă un referat prin care recomandă lucrarea „Evoluția economiei forestiere în România”, a colegului V. Sabău cu propunerea de a fi tipărită de Societate. După informațiile date de autor, lucrarea tipărită ar avea 600—700 pag. și ar costa 2½ milioane. La discuții iau parte și susțin lucrarea d-nii: I. Marinescu, V. Georgescu și St. Rodoteatu.

În chestiunea congresului Agir, d-l Preș. C. Georgescu anunță că se mai pot trimite referate în termen de 2 săptămâni. E de dorit ca acestea să trateze și subiecte din alte secțiuni decât cea forestieră. Au depus referate până în prezent, d-nii: V. Filip, C. Popescu, N. Ghelmeziu. Referatele vor fi centralizate de către d-l V. Sabău.

În chestiunea operei de ajutorarea copiilor orfani din Moldova, acțiune întreprinsă de Apărarea Patriotică, și însușită de Agir, se propune a se cotiza lunar o sumă de aproximativ 1000 lei. În acest sens AGIR-ul va avea o adunare generală extraordinară în ziua de 16 Sept. Deoarece la această adunare va trebui să participe o delegație a Soc. noastre, se propune, pentru această chestiune și pentru cea a pregătirii lucrărilor pentru congresul AGIR, o adunare extraordinară a Soc. noastre pentru ziua de 14 Sept. (membrii din Capitală).

Este invitat în ședință d-l avocat I. Paniță pentru chestiuni juridice. În consiliile următoare se va fixa data pentru autentificarea noilor statute ale Soc. la care se cere prezența a 20 membri. În chestiunea blocului care se clădește alături de cel al Soc., sunt necesare, pentru proces, câteva acte și planuri care n'au putut fi încă procurate.

D-l Președinte C. Georgescu roagă secțiile să prezinte în ședință referate de activitate, aceasta pentru a se putea urmări realizările propunerilor făcute și concentra sugestiile.

Se ia act că a fost predată vila dela Amara, Asoc. brigadierilor și pădurarilor.

Se aprobă sumele cheltuite cu jerbele de flori depuse la înmormântarea colegilor decedați.

D-l T. Comes face apel pentru articole necesare suplimentului profesional al revistei. Anunță din partea Secției culturale, că în luna Noembrie Cercul de studii își va începe activitatea. Conferințele se vor ține din 2 în 2 săptămâni. Se va aranja și un program de filme documentare.

D-l Președinte C. Georgescu anunță că editura de Stat va începe să tipărească manuale elementare de specialitate. D-sa face apel la membri de a activa și în această direcție.

D-l M. Boldur roagă ca în numele inginerilor pensionari Soc. să facă intervenție pentru o cotă de lemne.

D-l Gr. Colpacci, vicepreședinte, relatează faptele în care s'a încheiat convenția de export de lemn pentru Rusia. S'a propus o agapă colegială cu delegații Ruși la ocolul silvic Gruiu, pentru data de Marți 11 Sept. orele 15, la care sunt rugați a lua parte și câțiva membri din consiliu.

Ședința se ridică la orele 20.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL Nr. 4.

Ședința din 28 Septembrie 1945

Prezenți d-nii: Boldur M., Borovschi B., Colpacci Gr., Comșa A., Constantinescu St., Comes T., Ene M., Georgescu C. C., Ionescu Gh., Lissievici V., Manole H., Nettea C-tin, Paladian L., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Șt., Purcăreanu Gh., Rachieru C., Rodoteatu St., Sburlan D., Vișan T. și Zeicu I.

Ordinea de zi:

1. Congresul A. G. I. R. dela 14—17 Octombrie 1945.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Ședința se deschide la orele 18, sub președinția d-lui Prof. C. C. Georgescu, președintele Consiliului Societății.

Se intră în ordinea de zi:

D-l Președinte C. C. Georgescu lămurește tehnica prezentării referatelor la Congresul A. G. I. R. Președinții secțiunilor vor extrage din referatele prezentate punctele principale ale subiectelor respective. Pentru secțiunea silvică punctele vor fi extrase și centralizate de d. Inginer Vișan Traian și prezentate de d-l Inginer C. Rachieru.

D-l Ioan Zeicu cere ca referatele să fie depuse cel mai târziu până la 5 Octombrie, pentru a fi tipărite și roagă ca autorii să facă un scurt rezumat în limba franceză. Înainte de Congres se va ține o ședință, în cadrul secției silvice, pentru pregătirea prezentării referatelor. Ședința plenară festivă se va deschide în Camera Deputaților. Ședințele vor avea loc separat în secțiuni.

Pentru a se da posibilitate colegilor de a participa la Congres, se va

intervenii la Minister să se dea o decizie prin care să se acorde 2 zile concediu.

2. Administrative.

Se ia cunoștință de moartea colegului Victor Pascu. Se păstrează un moment de reculegere.

Se propune și se aprobă majorarea dreptului de autor la lucrările prezentate a se tipări în editura societății și anume: 1.000 (una mie) lei pagina mare și 700 lei pagina mai mică.

Se ratifică sporul de salariu la cei doi paznici ai vilelor dela Govora și Carmen Sylva.

Se aprobă ajutorul de iarnă pentru personal, în sumă de lei 298.000.

Se ia în discuție și se aprobă a se plăti ore suplimentare personalului Societății dela Centru.

Se aprobă înscrierile în societate ale d-ilor ingineri: Ardeleanu T. Gheorghe, Ștefănescu V. Vitalie, Buniș Nicolaie, Bălan Eftimie, Bărcă I. Leon, Batea I. Enea, Stoica A. Nicolaie, Rusu Gr. Ioan.

Rapoartele secțiilor:

Secția Administrativă.

D-l Valer Popovici citește procesul-verbal Nr. 1, al secției Administrative, din 14 Septembrie 1945. Consiliul îl ratifică.

Se citește procesul-verbal Nr. 2, din 20 Septembrie 1945, Consiliul îl ratifică cu următoarele observațiuni:

— Instalarea amplificatorului necesitând mari cheltueli, se renunță deocamdată. Se va închiria amplificatoare când va fi nevoie.

— Pentru închirierea sălii de festivități Editurii Ștefan Kirișescu, d-l președinte C. C. Georgescu propune să se dea sala numai după amiază, spre a nu se stâneni serviciul C. A. P. S.-ului. Deasemeni ar trebui să se ceară o garanție. De dorit este să se caute a se închiria pentru îndelniciri pașnice, ex.: expoziții de pictură, etc. În cazul închirierii pentru spectacole, se vor bara scările, spre a nu se pătrunde publicul în localul C. A. P. S.

— Se va aranja ca pe viitor C. A. P. S.-ul să anunțe în prealabil Secretariatul Societății, atunci când are nevoie de sală.

— În privința încălzitului părții din local folosit de Societate, d-l Ștefan Predescu opinează că întrucât C. A. P. S.-ul a închiriat noui încăperi din local, întregul consum să fie plătit de C. A. P. S. Deasemeni să se facă o modificare a contorilor electrice, societatea urmând să plătească pentru camerele pe care le folosește efectiv.

— Busturile au fost mutate din sala mare în bibliotecă. Va fi mutată și placa colegului Condrea. Va fi scos și soclul bustului Al. Constantinescu. Se va instala în sală mare o placă comemorativă, pentru cei căzuți în războiu.

— În privința ofertei pentru închirierea restaurantului dela vila „Sylva“, din Govora, cu 800.000 lei pe sezon, ofertaantul își ia angajamentul să repare planșeul camerei unde acesta s'a prăbușit, precum și alte reparații necesare pentru buna funcționare a restaurantului. După discuții se ajunge la concluzia că chiria trebuie recalculată la prețurile din primăvară viitoare: contractul să se facă cu începere de la 1 Mai; în acest scop să fie consultat un avocat.

— D-l N. Paia a înaintat o dare de seamă a situației vilei din Govora, care nu s'a putut închiria pe vară, din cauza împrejurărilor cunoscute,

— Se va mulțumi d-lui Inginer Dănciulescu, pentru concursul dat la evacuarea mobilierului vilei.

— Se hotărăște ca d-nii: Șt. Constantinescu și B. Borovschi să facă un inventar amănunțit al societății, plătindu-li-se pentru aceasta onorarii.

— Se vor cere relații Direcției Constanța, în ce condițiuni este ocupată vila din Carmen Sylva de armata rusă.

— Se va interveni la C. A. P. S. să procure 3 canapele pentru dormit în birou, pentru colegii ce vin din exterior și cari nu au loc la cămin,

— Se propune să se cumpere 4 drapele ale țărilor aliate. D-l Șt. Predescu propune să se folosească cele dela C. A. P. S.

— Se aprobă cererea societății Filatelice pentru ținerea adunărilor, în localul Societății, cu plata a 10.000 lei de ședință.

Secția Profesională.

D-l St. Rodoteatu referă:

— Face apel să se înainteze referatele relative la salarizare în congresul A. G. I. R.

— Cere ca legea de organizarea Corpului tehnic silvic să fie depusă la Minister chiar acum, înainte de congresul A. G. I. R.

Secția Culturală.

D-l D. A. Sburlan referă:

— Activitatea Cercului de studii va începe în Noembrie. Ședințele vor cuprinde conferințe urmate de filme. Acestea vor avea loc, din 2 în 2 săptămâni, Vinerea.

— S'a discutat programul apariției unor broșuri, pe specialități în formă de enciclopedie, la care se vor plăti premii.

— D-sa face apel pentru ținerea de conferințe.

Comunicații.

D-l C. Popescu anunță că d-l Vasile Petrescu membru al Soc., e suferind, într'un sanatoriu din Timișoara. Se aprobă un ajutor de 200.000 lei.

D-l C. C. Georgescu face apel pentru lucrările tehnice ce vor fi tipărite de Editura de Stat.

Se ratifică procesele-verbale ale ședințelor anterioare.

Ședința se ridică la orele 20 și 15.

Președinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

P U B L I C A Ţ I U N I

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcția Silvică

D E C I Z I U N E

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Mon. Of. No. 131/929;

D E C I D E M :

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurilor Gemenea Pietrari, județul Dâmbovița, proprietatea Statului, formând Seria VIII-a din ocolul silvic Hârțiești, în suprafață de 689 ha 900 mp. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 5 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.

No. 2830/945.

a) Amenajamentul pădurii Tomești, județul Iași, proprietatea Statului, formând Seria X-a din ocolul silvic Tomești, în suprafață de 325 ha 1900 mp. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea în anul 1961.

b) Amenajamentul pădurilor Lunca-Milovanul, județul Vâlcea, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Sf. Mitropolii a Olteniei, în suprafață de 500 ha. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 2 Iunie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Valea Sirinția, județul Caraș, proprietatea Statului formând Seriiile a III-a de raport și IV-a de protecție din ocolul silvic Berzasca, în suprafață de 7580 ha 9200 mp., tratată în o serie de codru cu tăeri progresive și revoluția 120 ani și o serie de protecție cu exploatabilitatea fizică. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 23 Iulie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.

No. 2320/945.

a) Amenajamentul pădurii Luncile Ocolului, județul Romanați, proprietatea Statului, formând Seria I-a din Ocolul Silvic Bobicești, în supra-

față de 1046 ha 4500 mp. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea în anul 1945.

Data astăzi 9 August 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.

No. 2457/945.

a) Amenajamentul pădurilor Gemenea Pietrari, județul Dâmbovița, proprietatea Statului, formând Seria VIII-a din ocolul silvic Hârțiești, în suprafață de 689 ha 9600 mj. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Făget, județul Severin, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Episcopiei Ortodoxe Române din Caransebeș, în suprafață de 304 ha 8700 mp. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Dealul Popii, județul Severin, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Episcopiei Greco-Catolice Române din Lugoj, în suprafață de 303 ha 9400 mp. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 10 Septembrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.

No. 2658/945.

a) Amenajamentul pădurii Berevoești-Ungureni, județul Muscel, proprietatea Statului, în suprafață de 8584 ha 6100 mp., tratată în două serii de codru cu tăieri progresive și revoluția 96 ani și o serie de protecție. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 15 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.

No. 2954/945.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamentelor de exploatare mai sus menționate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție, revizuirea se va face și mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii de reformă agrară.

Constatându-se însă că în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute de studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. V și ultimul. — Domnul Director al Direcției Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef:
Prof. Gr. Eliescu

Redactor-responsabil:
Ing. At. Haralamb

Comitetul de redacție:

Prof. C. C. Georgescu
Prof. D. Sburlan

Ing. G. I. Ionescu
Prof. Ilie C. Demetrescu
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:

Ing. Vișan Traian

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL SOCIETĂȚII:

Președinte: Prof. C. C. Georgescu
Vice-Președinți: Ing. C. Rachieru și Gr. Colpacci
Secretar general: Șt. Predescu
Casier: Constantinescu Șt.

Membrii Consilieri:

Bordea Dem.	Filip C. Vasile	Popescu Gh. Const
Berovschi B.	Georgescu Vencu	Popovici Valer
Boldur Mihail	Ionescu I. Gh.	Purcăreanu Gh.
Butoi Alex.	Lissievici Vasile	Rodoteatu Sterie
Comșia M. Aurel	Manole Horia	Sburlan Dimitrie
Comes Titus	Marinescu Ionel	Vișan Traian
Constantinescu Leu Ioan	Nettea Constantin	Volosciuc Aurel
Eliescu Grigore	Pană Gheorghe	Teodorescu Ștefan
Ene Mircea	Paladian Ioan	Zeicu Ioan

Cenzori titulari: Pană Vasile, Dimitriu Ioan, Dragu Constantin
Supleanți: Constantinescu Gh., Delavale I. Anton, Dragomir Ioan

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pè un an pentru instituții	4.000 lei
" " " " particulari	2.000 "
" " " " studenți, conductori și brigadieri	1.000 "
Un exemplar	500 "

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR

un volum de 255 pagini. Epuizat. ✓

D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE

Vol. I: Trașee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

GR. ELIESCU:

PROTECȚIA PĂDURILOR

un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:

TEMLĂURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ
GENERALĂ

un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI

Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA
SILVICĂ

1943; 36 pag. + 54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

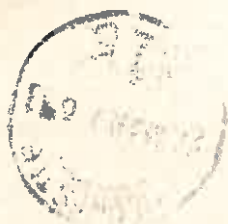
1944; 24 pag. + 10 fig.; 300 lei.

4. AT. HARALAMB:

PĂȘUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, SCURGEREA
SUPERFICIALĂ A APELOR ȘI EROZIUNEA

1945; 38 pagini; 300 lei.

REVISTA PADURILOR



R E V I S T A P Ă D U R I L O R PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov
S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 57, Nr. 12

DECEMBRIE 1945

S U M A R U L :

Studii:

- C. C. Georgescu și N. A. Constantinescu: Tipurile naturale de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei — — — — — 277

Comentarii:

- I. Vlad: Tipuri de pădure și tipuri de arborete în ocolul silvic Slobozia (Ialomița) — — — — — 294
R. Râșcanu: Transportul lemnelor cu goanga — — — — — 301
I. Florescu: Comentariu asupra art. 5 din Codul Silvic — — — — — 307

Cronica internă (pag. 313), Mercurială (pag. 333).

S O M M A I R E

Études:

- Les types naturels de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie — — — — — Georgescu C. C. et Constantinescu N.

Commentaires:

- Les types de forêt dans le cantonnement forestier Slobozia (départ. Ialomița) — — — — — Vlad I
Une route forestière particulière «goanga» — — — — — Râșcanu R.
Commentaire sur l'article 5 du code forestier roumain — — — — — Florescu I.

Chronique (intérieure et mércuriale).

S T U D I I

TIPURILE NATURALE DE PĂDURE DIN REGIUNILE
ȘESURILOR JOASE ȘI ÎNALTE ALE OLTENIEIde Prof. C. C. GEORGESCU
și Ing. N. A. CONSTANTINESCU

În lucrarea de față ne propunem a enumera tipurile de pădure din regiunea șesurilor joase sau a teraselor Dunării și a șesurilor înalte sau a platourilor înalte din Oltenia ¹⁾, care se succed în cadrul climatului cu influențe mediteraniene al provinciei, în funcție de altitudine, relief și tipuri de sol. Primul fapt, care ne frapează este că tipurile de pădure ²⁾, ca și tipurile de sol, sunt dispuse mai mult sau mai puțin regulat, în regiuni de vegetație, aceasta datorindu-se reliefului regulat al teraselor șesurilor amintite, care se ridică treptat dinspre Dunăre către regiunea muntoasă. După cum mersul curbelor de nivel al teraselor este aproape paralel dela Vest către Est, tot astfel tipurile de sol și de pădure formează bande mai mult sau mai puțin paralele, care străbat Oltenia în curmeziș și se succed în altitudine cu destulă regularitate, fiind întrerupte în dreptul lunecilor joase ale râurilor, pe care se instalează alte tipuri de soluri, respectiv de pădure. În cele ce urmează vom avea în vedere numai tipurile de pădure de pe platouri și versanți, nu și cele de pe lunci, cari nu intră deocamdată în preocupările noastre.

Dacă se traversează șesurile Olteniei în direcțiunea dela Sud către Nord, atunci se întâlnesc următoarele tipuri naturale de pădure:

A) Teritoriul figurat în harta noastră cu I cuprinde mai întâiu lunca Dunării și a Jiului, care este limitată spre interiorul țării prin-

1) *Ionescu-Argetoia*. Pliocenul din Oltenia. Analele Institutului Geologic al României. București. VIII. (1914) 261—350. vezi fig. 1.

2) În lucrarea de față vom considera tipul de pădure sinonim cu asociația de plante lemnoase.

tr'o treaptă bine vizibilă. În această luncă vegetează pe cordoanele litorale, pe ostrcave sau pe resturile unor vechi terase joase, zăvoaie în preponderență de salcie (*Salix alba* L.) de care, urmând programul propus, nu ne vom ocupa.

Alăturat luncei Dunării ca și luncei din stânga cursului inferior al Jiului, mai se găsesc tot în acest teritoriu dune recente, în parte cu nisipuri sburătoare, în parte cu nisipuri fixate, care se prelungesc înspre interiorul țării prin dune de nisip cuaternar fixate. Pe aceste ultime dune s'au putut forma soluri evoluuate dela stadiul de cernoziom ciocolat până la stadiul de cernoziom degradat, care au permis instalarea pădurilor naturale de stejar brumăriu (*Quercus pedunculiflora* C. Koch); acestea alcătuiesc asociația — sau tipul de pădure — *Quercetum pedunculiflorae*, descrisă de Prof. Al. Borza³⁾ din pădurile basarabene. Solurile acestea de dune sunt considerate de P. Enculescu⁴⁾ și apoi de M. Popovăț⁵⁾ ca azonale; în consecință și tipul de pădure instalat pe ele este un tip azonal. Profilul I din planșele alăturate reprezintă *Quercetum pedunculiflorae* de pe dune cu sol cernoziom ciocolat până la cernoziom degradat. Acest tip de pădure este aproape desființat prin defrișare; el mai este indicat prin pâlcuri sau exemplare izolate de stejar brumăriu, ultimele mărturii ale arboretelor⁶⁾, cari acopereau dunele de nisip cuaternar al regiunii:

a) de pe terasa înaltă vecină luncii Dunării din Sudul Jud. Mehedinți; aci de ex. se mai găsesc arborete destul de mari (de cca. 1.000 ha) în pădurea Pungina (Mehedinți);

b) de la cotul Dunării la Sud-Est de Calafat, de ex. pe islazul Com. Smârdan, păd. Ciuperceni, Piscul Tunari, Nebuna-Ivăneasa, Nordul Zăvoaiului Piscu-Ghidiciu;

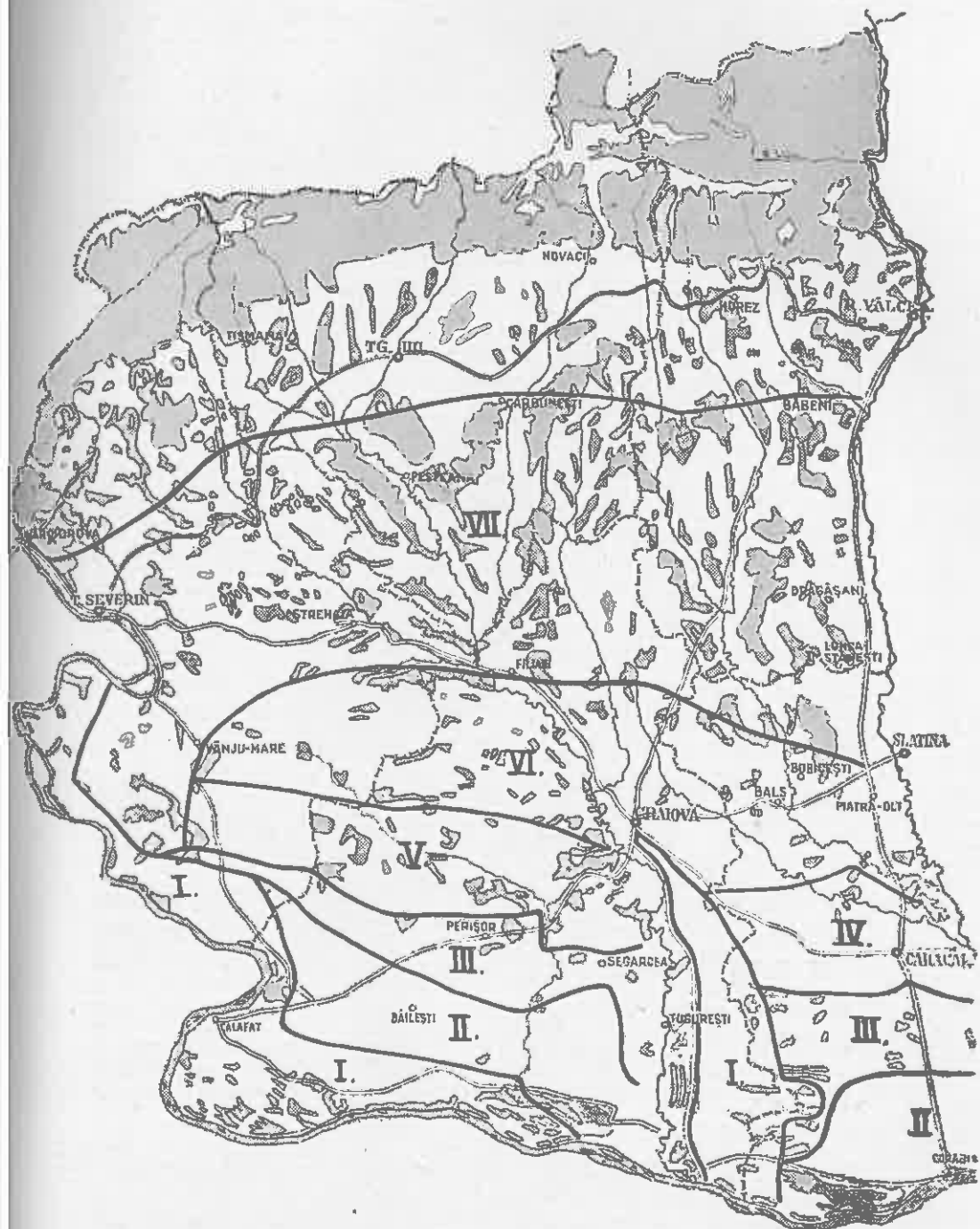
c) din stânga Jiului de ex. păd. Gioroc, Rojiște, Cioabla-Locusteni, Daina, Ianca (Romanați); la limita estică a acestor dune către terasa vecină se mai află arborete pure de întinderi destul de mari

3) Al. Borza: Cercetări fitosociologice asupra pădurilor basarabene. Bul. Grăd. Bot. și al. Muz. Bot., dela Universitatea din Cluj. XVII [1937] 1—96.

4) P. Enculescu: Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiunile oro-hidrografice, climaterice, de sol și subsol. Memoriile Institutului Geologic al României. București I. [1924].

5) M. Popovăț: Degradation des sols de steppe. Application à l'étude agrogéologique des environs de Perișorul (Distr. Dolj). An. Inst. Geolog. al României. București XVIII [1933] 281—390.

6) N. Constantinescu: Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia. Rev. Pădurilor LVI [1944] 183—187.



Harta tipurilor de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei.

în păd. Praporul și Branîștea-Catârilor, despre care vom vorbi mai târziu.

După câte se știe, pe dunele din regiunea aceasta s'au creiat întinse plantațiuni de salcâmi, care și-au aflat aci un optimum de dezvoltare ⁷⁾).

B) Teritoriul următor (figurat pe hartă cu II), este ocupat de soluri de tipul cernoziomurilor, care formează o bandă mai mult sau mai puțin lată, întreruptă de lunca Jiului, la Sudul regiunii șesurilor joase (mai ales în Dolj), și a câmpiei înalte (în special în Romanai). Pe aceste soluri domină stepa, astăzi prefăcută în terenuri de cultură ⁸⁾). Profilul II reprezintă schematic în planșele noastre acest tip de vegetație.

Tot în acest teritoriu se găsesc soluri azonale, pe dunele care au pătruns și s'au instalat peste cernoziomuri. Pe aceste dune quaternare fixate s'a infiltrat în stepă ca niște insule păduroase, arboretele de stejar brumăriu, de ex. în păd. Bistrețu. Prezența pădurilor de stejar brumăriu pe dunele din teritoriul cernoziomurilor este un fapt de o deosebită importanță, căci ne arată cauzele, care împiedică dezvoltarea pădurei în stepa olteană. Cercetările pe teren au dovedit că solurile de pe dunele quaternare sunt supuse aceluiași condițiuni de aprovizionare cu apă din subsol și atmosferă, ca și solurile vecine zonale de tipul cernoziomurilor. Rezultă deci că lipsa de păduri pe cernoziomuri nu se datorește climatului, care a permis în aceleași condițiuni oro-hidrografice, existența pădurei pe dune. Factorul, care împiedică prosperarea pădurei pe cernoziomuri în Oltenia nu poate fi decât prezența aproape de suprafață a orizontului de carbonați, care stânjenește în condițiunile climatice ale regiunii armonioasa absorbție a elementelor minerale de rădăcinile arborilor ⁹⁾). Este evident, că solurile de pe dunele nisipoase, fiind mai afânate,

7) a) *M. Drăcea*: Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumänien unter besonderer Berücksichtigung ihrer Kultur auf Sandboden in der Oltenia. București [1928].

b) *Constantin Chiriță și T. Bălănică*: Cercetări asupra nisipurilor din Sudul Olteniei. Analele Institutului de Cercet. și Exp. Forest. București IV [1938].

8) *P. Enculescu, Em. Protopopescu-Pache, T. Saidel*: Harta solurilor României. Atlas geologic. Foaia 2. Institutul geologic al României. București [1937].

P. Enculescu: Harta zonelor de vegetație a României în legătură cu solul. Atlas fizic. Foaia 3. Institutul Geologic al României. București. [1938].

9) *C. Chiriță*: Contribuții la problema culturii salcâmului pe soluri grele în România. Revista Păd. Buc. XLV. [1933].

au evoluat mai repede către solurile forestiere, decât solul autohton sprijinit pe lehm și în care deci procesele de degradare au mers lent. Deasemenea, afânarea solului este de un mare avantaj dezvoltării rădăcinilor plantelor lemnoase, cărora le permite o afundare profundă. În stânga Jiului putem avea și o altă explicație pentru instalarea pădurei pe aceste soluri azonale; anume, nisipurile, din această regiune, fiind în genere sărace în calcar, au format un orizont superior peste solul autohton, care fiind sărac în calcar nu împiedică mersul normal al absorbției rădăcinilor arborilor.

P. Enculescu¹⁰⁾ află vegetație arbustivă, în această zonă a stepelor, în micile depresiuni, unde solul suferă o evoluție dela cernoziom către cernoziom degradat și constituiesc aci soluri intrazonale⁵⁾. Vegetația lemnoasă este alcătuită din *Prunus dasyphylla* Schur, *Prunus fruticosa* Pall, *Prunus nana* (L.) Stokes, *Cytisus Heuffeli* Wierzb, diferite specii de *Rosa* și *Rubus*, iar dintre arbori se introduc *Pirus communis* L., *Ulmus procera* Salisb., *Ulmus foliacea* var. *suberosa* Moench. În accepțiunea lui Tüxen aceasta este o asociație „paraclimax”¹¹⁾.

C) Mai spre Nord urmează teritoriul figurat pe harta noastră cu III, care se află parte instalat în regiunea șesurilor joase, parte pe câmpia înaltă și care corespunde bandei de soluri de timpul cernoziomurilor degradate; acest teritoriu aparține antestepei, așa cum este delimitat de Enculescu în harta zonelor de vegetație a României⁶⁾ pentru Oltenia. În acest teritoriu au fost întinse păduri, din care se mai păstrează destule resturi, din cercetarea cărora să se poată reconstitui tipurile de pădure ale zonei.

I. Ionescu-Argetoiaia¹⁾ arată că solurile din regiunea șesurilor joase sunt formate pe un lut roșcat quaternar, care uneori este mai compact, alteori mai nisipos. Pe solurile compacte, care sunt mai puțin evolute, s'au dezvoltat arborete curate de stejar pufoș (*Quercus pubescens* W.), care alcătuiesc cel mai înaintat tip de pădure înspre stepă pe solul autohton, tip de pădure, care va fi numit *Quercetum pubescentis*. Analizele de

10) P. Enculescu: Evoluția succesivă a solului și subsolului din depresiuni și paralel cu aceasta și a vegetațiunii spontane, ce o suportă din stepa uscată până în zona forestieră. Viața Agricolă. București. [1920] XI. 379—309.

11) R. Tüxen: Klimax-Probleme des NW-Europäischen-Festlandes. Nederlandsch Kruidkundig Archief 43 Amsterdam. [1933] 314.

sol, făcute de M. Popovăț⁵⁾ și C. Chiriță¹²⁾ dovedesc că acest tip de pădure se găsește pe cernoziomuri slab degradate, la cari orizontul de carbonați este destul de aproape de suprafață (0,50—0,60 cm.).

Profilul III din planșele alăturate figurează acest tip de pădure. În arboretele de stejar pufos putem afla următoarele plante lemnoase:

—	<i>Quercus pubescens</i>		3—5	
	(<i>Quercus pedunculiflora</i>)	+	—2	
—	<i>Ulmus procera</i>		+ —3	
	(<i>Ulmus foliacea</i>)		+	
	<i>Ulmus foliacea</i> var. <i>suberosa</i>	+	—1	
	<i>Pirus communis</i>		+	
<i>Crataegus monogyna</i>	+	—3	<i>Prunus nana</i>	+ —3
<i>Euonymus bulgarica</i>	+	—2	<i>Prunus dasyphylla</i>	+ —5
<i>Rhamnus cathartica</i>	+	—1	<i>Cytisus Heuffeli</i>	1—2
<i>Ligustrum vulgare</i>		2—4	<i>Cytisus hirsutus</i>	+
(<i>Cornus mas</i>)	+		<i>Rosa pimpinellifolia</i>	+ —1
<i>Sorbus lanuginosa</i>	+		<i>Rosa canina</i>	+
<i>Prunus fruticosa</i>	+	—3	<i>Rubus</i> sp.	+ —2

În teritoriul acesta notat pe hartă cu III al solurilor de tipul cernoziomurilor slab degradate, au pătruns dunele, care au modificat mai mult sau mai puțin textura solurilor din lehm-argiloasă în lehm-nisipoasă până la nisipo-argiloasă, cum se întâmplă la linia de contact dintre teritoriul cu dune și teritoriul cernoziomurilor degradate. Pe aceste soluri cu un procent de nisip apare în arboretele de stejar pufos și stejarul brumăriu, cum e cazul în pădurea Urzica-Vădăstrița (Romanați). Infiltrația stejarului brumăriu este desigur în funcție de gradul mai înaintat de degradare al solurilor nisipoase față de cele argiloase. Pe solurile nisipo-argiloase sau nisipoase intrazonale ale teritoriului, situate pe dune quaternare, stejarul brumăriu rămâne singur să formeze arboretele, de exemplu pădurile Dârvești, Radulea (Dolj), Braniștea-Catârilor, Praporul (Romanați), etc.⁶⁾

În pădurile Perișor, Pitaru (Dolj), cernoziomul degradat având orizontul de carbonați destul de apropiat de suprafață, a putut pătrunde cerul (*Quercus Cerris* L.) care a emigrat dinspre

12) C. Chiriță: Contribuțiuni la cunoașterea genezei și evoluției solurilor prin procese de degradare. An. I. C. E. F. București VII [1941]. Autorul a analizat solurile în pădurile Brade și Rebeji (Dolj).

ceretele situate ceva mai spre Nord. Cerul ca și stejarul pufos sunt specii calcifile și pot vegeta în solurile compacte cu un procent mai ridicat în carbonați. În pădurea Punghina (Mehedinți) în arboretele de stejar pufos s'au mai introdus și gărnițe (*Quercus Frainetto Ten.*), din pădurile de gărniță, care se află la o mică depărtare.

Pe teritoriul stejarului pufos, în afara dunelor, mai află soluri intrazonale cu vegetație forestieră în micile depresiuni și pe pantele cu expoziție nordică ale văilor. Aceste soluri cum ne arată P. Enculescu¹⁰⁾ pentru depresiuni, iar M. Popovăț⁵⁾ pentru pantele văilor sunt acoperite de soluri cu profil adânc, care sunt mai adânc levigate decât solurile zonale de pe terase. Pe asemenea soluri intrazonale de slabe depresiuni (profilul III—V) sau de pante nordice (profilul III) se instalează tipul de pădure denumit de noi *Quercetum pedunculiflorae-Aceretum tatarici*, în care stejarul brumăriu este asociat și cu arțarul *Acer tataricum L.*

Apariția arboretelor de stejar brumăriu în regiunea stejarului pufos o aflăm în pădurile Perișor, Mălaica, Rebegi (Dolj), Frăsinet, Comanca (Romanați) etc., în stațiuni similare, cu cele găsite în Muntenia de I. Morariu¹³⁾. Profilul III—V ilustrează apoi pătrunderea cerului în arboretele de stejar pufos; iar profilul I—III ne arată cazul interesant din pădurea Punghina (Mehedinți), unde tipul de pădure de stejar brumăriu de pe dune nu este urmat de stepă, ci se alătură de tipul de pădure al stejarului pufos, care la rândul lui este pătruns de cer, stejar brumăriu și rar chiar de gărniță.

D) Teritoriul notat în harta noastră cu IV corespunde solurilor, care în scara de degradare elaborată de N. Florov¹²⁾ corespunde cu stadiul al III-lea de degradare și este un cernoziom dela mijlociu până la puternic degradat. Tipul zonal de pe aceste soluri este *Quercetum pedunculiflorae*, care constituie în succesiune al doilea tip de pădure respectiv asociație „climax” de pe cernoziomurile degradate. Asociația de față o aflăm reprezentată numai fragmentar ca tip de pădure la Est de Jiu, în pădurile de pe platoul din jurul orașului Caracal, de ex. pădurile Dealul Bobului,

13) Iuliu Moraru: Asupra oecologiei și sociologiei lui *Quercus pedunculiflora C. Koch.* Revista Pădurilor 56 [1944] 257—267.

14) N. Florov: Die Waldsteppe vom Standpunkt der Bodenkunde. Bul. Grăd. Bot. și al Muz. Bot. dela Universitatea din Cluj la Timișoara XXI [1941] 141—171.

Comanca. Acest tip este figurat în profilul IV. În rest, asociația *Quercetum pedunculiflorae* am văzut că are caracter fie intrazonal, când este pe pante sau depresiuni, fie azonală când este pe dune. Dacă în Oltenia asociația are o slabă dezvoltare, în schimb ea formează o bandă bine distinctă în Muntenia, Dobrogea și Basarabia¹⁵⁾. Slaba sa răspândire în Oltenia, ca tip de pădure zonal, se datorește desigur naturii mai argiloase a solurilor provinciei, stejarul brumăriu fiind o specie de soluri mai ușoare până la curat nisipoase.

Solurile intrazonale ale pantelor sudice sunt crude sau de tipul cernoziomurilor și acoperite de stepă. Cele de pe pantele nordice sunt de tipul brun roșcat de pădure slab podzolit și acoperite de arborete de stejar brumăriu în care pe lângă arțar se mai asociază și *Acer campestre* L. var. *hebecarpum* D C., din care motiv au fost denumite *Querceto — pedunculiflorae — Aceretum — campestris*. Tipurile de pe solurile intrazonale se văd tot în profilul IV.

Tipurile de arborete cu stejar pufos și stejar brumăriu din zona cernoziomurilor degradate se ridică până la cel mult 120—130 m altitudine.

E) Banda următoare de soluri, după M. Popovăț, este a tipului brun roșcat de pădure, care la Vest de Jiu apare în partea de Sud a șesurilor înalte între altitudinile 100—140 și are o mare dezvoltare, în timp ce la Est de Jiu pare a fi foarte îngustă. În această zonă de soluri, care în Oltenia are un caracter foarte pronunțat argilos, ceretul — *Quercetum Cerris* — reprezintă tipul de pădure „climax” (vezi profilul V); acest tip nu este în forma ideală, căci este invadat dinspre Nord de gârniță, iar dinspre Sud în câteva puncte de stejarul pufos, caz semnalat mai înainte în pădurile Târnova, Rudari și mai puțin în Fântânele. Fâșia ceretelor figurată în harta noastră cu V se îngustează dela Jiu către Vest pentru ca să dispară de ex. în dreptul pădurilor Punghina și Burila (Mehedinți). Ea nu se mai recunoaște nici la Est de Jiu, unde cerul apare insular, de ex. în pădurile Dealul Bobului și Vișoara (Romanai). Această fâșie reappare la Est de Olt și se continuă în tot lungul Munteniei până la Sud și Est de București și are cea mai

15) C. C. Georgescu, I. Lupe și P. Cretzoiu: Răspândirea stejarului brumăriu (*Quercus pedunculiflora* C. Koch). An. Inst. de Cerc. și Experim. Forest. București VIII [1942] 165—172.

pe
un-
ar-
uri
ase
tip,
ula

n
ure
pci
In
mp
pe
ere
liul
ne-
ure
Tot
ișin
in-

rată
cu-

o -
ilor
cât
an-
cu
ure
sci-

so-
mai

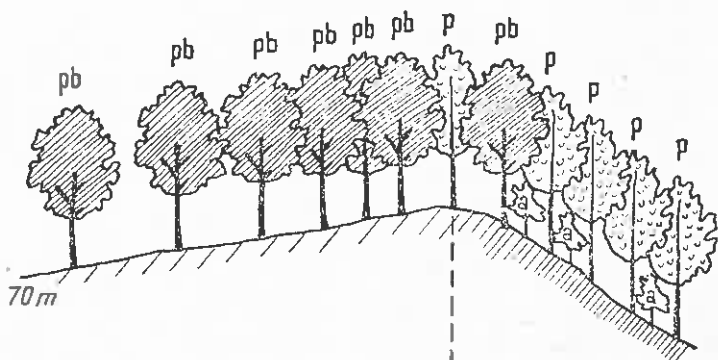
133].
941]

III

QU

QUERCETUM PUBESCENTIS

QUERC. PEDUNC.
ACERETUM TATARICI



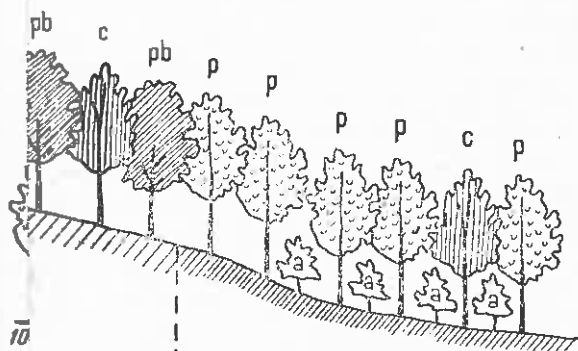
Cernoziom slab degradat

*Cernoziom degradat
(intrazonal)*

r - V

QU

QUERCETO PEDUNCULIFLORAE
ACERETUM TATARICI



Cernoziom

*Cernoziom putermic degradat
(in depresiuni slabe)
(intrazonal)*

Coma
cetun
este p
în Ol
o ban
sa răs
natur
riu
cura

cerno
sunt
arbor
și A
care n
— A
zonale

cerno
altitud

a tipu
de Su
desvol
aceast
nunțat
tipul
forma
Sud în
în păc
retelor
Vest p
Burila
unde c
(Roma
tot lun

15)
măriu (C
Bucures

mare întindere în Cadrilater¹⁶⁾. Mai este demn de relevat, că pe solurile brun-roșcate de pădure dela acelaș nivel altitudinal ale Munteniei, se găsește instalată pădurea mesofilă de stejar cu teiu și carpen, șleaul. Desvoltarea ceretelor în Oltenia pe acest tip de soluri este urmarea unui climat submediteranian, ca și a texturii argiloase a solurilor din această provincie. Pădurile, care aparțin de acest tip, sunt de ex. Fântânele, Radovan Deal, Vârvor, Panaghia, Palilula (Dolj), etc.

Cerul pătrunde uneori în regiunea dunelor pe nisipuri, cum e cazul în pădurea Vrancea (Mehedinți).

Ca soluri intrazonale ale zonei solurilor brun-roșcate de pădure mai de citat sunt podzolurile de depresiune, care se găsesc în copci sau albiu fără scurgere numite crovuri, găvane sau padine¹⁷⁾. În aceste locuri se adună apele din topirea zăpezilor și stagnează timp îndelungat, dar vara se usucă. Pădurea se poate instala numai pe flancurile acestor copci, unde solul se află într'un stadiu de trecere între soluri cu compacitate sporită în curs de podzolire este sediul de pătrundere în cerete al gârniței; probabil, că porind din asemenea refugiuri și aflând ceretele din jur în stare de puternică poenire gârnița s'a introdus în cerete, în proporție până la 30%—50%. Tot pe aceste soluri de mici depresiuni sau vâlcele, dacă sunt mai puțin compacte și mai humoase decât cele de pe șesurile vecine, apar insule de stejar brumăriu, de ex. în pădurea Panaghia (Dolj).

Pătrunderea stejarului brumăriu în teritoriul cerului se arată în profilul IV, unde pe platou este indicată o mică vâlcea pe flancurile căreia s'a figurat un stejar brumăriu.

Tot în categoria solurilor intrazonale sunt trecute de M. Popovăț și cele de pe versanții văilor, care brăzdează zona solurilor brun roșcate de pădure și pe care apar alte tipuri de pădure decât cele de pe platou. Ne vom putea da seama de vegetațiunea versanților văilor, luând, ca și până acum, în considerare versanții cu expoziție sudică și nordică, care sunt acoperiți de tipuri de pădure extreme; vegetațiunea versanților de expozițiuni intermediare oscilează între cele două tipuri.

Pantele văilor expuse către Sud prezintă soluri crude sau soluri de tipul cernoziomurilor degradate, cu profil mai mult sau mai

16) a) C. C. Georgescu: Pădurile Cadrilaterului An. Dobrogei XIV. [1938].

b) C. C. Georgescu: Ceretele ca tip de pădure. Revista Pădurilor 53 [1941] 444—457 și 505—518 vezi și op. cit. la 12).

17) M. Popovăț: op. cit. pag. 377 [97].

puțin complet. Deobicei, pe asemenea pante nu mai există astăzi vegetație forestieră. Un relict interesant, pe o coastă foarte înșorită, aflăm în pădurea Radovan la locul „De sub vii”, unde într'un rest de arboret rărit vegetează stejarul pufos, stejarul brumăriu, cerul, mai jos stejarul și hibridii lor, împreună cu celelalte elemente ale Quercetelor xerofite. Acest tip de arboret, care este situat pe un cernoziom degradat este figurat în profilul V și denumit de noi *Quercetum pubescentis-pedunculiflorae-Cerris*. Dacă însă pantele sudice sunt mai puțin înșorite, cum e cazul în lungul vâlcetelor înguste, atunci ele pot fi acoperite (de acelaș tip de pădure, care domină pe platou) de cerete, cu un procent redus de stejar brumăriu, cum este de ex. în pădurea Vârvor (Dolj).

Pantele expuse către Nord au un sol evoluat, după Popovăț, cu orizontul de carbonați la 2,60—3,50 m adâncime dela suprafață. Arboretele de pe aceste pante sunt mai bogate în specii decât pe platou. Incepând de la Sud către Nord apar succesiv, pe acest fel de pante ale văilor adânci, următoarele specii componente ale pădurei de amestec (șleaul): teiul alb (*Tilia tomentosa* Moench), carpinul (*Carpinus Betula* L.), stejarul (*Quercus Robur* L.), frasinul (*Fraxinus excelsior* L.), sorbul (*Sorbus torminalis* Crantz), paltinul de câmp (*Acer platanoides* L.), teiul de deal (*Tilia cordata* Mill.) și în fine gorunul transilvănean (*Quercus polycarpa* Schur). Din acestea vom cita apariția la Sudul regiunii ceretelor a carpinului în pădurile Dosul Pristoalelor, Bungetul (Măhedinți), Cetățuia, Ruptura-Podari (Dolj) și Călugărească (Romanați), iar gorunul în pădurile Podari și Vișoara (Dolj) și Călugăreasca (Romanați). Pădurea cea mai evoluată de pe solurile intrazonale ale pantelor cu expoziție nordică va cuprinde deci pe lângă elementele ceretelor, care scoboară de pe platou, mai ales în partea superioară a versanților, ca cerul, gârnița, ulmul, etc. și speciile indicate mai sus, care sunt mai frecvente pe partea inferioară a versanților. Versanții nordici adăpostesc spre coamă asociația care s'ar putea denumi *Querceto-Cerris-Aceretum* (cer+jugastru+tei) iar spre poale asociația *Querceto-Cerris Tilietum* (respectiv *carpinetum*) (cer+stejar+gorun+carpin+tei), între care asociațiunile se pot încadra diferite alcătuirii ale vegetației forestiere de pe aceste pante. În profilul V din aceste două tipuri s'a figurat numai ultimul, care este instalat pe solul brun-roșcat de pădure podzolit.

F) Teritoriul următor (notat pe harta noastră cu VI) începe dela altitudinile de 140—180 m și se întinde până la 300—320 m; el co-

respunde solurilor, clasificate de M. Popovăț⁵⁾, în tipul brun-cenușiu de pădure. Acelaș autor calculează pentru partea de Sud a acestui teritoriu indicele de ariditate și îl află având valoarea medie de 38, care domnește în formațiunile de sol brun-roșcat, de unde presupunem că solurile zonale din teritoriu de față reprezintă un stadiu de evoluare a solurilor brun-roșcate către podzoluri; degradarea solurilor zonale s'ar putea datori faptului că lehmul, pe care s'a format este susținut de pietrișuri, după cum rezultă din unele profile arătate de Ionescu-Argetoiaia¹⁾ din regiune. M. Popovăț ne dă următoarele caracteristice de importanță pentru vegetație, ale solurilor zonale: Ele sunt de o compacitate ridicată (50% argilă în orizontul A. și 90% în orizontul B.), un conținut redus de humus (2,04% la suprafață), reacție acidă (pH 5,58), sărace în Ca și în fine orizontul cu carbonați la profunzimi de peste 1,60 m.

Pe asemenea soluri compacte până la foarte compacte, sărace în calcar și sub influența unui climat cu nuanță mediteraniană domină tipul de pădure al gârnițelor — *Quercetum Frainetti*. Către Sudul teritoriului (cum ne arată profilul VI), gârnițele au un procent variabil de cer (10—30%) de ex. în pădurea Bucovăț (Dolj); pe platoul dintre Desnățuiu și Motru, ca și pe cel dintre cursul inferior al Oltețului și Olt se găsesc păduri curate de gârniță, în cuprinsul cărora cerul se refugiază pe versanți de ex. pădurile Seaca, Sleşoma (Dolj), Bistrița-Dranovăț (Romanați), etc. Spre Nordul acestui teritoriu, gârnița se asociază cu gorunul sau mai rareori cu cerul de ex. în pădurea Morunglavu. Introducerea gorunului în gârnițete este figurată în profilul VI. Const. Chiriță¹⁸⁾ a cercetat și a dovedit că aceste arborete ultime se găsesc pe soluri de tipurile cenușiu-închis de pădure până la brun-roșcat podzolit provenite din transformarea unui nămol în parte lăcoviștat.

Gârnițele se continuă și peste râul Olt, unde iau o mare dezvoltare în județul Olt într'un teritoriu în formă de triunghi, cu baza pornind dela un punct situat la 20 Km Sud de Slatina și ajun-

18) M. Popovăț: Étude agrogéologique de la région Podari-Vârvorul-Panaghia (Département de Dolj, Roumanie), lucrare în curs de publicare în An. Inst. Geologic al României.

C. Chiriță: Studiul solurilor forestiere după tipurile naturale de arborete. An. Inst. de Cerc. și Exper. Forest. București IV [1923]. Autorul analizează soluri de acest tip din prelungirea teritoriului nostru în Jud. Olt în pădurea Seaca-Optășani. Vezi tablourile cu rezultatele analizelor și concluziunile.

gând până în dreptul stației Corbi iar vârful situat înspre izvoarele râului Vedea.

Pe solurile intrazonale din teritoriul gârnițelor, care ocupă pantele cu expoziți sudică ale văilor largi și puternic însoțite se instalează gârnițete curate, *Quercetum-Frainetti*, care pe soluri schelete iau aspecte de arboret de limită, de ex. în Sudul pădurei Gura Motrului (Dolj). Dacă aceste pante aparțin văilor înguste și adânci, unde se înregistrează un spor al umidității atmosferice și o insolație mai redusă, atunci solul are un profil mai profund, iar gârnițele sunt invadate de cer: după proporția cerului putem denumi aceste tipuri de pădure *Quercetum-Frainetti-Cerris* sau *Quercetum-Cerris-Frainetti* (reprezentate în profilele notate cu VI și VI-a). În aceste quercete pornind dinspre poalele versanților se introduc și specii din pădurile de amestec, din care joacă un rol deosebit fitosociologic acerineele; în felul acesta iau naștere tipuri, care stabilesc tranziția cu tipul de pădure *Quercetum-polycarpi-Tilietum*, care se află pe versantul opus. Gârnițele cu cer sau ceretele cu gârniță, indicate mai sus, ocupă solurile brun-roșcate de pădure în curs de podzolire.

Pe solurile intrazonale de pe pantele cu expoziție nordică arboretele sunt în amestec, — de tipul șleaului, — cu atât mai bogate în specii cu cât valea este mai îngustă și mai adâncă și cu cât înaintăm dela Sud către Nordul teritoriului gârnițelor. Pe acești versanți apare fagul românesc — *Fagus moesiaca* Domin — în dreptul unei linii, care trece la latitudinea orașului Craiova, de ex. pe valea Leamna (în pădurea Bucovăț), valea Obedeana (în pădurea Rotaru) etc.

Pentru a ilustra alcătuirea tipurilor de pădure de pe pantele nordice ale teritoriului gârnițelor, pe care le-am denumit *Quercetum-polycarpiceae-Tilietum*, vom da un relevu luat pe valea Leamna, în pădurea Bucovăț la locul zis „Fântâna fagilor”. Mai întâiu în acest drept pe platou găsim arborete de cer în amestec cu gârniță *Quercetum-Cerris-Frainetti*. Pornind înspre coasta cu expoziție nordică a văii, în jumătatea de sus a versantului pe soluri brun-roșcate de pădure podzolite vegetația se schimbă în *Quercetum-polycarpiceae-Tilietum* (care este schematizată în profilul VI) și a cărei alcătuire ne este dată de relevul de mai jos:



gâr
rât

tel
sta
sol
du
gus
fer
fur
ten
C e
tat
din
ste
ace
Q u
san
sus

ret
spe
del
fag
car
(în

nor
c e
pe
Ma
cu
spr
san
sch
este
rel

Etaj I		Fraxinus Ornus	+
Quercus polycarpa	3	Carpinus Betula	+
Quercus Cerris	2	Cornus mas	+
Etaj II		Cornus sanguinea	+—1
Ulmus foliacea	1—2	Tilia tomentosa	+
Viburnum Lantana	+	Acer platanoides	+
Acer campestre	+	Euonymus europaea	+
Sorbus lanuginosa	+	Corylus Avellana	+
Sorbus torminalis	+		

În etajul I, înălțimea medie a arborilor este de 20 m și gradul de acoperire de 60%. În etajul II, înălțimea medie este de 3 m, iar gradul de acoperire de 60%.

Mergând mai în jos, în jumătatea inferioară a aceleș pante, pe soluri brun-roșcate de pădure puternic podzolite se dezvoltă asociația (*Querceto-Carpinetum-olteniae*, (figurată în profilul VI a) și în cuprinsul căreia s'a notat¹⁹⁾:

Etaj I		Viburnum Lantana	+
Fagus moesiaca	2	Staphylea pinnata	+
Carpinus Betula	2	Sorbus torminalis	+
Quercus Cerris	1	Fraxinus Ornus	2
Ulmus scabra	+	Cornus sanguinea	+
Acer campestre	+	Prunus dasyphylla	+
Acer tataricum	+	Clematis Vitalba	+
Crataegus monogyna	+	Euonymus verrucosa	+
Corylus Avellana	+		

În etajul I, înălțimea medie a arborilor este de 25 m, iar consistența de 60%. În etajul II, înălțimea medie a arborilor este de 1—7 m, iar consistența de 20%.

Mai către Nordul teritoriului gărnîțetelor, — de ex. în pădurea Gura Motrului (la Sud-Vest de Filiași); această ultimă asociație cucerește din ce în ce pantele nordice înaintând până aproape de creasta versanților; în unele locuri gorunul și fagul apare pe platou la marginea dinspre aceste pante a gărnîțetelor.

În rezumat, după câte se vede din harta noastră teritoriul gâr-

¹⁹⁾ E. Nyárády: Dare de seamă despre excursia botanică făcută în Jud. Doljiu în anul 1929 etc. Arhivele Olteniei Craiova [1931] pg. 8. Autorul ne dă o listă de plante din pădurea Bucovăț, care însă nu ne spune nimic asupra alcătuirii asociative a pădurei.

nițetelor (VI) are o mare dezvoltare în tot latul Olteniei între altitudinile dela 140 (180) m până la 240 (300) m pe soluri sprijinite pe un lehm de o compacitate ridicată și o aciditate mijlocie în orizontul superior, aflate într'o stare de degradare moderată către podzoluri și formate într'o regiune climatică cu influențe mediteraniene.

G) Ultimul teritoriu, de care ne vom ocupa în lucrarea de față, este acel al gorunetelor (figurat în harta noastră cu VII), care are pe ultimile terase ale șesurilor înalte o dezvoltare impresionantă. Într'ele teritoriile gârnițetelor și al gorunetelor se află o bandă de tranziție, în care arboritele de pe platouri sunt compuse din un amestec de gârniță și gorun, la care se mai poate asocia, în unele regiuni, cerul.

Această trecere se poate urmări bine în pădurile Ceringanul (Nord de Filiași), Bistrița-Dranovăț și în continuare în Morunglavu (Romanai) ²⁰⁾.

C. Chiriță ²¹⁾ lămurește cauzele edafice ale variațiunei proporției gorunului, gârniței și cerului în arboretele din această bandă de tranziție. Solurile cenușii închise de pădure, cu o textură la suprafață lehmo-argiloasă (cu 40—50% argilă) sunt ocupate de arborete de gârniță, în care mai poate emigra, depe versanții învecinați cu expoziție sudică și cerul; în unele regiuni, în care văile principale au direcția N—S și deci lipsesc versanții sudici bine însoriți, poate lipsi cerul cu totul sau este într'o proporție foarte redusă, spre deosebire de regiunile, în care ultimii versanți sunt frecvenți și pe care cerul abundă de ex. Cărbunești (Gorj). Pe solurile brun-roșcate de pădure cu podzolire profundă, cu o textură lehmoasă (30—40% argilă) și deci mai puțin compacte apar gorunetele. Aceste două tipuri de soluri se întretes în banda de tranziție, pentru ca apoi către Nordul arealului să rămână solurile ultime. Schimbarea tipului de soluri în teritoriul gorunetului este cauzată în primul rând de modificarea climatului în raport cu altitudinea. Gorunetele de pe platou au un aspect tipic în partea centrală a teritoriului lor, căci după cum către Sud sunt în amestec cu gârnița și cerul, către Nord ele pot fi întretesute de elementele de amestec, care se urcă dinspre versanții văilor; ultimul, care se ridică spre platou este fagul. Deasemenea au o întindere mare pe platourile întinse, în timp ce pe platourile spin-

20) N. R. Danilescu: Amenagiamentul pădurei Morunglavul din Jud. Romanai. București 1886. Vezi Statul descriptiv al parcelor.

21) C. Chiriță. Stațiuni limită pentru gorun, determinate de factorul sol. An. Inst. de Cerc. și Experim. Forest. București VIII [1942] 150—157.

tecate de numeroase văcelele ele prezintă numeroase tipuri de tranziție către arboretele de pe versanții alăturați.

Gorunetele xerofile de pe platourile mai uscate și versanții în-soriți sunt alcătuite în mare majoritate de gorunul transilvănean *Quercus polycarpa* Schur, care am văzut că înaintează în teritoriile ceretelor și gârnițetelor pe versanții nordici ai văilor până la o linie, care merge mai jos de Craiova (pădurea Podari) și puțin la Nord de Caracal (pădurea Călugăreasca). Răspândirea sa concordă cu a fagului românesc *Fagus moesiaca* Domin, care înaintează și el dar numai până la Sudul teritoriului gârnițetelor în aceleleaș stațiuni, adică pe versanții nordici ai văilor înguste și adânci.

Gorunetele mesofile sunt alcătuite din gorunul Europei centrale *Quercus petraea* Liebl.; acesta își face apariția mai întâiu pe versanții nordici din teritoriul gorunetelor, pentru ca mai către Nord să înceapă, încetul cu încetul a vegeta pe platou împreună cu *Q. polycarpa*; apariția lui *Quercus petraea* se face odată cu *Fagus silvatica* L., cu care specie formează la altitudini mai mari arborete în amestec în banda de tranziție către făgeturi.

Pe solurile intrazonale de pe versanții sudici domină gorunetele xerofile, în care se mai găsesc desemnate exemplare de gârniță, care urcă până aproape de Govora (Vâlcea) și cerul care formează arborete mai întinse în masivele de la Cărbunești (Gorj).

Profilul VII arată tipul de pe platouri *Quercetum-polycarpiceae* pe soluri cenușii de pădure și tipul de pe versanții sudici *Quercetum-Cerris-polycarpiceae* pe soluri brun-roșcate de pădure. În văile înguste, aceiaș versanți sunt invadați de elementele pădurei de amestec, carpenul, teii, acerineele și fagul alcătuiind asociații de tipurile *Querceto-polycarpiceae-Tilietum* respectiv *Carpinetum*, care sunt instalate spre poalele umbrite ale versanților și se urcă în sus până la jumătatea coastei.

Pe solurile intrazonale de pe versanții nordici către poalele umbrite ale văcelelor se găsesc făgete — *Fagetum silvaticae*; pe părțile mai luminate ale acestor pante se găsește un șleau din tipul de pădure *Querceto-Carpinetum*, în care pe lângă gorunii arătați se mai asociază fagul, carpenul, ulmii de câmp și de deal, paltinul de câmp și munte, frasinul, precum și arbuștii din regiunea dealurilor. Acest tip este instalat pe un sol brun podzolit și este foarte bogat în specii și cu alcătuirea foarte variată. Aceste tipuri sunt indicate tot în profilul VII.

În rezumat, gorunetele ocupă un teritoriu ale căror tipuri de soluri sunt dela brun-roșcat de pădure podzolit până la cenușiu deschis de pădure, cu o compacitate mijlocie; în locurile mai calde, în care se mai resimte influența climatului mediteranian, care corespunde cu regiunile de vii, ca și în unele văi mai la Nord de limita podgoriilor, dar care sunt foarte ferite de curenți reci. Gorunetele sunt alcătuite în majoritate din gorunul transilvănean — *Quercus polycarpa* și mai spre Nordul teritoriului de gorunul central european *Quercus petraea*.

H) Foarte interesante sunt din punct de vedere al studiului succesiunii pădurilor din cuaternar și până astăzi, arboretele relict rămase pe versanții sudici din teritoriile făgeturilor sau în amestec cu rășinoase din faza pădurilor în amestec de stejar (*Quercetum mixtum*), care a domnit timpul Atlanticului²²⁾. Aceste arborete sunt în părțile mai joase până pe la 700 m alcătuite din *Qu. polycarpa* în amestec cu teiul alb *Tilia tomentosa* Moench și carpinul, așa cum se observă în defileul Oltului dela Călimănești până la Gura Lotrului și au mare întindere pe masivul Cozia. În părțile mai înalte până pe la 1200 m teiul alb este înlocuit de teiul de deal *Tilia cordata* Mill; un exemplu de acest tip de arboret aflăm pe versantul sudic dela Gura Latoriței, între Comuna Ciunget și Lotru, sub care avem o vegetație tipică de *Quercetum*. Acestea însă sunt în afara regiunii șesurilor înalte și deci nu vom stăruii asupra lor; au fost menționate numai pentru faptul că sunt continuarea, în regiunea munților, a arboretelor intrazonale sus-menționate.

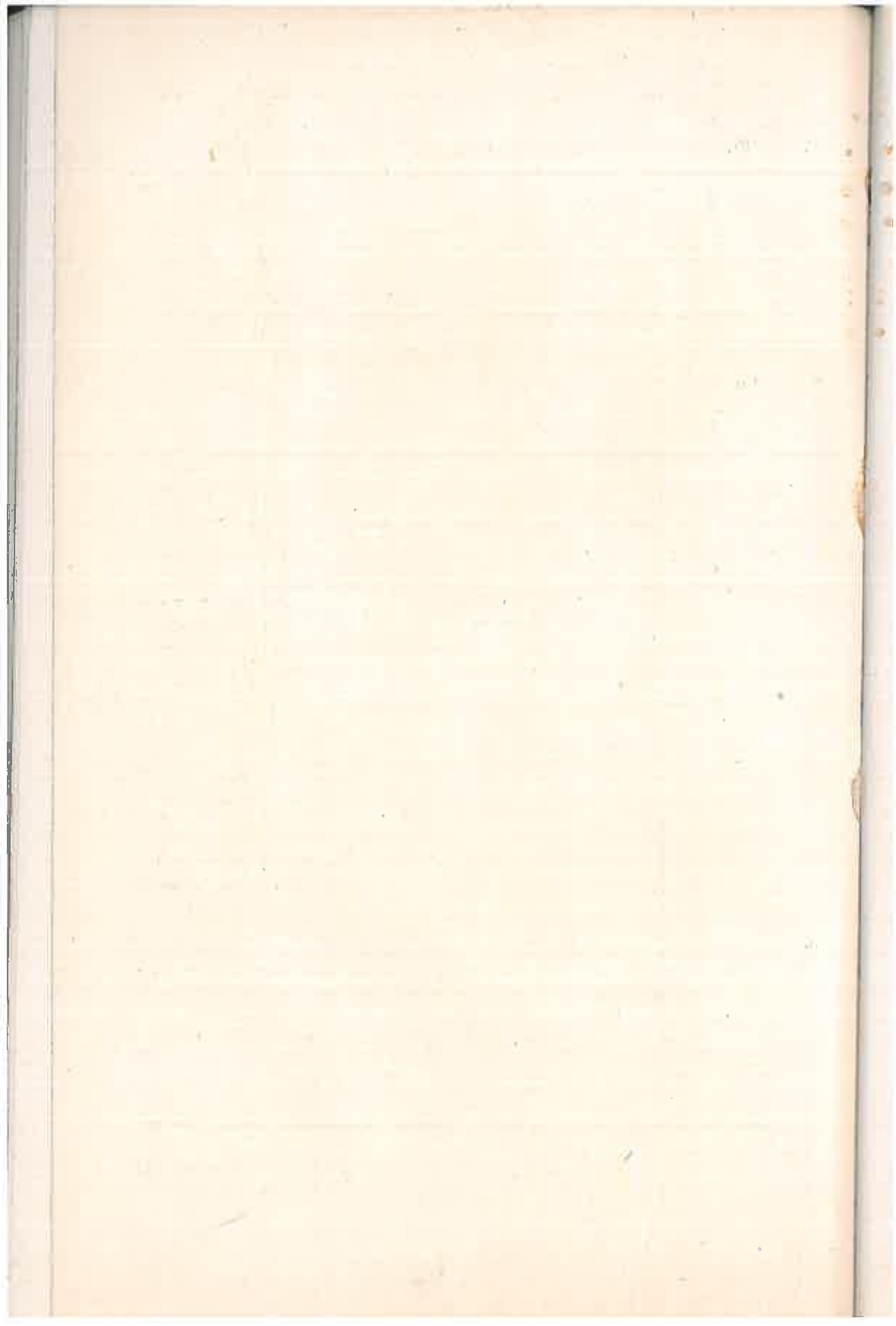
Profilul VII ne arată *Quercetum-polycarpiceae* de pe platouri pe soluri cenușii de pădure și *Quercetum-Cerris-polycarpeae* pe solurile brun-roșcate de pădure ale versanților sudici.

În profilul VIII se figurează făgeturile pe solurile cenușii deschise de pădure pe platouri și versanți nordici și insulele menționate mai sus de *Querceto-polycarpiceae-Tilietum* de pe versanții sudici, bine luminați cu soluri brun-roșcate de pădure podzolite.

În lucrarea de față ne oprim la această simplă enumerare a tipurilor de arborete bine definite prin poziția lor stațională, rămânând ca studii viitoare să aducă date amănunțite asupra acestor tipuri.

22) E. Popp.





Les types naturels de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie.

Dans cette étude on caractérise les types de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie. Ces types se succèdent régulièrement en altitude, poursuivant la succession des types du sol.

Le territoire I, figuré dans la carte ci-jointe, renferme les zones inondables du Danube et du Jiu, dont le type dominant de forêt est formé par le saule et le peuplier; dans le même territoire on trouve encore des sables en partie mouvants, en partie fixés. Sur les dunes, fixées au quaternaire, se sont développés des sols à tchernoziom chocolat jusqu'à tchernoziom dégradé, sur lesquels s'est installé le type de forêt, para-climax, *Quercetum pedunculiflorae*, aujourd'hui presque disparu et remplacé en partie par de grandes plantations de robinier.

Le territoire suivant (II) est occupé par de sols à tchernoziom où domine la steppe. Sur les sols azonales, formés par de sables, pénétrés ici de la zone antérieure, on trouve, comme dans le territoire I, le même type para-climax: *Quercetum pedunculiflorae*; celui-ci est représenté aujourd'hui par de petites îles de forêt. Sur les sols azonales des faibles dépressions, situés en steppe, se développe une végétation ligneuse arbustive citée à la page 281.

Vers le Nord, le territoire III renferme des sols formés sur l'argile, à tchernoziom faiblement dégradé, dont le type dominant de forêt est *Quercetum pubescentis*. Les plantes qui entrent dans cette association sont énumérées à la page 282. Dans ce territoire se trouvent des îles à sols intra-zonaux sablo-argileux ou sableux, où on retrouve le type para-climax: *Quercus pedunculiflorae* formant des peuplements purs ou associés au *Q. pubescens*. Sur les pentes des vallées à exposition septentrionale, on trouve des sols intra-zonaux à profil profond, lévigués, sur lesquels végète le type de forêt *Quercetum pedunculiflorae-Aceretum tatarici*; sur les pentes à exposition méridionales se trouvent des sols récemment constitués ou à tchernoziom, dont la végétation est steppique.

Le territoire IV correspond aux sols à tchernoziom dégradé (d'après l'échelle de Florov, dans le 3-ème stade de dégradation). C'est toujours le type *Quercetum pedunculiflorae* qui occupe les sols et qui représente ici le type climax. Les sols intra-zonaux des pentes méridionales du territoire indiqué sont: ou récemment formés, ou à tchernoziom, étant couverts de steppe. Ceux situés sur les pentes septentrionales sont de sols bruns-rougeâtres de forêt faiblement podzolisés et couverts du type de forêt *Querceto-pedunculiflorae-Aceretum-campestris*.

Le territoire V renferme des terrains situés entre 100 m et 140 m d'altitude ayant de sols bruns-rougeâtres de forêt formés sur des argiles. Le type de forêt climax appartient au *Quercetum Cerris*, dont les espèces dominantes sont: *Quercus Cerris* et *Q. Frainetto*.

A partir de 100—180 m jusqu'à 300—320 m d'altitude, il y a le domaine du territoire VI. Il correspond aux sols bruns-gris de forêt qui représentent un stade d'évolution des sols bruns-rougeâtres vers les podzols. Sur de pareils sols, compacts et très compacts, pauvres en calcaire, végète la forêt du type *Quercetum Frainetti* où le taux du *Q. Frainetto* représente 60—90%, la différence étant remplie par *Q. Cerris*.

Le dernier territoire VII occupe les plateaux à sols bruns-rougeâtres de forêt profondément podzolisés. C'est le *Quercetum polycarpiceae* qui constitue le type de forêt qui domine dans ce territoire.

C O M E N T A R I I

TIPURI DE PĂDURE ȘI TIPURI DE ARBORETE ÎN OCOLUL SILVIC SLOBOZIA-IALOMIȚA

de I. VLAD

Cele 39 trupuri de pădure, în suprafață de 6041 ha care constituiesc ocolul silvic Caps Slobozia, sunt situate în regiunea Câmpiei Române și anume în bazinul inferior a râului Ialomița. Altitudinea terenului, ocupat de păduri, variază între 13 m și 81 m. Majoritatea acestor păduri se găsesc în lunca râului Ialomița, ocupând terenurile de pe 1-a și a 2-a terasă a acestui râu. Numai cinci trupuri de pădure, însă de întindere destul de mare (circa 1/2 din suprafața ocolului) ocupă terenurile de pe platoul Bărăganului, fiind situate pe a 3-a terasă a malului drept a râului Ialomița, acestea fiind cele mai înaintate posturi ale vegetației forestiere în stepă.

Climă și sol.

Clima regiunii în studiu este pronunțat continentală, după cum rezultă din datele de mai jos:

Temperatura medie anuală este de $+11,3^{\circ}$ C, iar temperaturile medii pe anotimpuri: iarna $-3,2^{\circ}$ C, primăvara $+12,5^{\circ}$ C, vara $+22,9^{\circ}$ C, și toamna $+13,2^{\circ}$ C. Perioada de vegetație este de cca 180 zile, având temperatura medie de cca $+18^{\circ}$ C. Amplitudinea temperaturilor este destul de mare, termometrul arătând iarna, în mod obișnuit, -27° C, iar vara $+37^{\circ}$ C, și destul de frecvent -35° C, respectiv $+50^{\circ}$ C. Gerurile timpurii, dar mai ales cele târzii sunt frecvente, iar variațiile de temperatură, atât diurne, cât și pe anotimpuri sunt mari și brusce. În anul 1936 a căzut brumă în ziua de 17 Mai.

Din datele meteorologice ale stațiunii Mărculești, situată în partea centrală a regiunii ce ne preocupă, rezultă că precipitațiunile anuale variază între 350 m/m și 450 m/m. Pe harta climatologică a Direcției V Regionale Silvice, ocolul este împărțit în 2 zone prin izomera de 500 m/m. Cantitatea de precipitațiuni, după datele stațiunilor meteorologice locale, scade dela Vestul spre Estul ocolului

și este mai mare la stațiunile de pe cursul râului Ialomița (Urziceni, Ciocina, Misleanu). Trebuie să mai adăugăm că, în anii secetoși, precipitațiunile din Bărăgan scad sub 300 m/m. Precipitațiunile marchează 2 maxime: unul la începutul verii și altul în luna Octombrie și 2 minime: primul la începutul iernii și al 2-lea la sfârșitul verii. Zăpada, în timpul iernii, este, de obicei, spulberată de vânturi și depusă în micile depresiuni și vâlcele. Dar, chiar dacă rămâne, în parte, pe loc, fiind de obicei căzută pe sol înghețat și topindu-se înaintea desghețului pământului, apa se scurge la suprafața și numai o cantitate mică se infiltrează în sol. Precipitațiunile din timpul verii nu cad, în genere, sub formă de ploi liniștite, având formă torențială, astfel încât cantitatea de apă infiltrată în sol este tot redusă. Primăvara, în timpul plantațiunilor și semănăturilor, cantitatea de precipitațiuni este, în mod obișnuit destul de mică. Rămâne deci toamna, când, cu excepția anilor secetoși, se infiltrează cea mai mare cantitate de apă în sol, acesta fiind anotimpul, în care silvicultorul poate să lucreze, în stepă, cu maximum de succes. Asupra umidității atmosferice ne lipsesc datele, însă se poate afirma, că și acest factor climatic variază paralel și în acest sens cu precipitațiunile, umiditatea fiind mai mare spre Vest și pe valea Ialomiței și mai mică spre Estul ocolului și pe platoul Bărăganului. În ce privește vântul, rămânând tot numai la generalități, se poate spune că în Bărăgan efectul Australului, dar mai ales al Crivățului este, în genere, dezastruos pentru vegetația forestieră, prin acțiunea mecanică, pe care o exercită asupra plantelor, la care, în timpul iernii, se adaugă spulberarea zăpezii și aglomerarea acesteia numai în anumite locuri, iar vara prin provocarea la maximum a evaporației și a transpirației plantelor, influențând în modul cel mai defavorabil mersul vegetației acestora și umiditatea din sol. Asociat cu chiciura, care se abate destul de frecvent asupra acestei regiuni, provoacă strâmbarea trunchiurilor și ruperea coronamentelor arborilor. După sistemul climatic al lui Köppen, Ocolul silvic Slobozia este cuprins în provincia climatică B. Sax, cu excepția părții estice a ocolului care trece în provincia Cfax. Indicele de ariditate este cuprins între 20 și 24, cu excepția părții vestice a ocolului, în care indicele depășește aceste valori, mai ales pe cursul râului Ialomița.

În condițiunile de climă arătate mai sus, pe o rocă-mamă formată din loessuri cuaternare, cu intercalațiuni de pietrișuri și nisipuri bogate în săruri feruginoase și sub influența vegetației locale, la care adăugăm elementul orografic și hidrografic, s'au diferențiat o gamă întregă de soluri, aparținând tipurilor din zona ce ne prec

cupă, cum sunt solurile brune deschise de stepă, cernoziomurile ciocolatii și cele degradate, parte aparținând tipurilor intrazonale, cum sunt lacoviștile și solurile de depresiuni, la care se adaugă porțiunile de sărături din lunca Ialomiței și însfârșit solurile aparținând formațiunilor azonale, cum sunt solurile aluvionare și solurile formate pe nisipurile de dune. În genere, se poate afirma, că solurile din cuprinsul pădurilor ocolului prezintă proprietăți fizice bune în multe cazuri excelente. Excepția fac câteva păduri situate în lunca Ialomiței, unde, din cauza stagnării temporare a apelor, solul este compact. În ceiace privește fertilitatea, dacă exceptăm același soluri din lunca Ialomiței ca mai sus, pădurile de care ne ocupăm cresc pe solurile cele mai bogate în substanțe nutritive, destinate culturii forestiere. Umiditatea din sol, cu excepția terenurilor joase din lunca Ialomiței, este foarte scăzută, constituind ca și umiditatea atmosferică factorul în minimum care condiționează apariția sau dispariția unor specii forestiere. Această umiditate depinde de apa ce se infiltrează în sol și de nivelul apei freactice, care pe platoul Bărăganului joacă un rol neînsemnat, găsindu-se la adâncimea ce variază, în raza ocolului, între 14 m și 60 m. În lunca Ialomiței se urcă până la 6—8 m, iar în timpul când apele sunt mari urcându-se până aproape de suprafața solului. În cazuri excepționale, când se produc și inundații, apa ajunge să stagneze, pe unele locuri, timp mai îndelungat. Este necesar să se adauge, că solurile cele mai neevolute și care fac efervescență dela suprafață, se găsesc în lunca râului Ialomița, unde se întâlnesc aproape pretutindeni, soluri crude cu orizonturi nediferențiate formate pe aluviuni recente sau soluri aparținând tipului brun deschis de stepă și nu arareori pe un profil se găsește, la o oarecare adâncime, un sol mai evoluat, peste care s'au depus noi straturi, formându-se un alt sol, ale cărei orizonturi sunt într'o fază incipientă de diferențiere. Tot tipic pentru această regiune este și cazul întâlnit de ex. în pădurea Berlești Popești, situată în partea estică a ocolului, pe platoul Bărăganului și în care se găsesc la distanță de numai câțiva metri soluri aparținând tipurilor brun deschis de stepă și cernoziom degradat. Lipsa de studii amănunțite, din acest punct de vedere, a produs multe surprize, conducând la multe reușite parțiale cu ocazia lucrărilor de împădurire ce s'au executat, în trecut, la acest ocol. De aici concluzia, după care, mai ales în această regiune, se impune să se dea atenția cuvenită microreliefului.

Tipuri de pădure și tipuri de arboret.

La diferențierea tipurilor de pădure trebuie să accentuăm dela

început, că am considerat, în primul rând, ca fiind hotărâtor factorul climatic și în al 2-lea rând factorul edafic.

Stațiunea, în raza Ocolului silvic Slobozia, condiționează două tipuri distincte de pădure: tipul reprezentat prin pădurile din lunca râului Ialomița, sau șleaul de luncă caracteristic stepei, continuat spre mal printr'o fâșie de zăvoiu și tipul reprezentat prin pădurile situate pe platoul Bărăganului, pe malul drept a râului Ialomița.

Trecând la diferențierea tipurilor de arborete vom lua în considerare în primul rând factorul relief care condiționează, pe spații mai mici, într'o mare măsură, starea celorlalți factori staționali: solul și clima, deci compoziția și dezvoltarea arboretelor. În cazul nostru discriminarea în ceiace privește tipurile de arborete nu va fi dictată de expoziție, pantă etc., aceste elemente caracteristice situației fiind înlocuite cu diferitele terase ale râului Ialomița.

Am încadrat într'un anumit tip numai arboretele, cărora li se pot atribui calificativele: „natural și permanent”, adică arboretele pentru care s'a stabilit acel echilibru, exprimat prin cuvântul „climax”. Nu vor fi deci menționate arboretele de salcâm, plantate în foarte multe păduri atât în lunca Ialomiței, cât și pe platoul Bărăganului, care sunt aclimatizate și parțial naturalizate și care erau cuprinse în actele ocolului sub numele de „tip provizoriu”. Deosemena se va trece cu vederea și peste anumite arborete, cum sunt ulmeturile și stejerețurile de luncă, primele fiind compuse aproape numai din ulm pur, iar celelalte aproape numai din stejar pur, deoarece stejerețul de luncă este mai mult un accident, provocat de cauze exterioare și nu în legătură cu factorii staționali, iar ulmetul este întâlnit numai într'un stadiu intermediar, de scurtă durată, a succesiei vegetale, deci nu are caracter permanent. Bineînțeles, că aici când amintim de permanență, ținem seamă de punctul de vedere al practicii silvice și nu de variațiunile seculare sau milenare ale climatului, care antrenează și variațiuni în ceiace privește starea solului, schimbând caracterul stațiunii.

În lumina celor arătate mai sus și pentru primul tip de pădure, întâlnit pe platoul Bărăganului, pe a 3-a terasă a malului drept a râului Ialomița, în stadiul actual al avansării vegetației forestiere în stepă și a succesiei vegetale, distingem un singur tip de arboret și anume: „stejerețul de antestepă nouă”. Bineînțeles, că aceasta este situația astăzi la noi, deoarece în stepa rusească, pe malul drept al râurilor ce străbat această stepă, se disting mai multe tipuri de arborete, printre care, în condițiuni de stațiune aproape indentice cu cele dela pădurile Berlești-Popești din raza acestui ocol, sunt în-

stalate arboretele naturale de pin silvestru¹⁾. Deci, ca' urmare a imigrației speciilor forestiere în viitor, se poate presupune, că numărul tipurilor de arboret, va crește și la noi, dacă factorul om nu va acționa în sens invers, împedind în loc să promoveze imigrația pe cale naturală sau artificială a unor specii, cărora stațiunea i-asingură condițiuni favorabile de instalare și dezvoltare.

Trecând la al 2-lea tip de pădure menționat, ale cărui arborete ocupă 1-a și a 2-a terasă a Ialomitei, se pot diferenția două tipuri de arboret: „șleaul de luncă“ pe terasa a 2-a a râului și tipul „zăvoiu“ pe terasa 1-a a acestuia și pe albiile vechi ale râului.

Trecerea în timp și spațiu dela un tip de arboret, la celălalt se face prin arborete, care, din punct de vedere al compoziției, nu au un caracter prea constant, aici putându-se urmări modul în care se succed speciile, cele xerofile cedând locul speciilor mezofile, iar acestea speciilor hidrofite, până când pe un spațiu dat, se realizează starea de echilibru, exigențele speciilor din asociație fiind satisfăcute de condițiunile de dezvoltare oferite de stațiune.

Înainte de a ne ocupa cu compoziția arboretelor aparținând fiecărui tip de arboret în parte, menționăm că datele ce urmează nu sunt rezultatul unor releveuri după metodele indicate de fitosociologie, renunțând, în cadrul acestui articol, la studierea păturei vii a solului, iar în ceiace privește studiul vegetației arborescente limitându-ne numai la o enumerare a esențelor, care compun arboretele. Recunoscând importanța covârșitoare a metodelor amintite mai sus, ne-am hotărât totuși, să procedăm în acest fel pentru două motive:

1. pentru că în aceste păduri factorul om și-a spus, în ceiace privește denaturarea specificului fiecărui arboret, prin distrugerile produse și prin pășunatul intens practicat, ultimul cuvânt, astfel încât descrierea păturii vii și aceia a celorlalte caractere ale arboretelor în afară de o simplă enumerare a speciilor nu ne-ar putea aduce cu sine o clarificare mai completă a chestiunii ce ne preocupă, din punct de vedere al științei pure;

2. pentru că, privind lucrurile din punct de vedere practic, o descriere mai completă a păturii vegetale — ierbacee și arborescente — care s'a dezvoltat în condițiunile arătate mai sus, nu ne-ar aduce nici o lămurire în plus când ne punem întrebarea: cu ce esențe și în cel fel trebuie să se facă împăduririle în stepă, pentru ca lucrările să aibă un succes mai deplin?

1) G. F. Morosow: Die Lehre vom Walde. Berlin 1928 (traducere).

Tipul „stejeret de antestepă nouă” îl găsim instalat mai mult sub forină de relice, pe cernoziom ciocolat, pe cernoziom degradat și pe solul brun deschis de stepă. Esența principală, care intră în compoziția arboretelor este stejarul brumăriu (*Qu. pedunculiflora* C. Koch.), la care se adaugă în unele păduri stejarul pufos (*Qu. lanuginosa* Lam.), iar ca specii de amestec: ulmul (*Ulmus procera* Salisb.), părul (*Pirus communis* L.), arțarul tătărească (*Acer tataricum* L.). În subarboret, în porțiunile de pădure mai ferite de pășunat găsim: pașachinul (*Rhamnus cathartica* L.), salbă moale (*Euonymus europaea* L.), salbă răioasă (*E. verrucosa* Scop.), păducelul (*Crataegus Oxycantha* L.), lemnul câinesc (*Ligustrum vulgare* L.), sângerul (*Cornus sanguinea* L.) și porumbarul (*Prunus spinosa* L.).

Tipul „șleau de luncă” este instalat pe aluviuni în primul stadiu de solificare și pe sol brun deschis de stepă în unele cazuri extrem de compact. În compoziția arboretelor întâlnim:

1. Esențe principale: stejarul brumăriu (*Qu. pedunculiflora* C. Koch.), stejarul pedunculat (*Qu. pedunculata* Ehrh.), ulmul (*Ulmus procera* Salisb. și *foliacea* Gilib.), frasinul (*Fraxinus holotricha* Koehne), în parte, plopul (*Populus alba* L.).

2. Esențe de amestec: Ulmul (*U. effusa* Willd.), arțarul tătărească (*Acer tataricum* L.), jugastrul (*Acer campestre* L.), părul (*Pirus communis* L.), mărul (*Malus silvestris*, Mill.) și mai rar teiul (*Tilia tomentosa* Munch.).

3. Subarboretul este reprezentat prin: lemn câinesc (*Ligustrum vulgare* L.), corn (*Cornus mas* L.), călin (*Viburnum Opulus* L.), dârmox (*Viburnum Lantana* L.), clocotiș (*Staphilea pinnata* L.), sânger (*Cornus sanguinea* L.), alun (*Corylus Avellana* L.), soc (*Sambucus nigra* L.), salbă moale (*Euonymus europaea* L.), pașachin (*Rhamnus cathartica* L.), păducel (*Crataegus Oxycantha* L.) și porumbar (*Prunus spinosa* L.).

Tipul de arboret „zăvoiul” este instalat pe soluri în formare pe aluviuni recente și pe așa zisele crivăi (privale) albi vechi ale râului Ialomița. Arboretele sunt formate din plop (*Populus alba* și mai puțin *P. nigra*), și salcie (*Salix alba*, purpurea și *fragilis*), mai rar anin (*Alnus glutinosa*), care spre malul râului sunt înlocuite de cătina roșie (*Tamarix Pallasii*), iar spre limita dinspre șleaul de luncă se amestecă cu multe din esențele arătate pentru acel tip de arboret, rezistând concurenței acelor esențe numai atâta timp, cât plopul și salcia rămân în etajul dominant.

Din descrierea sumară a factorilor staționali în raza Ocolului silvic Slobozia, la care se adaugă descrierea, în ceiace privește compoziția arboretelor încadrate în tipuri de arboret, se poate deduce, că o lucrare de împădurire, în condițiuni staționale identice cu cele din acest ocol, numai atunci poate să ducă la un succes permanent, dacă cel care o execută respectă întocmai indicațiile date de natură. Astfel, culegerea de pildă a ghindei de stejar pedunculat din lunca Ialomiței și întrebuințarea acestuia pentru însămânțări numai la câțiva Km distanță pe platoul Bărăganului, pe locuri proprii stejarului brumăriu, trebuie să fie considerată ca o mare greșală, cu consecințe incalculabile.

Aceasta nu însemnează însă, că speciile locale nu pot să fie înlocuite și cu specii exotice, dacă acestea sunt alese cu spirit de discernământ și după ce au fost experimentate pe spații restrânse, ajungându-se la rezultate bune. Astfel, plopul zis de Canada și ulmul de Turchestan, pot să-și găsească întrebuințări, în anumite împrejurări și pe scară nu prea întinsă, primul pe soluri de luncă, afânate și pe care nu stagnează apa, iar al 2-lea pe terenurile degradate formând coasta dinspre platoul Bărăganului a malului drept a Ialomiței.

În acțiunile sale, întreprinse în scopul accelerării mersului succesiunii vegetale, înlocuindu-se esențe de mai mică valoare cu esențe prețioase, acțiuni cari sunt întotdeauna de recomandat, silvicultorul nu trebuie să facă, tot pentru motivele arătate mai sus, abstracție de indiciile naturii, deoarece înobilarea unui masiv cu esențe ale căror exigențe nu sunt satisfăcute de factorii staționali respectivi, însemnează un eșec sigur.

Studierea tipurilor de pădure și arboret din acest ocol ne mai îndreptățește să tragem concluzia, foarte interesantă și de mare importanță pentru cultura pădurilor în stepă, că esențele forestiere sunt foarte sensibile în ceiace privește prezența sau absența apei sub toate formele și în întreg spațiul vital — aerian și subteran — al plantelor și mai puțin sensibile, până la o anumită limită, în ceiace privește evoluția solului. Într'adevăr pe platoul Bărăganului, deși solurile întâlnite sunt foarte fertile și mult mai evaluate decât în lunca Ialomiței, numărul esențelor este, după cum am văzut, destul de redus și în compoziția arboretelor intră numai esențe tipice de stepă, pe când în lunca Ialomiței pe soluri ce se găsesc în primul stadiu de solificare, în multe cazuri compacte și cu anumite săruri ajungând la suprafață, se întâlnesc arborete în care pe lângă esen-

țele din primul tip, apare un număr mare de noi esențe, pe care le întâlnim și în pădurile de șleau din zona forestieră propriu zisă.

Les types de forêt dans le cantonnement forestier Slobozia.

Le cantonnement forestier Slobozia se trouve dans la grande plaine roumaine. Les altitudes sont comprises entre 13 m et 81 m au-dessus de la Mer Noire. La région est caractérisée par les suivantes températures moyennes: l'année $+22,9^{\circ}$ C, l'hiver $-3,2^{\circ}$ C, le printemps $+12,5^{\circ}$ C, l'été $+22,9^{\circ}$ C, l'automne $+13,2^{\circ}$ C; comme amplitudes il y a: en hiver, assez souvent -27° C et fréquemment -35° ; en été assez souvent $+37^{\circ}$ et fréquemment $+50^{\circ}$. Les précipitations varient entre 350 mm et 450 mm; dans les années de grande sécheresse elles descendent à 300 mm. Elles marquent deux maxima: un, au commencement de l'été et l'autre en Octobre, et deux minima: un, au commencement de l'hiver et l'autre à la fin de l'été.

Les forêts se trouvent sur les bords de la rivière Ialomița et sur le grand plateau de Bărăgan.

1) Sur le plateau de Bărăgan, les forêts sont constituées par: *Quercus pedunculiflora* C. Koch., auquel s'ajoute *Q. lanuginosa* Lam. Comme espèces d'association, on y trouve: *Ulmus procera* Salisb., *Pirus communis* L., *Acer tataricum* L. Le sous-bois est représenté par: *Rhamnus cathartica* L., *Euonymus europaea* L., *E. verrucosa* Scop., *Crataegus Oxyacantha* L., *Ligustrum vulgare* L., *Cornus sanguinea* L., *Prunus spinosa* L.

2) Sur le bord de la rivière Ialomița les peuplements sont constitués, le plus souvent, par: *Quercus pedunculiflora* C. Koch., *Q. Robur* L., *Ulmus procera* Salisb., *U. foliacea* Gilib., *Fraxinus holotricha* Kochne et quelquefois *Populus alba* L. Comme essences d'association: *Ulmus effusa* Willd., *Acer tataricum* L., *A. campestre* L., *Pirus communis*, *Malus silvestris* Mill. et rarement *Tilia tomentosa* Mnch. Le sous-bois est constitué par: *Ligustrum vulgare* L., *Cornus mas* L., *Viburnum Opulus* L., *V. Lantana* L., *Staphilea pinnata* L., *Cornus sanguinea* L., *Corylus Avellana* L., *Sambucus nigra* L., *Euonymus europaea* L. et *Prunus spinosa* L.

Sur les parties les plus basses, dont leurs sols sont formés par les plus récentes alluvions, les peuplements sont constitués par: *Populus alba* L. (et moins fréquemment *P. nigra*), *Salix alba*, *S. purpurea*, *S. fragilis*, rarement *Alnus glutinosa* Gaertn. et *Tamarix Pallasii*.

TRANSPORTUL LEMNELOR CU „GOANGA“

de Ing. ROMEO RĂȘCANU

În exploatările de pădure din partea nordică a județului Buzău și în special pe văile Bâsca Mică și afluenții săi se întrebuintează pentru scosul butucilor o instalație interesantă numită în limbaj local „goangă”.

Această instalație se cunoaște deja de multă vreme în regiune și a fost importată de anumiți antreprenori de pădure. N'am putut

însă afla din care anume părți ale țării provine, respectiv unde se mai întrebuințează și sub ce denumire ¹⁾.

I. Principiu și definiție.

Când se trage un buștean pe pământ sau pe pod, suprafața de contact între buștean și partea carosabilă fiind mare și rezistența la tracțiune este mare. Pentru a reduce această suprafață de contact cât



Fig. 1. — Pe pâraul Bălescu afluent al Băseii. Suprastructura instalației.

și pentru a creia drumuri înguste și netede de alunecare pentru vehicule, se așează două șiruri paralele de bârne — la un ecartament dorit (de preferință 76 cm) — prinse în cuie de lemn pe pod sau traverse (în cazul când drumul este pe pământ), pe care vor aluneca niște sănii special construite, deasupra cărora se vor așeza buștenii.

Deci „goanga” este un drum îngust de tras, deasupra căruia se desfășoară în sens longitudinal două șiruri paralele de bârne (ca șinele dela c. f. i.) — la un ecartament ales — și pe care se trage prin alunecare, pe vehiculele pomenite mai sus, buștenii sau eventual și alte produse forestiere.

1) Transportul cu „goanga” e semnalat în unele monografii, prezentate la examenul de subinspector silvic, în exploatările de păduri din județele Sibiu, Alba, Hunedoara și Severin. N. R.

II. Construcție.

a) Infrastructura adică diversele dispozitive, pe care se sprijină instalația depinde de configurația terenului și este în totul asemănătoare celei a drumurilor și podurilor de tras adică: traverse, capre, popi și cășițe.

b) Suprastructura, adică corpul propriu zis al instalației (fig. 1), este un drum de tras pe pământ (cu traverse), dacă terenul este rezi-

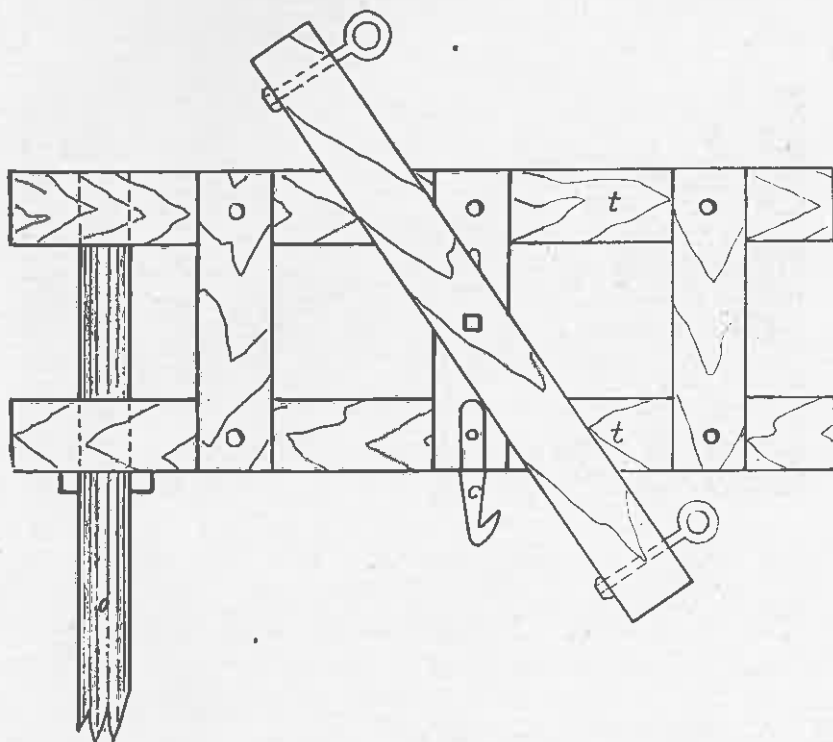


Fig. 2. — Sania din față.

stent; drum podit dacă terenul este puțin rezistent sau mlăștinos; pod de tras dacă terenul este accidentat. Lățimea drumului este de 1,50 m. Deasupra traverselor sau podelelor se așează paralel la o distanță de 76 cm, două șiruri de bârne, de 16—18 cm la mijloc grosime, care se îmbină în cuie de lemn. În punctul de îmbinare se pune o traversă (podea) mai ridicată cu 2—4 cm, pentru sprijinul îmbinării și fixarea cuielor.

Pentru schimbătoarele de cale (macazuri) se face o îmbinare neprinsă în cuie, care se poate desface ușor, pentru a schimba calea la nevoie.

Când terenul este înclinat se pun bârne de brad; iar la pantă mică sau în palier, bârne de fag, ca alunecarea să fie mai lesnicioasă.

III. Vehicule speciale necesare pentru transport.

Buștenii se încarcă pe două sănii (sancie) simple, din lemn de fag, special construite. Sania din față (fig. 2) se compune din două

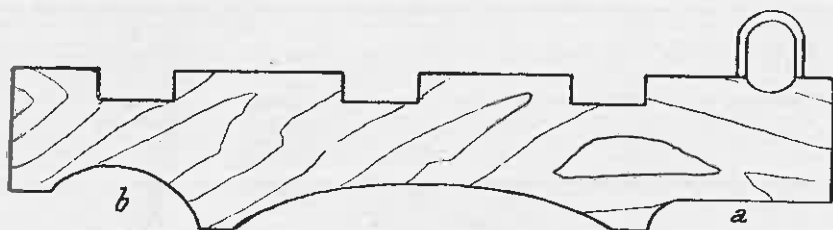


Fig. 3. — Forma tălpii de sanie.

tălpi ce alunecă perpendicular pe cale (fiecare talpă având forma din fig. 3), legate rigid între ele prin 3 traverse de lemn. Pe traversa centrală se fixează un scaun rotitor (vârtej), pentru a înlesni înscrierea la curbă. Scaunul este prevăzut cu două inele, prin care trece un lanț ce fixează butucii la capătul dinainte. Pe sania din față se află și un cârlig (c) pentru fixarea atelajului; deasemeni se află un dispozitiv de prindere a oiștei (o). Sania din spate este simplă și se compune dintr'o singură talpă de aceeași formă, numai că este mai lată la partea superioară (fig. 4). Și această sanie este prevăzută cu un dispozitiv de prindere a butucilor la capătul din urmă. La început tălpile se fac drepte ca în fig. 3 a, prin uzură iau forma curbă din fig. 3 b.

IV. Tracțiunea și atelajul.

Tracțiunea se face cu un singur cal, care dă un randament foarte bun (poate trage până la 3 m³ într'o cursă) din cauza bunei

alunecări și slabelor frecări. Pentru alunecarea ușoară, bârnele longitudinale se ung cu parafină sau mai bine cu unsoare consistentă, care impregnează lemnul. Iarna se presară nisip pe bârne, pentru a mări frecarea.

Inhămatul este foarte simplu și asemănător celor dela tânjeală, un pieptar și un gâtar, care se fixează printr'o verigă la o oiște laterală, care este și dispozitivul de frână. Această oiște se află situată sau la stânga sau la dreapta, după cum s'au obișnuit caii.

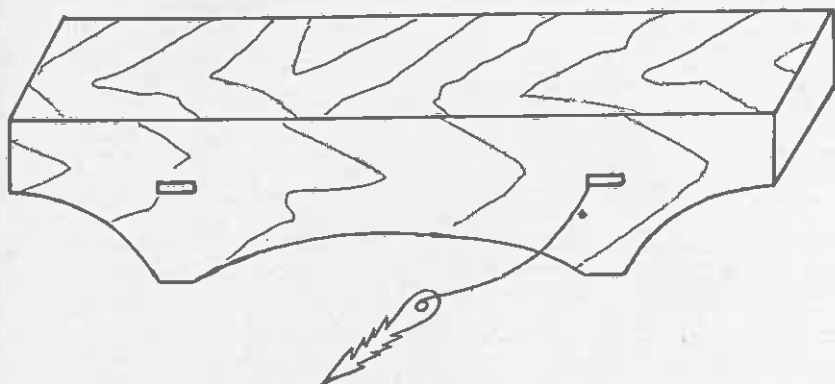


Fig. 4. — Sania din spate.

V. Condițiuni tehnice ale proiectării și construcției goangei.

a) Raza minimă recomandabilă este de 30 m. Aici este de notat următoarea observație: In curbe nu se face supraînălțarea șirului exterior de bârne, deoarece nu se urmărește anihilarea forței centrifuge, care, de fapt, în cazul nostru, nu se dezvoltă, nefiind vorba de viteze sensibile.

b) Panta maximă trebuie să fie cel mult de 12—14% mai ales când vrem să asigurăm continuitatea trasului și iarna. Altfel punem în pericol viața animalelor, deoarece panta crescând reacția de frecare $F=f \cdot P \cdot \cos. \alpha$ scade ($\cos. \alpha$ scade, când α crește; f este foarte mic); iar componenta paralelă cu planul de alunecare $T=P \cdot \sin. \alpha$ crește, deci forța de alunecare, care este egală cu $T-F \sim P (\sin. \alpha - f \cos. \alpha)$ crește. In aceste relații,

P =greutatea bușteanului,

α =unghiul de înclinare al căii

f =coeficientul de frecare.

VI. Avantagiile instalației.

a) Economie de material. Pentru construcția unui m. l. de goangă este necesar cantitatea de 0,050—0,300 m³ lemn, după cum goanga este construită pe pământ sau pe pod.

Intr'un metru liniar de pod de tras pe catargi intră cca. 0,750 m³ lemn rotund, material care deobicei se pierde. Deci este o mare pagubă mai ales astăzi când se tinde să se facă o cât mai mare economie de lemn și o cât mai bună valorificare a lui. Deci din acest punct de vedere avantajul construcției de goangă este net față de podul de tras.

b) Mărirea randamentului trasului. Un singur cal poate trage până la 3 m³ deci cca. 1.500 Kg.

c) Se poate merge de multe ori până la cioată cu goanga, economisind astfel corhănitul cu boii.

d) Economisește piesele de fier ca: pene, cioflingi și cărcei.

e) Se poate construi această instalație pe distanțe mari (până la 6—7 Km).

f) Se poate trage în orice sezon, dacă panta este zero sau mică (5—8‰).

VII. Desavantagiile instalației.

a) Nu se poate construi goangă pe locurile cu pante repezi.

b) Se mărește numărul vizitiilor (cocișilor), deoarece pentru o pereche de vite trebuesc 2 oameni.

c) Nu dă rezultate bune decât dacă randamentul trasului pe goangă este superior celui cu tînjala. Mai ales iarna trasul pe drum este net superior celui pe goangă.

Une route (voie) forestière particulière: „goanga“.

Dans les exploitations forestières de la partie septentrionale du département Buzău on emploie souvent un intéressant moyen de transport connu dans le pays sous le nom de „goangă“. Il s'agit d'une route étroite (1,50 m de longueur) sur laquelle on superpose deux files de perches (dont la largeur préférée est de 0,76 m entre rails). Sur cette voie, les grumes sont traînées par un cheval attelé à une espèce de traîneau.

L'auteur donne les détails de construction (voir les figures 1—3 et la photographie). Les rails (les perches en bois) sont fixés à l'aide de chevilles dans les traverses. Le rayon minimum est de 30 m. Les pentes peuvent varier de 0 à 14%.

La traction se fait par un seul cheval qui peut transporter des charges de 3 mc à chaque voyage.

Pour terminer, l'auteur montre les avantages et les désavantages de cette voie de transport.

COMENTARIU ASUPRA ART. 5 DIN CODUL SILVIC

de ION FLORESCU

Subiectul este prea vast pentru a cuteza să-l epuizăm în acest succint articol. Ne vom întreba numai dacă în executarea unui studiu de amenajare, dând oarecare elasticitate aplicării planurilor speciale în timp, păstrând însă cadrul art. 3 Cod silvic, înfrângem sau nu dispozițiunile art. 5 Cod silvic.

Avem la îndemână expunerea de motive a Codului Silvic dela 1910, unde legiuitorul mărturisește categoric grija dispariției pădurilor, arătând rezultatele funeste la care s'a ajuns prin exploatările anterioare și necesitatea ca, prin amenajarea pădurilor să se introducă ordine în gospodărie. Raportul delegaților Senatului, vorbește de „rezultatele ce țara așteaptă dela aplicarea unor legi așa de importante din punct de vedere al sporirii forțelor de producție ale domeniului nostru forestier”. Iar delegații Camerei, prin d-l V. P. Sassu, reliefând marea importanță a pădurilor, conchid că proiectul de Cod Silvic va satisface pe deplin interesele în strânsă legătură cu asigurarea existenței pădurilor în țara noastră și buna lor exploatare. În fine, acest Cod Silvic, promulgat și publicat în Mon. Of. la 21 Ianuarie 1910, cu o structură mult lăudată pentru acele timpuri, definește prin art. 3 scopul Regulamentului de exploatare: „se va face în vederea conservării pădurii și a regenerării cu specii de valoare proprii regiunii”.

Dar de abia s'au scurs 10 ani și completările care i s'au adus indirect acestui articol, prin Decret Lege Nr. 2596/919 și Legea publicată în Monit. Of. No. 131 din 16 Septembrie 1920, au determinat o revizuire în massă a studiilor de amenajare în vigoare atunci, și un fel de „restitutio in integrum”. Astfel, invocând interesul general al țării, au determinat schimbarea tratamentelor, „tăeri rase” și „grădinarite” (cari desgoleau solul pe întinderi mari ce nu puteau fi împădurite), în tratamente bazate pe regenerări naturale, cu revoluțiuni de minimum 90 de ani, tăerile rase limitându-se la anumite arborete și aplicându-se pe suprafețe ce nu depășeau 50 ha de fiecare serie. Acest ultim desiderat, menținut și în legea din 4 Oct 1938, a fost singurul realizat — tale quale — pentru că tăerile rase n'au putut fi înlăturate decât cu aproximație și mai mult în ultimul deceniu.

Art. 5 din Codul Silvic dela 1910 dispune: „Regulamentul de exploatare odată decretat, nu se poate modifica decât după aceleași reguli și cu aceleași forme în care a fost făcut și numai la epoca de revizuire, ce neapărat se va fixa printr'ânsul”.

Dacă definiția legală a scopului Regulamentului de exploatare din art. 3 este precisă, în art. 5 Cod Silvic, — forma solemnă cu care se investeste studiul de amenajare —, apar două noțiuni care prin lipsa lor de claritate comportă discuțiuni: „Modificarea unui regulament de exploatare” și „Epoca de revizuire a lui”. Ce sens are expresiunea de modificare și despre ce fel de revizuire este vorba? De ce se face la „epocă” și nu la o dată calendaristică, cum se interpretează uneori printr'un anumit scrupul biurocratic?

În jurisprudență, afară de enunțarea Curții de Apel, Sect. 4 Buc. 9/1929 că: Amenajamentul este o lucrare de interes general asupra căruia interesul particular trebuie să cedeze și să-și caute satisfacție în alte direcții, nu găsim altceva care să clarifice intenția legiuitorului.

Expunerea de motive a Legii Cudalbu, publicată în Monit. Of. Nr. 131/1920, ca și debaterile din Senat asupra art. 2 al acestei legi, aruncă o lumină dubioasă asupra perfectării studiilor de amenajare, cel puțin pentru epoca dela 1910 până la 1920. Mai mult încă, naște o ciudată întrebare: ce a fost defectuos în factura lor: lipsa de informare a Consiliului Tehnic, care a avizat asupra studiilor de amenajare, sau a Ministerului, care față cu întâmpinarea părții „decidea definitiv și executoriu”. De ce a fost nevoie să se vină cu legea Cudalbu, care lasă a se înțelege că ar fi primit mai degrabă interesul particular al societăților, cari acaparaseră pe nimic cele mai importante masive forestiere românești — de a nu fi deranjate din exploatările coloniale pentru care contractaseră până la epoca revizuirii — decât cel general superior al țării, de a se regenera pădurile, astfel ca specia de valoare proprie regiunii să fie în proporție majoră, iar arboretul să aibă consistența plină?

Pentru ca justa interpretare să iasă la lumină, va trebui să părăsim discuțiuni ca cea de mai sus și să reținem o primă constatare ce apare chiar dela prima citire a articolului și anume, o modificare în sensul art. 5 Cod Silvic este sinonimă cu întocmirea altuia nou. Aceasta coroborată cu legea Cudalbu, ne duce la o a doua constatare că: modificarea trebuie să aibă loc numai atunci când regi-

mele și tratamentele adoptate pădurilor prin studiile de amenajare respective, nu conduc la regenerarea pădurii în sensul cerut de art. 3 din Codul Silvic. De aci tragem o primă concluziune: oricât ar fi de strictă interpretarea unei legi speciale, primează dispozițiunile de ordine publică și nu se poate merge până 'ntr'acolo, încât să înfrângem dispozițiunile de interes general, pentru cele de procedură.

Nu mai insistăm asupra faptului că această epocă a revizuirii, luată „*stricto sensu*”, este foarte rău definită, pentru că de foarte multe ori data calendaristică din text diferă de cea publicată în Monit. Oficial, care e aproape stereotipă „Revizuirea după 10 ani”. E suficient să menționăm numai, că de aici s'au născut interminabile procese între proprietari și exploatatori, cum a fost cazul „Neculele” propr. Ghermani; „Câmpuri” propr. Elena Cerkez, etc.

Un nou proiect de Cod Silvic întocmit de Direcția Silvică și publicat în Revista Pădurilor pe August 1938, a ținut seama de multe din observările de mai sus și a căutat să-l pună de acord cu doctrina în vreo 4 articole noi, dar el nu a luat ființă legală și aceste redactări la rândul lor apar azi insuficiente față de curentele noi de doctrină și mai ales față cu evenimentele de natură economico-socială care și-au creiat drum după epoca 1940—1944.

Dar o scurtă incursiune în doctrină, ne poate arunca o lumină hotărîtoare. Avem o vastă literatură: Franceză, începând prin cursul de amenajament al lui H. Nanquette 1860 și sfârșind cu al lui Pardé din 1930; Germană, Fr. Judeich dela Ed. I-a, 1871, la Ed. II-a 1922, prin o serie de alți 10 autori până la Ch. Wagner: *Grundlegung einer forstlichen Betriebslehre* 1935; Elvețiană, H. E. Biolley: *L'aménagement des forêts*, 1920; Americană, H. Chapman: *Forest Management* 1931, etc.

Voi prefera lucrarea succintă în limba română, de mare valoare și oficializată: Cursul de amenajament dela Școala Politehnică, al D-lui Profesor V. N. Stinghe. În acest curs găsim: Definiția amenajamentului după profesorul Judeich: „Tema amenajamentului este de a orându-i în timp și spațiu punerea în valoare a unei păduri, așa încât să se realizeze cât se poate mai bine scopul gospodăriei”. (pag. 3).

Această definiție, care este mai generală, nu numai că n'ar contrazice art. 3 Cod Silvic, unde legiuitorul este mai restrâns, dar ar putea lămuri sensul expresiilor din art. 5-Cod Silvic, „epoca revizuirii” și „modificare”. Dacă le-am corobora cu expunerile dela capitoul final: „Revizuirea amenajamentelor”, din

Cursul de amenajament, al Prof. V. N. Stinghe, am vedea (pag. 248 alin. 2) că sunt două feluri de revizui: „principale” și „intermediare”; cele principale făcându-se la sfârșitul perioadelor, având ca prim scop întocmirea planului special de exploatare pentru noua perioadă care urmează să se înceapă. (Perioada se explică la pag. 26 alin. 2 op. cit.: ar fi scurgerea de timp necesară terminării unei operațiuni sau fenomen de vegetație). La fel se arată că revizuirile intermediare se fac la intervale de la 10 până la 20 ani. Restrângând raționamentul, apare lămurit că într-o lucrare de revizuire interesează faptul material al terminării suprafeței ce a făcut obiectul planului special de exploatare și aceasta pentru motivul elementar de a se aprecia, dacă tratamentul adoptat conduce la o bună regenerare a pădurii. De altfel, textul cursului de amenajament este categoric: „O lucrare de revizuire conține principial două părți: prima, care trebuie să stabilească rezultatul aplicării amenajamentului în curs și să dovedească ce anume trebuie schimbat și a doua parte, să ia dispoziții pentru viitor” (pag. 249, paragraf 139, op. cit.).

Interesează deci, dacă regenerarea obținută față cu dispozițiunile planului special de împădurire constituie sau nu un pas mai departe în tendința de ameliorare cantitativă și calitativă a producției și de îndrumare în general a noului masiv către starea normală. Este elementar că nu se pot trage concluziuni din regenerarea unei suprafețe pe care n'am exploatat-o?

Interpretarea rigidă a revizuirii la o dată fixă calendaristică, trecută în textul studiului de amenajare mai mult ca să materializeze o serie de idei, drept consecință logică a înșiruirii de parchete din planul special, considerate drept intangibile până la „epoca revizuirii”, apare superficială. Aceasta cu atât mai mult, când acea dată prin scurgerea anilor, cade între parchete exploatate și cele neexploatate din planul special decenal sau la finele perioadei în cazul tăerilor rase și mai ales dacă ne gândim că data începerii exploatărilor înscrisă în planul special al studiului de amenajare, nu concordă de cele mai multe ori cu începerea efectivă a exploatărilor, fie din cauza aprobării lui tardive și a publicării lui peste 2—3 ani în Monit. Oficial, fie din cauza altor întâmplări de forță majoră, cari ar împiedica mersul regulat al exploatărilor.

Ajungem astfel la ideea că această „epocă a revizuirii” specificată în art. 5 din Codul Silvic, care nu poate fi integrată nici printre „revizuirile intermediare”, nici printre cele

„principale” din doctrină, trebuie să aibe oarecare elasticitate, în funcție de obiectivitatea din amenajament și în primul rând de interesele culturale ale pădurii, elasticitate care trebuie să aibă ca plafon, structura bazelor de amenajare, singurele care într'adevăr trebuiesc să fie întangibile.

Intervertirile, comutările de tăieturi, anticipările de tăeri, atât timp cât nu se abuzează de ele și au la bază interesul cultural al pădurii, nu sunt de natură să zdruncine bazele de amenajare.

Expresiunea de „modificat”, pe care o întrebuițează legiuitorul în art. 5, corespunde în doctrină, aceleia de „refacere”. Refacerea unui amenajament (care în uzul birocratic are loc în urma unei publicări în Monit. Oficial a anulării celui vechi), este cu totul altceva decât revizuirea lui, modificând fundamental și integral bazele de amenajare. (op. cit. pag. 248, alin. 3 și 4).

Aceste operațiuni, fie că li se zice „modificare”, fie că li se zice „refacere” sunt criticate de doctrină, atunci când nu corespund unor interese culturale. Anulări de studii de amenajare pentru motive de succesiuni sau alte transferuri de proprietate, aduse în unele cazuri de autoritatea administrativă, în majoritatea cazurilor provoacă dezordine sau discontinuitate în cultura pădurilor, ele nu au temei științific și nu pot fi motivate serios. Sunt pur și simplu provocate de interesul particular, care caută să obțină cât mai multe avantagii în folosul lui.

In concluziune: Dispozițiunile art. 5 nu pot fi interpretate decât ca un corectiv, la îndemâna Statului, sau a proprietarului grijiului de buna gospodărire a pădurii, spre a reface acele amenajamente care conțin dispozițiuni ce ar conduce în genere, la rezultate contrarii scopului de amenajare.

A da o altă interpretare ar însemna să ne complacem a lăsa ca zisa epocă a revizuirii să fie speculată sau considerată ca obiect de șicane între părți. A considera amenajamentul ca neproducător de efecte, oprit ca un ceasornic la o dată rigidă, fără să ție seamă de efectele aplicării planurilor speciale de exploatare și mai ales a celor de regenerare, ar însemna să se dea precădere intereselor particulare asupra celor generale, producând și conflict între art. 5 și art. 3 din Codul Silvic.

Organele silvice de conducere s'au găsit în numeroase rânduri obligate să dea interpretări în sensul celor de mai sus și chiar o Decizie Ministerială din anul 1944 a trebuit să „repună în vigoare” studiile de amenajare ce ajunseseră la data calendaristică

a revizuirii și nu epuizaseră planurile speciale ce conțineau (Dec. Ministerială No. 95494 din 14.XI.1944).

Dreptul de necesitate isvorât din împrejurările războiului a determinat o adâncire a ideilor de mai sus, generalizând intervertirea în ordinea de tăieri, chiar în diferite serii, cumulările de parchete restante, comutări de tăieri sau anticipări de parchete, exploatările pentru coaje cari s'au prelungit târziu în vară, fără a se depăși planul de tăere. Câtă vreme aceste practici au fost aplicate cu prudență de organele silvice și mai ales acordate pe cale de excepție de la caz la caz, ele n'au constituit o atingere a structurii bazelor de amenajare. Inșă, când s'a ajuns la legiferarea și generalizarea acestor practici, se naște întrebarea dacă nu s'ar putea să se producă abuzuri de care economia forestieră s'ar resimți, depășindu-se limita unei prudente politici forestiere. Această depășire ar îngreuna aplicarea viitoarelor legiuri ce ar trebui să consfințească „restitutio in integrum” pentru normalizarea și redresarea economiei forestiere. Aceasta cu atât mai mult cu cât economia forestieră, atinsă și de atmosfera delictuoasă din ultimii ani, va trebui să urmărească să dobândească capitalul normal de exploatare de care țara are atâta nevoie.

Commentaires sur l'article 5 du Code forestier roumain.

L'auteur du présent commentaire examine les dispositions de l'article 3 et surtout de l'article 5 du Code forestier roumain en ce qui concerne le terme de la révision de l'aménagement et du règlement d'exploitation des forêts.

LUCRĂRI NOI:

Dr. T. BĂLĂNICĂ:

Instrucțiuni pentru executarea observațiilor fenologice forestiere.

Lucrare I. C. E. F. Seria III-a, Nr. 3.

● JUBILEUL DE 60 DE ANI AL „REVISTEI PĂDURILOR“.

„Revista Pădurilor“ a împlinit 60 de ani de existență, în anul 1945. Fondată odată cu Societatea „Progresul Silvic“, a apărut pentru prima oară în 1886, continuând de atunci să fie tipărită în mod regulat până în zilele noastre, cu excepția numai a anilor din războiul de întregire națională.

Vârsta aceasta a revistei are mai întâi o valoare sentimentală, desigur, pentru Corpul Silvic, dar și una pentru toată lumea românească și în special pentru istoria literară-științifică a țării. Se dovedește prin existența ei preocuparea, din primele începuturi ale Corpului Silvic, pentru știință și pentru ridicarea Corpului la un nivel spiritual superior, paralel cu progresul culturii cel puțin din străinătate; dar încă ceva de preț: perseverența continuă pe această cale nobilă a scrișului, fie chiar numai în forma publicațiilor periodice.

Pentru Țară, Revista Pădurilor în cele șase decenii de existență a clădit un monument de cultură: în cele mai mult de 34.000 de pagini ale volumelor ei, Revista Pădurilor are înregistrată istoria și evoluția însăși a silviculturii românești. Nu sunt multe profesii cu publicațiuni de această talie în vigoare și importanță. Ca vechime, sunt însă 3—4 care iau înainte revistei noastre și anume: „Dreptul“ (anul 72), „Spitalul“ (anul 65) și „Buletinul Soc. Regale Române de Geografie“.

În străinătate, în multe țări de veche tradiție forestieră, era firesc ca și publicațiile periodice, fie sub formă de „magazine“ sau „almanahuri“ sau mai târziu chiar de reviste în actuala concepție, să fi apărut mai înainte. Chiar și în România, Revista Pădurilor va fi avut precursori. Un exemplu poate fi citat precis: „Ziarul lunar“ al lui P. Antonescu-Remuș. Se chema tot „Revista Pădurilor“ și avea același format. Ne este cunoscut numai volumul anului I (388 pag. 1881). Probabil că greutatea materiale au împiedicat pe proprietar să-l mai publice și în anii următori.

Cauzele care au făcut să apară „Revista Pădurilor“ în lumea publicațiilor românești sunt multe. Între acestea pot fi citate următoarele:

1. Fondarea Soc. „Progresul Silvic“, care avea nevoie de un mijloc de această natură pentru a păstra contactul cu membrii Societății și pentru a-și începe executarea programului propus.

2. Curentul creat de absolvenții școalelor forestiere din străinătate; aceștia își însușiseră o anumită mentalitate occidentală (europeană) și o anumită ținută în chestiunile de ordin profesional și înțelegeau să se manifesteze în consecință.

3. Curentul creat de absolvenții școalelor mixte agro-silvice din țară, care voiau să se afirme la fel ca și colegii lor cu educația făcută peste hotare.

4. Faptul că membrii Corpului Didactic Silvic nu aveau la dispoziție o tribună în afară de școală, de unde să poată afirma și dovedi importanța pădurilor pentru economia (industria și comerțul) țării, precum și pentru a pleda cauza școlii de silvicultură (independentă de învățământul agricol), de realizarea căreia în cele mai bune condițiuni, vedeau ei realizarea însăși a bazelor unui serviciu silvic la înălțimea necesităților.

5. Se voia să se aibă o publicație a tuturor silvicultorilor, pentru ca ajutorul ei să se poată strânge materialul de folosit la creerea unei silviculturi naționale românești.

6. Atmosfera creată în opinia publică de specialitate prin nerealizarea „Consiliului General Silvic”. Acest consiliu proiectat pentru 1895 urma să întrunească silvicultorii cu experiență din toate unghiurile Țării, pentru a examina în comun chestiunile importante de pe atunci: aplicarea regimului silvic, împăduririle artificiale, facerea regulamentului de aplicație a legii silvice, organizarea serviciului silvic, stabilirea nomenclaturei silvice, etc. Or, toate aceste probleme rămânând nerezolvate oficial, s'a produs un act de inițiativă particulară — înființarea Soc. „Progresul Silvic” și prin aceasta a „Revistei Pădurilor” — pentru a concura la rezolvarea chestiunilor de ordin general, deci pentru a umple golul.

7. Situația economică dificilă în care se afla țara și convingerea că avuția forestieră poate veni în ajutorul situației economice, prin folosirea științei silvice în exploatarea pădurilor.

Este clar, că scopul, exprimat în programul propus de fondatori în Revistă, era în directă legătură cu aceste cauze. El poate fi schițat în următoarele puncte.

1. În serviciul silviculturii, al pădurilor țării — proprietate a Statului sau particulară;
2. În serviciul Corpului, al intereselor profesionale, independent de gradul din Corp;
3. În serviciul Țării, social și economic, prin răspândirea ideilor practice de cultura pădurilor.

Metoda adoptată pentru realizarea acestor deziderate și-au gândit-o precursorii noștri în modul următor:

„In paginile acestei reviste își vor da întâlnire toate observațiile științifice ale silvicultorilor și proprietarilor de păduri inteligenți, toate vederile salutarii pentru binele pădurilor țării; cu un cuvânt va fi o școală mare sub o formă mică, având scopul de a înlocui întunerecul prin știință și adevăr.

...N'avem noi oare destule de zis pentru binele pădurilor noastre, ieșind puțin din front și desbrăcând în mod cuvințios haina funcționarului, spre a lăsa să vorbească specialistul sau cetățeanul?

...Oare sistemele de exploatare, adoptate în general sau parțial, n'ar trebui ele cercetate, bazați pe știință și pe rezultatele aplicațiunii lor?

...Nu s'ar aduce servicii reale, când după serioase observațiuni am spune că cutare sistem de exploatare aplicat la o pădure este defectuos și rezultatul aplicațiunii ar fi un teren pleșuv acolo unde natura a pus de zeci de secole păduri? Drept ar fi să lăsăm răul să crească, când nimeni în această binecuvântată țară nu ne oprește a spune adevărul scos din știință?

...Nu pot termina acest modest articol din primul număr al Revistei noastre, fără a ruga pe confracții noștri forestieri, să ia în mână acea inocentă spadă, de care s'au servit în toți timpii oamenii binelui și ai științei, spre a tăia cu dânsa în sistemele cele defectuoase, bazați pe observațiuni științifice și fără personalități, pentru că numai astfel vom ajunge la ținta dorită de toți, adică la prosperitatea și bogăția țării, prin conservarea și ameliorarea codrilor ei". [Ion P. Chihaiia, „Un pas spre bine", Rev. Păd. anul I, 1886, pg. 6—10].

Rândurile acestea ale lui Chihaiia sunt parcă un ecou al gândurilor lui P. Antonescu-Remuș, exprimate cu cinci ani mai înainte (1881) în „ziarul lunar", „Revista Pădurilor" care-i aparține: „Revista Pădurilor va publica scrieri administrative, științifice și observațiuni culturale dobândite în țară în diferite localități. Ele vor servi a inaugura silvicultura română raportată la cerințele solului, climei, esențelor ce populează pădurile și la starea economică a țării. Nu vom ezita a discuta în coloanele revistei noastre chestiunile juridice ce concern materia ce face obiectul de căpetenie al revistei noastre. Nici o chestiune economică care s'ar agita în țară și care ar avea raporturi cu pădurile nu va fi înlăturată. Acclimatizarea și naturalizarea plantelor străine va fi cu deosebire discutată și supusă experienței junelui corp silvic ce-și deschide acum ochii în o atmosferă nebuloasă unde lumina abia licărește ramurei silvice".

P. Antonescu-Remuș scrie însă și în această nouă „Revista Pădurilor", care apare de data aceasta ca organ al Soc. „Progresul Silvic", un articol de două pagini. Articolul este intitulat „Aspirațiuni". Pentru clar-viziunea manifestată, pentru vioiciunea stilului și pentru actualitatea chiar, aș îndrăzni să spun, pe care și-a păstrat-o, citez câteva pasagii în ordinea de idei a cronicei noastre:

„Trebuie să ne dăm puțin seama de rezultatele ce avem în vedere, când ne propunem să întreprindem ceva. În orice lucrare, prudența ne sfătuește să judecăm efectul ce va produce acțiunea noastră, fie asupra-ne, fie asupra celor ce ne înconjoară, atât din punct de vedere fizic cât și moral.

...Scopul Societății este înscris în statute. În afară de aceasta, trebuie să ne gândim la un altul de însemnătate mai mare: înălțarea prestigiului științei silvice, reprezentarea ei cu demnitate, aducerea în țară a acestei științe bazați pe teorii și observațiuni ce constituiesc bazele fundamentale ale silviculturii.

...Să căutăm să dovedim că observațiuni speciale raportate la climă, sol și esențele din țara noastră dau naștere la o cultură specială, proprie ei. Să ne silim prin probe pipăite, prin date certe, să arătăm proprietarilor și țării întregi, că o cultură și exploatare rațională a pădurilor este o combinare de lucrări tehnice, ce nu se dobândesc decât prin studii aprofundate. Să le arătăm astfel că silvicultura și la noi în țară trebuie să înceapă a fi socotită ca o știință, să o facem să se impună ca atare, cum s'au impus toate celelalte științe.

Ce erau acum câteva zeci de ani știința medicinei și a ingineriei? O parodie lăsată pe mâna câtorva empirici străini, care neputând trăi în țara lor, veneau în Orient spre a se face doctori sau ingineri.

Cu părere de rău o mărturisim, că silvicultura și agricultura, deși învățământul lor a fost introdus, prin înființarea școlilor, mai în același timp cu

medicina și ingineria, nu au știut încă să se manifeste ca acestea, să arate că sunt științe și că trebuie să fie învățate pentruca să fie aplicate. Au rămas tot ca babele și doctorii ambulanți ce reprezentau medicina.

Vina este a noastră, a acelor ce am îmbrățișat aceste specialități. Nu am știut să ne respectăm pe noi, nu am căutat să dovedim că ceea ce am învățat constituie un capital intelectual ce nu-l poate avea cel dintâi venit. Ne-am nesocotit noi înșine și cu aceasta am nesocotit și specialitatea ce reprezentăm. Am lăsat poate demnitatea delături, am plecat știința capriciului celui ce ne conducea, am neglijat să ne folosim de ocaziuni. Am supus știința noastră unor rațiuni învechite, nu ne-am silit să scoatem pădurile și holdele din rutina veche.

Iată ocazia, iată momentul, când cei ce și-au sacrificat tinerețele specialității silvice trebuie să lupte și să arate țării, guvernelor ce ne cărmuesc, că pădurile în exploatarea și îngrijirea lor trebuie să fie puse sub oarecare reguli, sub oarecare prevederi, chemate a le asigura nu numai o regenerare sigură, o ameliorare a masivelor, dar și o producție constantă, menită a satisfacă variatele și multiplele cerințe ce reclamă consumația. Să nu pierdem această ocazie, să ne folosim de sprijinul puternic și binevoitor ce ne dau persoanele puse în fruntea Societății acesteia, să ne folosim de avântul de mișcare ce se agită, ca să ridicăm odată cu prestigiul specialității noastre și demnitatea agenților statului ce formează masa principală a reprezentanților ei". [P. S. Antonescu-Remuș, „Aspirațiuni”, Rev. Păd. Anul I, Nr. 1, 1886, pg. 10—12].

Remuș, era silvicultor. Să vedem ce gândea A. Eustatziu, prof. de drept la Șc. de Silvicultură:

„Fundarea Societății și a acestei reviste credem că este binevenită mai mult ca oricând, căci criza economică ce traversează țara noastră este de natură a ne deștepta pe toți pentru a ne gândi la orice avuție națională, susceptibilă de a ne mări resursele noastre economice.

Societatea și revista noastră își propun a atrage necontenit atențiunea tuturor acelor care în orice mod li poate interesa soarta pădurilor noastre.

Țară eminentamente păduroasă, cu o întindere de 2.000.000 ha de pădure, prin urmare cu un capital considerabil de materie lemnoasă; un stoc atât de mare nu merită oare, atențiunea nimănui? Când ne gândim mai cu seamă că importăm lemne numai dela vecina noastră Austro-Ungaria pentru 28 milioane anual?

De unde trebuie să plece ideile salutare și practice pentru utilizarea acestei avuții, pentru conservarea și îngrijirea acestor păduri, dacă nu dela aceia care se destină studiului lor, dela școala de silvicultură și de la silvicultori?

Știința silviculturii, ca oricare altă știință bazată pe observațiuni și experiență, stabilește în modul cel mai cert, că această avuție este de natură, fără a fi micșorată, să ne dea o rentă perpetuă și abondentă; nu ar fi culpabili dar, toți aceia care posedând secretul acestei producțiuni să fie și să rămână indiferenți față cu această mină de producțiune a țării noastre?

Societatea și revista noastră vin ca un stimulent, fiindcă de stimulent avem nevoie, până la transformarea educației noastre economice, ca să ne aducem aminte cel puțin odată pe lună, că avem mult de făcut și că trebuie a ne gândi și chibzui mereu la mijloacele cele mai bune pentru a face să valoreze avuția noastră economică în ce privește pădurile noastre". [A. Eustatziu,

„Societatea Progresul Silvic, revista și statutele ei”, Rev. Păd. Anul I, Nr. 1, 1986, pag. 16—18].

Iar câteva numere mai târziu, un alt silvicultor Th. Chivulescu, se exprimă astfel în articolul său intitulat „La lucru”:

„Mult timp s'a discutat chestiunea punerii unei adevărate temelii a silviculturii române. Mulți scriau, propuneau, se frământau; nimeni însă nu lua inițiativa, nimeni nu pășia înainte. Se vorbea prin adunări, se scria prin ziare, arătându-se necesitatea fondării unei silviculturii române, pentru conservarea pădurilor noastre, dar nimic nu se făcea.

A propune este ușor, dar a executa este greu. Cuvinte vagi puse pe hârtie, nu ne înalță. Meritul este al acelor care se pun la lucru, față de ei chiar cel mai mic pas într'un timp oricât de îndelungat.

De ce nu avem o silvicultură română? De ce nu ne unim cu toții pentru a pune pe tărâmul cuvenit silvicultura și la noi în țară? Dece când toate statele se fălesc cu progresele ce realizează, noi stăm nepăsători, noi nu facem nimic, sau imităm greșit procedurile învechite ale altora? De ce? Și răspunsul vine pe buzele tuturor: pentru că nu este unire, pentru că Corpul nostru silvic este desbinat, este tânăr, nu este pătruns de foloasele ce poate aduce prin membrii săi adunați într'o societate.

...Membrii Societății adunați pot vorbi de chestiuni ce interesează meseria de au îmbrățișat. Și când au fericirea de a poseda un organ de publicitate atunci lucrul merge mai departe, făcând prin lectură ca chiar cei mai profani să ia cunoștință despre importanța unei asemenea meserii.

...Prin multe nevoi fondarăm Societatea, înființarăm un ziar și acestea nu se datoresc decât silviculturilor înșiși.

...La lucru, dar, camarazi, lepădând la o parte fățărnicia, ura și pasiunile. Să ne unim pentru binele pădurilor țării. Avem mult de lucru și nevoile ce vom întâmpina sunt mari, dar fiecare să contribuim cu obolul cunoștințelor noastre. Să spunem lumii civilizate, că România păduroasă este în stare a se apăra contra ignoranței și a pune la nivelul cuvenit pădurile sale, ca și alte state, după cum a făcut să se vadă pe câmpul de luptă valoarea armatei sale. Să facem dar să se dea valoarea meritată pădurilor noastre. Să facem să se cunoască și să se aprecieze și la noi știința pădurilor”. [Th. Chivulescu, silvicultor, „La lucru”, Rev. Păd. Anul II 1887, Nr. 8 pag. 248—251].

În rezumat, deci, metoda pentru realizarea scopului constă în:

1. reamintirea odată pe lună a datoriilor de îndeplinit față de păduri și corp;
2. unirea sufletească a membrilor Corpului, cum am spune astăzi cultivarea spiritului de corp.
3. propagarea cunoștințelor dobândite pe solul și în clima țării asupra pădurilor de diferite specii, în vederea creerii unei conștiințe forestiere și a unei silviculturii românești.

Am ținut să reproduc câteva pasagi din articolele pionerilor silviculturii pe plaourile românești, pentru a se putea vedea punctul lor de vedere în judecarea realităților și anume atitudinea lor de oameni cu educație științifică și de specialiști cu un pronunțat spirit de corp, de conștiință a valorii profesiei, de mândrie pentru cariera de silvicultor.

Aceste pasagii s'ar putea înmulți până la proporțiile unei antologii a ideilor de progres silvic manifestate continuu de înaintașii noștri. Pentru jubileul revistei trebuie să ne limităm însă la strictul necesar, urmând ca în cronica celor „50 de ani” să le subliniem treptat. Intr'un viitor nu prea îndepărtat, cu ocazia altei sărbătoriri, s'ar putea încerca însă o viață romanțată a Revistei Pădurilor, o biografie a ei mai detaliată, pentru că în paginile ei este oglindită profesiunea de silvicultor în Țara Românească. Pentru mai binele pădurilor și Corpului, către care năzuim cu toții, se poate avea, din gândurile predecesorilor, sugestii și recomandări de cel mai viu interes, atât în ceea ce privește problemele noastre specifice cât și metodele indicate pentru a le rezolva. Căci, „Revista Pădurilor” ne apare ca un râu puternic de viață în care au afluat toate curentele manifestate în Corp, sub formă de reviste sau cercuri de studii. În paginile ei găsim probleme de raporturi profesionale între pădure și silvicultori, găsim posibilitatea de înțelegere între generații și școli diferite, facem cunoștință cu personalitățile puternice din trecut care au făcut să polarizeze în jurul lor nobile sentimente, entuziasme, ducând până la confiscări sufletești. Au fost desigur și conflicte mai mult sau mai puțin surde, mai domoale sau mai intense, dar toate suportabile pentru ca unitatea Corpului să fie păstrată, până la urmă, întreagă.

Explicația acestei vitalități cred că se găsește în faptul că silvicultorii nu trăiau în abstract, ci în realități și anume în realități românești; ei își puneau probleme românești începând cu terminologia tehnică silvică și sfârșind cu toate adaptările și alegerile de metode de cultură a pădurilor corespunzătoare condițiilor geografice și staționale din țară. Și, cu toată tendința de a se menține manifestările pe un plan „științific”, și chestiunile profesionale dela pădurar și până la inginer erau luate în considerare. De aceea se poate desprinde constatarea că ei nu scriau despre lucruri indiferente, nimbați de erudiție sau cu risipă de inteligență. Ei aveau cum se spune „o flacără și o iubire” pentru pădurea românească, încât „drama silviculturii” era propria lor dramă.

Această atitudine poate fi relevată cel puțin din două mari ocazii din viața corpului: atunci când se trimiteau ingineri peste graniță, în țările de tradiție forestieră, pentru specializare și atunci când s'a pus problema exproprierei pădurilor pentru crearea de izlazuri, care mai târziu aveau să devină rușinea pământului românesc. S'a văzut atunci cum Corpul Silvic știe să cultive elitele, pentru binele pădurilor și al Corpului, și cum devotamentul lor pentru păduri nu era steril și decorativ.

Pentru comemorarea pe care vrem s'o facem prin aceste rânduri, relevarea trăsăturilor de caracter al Corpului silvic român este oportună, căci rostul comemorărilor este: să se manifesteze recunoașterea meritelor înaintașilor, să se aducă prinosul de recunoștință aceluia cari au știut prin munca, prin priceperea, prin iubirea de păduri și profesiune să traseze un drum pentru urmași, să formeze din faptele și gândurile lor un îndreptar pentru tineret și viitorime.

Recunoașterea meritelor și sentimentul de recunoștință nu constituiesc un balast sufletesc, ci din contră, atitudinea aceasta este mai de grabă o condiție de echilibru pentru faptele de viitor, pentru o dezvoltare armonică a Corpului

și pentru o rezolvare justă și obiectivă a problemelor. În fond, este și o manifestare a unui spirit sportiv, cavaleresc.

Într'o țară în care s'a dovedit prin cereri, practici politico-administrative și reforme că nu se crede în păduri, într'o țară în care inginerii silvici au fost și sunt arătați ca dușmani ai poporului deși apără o avuție a națiunii pentru binele ei și mai ales al generațiilor viitoare, într'o țară în care nu există o tradiție forestieră și prin consecință, cariera de silvicultor, cu mici excepții regionale era ca și necunoscută și în orice caz în opinia publică nu se bucura de un credit prea mare, pionerii în materie de silvicultură se înscriu încă din primul deceniu de existență a unui stat național român independent în rândurile luptătorilor pentru ridicarea țării pe plan material și spiritual, afirmând, pentru realizarea acestui scop, necesitatea organizării raționale a unui serviciu silvic. În acest sens ei susțin imperativul creerii unei silviculturi raționale în funcție de soluți, clima și esențele pădurilor țării, ridicându-se împotriva importului fără nici un discernământ al rețetelor din străinătate, rezultat al altor condiții. Pe această linie, ei luptă, mai departe, pentru o terminologie silvică românească, pentru o examinare a rezultatelor aplicării diferitelor tratamente în diferite regiuni forestiere, pentru o informare reciprocă în legătură cu mișcarea forestieră din Țară și străinătate, pentru o cunoaștere a pădurilor țării, pentru experimentarea diferitelor esențe exotice și a diferitelor metode de cultură a pădurilor.

Revista Pădurilor este martora tuturor acestor nobile străduințe. Tot sbuciumul silvicultorilor pentru ridicarea spirituală a Corpului, pentru câștigarea și întărirea unui prestigiu intelectual și social al lui, se oglindește în paginile revistei, ani de-a rândul. Se poate afirma depe acum că munca lor nu a fost chiar zadarnică. Desigur, nu se pot cita încă lucrări clasice de silvicultură în literatura de specialitate românească. Pe teren, fiecare poate afla însă, câte un exemplu cât de mic de munca aproape anonimă dar de creare a predecesorilor, fie în lucrările de plantare a răpilor, a nisipurilor sburătoare, în lucrările de pepiniere, etc. De o realizare *imensă* însă, tot ce înseamnă silvicultor în Țara Românească trebuie să fie în cunoștință: *limba noastră de specialitate*. Acesta este, precis, marele merit de necontestat al Revistei Pădurilor: a înlesnit circulația ideilor și prin aceasta perfecționarea limbei. Noi vorbim astăzi un limbaj profesional, datorit acestui vehicul de idei, care a fost și este „Revista Pădurilor“.

Este justificat deci gestul, în această ocaziune solemnă, a unui jubileu de șasezeci de ani al Revistei, de a ne exprima înaintașilor recunoștința noastră pentru ceea ce ne-au dăruit. Toți cei ce au muncit la această publicație a Corpului, generație după generație, luptând cu multe greutăți materiale și cu câte păcate omenești vor fi existat și pe atunci, dar totdeauna cu mult devotament, iubire de profesiune și de spirit de Corp, ne-au înlesnit nouă celor de azi un drum mai ușor către perfecționare.

Luându-le pilda, lângă recunoaștere și recunoștință trebuie să adăogăm promisiunea, că înțelegându-i și prețuindu-i le vom duce mai departe munca de ridicare a pădurilor și Corpului, ascultând-le îndemnul lor la *unire*, pentruca în ultima analiză Țară să aibă un Corp de tehnicieni de cultură academică la înălțimea vremurilor.

Acest țel este justificat. Căci dacă, în adevăr, cartea și cuvântul tipărit reprezintă gradul de intelectualitate al unei națiuni, al unui Corp, al unui

ins, atunci Corpul Silvic merită acest titlu de intelectuali, prin ceea ce a dat culturii românești „Revista Pădurilor“.

De aceea se cuvine, ca la o aniversare jubiliară proximă, să îmbrăcăm comemorarea într'o haină mai din vreme îngrijită.

Practic, la o viitoare comemorare, Rev. Pădurilor va trebui sărbătorită într'o formă mai viguroasă, pe care împrejurările, sperăm, o vor permite și înlesni. Și anume, prin lucrări de genul următoarelor:

1. o antologie a ideilor de progres în materie de silvicultură,
2. o colecție de biografii a personalităților creatoare cu fapta și scrisul pe tărâmul silviculturii,

3. o bibliografie a Revistei Pădurilor,

4. un dicționar tehnic silvic român, ca o definitivare a proiectatei de către înaintași și mult desbătutei probleme a „terminologiei silvice românești“.

Toate acestea, întrunite în cadrul unei expoziții retrospective, care să facă să reiasă două idei de bază:

1. În istoria „Revistei Pădurilor“ se poate citi însăși istoria silviculturii române.

2. Silvicultura nu este numai o profesiune, ci, mai mult, o concepție de viață.

Pentru că, acestea sunt convingerile pe care le capătă cineva când cunoaște „Revista Pădurilor“.

T. Bălănică

● Perdelele de protecție în sprijinul agriculturii în U.R.S.S. și la noi.

D-1 Ing. șef silvic Șt. Rubțov a ținut sub auspiciile A.R.L.U.S. o conferință cu acest subiect.

S'a arătat în prealabil rolul acestor perdele în regiunile bântuite de secetă.

A făcut apoi un istoric al perdelelor forestiere în Rusia, insistând asupra situației actuale în această țară.

Clasificarea perdelelor și organizarea lucrului au constituit alte două părți ale conferinței.

În concluziune d-sa constată și recomandă pentru situația din țara noastră.

1. Problema măririi producției agricole în câmpia română nu se poate rezolva definitiv și bine decât cu ajutorul pădurii. De aceea, corpurile de specialiști ale silvicultorilor și agronomilor trebuie să lucreze de comun acord pentru atingerea acestui scop.

2. Silvicultura și agricultura câmpiilor noastre despădurite trebuie să țermeneze o etapă nouă cu alte baze decât cele de până acum. Trebuie să se creeze o silvicultură nouă, așa zisa silvicultură a perdelelor de pădure, al cărui scop să fie împădurirea stepelor românești, cu atingerea maximumului de producție în agricultură, adică agricultură cu ajutorul pădurii.

3. Să se continue verificarea pe teren românesc a constatărilor autorilor ruși în ce privește orientarea optimă a perdelelor de protecție și a speciilor cele mai indicate.

4. Să se creeze deocamdată, însă obligatoriu, perdele de protecție în lungul căilor de comunicație și pe toate moșile Statului sau particulare.

5. Pe terenurile în pantă, expuse eroziunii și pe toate terenurile degradate să se înceapă, cât mai curând posibil, împădurirea obligatorie. Toate aceste terenuri să fie expropriate în folosul Statului, dacă proprietarii nu le împăduresc în termenul fixat.

6. Pe restul terenurilor arabile din câmpiile secetoase să se procedeze la comasarea parcelelor împărțiate ale acelorași proprietari, la formarea obștiilor și la creierea perdelelor potrivit cu noua stare de lucruri provocată de comasare.

7. Organizarea unui serviciu special agro-silvic pentru toate regiunile secetoase ale României, care să se ocupe cu găsirea modalităților de împădurire a regiunilor menționate și cu dirijarea executării și controlului lucrărilor.

● Perdelele forestiere pentru protecția agriculturii în U. R. S. S.

În ședința din 1 Octombrie a. c. a Cercului de Studii al secției „Științe aplicate” — *Subsecția Silvicultură* — ARLUS, d-l Ing. I. Lupe a conferențiat despre „Perdelele forestiere pentru protecția agriculturii în URSS”.

În introducere, conferențiarul arată soluțiile preconizate de oamenii de știință pentru asigurarea producției agricole împotriva secetei. În ordinea importanței lor, aceste soluții sunt următoarele:

- a) Protecția culturilor agricole prin perdele forestiere;
- b) Selecționarea plantelor de cultură și aclimatizarea lor la condițiile aride de stepă;
- c) Irigații;
- d) Perfecționarea mijloacelor de prelucrare a pământului.

Prima dintre aceste soluții, având un câmp larg de aplicație, se situează printre cele mai eficace mijloace de luptă împotriva efectelor secetei. În general pădurea influențează în bine culturile agricole din regiunile bântuite de secetă. Dar dela primele date scrise referitoare la această problemă (Lomicov: „Cultura pădurii în satul Trudoliub” — 1837) și până la controversa contemporană dintre silvicultori și meteorologi relativă la influența pădurii asupra climei regiunilor învecinate, știința a făcut progrese remarcabile precizând datele problemei, fixând metodele de cercetare și trăgând concluziuni practice imediate.

Încă dela sfârșitul secolului trecut, după expoziția științifică a prof. Ducaceaev în stepele sudice ale Rusiei (1892—1899) și ale prof. K. Sobenevski (1884—1887) cercetările duc la concluziuni favorabile pentru înființarea perdelelor de protecție în scopul îmbunătățirii culturii agricole în stepă, prin reducerea efectelor dăunătoare ale factorilor climatici.

În secolul al XX-lea, rezolvarea acestei probleme ia un avânt tot mai sporit, înființându-se stațiunile experimentale dela Crasnocutsc pe Volga (1911), Gusel, Bogdinsc, Timășev, Rostașev, Zevetnisc și Cubelevsc (1920—24) și cele mai importante începute de prof. Tunin, în stepa Camenei (1925).

Sintetizând rezultatele obținute în numeroasele stațiuni de experiențe din cuprinsul Uniunii Sovietice, academicianul G. H. Vâsoțchi a stabilit principiile de bază ale perdelelor forestiere în raport cu foloasele pe cari acestea le aduc culturilor agricole. Odată stabilite aceste principii, inginerii silvici din URSS își îndreaptă în prezent activitatea asupra detaliilor de tehnică forestieră a acestor lucrări.

După expunerea istoricului problemei perdelelor forestiere pentru protecția agriculturii în diferite țări, d-l Ing. I. Lupe a dezvoltat aspectele particulare ale lucrărilor întreprinse în URSS și concluziunile practice trase în urma acestor lucrări. Suprafața totală a regiunilor expuse uscăciunii periodice în URSS, a fost estimată de cercetătorii ruși la 5,33 mil. km. p. (cca. 25% din teritoriul actual al URSS). Ca indiciu pentru caracterizarea uscăciunii climatei a fost luată balanța umidității, adică raportul dintre precipitații și evaporație. (După G. N. Vasoșchi: 1,3 în zona forestieră; 1,0 în antestepă; 0,6 în stepa potrivită și 0,3 în stepa uscată). Primele obiective ale cercetărilor au fost stabilirea următoarelor elemente ale perdelelor: lățimea (numărul de rânduri), desimea pe profil (penetrabilă sau compactă), orientarea față de vântul dominant, distanța optimă între perdele, speciile lemnoase cele mai indicate în diferitele zone fizico-geografice, tehnica silviculturală a perdelelor. Experiențele pentru fixarea acestor elemente au fost urmate ani de rând în diferite stațiuni, urmărindu-se prin măsurători efectele perdelelor asupra factorilor microclimatici, edafici și de cultură agricolă. Din coordonarea datelor rezultate, s'au fixat principiile de bază ale construcției și repartizării pe teren a perdelelor forestiere de protecția agriculturii. Concluziunile cercetătorilor din URSS sunt următoarele:

a) *Perdelele forestiere micșorează puterea vântului.* Perdelele compacte de 8 rânduri sunt cele mai eficiente, oferind cel mai mare adăpost. Micșorarea maximă a vitezei vântului este de 2/3, obținută în partea expusă vântului, la 1.70 m de perdea (10 înălțimi). Efectul perdelei scade simțitor când perdeaua face cu direcția vântului un unghi mai mic de 45°.

b) *Temperatura aerului în spațiul înconjurat de perdele depinde de viteza vântului, radiațiunea solară, anotimp și timp.* Diferențele între stepa deschisă și câmpul protejat sunt: în plus dimineața și în minus seara. Uneori aceste influențe pot fi dăunătoare.

c) *Umezeala aerului este în directă legătură cu variațiile zilnice ale vântului și ale temperaturii.* Influența perdelelor asupra umidității în interiorul câmpului protejat crește dela o valoare minimă de dimineața, până la o valoare maximă seara. Perdelele semipenetrabile (ajurate) sunt cele mai bune din acest punct de vedere. Creșterea medie a umezelii în interiorul unui careu de astfel de perdele este de 50% până la 500 m dela perdea, iar excepțional până la 60% cu apropierea perdelei.

d) *Evaporația în câmpul protejat este redusă mult față de stepa deschisă (cu cca. 20—35%) și este proporțională cu influența exercitată de perdele asupra vântului și temperaturii și cu înălțimea perdelei.*

e) *Perdelele forestiere acumulează zăpadă la adăpostul lor și împiedică spulberarea ei de pe suprafața protejată.* Această influență începe dela vârste destul de mici.

f) *Umezeala solului în spațiul protejat e mărită.* Perdelele acumulează și ele o mare cantitate de umezeală, în interiorul lor.

g) *Procesele genetice din sol sunt influențate de prezența perdelelor de protecție.* Orizontul A și B sunt degradate, iar conținutul în humus în interiorul parcelei sporește. Creșterea fertilității solului se observă numai în zona uscată.

h) *Perdelele protejează stratul fertil împotriva spulberării prin micșorarea vitei vântului.*

i) *Perdelele forestiere îmbunătățesc recolta culturilor agricole proporțional cu înălțimea lor. Sporul mediu este de 20—25% pentru mai mulți ani și 300—400% în ani secetoși. Cifrele sporurilor pentru diferite culturi sunt: grâu 20—30%, porumb 30—40%, sfeclă 200%, ovăz 10—20%, pepeni verzi 983%.*

În privința tehnicii silvice a perdelelor, s'au stabilit următoarele rezultate:

1. Plantarea să se facă cu pueții esențelor principale nereceptați și cu pueții de arbuști receptați. La completări se recomandă receperea.

2. Perdeaua de 5 rânduri de arbori înalți, cu desimea maximă în partea de sus și la mijloc și penetrabile în partea de jos, având și un strat de arbuști mici pentru protecția solului, este cea mai eficace.

3. Cea mai bună metodă de regenerare este tăierea rasă în culise longitudinale, condusă în așa fel ca regenerarea să se facă în cea mai mare măsură pe cale naturale, prin lăstari.

3. Cea mai bună metodă de regenerare este tăierea rasă în culise longitudinale, condusă în așa fel ca regenerarea să se facă în cea mai mare măsură pe cale naturală, prin lăstari.

4. Speciile de arbori și arbuști se aleg în raport cu indicațiile regiunii și condițiile staționale, dintre speciile autohtone și cele exotice acclimatizate.

În încheere, conferențiarul subliniază importanța acordată în URSS problemei perdelelor forestiere de protecția agriculturii, menționând că rezultatele obținute până în prezent în țara noastră la stațiunea „Dobrogea”, concordă cu cele găsite de cercetătorii din URSS. Strângerea legăturilor între România și URSS, este menită să adâncească o colaborare cât mai rodnică a celor două țări pe linia progresului științific.

T. Comes (4)

● Șleaul ca tip de pădure de rentabilitate.

Inaugurând seria de conferințe a Cercului de Studii al Societății „Progresul Silvic”, D-1 prof. C. C. Georgescu, președintele Societății, a conferențiat Vineri 9 Noembrie 1945 în sala de festivități, din Bv. T. Ionescu Nr. 31, despre „Șleaul ca tip de pădure de rentabilitate”. Redăm în cele ce urmează rezumatul acestei conferințe.

Pădurile de stejar în amestec cu alte foioase, cari predomină în subzona de vegetație a stejarului, se pot încadra în asociațiile sau tipul de pădure *Querceto carpinetum*, purtând denumirea populară de „șleau”. Cele două grupe de subasociații în care se subîmparte asociația *Querceto-carpinetum* sunt:

a) grupa situată pe lunci: *șleaul de luncă*.

b) grupa situată pe soluri uscate (platouri, pante): *șleaul, propriu zis*.

Solurile brun roșcate de pădure, ca și șleaul pe care îl adăpostește, sunt unități asociative de tip intermediar.

În adevăr, șleaul trece pe nesimțite pe deoparte spre făgeturi și pe de altă parte înspre asociațiile cu caracter subxerofil din antestepă, iar între asociațiile de pe soluri mai uscate și cele de pe soluri mai mult sau mai puțin umede, de luncă, reprezintă stări de tranziție. Deasemeni șleaul stabilește uneori legături între tipurile de păduri de antestepă și cele premediteraniene.

Arealul șleaului are următoarele caracteristici climatice: media precipitațiilor între 300—700 mm, cu maximum de precip. la începutul verii; temperatura medie anuală între 9°—11°,9 C, cu temperatura medie a lunii celei mai calde de cca. 22° C, iar cel puțin 4 luni cu temp. medie lunară >10° C.

Fiind formate pe loess, lehmuri, nisipuri terțiare sau alte roci moi, solurile de șleau sunt profunde. Condițiunile de circulația apei sunt favorabile folosirii aproape la optimum a substanțelor minerale din sol. Aceste calități fac solurile de șleau proprii culturii agricole, motiv pentru care se tinde la continuarea defrișării acestor păduri.

Insulele de șleau ce se mai păstrează la noi, se deosebesc de subasociațiile uscate de Querceto-carpinetum din Europa Centrală, atât prin elementele noi floristice ce se ivesc, cât și prin faptul că sunt instalate pe soluri mult mai ucate. Deosebirile în structura fitogeografică dintre subasociațiunile uscate de Querceto-carpinetum duc la necesitatea definirii unei noi unități, denumită Tilio-carpinetum. (Se dă lista plantelor caracteristice acestei noi asociații și tabloul de frecvența speciilor).

Alcătuirea actuală a arboretelor componente ale pădurilor din asociația Tilio-carpinetum și celelalte tipuri de pădure din regiunile de câmpie și dealuri joase, trădează turburarea stării de climax prin intervenția omului (aplicarea celor mai felurite regime și tratamente). Totuși se pot distinge următoarele proprietăți caracteristice pentru asociația „Tilio-carpinetum”.

1. patru etaje de vegetație: primul format de coroana arborilor de mărimea I-a, al 2-lea limitat de înălțimea arborilor de mărimea II-a, al treilea, etajul arbuștilor și al patrulea, etajul păturii herbeace;
2. flora briofită sau lichenofită slab reprezentată;
3. elemente din etaje superioare pot fi reprezentate în cele inferioare;
4. din punct de vedere statistic, șleaul e una din cele mai bogate asociațiuni de plante lemnoase (cele mai multe specii se întâlnesc în regiunea inferioară a dealurilor, zonă de interpătrundere a elementelor florei dealurilor cu cea a câmpiei).
5. flora ierbacee în aspectul său de primăvară se aseamănă foarte mult cu flora din același timp a făgeturilor.

Cultura silvică e interesată de speciile din etajul superior. În condițiuni normale de dezvoltare găsim aici: stejarul, ulmul, teiul alb și frasinul, iar ceva mai jos carpinul și rareori jugastrul. Aceste specii prezintă în șleau o dezvoltare de optimum, datorită fertilității și stării permanente de reveneală a solului, climatului călduros din timpul sezonului de vegetație și modului de întovărășire a speciilor în etajul superior. Ca dimensiuni și longevitate, diferitele specii își ating aici maximum specific. Intensitatea luminei condiționează în aceste arborete etapele succesive ale dezvoltării asociației. O primă etapă începe dela fructificația carpinului. Dacă în acest moment arboretul este destul de luminat se instalează un semințis de carpin și uneori de teiu. Acest semințis se poate ridica, în cazul când lumina din etajele superioare permite, dând naștere unui subarboret continuu, care atinge nivelul subetajului al II-lea. O altă etapă a șleaului începe odată cu uscarea carpinilor bătrâni. Șleaul este constituit atunci când în arboret sunt reprezentate: carpinul, teiul alb și jugastrul acoperind fiecare minimum 20% din suprafață.

Caracteristice șleaului sunt speciile de semiumbră. Celelalte componente

ale etajului superior sunt fie plante însoțitoare (ulmul de câmpie), fie plante caracteristice alianței (stejarul, frasinul).

Regenerarea esențelor se face viguros prin sămânță și lăstari. Dominanța carpinului (3—5) intervine adeseori în arboretele slab întrerupte. Teiul poate forma buchete de drajoni pe lângă regenerarea din sămânță. Ulmul, frasinul sau jugastrul pot înlocui carpinul în soluri reavăne, până la jilave. Desvoltarea semințișului de stejar e condiționată de gradele de acoperire ale etajelor superioare.

Această esență este obiectivul principal al economiei forestiere în șleau. În concurență cu celelalte componente lemnoase ale șleaului este în inferioritate, putând fi depășit și eliminat. Așa zisele arborete de tranziție din teiu și carpin dela noi sunt formate prin eliminarea stejarului în urma unor metode de cultură rău alese sau altele rău aplicate. În schimb în pădurile tratate în crâng, stejarul se menține sau progresează.

Se dau tabelele plantelor caracteristice clasei sau ordinului, plantele diferențiale ale subasociației și plantele însoțitoare.

Se disting următoarele grupe ale acestei subasociații:

I. *Tilio-carpinetum ciscarpaticum*, aflată în partea centrală a teritoriului forestier din regiunea de câmpie. Are numeroase faciesuri.

II. *Tilio-carpinetum aceretosum campestri*, instalată pe fundul sau versanții vâlculelor lipsite de ape curgătoare continui, care brăzdează platoul de jos al câmpiei, având foarte variate faciesuri. Se denumește această subasociație șleau de depresiune. Prin flora sa ierbacee se apropie de făgeturi.

III. *Tilio-carpinetum cerrietosum*, identificat în Oltenia, Muntenia și Dobrogea de Sud, formând banda de tranziție între șleaul din subzona stejarului și cereturile din subzona antestepei. Se denumește această subasociație șleau-cer (spre deosebire de cerosșleau).

În încheiere conferențiarul subliniază importanța șleaului în economie forestieră; această subasociație prezentând o remarcabilă rentabilitate a produselor sale lemnoase.

T. C. (5)

● Ocrotirea muncitorilor în exploatarea forestiere din U.R.S.S.

Cercul de Studii al Secției „Științe aplicate” — Subsecția Silvicultură — ARLUS — a inaugurat un nou ciclu de preocupări, dedicat cunoașterii condițiilor punerii în valoare sau de exploatare a produselor forestiere în URSS.

Ciclul acestor preocupări a fost deschis prin comunicarea d-lui ing. Consilier silvic I. Zeicu, despre: „Ocrotirea muncitorilor în exploatarea forestiere din URSS”. Redăm în cele ce urmează rezumatul acestei comunicări.

Intrebunțările lemnului pentru producerea de piese de construcție și obiecte de utilitate diferită, luând în timpurile noastre o dezvoltare foarte mare, a dat naștere la o întreagă industrie de prelucrare a materialului brut obținut în păduri.

Cerințele pieții fiind diverse și interesul proprietarului fiind de a-și spori renta prin valorificarea lemnului său pentru cât mai multe sortimente, s'a născut ideea concesionării produselor lemnoase destinate tăierii, adică forma de exploatare în antrepriză. Tăierile rase caracterizează acest sistem arhaic de exploatare. În timpurile noastre se impune sistemul de exploatare

în regie, cu o variantă intermediară, exploatarea și vânzarea pe unitate de produse fasonate.

Randamentul muncii în exploatarea forestieră depinde de judicioasa alegere a muncitorilor, de folosirea practică a uneltelor și a eventualelor mașini. Lucrările de exploatare în păduri au în general un caracter colectiv, muncitorii grupându-se în echipe sau partide conduse de un muncitor șef de echipă sau „lașeron”. Secretul realizării unui randament bun în exploatarea forestieră rezidă în buna organizare a oamenilor întrebuințați la aceste lucrări. Spre deosebire de țara noastră, unde muncitorii de pădure sunt lucrători agricoli ocazionali, sezonieri și unde din cauza caracterului discontinuu al tăierilor nu se putea pune problema unei instrucții speciale a acestor muncitori, în URSS preocupările pentru organizarea, instruirea și asigurarea vieții muncitorilor forestieri sunt foarte avansate. În cele ce urmează se expun realizările din acest domeniu în URSS extrase din cartea „Bazele tehnicii pentru siguranța în exploatare și transporturi forestiere” — de K. F. Sișco, apărută în 1940. (Pentru concursul binevoitor dat de d-l ing. Gh. Ciurmac, conferențiarul îi aduce mulțumirile sale).

Spre deosebire de sistemul de organizare capitalist al societății, în care problema asigurării muncitorilor în caz de accidente de muncă încă nu a fost rezolvată pe deplin, în URSS se garantează prin constituție dreptul la muncă, la odihnă, la asigurarea materială pentru bătrânețe, boală sau pierderea capacității de muncă.

Traumatismele de producție pe care capitalismul le califică drept „accidente nenorocite” sau „ghinionul întâmplării” tind să fie prevenite și eliminate în URSS. La intervenția comitetelor centrale ale muncitorilor forestieri, întreprinderile au investit sume importante pentru tehnica de siguranță și nevoile sanitare, reducerea cazurilor de traumatism fiind evidentă (cu 35% în medie, în perioada 1929—38). Autorul împarte măsurile pentru prevenirea cazurilor de traumatism în patru grupe:

1. Măsuri de organizarea producției
2. „ tehnice (unelte, mașini, construcțiuni)
3. „ culturale (educație, învățământ, propagandă)
4. „ sanitare și de igienă.

Se tratează apoi, în cap. II, traumatismele de producție și îmbolnăvirea profesională, studiindu-se chiar și vătămările traumatiche de natură psihică.

Cauzele vătămărilor sunt datorite următoarelor împrejurări și defecte (grupate pe natură de cauze):

- | | |
|---|-------|
| I. Defectuoasa organizare a lucrărilor de exploatare și transport | 54,7% |
| II. Defecte în instalațiile tehnice | 12,1% |
| III. Condițiuni sanitare insuficiente | 6,2% |
| IV. Călcarea disciplinei de muncă și producție | 8,5% |

Imbolnăvirile profesionale, spre deosebire de traume, se produc prin înrăurirea treptată a condițiilor specifice de lucru asupra organismului muncitorului (de ex.: reumatism la cei dela plutitul lemnelor, tuberculoză la țesătorii, anemie la cei ce lucrează cu plumb, etc.). Aceste îmbolnăviri se grupează astfel:

I. Imbolnăviri din cauza specificului procesului de producție insuficientă, șgomot excesiv, trepidații (lumină, otrăvuri, praf etc.).

II. Imbolnăviri din cauza specificului procesului de muncă (încordarea excesivă a diferitelor organe, poziția incomodă, etc.).

III. Imbolnăviri cauzate de lipsa de amenajare în atelier sau pe șantier (spațiu redus, lipsa de ventilație, etc.).

Se fixează apoi regulile de igienă a acestor imbolnăviri.

În cap. III autorul tratează despre clasificarea cazurilor de traumatism semnalate. Se dă un tablou complet al traumatismelor în lucrările de pădure, indicându-se metodele de cercetare urmate (statistică și tehnică).

În cap. IV se tratează organizarea lucrărilor și tehnica siguranței la lucrările forestiere, dându-se, pe baza experimentației pe teren, soluții detaliate pentru o organizare precisă.

În cap. V se indică măsurile de siguranță necesare la exploatarea forestiere: pregătirea parchetului, organizarea lucrului (metoda Guzenko), măsuri de prevedere în diferite cazuri.

În cap. VI sunt tratate amănunțit măsurile de siguranță ce trebuie luate la încărcarea și transportul materialelor (perfecționarea vehiculelor, îmbunătățirea căilor de scoatere și transport, etc.).

Cap. VII se ocupă cu cazurile speciale ale măsurilor de siguranță ce trebuie luate la scoaterea cu tractorul sau automobile.

Cap. VIII indică măsurile de siguranță în timpul scoaterii raționale și mecanizate a materialului (semnalizări, instalațiuni de frânare etc.).

Cap. IX dă amănunte asupra măsurilor de siguranță ce trebuie luate în garaje și ateliere, iar cap. X preconizează măsurile de siguranță necesare la lucrările de încărcare și descărcare.

Ultimul capitol (al XI-lea), se ocupă de organizarea primului ajutor medical, accentuându-se asupra necesității rapidității intervenției. În acest scop se cere ca personalul să fie instruit și să posede truse farmaceutice bine utilizate. Se indică apoi detaliat procedurile de urmat în diferite cazuri de loviri, fracturi, arsuri, etc.

În încheiere, conferențiarul relevă spiritul de adâncă umanitate în care, în URSS, este tratată problema ocrotirii vieții muncitorului și evitarea suferințelor ce le-ar avea de pe urma lucrărilor la cari ia parte.

T. Comes (6)

● Gustave Huffel.

În ziua de 5 August 1935, unul din eminenții reprezentanți ai silviculturii franceze, Prof. Gustave Huffel, s'a stins la Nancy.

Cu ocazia împlinirii a 10 ani dela moartea sa, Soc. „Progresul Silvic” a înțeles să comemoreze pe acel mare prieten al României. În acest scop, d-l Ing. Gh. I. Pană a conferențiat în cadrul Ciclului de conferințe din acest an organizat de Societate, în ziua de 20.XI, a. c.

Comunicarea a fost împărțită în 3 capitole:

Viața, activitatea în România și opera lui Gustave Huffel.

Gustave Huffel s'a născut în anul 1895, în Alsacia, la Haguenau. S'a dedicat carierei silvice, fiind timp de 37 ani profesor la Școala Națională de Ape și Păduri dela Nancy, ca titular al catedrei de Economie forestieră și amenajament.

Către sfârșitul secolului trecut, Guvernul român a intervenit pe lângă Guvernul francez de a-i pune la dispoziție pentru un an, un silviculor capabil de a studia pădurile noastre și a face propuneri pentru o mai bună cultură și exploatare a lor; în acelaș timp era necesară o reformă fundamentală a serviciului nostru silvic.

Pentru această grea și delicată misiune a fost desemnat Huffel. A sosit la noi în Octombrie 1888 și a cutreerat țara timp de un an, până în Octombrie 1889. Venirea sa în România se făcea într'o vreme când silvicultura românească vroia să iasă din tradiție și să se așeze pe baze științifice. Tot atunci, embrionar, „Serviciul Silvic“, năzuia la o organizare, care să culegă din experiența celor din Occident.

Huffel a fost acela, care a așezat silvicultura românească pe bazele pe cari stă și astăzi. A pus în serviciul țării noastre, cu o generozitate care trebuie evidențiată, toată vasta lui erudiție și experiență.

Drumul de urmat pentru problemele ce se puneau atunci, a fost arătat de Huffel, într'o serie de rapoarte depuse Ministerului de Agricultură, Comerț, Industrie și Domenii, din aceea vreme, cari au fost traduse în românește și tipărite.

Din rapoartele lui Huffel, cităm pe cele mai importante: *Studiul asupra pădurilor din România și modul lor de exploatare; Nisipurile mișcătoare depe malurile Dunărei; Centrele de exploatare în regie a pădurilor Statului; Pădurile din Delta Dunării; Pădurea Domenială „Piscul Câinelui“; Pădurea Comana; Un proiect de Cod silvic, care este în esență Codul nostru silvic din 1910, etc.* Atacă în aceste rapoarte, tot ce putea interesa pădurea românească, dela cultură până la exploatare și valorificare în regie, dela indisolubila legătură a pădurei cu țărâtimea, până la o nouă așezare a proprietății, dela legislația forestieră până la organizarea serviciilor silvice, dela construcția de ocoale și cantoane, până la salarizarea personalului.

Huffel privea problemele românești din acele vremuri în ansamblu. Nu numai pădurea propriu zisă o observa și îl interesa, ci și funcțiunea ei economică și socială. Accentul său pe social se întâlnea la fiecare pas. De altfel toată opera sa transpiră ideile mari și generoase, frământate de revoluția franceză. Dorea din tot sufletul o viață mai bună și mai demnă pentru om.

După întoarcerea sa în Franța, Huffel, des, des de tot, prin condeiul său viu și precis, arată din preocupările noastre forestiere, printr'o serie de studii consacrate pădurilor României, aproape necunoscute până atunci de lumea silvică franceză, în „Revue des Eaux et Forêts“ și în „Bulletin du Ministère de l'Agriculture“.

*

Huffel a fost și un scriitor excepțional. Publicațiile lui — câteva sute — în cei 50 ani de activitate, atacă, în afară de problemele forestiere propriu zise și pe cele de genetică, istorie și lingvistică.

Lucrarea monumentală a lui Huffel, cu răsunset internațional este „*Traatatul de Economie Forestieră*“. În trei volume impozante, cu un total de 1.500 pag. Prima ediție a apărut între anii 1904—1907. Pentru a-i conserva actualitatea, a scos o a doua ediție, la zi, pe care a început-o în 1910 și a terminat-o în 1926.

Operă de erudit a făcut Huffel prin „Istoria Pădurilor Franceze” sub forma de conferințe ținute la școala din Nancy. Din această monumentală lucrare a văzut lumina tiparului numai o parte din capitole, cităm: „Le comté de Dabo, ses forêts et droits d'usages forestiers; La forêt sainte de Huguenauc; L'Aschbruch, histoire d'une forêt comunale de Basse-Alsace”. Sunt trei studii consacrate istoriei pădurilor copilăriei sale, din Alsacia.

În 1926 a scos volumul: „Les méthodes de l'aménagement forestier en France”.

Studiile istorice ale lui Huffel au reușit să pună în lumină origina franceză a unor noțiuni de silvicultură ca: posibilitatea pe volum, creștere, etc. Au reușit deasemenea să arate origina, sensul primitiv și evoluția multor termeni specifici vocabularului silvic; au arătat corespondenții lor, în decursul timpurilor, în latina vulgară, în vechea franceză sau în idiomurile celei sau germanice.

În materie de învățământ, comparația între ceea ce a găsit și ceea ce a lăsat, e suficientă a face să reiasă acțiunea sa.

Huffel a fost unul dintre protagoniștii metodei de amenajament Mélard, apoi al metodei prin „contenance pure” (pe suprafață) al cărei autor a fost.

Teoria grădinăritului a fost edificată de Huffel, plecând dela o concepție cu totul nouă, aceea a constituției normale a pădurei.

În ceea ce privește crângul compus, unul din tratamentele cele mai răspândite în Franța, Huffel a stabilit care trebuie să fie constituția rezervei, după recolta ce trebuie obținută și a arătat necesitatea unui plan bine definit al acesteia.

A determinat mijloacele de a asigura perpetuarea stejarului în elementul de codru al crângului compus în climatul aspru din Nord Estul Franței — provocând regenerarea prin semințiș. A ajuns astfel a concepe un nou mod de tratament pe care l-a numit „codru rărit” (futaie claire).

Pentru rolul precumpănitor pe care l-a avut Huffel în evoluția ideii forestiere în țara noastră, pentru serviciile pe care le-a adus cauzei silvice românești în țară și peste hotare, cunoscut fiind și atașamentul nostru de Franța, s'a dat numele său unui ocol silvic, astfel ca amintirea sa să rămână vie printre noi.

T. H. Cr.

● Perdelele forestiere pentru protecția agriculturii în România.

În ședința din 14 Ianuarie a. c. a Cercului de Studii Forestiere de pe lângă Soc. „Progresul Silvic”, D-1 Ing. I. Lupe a vorbit despre „Perdelele forestiere de protecția agriculturii în România”.

În introducerea conferențiarul expune diferitele aspecte ale problemei perdelelor forestiere de protecție. Din întregul complex de aspecte conferința tratează numai perdelele pentru protecția agriculturii. După ce expune sumar evoluția ideii de protecția agriculturii prin pădure în diferitele țări și istoricul acestei probleme în țara noastră, arătând considerentele cari au stat la baza

acestei probleme în secolul trecut și începutul celui actual, conferențiarul arată actuala concepție despre protecția agriculturii prin pădure și experiențele întreprinse în țara noastră pentru precizarea rolului și tehnicej acestui gen de lucrări.

Perdelele forestiere pentru protecția agriculturii s'au plantat pentru prima oară în țara noastră, după datele de care dispune conferențiarul, în anii 1879—1881 la Mărculești-Ialomița, din salcâm. După acestea, la sfârșitul secolului trecut și începutul celui actual, dar mai cu seamă în ultimele două decenii, s'au mai plantat perdele forestiere în Bărăgan și câmpiile uscate din țara noastră. Majoritatea dintre ele însă, au fost și sunt perdele de salcâm plantate de obicei pe marginea moșiilor, pentru fixarea hotarelor acestora și pentru a produce materialul lemnos necesar gospodăriilor. Deabia în deceniul trecut câțiva proprietari, cunoscând valoarea acestor lucrări ca protectoare și amelioratoare ale agriculturii, au început să introducă cultura perdelelor forestiere și în interiorul moșiei pe marginile parcelelor agricole, plantând adevăratele *perdele forestiere pentru protecția culturilor agricole*. Astfel, o primă rețea de perdele, concepute după indicațiile și rezultatele obținute în alte țări, ia ființă deabia în anul 1937 pe moșia d-lui Ing. insp. g-rai silvic M. Petcuț din comuna Schitu județul Constanța. Tot în acest an Ministerul Agriculturii și Domeniilor își propune să ia în studiu problema perdelelor forestiere, iar Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră o trece în programul său de lucru începând cu anul 1938, când s'a alocat pentru aceasta o subvenție de 300.000 lei din Fondul pentru încurajarea agriculturii. Odată cu acestea s'a înființat, în anul 1938, Stațiunea regională de experimentație forestieră „Dobrogea”, la Mangalia jud. Constanța, având printre problemele principale și pe aceia a experimentării perdelelor forestiere de protecție pentru stepa Dobrogei. În acest timp Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră, folosește bunăvoința d-lui Ion I. Stănculeanu, care pune la dispoziție terenul, brațele de muncă și fondurile necesare plantării perdelelor, pe moșia d-sale din satul Cuiuchioi, comuna Vulturești jud. Caliacra, înființând astfel în anii 1938—1940 al doilea centru de experimentare pentru perdele forestiere, din România.

O altă rețea de perdele forestiere experimentale începe să ia ființă în primăvara 1939 pe moșia Statului dela Herghelia Mangalia situată în fața sediului Stațiunii experimentale „Dobrogea” la 5 km Nord de orașul Mangalia. Această rețea, care este cea mai mare și mai complexă din cele pe care le avem în prezent în țară, s'a continuat și în anii următori 1940, 1941, 1943 și 1944, astfel că actualmente conține 30 perdele de amestec concepute de ICEF și 6 perdele de salcâm, plantate în primăvara 1939 și înainte de aceasta de către administrația hergheliei. În această rețea foarte variată în ce privește tipurile de perdele, elementele componente ale acestora și modul de lucru, s'au făcut măsurători și observațiuni sistematice aproape în tot timpul dela plantare până în prezent. În afară de aceste trei rețele mai însemnate, Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră a conceput lucrările pentru creierea unei noi rețele de perdele, pe moșia Institutului de Seruri și Vaccinuri „Pasteur” dela Jegălia Jud. Ialomița. În această moșie s'au plantat, până în prezent șase perdele.

În stadiul actual, în urma reformei agrare din anul trecut, posibilitatea protejării câmpurilor uscate din țara noastră cu ajutorul perdelelor forestiere, s'a redus foarte mult din cauza fărâmițării proprietății agricole. Actualmente nu mai există posibilitatea plantării de perdele forestiere bine organizate, decât pe marile proprietăți ale Statului și pe moșiile aparținând fermelor model. O încadrare a câmpiilor uscate ale României cu rețele de perdele forestiere, în vederea sporirii producției agricole, nu se va putea face, decât în urma unei comasări și a unei complete reorganizări a proprietății agricole.

În experiențele întreprinse în centrele de experimentare arătate mai sus, s'a căutat să se precizeze atât tehnica silviculturală a creierii și conducerii perdelelor cât și efectele acestora asupra factorilor microclimatici, cari influențează culturile agricole și ca o consecință, efectele perdelelor asupra recoltelor culturilor agricole în parcelele protejate de perdele. Printre chestiunile principale la care trebuiau să răspundă rezultatele experiențelor, s'au pus următoarele:

a) Cât de lată trebuie să fie perdeaua pentru ca să răpească cât mai puțin teren agriculturii și să dea maximum de efect ameliorator pentru culturi?

b) Care este orientarea cea mai bună față de direcția vânturilor vătămătoare?

c) La ce distanță trebuiesc așezate perdelele una față de alta pentru ca efectul lor pentru agricultură să fie maxim?

d) Cum trebuie să fie profilul transversal al perdelei și desimea acesteia?

e) Și în fine chestiuni de tehnică silvică, ca: specii forestiere proprii regiunii, amestecuri, distanțe și intervale de plantare, modul de pregătire a terenului, modalități de plantare, întreținere, operații culturale, etc.

Pentru a se răspunde acestor chestiuni s'au plantat, în centrele experimentale susamintite, perdele de diferite lățimi și orientări, așezate la diferite distanțe una de alta, compuse din specii și amestecuri diferite, plantate la epoci diferite și în teren pregătit diferit și s'a urmărit în deaproape comportarea speciilor de arbori și arbuști întrebuițate. În general, în rețelele de perdele experimentale dela: Schitu Cuiuchoi, Mangalia și Jegălia s'au întrebuițat 24 specii de arbori și arbuști forestieri.

S'au făcut deasemeni observațiuni și măsurători asupra modului de acumulare a zăpezii, spulberării stratului fertil al solului și asupra recoltelor culturilor de grâu, ovăz și porumb.

După acestea conferențiarul arată tipurile de perdele plantate în centrele de mai sus și rezultatele detaliate obținute în cursul celor șapte ani de experiențe (1933—1944), în ceea ce privește: a) comportarea speciilor, b) dezvoltarea perdelelor asupra acumulării și păstrării zăpezii, spulberării solului și recoltelor culturilor agricole. S'a putut observa și în experiențele întreprinse la noi, ca și în alte țări, comportarea mai bună în perdele a anumitor specii de arbori și arbuști și efectele pregătirii terenului și întreținerii asupra dezvoltării plantației. Efectele acumulării zăpezii și protejării stratului fertil al solului împotriva spulberării lui de vânt s'a constatat că depind de desimea și lățimea perdelei, iar lățimea zonei protejate de înălțimea arborilor din perdea. Din măsurătorile și observațiile asupra recoltelor culturilor agricole, în cursul anilor 1934 și 1944 s'au putut constata sporuri, datorite perdelelor, cu-

prinse între: 6,7%—15,1% la grâu, 12,7% la porumb și 19,6% la ovăz față de recolta în parcelele neprotejate. Aceste sporuri de recoltă s'au constatat în ani relativ buni din punct de vedere agricol; în anii secetoși e posibil ca sporurile să fie mult mai mari.

Pentru ilustrarea celor expuse conferința a fost complectată cu o serie de grafice conținând rezultatele măsurărilor și observațiilor și au fost proiectate diapozitive reprezentând tipuri de perdele în diferite stadii de dezvoltare și efecte ale perdelelor asupra: acumulării zăpezii, protecției solului, protecției culturilor agricole împotriva înghețului, cum și efectul de natură estetică și peisagistică pe care aceste lucrări îl au asupra câmpiilor monotone de stepă.

● Prezența pinului târîtor în masivul Ezerul-Păpușa și în basinul superior al Dâmboviței.

În ședința din 17 Decembrie 1945 a Secției de Biologie din cadrul Academiei de Științe a României, d-l Ing. At. Haralamb membru corespondent al acestei Academii a făcut o comunicare tratând despre: „Prezența pinului târîtor (*Pinus montana* Mill.) în masivul muntos Ezerul și Păpușa și în basinul superior al Dâmboviței”.

Masivul Ezerul și Păpușa având înălțimi care depășesc 2000 m, vegetația forestieră nu poate urca până la creste. Lasă în felul acesta loc unei importante zone alpine. Fiind orientat dela Est spre Vest, zona alpină a feței expusă spre Sud este mai dezvoltată și mai curată. Din contră, zona alpină a feței nordice este mai restrânsă și invadată mult de afiniș, rododendron și ienuper. Înșă, între pădurea, constituită de molid și zona alpină, se interpune o zonă de pin târîtor (*Pinus montana* Mill.) pe ambele fețe.

Pe fața sudică găsim pin târîtor în munții: Frăcea, Plaiul lui Pătru, Bătrâna, Piscanul, Ezerul Mare, Cățunul, Văcarea, Huluba, Târâtoasa, Ezerul Mic și Piscul Caprei. Altitudinal urcă dela 1800 m până la 2000 m în masiv și până la 2100 m izolat.

Pe fața nordică zona pinului târîtor este mai compactă întinzându-se pe o lungime și mai mare. Îl aflăm în munții: Boarcășul, Colții lui Andrei, Valea Barbului și Pecineagul, toți cu expoziție nordică; apoi, în Dracsinul, Cascu, Boteanu, Găinașul și Măra, a căror expoziție generală este estică. Se găsește, în strâns contact cu pădurea de molid, dela 1800—1900 m în partea de jos până la 2000 m în masiv și 2150 m izolat.

Masivul muntos al Ezerului și Păpușei este legat de culmea principală de munți a Făgărașului, printr-o culme secundară Mezea-Oticul, orientată Nord-Sud, având înălțimi care depășesc 2000 m. La Est de această culme secundară și între masivul Ezerul-Păpușa și extremitatea estică a culmei Făgărașului se creiază o vale adâncă, care constituie basinul superior al râului Dâmbovița. Atât pe versanții estici ai culmei Mezea-Oticul, cât și pe versanții sudici ai lanțului Făgărașului, între pădurea de molid și pășunea alpină se interpune o fâșie de pin târîtor. Pe culmea Făgărașului pinul însă nu merge spre Est decât până în muntele Comisul. Mai la Est nu se mai găsește întrucât munții au înălțimi sub 2000 m și deci nu mai au o zonă cu adevărat

alpină; ceea ce există în această extremitate orientală a culmei Făgărașului ca pășune nu sunt decât creații artificiale.

Prin prezența zonei de pin târîtor, pădurea are un puternic scut de apărare împotriva tendinței omului de a extinde pășunea. În plus, pinul târîtor, acoperind adesea pantele cele mai înclinate, ține pământul acestora fixat, ferindu-l de eroziune și contribuie în mod favorabil la menținerea unui regim normal al apelor.

Comunicarea d-lui Ing. At. Haralamb se va publica în „Comptes rendus de l'Academie des Sciences de la Roumanie”.

● De la Cercul de Biogeografie.

D-l Ing. Insp. Gl. silvic Ilie C. Demetrescu, a făcut o comunicare, în ziua de 12 Nov. 1945, la Cercul de Biogeografie al Universității București, asupra Institutului de Cercetări forestiere al României.

D-șă a arătat, mai întâi, care este înțelesul, în general, al cercetărilor științifice forestiere și rostul Institutelor de Cercetări forestiere. Deși, ideea de cercetare și experimentație forestieră este cultivată de multă vreme și în România, întemeierea unui atare institut s'a început relativ foarte târziu. Cu toate împrejurările grele în care a luat naștere și a trăit primii săi 12 ani de viață, Institutul nostru a ajuns la o destul de bună organizare, publicând și o serie de lucrări remarcabile prin utilitatea și contribuția lor la lărgirea cunoștințelor de specialitate ale silvicultorilor români și, în general, la progresul științei. Meritul Institutului, constă, însă, în primul rând, în pregătirea unui personal de cercetare științifică și a atmosferei necesare.

Conferențiarul stăruiește, în deosebi, asupra laturilor de cercetare înrudite și de interes pentru membrii Cercului de Biogeografie. Un factor de apropiere și prilej de înțelegere între cele două grupe de cercetători constă în faptul că obiectul lor de cercetare se suprapune în multe privințe și că metodele de lucru au multă asemănare.

Expunerea d-lui Ing. Demetrescu a fost împlinită prin proiectarea unor foarte reușite diapozitive privind problema terenurilor degradate în România.

T. H. Cr.

M E R C U R I A L Ă

● Acordul comercial Româno-Sovietic pentru produsele forestiere.

Generalități. Al doilea război mondial terminat, toate țările au de rezolvat sarcina vindecării rănilor războiului și a refacerii interne. Pentru România, această sarcină se mărește cu îndeplinirea obligațiilor de curând din Convenția de Armistițiu dela 12 Sept. 1944. Reafcerea industriei naționale și a întregii economice, nu se poate face numai cu mijloacele și materiile prime de care dispunem. Astăzi, mai mult ca înainte de război, avem nevoie de concursul străinătății, pentru a ne furniza materiile indispensabile redresării și normalizării economice și financiare a țării noastre. Normalizarea schimburilor noastre cu țările vecine a constituit o preocupare de prim ordin a guvernului român, care prin contactul direct cu reprezentanții țărilor respective, a putut să semneze mai multe acorduri comerciale. La sfârșitul anu-

lui 1946, aveam încheiate acorduri comerciale cu URSS, Ungaria, Jugoslavia, Bulgaria, Polonia și Cehoslovacia. Totalul schimburilor cu cele 6 țări vecine, însumează cca 194 miliarde lei la export și o sumă egală la import. Studiind natura mărfurilor importate, trebuie să scoatem în evidență că s'a urmărit a se importa în special materiile prime necesare industriei indigene, materialele necesare refacerii căilor ferate și sporirii capacității de producție a industriei petrolifere. La export avem de înregistrat dispariția a două categorii de mărfuri, foarte importante în trecut: cerealele și animalele. Majoritatea exporturilor noastre le formează petrolul și lemnul, ce ne oferă disponibilități pentru export.

Acordul comercial româno-sovietic. La 8 Mai 1945 s'a semnat la Moscova acordul comercial româno-sovietic, pentru reglementarea schimbului de mărfuri dintre cele 2 țări, pe timp de un an. Acordul se bazează pe o deplină egalitate între valoarea mărfurilor românești și sovietice, care formează obiectul schimburilor între cele 2 țări. Uniunea Sovietică livrează metale negre, minerale, materii colorate, combustibili, materiale tehnice, materii prime, textile (bumbac, etc.) produse chimice, etc. În contrapartidă, România exportă produse petrolifere, materiale lemnoase (brute și industrializate) sodă caustică, negru de fum, geamuri, ciment, etc.

Schimburile produselor românești și sovietice se fac pe baza prețurilor mondiale actuale.

Acordul comercial româno-sovietic privind produsele forestiere. Deoarece contingentele de mărfuri ce fac obiectul acordului comercial pot fi modificate sau completate pe măsura ameliorării condițiilor economice, protocolul special pentru exportul produselor forestiere a fost semnat de abia la 7 Septembrie a. c., după ce mai întâiu s'a discutat toate condițiile de ordin tehnic, financiar și administrativ, cari sunt cu totul diferite față de alte materiale exportabile, cari prin uniformitatea lor nu comportă caete de sarcini și manipulații speciale. Semnatarii acestui acord au fost: OLEMN — Oficiul Lemnului de Lucru din București — și *Vesoiuznaie Ob'ediniie Exportless* din Moscova ca cumpărător. Acest acord, încheiat între reprezentanții guvernelor Uniunii Sovietice și României, are o importanță foarte mare și prin faptul că ne arată posibilitatea efectuării schimburilor internaționale în care statul să exercite controlul devizelor, să repartizeze cotele ce se exportă și se importă în raport cu necesitățile naționale și politica instaurată de guvernul țării, etc.

Fiind convinși, că viitoarele schimburi cu străinătatea, în care lemnul va deține o cotă destul de importantă, se vor face tot pe bază de acorduri comerciale similare cu acordul încheiat cu Uniunea Sovietică, găsim necesar să redăm mai jos în rezumat, completat cu concluziile noastre, acordul comercial privind produsele forestiere

a) *Cantitățile ce se exportă*, se livrează Fob Constanța sau Galați și franco vagon stațiile CFR la granița româno-sovietică, sunt următoarele:

- Cca 50.000 m³ cherestea de rășinoase U. S.
- „ 5.000 „ cherestea de rășinoase geluită
- „ 25.000 „ cherestea de rășinoase complete de lăzi
- „ 54.000 „ cherestea de fag aburit

„	16.000	„	chereștea de stejar
„	21.000	„	lemn rotund de rășinoase
„	31.000	„	grinzi cioplite de rășinoase
„	14.000	„	grinzi ecarisate de rășinoase
„	4.500	„	grinzi speciale de rășinoase
„	14.000	„	traverse de cale ferată
în total cca 235.000 „ lemnărie.			

Deosebit de materialele de mai sus, cari au fost fixate în principiu încă în timpul tratativelor dela Moscova, între 4—8 Mai a. c., România mai livrează Uniunii Sovietice, conform contractului din 1 Oct. a. c.:

1.200	m ³	chereștea de stejar, tăiată semiradial sau radial pentru doage
1.500	„	stejar rotund (gorun) pentru doage
400	„	stejar rotund pentru suluri textile
3.300	„	stejar rotund obișnuit

b) *Calitatea mărții.* Mărfurile ce se livrează în cadrul acestui acord trebuie să corespundă calitativ condițiilor tehnice fixate pentru fiecare sortiment, stabilite după discuțiuni ample.

Lemnul rotund de brad și molid se livrează în lungime de 4—9 m și în grosime de 16—45 cm diametrul la capătul subțire, cu un diam. mediu de 30 cm: 10% 4—5½; 40% 6 m, 50% 6½—9 m.

Chereștea de rășinoase se livrează în sortimentul US (unsorted) format din 35% bombant CR, HR, I, II, III) 50% cl. IV-a și 15% cl. V-a.

lungimile: 85% 4—6 m, 10% 3—3½ m, 5% 1½—2½ m.

grosimi: 10% 19 mm, 30% 25 și 30 mm, 15% 40 mm, 45% 50 mm

lățimi: 60% dela 17 cm în sus, cu lățimea medie de 20 cm

40% dela 8—15 cm, cu lățimea medie de 12 cm.

Chereștea de fag se predă 70% netivă și 30% tivită.

calitativ: 50% cl. I-a, 50% cl. II-a

lungimi: 20% 1—1,50 m, 30% 2—2,50 m, 50% 2,60 m în sus

grosimi: 20% 25, 27, 30 mm, 20% 40 și 50 mm, 60% 60—100 mm

lățimi: dela 10 cm în sus până la 40 mm grosime

dela 15 cm în sus pentru dulapi dela 50 mm grosime în sus.

Chereștea de stejar se predă 100% netivă

calitativ: 50% cl. I-a și 50% cl. II-a

lungimi: 15% 25, 27, 30 mm

85% 40, 50, 60, 70, 80, 90—100 mm

lățimi: pentru scânduri dela 15 m

pentru dulapi de 40—50 mm dela 18 cm, cu o medie de 24 cm pentru

dulapi dela 60 mm, dela 18 cm cu o medie de 30 cm.

c) *Prețurile s'au fixat pe baza prețurilor mondiale din 1938, raportul de prețuri pe piața mondială între produsele principale fiind următorul: 1 tonă bumbac egal cu 22 m³ chereștea de brad US egal cu 21,1 tone benzină, calculate fob porturile de predare.*

Din acest calcul rezultă că m³ chereștea de brad US echivalează cu cca 45½ kg bumbac, ceea ce revine la 19 dolari fob.

Prețurile pentru toate articolele sunt următoarele:

	Coeficient	dolari/m ³ fob
chereștea de brad US	100%	19
lemn rotund de brad	45%	8,55
cioplitură de brad	85%	16,15
marfă geluită	125%	23,75
lăzi	130—200% (16%)	30,40
traverse de brad	39%	17,10
chereștea de fag	140%	26,60
chereștea de stejar	230%	43,70

În protocol s'au trecut prețurile în lei, la bază 1938, calculându-se 1 leu 1938 egal cu 21,1 lei 1945.

d) *Livrarea mărții* se face în perioada 1 Iulie 1945, până la 8 Mai 1946, cu respectarea repartiției lunare fixate.

e) *Plata* se face în termen de 5 zile dela primirea de către Banca Statului U.R.S.S. a comunicării telegrafice din partea B.N.R.R.-ului, privitoare la predarea către bancă de către vânzător, pentru trimiterea cumpărătorului prin Banca Statului U.R.S.S., a documentelor. În cazul întârzierii la livrarea mărții, cu mai mult de 30 zile, față de termenul de livrare fixat, vânzătorul este obligat a plăti cumpărătorului pentru fiecare zi de întârziere peste 30 zile menționate, o amendă de 0,10% din valoarea mărții nelivrate la termen.

S'au livrat până la 1 Decembrie a. c.:

Cca 10.000 m ³ chereștea de rășinoase U. S.
„ 4.000 „ lăzi
„ 11.180 „ traverse
„ 2.520 „ cioplitură de rășinoase
„ 710 „ chereștea de stejar
„ 1.500 „ chereștea de fag
„ 700 „ lemn rotund de rășinoase

adică mai puțin de 60% din cantitățile programate.

Intârzierile se datoresc:

- greutatea de transport pe C. F. R.,
- lipsei de materiale lemnoase corespunzătoare dimensional și calitativ,
- exigențelor la recepție
- lipsei de materiale tehnice și de uzinaj, etc.

Se depun eforturi din partea forurilor noastre responsabile pentru executarea în termen a cantităților angajate și fixate pentru fiecare lună. Este necesar ca și oficialitățile să asigure prețuri remuneratorii întreprinderilor forestiere, hrana necesară muncitorilor, etc.

V. C. Filip

TABLA DE MATERII

PE ANUL 1945

ARTICOLE

	Pag.
<i>Alexandrescu Liviu și Haralamb At.:</i>	Regenerare naturală de duglas la C. Lung (Muscel) — — — — — 32
<i>Ardeleanu, G. T.:</i>	O stațiune de Cervidee: Săvârșin — — — — — 48
<i>Badea M., Georgescu C. C. și Teodoru I.:</i>	Uscarea în masă a stejarului — — — — — 65
<i>Brefu Anton:</i>	Să regenerăm pădurile — — — — — 249
<i>Constantinescu, N.A.:</i>	Pe marginea noii reforme agrare — — — — — 27
”	Stejarul pufos în Oltenia — — — — — 215
<i>Constantinescu, N. A. și Georgescu C. C.:</i>	Tipurile naturale de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei — — — — — 277
<i>Cotta V.:</i>	Contribuțiuni la cunoașterea foloaselor materiale ale vânătoarei — — — — — 109
”	Extinderea culturii căpriorului — — — — — 252
<i>Eliescu Gr.:</i>	Cercetarea forestieră în legăturile ei cu practica silvică — — — — — 80
<i>Florescu I.:</i>	Comentariu asupra art. 5 Cod Silvic — — — — — 307
<i>Georgescu, C. C., Teodoru I. și Badea M.:</i>	Uscarea în masă a stejarului — — — — — 65
<i>Georgescu C. C. și Constantinescu N. A.:</i>	Tipurile naturale de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei — — — — — 277
<i>Ghelmeziu N.:</i>	Inercarea rezistenței incleieturilor la placaje — — — — — 1
”	Cercetarea lemnului în expertizele juridice — — — — — 97
”	Inercări privitoare la influența formei pieselor de probă asupra rezistenței incleieturilor la placaje din șapte foi — — — — — 153
<i>Haralamb At. și Alexandrescu Liviu:</i>	Regenerare naturală de duglas la C. Lung (Muscel) — — — — — 32
<i>Kristofovici Vl.:</i>	Aplicarea codrului cu tăieri progresive — — — — — 177
<i>Lupe Ion:</i>	O stațiune de Daphne Blagayana în valea Cheia (Vâlcea) — — — — — 233
<i>Pașcovici N.:</i>	Ameliorarea arboretelor de molid prin elagarea crăcilor uscate — — — — — 23
<i>Pașcouschi S.:</i>	In chestiunea uscării stejarului — — — — — 238
<i>Pavelescu, I. M.:</i>	Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de lucru de fag (II) — — — — — 36
<i>Rădulescu, Anton V.:</i>	Contribuție la cunoașterea florei lemnoase din basiniul superior al Prahovei — — — — — 225
<i>Rășcanu R.:</i>	Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor — — — — — 88

	Pag.
<i>Bășcanu R.:</i>	Salarizarea muncii forestiere — — — — — 172
„	Transportul lemnului cu goanga — — — — — 301
<i>Rusu G.:</i>	Statul în indiviziune cu păduri moșnenești — 93
<i>Sabău V.:</i>	Anularea reformei agrare române în Ardealul de Nord de către regimul maghiar — — — 41
<i>Sburlan, D. A.:</i>	Procedee expeditivă pentru dimensionarea grinzilor principale ale podurilor de lemn — 133
<i>Teodorescu D.:</i>	Impozitele și taxele fiscale care grevează exploatarea pădurilor — — — — — 163
<i>Teodoru I., Georgescu C. C. și Badea M.:</i>	Uscarea în masă a stejarului — — — — — 65
<i>Toma, Dr. G. T.:</i>	Cercetări asupra cubajului exact și cubajului expeditiv la bușteni — — — — — 205
<i>Uscoiu, I. D.:</i>	Apele de munte din regiunea Pietroșani (Hunedoara) — — — — — 192
<i>Vintilă Eug.:</i>	Stadiul actual al folosirii lemnului în construcțiile aeronautice — — — — — 15
„	Contragerea și umflarea placajelor de fag înclieate cu clei pe bază de rășini sintetice 145
<i>Vlad I.:</i>	Tipuri de pădure și tipuri de arborete în ocolul silvic Slobozia-Ialomița — — — — — 294
<i>Witting Otto:</i>	Lupul în Transilvania în veacul al 19-lea — — 181
<i>Zeicu I.:</i>	Poenile din păduri, golurile de munți și reforma agrară — — — — — 105
„	Factorii de producție din domeniul forestier — 245

CRONICA INTERNĂ

* * *	Pădurea și tehnica silvică în planificarea folosirii spațiului național — — — — — 113
* * *	Ion Ionescu (de la Brad) și pădurile — — — 114
* * *	Ape și păduri — — — — — 116
* * *	Aspecte forestiere din U. R. S. S. — — — — 116
* * *	Domeniul forestier și industrializarea lemnului în U. R. S. S. — — — — — 118
* * *	Perdele de protecție în sprijinul agriculturii în U. R. S. S. — — — — — 320
* * *	Perdele forestiere pentru protecția agriculturii în România — — — — — 329
* * *	Prezența pinului târîtor în masivul Ezerul-Păpușa și în basinal superior al Dâmboviței 332
<i>Bălănică T.:</i>	Jubileul de 60 ani al Revistei Pădurilor — — 313
<i>C. T.:</i>	Tipologia forestieră — — — — — 257
„	Industrializarea lemnului în noua concepție economică — — — — — 258

	Pag.
C. T.:	Protecția naturii în U. R. S. S. — — — — — 250
"	Perdelele forestiere pentru protecția agriculturii în U. R. S. S. — — — — — 321
"	Șleaul ca tip de pădure de rentabilitate — — 323
"	Ocrotirea muncitorilor în exploatarea forestiere în U. R. S. S. — — — — — 325
Cr., T. H.:	Anul 1844 — — — — — 52
"	Gustave Huffel — — — — — 327
"	Dela Cercul de Biogeografie — — — — — 333

ACUM 50 ANI

Th. Bălănică:	Acum 50 ani — — — — — 54, 119, 196, 203
---------------	---

CRONICA MERCURIALĂ

Filip V.:	Acordul economic Româno-Sovietic pentru pro- dusele forestiere — — — — — 334
-----------	---

CRONICA CINEGETICĂ

Cotta V.:	Anul vânătoresc 1844 — — — — — 56
"	Soc. „Progresul Silvic” și anteproiectul de lege al vânătoarei — — — — — 122
"	Elevii școlilor silvice și permisele de vânătoare 123
"	Pagubele suferite de fasanerile din Vestul Țării 124
"	Donațiuni pentru biblioteca Facultății de Silvi- cultură — — — — — 124
"	Comitetul Societății de vânătoare „Codrul” — 124
"	Abrogarea unor legi interesând vânătoarea — 125
"	Se studiază legea vânătoarei, în vederea unei eventuale modificări — — — — — 125
"	Pădurarii și paza vânatului — — — — — 264
"	Situația vânatului pe terenul regal Gurghiu — 265
"	Fabricarea în țară a cartușelor de vânătoare pen- tru armele de alicie — — — — — 266
"	Neajunsuri în efectuarea practicei vânătoarești a studenților Facultății de Silvicultură — — 267
"	Ocoalele silvice model C. A. P. S. pentru prac- tica studenților — — — — — 268
"	Film de propagandă piscicolă — — — — — 198
"	Lôstrița în pericol — — — — — 199
"	Un aspect al democratizării vânătoarei — — — 200
"	Un general britanic la vânătoare în România — 200

	Pag.
<i>Cotta V.</i> : Câteva dispozițiuni administrative bune date de Casa Pădurilor pentru paza apelor de munte	200
" Intrunirea Eforiei terenului didactic de vânătoare	231

JURISPRUDENȚE

<i>Dragu C.</i> : Exproprieri de goluri alpine — — — — —	59
" Pășuni comunale constituite din păduri — — —	125
" Accident de muncă — — — — —	269

CĂRȚI

<i>Chiriacescu N. și Lungu I.</i> : Tabele de cubaj pentru arborii doborâți și material lemnos din fabricile de cherestea. (Recenzent G. T. Toma)	63
<i>Mk. d. G. f. Hz. Nr. 6/1943</i> : Uscarea naturală. (Recenzent N. Ghelmeziu)	84
<i>Vasilău V. V.</i> : Legiuiri forestiere. Indicator cronologic și alfabetic pe intervalul 1910—1943. (Recenzent: V. Sb.) — — — — —	129
<i>Baader Gustav</i> : Forsteinrichtung als nachhaltige Betriebsführung und Betriebsplanung (Amenajamentul ca organizare și conducere a lucrărilor din pădure în spiritul principiului permanenței). (Recenzent: N. Rucăreanu) — — — — —	130
<i>Petcu E.</i> : Tabele de cubaj pentru lemn rotund și cioplit. (Recenzent: G. T. T.) — — — — —	202
<i>Cernescu Tib.</i> : Contribuțiuni la cunoașterea platanului din Timișoara. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — —	202
<i>Pașcovici N.</i> : Noțiuni de economia vânătorului. Folosința vânătorului doborât. (Recenzent V. Cotta) — — — — —	203
<i>Haralamb, Dr. At.</i> : Pășunatul, permeabilitatea solului, scurgerea superficială a apelor și eroziunea. 1945. (Recenzent: T. Bălănică) — — —	274
<i>Turing-Clubul României</i> : Enciclopedia Turistică, vol. XII 1945. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — —	275
<i>Lințea, Prof. Dionisie</i> : Catalogul sistematic al faunei ornitologice române. 1945. (Recenzent: V. Cotta) — — — — —	276

REVISTA PĂDURILOR

SUPLIMENT PROFESIONAL

Nr. 12/1945

Red. resp.: ing. Tr. Vișan

S U M A R U L :

Editorial:	<u>Pag.</u>
Tr. Vișan: Contractul colectiv de muncă	2
Cronica profesională:	
Al XVI-lea Congres AGIR.	14
Informațiuni:	
Insemnări — Știri diverse — Mișcare în personal	17
Dela Soc. „Progresul Silvic“:	
A 59-a Adunare Generală Anuală	22
Ședințele Cercului de Studii Forestiere	39
Concursul pentru insigna Societății	40
Procese verbale ale Ședințelor Consiliului de Administrație	41
Necrologie	43
Publicațiuni	46

CONTRACTUL COLECTIV DE MUNCĂ

de Ing. TRAIAN VIȘAN

La sfârșitul lunii Noembrie a. c., Confederația Generală a Muncii, pe baza directivelor date de Guvern, a început discuțiunile cu Uniunea Generală a Industriașilor (UGIR), privitoare la contractul colectiv de muncă. Ca bază a discuțiunilor s'a luat proiectul întocmit de Confederație. În cursul tratativelor au intervenit numai modificări de mică importanță, întrucât Confederația a socotit că proiectul său trebuie acceptat integral de industriași așa cum a fost redactat.

Pentru discutarea acestui contract colectiv de muncă s'a constituit o comisiune centrală compusă din patru reprezentanți ai Confederației Generale a Muncii și patru ai UGIR.-ului, care hotărăsc asupra principiilor generale aplicabile tuturor industriilor. Acolo unde nu se poate cădea de acord, decizia finală aparține Guvernului.

Subordonate acestei Comisii centrale sunt comisiunile speciale pe ramuri de industrie, cum este cea forestieră, metalurgică, etc. În Comisiunea forestieră lucrează reprezentanții Asociației Industriilor Forestiere (Asifor) împreună cu Uniunea Sindicatelor Lemn și Forestiere. Aci se stabilesc amănunțele specifice exploatărilor și industriei forestiere.

Contractul colectiv de muncă se încheie pe un an de zile. Semnarea lui se face de către reprezentanții Asifor-ului și cei ai Uniunii Sindicatelor forestiere, după care devine obligator atât pentru patroni cât și pentru salariați. Pentru Caps aplicarea lui începe din momentul când va fi aprobat de Guvern.

Discuțiunile fiind încă în curs, expunerea noastră se referă la aspectul actual al contractului. Până la definitivarea lui mai pot interveni unele modificări, însă de mică importanță.

La întocmirea contractului colectiv s'au luat ca puncte de plecare următoarele:

a) Starea materială a muncitorilor și salariaților din industria forestieră, inclusiv exploatările de păduri, este astăzi așa de precară, datorită faptului că salariile lor, conform deciziilor în vigoare, au rămas mult în urmă față cu urcarea prețurilor intervenită în ultimul timp la alimente și îmbrăcăminte, încât o îmbunătățire masivă a situației lor se impune imediat și imperios. Acest fapt a fost recunoscut fără discuție de către reprezentanții industriei forestiere.

b) Deși această îmbunătățire se poate realiza mai simplu și mai practic printr'o majorare a salariilor actuale stabilită prin De-

ciziile ministeriale în vigoare, totuși forurile conducătoare au decis ca să nu se majoreze salariile ci să se acorde diferite prime, coeficienți, indemnizații, ajutoare și adaosuri, așa cum arătăm mai departe. Ele reprezintă aproximativ o majorare a salariilor pe cari le primesc astăzi muncitorii, de peste 150%. Prin aplicarea lor însă, întocmirea listelor de plată se complică foarte mult (în special la Caps). Deosebit de aceasta se pot ivi și numeroase neînțelegeri între fabrică și lucrători, privitor la modul de aplicare dela caz la caz.

c) Prețurile actuale de vânzare ale cherestelei și lemnului rotund, intrate în vigoare în Iulie a. c., au fost recunoscute ca insuficiente numai după 2 luni dela punerea lor în aplicare și o comisiune de experți a depus în Octombrie un studiu, prin care stabilea că ele trebuiesc majorate cu 50%. Noulle prețuri astfel majorate nu au apărut încă până în prezent. Astfel industriile care nu au posibilitatea de a valorifica produsul lor în alt mod decât la prețul maximal și în special Caps-ul, lucrează astăzi cu pierderi, variind între șapte și unsprezece mii lei la m. c., fără a socoti amortizarea investițiilor, dobânda capitalului și cheltuelile generale reale de administrație. Rezultă deci că noulle prețuri de vânzare, ce urmează să apară, abia vor acoperi cheltuelile actuale, dacă le vor acoperi, astfel încât sporurile impuse de contractul colectiv nu pot fi suportate de întreprinderi, și în special de Caps, decât printr'o nouă majorare a acestor prețuri.

Prin urmare este normal și echitabil ca intrarea în vigoare a contractului colectiv de muncă să se facă, cel puțin în ce privește Caps-ul, simultan cu o nouă majorare de prețuri, în afară de aceea în curs de aprobare, care să acopere sporul de cheltueli impus de acest contract.

S'a susținut acest punct de vedere, însă nu s'au putut obține până acum decât promisiuni în sensul că industriile forestiere nu vor fi lăsate să ajungă la încetarea activității, aceasta nefiind în interesul economiei naționale. Până la stabilirea prețurilor de vânzare în raport cu sarcinile contractului colectiv, Caps-ul va suferi pierderi foarte importante cari vor desființa renta datorată Ministerului de Finanțe.

Contractul colectiv de muncă se compune din trei părți:

Partea I-a, care este și cea mai importantă, al cărei text are circa 24 de pagini scrise la mașină, cuprinde condițiunile generale pentru toți salariații întreprinderii, însă se referă în special la muncitori; ca anexă are un tabel de încadrare al lucrătorilor din industria forestieră (inclusiv exploatare și c.f.s.).

Partea II-a tratează despre funcționarii din industria forestieră, având deasemeni ca anexă un tablou de încadrare, precum și o scară de salarizare.

Partea III-a, cuprinde dispozițiuni speciale privitoare la munca în pădure.

Vom expune pe scurt punctele mai importante ale fiecărei părți.

Partea I-a începe prin a arăta că dispozițiunile contractului colectiv se aplică tuturor salariaților întreprinderii, prin salariați înțelegându-se muncitorii manuali și intelectuali de toate categoriile, indiferent sexul, vârsta, pregătirea profesională și atribuțiunile ce îndeplinesc.

Nu sunt cuprinși în contractul colectiv: personalul de conducere, șefii de uzine, șefii de exploatare, procuriștii și toți cei superiori acestora.

De asemeni nu sunt cuprinși angajații sezonieri sau pentru lucrări determinate.

Angajarea muncitorilor se face de întreprindere, luând avizul Comitetului de fabrică. Candidatul trebuie să aibă 17 ani împliniți, să depună anumite acte și să treacă un examen medical și unul practic.

Încadrarea angajatului în funcția și salariul de bază respectiv, se face de către Întreprindere împreună cu Comitetul de fabrică conform deciziei de salarizare în vigoare și după tabela de încadrare anexată la contract. La acest salariu de bază se adaugă alocația de scumpete de 15.000 lei lunar la țară și 20.000 lei în municipii. În ultimul moment s'a venit cu o majorare de 20% a salariului de bază pe lângă alocația de scumpete de până acum.

Menționăm că prin tabela de încadrare anexată la contract se modifică decizia ministerială în vigoare, întrucât se trec la „calificați” o serie de lucrători, cari până acum erau trecuți la „industriali”, precum și alții cari trec dela „necalificați” la „industriali”. Categoriile de localitate a treia și a patra, se vor desființa, rămânând numai întâia și a doua. Deasemeni se prevede în contract, ca să nu se mai respecte dispoziția ca salariul mediu să fie media salariilor pe întreprindere și se arată că această medie pe întreprindere va atinge maximum din decizie.

La lucrătorii calificați ar urma să se desființeze și categoriile de calificare A. B. și C. Desigur, va trebui în prealabil obținută o nouă decizie.

O primă inovație a contractului colectiv este introducerea prin-

cipiului vechimei, ca și la funcționari. Se stabilește vechimea în câmpul muncii, adică numărul anilor de când activează ca muncitor, indiferent de loc și apoi vechimea în întreprinderea unde lucrează acum. Pentru vechimea pe trecut, în câmpul muncii sau în întreprindere, s'a format un tabel de procentul din salariul de bază ce se plătește pentru numărul anilor vechimii, tabel care începe cu 2% pentru un an, ajunge la 10% pentru cinci ani, 15% pentru 10 ani, 20% pentru 20 ani și 25% pentru 30 ani vechime. Pentru viitor procentul de vechime în întreprindere crește cu 2% anual. Dacă lucrătorul părăsește întreprinderea fără cauză de forță majoră pierde toate vechimile obținute. Plafonul maxim până la care în viitor vechimea crește anual cu 2% este de 30 ani, astfel că după acest interval de timp muncitorul ajuns aci, are salariul de bază mărit cu 60% față de începător. Prin salariul de bază se înțelege salariul din decizia de fixarea prețurilor muncii, plus sporul de scumpete. Mai menționăm, că peste tot unde este vorba de vechime, aceasta se socotește numai dacă în anul respectiv muncitorul are cel puțin 40 săptămâni lucrate efectiv. Timpul muncii este fixat tot la 8 ore ca și până acum.

Contractul colectiv precizează coeficienții de muncă grea și anume: munca la temperaturi înalte, cum ar fi la noi repararea și curățirea cazanelor calde, pentru care se acordă un spor de 60% din salariul de bază; lucrul de noapte, pentru care sporul este de 25% și munca la înălțimi de peste 5 m. pentru care se acordă 15%.

Urmează apoi accesorii de salarii cari sunt: prima de frecvență, indemnizația de chirie și ajutorul de familie.

Prima de frecvență este a doua inovație prin care se urmărește încurajarea muncitorilor cari vin reglat la lucru. Contractul prevede că muncitorii cari au cel mult două absențe motivate în cursul lunii, primesc un spor de 12% din salariul de bază. Se limitează prin strictă enumerare cazurile în care absențele se consideră motivate. Dacă absențele motivate în cursul lunii se ridică până la 3, primește un spor de numai 6%, iar peste 5 zile lipsă nu mai primește primă de frecvență.

Indemnizația de chirie este deasemni ceva nou pentru muncitori, cari prin aceasta capătă și ei un drept, de care până acum se bucurau numai funcționarii. Proiectul Confederației Muncii fixează această indemnizație în procente din salariul de bază și anume 12% pentru necăsătoriți, 17% pentru căsătoriți fără copii și 20% căsătoriți cu copii, pentru municipii; iar pentru restul țării se reduce cu 4%, adică va fi respectiv de 8%, 13% și 16%. Muncitorii cari primesc locuință dela întreprindere, nu primesc indemnizație.

Al treilea accesoriu la salariu este ajutorul pentru familie. Aci s'a cerut și s'a acceptat majorarea ajutorului legal actual pentru fiecare copil dela 3.000 lei la 5.000 lei la țară și 4.000 lei la 6.000 lei în centrele industriale.

Inovația constă însă în faptul că obțin acest drept și susținătorii de familie, pentru părinții sau frații pe care îi întrețin.

Astfel, muncitorii și salariații lunari necăsătoriți, cari își întrețin părinții sau frații mai mici, cum și nepoții de frați orfani, dacă aceștia locuiesc în casa muncitorului și nu au venit care să depășească cea mai mare pensie plătită de C. N. A. S., primesc pentru fiecare persoană ce întrețin același ajutor ce se plătește pentru un copil. Pentru a obține aceste ajutoare, muncitorii vor trebui să producă toate actele doveditoare ce li se vor cere. Prin aceste dispoziții, muncitorii obțin deasemeni condițiuni mai favorabile decât acelea ale funcționarilor publici.

Urmează capitolul adaosurilor speciale unde se stabilesc drepturile muncitorilor privitor la îmbrăcăminte gratuită, ore suplimentare și plata deplasărilor. Contractul colectiv prevede că fiecare muncitor salariat care are o vechime de cel puțin un an în întreprindere, primește în mod gratuit în fiecare an o haină de lucru și o pereche de bocanci. Prin „haină de lucru” se înțelege o bluză și o pereche de pantaloni confecționați din aceeași materie ca și salopeta ce se dădea. Această haină înlocuește salopeta sau halatul ce se dădea până acum. Atât haina de lucru cât și bocancii devin proprietatea lucrătorului dela luarea lor în primire și le poate lua acasă după terminarea lucrului.

Hainele și bocancii se vor da treptat în cursul anului, în trei serii aproximativ, pe măsură ce întreprinderea primește materialul prin S. S. A. la preț oficial. Portarii, șoferii și pompierii primesc uniforme în mod gratuit însă acestea rămân proprietatea firmei.

Ore suplimentare se consideră numai cele lucrate peste timpul normal de lucru de opt ore, principiu care se aplică și salariaților lunari. Primele două ore se plătesc cu un spor de 50% din salariul de bază iar orele a treia și următoarele se plătesc cu un spor de 100%. Orele lucrate Dumineca și sărbătorile, se plătesc deasemenea cu un spor de 100%. (Și aci muncitorii obțin un regim mai bun decât funcționarii publici cari lucrează suplimentar).

Privitor la deplasări se prevede că muncitorilor trimiși la lucru în afară de raza locului lor de muncă obișnuit, la o distanță mai mare de 5 Km. de acest loc, li se plătește pentru orele lucrate în

aceste condițiuni, un spor de 25% din salariul lor de bază. Dacă distanța este mai mare de 20 Km. sporul se reduce la 20%. Orele petrecute cu drumul se plătesc și ele cu salariul de bază. Bineînțeles se plătesc și cheltuielile de transport. Dacă deplasarea comportă dormitul în afara locuințelor întreprinderii, se mai plătesc și speze de locuință (hotel) de maximum 3.000 lei pe zi, iar pentru București 5.000 lei.

Muncitorii și salariații lunaari trimiși de întreprinderi în delegație care nu implică executarea de lucrări, dar în interesul fabricii, primesc pe lângă salariul normal (ziua de lucru de 8 ore) o diurnă de 6.000 lei pe zi în București, Brașov, Constanța și Galați și de 5.000 lei în restul țării. Această sumă se dă numai pentru masă, iar deosebit pentru hotel se dă ca și în cazul precedent 5.000 lei în București și 3.000 lei în provincie. Totalul diurnei este deci de 11.000 lei pe zi în București și 8.000 lei în provincie, (aproape dublu cât primește azi un inspector general). Desigur, aceste sume reprezintă costul real de azi al deplasărilor, însă ele dovedesc cu cât au rămas în urmă funcționarii publici față de realități. Aceste diurne se plăteau chiar de unele întreprinderi înainte de a fi impuse prin contractul colectiv.

Un alt capitol al contractului colectiv este acel privitor la ajutoare. Aci se prevede câte o gratificație de Crăciun și de Paște egală cu jumătate din salariu. Salariul ce se ia în considerație este media ultimelor trei luni a totalului efectiv încasat, exclusiv accesoriile ocazionale. Această gratificație se acordă numai acelor cari au o vechime de cel puțin patru luni în întreprindere.

În mod excepțional Uniunea Sindicatelor a cerut ca pentru Crăciunul 1945 să se acorde acest ajutor lucrătorilor cari au mai mult de o lună inclusiv în întreprindere. Deosebit se mai acordă în fiecare an un ajutor de iarnă egal cu un salariu. În total deci muncitorii și salariații lunari primesc în fiecare an un supliment egal cu două salarii, ceea ce iarăși este un mare avantaj față de funcționării publici.

În fine contractul colectiv mai prevede ca întreprinderile să plătească următoarele ajutoare: pentru căsătorie un salariu, pentru naștere un salariu, pentru decesul salariatului, salariul pe trei luni, pentru decesul unui membru al familiei (pentru care salariatul primește un ajutor de familie) salariul pe o lună. Pe timpul concediului de boală provenită din accidente întâmplare în timpul și din cauza serviciului, urmează să se dea un ajutor egal cu salariul întreg pe tot timpul concediului până la limita de șase luni; iar dela șase

luni la un an ajutorul va fi egal cu salariul de bază. Pentru cazul când un salariat în timpul serviciului suferă un accident, care îi provoacă o invaliditate totală sau deces, datorită unei întâmplări în afară de voința sa, va primi dela întreprindere salariul pe doi ani. Prin salar se înțelege în toate aceste cazuri, salariul de bază plus sporul de scumpete, sporul de vechime, prima de frecvență, indemnizație de chirie și ajutor familiar.

În fine, tot la acest capitol s'a mai prevăzut ca pentru copiii muncitorilor aflați în școli secundare sau facultăți, întreprinderea să plătească un ajutor egal cu jumătate din taxele școlare și rechizite. Acest ajutor însă este limitat la 1% din numărul lucrătorilor.

La capitolul 8 **concedii de odihnă** plătite de patron, contractul colectiv prevede că acestea se acordă după vechimea în câmpul muncii, cu condiția să aibă și în întreprindere o vechime de cel puțin un an și anume: la o vechime de 1—3 ani se dă zece zile; dela 4—5 ani, 14 zile; dela 6 la 10 ani, 21 zile iar pentru fiecare an peste 10 ani, concediul se mai mărește cu o zi, limita maximă fiind 30 zile.

Pentru muncitoare, în caz de naștere se acordă un concediu plătit de șase săptămâni, tot la acest capitol se impune patronului și obligația de a înființa leagăne de copii și cămine de zi în cazul când întreprinderea are mai mult de 50 salariați având minimum 10 copii sub șapte ani.

Privitor la aprovizionarea muncitorilor și salariaților lunari, contractul propus de Confederație, prevede că aceasta se va face de întreprindere conform legii în vigoare, adică prin economatul propriu și la prețul maximal. U. G. I. R.-ul a pretins însă ca aprovizionarea să se facă la prețul de cost ținând seama de situația reală de azi, când aprovizionările se fac cu mari greutăți și cheltueli mult mai mari. A rămas ca în această chestiune să decidă guvernul. Tot la capitolul aprovizionării se prevede dreptul muncitorilor de a cumpăra cherestea la preț de cost pentru nevoi bine determinate ale întreținerii gospodăriei. Aceste cumpărări sunt limitate la 1% din producția lunară a fabricii respective. S'a stabilit dreptul muncitorilor din fabrici de a primi din rămășițe în mod gratuit ca lemne de foc o cantitate anuală de 5.000 Kgr. pentru căsătoriți cu copii; 3.500 Kgr. pentru căsătoriți fără copii și 2.500 Kgr. necăsătoriți.

Acolo unde întreprinderea nu are lumină electrică, se dă gratuit 4 Kgr. de gaz lunar în cele 6 luni de iarnă și câte 2 Kgr. în restul anului.

Tot în partea privitoare la obligațiile patronului intră și capitoul ucenicilor unde se prevede că întreprinderea trebuie să aibă un număr de ucenici conform cu necesitățile sale. Ucenicii vor avea vârsta între 14 și 17 ani și vor primi gratuit locuință, lumină, hrană și îmbrăcăminte pentru lucru și oraș, instrucție școlară și profesională.

Cu aceasta se termină lista destul de lungă a obligațiilor impuse de contractul colectiv întreprinderilor industriale inclusiv și forestiere. Prin aceste texte se complică foarte mult raporturile dintre muncitori și patron, atât datorită nouilor sarcini biurocratice impuse întreprinderii pentru stabilirea și calcularea acestor numeroase și diverse drepturi ale muncitorului, cât și prin divergențele și discuțiunile ce vor avea loc pentru justa lor aplicare dela caz la caz.

O listă de plată bine întocmită în conformitate strictă cu acest contract colectiv și cu aplicarea exactă și a celorlalte dispozițiuni ale legiurilor fiscale și ale asigurărilor sociale, devine o adevărată capodoperă a birocrației.

Incheind expunerea asupra acestei părți a contractului colectiv trebuie să arătăm că el reprezintă o cotitură extrem de importantă în viața muncitorimii, întrucât aceasta obține acum o serie de drepturi, cari o așează astăzi într'o situație, comparativ mai bună decât aceea pe care au avut-o până astăzi funcționarii publici, cari erau socotiți ca o clasă de salariați privilegiate, recunoscându-se astfel rolul important al muncitorului în procesul de producție. Desigur, Statul care îndeplinește rolul patronului față de salariații publici, va avea obligațiunea de a acorda și acestora aceleași drepturi pe care întreprinderile de Stat și particulare, le-au acceptat pentru salariații cuprinși în contractul colectiv de muncă.

Mai departe contractul colectiv tratează despre colaborarea dintre patroni și salariați, despre care spune că trebuie asigurată în permanență. Vor avea loc conferințe săptămânale în afara orelor de serviciu, între Direcțiune și comitetul de fabrică. Aci se vor discuta numai chestiuni de ordin profesional, moroal și material ale sala-

riaților. Hotărârile se vor lua de comun acord și se vor executa. Chestiunile de administrație, dispoziție și gestiune privesc exclusiv conducerea întreprinderii, acționarea unilaterală și amestecul persoanelor neautorizate în luarea dispozițiilor și executarea lor, sunt interzise.

Concedierea nu se poate face decât cu hotărârea comisiei menționate.

Trecem peste câteva dispozițiuni de amănunt și ajungem la lucrul în acord. Timpul de executare al lucrului în acord se va fixa de o comisie formată dintr'un reprezentant tehnic al întreprinderii, un delegat la comitetului de fabrică și un muncitor dela lucrarea ce urmează a fi cronometrată. La timpul rezultat se va adăoga un spor de 10—20% reprezentând pregătirea sculelor și eventuale întreruperi independente de voința lucrătorului. La aplicarea acordului după norma astfel stabilită, dacă iese mai puțin decât această normă, se cercetează cauzele pentru remediere iar dacă lucrătorii realizează un plus, vor primi plata integrală a plusului efectuat cum a fost și până acum la munca în acord.

Restul dispozițiilor dela capitolul acordului sunt referitoare mai mult la celelalte industrii decât cea forestieră.

Urmează capitolul obligațiilor salariaților cari sunt cele cari erau și până acum în vigoare ca: să muncească conștiincios, să execute dispozițiunile primite, să păstreze secretul fabricației, să se prezinte la timp la lucru, să economisească materialul, combustibilul, etc.

Pentru sancționarea muncitorilor se prevede o comisie formată din doi reprezentanți ai patronului, unul al salariaților lunari și unul al muncitorilor, care va lucra și aplica pedepse conform unui regulament ce urmează a se întocmi și care va face parte din contractul colectiv. La dispozițiuni finale se prevăd și instanțele de judecată și arbitraj pentru neînțelegeri între patroni și muncitori, decurgând din contractul colectiv. Contractul este obligator pentru ambele părți dela semnarea lui și poate fi revizuită după șase luni.

Cu aceasta se termină contractul colectiv de muncă propriu zis.

Partea a doua sau mai bine zis anexa a doua cuprinde condițiunile de contract colectiv privitoare la munca în pădure. Aci proec-

tul Confederației, începe prin a arăta că întreprinderea trebuie să construiască locuințe igienice tencuite în interior, situate în centrul de aprovizionare, cu sală de lectură și festivități, radio, telefon, băi și popice. Exploatarea va avea un economat bine aprovizionat și cu vânzarea la prețuri oficiale.

Întreprinderea va avea o cantină, unde va servi lucrătorilor mâncare gătită, atât la prânz cât și seara. Întreprinderea va suporta 50% din costul unei mese zilnice.

Se înțelege că se dau aceste avantaje, numai în centrele mari și permanente de exploatare și anume pentru lucrătorii în trecere sau cari vin Sâmbăta dela lucru din pădure pentru recreere.

Se va da muncitorilor câte o rație de lemne din căzătură și crăci.

Se prevede și la muncitorii de pădure o primă de frecvență de 10% din salar pe care o primesc dacă în luna respectivă au cel puțin 18 zile lucrate. De asemeni li se mai acordă pentru uzajul sculelor proprii, 5% din salar, precum și plata transportului atât la venire cât și la înapoere când sunt aduși din alte regiuni.

Toate celelalte diferențe, scumpete, coeficienți, accesorii, adaosuri și ajutoare nu se aplică acestor lucrători sezonieri.

În ce privește salariul propriu zis, această parte a contractului colectiv face abstracție de decizia în vigoare privitoare la maximizarea prețurilor la muncile în pădure și stabilește că un lucrător în pădure trebuie să câștige: cioplitorii 700 lei pe oră; constructorii de drumuri podite și jilipuri 600 lei pe oră; fasonatorii de butuci și steri 600 lei pe oră; țapinarii la corhănit etc... 500 lei pe oră; la manipulația lemnului de foc 450 lei pe oră; în fine lucrătorii auxiliari (copii etc.) 400 lei pe oră.

S'a luat apoi, după experiența cunoscută, cantitatea de lucru pe care în condițiuni mijlocii trebuie să o împlinească un muncitor în zece ore plătite cu salariul pe oră de mai sus și s'a stabilit astfel prețul pe unitate, în acord, al lucrării respective. Dela condițiunea mijlocie de lucru s'a trecut și la condițiuni ușoare cum și la cele mai grele și s'au stabilit astfel și prețurile minime și maxime ce urmează a se plăti. Incadrarea în condițiunile ușoare, mijlocii sau grele și în general stabilirea prețului între aceste limite se va face dela caz la caz, fie prin înțelegere directă cu lucrătorii, fie prin cronometrare.

S'a stabilit astfel următorul tablou al prețurilor unitare ale muncilor în pădure:

Nr. crt.	Faza de manipulare	Media cantității în zece ore	Prețul unitar în condițional de lucru		
			Ușoare lei	Mijlocii lei	Grele lei
1.	Fasonat rășinoase mc. . . .	3 m. c.	1.200	2.000	3.000
2.	Corhănit butuci cu tapine m. c.	5 m. c.	700	1.100	1.700
3.	Desprins, stivuit sau încărcat vag. m. c.	15 m. c.	300	350	400
4.	Descărcat și stivuit	20 m. c.	225	275	325
5.	Fasonat butuci fag m. c. . . .	4,5 m. c.	1.000	1.300	1.500
6.	Corhănit butuci fag m. c. . . .	4 m. c.	1.000	1.400	1.800
7.	Încărcat butuci de fag sau stivuit	9 m. c.	500	600	700
8.	Fasonat st. foc de 1,25 m. . . .	3 steri	1.200	2.000	3.000
9.	Corhănit steri cu cușcade	7,5 steri	500	600	700
10.	Ulucărit jilip uscat 800-1200 m. l. o singură bătaie	20 steri	150	250	350
11.	Idem canal apă minimum 3 km.	8 steri	550	650	750
12.	Încărcat steri în vag. cu f. s.	20 steri	150	200	250

În ce privește cărăușii, s'a stabilit că în general toți acei cari execută transporturi din pădure în afara pădurii la depozite, gări etc., nu intră în prevederile contractului colectiv și vor fi plătiți conform deciziei de maximalizare în vigoare. Se exceptează însă trăgătorii cu vitele pe drumurile din interiorul pădurii, cari sunt cei cari trag dela parchet la c. f. s. Pentru aceștia s'a stabilit că trebuie să aibă un câștig zilnic de 17.000 lei, cu vite mijlocii. Pe baza acestui preț se vor stabili deci prețurile unitare pe m. c. în raport cu cantitatea ce se poate transporta într'o zi de 10 ore.

Se mai precizează că muncitorii de pădure cari în intervalul 1 Dec. 1944—30 Nov. 1945 au lucrat la întreprinderea respectivă cel puțin 40 săptămâni, sunt considerați lucrători permanenți și deci se bucură și de celelalte drepturi prevăzute în contractul colectiv.

De asemeni cei cari după 1 Dec. 1945 împlinesc această vechime de 40 săptămâni lucrate, vor deveni dela data respectivă lucrători permanenți.

Partea a treia a contractului colectiv se referă la funcționari. Drepturile acestora sunt aceleași ca și ale muncitorilor, cu foarte puține și mici deosebiri. Partea importantă a acestui contract al funcționarilor este tabloul de încadrare, care în ce privește Caps-ul, se va aplica la funcționarii diurniști dela fabrici și c. f. s.

Fără cu avantajele mult mai mari pe cari le oferă acum funcționarilor contractul colectiv, vom putea, prin aplicarea lui la fabricile și căile ferate ale Caps-ului să avem în sfârșit peste tot funcționari de nădejde, întrucât deocamdată cel puțin aceștia vor fi bine plătiți.

Scopul acestui articol a fost în primul rând acela de a informa colegii asupra cuprinsului contractului colectiv. Pe baza acestor informațiuni se pot produce discuțiuni, la cari vom fi bucuroși să oferim loc în coloanele Revistei Pădurilor.

CRONICA PROFESIONALĂ

AL XVI-lea CONGRES A. G. I. R.

Intre 21 și 24 Octomvrie 1945 s'a ținut în București, în Aula Academiei Comerciale, al XVI-lea Congres al Asociației Generale a Inginerilor din România, cu participarea tuturor organizațiilor profesionale tehnice.

Ședința festivă a fost onorată de prezența D-lor: Prim Ministru Dr. Petru Groza, ing. Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale, ing. Tudor Ionescu, Ministrul Minelor și Petrolului, Preot Burducea, Ministrul Cultelor, Sava Ganovsky, Ministrul Bulgariei la București, I. G. Maurer, Subsecretar de Stat, precum și alte personalități marcante ale vieții noastre publice. La Congres au participat și delegații sovietici, jugoslavi, cehoslovaci și bulgari.

Cuvântul de deschidere al ședinței festive a fost rostit de d-l ing. N. Profiri, care dă apoi cuvântul d-lui Prim Ministru Dr. Petru Groza, primit de asistență cu aplauze prelungite. D-sa scoate în evidență marea rol ce-l vor avea inginerii în epoca de pace și prosperitate care începe. De această prosperitate și de noile condiții de viață mai bune pe cari le vor crea tehnicienii țării, se vor putea bucura masele largi ale poporului. D-l Prim Ministru a insistat îndeosebi asupra problemei electrificării țării și asupra ridicării producției în toate sectoarele vieții noastre economice. D-sa a încheiat făcând un apel pentru sprijinirea efortului de mărirea producției.

Din partea delegației sovietice a luat cuvântul D-l ing. Lev Kadișev, care a insistat asupra colaborării dintre inginerii sovietici și români. Au mai vorbit D-nii: Dr. Radiovij Uvalic, Director la Preșidenția Consiliului de Miniștri Jugoslav, I. Vavra, din partea delegației Cehoslovace și I. Kalburof, Președintele Uniunii Generale a Inginerilor și Arhitecților bulgari. Vorbitorii au adus Congresului AGIR salutul inginerilor și tehnicienilor din țările lor.

Lucrările Congresului au continuat apoi în cele IX Secțiuni ale AGIR-ului, cari și-au prezentat rapoartele, rapoarte cari au constituit bazele discuțiilor ce au avut loc. S'au făcut comunicări în cadrul următoarelor Secțiuni:

Secțiunea	I-a: Edilitate, Urbanism, construcții	(21 comunicări)
„	II-a: Căi și mijloace de comunicație	(33 „)
„	III-a: Energie și Electrificare	(17 „)
„	IV-a: Agronomie	(25 „)
„	V-a: Silvică	(28 „)
„	VI-a: Industrială	(23 „)
„	VII-a: Economică	(7 „)
„	VIII-a: Invățământ tehnic	(10 „)
„	IX-a: Probleme profesionale	(10 „)

Colegii ingineri silvici au prezentat comunicări în Secțiile: I-a, II-a, VI-a, VII-a, VIII-a și IX-a.

Raportul secției V-a „Silvică“ a fost prezentat de d-l Dr. ing. V. Sabău.

Acest raport constituie o amplă expunere a stărilor de fapte din acest important sector al economiei naționale. Concluziunile raportului Secției a V-a sunt în același timp și dezideratele silvicultorilor români, de a căror împlinire depinde soarta și buna stare a pădurilor și a întregii economii forestiere române.

Concluziunile acestui raport sunt următoarele:

1. Teritoriul ocupat de pădure și destinat acesteia să nu mai sufere nicio încălcare, aceasta spre păstrarea echilibrului climatic și a prosperității agriculturii;

2. Reîmpădurirea imediată a tuturor terenurilor degradate și sterile, cu ridicarea procentului de împăduriri la cel puțin 25 $\frac{1}{2}$ din suprafața țării;

3. Sporirea producției forestiere dela cca. 2 mc. pe an la ha., la cca. 4—6 mc.;

4. Organizarea producției forestiere pe mari unități economice;

5. Inițierea Ministerului Pădurilor și rezolvarea problemelor silvice de către o conducere unitară în mâna tehnicienilor forestieri, cunoscători ale scopurilor gospodăriei pădurii;

6. Promulgarea unei noi Legi silvice unificate;

7. Elaborarea unor norme precise de amenajarea, exploatarea și regenerarea pădurilor, în spiritul științei moderne;

8. Inlocuirea lemnului de foc din consum cu alți combustibili mai ieftini și economisirea la maximum a lemnului;

9. Desvoltarea industriei placajului, paneelelor și furnirelor, precum și a industriei chimice a lemnului;

10. Raționalizarea muncii forestiere prin asigurarea unui trai omenesc pentru lucrător;

11. Asigurarea producției agricole prin crearea perdelelor de protecție forestiere;

12. Generalizarea culturii furajelor pentru asigurarea nutrețului vitelor, și pentru a feri pădurea de calamitatea pășunatului.

Deosebit de rapoartele Secțiilor au fost prezentate rapoartele celor patru Teme principale ale Congresului:

1. Mijloace pentru mărirea producției;
2. Probleme în legătură cu refacerea țării după războiu;
3. Coordonarea planurilor și măsurilor pentru dezvoltarea tehnică și economică a țării;
4. Probleme profesionale interesând activitatea tehnică.

La fiecare din aceste rapoarte s'au menționat în concluziuni problemele specifice pentru sectorul forestier.

Moțiunea celui de al XVI-lea Congres AGIR relevă necesitatea intensificării industrializării și a explorării zăcămintelor, mărirea producției generale, revizuirea rețelei de drumuri, etc. În ceea ce privește economia forestieră, se preconizează necesitatea luării unor măsuri urgente pentru conservarea și refacerea domeniului forestier constând din definitivarea hotarelor, alcătuirea statisticelelor, executarea lucrărilor sub conducerea specialiștilor, raționalizarea exploatărilor, organizarea muncii în cooperative, stabilirea prețurilor maxime reale pentru produsele lemnoase, etc. |

În încheiere moțiunea insistă asupra necesității consolidării relațiilor economice în Balcani, printr'o mai strânsă colaborare între inginerii țărilor amice.

Cel de-al XVI-lea Congres AGIR a constituit o afirmare categorică a spiritului de muncă constructivă de care sunt animați inginerii grupați în asociațiile profesionale între carai AGIR-ul ocupă un loc de frunte.

Demn de remarcat este aportul deosebit al colegilor ingineri silvici cari au desfășurat ca și în trecut o activitate intensă la lucrările acestui Congres.

I N F O R M A Ț I U N I

Irsemnări.

— Expoziția tehnică AGIR.

Una din manifestările celui de al XVI-lea Congres AGIR ținut între 21—24 Oct. 1945 a fost și expoziția tehnică deschisă între 24 Oct. și 5 Nov. 1945, în Palatul Facultății de Arhitectură

Expoziția a avut menirea de a oglindi opiniei publice prin sugestive panouri de scheme, grafice, diagrame și fotomontaje, cele patru mari teme desbătute în Congres, și anume:

I. — mijloacele pentru mărirea producției în toate sectoarele de producție tehnică;

II. — mijloacele pentru refacerea țării în urma războiului;

III. — coordonarea planurilor și a măsurilor pentru dezvoltarea tehnică și economică a țării;

IV. — problemele profesionale interesând activitățile tehnice.

În ordinea de desfășurare au fost prezentate următoarele panouri:

Păgubele și distrugerile pricinuite de războiu țării noastre. Exemple de lucrări ingineresti ale altor popoare, Izvoarele de energie ale României, Electricizarea, Circulația și Transportul, Panoul comemorativ al podului dela Cernavodă și al Gazetei Matematice, Urbanism, Edilitate, Construcție, Vitrina cărților tehnice românești, Invățământul tehnic, Agricultură.

În seria panourilor, Silvicultura a avut rezervat un loc modest, ca așezare în sală, dar important prin problemele pe cari le pune. Remarcăm următoarele titluri: „Ameliorarea terenurilor degra-

date”. „Spre o Silvicultură rațională”, „Scăderea suprafeței păduroase între 1900 și 1940”, „Se exploatează mai mult lemn decât trebuie”, „Tendențele de viitor al Silviculturii noastre”.

Expoziția tehnică AGIR a reușit să oglindească plastic activitatea fecundă desfășurată de Corpul Inginerilor pe tărâmul tehnic. În același timp ea a satisfăcut și cel de al doilea scop cu care a fost organizată: formarea unei opinii publice cunoscătoare a problemelor tehnice vitale ale colectivității, pentru colaborare prin muncă la progresul general al poporului.

— „Mașinismul în agricultura noastră”, Conferința d-ului Ministru C. Agiu.

În ziua de Vineri 21 Decembrie 1945, d-l Ministru C. Agiu, Subsecretar de Stat la Min. Agr. și Domeniilor, a conferențiat în sala „Progresul Silvic” în cadrul ciclului de conferințe organizat de Frontul Plugarilor, vorbind despre: „Mașinismul în agricultura noastră”.

Expunând fazele dezvoltării mașinismului în agricultura românească, d-l Ministru C. Agiu a indicat etapele succesive ale aplicării mașinismului la noi. Dezvoltarea mașinismului în agricultură nu presupune însă turburarea armonioasei dezvoltări a celorlalte ramuri de producție națională. Domnia Sa a subliniat în deosebi rolul pădurii ca ocrotitoare a agriculturii, „pădurea fiind atât de strâns legată de agricultură, încât nu se poate dezvolta una fără alta”.

Știri diverse. Mișcare în personal.

— M. Of. Nr. 250/1 Nov. 1945, publică Dec. Min. No. 3039/1945, prin care D-1 ing. silvic Gârbu Ștefan, din cadrul de Stat, se înaintează la alegere în Corpul Silvic, la gradul de insp. gl. silvic, pe data de 1 Ian. 1943.

— M. Of. Nr. 253/5 Nov. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3069/1945, prin care D-nii: insp. g-rali de control, sunt delegați ca în numele Ministerului, să exercite permanent supravegherea și controlul pers. juridice arătate în dreptul fiecăruia: D-1 ing. cons. silvic Dumitrescu Emil: 1. Soc. „Progresul Silvic“, 2. Soc. „Cercul Vânătorilor“, 3. Soc. de vânătoare „Jegălia“.

D-1 ing. cons. silvic Petre Ion: 1. Uniunea generală a Sindicatelor Viticole, 2. Soc. de vânătoare „Zăvoiu“, 3. Uniunea Sindicatelor pentru organizarea exploatarea de animale și carne proaspătă.

D-1 ing. cons. silvic Minescu Gheorghe: 1. Inst. de Drept Agrar și Economie Agrară, 2. Asoc. Comit. Naț. Rom. al Confed. Internaționale de Credit Agricol, 3. Soc. de vânătoare „Seterul“, 4. Fed. Sindic. Zootehnice a Creșcătorilor de oi Karakul, 5. Soc. „Protecția Animalelor“.

D-1 ing. cons. silvic Constantinescu P. Gheorghe: 1. Uniunea Exportatorilor de cereale din România, 2. Asoc. G-lă a Proprietarilor Exportatori Agricoli, 3) Sindic. Producției Valorificarea Grâului, 4. Uniunea G-lă a Vânătorilor din România, 5. Soc. Ind. Prod. Alimentare de origine animală din România, 6) Uniunea Sindic. pentru organizarea exportului de animale și carne proaspătă.

D-1 ing. cons. silvic Băleanu Ion: 1. Soc. Propr. de Păduri, 2. Soc. de vânătoare „Zorile“, 3. Soc. de vânătoare „Potârnichea“, 4. Soc. de vânătoare „Arcașu“, 5. Soc. Rom. pentru cultura și perfecționarea păsărilor de casă și crescătoria „Pasărea“.

D-1 ing. insp. g-1 silvic Comșia Aurel: 1. Soc. de vânătoare „Zimbru“, 2. Soc. de vânătoare „Diana“, 3. Soc. de vânătoare „Lebăda C. F. R.“, 4. Soc. Centrală Agricolă din România, 5. „Columba“ Uniunea Rom. pt. cultura porumbeilor călători, 6. Uniunea Rom. pt. cultura porumbeilor de rasă.

— Idem Nr. 3064/25 Oct. 1945, prin care se detașează în interes de serviciu, următorii ing. silvici, în centrala Insp. silvic Timișoara:

1. D-1 Podgurschi Sergiu ing. silv. stag., dela Serv. Jud. Vâlcea; 2. D-1 Mihalache Victor ing. silv. stag., dela Serv. Silv. Jud. Făgăraș.

— Idem Nr. 3047/23 Oct. 1945, prin care d-1 Blaga Corneliu, ing. insp. silvic, se detașează la Insp. Silv. Craiova, cu atribuțiuni de inspector de control și se delegă ca îndrumător tehnic pe lângă Serviciul Silvic ce s'a organizat la Craiova, al Fundației Culturale „I. C. Mihail“.

— M. Of. Nr. 255/7 Nov. 1945, publică sub Nr. 1378, Jurn. Cons. de Miniștri din 5 Nov. 1945, prin care se autoriză M. A. D., Adm. Casei Păd. Stat., să cumpere imobilul propr. D-nelor Maria Dobrescu și Elena Cristodulo, situat în București, Str. Transilvaniei Nr. 24, cu prețul de 216.342.000 Lei. Imobilul va servi ca reședință Dir. Reg. Silvice București.

— M. Of. Nr. 259/12 Nov. 1945 publică Dec. M. A. D. No. 3046/1945, prin care D-1 Munteanu A. Stelian, ing. silvic cl. II, se detașează la cerere pe data de 1 Nov. 1945, la Serv. Silv. Jud. Brașov.

— M. Of. Nr. 259/12 Nov. 1943, publică Dec. M. A. D. Nr. 3116/1945, prin care D-nii inspectori de control g-1 ai Direcției Silvice, se repartizează astfel: a)

D-1 ing. cons. Ivănceanu V., la Controlul g-1 al Insp. Iași, urmând a executa și delegația de ordin g-1, b) D-1 ing. cons. silvic Ivancea D., la controlul g-1 al Insp. Craiova și Timișoara. c) D-1 ing. cons. silvic Fiera M., la controlul g-1 al Insp. Silvic Sibiu. d) D-1 ing. insp. g-1 silvic Antonescu Gh., la controlul g-1 al Insp. Cluj. e) D-1 ing. insp. g-1 silvic Nițescu I., al controlul g-1 al Insp. Silvic Focșani, rămânând mai departe și cu evidența controlului, fiind ajutat în ceea ce privește executarea atribuțiilor ce i s'au fixat prin Dec. Nr. 175/1945, de D-1 ing. insp. silvic Iacob Marin. f) Dec. Nr. 2637/1945, prin care D-1 ing. cons. silvic Ivanovici C. a fost repartizat la controlul general al inspectoratelor București și Constanța și Dec. Nr. 2204/1945, prin care D-1 ing. insp. g-1 silvic E. Răuță a fost delegat cu controlul Invățământului silvic mediu și inferior, rămân nemodificate.

— M. Of. Nr. 260/13 Nov. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3186/1945, prin care se reprimesc în Corpul tehnic silvic pe data de 4 Aprilie, următorii ing. silvici cu gradul trecut în dreptul fiecăruia: 1. Ing. subinsp. silvic Ficsek Ernest, 2. Ing. șef silvic Spanyol Adalbert, 3) Ing. șef silvic Wunder Eugen, 4. Ing. silv. c). I Fecser Gheorghe.

— Idem Nr. 3185/9 Nov. 1945, prin care se primește demisia d-lui ing. insp. silvic Vișan Traian din calitatea de membru numit în Comitetul de Înaintări al Ing. silvici, pentru motive de boală, numindu-se în locul d-sale în comitetul sus menționat, d-1 ing. insp. silvic Frumușelu Gh. din Ad-ția C.A.P.S

— Idem d-1 Prof. Georgescu Constantin, membru de drept în Comitetul de Înaintări al inginerilor silvici, ce desemnează ca supleant al d-lui secretar general Rashieru Constantin, președinte al suszisului Comitet.

— M. Of. Nr. 265/19 Nov. 1945, publică Dec. Nr. 56.785/1945, prin care se revine asupra detașării D-lui ing. Ștefănescu Const. la INCOOP și se detașează la la acel Institut în interes de serviciu, D-1 ing. insp. silvic Guran Iulian din centrala Dir. Reg. Silv. Arad.

— Idem se transferă: Ing. silvic stag. Ștefănescu Manoil dela Centrul Băbeni-Arnota, în interesul serviciului, în centrala CAPS.; Ing. subinsp. silvic Chiriacescu Nic. din centrala Dir. Reg. Silv. Pitești, la cerere în centrala Dir. Reg. Silv. Constanța; Ing. subinsp. silv. Ficsek Ernest dela Dir. P. P. J. la cerere, în centrala Dir. Reg. Silvice Cluj, pendinte de Casa Păd. Statului, fiind plătit din postul vacant în bugetul CAPS.; Ing. subinsp. silvic Munteanu Radu dela Oc. silvic T. Măgurele în interes de serviciu în centrala Dir. Reg. Silvice Pitești; Ing. subinsp. silvic Tanu Gheorghe dela Oc. silvic Târgoviște în centrala Dir. Reg. Silvice Pitești; Ing. silvic Dinică D-tru dela Ocolul silvic Cislău la cerere, ca șef al Oc. silvic Târgoviște.

— Prin aceeași decizie, se revine asupra transferării din Decizia dela Jurnal Nr. 43361/1945, a următorilor: Ing. insp. silvic Dan Mihail dela centrala Dir. Arad, în sensul că se menține ca șef al Ocolului silvic Sebeș Moneasa; Ing. subinsp. silvic Cartaș C-tin dela Ocolul silvic Sebeș Moneasa, în sensul că se transferă în interes de serviciu, ca șef al Ocolului silvic T. Măgurele; Ing. subinsp. Nahlik Alfred dela Ocolul silvic Lugoj, în sensul că se menține la Ocolul silvic Ploiești. Deasemeni se rectifică Dec. Min. dela Journ. Nr. 31.455/1945, prin care s'a ridicat suspendarea din serviciu a D-lui ing. subinsp. silvic Nahlik Alfred pe data de 20 August 1945, în sensul că i se ridică suspendarea pe data aplicării ei: 1 Iunie 1941.

— Se completează Dec. Min. dela Jrn. No. 30.066 și 48.902/1945, în sensul că D-1 ing. insp. silvic Chiculiță C-tin se numește și șef al Ocolului Valea Râului, iar D-1 ing. silv. Stănescu Ion, repartizat la Ocolul silvic Tismana, se transferă la acel Ocol; D-1 ing. silvic cl. I Nepomneasci Vasile, ajutor la Ocolul silvic Orăștie, se numește șef al Ocolului silvic Baia Mare.

— M. Of. Nr. 266/20 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3184/1945, prin care D-1 Dr. Sburlan D., ing. insp. g-1 silvic, delegat cu atribuția de Subdirector la Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră al României, se autoriză de Ministru, a ține locul D-lui Dr. Georgescu C., ing. cons. silvic, delegat ca director al ICEF., în lipsa acestuia dela Institut.

— M. Of. Nr. 270/24 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3184/1945, prin care D-1 ing. insp. silvic Drăgan Emil a fost numit inspector de vânatoare onorific al Jud. Dolj.

— Idem Nr. 11021/1945, prin care s'a prelungit epoca vânătorii caprelor negre (lapți și capre) până la 15 Ian. 1946.

— M. Of. No. 272/1945, publică Dec. Min. No. 3271/1945 prin care se primește demisia din serviciu pe data de 15 Nov. 1945, D-lui Ceausu C-tin, din insp. silvic, dela Dir. Economiei Vânătorului.

— M. Of. Nr. 275/30 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3360/1945, prin care D-1 Constantinescu Nic. se reprimește în funcțiune pe data de 1 Dec. 1945. D-sa va ocupa funcția de șef al Ocolului silvic Valea Dornei (C. Lung-Bucovina).

— M. Of. Nr. 289/23 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3261/1945, prin care D-1 Crischi D. Dumitru ing. șef silv. dela Serv. Silv. Jud. Româna, care se află

actualmente detașat la Serv. Silv. Jud. Bacău, cu atribuțiuni de șef de serviciu, se transferă la acest serviciu în aceeași calitate.

— M. Of. Nr. 277 din 3 Dec. 1945, publică Dec. Adm. Caps. Nr. 69.375/945 prin care completează Ocoalele model CAPS în vederea practicei studenților Facultății de Silvicultură, cu Centrul de Exploatare CAPS — Curtea de Argeș și Ocolul Silvic Brăila.

— Idem Dec. Min. Nr. 3273/1945 prin care d-1 Cucer Terențiu, ing. insp. silv. dela Insp. Silv. Sibiu, se detașează la cerere, pe data de 1 Decembrie 1945 la Insp. Silv. București.

— M. Of. Nr. 281 din 7 Dec. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3333/945 prin care d-1 Lupșa Gheorghe, ing. insp. silv., Șeful Serv. Silv. Jud. Arad se detașează la cerere la Insp. Silv. Timșoara, în calitate de Inspector de Control.

— Idem d-1 Defour Bartolomeu, ing. șef silv., Șeful Oc. Silv. Orșova-Severin se detașează la cerere la Serv. Silv. Jud. Arad, în calitate de Șef al acestui Serviciu.

— Idem d-1 Filipovici Jiva, ing. șef silv., Șeful Serv. Jud. Severin, se delegează cu conducerea Oc. Silv. Orșova-Severin.

— M. Of. Nr. 286 din 13 Dec. 1945 publică Dec. Min. A. D. Nr. 3446/945 prin care se înaintează la alegere pe ziua de 1 Ianuarie 1946 următorii Ingineri Insp. G-rali Silvici la gradul de *Ingineri Consilieri Silvici*:

Din Serviciul M. A. D.: Georgescu Victor, Predescu Gh. Ștefan, Rachieru Constantin, Caraminu C. Ion, Popescu I. A. Alexandru, Constantinescu Ion-Leu, Georgescu Vencu, Emanoil C. Constantin, Vasilescu Coman Iosif, Teodo-

rescu D. Dumitru, Paladian Ion, Roşescu Paraschiv, Vasiliu N. Constantin, Vasilescu Coman Iosif, Teodorescu D. Dumitru, Paladian Ion, Roşescu Paraschiv, Vasiliu N. Constantin, Opriş Valeriu, Comşa M. Aurel.

Din serviciul altor Instituţii din cadrul de Stat: Dumitrescu Gh. Ioan, Sburlan A. Dimitrie, Dan H. Ilie, Voleşciuc Aurel, Demetrescu C. Ilie şi Turcanu V. Victor.

— M. Of. Nr. 289 din 17 Dec. 1945 publică Dec. Min. Nr. 62.959/945 prin care se revine asupra detaşării d-lui ing. subinsp. silv. Cojoc Gheorghe din Centrala Dir. Reg. Silv. Bacău la IN-COOP., detaşându-se în interes de serviciu la acelaşi Institut d-l ing. subinsp. silv. Popovici Grigore din aceeaşi Direcţie.

— M. Of. Nr. 280 din 18 Dec. 1945 publică Dec. Min. Nr. 64.785/945 prin care se pun în disponibilitate din serviciul CAPS următorii: ing. silv. Stănciulescu Dorin, Şeful Oc. Silv. Jiblea, ing. subinsp. silv. Cerna Leonid, girantul Oc. Silv. Jiblea; pe termen de un an: ing. subinsp. silv. Stănescu Gh. Alex. din Centrala Dir. Piteşti — Primii pentru lipsă de măsuri în administrarea averii Statului, lipsă de control şi neglijenţă, iar ultimul pentru lipsă de control, care a atras pagube în averea Statului.

— D-l ing. insp. g-l silvic C. D. Alboteanu din Ad-ţia Casei Păd. Statului, insp. g-l de control al Dir. Reg. Silv. Piteşti, se pedepseşte cu suspendare pe termen de 30 zile, fără salariu, fiindu-se vinovat de lipsă de control.

— M. Of. Nr. 292/20 Dec. 1945, publică Dec. Nr. 62.963/1945, prin care se fixează funcţiile ce dau dreptul funcţionarilor care le exercită, a locui într'un imobil al Statului sau închiriat de Stat, din Adm. Casei Păd. Statului:

Şef şi ajutor de şef de Ocol, centru de exploatare, fabrică, depozit, c. f. silvică şi Oficiu, conductor silvic, brigadier silvic, pădurar, agent, casier, paznic, intendent, vânător, fazanier, şofeur, mecanic, camerist şi portar. Deasemeni personalul Şcoalei de Brig. Silv. C. de Argeş.

— M. Of. Nr. 293/21 Dec. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3855/1945, prin care păd. „Frasinul“ în suprafaţă de cca. 100 Ha., propr. Statului, din Oc. silv. Buzău, pendinte de CAPS. Dir. 5-a Reg. Silv. Buc., se destină ca o rezervaţie pentru lucrările de cercetare ale Institutului de Cercetări Forestiere al României. Această pădure rămâne în paza şi administraţia CAPS.

— Idem Nr. 2476/1945, prin care D-l Brejan Sergiu, ing. silv. stag., şeful Ocolului Silvic Hida-Cluj se consideră demisionat din funcţiune cu începere dela data de 1 Oct. 1945, pentru lipsă nejustificată dela serviciu.

— M. Of. Nr. 295/28 Dec. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3488/1945, prin care D-l ing. insp. silvic Comşa Aurel dela Insp. G-l de Control, se delegă pe data prezentei decizii, director al Direcţiei Economiei Vânătorului.

— M. Of. Nr. 297/31 Dec. 1945, publică Dec. Adm. Caps. No. 66.689/1945, prin care D-l ing. silvic Păunescu Const. dela fabrica Măcărescu, se transferă în interes de serviciu, ca şef al Oc. silv. Jiblea.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC”

A 59-a ADUNARE GENERALĂ ANUALĂ

PROCES-VERBAL

Adunarea generală a Societății „Progresul Silvic” se deschide în localul Societății, din București, Bulev. Tache Ionescu Nr. 31, în ziua de 24 Iunie 1945.

Fiind a doua convocare, ședința se deschide cu orice număr de membri prezenți, — după registrul de prezență, participanții sunt în număr de 245, mai fiind de față și următoarele persoane:

D-l C. Agiu, Ministru Subsecretar de Stat al Agriculturii și Domeniilor, C. Rachieru, Secretar General al Ministerului Agriculturii și Domeniilor și membru al Comisiunii interimare de conducere al Societății și alți invitați.

Prezidează d. Decan C. C. Georgescu, președintele Comitetului Provizoriu de conducere al Societății, asistat fiind de d-nii: Ioan Zeicu și Sterie Rodoteatu, Vice-președinți și Ștefan Predescu, secretar general al Comitetului Provizoriu.

În numele Biuroului Adunării, d. Președinte, C. C. Georgescu constatând îndeplinirea tuturor formelor cerute pentru convocarea Adunării Generale, în conformitate cu Statutele și cu respectarea prevederilor Legii Persoanelor Juridice, declară Adunarea Generală legal constituită.

D. C. C. Georgescu, Președintele Comitetului Societății rostește cuvântarea de deschiderea adunării, solemnitatea începând cu citirea telegramelor omagiale trimise M. S. Regelui Mihai I, d-lui Dr. Petru Groza Președintele Consiliului de Miniștri și d-lui Romulus Zăroni, Ministrul Agriculturii și Domeniilor și salutând în mijlocul adunării, pe d. Ministru C. Agiu.

D. C. Agiu, Ministru Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii și Domeniilor rostește cuvântarea Domniei Sale.

Urmează cuvântările invitaților: d. Inginer V. Economu, din partea A. G. I. R. și a Societății Inginerilor Agronomi, d. conductor silvic H. Sustreanu, din partea Asociației Conducătorilor Silvici, d-l Florea Căruntu, din partea Asociației Brigadierilor și a Pădurarilor, d. Titus Orădeanu, din partea studenților Ingineri ai Facultății de Silvicultură.

Se dă cuvântul raportorilor Dării de Seamă a activității desfă-

șurată de Comitetul de Conducere, dela 12 Noembrie 1944—24 Iunie 1945.

D-1 Ștefan Predescu, secretarul general al Societății, dă citire Dării de Seamă, partea I-a, referitoare la activitatea profesională-culturală.

D-1 D. Bozdoc, casierul Societății, dă citire părții a II-a a Dării de Seamă, referitoare la activitatea economică a Comitetului.

D-1 D. Teodorescu, președintele Comisiei de Cenzori ai Societății, dă citire Procesului-Verbal de verificarea gestiunii Societății pe anul 1944.

Adunarea Generală aprobă, prin aclamații Darea de Seamă și dă descărcare Comitetului de conducere al Societății, de gestiunea sa pe anul expirat 1944.

D-1 D. Bozdoc, casier, dă citire proiectului de buget, propus de Comitet, pe anul 1945, în sumă totală de lei 22.777.592 la venituri și tot atât la cheltueli, iar adunarea generală îl aprobă întocmai.

D-1 președinte C. C. Georgescu supune aprobării Adunării Generale, cererea Asociației Brigadierilor Silvici și Pădurarilor de cedare, de către Societatea „Progresul Silvic”, a vilei dela Amara.

D-1 Florea Căruntu e invitat să expună Adunării Generale doleanțele Asociației Brigadierilor Silvici și Pădurarilor, pe care o reprezintă.

D-1 D. Bozdoc dă citire referatului în această chestiune, după care iau cuvântul d-nii: C. Rachieru, Secretar General M. A. D., Ioan Lupe și V. Lissievici. Adunarea Generală, la propunerea d-lui Președinte C. C. Georgescu, aprobă cedarea integral și fără nici o restricție, a vilei dela Amara, Asociației Brigadierilor silvici și Pădurarilor.

D-1 Florea Căruntu aduce mulțumiri din partea Asociației pe care o reprezintă.

D-1 C. Rachieru, Secretar General al M. A. D. expune Adunării Generale înfăptuirile guvernului F. N. D. și problemele pe care acesta și le-a propus spre rezolvare, pentru propășirea ideii forestiere și pentru înfăptuirea și satisfacerea doleanțelor Corpului Silvic.

Iau cuvântul la discuțiunea acestor probleme d-nii: Al. Stefanopol, V. Bivol, I. Dimitrescu și Președinte C. C. Georgescu.

Ședința de dimineață se încheie la orele 13.

Ședința de după amiază se deschide la orele 17, la ordinea de zilei fiind modificarea Statutelor Societății.

Biuroul ședinței este format din d-nii: C. C. Georgescu, preșe-

dinte, Sterie Rodoteatu și I. Zeicu, vice-președinți și Șt. Predescu, secretar general. Raportor d-l C. Nettea.

Se dă citire proiectului noului Statut al Societății, votându-se în ședința de după masă, din 24 Iunie, în total 40 articole, articol cu articol, prin ridicare de mâni, după discuțiuni la care au luat parte d-nii: V. Dinu, C. Nettea, M. Burculeț, V. Bivol, I. Ivanovici, I. Paladian, I. Dimitrescu, I. Constantinescu-Leu, D. Bozdoc și președinte C. C. Georgescu.)

Ședința de după masă din ziua de 24 Iunie 1945, se încheie la orele 19.

Ședința din ziua de 25 Iunie 1945, se deschide la orele 10 dimineața, fiind prezidată de d. C. C. Georgescu.

D-l raportor C. Nettea citește în continuare proiectul pentru modificarea Statutelor, votându-se fiecare articol prin ridicarea de mâni, după discuțiuni ample la care iau parte d-nii: M. Burculeț, V. Dinu, I. Ivanovici, A. Nedelcovici, Traian Vișan, St. Rodoteatu, Georgescu Vencu, I. Dimitrescu, C. Nettea, C. C. Georgescu și Șt. Predescu.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune un amendament la art. 41, referitor la latitudinea Adunării Generale de a fixa modalitatea alegerii Consiliului de Administrație a Societății pe liste sau nominal.

Amenadamentul se votează cu majoritate absolută.

După debaterile ample care au avut loc, la propunerea d-lui președinte C. C. Georgescu, Adunarea votează în unanimitate noile statute, prin aclamații, conform textului definitiv, care face parte integrantă din acest proces-verbal.

Terminându-se votarea modificării Statutelor, ședința se suspendă, la orele 11 și 30 dim., pentru 10 minute, la ordinea zilei urmând:

Alegerea Consiliului de Administrație al Societății.

Ședința se redeschide la orele 11 și 40 minute.

D-l C. C. Georgescu salută prezența în Adunare a d-lui Gh. Nicolau, inginer silvic pensionar, decanul de vârstă al Societății — 88 de ani, — propunându-l ca președinte de onoare al biroului de prezidarea alegerilor și pe d-nii: Profesor D. Drâmbă și Ștefan Constantinescu, ca scrutatori.

D-l C. Rachieru propune și Adunarea Generală aprobă ca alegerea președintelui Consiliului de Administrație al Societății să se facă prin aclamații.

D-l V. Dinu propune Adunării încredințarea mandatului de

Președinte al Societății, în aceste vremuri de mare răspundere, d-lui profesor C. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură.

Adunarea Generală aclamă frenetic și alege ca președinte, pe d-l profesor C. C. Georgescu

D-sa preia președinția Adunării Generale și propune ca prin același procedeu, adică prin aclamații, să fie aleși, cei doi Vice-președinți și Secretarul General al Consiliului.

Se pune la vot această propunere și Adunarea Generală aprobă.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune ca vice-președinți, pe d-nii: C. Rachieru și Gr. Colpacci.

Adunarea Generală aprobă prin aclamații alegerea d-lor: C. Rachieru și Gr. Colpacci, ca vice-președinți.

Ca Secretar General este propus d-l Ștefan Predescu.

Adunarea Generală îl alege, prin vii aclamații, ca secretar general.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune ca Adunarea Generală în mod excepțional să decidă ca în acest an votarea membrilor Consiliului de Administrație al Societății să se facă pe liste, prin ridicarea de mâini, cu majoritate absolută.

Adunarea aprobă propunerea.

Se suspendă ședința pentru 10 minute, pentru depunerea listelor.

Ședința se redeschide, procedându-se la votarea listelor propuse și depuse la birou, fiind scrise și pe tabelă.

Pentru lista Nr. 1 s'au exprimat 112 voturi.

Pentru lista Nr. 2 s'au exprimat 11 voturi.

D-l Consilier Em. Demetrescu, delegatul Ministerului Agriculturii și Domeniilor cu controlul Societății, constată îndeplinirea tuturor formelor legale și statutare la alegerea Consiliului de Administrație al Societății „Progresul Silvic“.

Lista Nr. 1, proclamată aleasă este următoarea:

Bordea Dimitrie, Borovschi Boris, Boldur Mihai, Butoiu Alex., Comșia Aurel, Comeș Tifus, Constantinescu Ștefan, Constantinescu-Lău Ioan, Eliescu Grigore, Ene Mircea, Filip C. Vasile, Georgescu Vencu, Ionescu I. Gheorghe, Lissieyici Vasile, Manole Horia, Marinescu Ionel, Nettea Constantin, Pană Gheorghe, Paladian Ioan, Popescu V. Constatnin, Popovici Valeriu, Purcăreanu Gheorghe, Rodoteatu Sterie, Sburlan A. Dumitru, Vișan Traian, Volosciuc Aurel, Teodorescu Ștefan, Zeicu Ioan.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune și Adunarea Generală alege ca censori pe d-nii: Pană Vasile, Dumitru Ioan și Dragu C-tin, iar ca cenזורi supleanți pe d-nii: Constantinescu Gh., Delavale E. Anton și Dragomir Ioan.

D-l G. Nicolau depune mandatul de președinte de onoare al biuroului de presidarea alegerilor, urând noului Consiliu realizarea tuturor țelurilor.

Se formează Biroul noului Consiliu al Societății, alcătuit din d-nii:

C. C. Georgescu, președinte, C. Rachieru și Gr. Colpacci, vice-președinți și Ștefan Predescu, secretar general.

D-l Președinte C. C. Georgescu face o expunere asupra proiectelor de reorganizare a Corpurilor tehnice, la care se lucrează la A. G. I. R. și la Colegiul Inginerilor.

Se dă cuvântul d-lui Sterie Rodoteatu, care mulțumește pentru alegerea făcută în persoana D-sale.

D-l Președinte C. C. Georgescu închide ședința de dimineață la orele 13 și 30 minute.

Ședința de după amiază se deschide la orele 16.

Prezidează d. Vice-președinte, Gr. Colpacci.

D-l Aurel M. Comșia dă citire comunicării D-sale, despre „Democratizarea Economiei Vănatului“.

D-l Vasile Cotta ia cuvântul în chestiunea redobândirii de către silvicultori a pozițiilor din conducerea Economiei Vănatului.

D-l Președinte C. C. Georgescu preia președinția Adunării.

D-l Inginer Șt. Dem. Olteanu, dă citire comunicării D-sale, referitoare la repunerea tehnicii silvice a amenajărilor în drepturile ei.

D-l Secretar General Ștefan Predescu se adresează în special celor din exterior, rugându-i ca toate doleanțele lor de serviciu și de corp, să fie comunicate în permanență Societății, pentru ca cei dela Centru să aibă în orice moment putință de-a le lua apărarea și a le da imboldul la luptă, pentru realizare.

D-l Președinte C. C. Georgescu, rostește cuvântarea de închidere, declarând încheiate lucrările celei de a 59-a Adunare Generale anuală și mulțumind participanților pentru munca depusă în ședințele acesteia.

Președinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

Scrutatori la alegerea Consiliului de Administrație:

(ss) **D. Drâmbă**

(ss) **Ștefan Constantinescu**

DESBATERILE ȘEDINTELOR ADUNĂRII GENERALE

În zilele de Duminecă 24 și Luni 25 Iunie a. c. s'a ținut în București Adunarea Generală Anuală a Societății Inginerilor Silvici „Progresul Silvic”. Ședințele au avut loc în sala de festivități a Societății, dela sediul din Bv. Take Ionescu Nr. 31.

Ședința festivă a Adunării s'a deschis Duminecă 24 Iunie, în prezența d-lui **Constantin Agiu**, Ministru Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, și a d-lui **Constantin Rachieru**, Secretar General la același Departament. Au luat parte un număr impunător de ingineri silvici din toată țara, precum și delegați ai Corpului Silvic mediu și auxiliar.

Cuvântul de deschidere al Președintelui Adunării

D-l prof. univ. Dr. C. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură, Președintele Comisiei Interimare aleasă de Adunarea Generală Extraordinară din 14 Nov. 1944, deschizând ședința în calitate de Președinte al Adunării, adresează în numele Comitetului urărirea de bun venit participanților la Adunare. D-sa propune și Adunarea aprobă trimiterea următoarelor telegrame adresate M. S. Regelui, d-lui Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri și d-lui Romulus Zăroni, Ministrul Agriculturii și Domeniilor. Apoi d-sa salută prezența d-lui Ministru C. Agiu, în mijlocul Adunării, elogiind personalitatea acestui fanatic luptător pentru ridicarea poporului și solicitându-l să-și concentreze cât mai curând preocupările asupra sectorului forestier, pentru prosperarea pădurilor țării și spre binele colectiv.

În continuare, d-l Decan C. Georgescu arată consecințele suferințelor războiului, cari vor determina un început de eră nouă caracterizată prin:

- a) trecerea instrumentelor de producție din mâna exploatarelor personali în stăpânirea poporului;
- b) o mai justă repartizare a bunurilor în masa mare a poporului.

Aceste țeluri întrevăzute de marii revoluționari și-au găsit o fericită realizare în U.R.S.S., unde un popor muncitor e călăuzit de geniul creator al Mareșalului Stalin. Debarasându-ne de egoismul distrugător și trecând la munca obștească ne vom transforma și noi, devenind un popor creator și demn de libertate. Noua societate pe care dorim să o clădim să fie bazată pe dreptate, libertate, obligati-

vitatea muncii și răsplata ei în raport cu nevoile fiecărui membru al colectivității.

Trebuie însă să ne trudim a ne făuri condițiunile noi de viață între cari sporirea producției, pentru satisfacerea nevoilor poporului și pentru îndeplinirea Condițiunilor Armistițiului, este prima. Acordul economic cu U.R.S.S. bazându-se pe livrări de produse lemnoase, silviculorii sunt îndrituiți a cere factorului politic să acorde toată atențiunea economiei forestiere. Pădurea este un scop de sine stătător, iar nu un auxiliar al agriculturii. Aceasta justifică necesitatea înființării unui Minister al Pădurilor și Apelor, în care economia forestieră, descătușată de imperativele agricole dominatoare, să-și trăiască viața ei proprie. Numai astfel putem spera să îndrumăm pădurile țării, ruinate de capitalism și politicianism demagogic, către acea stare ideală la care s'a ajuns în gospodăria forestieră a U.R.S.S. Reorganizarea economiei noastre forestiere este în curs de perfectare în lumina noilor prefaceri, în spiritul adevărate democrații.

* În încheiere D. Decan C. Georgescu arată rolul istoric al Adunării de azi, prin sarcina ce și-a luat-o Comitetul provizoriu de a supune Adunării Generale modificarea Statutelor, în scopul ideal al democratizării Societății „Progresul Silvic”.

Cuvântarea d-lui Ministru C. Agiu

Indelung ovaționat, d. Ministru C. Agiu salută pe inginerii silvici participanți la Adunare, în numele Guvernului și al d-lui Romulus Zăroni, Ministru al Agriculturii și Domeniilor. În continuare d. Ministru C. Agiu arată că între problema economiei silvice, cea a agriculturii și problemele generale ale țării este o legătură indisolubilă. În consecință, pentru valorificarea silviculturii, ca bogăție de bază a țării, eforturile inginerilor silvici trebuiesc îmbinate cu cele ale inginerilor agronomi, într'o colaborare armonioasă. În afară de aceasta, inginerii silvici trebuie să lucreze de acum înainte pentru popor și prin popor. În acest scop sunt chemați să se încadreze în noua ordine democratică, adoptând față de popor o atitudine nouă de îndrumători și educatori ai poporului, realizând astfel, cu un moment mai de vreme apropierea sufletească azi neexistentă, între silvicultori și săteni. Poporul trebuie ajutat, înțeles și educat. Muncitorului de pădure trebuie să i se dea răsplata dreaptă a muncii și respectul omenos al persoanei sale.

Trebuie să se renunțe la metoda constrângerii. Poporul trebuie

ridicat la un nivel de înțelegere superior, prin conferințe, sfaturi și pilde.

Problema silviculturii este atât de puțin înțeleasă în țara noastră și mai ales în popor că am putea spune că ne aflăm cu cel puțin 100 ani în urmă.

Pădurile noastre să fie mari și frumoase. Socotesc că pentru rezolvarea acestei probleme trebuie să părăsim drumurile vechi, să recurgem la popor și unit cu el să tratăm problema silviculturii. Inginerii silvici să se simtă datori a convinge pe plugari, cari constrânși de nevoi vin să atace din neștiință chiar propriul lor interes. Țăranii trebuie să vadă în silvicultori pe apărătorii cauzei lor. În felul acesta inginerul nu va mai fi privit cu resentiment, iar colectivitatea și economia generală a țării nu vor avea decât de câștigat.

D-l Ministru își exprimă regretul că fiind ocupat până acum cu însămânțările nu s'a putut dedica mai mult silviculturii. D-sa promite însă ca acest moment festiv să însemne începutul preocupării intense cu aceste probleme. D-l Ministru își încheie cuvântarea urând congresiștilor spor la lucru și făcând un apel pentru înțelegerea străduinței Ministrului nostru de a elibera poporul, dând tot sprijinul. căci făcând aceasta sprijinim pe frații, surorile și neamul nostru întreg.

Salutul A. G. I. R.-ului și al Asociației inginerilor agronomi

Din partea Asociației Inginerilor Agronomi vorbește d-l Virgil Economu, ing. insp. g-ral agronom, care aduce în acelaș timp și salutul A. G. I. R.-ului, urând Adunării Generale a inginerilor silvici spor la lucru în ședințele ce vor avea loc.

D-sa elogiază personalitatea D-lui Prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură, de activitatea căruia depinde în aceste momente buna stare a tuturor inginerilor din țară.

Intreg corpul ingineresc trebuie să aibă încredere în lupta vajnică pe care D-l Decan Georgescu o duce.

D-l V. Economu îndeamnă membrii corpului silvic la colaborarea în deplina armonie cu inginerii agronomi și medicii veterinari în cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

D-sa sprijină ideea înființării Ministerului Pădurilor.

Salutul Corpului Conducătorilor Silvici

Din partea Asociației Conducătorilor silvici din România vorbește D-l Conducător Silvic H. Șuștreanu aducând salutul și urările de bună reușită în lucrările congresiștilor.

Cere ca în aceste desbateri să se țină seama și de doleanțele corpului auxiliar silvic (conducători, brigadieri și pădurari) așteptate de 16 ani, rezolvarea acestora fiind absolut necesară pentru a restabili încrederea reciprocă și asigurarea unei colaborări între toate categoriile de silvicultori.

D-sa mulțumește D-lui Secretar General C. Rachieru pentru inițiativa numirii în comisiunile lucrative înființate a reprezentanților conductorilor silvici, asigurând de sprijin total din partea acestora pentru muncă în spiritul noilor vremi.

Salutul Asociației Brigadierilor și pădurarilor

D-l Floarea Căruntul președintele Asociației Brigadierilor și a pădurarilor aduce salutul acestei Asociații.

D-sa remarcă schimbarea de atitudini în mentalitatea de până acum, azi impunându-se integrarea într'un ritm de muncă unitar pentru întreg Corpul Silvic.

D-sa afirmă credința majorității silvicultorilor că învinuirile ce se aduc unor anumiți membri ai corpului nostru cari s'au comportat nedrept față de popor nu pot fi generalizate, silvicultorii fiind în marea lor majoritate muncitori cu brațele și cu cugetul în slujba unui ideal mareț, dar greu de realizat. Pe calea acestei realizări ei întâmpină adeseori rezistența populației neîndreptățite dar și necunoscutoare devenind odioși pe nedrept. Dar munca pe teren a silvicultorului nu este de disprețuit (plantațiuni, împăduriri, ameliorări, etc.).

În trecutul pseudodemocrației, politica conducătorilor era discreționară iar silvicultorul pătimea ca apărător sincer al idealului său forestier. Azi democrația adevărată apropie pădurea de popor, realizând o conducere prin popor și pentru binele poporului. Brigadierii și pădurarii fiind chemați să colaboreze pentru legiferarea problemelor curente, au ocaziunea să ia parte la conducerea efectivă pentru care fapt mulțumesc cu această ocazie.

D-sa asigure de sprijin total din partea corpului pe care îl reprezintă încheind prin facerea unui apel de „instaurarea unui spirit de omenie cu respectarea etalonului „Om“.

D-l Student-inginer Titus Orădeanu, din partea studenților ingineri silvici, exprimă recunoștința de a fi invitați în calitate de puiți ai pepinierii corpului silvic la această adunare, afirmând do-

rința de a ajunge și studențimea forestieră cât mai curând să-și dea obolul pentru prosperitatea țării ai cărei fii și slujitori devotați sunt.

Darea de Seamă și Raportul de Gestiune al Comitetului Provizoriu. Raportul Comisiei Cenzorilor.

D-1 Ștefan Predescu, Secretarul General al Comitetului provizoriu citește darea de seamă privitoare la activitatea acestui Comitet dela 12 Noembrie 1944 până la 24 Iunie 1945, partea I, activitatea profesională-culturală. Intre chestiunile rezolvate și cele cari preocupă în continuare Comitetul sunt prezentate: avansările, legiferarea fondului de educație, înființarea unui birou de asistență juridică pentru membrii Societății, chestiunea salarizării, păstrarea și dezvoltarea contactului cu asociațiile profesionale (AGIR, Colegiul Inginerilor etc.) și culturale, (ARLUS), înființarea Cercurilor Regionale, continuarea publicațiilor periodice (Revista Pădurilor și Suplimentul Profesional), și a activității editurii, achiziționări de noi volume pentru bibliotecă, inițiativa înființării băncii „Silva“, susținerea activității CEACS-ului, acordări de ajutoare colegilor, întocmirea proiectului de modificarea Statutelor Societății în spiritul vremilor noi, pregătirea sindicalizării Corpului, culegerea datelor pentru întocmirea biografiilor figurilor reprezentative din Corpul Silvic, pregătirea noilor legiuri pentru reforma sectorului forestier și diverse acte de gospodărie. Situația membrilor se oblinește în următorul tablou:

Totalul membrilor la data de 24 Iunie 1945	922
(activi: 817; pensionari: 95; de onoare: 9; corespondenți: 1)	
Inscriși dela 1 Ianuarie 1945 la 24 Iunie 1945	18
Decedați în același interval	20

Cei trecuți în lumea celor dreți sunt următorii: Zaharia Przemęchi, Stelian Cămărășescu, Ionel Gh. Bănulescu, Radu Giuvelca, Dem. Borș, Mihail Secăreanu, Alex. Bulgăreanu, Ion Balaban, Dumitru Burghilea, Teodor Grigoraș, Petre Cafegiu, Victor Ivănescu, Gh. Sandulache, Constantin N. Părvulescu (căzut pe frontul Budapestei), Sabin Pelée, Ștefan Moraru, Ion Ghica Anaștase, Aurel Gh. Adam, Ioan Gh. Solacolu, M. Poenaru.

D-1 D. Bozdoc citește în continuare partea II-a a Dării de Seamă, privitoare la activitatea economică pe același interval de timp, cifrele Bilanțului încheiat la 31 Decembrie 1944 indicând la activ și la pasiv: 46.861.441 lei (față de 46.467.290 lei, cât a fost la 31 Dec. 1943, deci cu o creștere de lei 394.151).

D-l D. Teodorescu, Președintele Comisiunii de Cenzori, citește procesul verbal al Comisiunii de Cenzori, privitoare la gestiunea societății până la 31 Decembrie 1944.

Adunarea generală dă descărcare Comitetului provizoriu atât gestiunii pe 1944 cât și activității profesionale, culturale și economice.

În continuare, **D-l D. Bozdoc**, dă citire proiectului de buget pe 1945/1946, iar Adunarea generală dă aprobare prin aclamații.

Cedarea Vilei Amara pentru Asociația Brigadierilor și Pădurarilor

D-l Președinte al Comitetului provizoriu, **C. Georgescu**, supune aprobării Adunării Generale chestiunea cedării vilei Amara, la cererea Asociației Brigadierilor și Pădurarilor, pentru contribuția acestora la construirea vilei și în scopul folosirii ei de către brigadierii și pădurarii bolnavi, în timpul tratamentului de care au nevoie la băile Amara.

Se dă cuvântul d-lui **Florea Căruntu**, președinte Asociației Brigadierilor și Pădurarilor, care expune doleanțele Asociației pe care o reprezintă.

D-l D. Bozdoc citește referatul în această chestiune. Adunarea generală aprobă propunerea dela punctul 3, din concluziile referatului, adică cedarea în deplină proprietate a vilei Amara Asociației corpului silvic inferior.

D-l Secretar General C. Rachieru, subliniază actul de solidaritate ce se consfințește astfel între membrii corpurilor de silvicultori.

D-l Ing. I. Lupe, propune ca inginerii să cotizeze o sumă anuită pentru a veni în ajutorul lucrărilor de terminarea construcțiunii vilei.

D-l Florea Căruntu mulțumește Adunării pentru donația făcută.

Discuțiunea Dării de Seamă

Cuvântarea d-lui Secretar General C. Rachieru

D-l C. Rachieru, Secretar General M. A. D., face următoarea expunere: unul din obiectivele cardinale ale acestei Adunări este găsirea celei mai juste orientări pentru Corpul Silvic în cadrul României noi, liberă și democratică.

Lupta ce se duce este pentru realizarea a două mari principii: de mărirea producției prin popor și pentru popor, cu înlăturarea intermediarilor rapaci și, — al doilea principiu — trezirea conștiinței fiecăruia la democrație și anume la libertate, dar la o libertate disciplinată, pentru promovarea sa ca factor de producție în cadrul

colectivității. Se impune o analiză scurtă asupra trecutului, nu pentru a stabili răspunderi dar pentru ca prin precizarea greșelilor să găsim orientarea cea mai justă care să asigure Corpului realizarea celor două mari postulate:

- promovarea economiei forestiere
- promovarea intereselor membrilor corpului.

Au fost în trecut trei mari nuclee egoiste: reacționarii, tineretul încadrat în mișcare de diversiune și o clică mică dar puternică, care prin teroare și denunțuri au acaparat puterea în interes personal. Nici când nu s'a văzut preocuparea cinstită pentru promovarea celor două mari postulate, iar sub dictatura antonesciană reacțiunea a excelat prin instaurarea pe față a bunului plac.

Astfel s'au distins personalități din corp cari au excelat prin procese răsunătoare în Consiliul de disciplină, bunurile țării ajungând în paragină, iar economia forestieră și Corpul în suferință.

Nu s'au făcut fabrici, construcții, terenurile degradate s'au dublat, școlile n'au fost organizate, etc.

Distrugând acest trecut jalnic, dorim să reînscăunăm principiile de dreptate, libertate disciplinată în folosul colectivității. În acest scop s'a creiat gruparea F. N. D. care integrează în principiile de guvernare democratică a guvernului Petru Groza, a dat deja dovadă de sinceritatea, înțelepciunea și tăria ei în reformele ce se fac.

Democratizarea trebuie urmărită pe trei căi:

1. Darea de viață sindicatelor noastre ca expresie fericită a dreptății prin noi înșine.
2. Infrățirea personalului forestier în sfaturile de colaborare pentru obținerea maximului de randament.
3. Infrățirea socială prin încadrare în Uniunea Patrioților, pentru unirea și educația intelectualilor spre binele colectiv.

În încheiere D-1 Secretar G-1, C. Rachieru, aduce la cunoștința Adunării semnarea decretului lege pentru repararea nedreptăților la avansările din trecut, promițând obiectivitate și cinste deplină.

În chestiunea dezideratelor pentru ameliorarea salarizării, D-șu menționează activitatea deosebită a D-lui Decan C. Georgescu, atrăgând atențiunea asupra promovării prin merite proprii și deci a situării meritate la Preșidenția Societății a acestei personalități de frunte a Silviculturii și științei române.

D-1 Al. Stefanopol, își exprimă regretul său că nu a văzut venind la tribună, nici un director și nici un alt conducător care să-și exprime doleanțele, acum în această epocă nouă de democrație când libertatea cuvântului a redevenit o realitate și mulțumește D-lui

Florea Căruntu, pentru cuvintele frumoase rostite și subliniind cu tărie că inginerii silvic n'au fost și nu vor fi niciodată în slujba nimănui, ci numai în slujba pădurii, făcându-și datoria cu risc și eroism.

D-l VI. Bivol arată căile ce trebuiesc urmate de silvicultori pentru ca poporul să ne prețuiască.

D-l I. Dumitrescu aduce în discuțiunea Adunării, chestiunile privitoare la dreptul funcționarilor de a face politică, necesitatea comandamentului unic și independent al sectorului silvic, situația materială precară a pădurarilor, insuficiența încadrării Serviciilor județene și a Inspectoratelor și necesitatea reparării obiective a nedreptăților din Corp, cerând numirea în Comisiile și a unor delegați din exterior, cunoscători ai activității inginerilor silvici dela unitățile exterioare.

D-l preș. C. Georgescu încheie seria discuțiunilor asupra Dării de Seamă îndemnând pe participanții la discuțiunile următoare să facă critică pozitivă. D-sa mențineonează dreptul și datoria de a face politică constructivă a oricărui cetățean, lupta deschisă pentru satisfacerea revendicărilor profesionale fiind calea pe care adevărata democrație o pune la îndemâna noastră, în această privință muncitorimea putând servi de exemplu prin felul cum și-a știut câștiga o situație mai bună prin luptă și jertfă.

Ședința de dimineață se ridică la orele 13,30.

Discuțiunea și votarea Proiectului noilor Statute

În ședința de după masa zilei a I-a, a început discutarea și votarea pe articole a Proiectului de modificarea Statutelor Societății (raportor d-l C. Nettea), continuând și în ședința de dimineață a zilei a II-a. După discuțiuni ample pe articole, s'au votat noile Statute ale Societății. La discuțiuni au luat parte d-nii: V. Dinu, VI. Bivol, A. Nedelcovici, C. Ivanovici, V. Mironescu, I. Constantinescu-Leu, D. Bozdoc, I. Nițescu, Tr. Vișan, M. Burculeț, I. Paladian, I. Dumitrescu, C. Nettea, St. Predescu, V. Georgescu, D. Ionescu, C. Rachieru, C. C. Georgescu, I. Zeicu etc.

Alegerea Consiliului de Administrație

După votarea noilor Statute ale Societății, d-l Decan C. Georgescu propune și Adunarea alcamă ca președinte de onoare al Adunării și al biroului de prezidarea alegerilor pe d-l ing. insp. gr. silvic

pensionar Gh. Nicolau, decanul de vârstă al Corpului Silvic (88 ani), iar ca scrutatori d-nii Prof. D. Drâmbă și St. Constantinescu.

D-l preș. de onoare Gh. Nicolau subliniază importanța unei alegeri pentru asigurarea bunului mers al Societății, atrăgând atențiunea să se aleagă în fruntea Societății numai persoane capabile.

Procedându-se conform prevederilor noilor Statute, d-l C. Ra-chieru propune și Adunarea aprobă ca alegerea președintelui, a vice-președinților și a Secretarului General să se facă prin aclamații.

La propunerea d-lui V. Dinu de a se încredința mandatul de președinte al Societății, în aceste vremuri de mare răspundere D-lui Decan C. Georgescu, Adunarea Generală aclamă frenetic alegând ca președinte pe d-l prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură.

Reluând președinția Adunării, d-l Decan C. Georgescu, ales Președinte pe termen de 3 ani al Societății „Progresul Silvic”, mulțumește pentru încrederea acordată, primind cu vădită emoție această însărcinare. Domnia-Sa propune ca vice-președinți pe d-nii: C. Ra-chieru, Secretar General M. A. D. și Gr. Colpacci, iar ca Secretar General al Consiliului pe d-l Șt. Predescu.

Procedându-se conform Statutelor se hotărăște, ca în acest an votarea membrilor Consiliului să se facă pe liste, prin ridicarea de mâni.

După suspendarea ședinței se procedează la votarea celor trei liste înscrise, în urma votului declarându-se aleasă lista Nr. 1 având următoarea alcătuire:

A. — Consilieri:

- | | |
|--------------------------|-------------------------|
| 1. Bordea Ștefan | 15. Nettea C-tin |
| 2. Borovschi Boris | 16. Pană Gheorghe |
| 3. Butoi Alex. | 17. Paladian Ion |
| 4. Comșa Aurel | 18. Popescu C-tin |
| 5. Comes Titus | 19. Popovici Valer |
| 6. Constantinescu St. | 20. Purcăreanu Gheorghe |
| 7. Constantinescu-Leu I. | 21. Rodoteatu Sterie |
| 8. Eliescu Grigore | 22. Sburlan Dumitru |
| 9. Ene Mircea | 23. Vișan Traian |
| 10. Filip Vasile | 24. Volosciuc Aurel |
| 11. Georgescu Vencu | 25. Zeicu Ion |
| 12. Ionescu Gheorghe | 26. Radoveanu St. |
| 13. Lisievici Vasile | 27. Horia Manole |
| 14. Marinescu Ionel | 28. Boldur Mihai |

B. Cenzori:

Pană Vasile, Dumitriu Ion și Dragu C-tin (aleși)
Constantinescu Gh., Delavale I. și Dragomir I. (supleanți).

Depunându-și mandatul, d-l ing. Gh. Nicolau urează noului Consiliu realizarea tuturor țelurilor.

Înainte de închiderea ședinței de dimineață din ziua a II-a, D-l Secretar General face o serie de comunicări referitoare la repararea nedreptăților din Corp, la chestiunea dreptului funcționarilor de a face politică, și referitor la aderarea la Uniunea Patrioților, iar d-l preș. C. Georgescu dă informațiuni cu privire la proiectul de lege pentru organizarea Corpului tehnic.

Ședința de comunicări

Ședința de după masă din ziua a II-a a Adunării Generale a fost rezervată pentru comunicări.

D-l A. Comșia face o comunicare despre „Problema democratizării vânătoarei”.

La baza democratizării (popularizării) stau următoarele principii:

1. vânatul este una din resursele naturale ale țării;
2. vânatul trebuie conservat (folosit cu înțelepciune);
3. eliminarea privilegiilor din vânătoare: (vânatul să fie al poporului);
4. ieftinirea vânătoarei.

Ca exemple de țări unde vânătoarea e democratizată se pot da: Canada, U. S. A. (unde este un permis de vânătoare la 18 locuitori — față de situația dela noi: 1 permis la 800 loc.) și URSS. (în ale cărei imense parcuri naturale se ocrotește o faună foarte variată).

O condiție în plus pentru popularizarea vânătoarei este încadrarea ei în sectorul silvic. Pentru realizarea acestei vechi aspirații a silvicultorilor abia s'au făcut câțiva pași, iar atingerea scopului se poate face acum, sub egida regimului egalitar, democratic. Numai prin trecerea vânătoarei în sectorul silvic, în urma simplificărilor și a reducerilor în administrarea acestei resurse naturale, se va ajunge la o efectivă ieftinire a vânătoarei.

O reorganizare a vânătoarei pe baze democratice va trebui să prevadă:

- a) descentralizarea lucrărilor administrative; — pe județe;
- b) întărirea dispozitivului de îndrumare și control;

- c) reorganizarea societăților pe temeiuri democratice;
 - d) formarea de terenuri de vânătoare cât mai mari pentru o gospodărire cât mai rațională;
 - e) reorganizarea și democratizarea UGVR.;
 - f) introducerea culturii și exploatării vânatului în regie;
 - g) o nouă Lege a Vânătoarei; — în spirit democratic.
- (Aceleași premize sunt valabile și pentru democratizarea pescuitului în apele de munte).

În regimul de azi Silvicultorii pot spera în realizarea visului lor.

D-l V. Cotta vorbind pe aceeași chestiune aduce următoarele precizări:

Pentru a democratiza vânătoarea, aceasta trebuie să fie făcută ieftină. Numai așa va putea fi accesibilă și celor cu venituri modeste.

Ieftinirea acestei nobile îndeletniciri poate fi realizată prin folosirea organelor de Stat în funcțiunile de inspectori de vânătoare județeni. Va trebui adică să înceteze situația de azi, când organele silvice, pregătite în specialitatea vânătoarească, sunt lăsate fără întreținere, în schimb se angajează așa ziși inspectori de vânătoare onorfici, care însă primesc sume între 12.000 și 22.000 lei lunar, din banii încasați dela vânători, prin majorarea costului permisului de vânătoare.

Alt mijloc de ieftinire este înființarea de terenuri de vânătoare de vânat mare valorificate în regie, așa încât plăcerea de a împușca un căprior, un cerb sau o capră neagră să o poată avea, pentru o sumă modestă, și vânătorul sărac, care nu poate lua în arendă și întreține terenuri de vânătoare de mare întindere. Casa Pădurilor a făcut eforturi în această chestiune, dar n'a găsit suficientă înțelegeră la Direcțiunea Vânătoarei.

Referindu-se la afirmația că nu ar exista suficient personal pregătit la CAPS, susține că aceasta nu corespunde realității. Personalul are pregătire teoretică, iar cea practică și-o câștigă numai când este pus la lucru. Altfel, timpul spală cunoștințele teoretice. Deaceea cere să se dea atribuțiuni serviciilor silvice exterioare și atunci va șori și numărul specialiștilor vânători.

D-l St. Dem. Olteanu face o comunicare referitoare la amenajamente — lucrările tehnice de bază ale Silviculturii, preconizând reorganizarea pe baze noi, a instituțiilor forestiere existente.

D-l Sterie Rodoteatu aduce noi precizări în chestiunile acute la ordinea zilei: exproprierea golurilor de munte și a poienilor din inte-

riorul pădurilor, precum și în chestiunea avansărilor în Corpul Silvic.

D-1 Secretar G-1 M. A. D. C. **Rachieru** expune Adunării Generale bazele de organizare și funcționare ale sfaturilor de colaborare dela Ocoalele Silvice, rezultate din particularitatea de funcționare a acestui sector de îmbinarea muncii manuale cu cea intelectuală de concepție.

D-1 **VI. Bivol** înfățișează un aspect al problemei sindicalizării silvicultorilor, pentru determinarea unui curent de opinie publică și oficială favorabil Corpului Silvic.

D-1 **M. Burculeț** aduce precizări de detaliu în chestiunea Legii pentru repararea nedreptăților din Corpul Silvic.

D-1 **I. Zeicu** relevă concepția „anti-silvică” în care au lucrat miniștrii anteriori ai Agriculturii și „Domeniilor”. Singurele „domenii” cari mai sunt azi le constituie pădurile, deci ar fi justificată o titulatură și o reorganizare ca **Minister al Agriculturii și Pădurilor**. Dar concepția era și mai este în prezent că Silvicultura este o anexă a agriculturii.

D-sa mai aduce precizări în legătură cu exproprierea poienilor, îndemnând colegii să facă politică:

- politică profesională în Sindicate și la Sectoare și
- politică de partid în slujba ideii forestiere.

D-1 **C. Ivanovici** cere fixarea principiilor călăuzitoare în avansări.

D-1 **N. Popescu** relevă situația dificilă a colegilor din exterior, puși în grea dilemă între satisfacerea cerințelor poporului și apărarea existenței pădurii, cerând să se remarce celor în drept dorința Silvicultorilor de a-și croi singuri destinul.

D-1 **Șt. Predescu** Secretarul General al Societății „Progresul Silvic”, mulțumind pentru cinstea acordată prin alegerea în Comitetul de Direcție al Societății și atrăgând atențiunea membrilor Societății asupra îndatoririlor pe cari le au față de Societate, își exprimă hotărârea de a continua să depună aceeași neprecupețită muncă în slujba ideii forestiere.

D-1 **Președinte Const. Georgescu**, recapitulând desbaterile cari au avut loc și mulțumind participanților pentru munca depusă în cele două zile de ședințe de lucru, declară închisă cea de a 59-a Adunare Generală anuală.

INAUGURAREA ȘEDINTELOR CERCULUI DE STUDII FORESTIERE

În ziua de Vineri 9 Noemvrie 1945, a avut loc în sala de festivități a Societății „Progresul Silvic” ședința inaugurală a Cercului de Studii Forestiere. În fața unui auditoriu numeros a conferențiat D-l prof. C. C. Georgescu, Președintele Societății, despre: „Șleaul ca tip de pădure de rentabilitate”. Conferința a fost însoțită de proiecțiuni și urmată de redactarea unui film documentar. (Redăm în corpul revistei rezumatul acestei conferințe).

După ședință, asistența a trecut în saloanele Societății, unde s'a desfășurat o agapă colegială. Această inițiativă s'a bucurat de o primire foarte călduroasă din partea colegilor, astfel de reuniuni fiind menite să cimenteze legăturile și să creeze o ambianță de armonie în sânul Corpului Silvic.

Comemorarea lui Gustave Huffel

În cadrul celei de a doua ședință a Cercului de Studii Forestiere care s'a ținut în ziua de Vineri 23 Noemvrie 1945 s'a făcut comemorarea lui Gustave Huffel, cu prilejul împlinirii a 10 ani de la moartea savantului silvicultor francez. D-l ing. Gheorghe Pană, diplomat al Școlii Superioare a lemnului din Paris, a vorbit despre „Gustave Huffel — Omul și Opera”. Conferința a fost urmată de filme documentare prezentând exploatari forestiere în Franța. Redăm rezumatul conferinței în corpul revistei.

Consiliul de Administrație al Societății a hotărât publicarea conferinței d-lui ing. Gh. Pană în editura proprie.

Conferința d-lui ing. Ion Lupe despre: „Perdelele forestiere pentru protecția agriculturii în România”.

A 3-a ședință a Cercului de Studii Forestiere s'a ținut în ziua de Vineri 7 Decemvrie 1945. D-l ing. Ion Lupe a prezentat comunicarea d-sale despre: „Perdelele forestiere pentru protecția agriculturii în România”. Conferința a fost urmată de proiecțiuni și filme documentare.

Redăm rezumatul conferinței în corpul revistei.

CONCURSUL PENTRU NOUA INSIGNĂ A SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC“

Vechile insigne ale Societății „Progresul Silvic“ fiind epuizate, Consiliul de Administrație a luat hotărârea instituirii unui concurs pentru alegerea unui model de insignă.

Această insignă va trebui să fie un simbol al preocupărilor profesionale ale membrilor Societății, cu respectarea tradițiilor bune câștigate și sublinierea progreselor realizate în domeniul tehnic.

Printr'o participare cât mai largă la concurs se va putea asigura selecționarea unui model de insignă reprezentativă pentru năzuințele Societății noastre.

Publicăm în cele ce urmează „Regulamentul“ de organizarea concursului, îndemnând pe toți colegii noștri să contribuie la asigurarea reușitei acestei competițiuni artistice profesionale.

R E G U L A M E N T U L

organizării concursului pentru insigna Societății „Progresul Silvic“

Art. 1. — Pe baza Statutelor Societății se instituie de către Consiliul de Ad-ție un concurs pentru noua insignă a Societății „Progresul Silvic“, fixându-se ca termen de predarea proiectelor data de 31 Martie 1946 (inclusiv).

Art. 2. — Sunt chemați a lua parte la concursul deschis pentru noua insignă a Societății „Progresul Silvic“ toți membrii Societății, precum și cei doritori a aduce contribuția lor artistică și tehnică la elaborarea acestui simbol al Societății.

Art. 3. — Se lasă la latitudinea concurenților liberă alegere a formatului, subiectului și alcătuirea interioară a insignei.

Art. 4. — Depunerea proiectelor pentru concurs se va face în plic închis adresat Secției Culturale a Consiliului de Administrație al Societății cu mernțiunea „Pentru Concursul de insignă“. Acest plic de format oficial va cuprinde:

a) cartonul de format carte poștală conținând proiectul de insignă și având ca titlu un „Motto“ (nicio altă inscripție sau semnătură nu se va face pe carton);

b) un plic de carte de vizită închis având în exterior acelaș motto, iar în interior conținând o carte de vizită cu numele și adresa autorului.

Art. 5. — La împlinirea termenului de predare, proiectele vor fi examinate de Comisia Secției a III-a Culturală, întrunită în „Comisie de concurs pentru insignă“, completată cu trei membri numiți de Consilul de Administrație al Societății dintre membrii ai Societății cu competență artistică notorie.

Art. 6. — Consiliul de Administrație va lua în discuție propunerile făcute

de „Comisia de Concurs“, hotărînd acordarea următoarelor premii în bani și mențiuni de onoare:

Premiul I: 50.000 lei

Premiul II: 30.000 lei

Premiul III: 20.000 lei

Trei mențiuni de onoare.

Art. 7. — Premiile se vor distribui cu prilejul Adunării Generale a 60-a.

Proiectele premiate și cele cărora li s'au acordat mențiuni de onoare vor fi publicate în Suplimentul Profesional al „Revistei Pădurilor“.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Procesele Verbale ale Ședințelor Consiliului de Administrație

PROCES-VERBAL No. 5

Ședința din 2 Noembrie 1945

Prezenți D-nii: Borovschi B., Comșia A., Comes T., Constantinescu St., Eliescu Gr., Ene M., Georgescu C., Lissievici V., Pană G., Paladian I., Furcă-reanu Gh., Predescu St., Teodorescu St.

Ședința se deschide la orele 18 sub președenția d-lui C. Georgescu.

D-l M. Ene citește procesele verbale ale ședințelor din 7 Mai și 28 Septembrie. Consiliul le ratifică.

D-l C. Georgescu prezintă un referat al D-lui Cezar Cristea prin care D-sa solicită tipărirea câtorva lucrări ca răspuns la apelul făcut de către Societate. Se repartizează comitetului cultural spre referire.

Se prezintă cererea unui brigadier silvic pentru plasarea fiului său, candidat la Facultatea de Silvicultură, în căminul Societății. Se va avea în vedere în limita locurilor.

Se aprobă înscrierea în Societate ca membri a D-lor ingineri silvici: Mihai L. Tirea, Grigore C. Nalboc, Ion I. Bratu, Ștefan D. Grigoraș, Moise Groșanu, Constantin C. Popescu.

Se prezintă un model pentru noua insignă a Societății. Se dă spre referire comitetului cultural. D-l Președinte sugerează ca ornamentație, două frunze de Quercus polycarpa — Gorunul transilvănean — cu câteva ghinde în relief.

Se dă citire contractului de închiriere a sălii mari de festivități către editura Ștefan Kirițescu. La discuții, pe articole, iau parte aproape toți membri prezenți. Se delegă D-nii V. Lissievici și Șt. Teodorescu să redacteze contractul cu noile modificări propuse de Consiliu. Contractul va fi apoi prezentat pentru ratificare.

Se dă citire contractului de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Govora. După discuțiuni ample se hotărăște ca acest contract să fie readus, de către Comitetul administrativ, în discuția Consiliului, într-o ședință viitoare,

pentru unele modificări și completări. În acest scop se cere prezența membrilor la ședințe.

Ședința se ridică la orele 19,40.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

PROCES-VERBAL No. 6

Ședința din 9 Noembrie 1945.

Prezenți d-nii: Borovschi B., Bordea D., Boldur M., Butoi Al., Comes T., Ene M., Eliescu Gr., Georgescu C., Georgescu V., Lissievici V., Pană Gh., Predescu St., Popescu C., Purcăreanu Gh., Popovici V., Rachieru C., Vișan T., Volosciuc A. și Zeicu I.

Ordinea de zi: 1

1. Contractul de închiriere al sălii festive.
2. Contractul de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Băile Govora.
3. Administrative.
4. Diverse.

Ședința se deschide sub președinția d-lui Profesor C. C. Georgescu, la orele 16 și 30.

Se citește procesul verbal al ședinței anterioare și se ratifică.

Se intră în ordinea de zi:

Se citește contractul de închiriere al sălii de festivități, către Editura muzicală „Ștefan Kirieșcu”. Au loc discuțiuni relative la prezentarea reclamei și la garanția ce va trebui să figureze ca numerar.

Consiliul aprobă contractul.

Ședința continuă sub președinția d-lui Valer Popovici.

Se citește contractul de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Băile Govora. Au loc discuțiuni la cari iau parte d-nii: Popescu C., Pană Gheorghe, Popovici Valer, Lissievici V., Rachieru C. Se hotărăsc următoarele:

Pentru închiriere e de dorit a se ține licitație; la alcătuirea contractului să se țină seama de legea chiriiilor; să se alcătuiască un deviz pentru reparațiile necesare restaurantului; poate e cazul ca reparațiile să se facă în regie și închirierea să se facă la primăvară, în plin sezon; în vederea închirierii să se facă publicații.

Contractul e dat spre studiere secției administrative.

4. Diverse.

D-l C. Rachieru amintește că Frontul Plugarilor ține conferințe în sala de festivități; de aceea roagă pe d-nii: Constantinescu St. și Lissievici să organizeze sala.

Ședința se ridică la orele 17 și 15.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) Șt. Predescu

NECROLOGURI

† ION HUNCEAG

Inginer inspector silvic

Şeful Serviciului Silvic Judeţean Râmnicul Sărat

Decedat la Râmnicul Sărat în urma unei afecţiuni contractate în timpul şi din cauza serviciului.

† ALEXANDRU IVĂNCEANU

Inginer inspector general silvic şi inginer de mine

Decedat la data de 13 Decembrie 1945.

† ION BĂTUCĂ

Inginer subinspector silvic



Fiu de popor născut în comuna Ruşi (Hunedoara) în 1904, Liceul l-a făcut la Haţeg după care a urmat Şcoala Politehnică din Bucureşti secţia Silvică.

După absolvirea Şcoalei Politehnice a intrat în 1929 în serviciul Statului, ca şef al Ocolului Silvic — CAPS. — Borleşti (Satu Mare) şi apoi la Gurghiu, pe Valea Mureşului până în anul 1940, când Gurghiu trecând sub stăpânirea străină, Ion Bătuca s'a refugiat cu familia în Regat, lăsându-şi bruma de avere în Gurghiu şi la Sovata.

Venind în Vechiul Regat a fost numit în serviciul silvic al Eforiei ca subdirector al pădurilor, în care timp a fost avansat şi subinspector silvic aşa că dela 1940 şi până azi a servit Eforia timp de 5 ani.

Deci după o activitate de numai 16 ani în breasla silvică şi la vârsta tânără de 41 ani, soarta nemiloasă la răpus în plină activitate, răpindu-l familiei lui, rămasă cu 2 copii mici, tocmai când era mai utilă existenţa sa.

Ion Bătucă s'a săvârșit la datorie, în biroul său dela Eforie, fapt ce a înduioșat până la lacrimi atât pe D-nii Efori cât și colegii cari au fost martori la acest trist desnodământ.

Fire blândă și modestă, sârguitor în serviciu, bun coleg, eminent soț și părinte, au fost calitățile lui care l-a caracterizat până la sfârșitul tragic de astăzi; tocmai în aceeași zi își ceruse o permisie de 3 zile spre a se putea duce la Sovata spre a-și aduce familia lui la București. Și în loc să facă el acest drum, a trebuit ca familia la vestea-i tristă și neașteptată să vină precipitată la București.

Eforia Spitalelor Civile prin dispariția lui Bătucă pierde un colaborator prețios, fiind atașat la un serviciu de încredere: valorificarea pădurilor.

Familia lui pierde sprijinul material și moral la un moment destul de dureros, când cei doi vlăstari încă plăpânzi și soția sa aveau nevoie tocmai deacum în colo de sprijinul său ca tată și soț.

Dar în fața celor destinate de Cel de Sus, câte odată atât de crud, cum e cazul lui Bătucă, trebuie să ne resemnăm cu toții.

Din partea Eforiei Spitalelor Civile și în numele D-lor Efori și a întregului personal administrativ și silvic, transmitem îndureratei familii, cele mai sincere condoleanțe, rugând Cerul ca să atenueze durerea pricinuită azi.

Rugăm Cerul și pe Cel a tot puternic să-l primească la dreapta sa. Dumnezeu să-l ierte.

M. P. FLORESCU

Inginer consilier silvic pensionar

N. B. Eforia Spitalelor Civile, apreciind cazul fatal, că Inginerul Silvic Bătucă, s'a sfârșit chiar în timpul serviciului, *i-a acordat pensia întreagă*, deși a slujit la Eforie numai 5 ani și la CAPS. 11 ani. E un gest semnificativ din partea Eforiei Spitalelor Civile.

† STANCU SÂRBU

Inginer subinspector silvic

S'a prăbușit un stejar.

În seara zilei a doua a Crăciunului, a fost ucis mișelește omul de pace, vecinic cu surâsul pe buze, inginerul subinspector silvic Stancu Sârbu, șeful Ocolului Silvic Valea Oltului, din Sibiu.

S'a răpit societății un cetățean de elită, corect, cinstit și de un moral desăvârșit; familia, a pierdut un soț ideal, un tată iubitor; iar serviciul pierde un pionier cu pregătiri superioare și puteri de muncă nebănuite.

S'a prăbușit un stejar. Golul ce-l lasă în căderea sa, e larg e mare și se va simți multă vreme.

S'au înfiorat codrii de brazi și plâng în tainic svon de cetini. S'au înfiorat munții și jelesc în susur de izvoare.

Inginerul Stancu Sârbu a văzut lumina zilei în toamna anului 1903 la 29 Noembrie în comuna Izvoarele jud. Olt. Părinții săi, mo-dești gospodari, au rupt din puținul lor, ca Stănică să-și cultive min-tea și calitățile, la liceul din Sibiu și apoi la Politehnica din Bucu-rești, unde și-a luat diploma în 1931.

Căsătorit în 1933, Iulie, cu distinsa prof. d-ra Angela Isaicu, bunul Dumnezeu le-a dăruit doi copii, cari rămân în vârstă fragedă, tocmai când aveau mai multă nevoie de brațul și dragostea tatălui: Ileana 7 ani și Ioan-Tudor de 2 ani.

Omul dintr'o bucată, cu diploma proaspătă și elanul tinereții, și-a început activitatea în 1931 la Ocolul Silvic Butoiești, continuând la ocolul Caracal, Valea Lotrului, și fabrica de cherestea Sebeș, ajun-gând șef al Ocolului Silvic Gotul din Sebeș-Alba.

Lucrările sale vor rămâne ca o icoană vie de activitate; arbo-retele plantate sub conducerea sa, o mărturie de dragoste pe care omul a consacrat-o culturii pădurilor și un îndemn pentru posteritate.

La ocolul Valea Oltului a venit în 1939 în calitate de șef.

Cu toată vitregia vremurilor, a alergat neobosit dintr'o creastă în alta a muntelui ca să plece urechea la necazurile codrului și cu balsamul științei sale, să-i aline durerile, să-i vindece rănile pro-vocate de aceia care în setea lor de câștig merg din devastare în devastare.

Acum a plecat din nou, dar pe drumul fără întoarcere, la pădu-rile paradisului, la care faptele sale bune îi aduc dreptul.

Pentru personalul subaltern a fost un părinte înțeleghător.

Fulgerul vitregei și oarbei fatalități, a doborât un stejar uriaș. Un stejar din pădurea societății, un stejar din raiul familiei, un stejar din parcul serviciului forestier. El cade în plină vigoare 42 ani, când, mai putea da foarte mult și societății și familiei și servi-ciului. Căderea lui o plânge familia, prietenii, cunoscuții, colegii; o plâng munții cu izvoarele și codrii lor.

Fie ca bunul Dumnezeu să-i odihnească țărîna în liniștea și pacea de veci, iar sufletul său bun și mare să-l așeze în ceata dreptilor.

GH. I. CHITUC

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Silvică

D E C I Z I U N E

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în M. Of. No. 131/920;

D E C I D E M :

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Lucieni Seria I-a, județul Dâmbovița, proprietatea Statului, în suprafață de 2106 ha. 8800 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurilor Tufări-Ciuha, județul Sibiu, proprietatea Statului, cedate în uzufruct Arhiepiscopiei ortodoxe-române de Alba Iulie și Sibiu, în suprafață de 577 ha. 3400 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Data astăzi 8 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.
No. 3176/945.

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Trupurile Mici, județul Vâlcea, proprietatea Statului în suprafață de 528 ha. 7000 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 160 ani. Revizuirea după 10 ani.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamentelor de exploatare mai sus menționate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție, revizuirea se va face și mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reformă agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute de studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. V și ultimul. — Domnul Director al Direcției Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Data astăzi 8 Noembrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) C. Rachieru.
No. 3175/945.

S U M A R U L

Suplimentului Profesional al Revistei Pădurilor pe anul 1945

Articole-Editoriale:

		Nr.	Pag.
<i>Bozdoc D.:</i>	Apel către toți slujitorii pădurilor — — —	4—6	3
<i>Colpacci Gr.:</i>	Stabilirea prețurilor și salarii corespunzătoare scumpetei — — — — — — — — —	4—6	12
<i>Cristea C.:</i>	Contribuții la cunoașterea legăturilor între Silvicultura românească și cea rusească —	7—9	8
<i>Popescu C. V.:</i>	Câteva explicațiuni asupra proiectului de lege pentru înființarea și organizarea Ministe- rului Pădurilor — — — — — — — — —	10—11	17
<i>Predescu Șt.:</i>	Salariu și standard de viață — — — — —	4—6	5
”	Către un Minister al Pădurilor — — — — —	10—11	2
<i>Rodoteatu St.:</i>	Considerațiuni asupra „normativei” pentru avansare — — — — — — — — —	4—6	9
<i>Vișan Tr.:</i>	Precizări în legătură cu aderarea inginerilor silvici la gruparea Frontului Național De- mocratic — — — — — — — — —	4—6	9
”	Incadrarea salariaților publici în Confederația Muncii — — — — — — — — —	7—9	1
”	Pentru un Minister al Pădurilor — — — — —	10—11	4
”	Contractul colectiv de muncă — — — — —	12	2
<i>Zeicu I.:</i>	Înaintările în Corpul Silvic — — — — —	1—3	5
”	Atențiune la domeniul forestier — — — — —	4—6	1

Cronica profesională:

<i>Redacția:</i>	Din expunerile făcute de d-l ing. St. Rodoteatu la Comitetul de înaintări pe 1945 — — —	1—3	1
”	Casa de pensuni a Colegiului Inginerilor — —	1—3	12
”	Solidaritatea profesională — — — — —	4—6	26
”	In chestiunea expropriării pădurilor — — —	4—6	27

		Nr.	Pag.
Redacția:	Redeschiderea Școlii de brigadieri silvici din com. Gurghiu — jud. Mureș — — —	4—6	28
„	Adunarea generală a Corpului Silvic Inferior	4—6	28
„	Serbarea sădirii arborilor din Aprilie 1945 —	4—6	29
„	Adunarea grupării F. N. D. a Corpului Silvic	7—9	13
„	Apelel Comitetului de inițiativă al inginerilor și tehnicienilor pentru ajutorarea orfani- lor de războiu — — — — — — — —	7—9	15
„	Congresul A. G. I. R. — — — — — — — —	7—9	18
„	Al XVI-lea Congres A. G. I. R. — — — — — — — —	12	14

Necrologie:

		Nr.	Pag.
† P. Cafegiu, † S. Pele — — — — — — — — — —		1—3	14
† Gh. Săndulache, † M. Poenaru, † C. Părvulescu — — — — — — — —		1—3	11
† C. Borduș — — — — — — — — — — — — — —		4—6	29
† N. Gh. Teodorescu, † C. V. Nițescu, † D. V. Ionescu, † V. Pascu, † I. I. Stănescu — — — — — — — — — —		7—9	36
† I. Huneag, † I. Bătucă, † St. Sârbu — — — — — — — — — —		12	44

Dela Societatea «Progresul Silvic»:

		Nr.	Pag.
Procesul verbal al Adunării Generale 1945 — — — — — — — —		12	
A 50-a Adunare Generală Anuală (24—26 Iunie 1945) — — — — — — — —		12*	22
Ședințele Cercului de Studii Forestiere — — — — — — — — — —		12	39
Concursul pentru noua înșignă a Societății — — — — — — — — — —		12	40
Procese verbale ale Comitetului Provizoriu — — — — — — — — — —			
Procese verbale ale Consiliului de Administrație — — — — — — — — — —			

Informațiuni:

Insemnări — Știri diverse — Mișcare în personal — — — — —

Publicațiuni —

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef:

Gr. Eliescu

Redactor-responsabil:

At. Haralamb

Comitetul de redacție:

C. C. Georgescu

D. Sburlan

G. I. Ionescu

Ilie C. Demetrescu

G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:

Vișan Traian

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL SOCIETĂȚII:

Președinte:

C. C. Georgescu

Vice-Președinți:

C. Rachieru și Gr. Colpacci

Secretar general:

Șt. Predescu

Casier:

Șt. Constantinescu

Membrii Consilieri:

Bordea Dem.	Filip C. Vasile	Popescu Gh. Const
Borovschi B.	Georgescu Vencu	Popovici Valer
Boldur Mihail	Ionescu I. Gh.	Purcăreanu Gh.
Butoi Alex.	Lissievici Vasile	Rodoteatu Sterie
Comșia M. Aurel	Manole Horia	Sburlan Dimitrie
Comes Titus	Marinescu Ionel	Vișan Traian
Constantinescu Leu Ioan	Nettea Constantin	Volosciuc Aurel
Eliescu Grigore	Pană Gheorghe	Teodorescu Ștefan
Ene Mircea	Paladian Ioan	Zeicu Ioan

Cenzori titulari: Pană Vasile, Dimitriu Ioan, Dragu Constantin

Supleanți: Constantinescu Gh., Delavale I. Anton, Dragomir Ioan

PREȚUL ABONAMENTULUI:

e un an pentru instituții	20.000 lei
„ „ „ „ particulari	10.000 „
„ „ „ „ studenți, conducători și brigadieri	5.000 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC”

SE MAI GĂSESC ÎN DEPOZIT:

III. Seria C. — Tratatate și Manuale.

**D. A. SBURLAN: INSTALAȚII DE TRANSPORT
PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**

Vol. I: Trasee și terasamente; Șosele forestiere
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 4.000 nelegat
și 6.000 legat

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

**NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA
SILVICĂ**

1943; 36 pag. + 54 fig.; 1.000 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

1944; 54 pag.; 1.000 lei

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

1944; 24p pag. + 10 fig.; 1.000 lei

4. AT. HARALAMB:

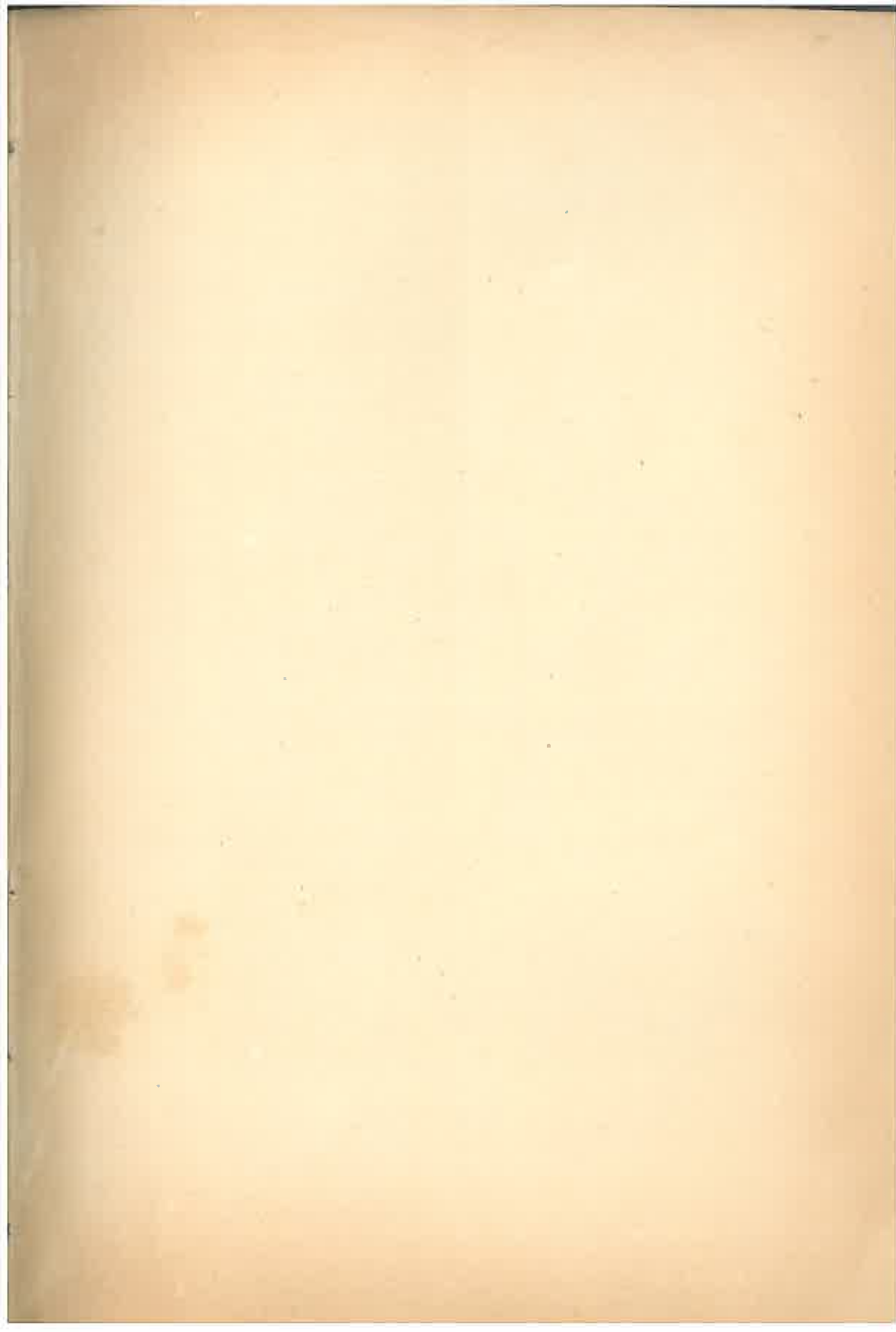
**PĂȘUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, ȘURGEREA
SUPERFICIALĂ A APELOR ȘI EROZIUNEA**

1945; 38 pagini; 1.000 lei

5. GH. PANĂ

GUSTAVE HUFFEL

1946; 32 pagini, 1.000 lei



PROIECT DE BUGET

al Societății „PROGRESUL SILVIC” pe anul 1945

VENITURI

CHELTUELI

Nr. S	NATURA VENITURILOR		1945				NATURA CHELTUELIILOR		1945			
	Prevederi	Realizări	Prevederi	Realizări	Prevederi	Efectuate	Prevederi	Efectuate	Prevederi	Efectuate	Prevederi	
A. Buget ordinar												
1	Cap. I. Chiri		3,012,540	2,259,405	3,457,000	1	Cap. I. Cheltuieli generale		300,000	230,991	800,000	
2	Chiria C. A. P. S. conf. contract. sala de festivități		5,000	85,500	100,000	2	Cheltuieli de administrație și întreținere Salarii și cotizații asigurări sociale		1,500,000	1,296,642	3,000,000	
3	" " cămin		80,000	187,283	300,000	3	Cap. II. Subvenții, ajutoare		100,000	—	100,000	
4	C. E. A. C. S.		20,000	20,000	—	4	Ajutare și subvenții		100,000	47,809	250,000	
5	Vila Sylva-Govora		—	2,016	—	5	Cap. III. Activitate culturală		1,000,000	737,712	4,000,000	
6	Cap. II. Revista Pădurilor		5,000	2,150	10,000	6	Revista Pădurilor		80,000	11,500	200,000	
7	Abonamente restante: diversi part.		60,000	10,000	300,000	7	Adunarea generală		30,000	20,138	100,000	
8	Abonamente curente: C. A. P. S. și alții Publicațiuni		100,000	31,560	200,000	8	Conferințe		150,000	—	200,000	
9	Cap. III. Taxe statutare		300,000	117,609	600,000	9	Propaganda forestieră, premii		400,000	85,673	400,000	
10	Cotizații restante: La 31.12.944 conf. reg. = 1,200,000		250,000	110,013	1,000,000	10	Editura		100,000	29,642	200,000	
11	Cotizații curente 1945 = 800 membri a 2000 = 1,600,000		1,000	800	5,000	11	Biblioteca		900,000	1,123,789	2,000,000	
12	Taxe de înscriere		4,000	4,182	—	12	Cap. IV. Impozite		—	357,500	—	
13	Cap. IV. Debitori		—	—	—	13	Imobilii din București		10,000	—	—	
14	Debitori cămin		—	—	—	14	" " Govora		—	—	—	
15	Casa Pădurilor Statului: Chiria trimesirul Oct. 1944 = 881,000 și abon. = 100,000		—	—	981,000	15	" " Cărmn Sylva		—	—	—	
16	Cap. V. Diverse		—	—	—	16	Cap. V. Administrarea imobilelor		300,000	7,950	300,000	
17	Carti editura: in depozit in valoare de 802,000 lei		—	—	—	17	Reparații la imob. București		100,000	19,667	200,000	
18	Cupoane efecte publice proprii		200,000	205,620	300,000	18	Asigurarea		500,000	15,780	200,000	
19	Dobânzi la depuneri		40,000	45,994	45,000	19	Reparații, întreț. imobil Govora		50,000	50,965	1,000,000	
20	Subvenția C. A. P. S.		5,000	6,624	7,000,000	20	Cheltuieli de administrație Govora		20,000	39,284	200,000	
21	Capoane ef. publice donate (V. A. Gulescu și C. Dissescu)		2,000	100	2,000	21	Cheltuieli de ad-ție Cărmn Sylva		20,000	1,315	50,000	
22	Neprevăzute pentru balansare		25,473	240	—	22	Cheltuieli de ad-ție Amara		20,000	—	50,000	
23	Cap. VI. Disponibil		—	—	—	23	Reparații, întreț. casa Bistra-Sebeș		—	—	100,000	
24	Casa numerar și acte, portofoliu		663,851	663,651	387,810	24	Cap. VI. Inexistenți		500,000	—	200,000	
25	Casa de Credit a Corp. Silvic		906,396	906,396	13,020	25	Sanatoriul Amara		—	9,905	—	
26	—		—	—	—	26	Imobil București		—	12,387	—	
27	—		—	—	—	27	Mobiler București		—	41,818	—	
28	—		—	—	—	28	Mobiler Govora		—	45,150	—	
29	—		—	—	—	29	Materiale Govora		—	—	—	
30	—		—	—	—	30	Cap. VII. Diverse		—	—	—	
31	—		—	—	—	31	Contribuția Soc. pt. instalația gaze		—	56,603	100,000	
32	—		—	—	—	32	Incălzitii 1/10 din costul total cf. contr. Imprumutul Apăr. Nat. 1944		—	211,000	150,000	
33	—		—	—	—	33	Avansuri nejustificate (Ing. Boambăni)		—	30,000	—	
34	—		—	—	—	34	Fond deschidere credite pt. neprevăzute		94,000	490,720	1,000,000	
35	—		—	—	—	35	—		6,180,000	5,005,928	15,000,000	
36	—		—	—	—	36	—		—	—	—	
37	—		—	—	—	37	—		—	—	—	
38	—		—	—	—	38	—		—	—	—	
39	—		—	—	—	39	—		—	—	—	
40	—		—	—	—	40	—		—	—	—	
41	—		—	—	—	41	—		—	—	—	
42	—		—	—	—	42	—		—	—	—	
43	—		—	—	—	43	—		—	—	—	
44	—		—	—	—	44	—		—	—	—	
45	—		—	—	—	45	—		—	—	—	
46	—		—	—	—	46	—		—	—	—	
47	—		—	—	—	47	—		—	—	—	
48	—		—	—	—	48	—		—	—	—	
49	—		—	—	—	49	—		—	—	—	
50	—		—	—	—	50	—		—	—	—	
51	—		—	—	—	51	—		—	—	—	
52	—		—	—	—	52	—		—	—	—	
53	—		—	—	—	53	—		—	—	—	
54	—		—	—	—	54	—		—	—	—	
55	—		—	—	—	55	—		—	—	—	
56	—		—	—	—	56	—		—	—	—	
57	—		—	—	—	57	—		—	—	—	
58	—		—	—	—	58	—		—	—	—	
59	—		—	—	—	59	—		—	—	—	
60	—		—	—	—	60	—		—	—	—	
61	—		—	—	—	61	—		—	—	—	
62	—		—	—	—	62	—		—	—	—	
63	—		—	—	—	63	—		—	—	—	
64	—		—	—	—	64	—		—	—	—	
65	—		—	—	—	65	—		—	—	—	
66	—		—	—	—	66	—		—	—	—	
67	—		—	—	—	67	—		—	—	—	
68	—		—	—	—	68	—		—	—	—	
69	—		—	—	—	69	—		—	—	—	
70	—		—	—	—	70	—		—	—	—	
71	—		—	—	—	71	—		—	—	—	
72	—		—	—	—	72	—		—	—	—	
73	—		—	—	—	73	—		—	—	—	
74	—		—	—	—	74	—		—	—	—	
75	—		—	—	—	75	—		—	—	—	
76	—		—	—	—	76	—		—	—	—	
77	—		—	—	—	77	—		—	—	—	
78	—		—	—	—	78	—		—	—	—	
79	—		—	—	—	79	—		—	—	—	
80	—		—	—	—	80	—		—	—	—	
81	—		—	—	—	81	—		—	—	—	
82	—		—	—	—	82	—		—	—	—	
83	—		—	—	—	83	—		—	—	—	
84	—		—	—	—	84	—		—	—	—	
85	—		—	—	—	85	—		—	—	—	
86	—		—	—	—	86	—		—	—	—	
87	—		—	—	—	87	—		—	—	—	
88	—		—	—	—	88	—		—	—	—	
89	—		—	—	—	89	—		—	—	—	
90	—		—	—	—	90	—		—	—	—	
91	—		—	—	—	91	—		—	—	—	
92	—		—	—	—	92	—		—	—	—	
93	—		—	—	—	93	—		—	—	—	
94	—		—	—	—	94	—		—	—	—	
95	—		—	—	—	95	—		—	—	—	
96	—		—	—	—	96	—		—	—	—	
97	—		—	—	—	97	—		—	—	—	
98	—		—	—	—	98	—		—	—	—	
99	—		—	—	—	99	—		—	—	—	
100	—		—	—	—	100	—		—	—	—	

p. Președinte,
(ss) STERE RODOTEATU

Casier, (ss) D. Bozdoc.

Contabil, (ss) N. Paia

asociația Quer-
trazonal, când
se dune. Dacă
ea formează
abla¹⁵). Slaba
orește desigur
il brumă-
re până la

e sau de tipul
antele nordice
i acoperite de
mai asociază
n D C., din
culiflorae
solurile intra-

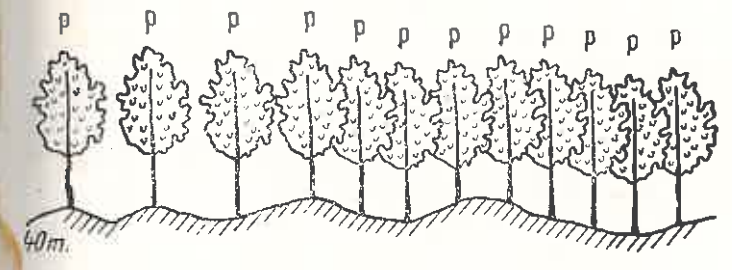
zăriiu din zona
t 120—130 m

ovăț, este
pare în partea
și are o mare
te îngustă. In
er foarte pro-
— reprezintă
p nu este în
ă, iar dinspre
t mai înainte
ele. Vășia ce-
dela Jiu către
r Pungghina și
a Est de Jiu,
lui și Vișoara
e continuă în
și are cea mai

stejarului bru-
Experim. Forest.

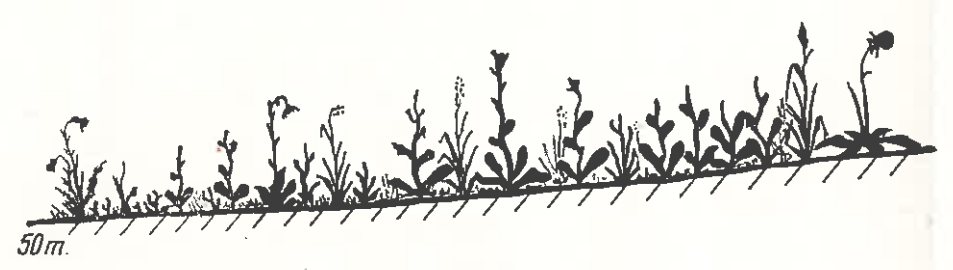


I
QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE



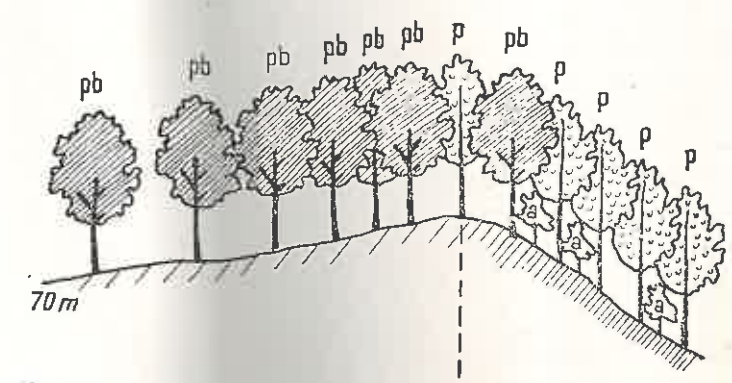
Cernoziom ciocolatiu slab degradat
(pe dune)
(intrazonal)

II
STEPA



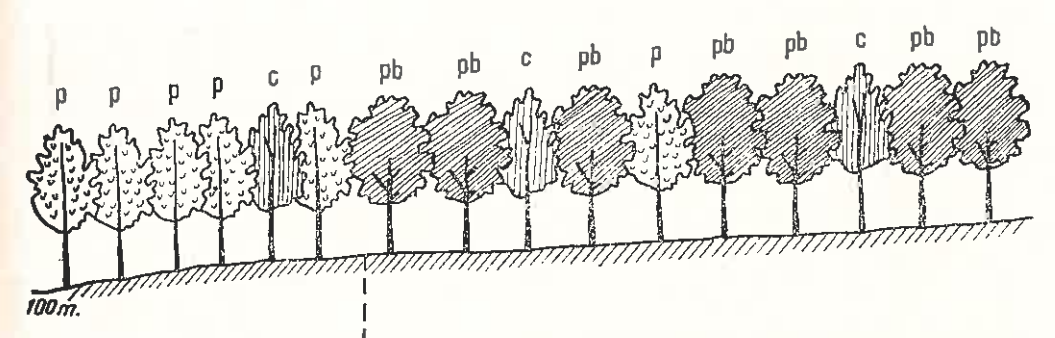
Cernoziom

III
QUERCETUM PUBESCENTIS
QUERC. PEDUNC.
ACERETUM TATARICI



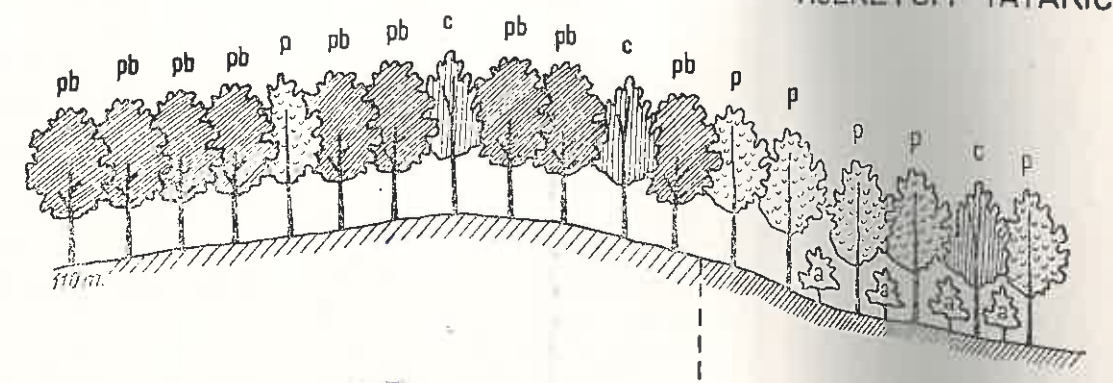
Cernoziom slab degradat
Cernoziom degradat
(intrazonal)

I - III
QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE → QUERCETUM PUBESCENTIS



Cernoziom ciocolatiu slab degradat ← *Cernoziom slab degradat* → *Cernoziom degradat*
(pe dune)
(intrazonal)

III - V
QUERCETUM PUBESCENTIS - CERRIS
QUERCETO PEDUNCULIFLORAE
ACERETUM TATARICI



Cernoziom slab degradat
Cernoziom puternic degradat
(in depresiuni slabe)
(intrazonal)

re izvoarele

ocupă pan-
rite se in-
care pe
Sudul pă-
văilor în-
itei atmos-
l mai pro-
erului pu-
inetti-
(reprezen-
e pornind
e de ame-
e; în felul
de pădure
ă pe ver-
licate mai
rolire.

lică arbo-
bogate în
inaintăm
unți apare
mei liniă,
Leamna
etc.

pe pantele
Querc-
veu luat
fagilor".
amestec
nind în-
s a ver-
stația se
m (care
dată de

